

לעזבוננו של הרב  
ר' רפאל גארדאו ז"ל

בעזה"י

ויראה זה חרש וזו  
ויל בפעם ראשונה מכת"י ישן נושן (כמבואר בהקדמה)

# תלמוד ירושלמי סדר קדשים

חלק שני

## מסכת חולין בבכורות

מוגה ומסודר בתכלית ההגה והסדר ומפורש

באר היטב

על ידי הפירוש

רפאל בלא"ש

מ"ה שמשון ז"ל נאדאן

לכ"ד דק"ק קוושלקאוו

חשק של מלך

הכולל פירוש תוספות והגהות

מאת:

הצעיר שלמה יאודה ס"ט כהנאון מהר"ם זצ"ל הספרדי

מבונה פריעדלענדער

עם הגהות הערות והידושים מאת הרב הנאון הגדול רשכבה"ג כקש"ת מ"ה  
שלום מרדכי הכהן הי"ו אב"ד דק"ק ברעזאן יע"א: וכיאר המלות ורות  
והערות מאת הרב הגדול החכם שלמה באבער מלכוב הי"ו.

סיוואראהל

יצא לאור בדפוס המשובח והמפואר של ה"ה הרבני הנגיד

מ"ה יעקב ווידער כ"י

שנת תרס"ז לפ"ק

הוצתק והוכנס לאינטרנט

[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)

ע"י חיים תשע"א

1907



!!! ראה זה חדש !!!  
 י"ל בפעם ראשונה מבתי י"שן נושן (במבואר בהקדמה)



# תלמוד ירושלמי

## סדר קדשים

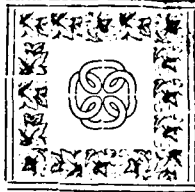
חלק שני  
 מסכת חולין בבכורות

מונה ומסודר בתכלית ההגה והסדר ומפורש  
 באר היטב



על ידי הפירוש  
 חשק של מ

הכולל פירוש תוספות והגהות



מאת:

הצעיר שלמה יאודה ס"ט בהגאון מהר"ם זצ"ל הספרדי  
 מכונה פריעדלענדער

עם הגהות הערות והידושים מאת הרב הגאון הגדול רשכבה"ק בקש"ת מו"ה  
 שלום מרדכי הכהן הי"ו אב"ד דק"ק ברעזאן י"ע"א: וביאור המלות ורות  
 והערות מאת הרב הגדול החכם שלמה באבער מלכוב הי"ו.



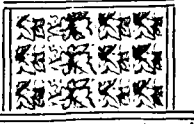
ס. זואראהל

יצא לאור בדפוס המשובח והמפואר של ה"ה הרבני הנגיד

מו"ה יעקב ווידער כ"י

שנת תרס"ז לפ"ק

הוצתק והוכנס לאינטרנט  
[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)  
 ע"י חיים תשע"א



➡ Erscheint zum ersten mal! ➡

Der V. Theil

des

# JERUSALEMITISCHEN TALMUDS (KODSCHIM)

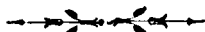
Herausgegeben nach einer einzigen, im dreizehnten Jahrhundert geschriebenen und im Besitze des Rabbi Jehoschua Banvnesis gewesenen Handschrift. (Siehe Einleitung.) Sorgfältig koupiert, korrigiert und mit einem gründlichen logischen kommentar versehen.

VON

**Rabbiner Dr. Salomon Friedländer**  
Szatmárhegy (Ungarn.)



**Traktate: Chulin-Bechoreth**



*Mit Anmerkungen und Erläuterungen der vorkommenden  
Fremdwörter.*

VON

**SALOMON BUBER.**



DRUCK VON JACOB VIDER  
Szinérváralja. (Com. Szatmár Ungarn)

הוצאת והכנס לאינטרנט  
[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)  
ע"י חיים תשע"א

ראה זה חדש  
י"ל בפעם ראשונה מבתי ישיבן נישן (כמבואר בהקדמה)

מסכת

# חולין מין הלמוד יד ושם



מונחת ומסודרת בתכלית ההנהגה והסדרה ומפורשת באר היטב

על ידי פירוש

## חשק שלמה

הכולל פירוש תוספות והגהות

אשר בע"ה בארתי ופרשתי עפ"י הש"ס בבלי וירושלמי מבילתא ספרא ספרי ותוספתא וגדולי הראשונים  
אשר מימיהם אנו שותים להבין דברי חכמים וחידותם ונוכחי הערות וחידושים הגהות והקרת דברים  
על אדני הגיון הישר מוסדים לחות פליאות ולגלות צפונות טפחתי ורביתי לדורשי תורה ושוהרי תושיה  
לתורה ולתעודה להגדילה ולהאדירה

Духовный раввинъ  
Р. С. ГОРДОНЪ  
М. Васильево, Гродн. губ.

אנכי הצעיר במשפחת רמה ונשאה אלגאזי ז"ל

שלמה יאודה ס"ט

בהגאון מהר"ם זצ"ל הספרדי מבונה פריעדלענדער.

עם הגהות הערות וחידושים מאת הרב הגאון הגדול רשבב"ג כמשי"ת מו"ה שלום מרדכי הכהן הי"ו אב"ד דסי"ק  
ברעזאן יע"א: וכיאר המלות זרות והערות מאת הרב הגדול החכם מו"ה שלמה באבער הי"ו מלכוב יע"א.

סיוואראהל

יצא לאור בדפים המשובח והמפואר ה"ה של הרבני הנגיד

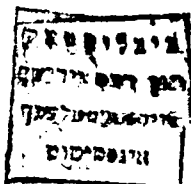
מו"ה יעקב ווידער כ"י

בשנת תרס"ז לפ"ק.

הוצתק והוכנס לאינטרנט

[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)

ע"י חיים תשע"א





# לזכרון עולם!



הרבנים חכמים ונבונים דורשי תורה ומדע ושוחרי תושיה ומזימה המתנדבים בעם ומאשר כבדם ומכספם שחדו בעד הדפסת הירושלמי כת"י על סדר קדשים שוכן שחקים יריק עליהם שפע ברכה והצלחה וכל משאלת לבם המהורה לטובה ימלא אבי"ר:

ובראש כולם יתברך ממקור הברכות ה"ה הרב הגדול בתורה בחכמה ומדע ובכל מלאכת מחשבת נזר ישראל ותפארתו:

## מ"ה שניי"אור זלמן שעכטער ד"ו

אשר נתן לכסף מוצא מאוצר ביהמ"ד לחכמת ישראל העומד תחת פקודתו והשגחתו

בעיר נעו"ו י"א ר"ק י"ו

די חלק גדול מהוצאות הדפוס זכרו יחי' ברוך לעולמי עד!



הרב הגדול החכם הנפלא הישיש פאר עדתו נזרו ותפארתו

מ"ה משה דר' גירעמאן הי"ו

רב ואבי"ר דמ"ס וויען הבירה

מכספו נתן מתנה הגונה לטובת ההדפסה והבטחת ג"ב לעשית ע"י אחדים באשר יעזב חלק הראשון את מכבש הדפוס לזכר עולם צדקתו עומדת לעד:



ואחרון חביב עלי ה"ה הרב הגדול הגביר הישיש הנכבד

מ"ה שלמה באב"ר הי"ו

אבן ימרה במק' לבוב יצ"ו עצתו ינחני כל ימי משך הדפוס בריעכאח השתתף בצערי ושפח בשמחתו אנא ה' השקיפה נא מן השמים מבין שבתך וברך אותו באדיבת ימים ושנים ובמ"ס לשמחת כל לב ונפש חכם בישראל ובתוכם גם נפש הצעיר:

המחבר.

בעזה"י

האח

חננוי רחמי אור כי יהל כשנשג צללים הוא  
הירושלמי על קדר קדשים אשר נודע לנו ונאל  
שם הלמוד ירושלמי קדר קדשים כאשר הציא צונזול לך  
האשכול קי' ה' צבס פי' קי' ילדה שהציא ירושלמי וק'  
קדשים שכתב צו דהיות צאנולצ הפילין ואני ונאלתי  
בהקדמות תיקוני זהר דף ט' ע"ג וז"ל ונג"ד חקוניו ונארי  
דתלמודא ירושלמי הויות צאנולצ עכ"ל ודבר זה לא ננאל  
צבס ונקום צירושלמי צבידיו ורנז צודלי על הירושלמי  
קי' קדשים, וצחוקי ר"ה ה' ע"צ ד"ה ונה וכו' הציאו ירושלמי  
פי' צדכורות ונדפס צלדו הג"ה שהיא ט"ס והנה לפנינו  
שם ירושלמי על וק' צכורות וצורה"פ על הירושלמי פ"א  
דצכורים ה"ו הציא דצרי הראצ"ד פ"צ דצכורים ה"ו שכתב  
והבא היתא צירושלמי ונחות פרק כל קרצנות לצור  
אחר חכוכה. לא קדשו וכו' וכתב הורה"פ צודלי הוא  
ט"ס כי לא ננאל כלל ירושלמי על קדשים והוא ופני  
שנעלס וננוו רז זה וצונזול להאשכול הכ"ל הציא ונהקדמות  
הרננצ"ס לזרעים וזכר' נעילה י"ז ע"צ ד"ה חלו והה"נ  
פכ"ז וננכירה שהציאו ונאנרים וירושלמי קדשים וגם  
הרננצ"ן צפירוסו קיף וק' קינן כתב שם הלמוד ירושלמי  
לכל קי' קדשים ונלכד על נורות תמיד וקצין ע"ה, ולכן  
ליהודים היתה חורה ועיניו החזיקה ולצציו ונאל שונחות  
וגיל ועליו לצרך יולר ונאורות אחרי אשר קס ונהעודד  
הרצ הגאון הגדול ונפירקים החבס השלם ונ"ה שלמה  
יאודא אלגאזי המבונה פ"ל אשר הוליא לאור את כל קדרי  
הירושלמי עם פירוש חשק שלמה אשר כל גדולי הדור יצנחותו  
ויהנו הוד והדר לשמו ולזכרו, והנה גם על הירושלמי קדר  
קדשים הוליא כעת לאור עולם להאיר ונתך חביבה הכל  
ונלוחה יעטרוה קצ' עם פירוש הישר אשר על ידו נפתחו  
ארוצות השמים וכל צאי שיערי הירושלמי ינאלו די צאר  
ולחגות צאנרי שפה, אשרי חלקו אשר זכה וזיכה את  
הרצים להיותו יושב ראשונה צמלכות מאן ונלכי רצנן,  
ואליכס אישים אקרא ואל כל אשר רוח צו אישים דצרתי  
והרו חושו עוכו להציא צרכה אל צהיבס לקנותן צבקה  
נאל ולעטרו צחוצים כאשר צני החכמים יגיד טולר תלצה  
יאלכ פריי ועץ חיים הוא למחזיקים צו וכל הונכיו יאוסרו

היום הזה יום צבורה הוא שנת ג'אלי צלה להלמוד  
ירושלמי ונקבתה קדשים אשר היו עד כה צכתוצים  
צצתי כלאים החנלו ועקצותם לא נודעו לא נגה עליהם  
אור הדפוס ולא שזפתם עין רואי. בעו רצים וכן צלמים  
לצקס דצרי אלקים חיים החרותים על הלוחות צבערי  
ירושלים הנוצויים צהלכות ענודה דהקפין ולא ונאלה צרם  
זכור אותו האיש לעוז הוא הגצר הקים עילה של חורה  
דנעצצאה כצוד הרצ הגאון וננהילל ונ"ה שלמה יאודא פ"ל  
נ"י צענח"ק חשק שלמה אשר הציא צידו החול ונרגניהל  
עצא דלית צה טינאל, צתי נפשי חורה וחדום התנולל וציני  
דנענו גיל מלה צקננצי קיל ונצקר לירושלים נתן, ונקרצ  
ולצ עמוק אצרכה את הרצ הגאון הכ"ל ונפתי הצענה  
חלצי תודות לו על הגאולה ועל התנוורה אשריון ננוטי ל"י  
על כל הטיצ ונחקר אשר עשה לצית ישראל וקפרותו  
התלמודית אשרהו שזכה לכך לחשיף שפיני טנווני קודס  
להוליא תעלומה חורה ונה עליו צני לראות כי הלית  
חפן ה' צידו לעשות כוונים למלכת שמים להצחיק הירושלמי  
כת"י הזה ולקדרו צקדר נכון הכל צכתב ונפירק ובוס  
שכל, וחרע עוז ציותו מושלה לו לעוקל ולקקלו ונאצני  
הגאולה ונצצושים לישר הגירקאות וננקחחות הנוניעות  
ולתקנס כדלוי, אף גם יסית לראשי ליות חן הגהות וציהודים  
יקרים הנקצים צבס "חשק שלמה" כעל שאר קדרי  
הירושלמי יפין אור על הנוצויות האפלות שלו יפנה דרך  
להעוקקים צהלמוד הירושלמי ונישר הנוקילה לפני החגים  
צו לצל יצעטון אורחותם, היר וחדר פצלו ונעשה ידי חנן  
נפלא, ע"כ חוצה קדושה רוצלה איפא על כל יודעי ולומדי  
חורה לתנווך ציד רחצה ונלחה ונפצלו הכציר הזה חורש  
הוללה רצה ונאל לנאן תעשנה ידיו יושיה להוליא  
לפעולת אדם את כל "חשק שלמה" ונחצנתו הטוזה  
ופעולתו הרנני, וצרכות הידים שכן קוונכות ונלל זה  
נובה לעלות צנהרה לציון צרכה וליירושלים צנמחת עולם  
כעהרת המדצר לכצוד החורה ולומדיה כו"ח צעקור  
לחודש צצט שנת תרס"ו לפ"ק סטאניסלאב.

הק' אי"ה ריבש הלוי איש הורוויץ

אב"ד דק"ק סטאניסלאב והגליל תע"א.

ויהננו חותם בברכת כהנים ששי בשבת באחד ועשרים לירח שבט שנת תרס"ו פה ברעיאן יע"א.

ידידו ודו"ש

הק' שלום מרדכי הכהן

אב"ד פהק"ס

בעזה"י

עלינו לשבח לאדון כל ימי אשר צינונו חלה יליץ  
ויפרח אור לישראל תלמוד ירושלמי על ריב קדר  
קדשים אשר ה"י חקר ונאלחו זה כנה ונחות שנים כנונזול  
צחקדמה להלמוד ירושלמי ע"כ זרעים מצעלי ונפתי" ז"ל  
ע"כ לצי לחוקקי ישראל צולו ונחזיק עוצה להרצ הגאון  
הגדול חריף וסנן ונ"ה שלמה יאודא פ"ל כ"י אשר  
נ"ה חמדה גבוהה הכ"ל, ומן השמים הוא דוצה לו לענצון  
הנפלא הזה אשרי ואשרי חלקו והרצ הג' יצאר צחקדמהו  
כי הירושלמי הכ"ל הוגה עפ"י הירושלמי אשר היה ה"י רב האי  
גאון ז"ל ועשה עליו הגהות, ואין לשער גודל היגיעה שהיה  
לו להעתיקו ונכת"י המיושן גם עשה הרצ הג' הכ"ל פירוש  
וחידושין עליו חשק קלחו רחמי והחלק יציד על הכלל  
כי רצ חילו — חננס לריך לתנווך ציד כצוד הרצ הגאון  
הכ"ל למנצן יצאע זמנו הטוב, וצודלי כל לומדי חורה  
ואוהצים יעמחו לצכות צמאז דרצים הלזו וכל חכס לצ  
יצי' להתאמן לדצר הגדול הזה והי"ש הצומר צתורה יללית  
ציד הרצ הג' למנצן ינאר ויחש מעשהה, יראו עינינו וישמח  
לציו צלחת התלמוד ירושלמי לאור ואור חדש לנו מליון  
יאר צצ"ה.

צצה"ח סאטמאר אור ליום ג' כ"ו טבת תרס"ו לפ"ק

הק' יודא גרינווארד

אב"ד רפה והגליל.

דצרי תירצ יקר צצניהס להזיל זהצ מכיקס למנצן חזק  
ידי

בעזה"י

כרם

ה"י לשלמה צקקן צן טנן חמדה גבוהה חולר  
קפון ונהירושלמי על קדר קדשים אשר עיד לא צכיו  
לאורה נהגלגל זכות ט"י זכאי ה"ה כצוד ידידי הרצ הגאון  
הגדול ונפירקם צפי כל כש"ת ונ"ה שלמה יאודא  
פריעדלענדער נ"י אשר זכה לחפץ העלונות גכוי  
נכתרות ודלוק נר הנוערצי להיות זאת לעדות שהשכינה  
קרה צישראל שכל כנה נר המערצי, ונוליא לאור תלמוד  
ירושלמי על קדר קדשים ואפיריון עשה לו שלמה ויצן  
נגדל צתיכו נטע אהלי אפרו לעטרו צעטיר קופרים ככל  
"חשק שלמה" אשר חפן לעשות צקדר ירושלמי שהפיק  
על וק' יצונות, והנללכה נכונה צידו וננה דצר שפתיס  
אך לנותר להלל צצצרים ונעשי ידי הרצ הגאון כי לצ  
נוי לא יגיל וישנח צצגלות נגלות חלני אור שצעתים חמדה  
היונים אשר לאורו נקצ ונלך וצאי ונחזק עוצה צרם זכור  
אותו האיש האדם הגדול המליון צהלכות לטיצ והאי תנא  
ירושלמי הוא תני ליסנא "בלילא" כי הציאו על מוצח  
הדפוס צכליל תצרת ויצוקא ויקקלחו וכל עיני טעיות  
ולדפיק נלה ונשונח, שכתב ונצכתב חדות ה"ה על הלוח  
אשר גם למראה עינים נחמד למראה וטוב להשכיל ליקח  
ונפריי פרי עץ הדעת, ונמנן החכמה צצצרי ירושלים,  
וצלתי לעורר לצית חוצי תירה ותיסיה לצית מן הנקדענים  
למאז לכלכל הנלצים אשר לשלמה, ואשא כפי צתעילה  
לכל ה"ח צעירו ורצנים הגאונים הגדולים אשר דצר די

ידי עושה הנולדה, וזנה כזר הגדיל לעשות ונלכדת הקודש וכזר נגמר חלק גדול, חונס דפסת נרונה לא דפסת חס לא יחזכו צידיו לצרך צרכת המוגמר ותכלים הנולדה אשר לשלמה, ונעוה חזי כי זכות כל התנאים. ואנוורחים הקדושים יעמוד לכל מי אשר יהי נוקמיים לדבר ונליה בזאת להגדיל תורה ולדירה ויע שבנו לקבול להיות ננושאי הקבל אשר לשלמה, להציא תרומת הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לנולדת הקודש, ורוב ערבות יקפיע גנוי צרכות וישיעית לכל אשר נדצ לבו אותו להציא את הכסף לשלמה, איש איש, כפי נוסת נדנת ידו העביר לו ירצה לרגל הנולדה והדל ג"כ לא ינושך ידו ויהי ד' נעזרו שמוכה ליהנות נאור תורת הירושלמי ונבואה בעריו צהורה לפקוד על חיות ירושלים ותחזיקה עינינו צביצ ד' בונת לין וירושלים:

כ"ד הצעה"ח פ"ק באניהאד ע"ק לבי כרית שרה אשר צרכו ד'. כ"ח חסון סנת הרק"ז לע"ק.

### אליעזר דייטש

האב"ד דקהל יראים.

בע"ה יום א' צו"י ניסן סתר"ק קדרהאביטש יע"א.

**שלמה** רצא לגנרל רצא ה"ה כבוד ידידי הרב הגאון הגדול החריף ונקי משנתו כענור לח ונקי קיע"ה נהולל צעור צת רנים כס"ת נו"ה שלמה יאודה ס"ט פ"ל כ"י.

**אחרש"ת** הן כל יקר ראו עיני צהגיע חלי נכ"ת נוסכה יצוה ונן תלמוד ירושלמי עם פירושו היקר, ואפריון חנוני לו על אשר כבודי צזה, ונאור מלחתי שומה וגיל צקראי את יקרתי שחפץ ה' צידו הללית להעתיק הירושלמי על סדר ק"שים נכח: ין נשן אשר ה' לצוה וענינה כונה נאות שנים, וזר תפארה יעטרהו צהגיה ופירוש יקרים הנקוצים צסם "חישת שלמה" לצוה הנקילה ולישר הדרכים, להאיר עיני חכמים הציגים תלמוד ירושלמי הכל לנוען לצטח ילכו ולא יצעטון אחרותם, אשריו ואשרי חלקי בלחץ ה' לידו לזכות את הדנים, ויהי כיצם ה' עליו נעשה ידיו יכוננהו וכל חכם לצ יקח נולית ונודחי נוי בלהבת תורה ציער צקדצו יציא את הצרכה היקרה הזאת אל ציהו צכסף ונלא למען תעבנה ידיו תיטיב לאוליא נחשצתו הטוב לאור עולם: והצוה צהורה וישראל ענו יאיר עיניו וישננה לצנו צאור הגאולה השלימה צצ"ח:

והנני ידיו הדו"ש באהבה רבה ומברכו בחג שמח הבעל"ט וביתרון הפשר

הק' יצחק לייב סיפר

בהגאון מהראשבים וצ"ל.

מלחמת שנים צלעית, ונכסף נלא יציאו הצרכה הוך צהיהם ונשכר זה יתצרכו צכל מיני דונטי צנפס הנודצר לכבוד תורה ולוועדיה הצעה"ח אור ליום ג' לקדר ואחס תהי' לי ננולכת כהנים וגוי קדוש ח"י שצט סתר"ו לפ"ק בראדי יע"ח.

הק' אברהם בנימין קלוגער

בהגאון מהרש"ק וצ"ל.



אמר המחבר! נקיצת השערורות צארן רוקיא לא כהצתי לבס זה איזה שנים וננתיס אחדים נרצנים הגאונים צצקי חיים לכל חי ז"ל ואחדים לא ידעתי כחונתם וצהוך כך נחאחר הנויעד ולא רליתי לעבצ גנור ההדפסה עוד וא"ה צחלק צנחים ננחות יצא הקבנות גאוניו רוקיא הי"ו:



ב"ה כבוד ידידי וחביבי הרב הגאון הגדול חריף ובקי מו"ה שלמה יאיריהם"ט אבן-אלגאזי המכונה פריערדערער נ"י ה"ן כל יקר ראה עיני, זאת אשר לא פללתי כי נקדר ירושלמי לקדר קדשים, הראה לי חלקים, זהופיע לפני הגליונות אשר שלח אלי צעורה, מטען יקר מלא אשר לא יקולה זכהס אופיה, אשר נשאר זכהס ולא נגלה עד היום הזה הן הוצא לדפוק, כי נוכח מלא המליחה והוליה לאור עולם, וצסקידה עמומה עונל לצאר צצילור יקר ומלא נעלה, לצרר ללצן ולהגיה דצרי הקפה, ללל צולולת הים הגדול והעלה פנינים צידה, צלרפי כל מלאמר ומלאמר כלרופ כבק מוזיקה; תקוית חזקה כי כל הנוקרים דצרי חכמינו ז"ל ושמוחו על הקבולה היקרה ויהנו כבוד ויקר למלאכה ונלכת שמים לאמר לפעלל טבא ישר וכלל ונפא חפלה יצילו את הירושלמי צבכק מלא צרכה לתוך ציהס, למוען יראה שבר טוצ צעונו וצנצנהו הכבודה והעלוונה:

"והנה לללתי ראות פניו ריקס, מלאמי לצי להציא לפניו ב' מלאמרים, האחד הציג לקדור ירושלמי קדשים ומה שהזכירו הקדמונים, והשני הערות קטנות וביאור נולות זרות העונות צו — וצטרס אכלה לדצר אני תפלה יצאו ה' ציה ויחמלהו לחול יתר המקבחות מפי קדשים לזכות את הרבים והוא יצור לו צבל אשר יפיה חנון":

כהנ"ר ובנפש המכבדו ומוסירו בערכו הרם

### שלמה באבער.

הקדמונים אשר הזכירו כי נסדר ירושלמי לסדר קדשים:

הראשון הוא הרמב"ם צחקדמהו לפי המנהג (השלימו צשנת ד"א התקב"ח) כהצ וח"ל, וכן עשו חכמי א"י מה שעשה רצ אפי כהנו התלמוד ירושלמי ומחבריו הוא ר' יוחנן, ומלא מן הירושלמי חמשה סדרים שלמים: אכל ק' טהרות לא נמלא לו הלמוד צבוס ענין לא צצנלי ולא צירושלמי רק מפי נדה עכ"ל:

הרמב"ד נולד צטולידו צשנת ד"א תה"צ ליצירה ונפטר ד"א תהק"מ חיצר קפר הקצלה צשנת תהקב"ח כהצ וח"ל: וציניסס היה ראש ישיבה צל"י רצני יוחנן סקצל ורצני הובעיה צרצני, והערך ימים כי שמונים שנה היה ראש ישיבה והוא חיצר הלמוד ירושלמי לחמש סדרים, כי אין מפי טהרות רק מפי נדה, וחיצר הירושלמי קרוב למאמרים אחר החורנן וכו' ונפטר רצני יוחנן ראש ישיבה ארץ ישראל צשנת ד"א ל"ט עכ"ל:

הרב המאורי (נפטר לערך ה"א ק"ץ) צפתיחהו למופי חצות כהצ וח"ל, ורצני יוחנן חיצר התלמוד ירושלמי בכל חמשה סדרים (מה שדפס בס ששה הוא ע"פ) לצד טהרות ק"פ שנה אחר החורנן, וגדולי המנצרים כהצו ש' שנה אחר החורנן ומהננס ר"י לראש ישיבה צל"י צימיו של רצ שנת הק"ץ, ק"י שנה אחר החורנן ומנך פ' שנה ונפטר צשנת תהק"ע ק"ץ אחר החורנן עכ"ל:

הרב רבי יצחק דו-לאטיס צקפרו שצרי ליון אשר הר"ל (יחורקלל תרנ"ה) הציא לד כ"ז וח"ל, ורצני יוחנן חיצר גמרא ירושלמית בחמשה סדרים שלמים אכל על ק' טהרות לא נמלא הלמוד רק על מוסכת נדה, וחצרו צמאה ושמונים שנה אחר חורנן הציה, וגדולי המנצרים כהצו ש' מלות ולא נראה לי לפי שיער רצ, כי צימיו נעשה ר' יוחנן לר"ש, ארצע מלות והשעים לטערות והוא שנת ק"י לחורנן עכ"ל:

הרב בעל כפתור ופרח (השלים קפרו צשנת ה"א פ"ג) הציא דק י" ע"א וח"ל וכן עשו צל"י הלמוד ירושלמי ומחבריו ר' יוחנן ובל חמשה סדרים הם שלמים אכל ק' טהרות כלל לא (ר"ל מלצד נדה) עכ"ל: הרב בעל ס' היוחסין (דפוס קראקא דק כ"ה) כהצ וח"ל ורצני יוחנן עשה חמשה קדרים ירושלמי וציחסקין השלם (לד קי"א) הציא וח"ל ועשה ר"י חמשה קדרים שלמים

כבוד אלהים הסתר דבר

ובכבוד מלכים חסר דבר (משלי כ"ה ב')

נאם הנו"ל והנפרס ונאס הנצר נטה שכונו לתורה ולתעודה, צחורק העצר הו"ל קול קורא אשר על ידו צצצני ישראל הודעה כחונה כי עונד חכמי הכן להו"ל הלמוד ירושלמי סדר קדשים מכת"י יחיד צעולם (לע"ע) אשר צעונל רצ וצסקידה לא יסופר ללחה לי להעתיקה והללהו צע"ה מנן העת המכלה הכל, דעת ללצון נקל, כי מופי הקיצה כי קלר המלצ משהתרע ביאות למודעה קלרה, גליתי טפח וכקיה מלה, צחורי הלא לחכמים אקרא ולנצונים אשים דצרת, ומי כחכס יודע פשר דצר להצין כי לא פה העיר והנוקס — צקול קורא — לטייל ארוכות וקלרות ולצאר הכל כאשר לכל צאר היעצ ביאות לדצר יקר קדוש ונשגב כזה, וצצניל השועים המצוהלים חין חיצ עלי מיטל להטריח עצורס כי צצר אמרו "לשועה אל תראה חלי ונלככה", ומי לו קצצוני כהרני מכל לד ופניה צשאלות שונות וצטענות, ונהס חזקות ונהס מדופות קדים, וכל אחד חצב צדעהו צעה, כי הוא הראשון, החכס, והיחיד, שצא צשאלתו שאלת חכס (לפי דעתו), ולא ידע כי צצר קדוהו מלה וחכמי התצונתה לדצון לצי כי אס אציא להפיצ לכל אחד על שאלותיו ועל טענותיו על חלמותיו ונועשה העתועיה יצג ציהזון ולא יתנני השיצ רוחי די עשות פירוש חשה שלמה הכולל פירוש הוק' והגהות על הירושלמי הנ"ל לכן הנחתי השו"ת הכל לעת מולא וסקדתי צסקידה דצה לילה כיום יחיר לי להבין הכל הכנה דצה ולמקור לדפוק הן הפנים והן הפירושים כי ד' הטונה עלי ומונש חוכל לצרך צרוך שעה לי נכ צנוקים זה לראות צהגמר צנין קדוש ונעלה כזה, כי צדרך הטצע ונלפסרות האנושי לא היה אפשר לצרך על המונמר מופי כונה טעמים גלויס וכמוקים כאשר אצאר ח"ה צפרקים הנאים רק מלה ה' היה זה חף כי נפללות היא צעיניו וכחת צרוך שנו הגדול שהחייני לראות חלק אחד והירושלמי על ק' קדשים י"ל מוחת מוכצב הדפוס כלול צהדרה, והגיע זמן כהוצ העקדמה הנצוגה ומי דור ודור צין הקופרים והמחצרים עד שהוא למשל ולפהגס צין המון "ספר בלי הקדמה הוא כגוף בלי נשמה", ועתה מודה אני לכס אחי הרצנים החכמים והקופרים שאין אני צן חורין מלהשיצ מניה נכונה וצרוה על כל הטענות והשאלות הן שצצר שאלוני, והן שצמידים להשאל, ומעלה אני עליהם כאלו צצר שאלם, ולהכלית זה הכינותי לי צעני' מוצא גדול צלכות ומעט צכמות מוצ' מחזיק מרונה כלל חמשה פרקים: **פרק א'** "על דבר סדור הירושלמי על סדר קדשים בכלל"; **פרק ב'** ראיות ומופתים שנסדר הירושלמי על סדר קדשים וביטל טענות המבחישים בו: **פרק ג'** ראיות ומופתים מהירושלמי אשר לפנינו כי הוא הירושלמי על סדר קדשים: **פרק ד'** ע"ד הבת"י אשר לפנינו בכלל והשינוים בכמה מאמרים בין הנדפס ובין נוסח הבת"י: **פרק ה'** ע"ד עבודת עבדת הקודש בפירושי "חשה שלמה":

### פרק א'.

על דבר סדור הירושלמי על סדר קדשים בכלל: כאשר לללתי צצצני יס החקירה לדעת ולתור פשר דצר אס נקדר צכלל הירושלמי על קדר קדשים, ראיתי צני עליה והנה המה וצינינים ומשמאלים הוינינים המה לרוב גאוזי דורות הקידונים, ומשמאלים, והמחכמים והמנצרים צדורנו ודור שלפנינו, וצצר הואיל צעונו הרצ החכס הישים הצלצן הגדול מו"ה שלמה באבער מלצוצ הי"ו להקיל ועלי המצא צללחו לי מלאמר כצד "ע"ד הקדמונים שהזכירו כי נקדר ירושלמי לקדר קדשים" והנני נותן פה את מכתבו היקר כלכות, וח"ל העיבור:



אמנם שאלת הרצ נהרצ"ק ודאי שאלה גדולה היא ועשנו נגד שיטת הרמב"ם ראויה לזכרון מאלה, וכן כתב לי חכם אחד צוהב"ז וז"ל הרי קוץ מלכד קפרי הר"ק והרמב"ם ז"ל חולק כלום קפרי הגאונים קמאי ובתראי וכמה נאות תשיבות מן הגאונים שקדמו להרמב"ם ועינינו הרואות שהם השתמשו הרבה צירושלמי ובכל זאת לא נמלא חף רגלינו קל ליירושלמי קדר קדשים, וכן לא נמלא זכרו כמה שיש צידו וקפרי רצ עומד גאון, רצ האי גאון רצ קעד"י גאון שאלתות צה"ג ובאלה, ונן האחרונים בצקפרי, למשל ר"ן גיאת הרשב"א ור"ן אלברגלני וכו' הלא דבר הוא! עכ"ל החכם בקלרה הכולל בדברים קלרים ונמרלים כל שיחות חולין של חבמי דורו:

אמנם טרם חשיב על כל הדברים האלה הנאמרים בלדק החזו עלי להרחיב נוסביות החקירה בדבר קורות הש"ס ירושלמי צב"ל: א) דבר פלא הוא צעירי כל חכם ונכון, שהירושלמי נאבד כוונע, ונחיד קהל הליוגדים החכמים והקפריים עיר לפני ה"ק שנה, הן באשר עלה על דעת הנדפיק הנודע דניאל צוונצירגו צווייליאה — אחרי הדפיקו הצבלי — להדפיק היירושלמי, שלחו החכמים לחפש צבלי גבול ישאל גם לרבות צתי עקד הקפריים היותר נופרקמים ולא מלאו ברלי שרם לקדר ונמנו כי אם את הכת"י הידוע עד היום ליחיד צעולם והוא הכת"י צעיר לידען צוודית האללללל, וגם הוא לא נוצה הרצנים ונאלו רק נעצזון הנולווד הגדול קקאלגער \*) צעוד שהתלמוד צבלי נמלא עד היום צצתי עקד הקפריים לנמשלות קונות ונמכת אחרות גם צצתי עקד פדטי, וצעת הדפיקת התמוד ירושלמי צפעס ראשונה לצרך שנת רכ"ד (זה יותר מן ה' שנה) היה נמלא כת"י של ש"ס צבלי גם צצתי ישיבות הגאונים ז"ל וצצתי הרצנים אשר הסגיה ידם לכתבו או לקנותו: ב) עד שאלם שאלים נודע לא הצילו גדולי הראשונים את היירושלמי קדר קדשים, אי עיווד ושאל נודע לא הצילו הצב"ג והגאונים שלפניו את היירוש"ל צבלי רק נועטו וצציר וידוע כי צצצצ לא נחפצט היירושלמי ציוני הגאונים עד רציו קעד"י גאון, כוונצא צקפרי קירות העתים לצנ"י ע"י הנעשה בקרה לו עם הקראי שלון צן ירוחם, וגם אחרי ר"ק גאון לא הרצו הגאונים להצילו: ג) איך נהיתה הדבר בקדר נזיקין, היותר גדול צכונות ונחלות צצצלי וקלוע צתורה והרולה שיחבים יעקוב צו נגרעחלקו צהירושלמי וצפרט השלשה צצות לא נשאר מן צירושלמי כי אם רבימות קטנות, וידוע כי אנוורלים הראשונים שנו כל עיקר נוגות שקידתם צקדר נזיקין כוונצמס צצני דרצ יהודה כולו חכ" צנזיקין הוין, וצפרט צא"י צצצית הנקאל דנו עוד דיני נמונות וקנסות וקניניות, וכל דבר הקשה שלחו גם אנוורלי דצצל לשאל את פי חבמי אי צדור ההוא בידוע לכל שוקד על דלתי הצבלי: ד) איך אפשר שאנוורלי דצצלי קדרו גמרא על קדר קדשים חף כי לא קדרו על זרעים, ואנוורלי דח"י שקדרו גמרא ג"כ על זרעים, חף שצבר חרצ הציה, לא קדרו על קדשים, והלא תראה כי גדולי אנוורלי דח"י כונו ר"י ורצצ"ל עקקו צצקידה רצה צקדר קדשים, והצצלי מלא מנואורי חבמי ח"י חף צמוקבת זכחים, ועוד נמכת חולין ראש פינת דת היבראלי מאי איבא לנימיר: ה) ראו לנו לחקור אחרי קינת העדר גמרא ירושלמית לפרקים שלונים כונו צמוקבת שצת נכות ונדה, ועתה השכה ושנוצ את אשר אי אנוור לך צדברים קלרים חצב הגיוניים ואונותים:

דע

צירושלמי צבורים פ"א היו שכתב שם צמוראה הפנים וז"ל "ודע שיש ט"ס צדפוקים שכתוב צהשגה והכי איתא צירושלמי נמחות פרק כל קרצנות ליצור אחר חנוכה לא קדשו וכן הועתק צהכ"מ, וט"ס הוא שאין ירושלמי על נמחות ומעולם לא היה וכל מקום שמואל כתוב חנוכה קדרים ירושלמי, כמו צהקדנות הרמב"ם על הנשנה, אין הכונה רק על ד' קדרים שלמים ועל נקלח מנדה, וכמו שאנחנו רגילים לומר דגמרא הצבליה היא על ששה קדרים וצאנות היא רק ד' קדרים ומס' צרכיה ונדה, כך הוא הכונה לחמשה קדרים להירושלמי, ולא תמלא חזיה רנו צהקדמונים שהיה לפנים גמרא ירושלמית יותר נמנה שהוא לפנינו ומה שכתב צהשגה הראצ"ד צמנחות פרק כל קרצנות ליצור זה ש"ך להשגה שלאחר זה" וכו' עכ"ל, וני יגלה עפר מעיניך גאון נכצד לראות כי טעית, חצב מלכד זה שרי ליה נרי ומהא חכי על גאון ולדיק כזה! איך יאמר וני שלח ראה את החודש חכי נועיד שלח בלרה הלצנה, ואם הוא לא ראה אחרים ראוה, ולא ראינו אינו ראינו, ואיך יאמר "ומעולם לא היה", וכצד שקל"י למטרפס"י ופיו הבשילו שכתב, "ולא תמלא חזיה רנו צהקדמונים שהיה לפנים גמרא ירושלמית יותר נמנה שהוא לפנינו" הלא ידוע לכל צר צי רצ השוקד על דלתי הראשונים וצפרט צא"י הגדול שנוצאים מנואורי ירושלמי ואינם צהירושלמי אשר לפנינו והנה זה לא כציר שלח לי צטוצו הרצ היש"ס נהרצ"ק צאצער קפרוקטן הכונות ורצ האיות נקונ צסס "ירושלים הבנויה" וסס מונה ק"ה מנואורי ירושלמי מוצאים צקפרי גדולי הראשונים ואינם נמלאים צהירושלמי אשר לפנינו, גם מה שכתב "וכמו שאנחנו רגילים לומר דגמרא הצבליה היא על ששה קדרים ואין לפנינו רק ד' קדרים שלמים" חכי שאל את גאון ז"ל וני הוא אשר רגיל לומר כן יוליאם נא חצינו וכדעס, חמו צע"ה עקקיין, שאלו נא לצר צי רצ דחד יונא והוא יאמר לנו כי רק ד' קדרים גמרא צצצליה ים לנו צצירוף גמרא צרכות מן ק' זרעים, ונדה מן ק' עהרות, ומה שהורגלו צקפרות התלמודית לכחוצ "ש"ס צצלי "ש"ס" ירושלמי, כמו דאיתא בש"ס נקוס פלוני, יקודתו צקורות דצרי הימים לצני ישראל גזירות השמדות ורדיפת וצריפת התלמוד ציוני הצנים, וכדי להקטיר הדבר החליפו חמת שם תלמוד "גמרא" וכאשר הדפיקו התלמוד ויראו מהנמקרגים ושנאי התלמוד צנפס, לכן הולאו המדפיקים לפני השורה שומדפיקים "ש"ס" רל"ל ששה קדרי נשנה, שלהדפיקת המנשה לא מלאו נכסולים על דרכם כמו על הדפיקת התלמוד, והדפיקו ג"כ המנשה על כל קדר זרעים וק' עהרות נועס זה לומר כי זה הוא העיקר ורק נוקיפים ע"י עוד הוקפות צסס "גמרא" וכה הרגילו לומר מדפיקים "ש"ס, לקנות ש"ס, וגם הרגלו לכחוצ בש"ס נקוס פלוני ופלוני, חצב אין חף אחד צורצא מרצנן — אשר יחצו או יאמר דגמרא הצבליה היא על ששה קדרים, ומה יאמר שהרמב"ם מוציר היירושלמי צצ"ה דמוכות ולפנינו ליתא ירושלמי על פרק הנ"ל, וכן היה לפני צעלי חוק' ז"ל ירושלמי על כל וק' נדה ולפנינו אין רק על ג' פרקים הראשונים, והנה היה לנגד עיני קפר נקונ צסס "אהבת ציון וירושלים" וראיתי צונק' שציעית שם שנוצא שראשונים היו להם מנואורי ירושלמי צמוקבת שציעית יותר נוכפי שהוא לפנינו, והקפר הזה יקר נואר והנחצר קולע צשכלו אל המערה ולא יחצא, ומה יאמר נועתה כי כל דצרי הפ"מ צמוכית מעיקרא ליתא ומה הטוב יכפר צעדו כי לא דבר נכונה:

היה רמב"ם - רצ  
פ"א ח"א ח"א ח"א  
פ"א ח"א ח"א ח"א

היה רמב"ם - רצ  
פ"א ח"א ח"א ח"א  
פ"א ח"א ח"א ח"א

לאו דקיים להו דהאי עינורא לאו דקנבא היא לא קשרי  
 להו אינורא ואם הר"ק שהציא בזה מאמרי ירושלמי  
 להלכה אחר כן, כ"ס דורות שלפניו, הם הניחו יסוד  
 נמוך שכל מאמרי ירושלמי שלא הציאו הצבלי לאו דקנבא  
 הוא ומה דקנבא שקוע הוא בצבלי ולכן לך אחרי שנהגלה  
 ציוני ר"ק גאון לא הרצו לשקוד זו כמו צהלמוד צבלי  
 וגדולה מזו כתב העפרש ר' יונתן על הר"ק (הוצא צבלי)  
 צ"צ"ו ואין לנו חוששין לגמרא ירושלמי, דלוחן רבנן  
 צהרי שקדו הלמוד צבלי כזר הציאו הקצרות שהן  
 להלכה צהירושלמי, ורוב הלמוד צבלי ונהן כגון ר"י  
 ורש"י וכל הנקראים צבלי ומה שהוא שלא כהלכה  
 הניחו אותו צהלמוד ירושלמי, כן הוא גורל הירושלמי  
 ונתת גמרא דצבי מערצא ציוני ההס, לך ההחיל לזרות  
 שונא צקפרד כי שמה פרח התורה והחכמה עד שני  
 על, ולכל דבר והכלית חקרו עד התהום, ואז רק אז  
 עוולו להעתיק קפרי הירושלמי ולהפילם צין ישיבות הגאונים  
 נוסס צלו קונטרסים גם ללרפת ליד רצוהינו רש"י  
 ותוקי אלל שיקרו צו החכמים צקידה כשקידת הצבלי  
 למדרגה כזה לא זכה ועיכא, דא חדא:

הקדמה שניה הוא, כי ערס הופיע אור צית הדפוס  
 על קפרי ישראל, היו גם הקפרים הנמלאים  
 עתה צכל צית איש הלמודי אשר רק צבלי צלמות היה עושר רב  
 חזון יקר נולד, וגם ש"ס צבלי צלמות היה עושר רב  
 כי נחיר הקופרים והמעתיקים עלו למעלה ראש, ומה  
 גם קודם מליאת הנניר עלה גם נחיר הגוייל  
 והקלק למעלה נולד, וחקרון הקפרים היה נורגש  
 גם ציציצה הגאונים, וצלרפת לנודו הלומדים הרבה  
 צכרך אחד, ולכן התחכנו הקופרים והמעתיקים להקל  
 הנשא נהם ונהקונים, ע"י שכל דבר שצא צבלי פעמים  
 העתיקו רק פ"א ופעם שני רשמו רק המוקס שצבלי  
 הוצא הענין, המינורא, או הקוגיל, וע"י וביצא צזה הריוח  
 חלק גדול מהעתיקה ש"ס ונמלא עד היום צבלי נקיימות, וכך  
 כדלעיל"ו וא"כ הוא צבלי אשר חקרנו נורגש צבלי כל  
 חכם וחלוף, ואשר ע"כ לא יחקר לא לצד צבלי נדרשות וישיבות  
 הגאונים, אלא אף גם צבלי הועד להיטקות של צית רצון  
 קו"ח צן צו של קו"ח צהירושלמי אשר נעולס לא זכה  
 לשקידה רבה כמו הצבלי, ולכן מני אז נשחנה גורלו לטוב  
 נפל צידי מעתיקים וקופרים ונזהלים שטעו צו כחוצ  
 צעיניהם, אחדים מהם — מעוטא דנועטא — העתיקו  
 אותו צנולאו כל החמשה קדרים שלמים, ואחדים מהם  
 כדי להקל הנשא מעל הכותב והקונה ונפני נעוט  
 הדורשים אחריו קלרו אותה, הא כילה, נפני צהירושלמי  
 צאים כונה ענינים וקייג"ו שלמות כפולים כונה פעמים  
 וצכמה מקוונות, לכן העתיקו רק קדר אחד צנולאו וקדר  
 הצא אחריו לא העתיקו דברים הצאים כזר צבלי זרעים  
 רק רשמו הנקוס לעיין נשס וצאופן כזה כל קדר הנאמר  
 צזמן הכתיבה והעתיקה הורע חלקו עד אשר צקדר  
 נזיקין לא נשאר רק נעט אשר יאמר עליו ראה זה חרש  
 נמש, והשאר נרשם לעיין צנוקוונות שצבלי נעתק, וצחוד  
 הזמן קמו קופרים חכמים צעיניהם קלי הדעת ולעירים  
 שהעתיקו כל הירושלמי על רגל אחת, דהינו בגס כל  
 דבר הנמצא — לפי דעתם — וצבלי צבלי לא העתיקו רק  
 רשמו לעיין צנוקומו צבלי נכ"ס ונמוקס למוקס צירושלמי  
 ולא חכו על שינוי הלכות והגירסאות צין התלמודים עד  
 אשר לפעמים נשאר נקדר שלם, וצפרט הנאמר צכתיצה  
 רק רשימות קטנות, ויש לדון אותם לזכות אולי גם לטובה  
 היה כונה, לנען יחא מלוי גם צידי שיקדי חורה אשר  
 לא צלל הכק יחקיון וקשה עליהם נחיר הכתיבה והעתיקה  
 וצקדר הרצעי (נזיקין) נהגו גם קופרים יוחר נאמנים  
 קלות ראש ולא העתיקו דברים שצבלי צלו ונשנו צקדרים  
 הקודמים, רק רשמו לעיין צנוקומו וצכרך הימים נאצדו  
 הרשימות ונשאר רק הנעט שהעתיקו, ואם כן הוא ננת  
 קדר נזיקין הרצעי, לא נשצ גורל קדר החמישי והוא  
 קדרים והיחר נקכת חולין. א) נפני שיתם שלענין  
 הלכה אגמרא דין קנכין ב) כי רובו כזר שקוע צהצבלי  
 א) שחלק

דע לך כי ההלמוד צבלי נקדר על ארצעה קדרים  
 והירושלמי על חמשה קדרים שלמים, והטעם  
 שקדרו אמוראי צבלי גמרא על כ' קדרים ולא על כ'  
 זרעים כ"ל, כי גם אחר חורצן הצית לא נהגו ישראל  
 לרות עין והחזיקו ידי הכהנים והלויים צההם להם ונוה  
 חלקם התו"מ ולכן לא חשבו כ"כ שישכחו דיני תו"מ  
 ונתנות עניים כמו שחשבו לדיני עבודה דוהרה יצנה  
 ציהנו"ק ויהיה ללא כהן ועורה, ומה גם כי נקדר גמרא  
 דצבי מערצא על זה הקדר לכן נאלו לנחון להקדים קדור  
 הקדרים היחר נחולים והונה נועד נשים, ומה גם נזיקין  
 הנחחד ונשכן שכל החלומים וא"כ גם קדר קדרים  
 שהקדימו אותו על קדר זרעים נעטם הנזכה, וא"כ צקוק  
 קדר קדרים נשחרצא השעה ולא השלימו אותו ומה גם להתחיל  
 קדר זרעים, והטעם שלא נקדר גמרא על קדר עהרות  
 לא צבלי ולא צירושלמי כ"ל קיצינה כי כזר ציוני הנאים  
 האחרונים התחילו לפרש הנשכה, והמה ההוקפהות והצריחות  
 ואין צכל קדר נש"ס נשכה רצוי תוקפהות וצריחות כמו  
 צטהרות (נכ' כלים לצד היא צהוקפהא שלשה צצות)  
 ואמוראים האחרונים אף כי שקדו נולד על דיני עומאה  
 וטהרה כמו שצנחו עלמס צזה נגד אמוראים הראשונים  
 שצמו עיקר פרי שקידהם צב' נזיקין, אלל עיקר שקידהם  
 היה התוקפהות והצריחות אשר כזר נהפרטה הנשכה על  
 ידס ונעט נזעיר שחידשו צזה הוא נוצלע צשאר חלקי  
 הש"ס, ולקדר קדרים נהחצר גמרא הן צבלי והן צירושלמי  
 כאשר נצאר לקנון, אך קיצינה חקרן נאמרים שלמים  
 ונאצדו ונשכחו פרקים שלמים, וקדר קדרים צכללו, הוא  
 חשמת הקופרים והמעתיקים צזדון וצשגנה, והנני להקדים  
 הקדמות אלו ויהצאר הענין על כיון:

בנויה וגמורה הוא צקוד חבנוי הורה וחכמה כי הירושלמי  
 נהחצר זמן רב קודם להצבלי היה לפני עיני נקדרי  
 ש"ס צבלי. עיין קפר אמרי צינה להגאון נהר"ץ חיות ז"ל  
 צארכה, ואל הליהו לדברי הרב נהר"ץ צקפרו "נצוא  
 הירושלמי" שילא לריצ נגדו ונגד הרב הג' נהרש"ל ר"פ,  
 כי אונולל הרב נהר"ץ צקפרות נעטו ציש גדא נולד,  
 וגם ציוניו קס חכס אחד צקפרו "דורות הראשונים" והרב  
 נצלרי הרב נהר"ץ עד היקוד הרב ולא חמול, וכל מי  
 שיש לו שכל ישר ונחה צקדקדו יאמר כי הלדק עם  
 הרצנים הג' היל, והוא שופני גזירת השמדות ורדיפת  
 שרי הרוננים הלכו כונה חכמים נול"י לגור צבלי, לא  
 להשקע רק עד יעצור נצס, ירושלמי קוק פ"ג דערלה  
 אחר רצי חונא, כד נחתין מערצא להמן אמרינהו צבלי  
 רצי יונתן, ר"ה קפ"ד "מערצא דנחתין", וציותר עלו  
 הלומדים נוצלל לא"י ללמוד שס ונפני הלחץ זו הדחק  
 הוכרחו לשוץ לציהם, וכל אלו הציאו נאמרי חבנוי א"י  
 והלכות שלמות לצבלי (וכן הוצא על ידיהם נאמרי חבנוי  
 צבלי לארץ ישראל) ואף אס נאמר שלא היה לפני  
 אמוראי דצבלי הירושלמי כהוארו וללנו כאשר הוא לפנינו  
 היום, כי הלא לא נהחצר צזמן אחד אלל צלו לידס נגילות  
 נגילות, וכל "צנערצא אמרי" דליהא צבלי, הוא נפי  
 השמועה נהחכמים דקלקין לעילא וכו', וכן "המן אמרי"  
 צצירושלמי — וכאשר שצתי היציבות צא"י נפני גזירות  
 הדוניים ופרח נטה התורה וחכמה ישראל צבלי, התחילו  
 רצנן קצוראי והגאונים אחריהם להרחיץ נשכיות התלמוד  
 צבלי לצארו ולפרשו, צעוד שלא שמו לצס להתלמוד ירושלמי  
 ואף המגלות שהיו צידי חבנוי נקדרי הש"ס נאצדו צאורך  
 הימים, והקיפה לזה כי הלכו לשיטתם, כי כל דבר טוב  
 ומועיל להלכה כזר נשקע צהצבלי, וכל נאמר שראו  
 חבנוי צבלי ולא הציאו, קנוי נכחן להלכה, הצט יונין וראה  
 מה שכתב הר"ק ז"ל, שחי אחר דור הגאונים, צקיף נכ'י  
 עירובין ח"ל "וחזיקין למוקלט רצווחא דק"ל כעולא, וקמייבי  
 אגמרא דצבי מערצא דגרסי" ההס צנכ' יו"ט אמרי רצי  
 לעזר כל נשמיץ קול אקור צצצת ואכן לא ק"ל הכי,  
 דכיון דגמרא דילן ק"ל להחירא לא איכפת לן נחאי דאקרו  
 צגמרא דצבי מערצא, ועל גמרא דין קנכין דנחרא הוא  
 ואינהו הוין צקיאין צגמרא דצבי מערצא טפי נכן, ואי

דאמר טעמא נעט  
 כ"ל קב"ה ה"ר ר' צ' צ' צ'  
 קיצינה יולד נשס  
 יחא נאמן ציציצה אלוסי  
 דאמר חזיקין נחת דחון  
 על הירושלמי צהירושלמי  
 חז"ל וצבלי רציון נחת  
 א"ל "קפרי" רציון נחת  
 ל"ל ק"ל א"ל סרה יו  
 צ"ל ר"ש - א"ל ק"ל  
 דאמר קיצינה חזיקין  
 כחול קיצינה חזיקין  
 ג"ל רצון נכ' ציציצה  
 נ"ל



ג) שחלק גדול מנונו כבר נעחק בקדרים הקודמים, נעחקו מנונו — ונלד אחד מנוחא יולא מהכלל שהעתיקו אותו שלם — רק רשימות דברים קלרים אשר חש הקופר כי הנה דברים חדשים מנוחא, והבאר לין לעיין שם ושם, ונמנך הימים נאצדו כמאמרים ז"ל חידו דזיטרי ונליהו מירבס:

ואחרי כל אלה נחה שקטה דעתו ונייעוט ונליחות הירושלמי עוד לפני הדפיקי צפנס הראשונה צווינליחה וחקרון פרקים שלמים ועינים רבים הוא ע"י אשונה הקופרים שרשמו לעיין צונקים אחר ונאצדו הן הלויים והן הנועט שהעתיקו, חקרון קדר נזיקין צכת"י לידען הוא מנעס כי נעחק לא ונעחקתה שלמה רק ונעחקתה שהעתיק קיפר ונצלה על דרך קפילת הדק, והאחרון הוא הירושלמי קדשים אשר אנו עוקקין צו, אף כי נקפדד התחילו לדפוק שעריו ולהליל מנונו כל דבר טיב ומועיל להלכה ולא לצד מנאורי הלכה אלא גם מנאורי האגדה ונידוה, לא לללו צווללה ים ולהעלות פזינים בקדר קדשים כי גם על נקבת חולין לא היה לפניהם כי אם רשימות קטנות ונמנך הימים אף אשר נאצדו לזכרון מנונו לא ידעו עוד אם הוא מנאור הירושלמי או מנאורי הגלונים כאשר נאצד לקמן. ואף אלה אשר היה לפניהם קפר שלם הלכו לשיטתם כי מנאור שראוהו חכמי הצבלי ולא קנצו כן להלכה אחרי הצבלי חזליין:

אבל עינים הנה כל האומרים שלא הציאו הראשונים מנאורי ירושלמי מן קדר קדשים, לא כן הוא, ואונה הדבר שהציאו אצל כל זמן שלא היה נגד עיניו הירושלמי לא ידענו ואין זה להם, ורק כעת ידענו הנוקד ואור גדול יהיל לנו צומחשבי נוקרי ההלכות, הנני להראות כי גם הצב"ג שלא הרצה להציא מנאורי ירושלמי, הציא הירושלמי חולין, ואור לעיין בצד שלא נמלא צו מרה דק"ל לצב"ג דטועס הכצד וא"י מרגיש טעס ונריחה ודאי דמרה אינלעת צכצד, והרונצ"ן הציאו והציג עליו ובהצ שאין זה אלא דברי נציחות, ונאונה דברי צב"ג הוא ירושלמי ונפורשת לפניו דף כ"ה ע"א ד"ה טעס רבי יוחנן בצדא צליטניה: וצירושלמי לפניו דף ל"ד ע"א. הני דבי הושיע ים כשר צריחה ופקול צכליות כשר צכליות ופקול צריחה, פקול צזא וצזא וצזא, כשר צריחה ופקול צכליות ונוגלא, כשר צכליות ופקול צריחה נקא, פקול צזא וצזא לקיטייה, כשר צזא וצזא וים זבים" כל זה הוצא אות צלות צהר"ף לפניו כי אף אם נאור שלא ראו הירושלמי היה הנוקח ונקורה צידס ונהאונים שקדוהו דהר"ף לא היה מעתיק צריחה דליה צב"ק אלא ודאי שהוא ההעתיק מירושלמי וכמו שהערנו שם צארכה צמידושו ד"ה ים כשר וכו'. ובעיין זה נלינו צה"ה שכהצ צפ"ז ונח"ל שחיעה ה"ד, נמלא כהוצ נשונ של ראשונים ונעשה צומחשבי נמוללה צריחה הוך הצבר לאחר שנחכה ואחרו את הצהמה, ונה שנוכר וקצלו הנועות מנונו וגנורו שלא יחזיר מנפי שהאיכור אינו ודאי אלא מנפי הקפק חקרו הצהמה שא"ל לצדקה צנפיה, ולענין מנונו קי"ל הנוע"ה, הנה כל מה שולא נשונ של ראשונים הוא ירושלמי ונפורשת לפניו דף כ"ט, ציוני דרבי יודן נשיא שחטו חיותא צבי טצח"ה וצזנו כל ענא צבריה צין דין ודין אשכחת ונחטא צחוכה דריחה וטרפי רבנן דהיטי כ"ע אפריטייהו וכו' עד, אלו היות ריחה שלמה קמן הויין מוכשרי לפים כן אוקי כקפא צחוקה ונרייה"ה הוא הדבר שכתצנו שכונה דברים ונהירושלמי היה נקובלת צידס מנצלי לדעת שנקורים הירושלמי: רונצ"ס פ"א ונח"ל שחיעה ה"ט, השומע ציוה"כ או צכצת אעפ"י שאלו היה נוצד היה מתחייב צנפשו או מתחייב מלקות על יוה"כ שחיעהו כברה"ה ולא העירו הנופריים מנונו שניה הרונצ"ס לשון הנושנה השומע צכצת וציוה"כ אעפ"י שמתחייב צנפשו וכו' והכ"מ כתצ, ונשוס דמתחייב צנפשו דהיינו וייתה צ"ד לא שייך ציוה"כ ונתיניהו אג צכצת חמי, תיקן רבינו ובהצ מתחייב צנפשו על צכצת או מלקות על יוה"כ ודבר זה

לא ניתן להאמרה, דא"ל אפשר שהר"מ ז"ל היה הנושנה הנוקובלת צהלי לישנא דקנון, ואי מנשוס דאין וייתה צ"ד ציוה"כ הנה רש"י ז"ל פירש צהמה דיוה"כ כרת וזהו כונו מתחייב צנפשה אצל צהמה הר"מ הפש לשון משניות דירושלמי דג"י כן השומע ציוה"כ וצכצת וכו' ונאצדו שם היטיב מנונו הפש הר"מ לשון משנה הירושלמי ורש"י ז"ל לשון משנה הצבלי: ריש פרק א' דשחיעה, ונאצדו צכצד צב"מ אף כאשר יאכל את הל"ז ואת האיל הא למדת שחיה צכצמה לענין שחיעה, וצעוף הוא חומר אשר ילוד ליד חיה או עוף וכו' וספך את דמה ונלמד ששפית דם העוף כשפית דם החיה ועיין כ"מ שהאריך צזה, ונאונה נוקירו הוא הירושלמי צמקומו (י"ד ע"א) "אמר ליה כתיב אף כאשר יאכל את הל"ז ואת האיל ונקיס לצי ואיל לצהמה ונה צהמה צשחיעה אף לצי ואיל צשחיעה, כיחא חיה, עוף, אמר ליה הרי הוא חומר וספך הוי שפית דם עופות כשפית דם צהמה (ל"ל חיה) דוק נא קורא נכצד צהמי ונקבת שלפנד ותנאל צכל ונקוס ונונה שהערנו שם שז הענין הוא נוקר לאיזה קדמון, וראה נא צמידושי הרבצ"א על דף כ"א ע"ב:

בירושלמי ציונוי דרבי פנחס חצטין תורא צחילא חומר לין צחייכון שרינהו שרי ליה וערק חומר צרוך שצחר צהס וצדצריהס דאונרין חילין דחצטין תירא צחילא ליה ציה נשוס ריקוק אצרים: ופוא צירושלמי ונכילתן צמקומו דף ל"א ע"א, ואע"ג דאיתהא ג"כ צכצדדרין פ"ו הלכה ה' הנה ונדהציאו הבא, ולא רשס ירושלמי קנאדרין כדרשס לקמן (על דף ק"ד) וז"ל ורונצ"ן הציא רחיה לדברי הר"ף ונחא דגרס"י שם צירושלמי ונקבת ע"ז רבי נתן וכו' ואע"ג דהציא דהסס מנוי איתהא הבא הנה בצד צאצרו שלא היה נקודר צשלמות לפני כונה ונאצדוהי, עכ"פ דבר צירור ה"א ונדרשס ירושלמי ולא רשס צאצ"ה ונקבת כינתו על ירושלמי ונכילתן: שם על דף (ע"ד ע"א) ירושלמי צצמה צצמה תאכלו ולא שקן צצמה תאכלו ולא עיף רבי אשעיה צעא ונה צינה לצין וזין שצערשס ליתושין צצחוכלקין לתילעיס צצחונרים הנון צגופיהן הן הבא חין צגופה, והוא צירושלמי צמקומו פ"ד דף (נ"ב ע"ב, ואף דבעיין זה איתהא ג"כ צירושלמי דתרונית הנה צאצרו דונדלא רשס ונקינו כינתו על ירושלמי ונכילתן: הנה כל מה שצאצרו והובחנו כל אלו הראיות והנופתיס שייכים ג"כ לפרק הצא, וכל מה שצאצד צפרק הצא חות ונופת הוא למה שיעדנו לפרק זה ג"כ, לכן נפסיק צזה הפרק ונצזא לפרק הבליטי:

## פרק ג'

בראיות ומופתים מהירושלמי אשר לפנינו כי הוא הירושלמי על סדר קדשים:

ואומר אני אם חונס רשות היה לנצקרים לומר כי כל אלו צכצצנו צפ"א כתצו ה' קדרים שלמים" שלא צדיוק, וכונתם על נקבת נדה ונולת, שלמים" שצ על הד' קדרים, הנה עשו עול גדול לומר כן על רבינו הרונצ"ס ז"ל שצחר לו לשון לה, והוא רק ונפונק נאצד ואם הוא חומר, חמשה סדרים שלמים" כינתו ודאי על חונסה קדרים ולא ארציה, ועוד אפילו אם נאצד צדצרי הרונצ"ס נפל ע"ס ונאצד, אחריו מנכצו אחר דצרי מנצלי לנצקרה, ונה נאצד על רבינו הרונצ"ד שלא ראה דברי הר"מ צצריהו לנשנה ובהצ ג"כ כן, ועפ"י שנים עדים יקים דבר, עדים כברים ונאונים שחיו זה שמונה נאחא שכה וידעו ודאי צצירור גמור כנצדק הירושלמי על חונסה קדרים שלמים ור"ל גם על קדר קדשים כדצאצרו: ועתה צא נא עני קרא יקר ונני מראה לך צנארה ולא צחידות כי דצרי הרונצ"ד פ"צ דנצכורים צדיוק נאצדו ואין שם לא ט"ק ולא טעות הדפוס, ואין כינתו על הירושלמי צכורים ששם נאצד הציפך ונצדרי רק כינתו על הירושלמי ונחוחת פרק כל קרנמה ליצור שסס הנוקח כדצריה ונאצד להאי:



## מבוא

לה'יע בתי הנוקחאות זה לעומת זה ועיניך יראו ויצחקו  
דברי אמת ולדק:

נוסח הירושלמי כתי מנחות  
פרק ח' ה"ב :

**"חזרייה צבס ר' לעזר הפרישן**  
**קודם החג שיעבר עליהן החג**  
**ונציל ואינו קורא, הפרישן**  
**קודם לחנוכה שיעבר עליהם**  
**חנוכה ירקבו, הפרישן לאחר**  
**חנוכה לא קדשו":**

נוסח הירושלמי בכורים  
פרק א' ה"ו:

"חזרי"ה צאס ריז"ל הפרישן  
 קודם לחג ועבר עליהן. החג  
 נוציא ואינו קירא. הפרישן  
 קודם לחנוכה ועבר עליהן  
 חנוכה ונרקבו לאחר חנוכה  
 לא קדשו":

והנה הרמז"ס ז"ל או שלא ראה הירושלמי דומחות, או  
דק"ל דמכות, ירושלמי דצבורים עיקר, ולכן כתב שם  
דאף אם לא הפרישן בתחילה ע"ו להציאן אחר החג, כיון  
שהציאן אחר החג מציא ואינו קורא, וק"ל דדוקא הפרישן  
קודם חנוכה ונרקצו אחר החנוכה אז לא קדשו כלל,  
ועמנו דנרקצו הא לא נרקצו קדשו ויינחם עד אחר  
עלרת, והראב"ד הפך כוכה הירושלמי דומחות לעיקר  
וק"ל דמכות צבורים ונשיבטא, ולפי נוכח הכת"י  
דומחות דוקא הפרישן קודם החג שיעצור עליהם החג אז  
מציא ואינו קורא אבל אי לא הפרישן ע"ו כן אעפ"י  
שעצור עליהם החג מציא וקורא, ואם הפרישן קודם חנוכה  
ועצור עליהן חנוכה ירקצו אבל הפרישן לאחר חנוכה לא  
קדשו כלל, דהא צהא הליא מאן דגרס, "ועבר עליהן"  
גורס, "ונרדבו לאחר חנוכה" וכו' ונאן דגרס, "שיעבר  
עליהן" גורס, "ירדבו לאחר חנוכה" וכו' ונמקומו צארת  
זה צע"ה צאריכות, ועיין מה שפירש הרדב"ז שם ודצט  
אלקים אונת צפיו:

אבל עוד תשוב הרצה נפלאות שמה שכתב צב' תיקון  
זוהר (דף ט' ע"א) "וצגין דח' חוקוהו ואלו  
דחלמודא ירושלמי היות צחלנע" בן הוא צחמה לפני  
מנחם קר"פ ג', והן חנה שדצרי התקוני זוהר מפלי  
הרעיון מאלד ואל' צשכל יבר' והגיון לזק להצנים. ניי הו  
ווארי דחלמודא ירושלמי" הלל ר"י ראש אמוראי דל'  
התחילו לקדו ונמשך הקדור זמן רב אחריה וקודם ר'  
לא מלינו שהתחילו לקדור חלמוד ואיך אפשר שצעלי זה  
יצילו את דצרי ר"י האמוראי וכבר הרצה להנחה ע'  
הגאון יענן צקפרו מנפחה קפרים, חלל הצקי צתיקוס  
זה יולל הרצה וואמרים זרים אשר לריכים נגר וצ  
נגר ליבצם (וגם י"ח קירכות איתא חתם ולא מלינו לש  
סירבא עד רצא דאמר הכי הרתי חוני דקריבן להדר  
וכו') ואין פה חוקוס לחקור ולבאר כל זה חלל יהיה ח'  
טהיה. ונה האמר שהח' חוקפה ואמוראים האחרונים ל  
גם לאחר זמן זה. הלל גם חמוקיף לח חוקיף דצר שאי  
צעולם ומלין לקח זה. וצחמה איתא צירושלמי קר"פ  
ח"ל הירושלמי:

פסקא: ארבע פרשות שבתפילין ומעבדות זו את זו  
בהכלל בשם רבינו חייק'ן ה'ן ארבע פרשות  
במנוסחת קדש לי כל זכור והיה שמוע ישראל והיה  
אם שמוע דל כן מה כן אורייין (פי' פשיטא) והלא  
מלינו פרשה אחת שחבר בה מלות תפילין חזן  
פרשות אלו) דלא קבדון מומר שמוע גבורתיה דמרי על  
והיה אם שמוע כללי אוריינא ולקדמיה לפים כן אור  
מומר בדקדרי צאורייתא קדרי צטופהיי ר' הילא צ  
דביצירא אחפגון רבי יוחנן ורבי ליוזר חד אמר קד  
והיה שמוע והיה וחידנה אמר קדש והיה והיה שמו  
ולא ידבין מן מר דא ומן מר דא מ מה דמר רבי י  
צ רבי צין חניי' לטופתה דרבי יוחנן ומלתי צהון ה  
ד' ל' א' שמוע דרבי יוחנן הוא דמר והיה והיה  
יודן בשם רבי חגי טעמא דרבי יוחנן הו' ד' ל' מ  
טעמא דרבי ל' ד' בדקדרי אורייתא: הכן רואה שמחל  
רבי ור' והקדמים להם דבינו האי גאון וכו' ה  
פליגתא צירושלמי צין ר' מארי דהלמוד ירושלמי  
ר"ל ומקיר העהלות צין הגאונים הוא דרבי הירוש  
אלא ששבת המקור צומך הימים ומעטס זה אינא צתת

זהר „וצגין דא חוקמהו מארי דתלמודא ירושלמי וכו' וכוונתו על ר"י דק"ל כן הויות צאמלע:

במהזיר ווייטרי הוצא איז'ה וואגערס עהירושלמי וליהא.  
צום מקום רק לפי'נו צקדר קדקים :  
(לד הקט"ז) רבי אליעזר חקמא, פירטו רבוהנו צירושלמי  
ק'לא לעירות ושאלו מונו הלכות ולא ידע להשינס וחזר  
לעירו ולמד הרבה והיה קרין לו חקמא על כס שמזר  
והתאמן ונעשה חקים צאמונה עכ"ל והוא צירושלמי קפ"ט  
דבכורות, והכי אי'הא ההם "רבי לעזר נפיק לקריית'הא הון  
שאלין ליה אולפין ולא אגיוון, הוור עוד ר' לעזר לורכיה  
דתימיה חזר והכי הל' שני' עד דמריין נושעת בן עוזי  
צטלו השקדנים לא עמד שקיד כרבי לעזר וקרין לו לעזר  
חקמא חזר לקריית'הא הון שאלין ל" והא היניין אצל  
תורס" וכז' :

דָּרָב וְהָרֵשׁ בִּצְעֵר הָיוּ הַצִּיּוֹן צְקוֹנְטֵרֶשׁ "יְרוּשָׁלַיִם  
הַצְנוּיָה": צַחֲדוּשֵׁי הַרְמוֹצִין עַל כְּדָה (דָּק כ"ח) הַצִּיּוֹן  
צֶשׁ הַיְרוּשָׁלַיִם כַּשֶּׁהוּא לֹבֵשׁ חֹמֶר עַל מְלִיט תַפְּלִין  
וּכְשֶׁמִּנְיָחַם מִצְרָךְ עַל הַנְּחָה הַפְּלִין וְהַעִיר וּלְפָנֵינוּ לִיתָא  
מִהַצְרָכָה צֶעֱת הַנְּחָה הַפְּלִין. חֵין כֹּל קֶפֶק כִּי כַשֶּׁהֲצִיּוֹן  
דְּצָרֵי הַרְמוֹצִין וְ"ל דְּדַפִּיק וּכְיָנְחוּ עַל הַיְרוּשָׁלַיִם פִּיג' דְּנוֹנְחֹת  
רָצִי צוֹן צָר חֵיית כֹּד הוּא מִנְיָח טַטְפַּתִּי דְּרַעֲיָה הוּא מִר  
עַל הַנְּחָה הַפְּלִין וְכֹד לִצֵּשׁ טַטְפַּתִּי דְּרַעֲיָה הוּא מִר עַל  
מְלִיט הַפְּלִין:

**כתב** הא"ז ה' פסח ק"י רנ"ג: אומרינן צירושלמי צפרק  
ערבי פסחים תני חיזה צרכת ונלה ונניח פרוסה  
ע"ג שלמה ופירש מן הפרוסה ומוצרך המוליד ועומש  
וטובל צונלח ומוצרך על אכילת מלה עכ"ל. הנה לפנינו  
ליתא כ"ז צערבי פסחים כמו שהעירו החכמים צלדק.  
חבל ליתא כזה צירושלמי זנחים ר"ש פרק קדשי  
קדשים, ולפ"ז או שהא טעות הדפוס צא"ז או שהנאמר  
היה ג"כ צפרק ערבי פסחים ונאזה, וז"ל הירושלמי  
צנחים ר"ש פרק ק"ק. אומר רבי חנינה בר כלקית  
להבא שנועית רצון דאומרינן צרך את של מלה לא פטר  
את של פסח, צרך את של פסח ונאו שיפסוד את של  
מלה הוין קצרינן וימור פוטור את של מלה שכן קרייה  
בתיב על מלות ומודרים יאכלוהו כולוהו מלה חד הוא.  
אשכח תני צרך את של פסח לא פטר את של מלה, ועענא  
מאי דקדמי צרכת המוליד, ומני רבי חייל כן באיזה לך  
צרכת של מלה, ונניח פרוסה על שלמה ובשהוא פורק  
מוצרך המוליד מפריש וטובל צונלח ומוצרך על אכילת  
מלה: ופרשנו הענין שם צאר היטב, ונחמאשך הנאמר  
נראה שכבר נסיה צפרק ע"פ כס:

עיינן צרא"ש ונכילהן שכתב וי"ש מן החכמים שכתב  
דצריה צטלה צתהקיק"ם וכר וגם הרצ"ח ז"ל צתשונה  
נשאל ע"ז ח"ל "וזה שאתה שאלני צטעס הירושלמי צשיעור  
זה גם חכמי לא ידעתי ולא כתפרש לנו וכר"ה הנה ראש  
שה" מורגל ומקוצל צידם הירושלמי ולא ידעו מקור  
[אולי הרצ"ח שמוכירו צסס ירושלמי ראשו] והו  
ירושלמי חולין פרק ג"ה לפיכך דף ק' ע"צ ח"ל; חרי  
חמוראין חד אמר צריה חוף צאלף לא צטליה וחורכ  
אמר צריה צטליה צתשע מלות ושס"ס, מנחיתא מסיי  
למן דמר צריה צטליה צתהקיק"ם דתמן חניין דג טומ  
שכצשו עם דג קהור וכר' :

ע"י רמז"ס פ"ט מהל' נו"א ה"ז ח"ל לא שהק הכהן  
מלאקור האכילה חלל מפני שאקר הביטול כלומר  
ואפילו בשולו אקור וא"ל לומר אכילתו כמו ששתק מלאקור  
הצת נואחר שאקר צת הצת עכ"ל. וע"י צד"ו ש"יין ודרר  
ויקרא צדע וע"י ל"ו, ובאמת הוא ירושלמי מכליתן חול  
(לצנינו דף ק"ג ע"צ), "רבי צא צסם רבי לעזר אר  
דוכתין שנקי רחמנא חומר ובתצי צקרייה קולי", ו  
הצגל גדי כ"ס למיכל דאקורא, צת הצת וכ"ס הצ  
דאקורא: ובאקר תחפש צשני המעבת שלצניך חומר  
צבורות תמלא על כל לצד הערות כאלה, והרצה מקור  
צקפרי הרמז"ס הרשניא וכי יתגלו לנו על ידי הירושלמי  
דוק ותשכח:

## אומנם

דבריו יאספו  
והיחזקו עני  
שבתו וינעלה  
מלך בית המלך  
וכמו אל הרם הים  
גמלו רבו חלק  
את שפת הא  
גמולו יום השפ  
וכרנו חלק נוחה  
דבר וירדן את  
דרוך ארבעה  
ונכחו חלק דבר

כיום הרבה  
אשר תירד דומה  
כך כי ירה  
אשר יעלה  
אשר ירד היינו

וכן חתנו רב  
 ישיבתו סי קל  
 הדין דם יקח  
 יקח יקח יקח  
 וחתנו רב  
 אצל אבן  
 דרך דרך  
 דרך דרך

הנה...  
נא...  
יהי...

בן יצחק  
דברו שהיו  
יצחק שרתי  
ה' אבינו  
והיו דבר

ה'תשנ"ח כ"א ח' יק"ק יע"י

[illegible][illegible]

50  
 51  
 52  
 53  
 54  
 55  
 56  
 57  
 58  
 59  
 60  
 61  
 62  
 63  
 64  
 65  
 66  
 67  
 68  
 69  
 70  
 71  
 72  
 73  
 74  
 75  
 76  
 77  
 78  
 79  
 80  
 81  
 82  
 83  
 84  
 85  
 86  
 87  
 88  
 89  
 90  
 91  
 92  
 93  
 94  
 95  
 96  
 97  
 98  
 99  
 100  
 101  
 102  
 103  
 104  
 105  
 106  
 107  
 108  
 109  
 110  
 111  
 112  
 113  
 114  
 115  
 116  
 117  
 118  
 119  
 120  
 121  
 122  
 123  
 124  
 125  
 126  
 127  
 128  
 129  
 130  
 131  
 132  
 133  
 134  
 135  
 136  
 137  
 138  
 139  
 140  
 141  
 142  
 143  
 144  
 145  
 146  
 147  
 148  
 149  
 150  
 151  
 152  
 153  
 154  
 155  
 156  
 157  
 158  
 159  
 160  
 161  
 162  
 163  
 164  
 165  
 166  
 167  
 168  
 169  
 170  
 171  
 172  
 173  
 174  
 175  
 176  
 177  
 178  
 179  
 180  
 181  
 182  
 183  
 184  
 185  
 186  
 187  
 188  
 189  
 190  
 191  
 192  
 193  
 194  
 195  
 196  
 197  
 198  
 199  
 200  
 201  
 202  
 203  
 204  
 205  
 206  
 207  
 208  
 209  
 210  
 211  
 212  
 213  
 214  
 215  
 216  
 217  
 218  
 219  
 220  
 221  
 222  
 223  
 224  
 225  
 226  
 227  
 228  
 229  
 230  
 231  
 232  
 233  
 234  
 235  
 236  
 237  
 238  
 239  
 240  
 241  
 242  
 243  
 244  
 245  
 246  
 247  
 248  
 249  
 250  
 251  
 252  
 253  
 254  
 255  
 256  
 257  
 258  
 259  
 260  
 261  
 262  
 263  
 264  
 265  
 266  
 267  
 268  
 269  
 270  
 271  
 272  
 273  
 274  
 275  
 276  
 277  
 278  
 279  
 280  
 281  
 282  
 283  
 284  
 285  
 286  
 287  
 288  
 289  
 290  
 291  
 292  
 293  
 294  
 295  
 296  
 297  
 298  
 299  
 300  
 301  
 302  
 303  
 304  
 305  
 306  
 307  
 308  
 309  
 310  
 311  
 312  
 313  
 314  
 315  
 316  
 317  
 318  
 319  
 320  
 321  
 322  
 323  
 324  
 325  
 326  
 327  
 328  
 329  
 330  
 331  
 332  
 333  
 334  
 335  
 336  
 337  
 338  
 339  
 340  
 341  
 342  
 343  
 344  
 345  
 346  
 347  
 348  
 349  
 350  
 351  
 352  
 353  
 354  
 355  
 356  
 357  
 358  
 359  
 360  
 361  
 362  
 363  
 364  
 365  
 366  
 367  
 368  
 369  
 370  
 371  
 372  
 373  
 374  
 375  
 376  
 377  
 378  
 379  
 380  
 381  
 382  
 383  
 384  
 385  
 386  
 387  
 388  
 389  
 390  
 391  
 392  
 393  
 394  
 395  
 396  
 397  
 398  
 399  
 400  
 401  
 402  
 403  
 404  
 405  
 406  
 407  
 408  
 409  
 410  
 411  
 412  
 413  
 414  
 415  
 416  
 417  
 418  
 419  
 420  
 421  
 422  
 423  
 424  
 425  
 426  
 427  
 428  
 429  
 430  
 431  
 432  
 433  
 434  
 435  
 436  
 437  
 438  
 439  
 440  
 441  
 442  
 443  
 444  
 445  
 446  
 447  
 448  
 449  
 450  
 451  
 452  
 453  
 454  
 455  
 456  
 457  
 458  
 459  
 460  
 461  
 462  
 463  
 464  
 465  
 466  
 467  
 468  
 469  
 470  
 471  
 472  
 473  
 474  
 475  
 476  
 477  
 478  
 479  
 480  
 481  
 482  
 483  
 484  
 485  
 486  
 487  
 488  
 489  
 490  
 491  
 492  
 493  
 494  
 495  
 496  
 497  
 498  
 499  
 500  
 501  
 502  
 503  
 504  
 505  
 506  
 507  
 508  
 509  
 510  
 511  
 512  
 513  
 514  
 515  
 516  
 517  
 518  
 519  
 520  
 521  
 522  
 523  
 524  
 525  
 526  
 527  
 528  
 529  
 530  
 531  
 532  
 533  
 534  
 535  
 536  
 537  
 538  
 539  
 540  
 541  
 542  
 543  
 544  
 545  
 546  
 547  
 548  
 549  
 550  
 551  
 552  
 553  
 554  
 555  
 556  
 557  
 558  
 559  
 560  
 561  
 562  
 563  
 564  
 565  
 566  
 567

[illegible]

202 1/2 3/2  
29.2 1/2 3/2

משה לרצני ק"ק אומיר, וצראשם מעלת הרב הגאון נר"ת  
שלמה אלגאזי ז"ל וזה לשון הנוכח:

שיל"ת פה קושמנרנא יום שנבטלו המאורות שנת  
 ו'לירושלם מבשר אתן יציו. (9) פ'א"י"ג נ"ר

ותרב חכמת שלמה מכל הבחי' בני קדם. נר המורה  
 ואור המערב הוא ניהו רבא דאומתיה שלשלתא דחיוסא  
 מרנא ורבנא רבינו שלמה אלגאזי ס"ט ולמעלת כבוד  
 הרבנים מאורות הגדולים החוסים בצלו ונהנים מזיו  
 תורתו ומדושתו נ"י כאור הבהיר כ"א"ס:

„הזי מר האי גברא רבא נארי דתלמודא דבני מערבא  
נעלה הרב הנהלה ונראה ודעא יהושע בנבנשת  
היי אחר המיוחד מרבנו ק"ק יל"י: ויהי ה' את יהושע  
אזן חקר תקן הגיה וצרר כל תלמוד ירושלמי קלת נקיה  
קעמחא דקמירא הכואה אונר צרכאי: ומשה סמך ידו  
על ראש יהושע צמחיה שיש צו ממש להלליה על הנהלאתה.

והווללבה היתה דים צהלהא קדרי דלחא ונייתי קדם רצינו  
 צדפי'ין קציעין חי לעלם ~~עלמא~~ וקיס: ויהי בי זקן  
 יהושע ונשמיא הוא דזבי לגברא דמריה קיי"ץ וגלגלו זכות  
 על ידו זכאי כיהושע, כי כאן נולד ובאן היה אחד מאבותי  
 פורטגאל הנעלה דון אברהם הלוי שז אל חלקיו צכל  
 נפשו ולבו ויעזב ליה ~~לפניו~~ עיר והצליח ארץ נוכרת, להבנס  
 צצריהו של א"ל וקבל עליו דת אבותיו דת משה מיד ה'  
 היתה זאת ע"י יהושע: ובה אמר הנעלה אל יהושע  
 חתימה מול חתימה עורך דני עובד, הנח להי צנוחילתי  
 כהצ יד קידש לענה היתה לי זאת ומעצון הכומר מוועי  
 ישראל שמו מלפנים דון שלמה ~~לרבו~~ מברצלונא

וההיקירי הוא דמותיקר' נפש נדחה **הצל** צכתני הקודש  
וכה חזר פעמים העלים **האלה** קודש הנה לה' אלוקי  
ישראל: **ויביט** יהושע אל **הגלגלות** ראה וילפת והסנה.

היה גורל דני הערצת כונן כל דבר נזקק צדקה  
כפלים לחושים וגם לרצות ירושלמי על (כל) קדר קדשים  
ומוקבת המורה צכל עד הנה עיינו לא ראתה, ולחכמים  
היתה אורה ערובה צכל ובמורה ומוקדר צכת יפה וצדורה  
וירושע לא נש ממוך האהל אהל משה הוא הלצ  
החיה וירן יוסע אל המנחה בצבורה טובה ונעימה

איש אל אחיו ראינו ותמהנו וזכרנו צדק יולד המאורות:  
ברוך לפני כח כבודו אפיל תחינתי ויעלה לפני  
צקסתי לזרים כשופר קולו ולדבר על לב כדצי

עם חלקי אצתם ולאחריהם חקפה רצה כפפה ודחפה  
לגלופי ית' צמחי אצתו ופרחול לנען יעמרו ימים  
רבים ולא תהבה הלמוד דני מערבא מצית מדרשא  
שכרו את מרבא ורצנא ומעלה הרבנים יליו רב חייא  
ורב צביה כה"ר וכנפץ הצא על החתום:

## הצב"י משה בנבנשת ס"ט.

**אחוינא** קידה ונקיענא בשפלי גלימא בזעירא קומי רבא  
ומל כיהו רבא צחד פקוקי דרחוני ע"ד קוביס:  
השנים מן הלמד תיקר כל צעינו כפש הצעהים ומכיר  
נקומנו לל וספל:

**יהושע בנבנשת ס"ט.)**  
מכתב. השני הוא מהרצ הגאון מו"ה חיים צנצנבא ז"ל צעל.  
בנקת הגדולה לאחיו הרצ צעל שדה יהושע ז"ל אשר כפי  
הנראה גם אליו ערכו כדברים האלה וז"ל הנוכח:  
הענין והזמן לא יכולתי לקרוא כי שורה הקאשונה  
חבלה עש:

... . . . . . אומר . . . . .  
... . . . . . מעלת אחי הדיין התורני הגדול מרן יהושע  
בנבנשתי זצ"ל . . . . . ולחיו ליה בבר בתי שלום:

הַגַּעֲנִי כַהֲנֶךָ הִיָּקֵר לִי וּפְנִינִים שָׂשִׂי עַל אֹמֶתֶיךָ  
וְאֹמֶתֶת עֲשֵׂרֶת מִשְׁפַּחְתָּנוּ כֻּעַל כָּל קָלָל רָצָה עָלַי

המוראלי דבני. (מערבא צהרי קדרי אשר עד היום לא חזר  
עיינינו. יומא טבא הוא לרצון ולתלמידיהו בבל אחר ואחר  
היה דברו האלף אלהי דנינו גמול ונחם לרב ואחר

חייבך

1000

**אמנם**      בוא נא עוני קורא יקר וארחך שהירושלמי צעלנו  
צבונה מקיומית מרנו על הירושלמי קדר קדשים:

יְרוּשָׁלַיִם צִיָּה פ"ג נו"ד "רְצִי חוּנָה צַסם רְצִי צֹא רְצִי  
יִידָה כְּדַעְתִּיהָ דָמַר אֵין הַמְנוּחָה תִּירָה" וּצְחֻנָה לֹא נוֹלִינִי  
צֶסֶק מַחֲסֵם דֶּכ"ל לר"י כֵּן, כְּנֻוּ שֶׁהַעֲרָנִי שֶׁ, "דָּהֵן אֲחֻנָה

שנאלינו צומחה צבורות, שלשה נותירין את הצבור צנוקים  
 שאין מונוחה" הרי אינו מפורש דר"י ק"ל בן, וכן מה  
 דאיתא בהם, צבור שנסאנה עינו וכו' ה"ל יבחק עפ"י

שלשה צני הכנסה ורצי יוסי פליג וכ"ל דדוקא ייומחה  
הנה אין ראה דת"ק דר"י רצי יודה הוא, אצל כונה  
הש"ס על כל דהאמר הידועלניי קבא (לפנינו) דף 77

ע"ה) רבי צא צר זינאל "מעמא דרבי יודה" (דק"ל צמסנה השוחט את הצביר ונרדף את חומו חומר) אין המוועדה הירב" ויין סה רל המיני: וכן הוא צנינין פ"ה

ה"ה דהיא ונהניחא דן אתה הדין זיכה את החייב וחייב את הזכאי, טינחא את הטסור טיכר את הטנחא, דנר רבי זכניה זכח דו צונוי לידו וזנוחל חור צונוי לידו.

והנה לא מלינו שאמר רבי ירמיה צבס רב בן חלף לפנינו צבכורות (י"ד ע"ג) וכונת הש"ס התם על ה' דלית' רבא איה ליה דר' ר' ודעיה דבני וילני דלוי ציניא

דיהושע צן וון לא תניין כוהייה אהפלבגן רב אונר  
צונגיץ לידו ודצרי הכל ושמואל אונר אוף צאן מוגיע לידו  
הדען זאליה באל יאנר האט די פונד צונגייע אהמשיצטאל

ול"ל כדעבא שחא עקור הדצריכ, דשנוואל פליג וק"ל  
דאף באין מגייע לידו דהרי גפירש קאמער הש"ס הכא

וזהו שישקלו זה כנגד זה" והאצט"ל היה עם כלמיה צלצ  
ים וגם לא אפשיטא הצעית, וכבר נדחקו עם לוור שנקשרת

עם האצטעלע לנעטע ווייזט "היה לו קלע כז מע"ש וזהו  
מקוימת לו והיו שישקל כנגדו קלע של מע"ש אחרת"  
וזהכל דחוק, אבל העיקר הוה פה לפנינו צבורות (י"ז ע"ה)

הרצ"י זצ"ל חייב צעח החסין שהחזיקו וזהו שיבסו זה  
בנגד זה, כמענינהו וון הדא, ושוקלין וונה כנגד וונה  
צצכור והנא עלה הדא דתינור צצכור צרם צומעשר לא

**דברא** ויעיין מה שהערכנו שם ואחש חשיבין מה שהערכנו צכב  
מוקדם הערה על זקוקו תוכל לרוב דברים כאלה וזופני  
אריכת הדברים קנלי ליולי:

## פרק ד'

על דבר קורות ותובן הבת"י אשר לפנינו בכלל:  
בבר מלתי אמורה בקול הקורא נקלטה, כי נשנה הר"ס  
הזאת ונעבדו לה כל ה"ס יבואו להו"ל ויה

פירוש חשבון שלמה וחלקים אחדים כבר ילאו מהחשבון  
מכאן הדפוק, הגיעני מכתב אחי התורני והחוקר מר"ה  
המפורסם...

אליהו ע"ה — אשר בארץ חזקיהו וכל המלכות  
האלה, גם עבר ארצות ימים וארצות רחוקות וקומו  
נומא אשר לא דרך צמו רגל חיש — איך שקנה כפרים

על יקרים יקרי ערך ועצות הגמון מו"ה יהושע צננצנא  
ז"ל צעל שדה יהושע על ש"ק ירושלמי, ונחובם ירושלמי  
דפוס וויזליאז ועל הגליון הגהות והערות על כל

ההירושלמי זעיר שם ושם גם מציא גרסאות שונות ועפ"י  
 רוב מדפסו צהירושלמי שהו"ל עם פירושו שזה יהושע,  
 וכאשר שלחם חלי צטובו ההחלתי לעצור עליהם צשקידה

עליונות, וכל מלה והגיון צנעתי כזכורה טרם קץ כי  
נהגלה לי ע"ז גרסאות יסודות ופי' חבוי קשרד הקדמונים.  
לדוגמא זרכות פ"ח חין וזרכין על הנר עד שיארתו

ללאורו, נכתב על הגליון צפפרי קפפד גרפי הכא "חן  
הנר ולא על הצפפריים של מלוה", גם  
הנר ולא על הצפפריים של מלוה, גם  
הנר ולא על הצפפריים של מלוה, גם

וינכחז ג"כ על הגליון כן וכן כהז הל"ז (ח"ב ק"י שכ"ח)  
ואצל מה דליחא התם וואי וואז בגין נר חנוכה צוה"ש  
לחן ונצרכין עליה זהו דברי הרב חר"ז שהוסיף לנצל זה:

בירו שלמי הנ"ל מלאתי שני מכתבים יקרי ערך אחד.  
מכתב הראשון הנה הוא ערוך והרצ  
הקונסטיטואציה מר"ה משה בנבנשת ז"ל ומחבר שו"ת פני

וְלִפְדֹּתָם מִבְּשֵׁר אֶתֶּן  
 שְׂכָרָם אֶת הַכֶּסֶף וְיִתְּנֵהוּ  
 הַחֶסֶד וְלִפְדֹּתָם כֶּסֶף  
 וְיִתְּנֵהוּ אֶתֶּן רִנָּתָם אֶתֶּן  
 וְיִתְּנֵהוּ אֶתֶּן רִנָּתָם אֶתֶּן  
 וְיִתְּנֵהוּ אֶתֶּן רִנָּתָם אֶתֶּן  
 וְיִתְּנֵהוּ אֶתֶּן רִנָּתָם אֶתֶּן  
 וְיִתְּנֵהוּ אֶתֶּן רִנָּתָם אֶתֶּן

אב | - [כ] כמז' המקומות  
י. לפק פירוש זמש יג  
[דומות]

השנים שבהם היה  
מורה "היה היום"  
עצמו שהיה הקדש  
היה כח הולך על כבוד  
לחן שבהם ר' אברהם  
היה מורה חלום  
היה מורה חלום  
היה מורה חלום

[illegible]



לפעמים הגהות כתיבה דקה ונחמק ע"י שן העת כנועט לגמרי אחרי העלים ונוקבת הוריות (קודם התחלת ווקי זכאים) נרשם חזק שורות שורות ונהקופה ועמלתי עמל רצ להעתיקם ולא עלתה צירי, לצל אחרי ונקבת ונחמק העתקתי אחרי עמל רצ דברי הקופה וז"ל:

אחי הקופר יצחק בר יוסף ו' אילברגלונג כהנתי כל תלמוד ירושלמי עד הנה, וכשיעזרני השם גם עד הינוה להחכם, שר ציראל דון יצחק הלוי פ. . . . . שר הזיל זה וביקו לפארהו ולעזרהו לכבוד הצורא צרוך שנו הגדול ולכבוד הירנתו תורת השם תנויות השם יזבהו ללמוד וללמוד מוננו ולא ינוש קפר התורה הזה נפיו ונפיו זרעו זרעו זרעו אכ"ר. והעתקתי ונקפריס נדוויקיס ומוגהים צנוקסאות דווקא: כפי שהעתיקו נר חזי כ' צ' נ' נ' נ' ונחירושלונג שאלנו צו עין ראש הגולה רבינו הלי גחון ותקוניו צלדו, ולס בגימתי ונהשנים יכפרו צעדי כונו שאנור ונלכינו החקיר בגימתי וני יצין, ונבלס הנולכבה ב"ה ינוים לירח תמוז שנת ארבעה. אלפים ותשע מאות ושתיים וצנעים לציראל עולם פ. ה. . . . . (שורה אחרונה בלתי-צאפטר-להעתיק) ולפ"ז הכתיב עתיק יונתן הוא הר"ה שנים: והנה יחקרו לי קפרי חבנה ונדע לחקור אחרי שם הקופר ולשם נוי כהנו וחלי הוא דון יצחק הלוי אפירי ועל החבונים לעזרני צוה ואקיר הורה אחי לנלח: אמנם התועלת צירושלונג אשר לפנינו גדול ונכסא נאלה, והוא חלק גדול ונחמק שצנעים הנגלה לפנינו היום וידוע ונופרקס הוא לכל נשכיל נכון דבר חנה כי אפילו הדברים שנסנו ונכפלו כצר צירושלונג צחלקים הנדפסים לא דבר ריק הוא לעמוד על שינוי הגי' ולמנת הנקסאות עוד יותר נחזה חן צכונה ונקוונות כי נקור הנחמק הוא לפנינו צירושלונג כתיב והוא מקור וקורס הדברים, ולכן חל יהי הדבר קל צעיך חק דברים שנסנו ונכפלו כצר כי נחמק כך חנה עומד על דברי הורה הגע עלמך צמק צכורות לפנינו צאנות חלק גדול מוננו כצר נכנה ונכפל ואעפ"כ עיניך יראו שדברי הורה עניים שם ועשירים פה וחליג פה חזק דוגמאות:

בבורות דף צ' ע"א ציונא דריצ"ל וכו' דבר זה נכנה צנע"ש פ"ה ה"ג וגם לפנינו חולין פ"א ה"ז חזל הנקור הוא הכא, דקאמר ואח"כ נהניחא כון דמר כהנים נקראו לויס דציונא דריצ"ל וכו': ע"ן צכורות (י"א ע"א) ד"ה רבי חנה דבר זה נכנה תרונות פ"ה ה"א וכו' פ"ו ה"א והג"י דהכא עיקר:

נוסח הירושלמי נזיר פ"ו ה"א:	נוסח הירושלמי לפנינו פ"א (י"א ע"א):
ואח"כ כדנר ר' אבהו בשם ר' יוקי צן חנינה נכלה שבמרה צמחיה בטל מגעה דבר תורה וכו':	רבי אבהו בשם רבי יוקי צר חנינה נכלה שבמלה צמחיה בטל מגעה דבר תורה, אמר רבי יודן וביני בטל מגעה ברם משה והסיטה לא במר לפי שא"א לשחונה שתעשה נכלה:

וכו' וצריש כנהדרין חקר חלי נה נן קיינון קדמיתא כונו שהערנו שם ולפ"ז דברי רבי צא צס ר"א חין לו פירוש וכל נה שכתב הפ"ו דחוק, וצקיף הקוג"י שם "רבי צון צר חייא צס רש"ל הקצ"ה דן וחיהם לעלמו דכתיב והוא צאחד וני יצינו" והיינו דפליג על חל דלעיל שהקצ"ה ננוך צצית דינו, וכל זה ליתא צירושלמי כנהדרין שם וגם לא לפנינו צחולין פ"ג ה"ד מפני כי העיקר הוא הכא, וצמרדש דברים רצה חיהא כ"ז ולפי הנראה כני ונהירושלמי דהכא: ריש פ"ה ד"ה רבי צון צר חייא צנע"ש ריש פ"א:

נוסח הירושלמי פ"ה ה"א:	נוסח הירושלמי לפנינו בבורות ריש פ"ה ה"א:
היה לו קלע של מע"ש והיה מקוונות לו, והו שיקל כנגדו הקלע של מע"ש שני אחרת ותהא נקוונות לו, האמין שחלקו נהו שיקלו זה כנגד זה ענה שיקלו זה כנגד זה:	רבי צון צר חייא צעא האמין שחלקו נהו שיקלו זה כנגד זה כנגד זה נשענינהו מן הדא וסוקלין ונה כנגד ונה צכורה, ותנא עלה הדא דתימר צכור צרם צנע"ש לא צדא:

הבך

לדברי צנע"ן זה, [חצנתי חלי יחבו עד אשר ימכר הכת"י וירלו שבר עמלס עמל רצ ומוקירה נפסם ע"ז, וכצר קפלו עליו קינים ולפי הנראה יפיל צגורל צית עקד הקצרים אשר לציונא ד הרצנים צעיר נעוו-יארק העינווד החת השגחה הרצ הג' צכל חבנה ונדע ונ"ה שניאור זלונן שעכטער הי"ן]. ועתה שוב אשוב לדבר ע"ד תוכן הבת"י, חק צקלרה:

הבת"י הוא על קלף חזק ויפה נאלה, ולך שן העת הנכלה הכל שצרהו וחבלתהו צהצנית [פאחלי] קטנה, כל דף צה ד' עמודים אורך הדף הוא ל"ד שורות, וכל חכם ונצון יראה ניד כי פזרו להקפיר הון רצ עמל קרחתו, כי נכנה צרונ פאר והכתיבה הנמה ויפה עד נאלה, חותיות ונרצעים שכתבו חז קופרי קפרה, צגורל חותיות [גארנאלה] ונרצע צדצוק. חין צכל הירושלמי שוס ר"ה ולף הנהר נהוג צין הקופרים כונו ה"ג, אע"ג וכו' וכן שנות ההכאים והאנוניאס גם שם החולר רבי לעילס צנולאח, וכל נה שיונל הקורא ר"ה הוא נעשה ע"י ההעתקה וציותר ע"י הנדפסיק אשר נר לו הנקוס וקלר ע"י הר"ה וקירס. הלשון הוא לעולם לינחא קלילא וקלר בדרך לשון הירושלמי נה ג' קיינון, בן (כחן), הוא דמר (דחמור), מן דמר (נאל דחמור), וכל נה שהנולל צדפוק יולל ונהכלל הוא טעיות ע"י הדפוק, חס הוא צע"י דכאל אחד ונחצרו נכנה "בע"א ואס הוא קושיא "בע"י העהקה הקפרה וההקפתח הוא צהכתי העהקה יותר נחמנה נוכפי שהוא לפנינו צחלקי הירושלמי צדפוק, שס חקר צצות שלונות, והוא נולד הקופר שחצ לקלר ורשם לעיין על נקיונו כונו שחמרו לעיל:

המשנה נקדרה כולה קודם כל פרק ופרק כונו שהוא צכתי לידן, וכנוו שהוא צדפיק וויניחילאה קראחא, קראחאשין ואנכי קדרתי הגמרא אחר כל נכנה כי כצר הורגלו כן צדפוקים האחרונים וכן נאלו לנכון ונפרשי הירושלמי צעל קה"ע ופ"ו, קודם הגמרא נרשם לעולם הרבה א' וכן כל פרק ופרק נחלק להלכות וההלכה לעולם ונקודר אחר קדור וחלוקה הנכנה, כל הלכה נחלק לכמה פסקא, ולפעמים גם צין נאלור לנחמק (חק חס הוא עיין אחד) נרשם פסקא, ואנכי השמיתי כל זה, רק צנוקס שההלכה חרובה הנחתי רשום כונו שזא צכתי פסקא, וגם זה רק חכי דהנשנה נחלקה לכמה צצות, כל החילה נכנה הלכה חו פקקא נכנה צאחיות גדולות ודיו אדום, מזהב ונאלור ועל הגליונות

נוסח הירושלמי תרומות פ"ה ה"א:	נוסח הירושלמי נזיר פ"ו ה"א:
ולית הדא פליגא על רבי יוקי צר חנינה דחמור רי"ח נכלה בטלה צמחיה בטל מגעה והסיטה לא בטל לפי שאפשר לשחונה שתעשה וכו':	ואח"כ כדנר ר' אבהו בשם ר' יוקי צן חנינה נכלה שבמרה צמחיה בטל מגעה דבר תורה וכו':

הבך חוה שהעיקר הנוקח שצנזיר ולפנינו חלל שצנזיר חקר חל דחמור רבי יודן וכו' וני נעשה וכו' וני לא יראה שהג"י צהרונות נשוצשהא ול"ל כדהכא וצנזיר לא נעתק חל דר"י נשום דחין לורך לזה, והעיקר הוא הכא: עיין צכורות שם ע"צ ד"ה ר' חילא צס רש"ל החולס מן הקדשים פטור וכו' ועיין כל הקוגיא שנת פ"ז ה"א והג"י שם נשוצשהא והעיקר כונו שהוא לפנינו פה ועיין הרמזין ור"ה שחציו הירושלמי, ועוד הערנו כאלה לעיל: י"ד ע"ב ד"ה ר' יודן לא נחית וכו', הנה מיונר ח' דחמור רבי ירמיה הוא צגיטין פ"ה ה"ה נשוצש שם כונו שהערנו לעיל, ונינורא צ' הוא צכחוצות פ"ע ה"צ והג"י שם חנה נכונה ופ"י הנפרשים דחוק ולפנינו מוגה והקדר הוא העיקרי [ארגינאלין] כונו שנהא לכל נשכיל על דבר חנות:

שם דף ט"ו ע"ב "צמה נן קיינון חס צשטעה צהוריה נשיקול הדעה צדא ונה שטעה עשוי חס צשטעה צהוריה נדן הורה צדא יבלס ונציתו רבי צא צס רבי חנה צשאלורו לו חרי חת נקונל עלינו כונונחה וחית דצנין נקסין דן חת הדין זיכה חת החייצ צמה נן קיינון"

כל הארץ לשבט ולחמק, לבו עליו ידאז ח'ך דבר גדול ורם כזה ירושלמי על נוסכת נוסד קדש'ם יפול צידי ח'ש תלמודי הסוקר על דלתי התורה כאשר שקדו אבותיו מלפנים, דבר גדול כזה מקומו צבית חכם נודר החדש חוקר ונוכח אשר י"ל בנקודת חפזית צלחות קוים וליונים וכטוב צעיניו יעשה צלי נשיאת פנים, וכבר כתב חלי חכם נוסדסס כדברים האלה: "הן רואה אני צהפירוש'ם והחידושים שעשית להירושלמי כי נודר היסן אתה (!?) "ואנשים כאלה נאמנים לכל דבר הנה, חלי שגית צרואה והדמיון הולכך שולל"; ועניתי: "אם אני חי צבנת הרק"ו ולא צבנת הק"ו הלא לא אוכל היות נודר היסן, ואם כונתך שאני נאמין בכל מה שהאמינו אבותי נודר היסן, האמת אתה, אני נאמין צבורא שמים וארץ כפי שהאמין ח"א הזקן והיסן ותורת משה רבינו הזקנה והיסנה היא צעיני כחדשט נמש, חלי תחש צרון נכבד! כי אשר צאנונתי ואחליף את דתי כדי לנאל חן צעיניך", חכם כנוהו יחשוב כי דבר גדול כזה ח"א לראות חור רק אם הוא יקיף ע"י שצט הצקית חן על הבת"י וכן על פירוש'י ואחר כל אלה חלי יחוס חלי ירחם וישלח זהב שרם; ולא אדבר מהלבושים הרקיס ונתורה חכמה ונודע העושים ונעשה זמרי ומהקדשים ונוצקשים סבר כפנתס, להם כל דבר קדוש נשחק לנו די להם צק צרובין של לביעות ותפלות רנאות ואחיות עינים, וכבר ראיתי נעשה ונכבדתי שיחת חולין של גאון נוסדסס שקפדו עליו כאשר צנה צית הנודרס לתורה ולתצודה ולא קטרג כוס אדם, כרפו ידי, חור חלי ח"ש חין צזה מלוא, חח"כ רצו הנקטרגים מכל לר ופנת אז קצן כל בחו ואונו ונחר לנמוד הצית חולפנא כי חור עתה חלי רואה כי מלכזה גדולה חלי עושה על האבנים וצמלות גדולה קעקיקנא, עוד קפדו עליו ששאלו חכם אחד פ"י דברי חכמז"ל "הא למח לי הלא סברא היא" היתכן כי נעשה חכמים לא ינאלו חנשה שים להם קצרה הפיכה, ולהם ע"כ נלך קרא, וענה כי לאלו חנשה עקוני השכל וכצרה הפיכה לא יועיל גם הקרא כי יחפכו ויעקמו גם אותה, הא חלי נודר חל חנוי שים לו שכל ישר ולהם חין לריך קרא, כן חלי חננה, להמתקשים המנפשים צכל דבר רק דבר הפיך, לא יועיל שום אות ונופת ושום התכלות כי ח'ק אם יקיס התנא ר"י מרא דתלמודא דבני מערבא ויעיד על נעשה ידי, יאנורו לו ערצך ערצא לריך להעיד עליך שאתה הוא התנא ר"י נוסדסס הירושלמי, הא חין חלי נודר חל חכמים ונכונים צאמת ולהם די צנה צנארת'י ופירשתי והערת'י צ"ה וישמע חכם ויוסף לקח:

ואחרי כל אלה לא יפלא צעיני כל רצ חכם ונזון צאמת החוש צדעתו כי אם רק קול ישנוע צין החיים כי נוסדססס ירושלמי קדש'ם יעופו הזמרים כנצנים למהר ההדפסה צכל האפשרי נעשה לא יפלא צעיני חס חננה כי אחרי ח"ל ק"ל הקירא צאו חלי נוכתים שונים לאלפים ח'ך לא כסף די ההדפסה, וכבר רפז רוחי ואננתי נואש להדפסה עד אשר רחמו זון השמים על התלמוד שריד תפארת ירושלים עיר קדשנה ובנאלך נוסיע נשלח לי זון השמים הרצ הגדול צכל חכמה ונדע תפארת ישראל והדרו מרה ש"י שעבמער ח"י ח"ל, ומצית נודרסו קצנתי חננה הגונה ויכולתי להחליל ההדפסה ח'ך כי לאט:

אמנם חידות נולדתי הוא פירוש'י "חשה שלמה" הכולל פירוש'י ח'י והגהות, כבר נולתי חננה צהקדמתי לנעכת יצונות זון תלמוד ירושלמי, וע"ז הדרך קוצב הולך גס פ"י לשני המנפמות חללי הלא חנה נוסכת חולין בבורות אשר חלי נותן לפיכס היום, כל הלכה השמיה כבר צשאר חלקי הירושלמי עש"י רוצ לקחתי זון חנוכה, רל"ל זון חנוכה "חשה שלמה" על כל ש"ק ירושלמי אשר עמלתי עליו חיל עשרים שנה, רק עמלתי היום להשוות הגירסאות והנוסחאות ולצרר נוכח האמתי עש"י ראיות ומופתים חזקים, חלל דבר קשה היה הדבר צכמה ונקונות אשר כל העיני הוא כנועט דבר חדש נמש ולא ננאל לזה נוקד לא צצלי ולא צשאר חלקי הירושלמי

הנך רואה שצנע"ש האצעיא דהאחין שחלקו היא כאחיה צלצ ים, ולפי הגרסה חלי נקשרת היא עם הצעיא דלעיל היה לו קלע וכו' וגם לא אפשרה הצעיא חלל הציקר הוא כדהכא ואפשרה הצעיא מנחיתן דהכא: שם לעיל ח"י"י רצי יעקב דרומי צעי קומי דר"י וכו'. צנע"ש שם נוסבס ו"הגר"א ח"ל הגיה כדהכא: שם דף י"ט ע"צ צעוצדא דר"ל שחל כלום יס חילוק צין כהן חצר לע"ה וצתלמוד שחל הפלת הערצ רשות ח' ח"ה, שחלת התלמוד צתפילת הערצ חוצא ג"כ צצרכות פ"ד ח"א וחקר שם חלי עוצדא דר"ל ולפנינו הוא על ככין: חנה הערת'י רק צח"ה דפס מננה שצא צידי ראשון, חלל אתה הקורא קח צידך המנכת צבורות דוק צכל דף ודף וחנאל פלחות כי לפעמים חור לעינינו צמקונות הקטונות צשאר מקימות ע"י הירושלמי דהכא:

### פרה ה'

על דבר עבודתי עבודת הקודש בפירוש "חשק שלמה":

ארבעה אבות חזקין (ואית דגרסי מוסיקין) לכל דבר טוב ומועיל ולכל דבר צנקדושה. השור והבור והמבעה וההבער, הא כילד א) השור (ואית דגרסי החמור) חלו צני חדם וצעיניהם גם צני ח'ש, שח קראו ולא שנו ולא שנושו ח"ה נועילס רק שונים זה צכלס וחמודות חלל נצטחס ח'ך כי לא פרקי נועליהם עול נלות התורה ומתנהגים צדרך התורה, חנה לראצון לבנו מוסגס ונחפירות התלמודית והעצרת הוא א) סדור התפילה. ב) מחזור למועדים. ג) חמשה חומשי תורה. זה כל התורה כולה והקפדה, וחור צית עקד ספרים העצרת וחידיך רק געגועים להרצנים הם צעיניהם ואפשר להעילס להתקיים צלעדס, עתה חס יצא הרצ הנחצר ויחנור לו דע חרון נכבד כי הדפסה קפרי הוא דבר גדול וקדוש לכל צית ישראל, קעד ח' מלנך הטוב את ההדפסה, ונאשר צכחך שחד ח' צצר חולאת הדפיק, ואם לא זבית ללמוד חוכה שילמודו אחרים על ידי, יענה ויחנור קלח ח' רצ נכבד, וכי ח' הדפסה קפרי יריך את דרכי צקירים ונלקמות השור והחמור הקוק והפרה, ואם יודפס חלס יצית נוקרי צנחקר הח'עים והקצרים העלים והאצנים, יס לי רצ חלי! וכבר נוסדסס על חכם אחד שחאלו ח'ך אפשר שחנלכיס חלבו על הארץ, והלא רגליס רגל ישרה רגל עגל, ענה וחנר עד שאתה שחלני, חלי שחל חותק, ואיך יעלו צני חדם לשמי שמים וראשיהם ראש חמור: ב) והבור (ואית דגרסי שחול חתית) חלה אשר פנו עורף לה, חורתי ואנונתה, וכבר חלו קפרי קודש הננלחיס כללו כשא וכבד להם ונחיל החומרות והקגים והגדרים שהעילי הרצנים עליהם עד היום חזה וזה ח' צא נחצר חננה, דבר חדש חלי חור"ל, פתח ידיך "קל דעת" וכן עזר להדפסה, ואם כי כל דבר קדוש נשחק צעיניך, חלי זיק חחצת חלדקה וחחקר לא כנה עוד מלנך לצי ישראל, חלל יענה ויחנור, על חלה הקפרים שצבר חנה צעילס ח'י מלנער וצוצ לי שחל נצנאלו ננצנאלו, כי חתה חננה היום להוקיף עליהם, ונה חנלל צקפר עברי חס לא גל של חומרות, ולצקיף יחקרו עלינו גם את הפחש: ג) והמבעה ח' חן, חנושך צצורף חנחצר צלי חננה וכעלוקה ימלון חת דמו צצקרת פדולה וח"פיה, ומנעלי נסי חוק למו. חלה, רק חלה חותמים יד לפישים לבזית צעיניהם כל דבר שנקדושה וצתידים ליתן חת חדין: ד) וההבער ח' חלס הקנאה שחחא ותחחרות, חחדים חואיס חת חנחצר כהגדל ע"י קפרו, וסמו לחלילה לגאון ולתפארת נוק"ה חעולס, ועד קנאה, והכל נשחחמים רק לשמו ולחברו חלות נפסס וחחדים חואיס פלוגי חנחצר כתצבר ע"י קפרו עושר רצ; טעיתס חלי טעית גדול שחך צדורו של יציק לא חחנור כותיה, לא חון ולא עושר צציתו של חנחצר — עכ"פ לא נוסדסס — ולא כצור וגדולה קפרו יחלילה, רק נער זע"כ צצרון רוח ודחצון נפס ואין חכם כצעל נקיין כנוכי היום, פלוגי חכם צעיניו ונגד פכו נצון הוא צעיניו שופע



## מבוא

וע"ד ההדפסה הנה אחרי אשר כבר נדפס קונטרס הראשון בהצניח קטן, יעלנו הרצנים הגאונים הי"ו להדפיסו בהצניח פאליא כעין הש"ס ויילא וכן עשיתי והפסקתי הולאות הדפסה גליון הראשון כאשר עיני הקורא נאשרים יחזה, ודע כי הדעות נאונות וא"א כלל להפיק ראון כל ח"ס וא"ש ולדוגמא הנני מליג פה שני נכתבים הנאים באחד ומה כזה נרחיק זה נקרב:

### מכתב ב':

"זה קונטרס נאליה לנורות רוחי נקודות נופריר [ביאשטריכען] ולא זו דרך הדפסה הש"ס, וגם צירושלמי הנדפס לא נאליא כזה רק היכא דקליק ענינא כזה:] וחב"ל ודאי לא כתבי צקוים וקיוונים כאלה לכן יתקן זה ח"ס ידפיס הגליון על ח"י גליון:

### מכתב א':

"היהנן ח"ס חכם ונכון כוונתו ידפיס דבר גדול כזה כצטלן נלידה ומצטן צלי שום קונוי השאלה הקריאה וההפקה הלא ע"י קיווני כאלה יקלר הלשון כונו צתוני ולפענוי יקלר ג"כ שורה שלמה ע"י קיוונים כאלה":

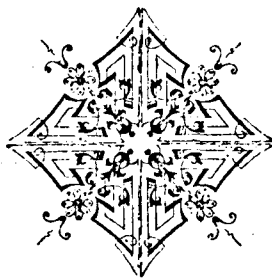
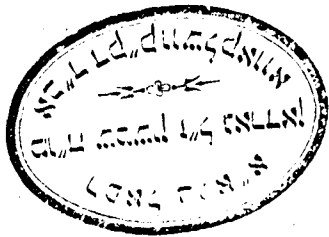
ואנכי השונתי קיווני השאלה חצב נקודות הנפרידות נחולות נאלי וא"א צלעדם ואצקס נאלי כל החוגה הן צהפנים וכן צהפירוסים, שיעין צלות הטעות, כי לפעמים טעות הדפוס נענה כל הכוונה ולפעמים ח"א כלל לעמוד על הדברים, ויהקן הטעות על הגליון, וכבר ארכו דברי הקדמות די יכולת ההדפסה לנבוא, לכן פה ינוח עמי עד אשר יחנני ה' צ"ה להו"ל חלק השני דהיינו מסכת זבחים מנחות ופ"א דערבין (ונועט מן פ"ט), והקיהי האנלינו כי צוד לא אלמן ישראל אשר יצילו הצרכה הוך צהיהם וישלנו צבקק נאלי לטוזה הדפסה חלק השני, וציותר נקשתי שטיח לפני ידידי הרצנים הגאונים והחכמים דצכל אחר ואחר, להפין הצירושלמי כל אחד צעירה צין הלוונדים והנדיצים למטן כצוד הויה"ק ולהועלת הדפסה דבר נכבד, ויקר כזה אשר נונש צדרך נק נחגלגלו לנו, והוא האות כי קרוצה ישועתנו לצוא ולדקת נשיח לדקיטו להגלות ומחזנו עינינו צצוצ ה' צצות ציון וירושלים אמן בלה:

הצער שלמה יאודה ס"ט  
בהגאון מהר"ם זצ"ל הספרדי.

הצירושלמי שנה רק ע"י שקידה עליונה קצלות ונחיתות לא יסיפר נאליה נפתח לפתח פתח היכל ה' וחי ראשי שבנה פעמים על שורה אחת יצתי צצועה אחדים ימים כלילות עד אשר נאליה פשר דבר:

עיקר עצדתי היה על שדונה הפירוש וציותר צצדה לא דרכו עוד הגאונים והחכמים והענין הוא צאופן אשר יאמר עליו ראש זה חדש נונש, כי העיקר הוא פכט הדברים והחידושים טפל לזה, וציותר ראיתי שאם חציא להרחיב נושכיות הדרישה והחקירה צונקבת חולין על שדונה הפוסקים ואף ח"ס אל רק הראשונים -- ולצבר דצריהם יארכו הדברים נאלי, ועננהם הגליונות והלאות ההדפסה, ולכן החידושים הנה רק הערות הגהות וחידושים קלרים ע"ד האמת והאגיון כפי שכלי אשר חנני ה', וכגון דא ח"י לריך להודיע להנעיין, כי עפ"י נקרים רצים וקציות שונות הכוונות עונדי וא"א לפירטס פה לא היה ה"י צעה עצדתי עצדה הקודש שום ספר ואף ש"ס לא היה לי רק צירושלמי דפיס קראקא ורענ"ס ח"ש ולא יתרה, לכן ח"ס לפעמים לא העהקתי נוכח זכרוני דצרי הש"ס או דצרי הראשונים כראוי ידן אותי הקורא לזכות אך חקיה כי לא ינאלי כזה וציותר הרגשתי חקרן כפרי חבונה וערכי מילין, ולכן נדרש לצקשה הרצ הגדול הנציר הנעלה הישיב צכל חבונה ונדע נונ"ה שלמה באבער הי"ו נולצינ לעשות נאמר הערות "ובאור מילות הזרות" אשר ח"י נודפיס צקונטרס ניוחד וכל גליון וגליון שלחתי לידידי הרצ הגאון הג' הפארט ישראל ודצרו נונ"ה שלום מרדכי הבהן הי"ו חצ"ד דק"ק צרעזון יע"א, שטיס עינו לטויז עליהם והוא צטוצו ולנוען קדושה התלמוד ירושלמי סס עליו נוקפת הערות וחידושים הלא הנה נדפקים צצס "הגהות מהרש"ם" ונדפקס ג"כ צקוף הכרך:

ועלה על דעתי לעשות ג"כ נוקורת הש"ס לצצלי וירושלמי רענ"ס כונו שהוא צשאר חלקי הצירושלמי דפוס ציטאמר ופעטערקאו, אך כצדה נושא הולאת הדפיס עלי נאלי ואעפ"כ כל נאמר ונאמר אשר כבר הוצא צשאר חלקי הצירושלמי או צרייהא דהוקפתח וצצלי וכו' וכו' ינאלי הקורא נופירש הן צהפירוש והן צהחידושים רשום צכחצ אמת נוקונו ונאוקרו ודי צזה נונשט הוא ינאלי נהכלל והוא רק ע"י חקרן קפריס כנ"ל:



## הערות מהרש"ב על ירושלמי חורין

הערות הטנות וביאור איזה מלות זרות המובאות בירושלמי סדר קדשים מאת הרב הגדול החכם הישיש מו"ה שלמה באבער הי"ו מלבוב:

- (דף א' סוף ע"ב) "לא דחא". מלה מורגלת בירושלמי ופ"י לא חמר או לא קצר:
- (דף ב' ע"א) ר' שמעון בן ליעזר חז"ל נחד קרייה דשונרין אהא קפרא דקרייה לגזיה כהנא בפירוש קפרא דקרייה הוא חזן העיר. עיין מוצא בירושלמי לחה"ג הר"פ דף קכ"ז ע"ב שהחריך בעסק הקפרא בירושלמי כי ה"י עסק לקרות התורה ברכים ולהחליט הליצור ידי חוצהו וה"י ג"כ מלמד תינות ע"פ:
- (שם) חז"ל לחדא נפיליה. הציא צמס הרב הגדול הר"א צערלינר שהכוונה לעיר שם מקום מושב הכותים. וכן רשמתי גם בירושלמי ע"פ שם הוצא נפוליה והכוונה לעיר שם הנקרא נאפוליה והיא קרויה להר גריזים שם הכותים. ובמדרש צמר"ק פ"ב כ"ג שם צמר אפרים זהו נפולין ועיין ערוך השלם ערך נפוליה:
- (שם) לית אחון פלחין להחין טורא צרם לללמייא דתחתיא. דכתיב ויטמן. איהם יעקב חמה האלה עם שם כו'. וא"ת דצ"י מיינר כמין יונה ובהכחית להו דנקבון ליה וקגדן קומי. והציא צמס התוס' צמדרש י"ב שהוא ע"י שהטמין יעקב כו' ונעלם מהם בירושלמי צמ"י דתרי לישנא ניכח עכ"ל לא רשם כי הוא צמק' חולין ו' ע"א ד"ה צמח הר גריזים. והנדרש שהציא חכמי התוס' הוא צמ"ר פ"א חות ג' וע"פ צמ"כ שהציא את בירושלמי וע"פ. ואשר התוס' הציא צמס הנדרש. כי גם הנדרש צ"ר הוא חגדת ח"י:
- (שם) נקרון ונצער להדין כו"י. וכתב בפירוש נקרון נהרה נצער להחלון הנחב פצילתינו ע"כ נעלם ומני כוונתו. ובירושלמי ע"י שם איתא נקרון נקדר לאילין כו"י. פ"י נשכים ונקדר לאלו הקולים. והמ"כ צמ"ר פ"א חות ג' הציא בירושלמי נקרון [ל"ל נקרון] ונקדר לאילין כו"י. ומפרש נשכים ונפזר חותם קולים. וה"י לפי"ו הג"י ונקדר צמקום ונקדר:
- (שם) כד קליק דקליקים מלכא להבא כו'. לא תיקן מ"ל דיקליקים מלכא והוצא לנכון בירושלמי ע"פ שם והוא מלך רומי צמון ר' יהודה נשיאה:
- (דף ד' ע"א) קומי שוטה ואלא יחדי צלילה קונדריקום. הנקרא בקוהו רוליקום. מלכא ונה שנותנים לו קונדריקום. וכתב בפירוש קונדריקום מלה יונית משוועת ופתרונה שר וחשוב ודרכו לילא צלילה צמניי מדנים. כל דצרו צה המה צלתי נכונים. ולא העיר כי נכנה המלמד גם בירושלמי תרומות פ"א (דף " ע"ב) בירושלמי ר"ב פ"ד גיטין וצמקום קונדריקום הג"י בירושלמי תרומות קונדריקום וצמקום קונדריקום. וצמקום צמלי חגיגה ג' ע"ב הוצא יחדי צלילה חמור גנדרפוס אחדים. לכן כן יש לתקן בירושלמי וכתב המוספי קנדרפוס צל"י חולי של שוטה וצמל חולי זה לן צמית הקצרות חוכל צמר נחית ונכך כמו כלל. וכן מה שהוצא לפנים הנקרא בקוהו רוליקום כ"ה הג"י בתרומות. ובירושלמי גיטין נשמות הנולד הזרה. והמוספי צמק' רוליקום הציא בירושלמי תרומות וכתב פ"י צמל הנם והוצרת עליו נרה חדומה וצמחה לידי שוטה הנקרא האדם צמדי ורודף אחר צמי אדם להכותם ולהרגם (גמללזכטיג):
- ובן המלה קונדריקום וצמקום הוצא קונדריקום כלם צמעות ו"ל קנדריקום כמו שהוא בירושלמי תרומות והוא מלה יונית ופ"י רוח הדופקת צלל (ומללחחלטי) עיין ערוך השלם קנדריקום. ומה שהוצא בירושלמי גיטין שם קונדריקום הוצא צמקופי צמק' קונדריקום וכתב פ"י צל"י עושה עליו ככלל עכ"ל אצל לא יתכן לפני ענין המלמד ורלתי צמק' חגיגה ג' ע"ב ד"ה דרך שהציא בירושלמי תרומות מלכא ונה שנותנים לי קונדריקום. הוא צמעות ו"ל כמו שהוא לפנינו קונדריקום. והתוס' שם הציא בירושלמי תרומות צמקופי ע"פ:
- (דף ד' ע"ב) דילמא. ונפרש מעשה. ומרגל בירושלמי ועיניו קיפור והוא מ"י הודעת דברים או מעשה או קיפור:
- (דף ה' ע"א) רש"י חמר חלו הוינא קאים על טורא דסיני כו' נשתנה בירושלמי ברכות פ"א (דף ג' ע"ב):
- (דף ה' ע"ב) מעשה צמני חליצור צן דונה שהכינו נחש ונכנס יעקב חיש כפר עכנאי לרפאותו. צצצלי ע"י כ"ז ע"ב הג"י מעשה צצן דונה לכן הג"י שם יעקב חיש כפר ככניא ועיין הוס' ע"י י"ז ע"א ד"ה ויעקב כפר ככניא שמו. ובירושלמי שנת פ"ד ה"ד וצא יעקב חיש כפר קמח ועיין מה שהעורר צה הרב הגדול הר"ב רמב"ם צמקום חצת לין וירושלמי שנת ל"ד קמח"א:
- (דף י' ע"א) נטיילין בקורדקיות של זהב צצנת. עיין פקחים כ"א ע"א הוצא שם כל המלמד חצל לא נזכר המלות "של זהב" ואוראת קרדק"ס קנדלים של עיר:
- (דף י"ד ע"א) כל מקום שטעו צמי שחיק טמיה. שם טעוהן צלדן. כתב בפירוש הס מלמדי השילוש. חולס שחיק טמיה חין מן השם הוא רק חקר אחר המלה צמי השם אשר כיון והוראת שחיק טמיה הוא מורגל צמדרשים כמו צ"ר ר"ב פ"א חנדר"ינא שחיק טמיה ופ"י שחיק עלמות וכן צמקיתא דר"ב פקקא דצמי ירמ"י (ק"צ ע"א) מה עמיד פלוגי שחיק טמיה:
- (דף ט"ו ע"א) ר' טיפא קומקא. הוצא גם צמח"א פ"ג (כ"ג ע"ג) ושם איתא רבי טיפא קומקא:
- (שם) רבי חנינה הוא עמר על תרעי דיונותין צקריליתא. המלמד נשתנה בירושלמי ברכות פ"ג דף ו' ע"ג. ופ"י צקריליתא צמחית:
- (דף י"ז ע"א) חצי מוקי ליה קונדריקין. מפרש י"ן חסוב ע"י קמנין המלה יונית ורומית ופ"י י"ן הרקח:
- (דף כ"ח ע"א) מה לביעה היה צמקן שסו משרצין צצמנה צמורות חילים מלמדי הציא את פ"י הפ"י בירושלמי שנת פ"ז ה"ב. חצל היה לו להציא פ"י הערוך עיין צמק' השלם ערך שרצן:
- (דף כ"ט ע"א) חממה בקורפדיא כשרה. מפרש כד חרש חצל חין זה הוראת המלה והוא מלשון חז"ל. צצצלי חולין פ"ג ע"א צמח צצמלים קורפדאי לפירש"י טלפחא. ועיין ערוך השלם ערך קרפדאי:
- (דף ל"ג ע"ב) דינרי קורדינא. מן דנרין של גורדיין קיסר (גאריאן):
- (דף ל"ז ע"ב) חמר קונדריקין מפרש משרצן צצמנים חריפים. הוא בירושלמי תרומות פ"ח (דף ט"ז ע"ד) וע"פ פ"ב (דף מ"א ע"א) והמלה יונית ורומית. ופ"י י"ן הרקח:
- (שם) חמר פקינתון. מפרש עשז חסין. חצל עיקר הוראתו צל"י ורומיין ונרוקח צצמז הנקרא השקינתון:
- (דף מ' ע"ב) חין לי חלל המרצה צמקקים וצמקפירין כגון קיפיות: כ"ה צמקרא שניני פ"ד פ"ה ג' והעיר צמל ערוך השלם צמק' קיפית שהיא מלה יונית והוא דג שמו [קארפצין] וחות ר' נשמות:
- (דף מ"א ע"א) כגין חקוניית ואפונייק ואטינייק. כ"ה צצצלי חולין ק' ע"ב. ע"י ל"ט ע"א ושמות של דגים הן עיין ערוך צמקם:
- (דף מ"ב ע"א) ר' הנחם צר ירמיה הוא צמפר. כ"ה בירושלמי גיטין פ"א (דף מ"ג ע"ג) והוא שם מקום רחוק מליצורין י"ב מ"ל:
- (דף נ"א ע"ב) עלין למיקמי צהדן דימוקין דטצריא. מפרש לרחון צמחי מרחללות וחמין דטצריא. ראש המלמד נכנה בירושלמי ברכות פ"ב (דף ה' ע"ג) ושנת פ"ג (דף ג' ע"א) והוראת המלה כל העשו:

## הערות מהרש"ב על ירושלמי הורין

העשוי לקצוץ לכלל העם, וכן נקרא מים חמין הנזעין ומרחלות שהם ללורך הכלל. וכן צעל ערוך השלם הציא ונה שכתב הערוך פי' מים חמין יולאין וכן הקרקע כגון חמי טצריא לכאורה לא יתכן לפי היראה הנולה רק לפי הענין, והמשל כמו חמי טצריא הציא רק מפני בגירת הלשון דיימוקין דטצריא:

(דף ג' ע"א) אלו שהן צלין בטרומיה לפני הקצ"ה: כ"ה צירושלמי ונעשר שני פ"ה (דף כ"ו ע"ד) ופ"י זכה ונעלילה:

(דף ג' ע"א) גדי ללי חשבהה צאקריי דגופתא. כ"ה צירושלמי שקלים פ"ו (דף כ' ע"ג) ונצנלי שקלים פירש"י צאקריי צבוק דגופתא שם ונקום: (דף ג' ע"ב) רבי יונה צלריה כושפני כתיב. י' לנהקן רבי יונה צולריה, והוצא לנכון צירושלמי צירוצין פ"ג (דף כ' ע"ג) ונדריס פ"ע ה"ה, כזיר פ"ו (דף כ"ה ע"ג) והוא עיר צלרה:

(דף ס"א ע"א) הורה רבי יוקי צי רבי צון צעכצריה חד לאלף. ונפרש צעכצריה ונשום צריה והציא גם פי' הר"ה צעכצריה שם ונקום. כ"ה צהר"ה תרומות פ"י וי"ז וחולין פ"ז כ"י ל"ג ולא כן דעת הר"ה תרומות שם ע"ה. וצבצרי הוא שם ונקום צגליל:

(דף ס"ד ע"ב) עוף וגבינה נאכלין צאקריא וכו' צאקריא כ"ה ג"ה הר"ה ג"ה ופ"י צנוטלת ורש"י ל"ג גורם צאקריא ופ"י דרך הפקר. והציא ג"כ צהוקפתא חני ר"ה צרצי לדוק חומר העוף עולה עם הגבינה על השולחן רבי פיקולס חומר ואינו נאכל, אחרים חומרים נשמו חף פיקולס חומר ופ"י העיר לפ"י נעלה ונעל כל קפק ג"ה הר"ה צאקריא העיקר חף נעלם צגלי נשמו (והר"ה) שהוא הנא ופירשו נאכלין צצית אפיקולס עכ"ל דבריו דחוקים והנה הנאמר הוא צצדלי חולין ק"ד ע"ג עוף לגבינה נאכלין צאקריא והוצא צערוך צערוך אפיקורין אפיקולס וכהנ פי' נטילת ונעל ערוך השלם מפרש התדבקות והתקשרות וצחוקפתא ל"ל העוף עולה עם הגבינה אפיקולס (חומר) [אכל] חין נאכל אחרים חומרים נשמו חף נאכלי. והנולה חומר היא צטעות. ור"ה צמצור הציא עוף וגבינה נאכלין צאקריא חלל ג"ה הר"ה צאקריא ופ"י צאגודה וחזור אחד והציא ג"ה נהוד נוקחה הר"ה צצין נאמר התקפתא העוף עולה עם הגבינה על השולחן

(דף ע' ע"א) לא כן נר רבי לעזר דרומי נצלת עוף טהור כ"י. ונפרש דרומי הדר צמלכות רומי לא כיון יפה כי הכוונה רבי לעזר דרומי שה"ר דר צדרום ח"י והוא שם כולל לחלק ח"י צדרומי והוא ארץ יהודה, ונמלא ר' יוקי דרומי, ר' יעקב דרומי, וכן ר' לעזר דרומי עיין מוצא צירושלמי דף ו' והנאמר הזה הוא ציונא פ"ו ה"ו ונעל קרצן עדה כהנ ר' לעזר דרומי נאכלין דרום:

(דף ס"א ע"א) הורה רבי יוקי צי רבי צון צעכצריה חד לאלף. ונפרש צעכצריה ונשום צריה והציא גם פי' הר"ה צעכצריה שם ונקום. כ"ה צהר"ה תרומות פ"י וי"ז וחולין פ"ז כ"י ל"ג ולא כן דעת הר"ה תרומות שם ע"ה. וצבצרי הוא שם ונקום צגליל:

א"א תלמידו: הדצ הנפרש צקפרו "מוצא לכל תורה שצ"פ" מנחל צין מילת "דרומי" למילת "דרומי" וכן עיקר:

(דף ס"ד ע"ב) עוף וגבינה נאכלין צאקריא וכו' צאקריא כ"ה ג"ה הר"ה ג"ה ופ"י צנוטלת ורש"י ל"ג גורם צאקריא ופ"י דרך הפקר. והציא ג"כ צהוקפתא חני ר"ה צרצי לדוק חומר העוף עולה עם הגבינה על השולחן רבי פיקולס חומר ואינו נאכל, אחרים חומרים נשמו חף פיקולס חומר ופ"י העיר לפ"י נעלה ונעל כל קפק ג"ה הר"ה צאקריא העיקר חף נעלם צגלי נשמו (והר"ה) שהוא הנא ופירשו נאכלין צצית אפיקולס עכ"ל דבריו דחוקים והנה הנאמר הוא צצדלי חולין ק"ד ע"ג עוף לגבינה נאכלין צאקריא והוצא צערוך צערוך אפיקורין אפיקולס וכהנ פי' נטילת ונעל ערוך השלם מפרש התדבקות והתקשרות וצחוקפתא ל"ל העוף עולה עם הגבינה אפיקולס (חומר) [אכל] חין נאכל אחרים חומרים נשמו חף נאכלי. והנולה חומר היא צטעות. ור"ה צמצור הציא עוף וגבינה נאכלין צאקריא חלל ג"ה הר"ה צאקריא ופ"י צאגודה וחזור אחד והציא ג"ה נהוד נוקחה הר"ה צצין נאמר התקפתא העוף עולה עם הגבינה על השולחן

(דף ע"א ע"ב) זיוון הקצ"ה חרדון על חבינא וילא נמנה חצרצר. י' לנהקן חרדון וכו' לנכון צירושלמי צרכות פ"ע (דף י"ג ע"ג) וכן צצ"ר קוף פפ"צ והיא מן הלטעה וחבינא פ"י צל"י מין נחש וחצרצר הוראתה ג"כ הלטעה עיין ערוך השלם ערך חצרצר: (דף ע"ג ע"ב) גזל מעפרתו מפרש כקופו. הנאמר הזה הוא צירושלמי תרומות פ"ז (דף ו"ד ע"ד) והורה מנפרת הוא קודר צמנעק הר"ה:

(דף ע"ד ע"א) חמור ליה הדא כלפיתא. ונפרש עיגול כל צילי דג ח"י בלחופית כל דג עהור ע"ב כן הוא צירושלמי ע"ז פ"ג (דף ו"ג ע"ג) והמלה רומית ופ"י דג נקרא כך:

(דף ע"ה ע"א) ר' יוקי צר חלפתא הוא מהלך צאקריא צלילה. צירושלמי צרכות פ"ג (דף ו' ע"ג) הג"ה הוא חמור צאקריא צלילה והמלה רומית ופ"י צציל צר:

(דף ג' ע"א) על כ"ה חלף פיקטין כהנ צן לוי. י' לנהקן פיקטין וכל הנאמר הוא צירושלמי קנהדרין פ"א (דף י"ט ע"ג) ובס הג' פתקין צח"י והמלה רומית ופ"י כהנ קטן. ונתחמונה הקדם צמדצר לוח כ"ה הג' פיקטין ע"ה הערה ק"ל ובס צהערה קפ"ה הצחתי צירושלמי וקנהדרין ע"ה:

מסכת בורות: שם המלה הרגומיניא חניה מוכצת למעלה רק למטה וי"ל הרגומיניא ר' זעירא כלימר פ"י ר' זעירא וחכמי התוס' שם הציאו ח"י זעירא הרגומיניא. ונעל ערוך השלם מפרש הרובין נולדון רוצא פ"י גדול וכיון ר' יוחנן צזה על שמואל והר"ה צצ"ז פ"ד ס"י ט' גרים נאן רובים הרגומיניא י' מפרשים גדולים חכמי ישראל צלו שנה ודרבו להם שאן לריבין להפריש וי"ו הכחות שצממירו הכוחים לדרוב להם ולהחזיק דתן תקנו לתת להן נעשבות צדוהיטין ואם היו ישראל מפרשים נעשבות היו לריבין ליתן להם. ועיין צערוך השלם הג' דוצים צדלת וע"ה נה שכתב צזה ועיין צערוך מלין לז ק"ט שהלריך צזה ויש לו עוד דברים צזה אצל פה קלר הנולד מהשחרע:

(דף ד' ע"א) חמור ליה הדא כלפיתא. ונפרש עיגול כל צילי דג ח"י בלחופית כל דג עהור ע"ב כן הוא צירושלמי ע"ז פ"ג (דף ו"ג ע"ג) והמלה רומית ופ"י דג נקרא כך:

(דף י"ח ע"ב) נעשה צצקן כל רחלים זקן ושערו מדולדל. י' לנהקן נעשה צצקן כל רחלים כמו שהוא צמננה צכירות ל"ה ע"ה:

(שם) חין לוקחין גבינה ותייסקי חלל על פי מונחה צחוקפתא ע"ז קוף פ"ה הג' חין לוקחין גבינה צית התייסקי. י' לנהקן חלל חלה אחת צית התייסקי והוא שם נוחז צחזח (צית התייסקי) וצגמרח ע"ז כ"ט ע"ג גבינה צית חתייסקי ל"ל ציתא חתייסקי:

(דף י"ב ע"ב) חומר ר' יוחנן רציתו צנגולה היו מפרשים תרומות ונעשבות עד צצלו הרובין וצצין נאן חין רובין הרגומיניא. וכהנ צפירשו צני ר' חייא נקראו כן. חונה כן צחולין כ' ע"ה וקצלו הרובין לת תצותהן פירש"י הנערים צני ר' חייא כי הוראת רציה נער וצגמרח קוכה ה' ע"ג כן צצנל קורין ליטוקא רציה והנאמר שלפניו עד צצלו הרובין וצצין הוא צירושלמי חלה פ"ד ה"ד. והוצא צירושלמי צחוק' ע"ז כ"ט ע"ה ד"ה צלר וכתבו ולא נודע פ"י. והנה צירושלמי

(שם) ראהו קקדור כהנ המלה רומית ופ"י (צמאקריבטער) לא כן הוראת המלה צל"ר רק שטרפאריבטער עיין ערוך השלם ערך קקדור:

(שם) נעל פגיון. מפרש כבין פיפיות. חונה כי הערוך כהנ פ"י כבין צצתי פיות אצל החיה שפ"י רומה כמו שפירשו שם ועיין ערוך השלם ערך פגיון:

(דף כ"ז ע"א) נעשה צאחד צכפר מודין. י' לנהקן צכפר מירון, ואודות תכונה מירון עיין מה שכתבתי צצקיתא



## הערות מהרש"ב על ירושלמי בבורות

צפיקתא דר"ב פסקא ויהי צלח הערה רנ"ד  
 ושם הארכתי:  
 (דה ב"ד ע"א) שלח גתן וחתים לרש"ל כל הנאמר  
 עד קופו נולא צירושלמי קנהדרין רפ"ג  
 (דף י"ט ע"ד) וכן צירושלמי הוריות רפ"ג (דף נ"ז ע"א)  
 ושם הוא לענין אחר. והיראה גתן צלשון רוני משרתים  
 וצירושלמי הוריות שלח גתין ל"ל גוהין:  
 (שם) צרק להדא מוגדל מפרש ערק מוגדל. אולם צלחא  
 הוראה מוגדל שם וקום והיתה קרובה לעיר ציה לחם:  
 (שם) ולית דערן להדא כפר חיי"א. יש לתקן כפר  
 חיי"א כמו שהוא לנכון צירושלמי קנהדרין שם  
 והוריות שם ומורגל צד"ל וצפיקתא דר"ב פסקא את  
 קרבני הערה ל"ג העירות שם הכפר נזכר צחגיגה ה'  
 ע"צ ר' יעקב ח"ס כפר חיי"א וצעל הצואות הארץ (לד  
 ל"ט ע"ג) כתב לערצ טבריא נוטה וועט לפניה צערך צ'  
 שעות הכפר חיי"א:  
 (שם) ולא כל דרגון ידיה. צירושלמי הוריות שם הוא  
 וכל דורגון ידיה ל"ל דרגון כמו שהוא צירושלמי  
 קנהדרין ומה שמפרש פומ"ל שלו לא יפה כוון רק הפ'  
 צל"י גדוד צעלי מלחמה:  
 (דה ב"ה ע"ב) חוטמו קולד מפרש קולד אדום ציור  
 כאלו קלדו צרוחין. רש"י צבורות נ"ג  
 ע"צ מפרש קולד רט"י שקל צרכו. והערך צערך  
 קלד כתב פ"י חוטמו קולד נכחון ראש חוטמו למעלה.  
 (שם) חוטמו נוטף מפרש ארוך ציור. רש"י מפרש  
 צגמור צבורות שם ארוך והלוי מלומטה ומשפחו  
 ומה שכתב ונראה יורה דפ"י נוטף ליה המיד. כן הוא  
 גם דעת הערוך צערך טף א' שהוא מענין נוטף שהוראה  
 נזילה:  
 (דה ב"ו ע"א) כבי שמש. הצ"ח פ"י הרנוצ"ס שמפרש  
 שונאי השמש וירח כ"י. הוא צמנה צבורות  
 מ"ג ע"צ וה"י לו להצ"ח דברי חז"ל צצלי צבורות נ"ד  
 ע"א כבי שמש, ה"י רצ יוקף כבי שמש, הצל הערוך ערך  
 קד"ו גורם ה"י רצ יוקף כבי שמש וכתב פ"י שאינו  
 יכול להקביל צמנה, ולדעת צעל ערוך השלם נכון  
 הג"י כבי שמש כי להמלה יש שהי הוראה דצר והפכו  
 הוראה אחת רואה והוראה שניה עור, ורצ"י יוקף צחר  
 לשון המשנה וכתב כבי שמש ר"ל ענינו ג"כ הפכו עור  
 ומי שיעורו השמש. וצחוקפתא צבורות רפ"ה מפורש  
 ח"ה הוא כבי שמש שרואה את המדר ואת העליה בלחד:  
 (שם) והזגדק. צמנה צבורות שם ח"ה והזגדק וצמנה  
 צמנה שניות הג"י זוגדוק וכתב הרע"צ זוג שנים דוק  
 צל"ר שנים כ"י, והוא לשון הערוך, ועיין צגמור צצלי  
 צבורות נ"ד ע"א שמפרש הוראה המלה ועיין צחוקפתא  
 ר"ש פ"ה צבורות ועיין ערוך השלם ערך זגדוק:  
 (דה ל"ח ע"א) כפר עותני. כ"ה צחוקפתא צבורות  
 רפ"ז וכן הוצא צירושלמי צ"ע קוף  
 פ"ז (דף י"ח ע"ג):  
 (שם) ה"י ר' חיי"א נהר היולא מוערה פומ"ס ועור  
 צינא מושל קופני ושל טבריא. צגמור צצלי



הכל שוחטין. ופרש' בגמרא חוץ מחשו"ק. דאפי' דיעבד נמי לא דמועד' לקלקל: יחלולו בשחיטתן. כן הוא הג"ג גם בנוסחא שנוסחיות אצל צצלי הג"י. "אלה שחיטתן" וכו' דאלה שחיטתן" ר"ל דאף על צדיקת הסבין לא נהנוכי וע"ז יקלקלו

אלה שחיטתן דהוי כצלה "שחיטתן" הוי פקול שחיטה עליונה כדאמרין בגמרא, שנוא ישהו שנוא ידרכו שנוא יחלידו וקנו"ל דאפילו צדק סבין ונתן להם שחיטתן פקולה: וכולן ששחטו. ופרש' בגמרא אפי' קאי: **הרבה א'.** כיני מתניתא. כן לריד להגיה נהני' כנוו שהוא



**שוחטין ושחיטתן בשרה. חוץ מחרש שוטה וקטן שמא יקלקלו בשחיטתן. וכולן ששחטו ואחרים רואין אותם שחיטתן בשרה:**

**הרבה א':** כיני מתניתא הבר בשרין לשחוט אפילו בותי אפילו ערל ואפילו ישראל מומר. תני בותי בגוי דברי ר' רבן שמעון בן גמליא' אומר בותי בישראל לכל דבר, אמר רבי בא תפטר במן דמר בותי בישראל לכל דבר, ברם במן דמר בותי בגוי וזבחת ואבלת ולא שזבח הגוי ולא שזבח הקוקה, רבי חגי בשם רבי זעירא לא צוריה לא לא לרבי שמעון בן אלעזר דמר תרומה ויהוור ויתרם, אתיין אילון פלוגותא באינון פלוגותא, דאיתפלגון מצה של בותיים מותרת

צתוקפתא דר"ח. הכל כשרין לשחוט" דעל לישנא דמתני' קשה ויה דנקטי הש"ס צצלי הכל כחז"טין משנוע לבתחילה ושחיטתן כשרה נשנוע דיעבד? הני תוקפתא פ"ג דתרומות דאמר"ס. גוי שחטתה תרומתו תרומתו ד"ל על הגורן ור"ל שחטתה תרומתו ונתנה לבתן, ונעשר ראשון ונתנו ללוי, ונ"ע ונתנו לעני, פירותיו ונתנו ללוי, ונש"א כ"כ בשבטים פירותיו לתוך ביתו הנה טבליס, וכו' לרצי דכותי ננוי כגוי ואין נאמן רק על הגורן, ורש"ג פליג וכו' דגירי חנה הן ואפי' צתוך ציתו נאמן: רש"ב ג' אומר. דרכה של התוקפתא להציא דברי רבי קודם רש"ג א' חזיו, וטעמא של דבר צארו

צתוקפתא שס, והשתא קשה לה"ס ק' ננוי' ח' ונתינתא כרצי הא חנור בותי בגוי, ואי רש"ג פשיטא? ודרך הירושלמי שלא לפרש הקושא היכי דהקושא ונזכרת: תפטר במאן דמר. והא גופא קנו"ל דלא תינא דוקא לענין תרומה קנו"ל לכל דבר דבר קאמר: ברם במאן דמר. בותי בגוי"א כלל לאוקונוי ונתינתא בותיה, ואעפ"י דאמרין צירובלמי דנאי (פ"ג ה"ז) רצי טייפה קווקה צס רצי חצוה בותים נאנוי? ונשכי ונתינתא עד שלא נחשדו ונתינתא חפילו ונשכחדו נאנוי? שלא חלפו צפירו' שאין נעושרין, הבא ח"א לומר כן דנאחר דקאמר רצי הרי הוא בגוי גזירת הכתוב דשחיטתו אקורה כדנופרש: וזבחת ואבלת. תוקפתא ונכילתן דוקא ונה שאתה זבח אלה אוכל: לא צוריה לא אלא לרש"ב. א. צתוק' שס בותי שחטת ונתן לבתן תרומתו תרומתו רש"א חנור תרומה ויחזור ויתרם וצארו שס דכשחורס הכותי צתוך ציתו ור"ל שחטת ודאי צין לרש"ג וצין לרש"א הוי תרומה אצל צכלא ראינו שחטת על שלו, רק שנוציא תצוה לכהן צתורת תרומתו ק"ל לרש"ג דאפי' נאמן לטעמיה דכל טעם שהחזיקו צה ונדקדקיס צה יותר מישראל, ורש"א ק"ל דכיון דחשידי חלפני עור חייסין שנוא טבלין ונחבין להכשילו ואל"ציה אשנועין דאפי' ישנו צתורת שחיטה ונש"א כ"ל לרש"ג פשיטא: אילון פלוגותא. פלוגתא דרצי ורש"ג: מצה של בותיים.

לאנון ידיהם צאחרים רואין אותן שחיטתן בשרה: ולשחיטתן חר"ן וקייצוהו דצארו יודע לאנון את ידיו אפי' צאחרים רואין אותן שחיטתן בשרה וצידוע לאנון ידיו צצגדול עיווד ע"ג שחט חצי' לבתחילה ע"כ ל"ל דהאי "שחיטתו יודע לאנון את ידיו" פירושו שאינו יודע לנו אצל חס ידוע לנו שאינו נאמן את ידיו צכל גינא חקור ולפ"ז רש"א נייירי צידוע לנו שאינו נאמן ידיו וקייפא צארו ידוע לנו אי נאמן את ידיו או לא וצאחרים רואין צצצד כשר כדפירשנו לעיל, וצוה ינחא ננוי דברי רש"א ז"ל שבת צעל הא' היודע לשחוט "לאנון את ידיו חצי" שאינו צקי צה"ל שחיטה" שאינו צקי צה"ל שחיטה נאן דכר שנוי' הא צגינא דא"ש"ש שחיטה גדול אקורה, צאין עיווד ע"ג, חלא ודאי שאינו צקי דקאמר רש"א פירושו שאינו ידוע לנו אי צקי או לא, וע"י תי' ד"ס שנוא יקלקלו: **הרבה א'.** כיני ונתינתא. הנה לפי זה שפרשנו הגיה ר"ח נשנתנו ק"ל הכל כשרין לשחוט וכו' דמוק' ל"ל רצא צצצלי (י"ח) ואפ"ר לומר דאדרבה דנשנת ר"ח הקדומה היתה שנויה כנוו שהוא צתוקפתא, הכל כשרין לשחוט, ורצי שגא צנושנתו הכל שוחטין, וקאמר דנפטי קובית הצצלי הכל שוחטין לבתחילה וכו' כיני ונתינתא כנוו שהוא צנושנת ר"ח הכל כשרין לשחוט. והיותר כ"ל דהנה לישנא דתיקפתא, הכל כשרין לשחוט פירושו הכל צתורת שחיטה ולא קאי כלל על הנך דשוחטין לבתחילה דהא עליהו קרא כתיב וצמת ואבלת, והר"ה ל"ז נודברי הצצלי דקאמר חייצים לא קאצינא אצל

היכי דלא כתיב חייצים פ"י כנוו שפרשנו, וקאמר כיני ונתינתא כלונו' דנתינתן ננוי ונפרשין כן הכל שוחטין הכל צתורת שחיטה בדפ"י רש"י ר"ח ונכילתן ד"ס "וכל הכל" חלא דע"כ איכא צין ונתינתן להתקפתא דנתינתן ה"פ הכל תורת שחיטה ניהגה צהס ונהס לבתחילה כגון ננוי צצדקו לו סבין וכותי צעיווד ע"ג ונהס דיעבד ככלא צדק לו סבין וכותי שכל עיווד ע"ג, ונש"א הכל כשרין דתוקפתא לא נייירי צלבתחילה כלל כדפרשנו, ואומר ח' דהיינו דאיכא צין תנא דנתינתן לתנא דתוקפתא תנא דנתינתן קרי לומר שחוט צצדיקת סבין וכותי צצצאל עיווד ע"ג לבתחילה דהא חנורין לו צגונא דא לך ושחוט ותנא דתוקפתא ק"ל כיון דהיה שחיטתו נוגצלת ות"ל צצצד נ"ז דיעבד קריין ליה, ולבתחילה הוי רק כנוו שחיטה הנושחה והנוחזק דהולך ושחט צלי שוס גצול הנוגציל את זכותו ודו"ק:

**ברם** כנו דמר. הא דהולך רצי צא לבפול ולומר צרם כנו דמר וכו', והרי חזין דע"כ ונתינתא כרש"ג? עיין ונה שצצצנו צצנים ועוד י"ל נשוס דנלינו צירובלמי דנאי וצצקלים (נוצא לקונו) דנוקי רצי צא לנתינתא דהס הפתר כנואן דאמר בותי בגוי (אף כי צצצכות פ"ו ה"א ווקי הש"ס כרש"ג אצל לא רצי צא) ונ"כ לר' צא קשיא קתנוא דנתינתן אחרדי התם קתם כרצי והכא כרש"ג, וקאמר דהבא ונכרחין חנו לאוקונוי כרש"ג, דכרצי לא אהייא כדנופרש, ואומר ח' חס התוקפתא הכל כשרין הוי ננשנת דר"ח ולא דר"ח הגיה הנושכה, י"ל דר"ח ק' שניה לשון נשנת ר"ח דאזיל לשחיטה דכותי בגוי. חלא דקשה לי ח' ווקי חצי' ורצא לנתינתן צכותי הא קהס נשנה רצי והוא ק"ל בותי בגוי? י"ל דרצי בקי' לישנא דנתינתן לב"ע לכל חד כדאית ליה, לנאן דס"ל בותי בישראל ווקי צכותי ונאן דק"ל בותי חינו כישראל ווקי באידך אוקמת" דהש"ס ההס: **אתיין** אילין פלוגותא. תינא נאי ק"ד דהש"ס, הא שפיר קאמר רצי וקיי צי' צין דנחלפה שיעת' דרש"ג דהבא קאמר

כן הג' נזני צהוקפהא פ"א דפקחים וצצלי ונולות כותי ורבי-  
אומר. וצהוקפהא וצצלי "ור"א חוקר לפי שאין צקלין  
דקדוקי ונולות" ולפי הכרחא הג' צתוק' כונו שהוא פה צירושלמי  
ונתתהה ט"ו צצלי צצלי פריד ביוו דהניח ונוהרס תשייח

מותרת ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח  
ור' אסתר רבן שמעון בן גמליאל אומר כל  
מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מדקדקין  
יותר משראל מהנפיק מן ביניהון כתיבא  
ואחזקו לא כתיבא ואחזקו ר' יוסי בי ר'  
בון בעא מחלפה שיטתיה דרבן שמעון  
בן גמליאל תמן הוא אומר החזקו ברם  
לא החזיקו לא והבא הוא אומר איכין  
תמן כבותי ע"ה ברם הבא כבותי חבא  
ואית דבעי מימר תמן רובה דמילתא לא  
כתיבא ברם הכי רובה דמילתא כתיבא  
איתגדתני תני שחיטת כותי מותרת ואית  
דתני תני שחיטת כותי אסורה אמר  
רבי יוחנן מן דמר שחיטת כותי מותרת  
בשישראל בשר עומד עליו ומן דמר  
שחיטת כותי אסורה בשמצאו שוחט ר'  
שמעון בן לקיש אומר מן דמר שחיטת  
כותי מותרת עד שלא נחשדו ומאן דמר  
אסורה בשנחשדו וגזרו עליהן מה נפיק  
מן ביניהון חמנין מיכל לגרמיה מן  
דמר בשמצאו עומד ושוחט כיון דאכל  
אכלינן ומן דמר גזרו עליהן אפי' אבל  
לא אכלינן ר' יוסי בעי אנן חמנין להדיה  
והוא לא חמי לדידן מה אמר בה רבי  
יוחנן ר' יודן בשם ר' בא בר ממל היא  
דא היא דא ר' בא בר כהן בשם ר' בא  
בר ממל חזינן אי אבל אכלינן לא אבל  
לא אכלינן מתניתא מסייעא לדין  
ומתניתא מסייעא לדין מתניתא מסייעא  
לר' יוחנן שחיטת כותי מותרת במדא  
בשישראל בשר עומד עליו והוא יצא

[illegible]

וזה אפשר אפילו היכי דהביותי לא חזי דשראל עומד על גזו וקצרי ליה לרי' זון דעיקר טעמא נשום  
הבגתה הישראל והיא ויר' יודן ק"ל דטעמא נשום מירתה ולכן אי אכל אכלין ואם לא לא: מסייעא לדין. מלינו צרייה: דמסייע  
לר"י ומלינו צרייהא אחרת דמסייע לרש"ל: מעשה שנכנסו. הוספתא פ"ה דדמאי וה"ג ההם רבי' שמעון אומר שלש גזירות.  
דדמאי נעשה שנכנסו וכו': ובי הלכה קבעתי. לכין דלפני רבותי עשיתי יודעי' דלא להורות הלכה זאת: רק שלי. ועל מלמי  
ההנדרה: כבשת. דאדרבה יאמרו מדלא מיוחש"ו דדינא הכי ויפה עשה. והיינו ג' גזירות דדמאי (א) פירותיהם (נעשרים).  
(ב) שאר פירותיהן ודאי טבל. (ג) כל פירותיהן ודאי: תמן תניין. משנה שקלים פ"א וקשה להש"ס דקחש"י כותי' צהדי נכרי ועי'.  
קאמר ר' זא דמהני' קהנא כרזי דכותי נכרי ור' ליעזר אומר דקשה לאוקמי' מהני' כר' רק לר' להגיה ומהני' כדנאקיק צסקלי'  
רישא צנכר'ס וקפא צבות'ס ועיין שם צפ"ה הרמז'ס דהכי גרסי' הנכרי'ס שקלו חין מקצלי' (והם חין מקצלי'ס) (והם קיני זכרי'  
וכו' הכות'ס) מקצלין מהן ומקצלין מהן חטאות ואשמות וכו': לרבות את הגרים. וכותי' גרים המה וק"ל כותי' גרי אמר

הר ואמר להם כי ע"ז כמנחה להם ונני  
 וילא ומה נשם וכל זה קפדו צצית ר"ג  
 ציינס עד קגזר זה אצחו: הדין עול  
 דשבתא. צע"ס לא היה יין צכל הסוקו  
 יינס: דקלוניס. חולי סול זה שיהיה

## חולין

שֶׁפָּרְשָׁנוּ לַעֲיֹל בְּצֵר רָכְנוּ אַחֲרֵיהֶם כֹּל הָעַם וּצְדִית הַנְּשִׂיא הָיָה.  
הַשְׁקָלִים וְטִרְיִי לְאַקְרָם, וְלִכֵּן רָמַז לָהֶם הַזֶּקֶן שֶׁלֹּא רָאוּ וּנְרָחוּק.  
שְׂאוּלִי בְּצֵר כְּאֶקְרוּ וְהָמָּה ג' כ"ב חִשׁ מֵהָרָג שְׂאֵלוֹהוּ הָאֵם בְּצֵר כְּאֶקְרוּ:

טרסקלי. כל. (ועיין חולין דף ד'): סבר מימר. כל אחד קונך  
על חברו שלא ילא נזה"י דבר שאינו

דה על נפשה בעב"פ החוז הוא

על צעה"ב רק דלא רלטה להכשילו:

**יחזקאל**

על צעה"ג רק דלחא רלחה לחכשילו: דינא של רבן גמליאל אמר לו אין ול"די

[illegible]

רבי ועידה מיכל דלא מתקנה ורבי ועידה שבר מימר מהא פסד דרבי יוסה

לִיָּה הָיָא מְרַסְקֵל דְּשִׁלְחִית לִי מִתְקַנָּא הָיִית, אָמַר לִיָּה אֲמַרְיִת מַה רַבִּי.

יְרַמֵּה מִיִּזְרָעֶיךָ לִי מוֹלֵד דָּלָה מִתְּהַנֶּה רַבִּי יֵאָדָּם בְּרַ מִנֵּה בִשְׁם ר' הוֹלֵל

**בְּהַחֲזָקָתוֹ אֶת הַמִּלֵּא וְעָלָה בְּיָדוֹ**

להמרתא דרבי פנחס בן יאיר לא אידמנין חמרתיהדר פנחס בן יאיר

**אתמליזין ואמריזין נישלחנה למרה דלא לימות גבן ותיסרי מערתא אפקונו**

אֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְלֹא עֲלֵינוּ לֵב אִמָּה

לח יחזיק להם בלם כל יום יקשה שיעזוב ואל יעזוב אלא

לֹא וְאֵימָתוֹן דָּמִי, אָמְרוּ לִיהוֹלָא בֶן אֵילָפִין רַבִּי \*הַלּוֹקָה לְזֹרֵעַ וּלְבַהֲמוֹ

מה ניצמד לשוא עלותה דהיא מחמקה על גרמה אדימונה דמי" ואכלית

**וְיִצְחָק יָמַד אֶת עֵשָׂא בְּעֵל מִסְכָּה וְיִצְחָק יָמַד אֶת עֵשָׂא בְּעֵל מִסְכָּה**

יִבְרִיךְ אֱלֹהֵינוּ אֶת הָאָדָם הַזֶּה וְיִשְׁלַח לְפָנָיו אֶת מַלְאָכָיו וְיִפְתֹּחַ לָנוּ אֶת דְּוָר הַחַיִּים וְיִשְׁלַח לְפָנָיו אֶת מַלְאָכָיו וְיִפְתֹּחַ לָנוּ אֶת דְּוָר הַחַיִּים

**מומר לעדלות החשוד על דבר אחד חשוד הוא על הכל, אישבה תני הו**

איז מ'האט אים געזאגט אז ער זאל זיך נישט ארויסגען פון דער שטאט.

בשם אלהים אלהינו, אנו מאשרים לך, כי כל המידע המופיע בדף זה, נלקח מכתביו של הרב יצחק אייזיק ווארשקער, זצ"ל, אשר נכתב בשנת ה'תרס"ח, ונמצא ביד הוצאת ספרים "הדפוס החדש" בירושלים, תש"ח.

הוא מומר לעולמו דבר, אתה רבי יעקב בן אחא' ואמר בשם יצחק ש

אמר. במה אען ק"שן א' במומר לדבר אחד הא כבר אתם

הראשונים היה לנעילה וכן גדר האנוכי חס בן חנן על כל פנים ילא

העללות ולא ילחנו גם ידי חוצתנו וע"ז: אמר רבי מנא. חס ר"ז חנור כן

• דר"פ צ"י וואווארה על נפשה היתה: מנהגיי. ללעווק כעצמה חנוני: מתקנין. וכן חזני

כבוד צר ישרא קל צעייני ור"ל בלח נהג צו מנהג צזיון, והוא לבון מקרא והקל גבר.

אדם וזהוה תושע ה' להי"נו וי' שהוא שכל צעיינו כזהמה ונלינו ג"כ כמה פ

וממנו בדל"י הוא שהקצ"ה עובדה לו נכ כזה ואין אנכין לו מזכותיו: הוין בעין מימ

ק"ל להירושלמי דה"א כיון דע"ז בלח נבזק צצריהו בל ח"א חינו חובל פסח

כי אם להבטיח וק"ד דמיוני רוח שדד ה"נ והך לכן קאמו' שאלא שהוא הלוי צומח לוקי' ר"מ

**דבר נוסף נאמן: שנייא היא. כלומר לעולם אין מחלוקת בדבר דאפי"ר ר"י דס"ל דאין**

לדעתם. דגם השוד צדדל. וכן הדצדל הש"כ" לחצרות עלוה כדחצד העם והרי

אחד לא הוי מומר לכל ההורה כולה: במה אנו היימין, אדרבי אחא צר 'עקב



נשחיתתו ח"כ ח"ך יפרכה האל ישראל ונוער דקחתי ר"ח: **מומר** לתיאזון. וצצלי חנוך רצח ונוער לאכול נבלות  
בבר איתבר. ואפילו פרל ובנועין נזה דנוער לערלות  
לא הוי ונוער לשחיתת: במומר לע"ז. וכדרי עין צצלי דק"ל  
נוער לע"ז לא הוי ונוער לכל התורה כולה: התיבון  
לחבול נבילות כח דהתירה קנ"ל דאש"י ונוער לאיתודצר עלמו  
כצדקו לו קבין ונוער לאכול

נשחיתתו ולא חנוכיין כיון דדש זה  
כהתירא דגוי לו ודצר פשוט הוא  
לגזי ונוער לא חנוך"י היזנולין אלל  
שחיתת ונועמין הן וצעיין ונועמין  
דוקא ודעת הפוסק"י דדוקא חובל  
נבילות צעי דדיקת קבין אלל לדצר  
אחר ישראל ועליל הוא ק"ל דרצח  
דוקא קאנר דל"כ ליכני ונוער  
לדצר אחר וכו"ש ונוער לשחיתת  
דצעי דדיקת קבין דע"כ חקור ח"ך  
כצדקו לי קבין לא נולית חנוכה  
דא"כ ונאח"כ צין לתיאזון ללחכעי  
דא"כ אחרים רואין אותו לא נהני  
הבאורא והנה הירי הוא כשיטת  
הרמב"ם אלל דיש להקפיד ונוער  
לערלות דלא שייך גזי לתיאזון הנה  
ודאי לשיטת הר"ם צעי דדיקת קבין  
וכ"ל דאש"י הוא עושה להכעיק לא  
הוי ונוער לכל התורה ולהכעיק קרי  
לשחיתת וצעט צהורה נשה.  
וכא"כ לשאר פוסקים דישאר  
ועליל הוא הא תינח שאר ונוער דהוי  
לתיאזון לערלות דלא שייך לתיאזון  
נא"י? י"ל דשייך גזי כנוי לתיאזון  
כשהוא נתפחד וכשיטת ר"ת ח"כ  
האי ונוער אלל לתיאזון הוא שהזכיר  
הר"ן ז"ל עיין בס: ופליא גרולי על  
הטור שהציא שיטת הרמב"ם דלא  
צעיין ונועה ולא הציא שיטת  
הרמב"ם דצעיין כנוי שהציאו  
השו"ע והרי הרמב"ם עלמו ונציאו  
וב' דנוקצער צנוער לתיאזון דצעי  
ונועה וחולק רק על ונוער לדצר  
אחר ולע"ז וכצר זכרנו כי מן הירי  
פה נפורש כהרמב"ם ז"ל:

**טרחא** יתירת לא נטרח.  
דצרי הירושלמי יס  
להצין הגיון קובית הש"ס צצלי וי"ט  
כיון דאיכא היתרא ואיקורא קנני  
לא צק היתרא וחבל איקורא  
לכאורה כל זה דע הש"ס דצדקין  
לו קבין נשוס דלא טרח והיכא  
דליכא טרחא נאנו? אלל צלחת  
צחיתת ג"כ איכא טרחא פורחא  
ושפיר מקשה הש"ס וי"ט הא תחת  
לא צק היתרא יס להצין רק  
כשהי' חתיכות מונחין לפניו אחת  
היתר ואחת חיקור ונשני דלחך צכי  
האי גוונא חנוכיין לא צק  
ונקשה ח"כ אפילו דדיקת קבין  
נני ונשני דנוטרח לא טרח טרחא  
יתירת ולא צק שייך רק צטרחא  
קטנה:

**בשעבר** איתפלגון ר"ל וכו'.  
הנה קוד ה' לירחי דצמוער  
לחכעיק הוא מחלוקת צין הפוסקים  
ההוק' והרמב"ם והר"ם פסקו דהרי  
הוא כגוי והרמב"ם כהצ' דצדיעצד

צטרחא עומד ע"ג וצדיקת קבין כשה' אלל נעלה הוא נעל כל  
לפני הרמב"ם דצה"צ הציא רחיות לשחיתתו ולא זכר הירי ואין לתמוה ע"ז כי גם שאר קדרי הירושלמי היו צימים ההם חזון יקר  
ועפ"י רוב לא ה" להם רק קונטרסים מפחרים:

**בא** ורעה האיד הליצור כוונת. מהירי דהכא נוצע שיטת צעל הלכות ח"י דנשים לא יקחמו ולא מלך הדין רק מפני שדעהין  
2 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

**מומר** לערלות לא הוי מומר לשחיתת.  
אלא בן אנן קיימין במומר לע"ז התיבון הא  
רבנן דתמן אמרין חמור ע"ז ככל התורה  
בולה ותני רבי הושעיה בן חוין מהמומר  
לע"ז ולחלל שבת. אלא בן אנן קיימין  
בעברייין לשחיתת' לתאבונדבי סליק ועירא  
להבא אמר ורבי זריקין מטי בה בשם רב  
מומר לדבר מן התורה לתאבונדבי ישראל  
כשר בודק לו סבין ונותן לו ומותר לאכול  
משחיתתו ואמר רבי הילא לא סוף דבר  
מומר לדבר אחד אלא אוק עברייין  
לשחיתת בן מאי טעמא כל לתאבון  
לא שבקיי היתרא למיכל איסורא. רבי  
יוסי בי רבי בון בעי אי לא שבקיי  
היתרא למה לי בודק לו סבין אפי" לא  
בדק. טרחא יתירת לא טרח. הרא  
דתימר עברייין לתאבונדבי ברם המבעט  
במצוה הרי הוא בישראל שנשתמה  
עד כדון בתחילה דשעבר אתפלגון ר'  
לעזר ור' אבהו חד אמר ישראל שנשתמד  
הרי הוא כגוי וחורנא אמר בתחילה ברם  
דשעבר בשישראל כשר עומד עליו  
מותר: תמן תנינן כל הפסולין ששחמו  
שחיתתן כשרה שהשחיתתה כשרה בזרים  
בנשים בעבדים ובטמאים ותני בן וישחט  
מגיד שהשחיתתה כשרה בזרים בנשים  
בעבדים ובטמאים ואפילו בקדשי קדש'  
ובלבד שלא יהו טמאים מוגעים בבשרה  
אי אינו אלא בכהן וכו' מנין באת שנאמר  
ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם  
לדבר המזבח אתה ואמר לדבר המזבח  
אי אינו אלא לשחיתתה כשהוא אומר  
והקריבו בני אהרן הבהנים מבן ואילך  
מצות כהונה אבל שחיתתה כשרה בכל  
אדם. ר' בון בר חייא בעא קומי דרבי  
ועירא אשה מה היא בשחיתתה אמר ליה  
מה דעתך קדשים היא שוחטת חולין  
מבעי לך אמר ליה שנייא כהונה דזריות  
יתירא אית בהא אמר רבי חגי קומי דר'  
יוסי לא דרבי בון פליג אלא באינש  
דשמע מיליה ומקשה אתא עובדא קומי  
רבי יהושע בן לוי ואמר צא וראה האיד  
הציבור נוהג רבי אבון בשם ר' יהושע  
בן לוי ולא דבר הלכה זו אלא כל הלכה  
שהיא רופפת בבית דין ואי את יודע  
מה טובה צא וראה האיד הציבור נוהג  
ונהוג ואנן חמין נשיי דלא שוחטין ואנן  
מדתו

איד יתכן לומר כן: חמור ע"ז.  
וצצלי חנוכה ע"ז ככל הכופר צה  
כנועה צכל התורה כולה: חוין  
מהמומר. ונקצליס קרצנות ופוסעי  
ישראל חוין ונוער לע"ז ולחלל שבת  
צפרהקילא: לא בוק דבר. לא תימא  
דוקא ונוער לדצר אחר אלל ונוער  
לשחיתת כיון דדש זה כהתירא דגוי  
ליה: אפילו לא בדה. נניכין דצידו  
למיכל צה"ה לא צק היתרא וצדו  
חם חקבין: טרחא יתירת. ח"פ  
דהנה לא צק היתרא וחבל  
איקורא י"ל רק היכא מונחין לפניו  
שתי חתיכות של חיקור והיתר ודאי  
לא יאכל האיקור אלל דאנן חנוכיין  
דלחך היכא דאיכא טרחא קלה דהיינו  
לשחיתת וצדוק הקייננים חש"כ  
חנוכיין דלא צק היתרא ולהכי  
פריך ח"כ דנוטרח נני טרח ודאי  
צדוק גם חקבין. ונשני דטרחא קלה  
כנוי שחיתת ודאי ונוטרח כדי לאכול  
היתר אלל דדיקת קבין שאס לא  
ינאחש יפה לריך להטריח להשחיתו  
טרחא כזה ודאי לא נטרח: המבעט  
במצוה. אפיקורס הכופר צהורה  
נשה ועו"ש להכע" וכן הוא צרמב"ם  
(פ"ד נחלי בחיטת ה"ד): בתחילה  
לכתחילה ודאי אין מניחין אותו  
לשחית ח"פ צצדיקת קבין ואחרים  
רואין אותו ורק דציעצד פליגי וע"כ  
נאן דנוכסיר דיעצד צאחרים רואין  
אותו היינו דוקא ע"ז דדיקת קבין  
החילה חוקק כנוחל צרמב"ם: תמן  
ריס פ"ג דצחיס: שחיתתן כשרה  
אפילו לכתחילה ונקיט ששחמו דיעצ'  
נשוס טעמא דלכתחילה לא: ותני בן.  
צצדיקת דקפחא ריב ויקרא: אלא  
בכהן. ככל עזודות שאין כשרים  
אלל צכהנים: וכו' מנין באת. נא"י  
יעלה על הדעת לומר דשחיתת צעי  
כהן נא"י קרא ונא"י וצניך דכולל  
כל ז' היינו דוקא: דדבר המזבח.  
דהיינו ונקצלי הדס לזרקו לננוח:  
בשחיתת חולין: מה דעתך. דתצעי  
לך הא פשיטא הוא מקדשים ונשני  
דיש מקום להקפיד ונוער דדוקא  
גזי קדשים דאיכא זריות או שכהנות  
זרין יתר או שהכהני' זרין להקפיד  
נשאל"כ חולין: לא דר' בון פליג.  
על ר' זעירא וק"ל דאין  
שוחטות אלל דהוא נקפד צדצר  
ושנא צחולין יס לחוש ציותר  
צבורא דלא מיכלין. וקס"ד דה"פ  
אין חנו רואין נשים שוחטות ואם  
קחמו חנו רואין שהליצור לא אכלו  
משחיתתן

**חמין** ציבורא דלא מיכלין רבי יצחק

חולין

כשצדקו לה כבין כלונכי וליך וקסה הש"ק ורונניהו דילונא הו  
**פסוקא:** תמן. ומנז תרונות ריש פ"א: דרא אמרה.

**פסקא:** הויץ מחרש שוטה וקטן. תמן תניינן חרש שדברו בו חכמים שאינו לא שומע ולא מדבר אמר רבי יוחנן בריה דרמיא חרש שומע וקטן לא מדבר וקטן לא שומע וחרש לא שומע ולא מדבר.

דבשתי, ולא פריך ריבא ופיסא אסדרה, ותנינן הבל חייבין בראיה חוץ מחדש וששה וקמן חברייה בשם רבי ליעזר ישמעו ולמען ילמדו עד כדון

כחנ"י נהגו קלקול צעלום לפקול  
בחיטתן שפי' דיעדז וקאמרה נחנ"י  
דזיעדז כשרה ונפרש הטעם  
בשחיטת כשרה ר"ל כיון שפורה

שומע חדש, רבי חניי בשם רבי יוסי דו מתניתא בללא דרבי כללין דהדא דתימר בשאינו לא שומע ולא מדבר וסתם עיב אשאינו ונדבר קשי' ודלומר ר"י דטענא שאין יכול לומר וכו', א"כ חזינן דמושב חר' לצי' משתתן צמניה וסדומות צ

[illegible]

הדא אמרה היא שמע היא שאר כל  
 חבויים צביל נוקים שאינו שונע ואינו מודער מוכרח הוא  
 צביל נוקים כדלית ליה מוכרח הוא  
 וגם האי כלל דחרש שדצרו

וְאִינוּ מוֹדְדִּים כַּדְּפָרְשָׁנוּ לַעֲלֵי גְבִי תְרוּמָה וְעִזִּי פְלִיגִי דָבִי  
וְאִנּוּ דִּהְבֵּא וְדִלִּי אִיתָא לְהֵא כִלְלָא, דְּדִין מִשְׁכָּחֵנוּ לֹא כֹא  
רַק צָחַרְשׁ שְׁאִינוּ שׁוֹמֵעִי וְאִינוּ מוֹדְדִּים, אֲבָל שׁוֹמֵעִי וְאִינוּ מוֹדְדִּים  
מִדְּדִיר וְאִינוּ שׁוֹמֵעִי שׁוֹמֵעִין, וְאִי קָשִׁי וְנִשְׁ מִנְּהִי דִּתְרוּמָה

לכתיבה להשיג את שוהם ונאמר נמי לכתיבה וכדכתיב  
ה"ל לענין שחיתת תרומה לכתיבה שחיתת ואל"כ בתרומה נמי  
כה"ל דין תרומה נמי לכתיבה ואצ"כ קמי צומח"ל לשון  
דישכל

2. The Commission has received information that the Government of the United States has been providing financial assistance to the Government of the United Kingdom for the purpose of maintaining the status of the United Kingdom as a member of the Commonwealth of Nations.

צצצלי, חזל צצצל דוכהי צירושלמי גרסי דכתיב זה דיעצד ו"ל דחרש שאינו שונע ואינו מודנר דצתרוונה  
שונע ודרשינן שונע אונק מה שאלה מולא נפיק: מ"מ דר"י אפי' דיעצד חין תרומתו תרומה קתני גזי שונע ואינו  
כתיבה טעם הוא דטעמא דר"י לאו נשום דכתיב שונע ד"ס לזון' מודנר מודנר ואינו שונע דיעצד, גזי שחיתו דחרש צאחרים  
דדוקא בק"ש קפיד רחמנ' א"כ בדד"ר ת"ק הוהם צכל לשון שאלה רואין אהן שחיתו כבשרה דיעצד נק"י גזי הני ליכנה דלכתח"י:  
שונע רק טעמי ונהדין קרל: והאונת  
למצותיו, דצכל מלוא לריק להאזין  
מה שחל מולא נפיק: דתני תוספתא  
תרומות ר"ש פ"א: ר"י אומר, אונתני  
פליג דתני חרש צהדיהן חנושה דלס  
תרנו חין תרומתן תרומה וכולהו  
ילף הש"ס צירושלמי וקרא, וקאמר  
ר"י חשפ"י דלכתחילה לא יתרום  
חזל חס תרם תרומתו תרומה, והיינו  
כשונעטיו מוכיחין על נחשבה  
וקרא דאבר ידנו מונעט לכתחילה:  
והיו כל הטהרות, נעשים חפילו  
לכתחילה ויחייבו דטהרות קיל טפי  
מהרומה, לא נפליג כולי האי צין  
טהרות לתרומה ונינא דעכ"פ  
צמטעטיו מוכיחין על נחשבה תרומה  
תרומה דיעצד: משם ראיה, צתניה  
חין טהרות דמי כלל לתרומה דטהרות  
לא כתיב צהו נחשבה רק שחיתה  
ושמרו לה נשגרתו וגם חלי קרא  
לטינואל הגוף הוא דלחל חלל  
שקנוכו מכלן חכמים גס על טהרות  
וטוונאל צהר, חפילו לענין הכשר  
דציעני נחשבה כיון דלא כתיב נחשבה  
נפורה ונהני כשונעטיו מוכיחין על  
נחשבה, נשח"כ תרומה דנפורה  
צקרא ונחשב צכס תרומה חס לא  
נהני חל חס נחשבה ניכרת נחש  
נעטיו כיון דנחשבה נפורה כתיב,  
ור"י ק"ל כיון שהכשר לריק נחשבה  
ל"ש טהרות ול"ש תרומה: והא שחיתו  
קוש"ט חיל דכתיב נני לא חתי"ל  
דלגזי שחיתו ק"ל דשחיתו חולין  
חיו לריכה נחשבה כלל כטהרות,  
ולחש"כ חרש לא? ונשני דהא דאמר  
"דלא כר"י נשום דקצ' דהא דק"ל  
שחיתו חין לריק נחשבה דוקא צצר  
דעת ד"ס לו נחשבה וחרשני וייל'ה'  
דלא חשב, חזל חרש דלית ליה דעת  
ללוהא כדאמרין צירושלמי יצמנה  
פ"צ נחשבה נשכבה ונשין דאמר'  
כל הראוי לצילה חין צילה נחשבה  
ולפ"ז כתיב ודאי חתי"ל חזל לא  
כר"י: אפילו ר"י חשפ"י דצתרוונה  
ודאי נחשבה דלא כר"י חזל הכא  
חלף ד"י מורה נשטענא דלשיל: תני  
תוספתא כס, ורצ"ג היינו ת"ק  
וקמ"ל דחרש שדנר צו חכמים  
צמטעטיו היינו דוקא מליד: זה הוא  
אילם, דלכתחילה לא יתרום נשטע

המצות, מאי טעמא דר"י והאונת למצותיו  
ישמעו אונת מה שפיק מדבר, מאן תנא  
חרש לא כרבי יודה, דתני רבי יהודה  
אומר חרש שתרם תרומתו תרומה אמר  
רבי יהודה מעשה בבניו של ר' יוחנן בן  
גדגודא שהיו חרשים והיו כל טהרות  
שבירושלים נעשים על גבן אמרו לו  
משם ראיה טהרות אין צריכות מחשבה  
ונעשות על גבי חרש שומה וקטן תרומה  
צריכה מחשבה, והא שחיתו אינו צריכה  
מחשבה, סברין מי' את שיש לו מחשבה  
אין מחשבה פוסלת בו את שאין בו  
מחשבה מחשבה פוסלת בו היו מאן  
תנא חרש דלא כרבי יהודה, אפילו ר'  
יודה מודה בה: תני רבן שמעון בן  
גמליאל אומר א' זה הוא חרש כל שחיה  
חרש מתחילתו אבל פיקה ונתחדש הוא  
תורם והן מקיימין על ידו שומע ואינו  
מדבר זה הוא אילם מדבר ואינו שומע  
זה הוא חרש זה וזה הרי הוא בפיקה  
לבד דבר, א' זה הוא סימני שומה היוצא  
יחידי בלילה דלן בבית הקברות המקרע,  
בסותו והמאבד מה שנותנים לו אמר ר'  
הונא ובלבד שיהי כולן בו דל בן אני  
אומר יוצא בלילה קונדריקוס לן בבית  
הקברות מקטיר לשדים המקרע בסותו  
כוליקוס מאבד מה שנותנים לו קונדריקוס  
ר' יוחנן אמר אפילו באחת, אמר ר' אבון  
מסתבר הא דר' יוחנן ובלבד מאבד מה  
שנותנים לו דאפילו שומה שבשומים  
אינו מאבד מה שנותנים לו פעמים  
שומה פעמים חלים כל זמן שהוא שומה  
הרי הוא בשומה לבד דבר חלים הרי  
הוא בפיקה לבד דבר, מאן תנא קטן  
דלא כרבי יהודה דתני רבי יהודה אומר  
קטן שהניחו אביו במקשה הוא תורם  
ואביו חיי' על ידו תרומתו תרומה, מיימתיה  
כרבי מאיר דתני רבי מאיר אומר לעולם  
אין תרומתו תרומה עד שהביא שתי

דיעצד? ו"ל דחרש שאינו שונע ואינו מודנר דצתרוונה  
שונע ודרשינן שונע אונק מה שאלה מולא נפיק: מ"מ דר"י אפי' דיעצד חין תרומתו תרומה קתני גזי שונע ואינו  
כתיבה טעם הוא דטעמא דר"י לאו נשום דכתיב שונע ד"ס לזון' מודנר מודנר ואינו שונע דיעצד, גזי שחיתו דחרש צאחרים  
דדוקא בק"ש קפיד רחמנ' א"כ בדד"ר ת"ק הוהם צכל לשון שאלה רואין אהן שחיתו כבשרה דיעצד נק"י גזי הני ליכנה דלכתח"י:  
שונע רק טעמי ונהדין קרל: והאונת  
למצותיו, דצכל מלוא לריק להאזין  
מה שחל מולא נפיק: דתני תוספתא  
תרומות ר"ש פ"א: ר"י אומר, אונתני  
פליג דתני חרש צהדיהן חנושה דלס  
תרנו חין תרומתן תרומה וכולהו  
ילף הש"ס צירושלמי וקרא, וקאמר  
ר"י חשפ"י דלכתחילה לא יתרום  
חזל חס תרם תרומתו תרומה, והיינו  
כשונעטיו מוכיחין על נחשבה  
וקרא דאבר ידנו מונעט לכתחילה:  
והיו כל הטהרות, נעשים חפילו  
לכתחילה ויחייבו דטהרות קיל טפי  
מהרומה, לא נפליג כולי האי צין  
טהרות לתרומה ונינא דעכ"פ  
צמטעטיו מוכיחין על נחשבה תרומה  
תרומה דיעצד: משם ראיה, צתניה  
חין טהרות דמי כלל לתרומה דטהרות  
לא כתיב צהו נחשבה רק שחיתה  
ושמרו לה נשגרתו וגם חלי קרא  
לטינואל הגוף הוא דלחל חלל  
שקנוכו מכלן חכמים גס על טהרות  
וטוונאל צהר, חפילו לענין הכשר  
דציעני נחשבה כיון דלא כתיב נחשבה  
נפורה ונהני כשונעטיו מוכיחין על  
נחשבה, נשח"כ תרומה דנפורה  
צקרא ונחשב צכס תרומה חס לא  
נהני חל חס נחשבה ניכרת נחש  
נעטיו כיון דנחשבה נפורה כתיב,  
ור"י ק"ל כיון שהכשר לריק נחשבה  
ל"ש טהרות ול"ש תרומה: והא שחיתו  
קוש"ט חיל דכתיב נני לא חתי"ל  
דלגזי שחיתו ק"ל דשחיתו חולין  
חיו לריכה נחשבה כלל כטהרות,  
ולחש"כ חרש לא? ונשני דהא דאמר  
"דלא כר"י נשום דקצ' דהא דק"ל  
שחיתו חין לריק נחשבה דוקא צצר  
דעת ד"ס לו נחשבה וחרשני וייל'ה'  
דלא חשב, חזל חרש דלית ליה דעת  
ללוהא כדאמרין צירושלמי יצמנה  
פ"צ נחשבה נשכבה ונשין דאמר'  
כל הראוי לצילה חין צילה נחשבה  
ולפ"ז כתיב ודאי חתי"ל חזל לא  
כר"י: אפילו ר"י חשפ"י דצתרוונה  
ודאי נחשבה דלא כר"י חזל הכא  
חלף ד"י מורה נשטענא דלשיל: תני  
תוספתא כס, ורצ"ג היינו ת"ק  
וקמ"ל דחרש שדנר צו חכמים  
צמטעטיו היינו דוקא מליד: זה הוא  
אילם, דלכתחילה לא יתרום נשטע

שערד/ כמה דמר תמן אין תרומתו תרומה אוקי הבא אין שחיתו שחיתת  
עד שהביא שתי שערות, אמר רבי הוהיה לית בן קטן שגירתא דלישנא

הוא  
שונע הצרכה: רכל דבר, חזל לא היכי דענין הצרכה: היוצא יחידי ולאו דוקא הני  
דחני הכא חלל כל שהוא עובד דצר הנפורהם לטוה ולדס ש"ס צו דעת נעט לא יעשה זאת ה"ז שומה: מינמרוקוס, מלה  
יוניה נחשבה ופיהרונה כד וחשוב ודרכו לילא צלילה צענינים מדינים וצצצלי גנדריופוס אחזר, ופ"י רש"י שהולך לשאוף חויר  
נפני החוס: מקטיר לשדים, חלל לשם ע"ז רק כדי כהשרי עליו רוח טוונא' כדאמר' צצצלי: בוליקוס, רל"ב  
צעל נחשבות מכולק ונן הויהו וצלע"ז (לערשטרייטע): מודריקוס, חולה הרשע, והוא חולה רק לעתים רחוקות מסתבר  
הא דר"י, דחפ"י צלחה ונהן כגי כיון דעצד דרך שומה כדאמר' צצצלי, ולא כר"י דאמר עד שיהיו כולן צו: ובלבד,  
חזל צהא לפ"י ר"י מודה שדי צזה שהוא שומה גדול כדנפורה, והיומר נ"ל דה"ק וצלצד צנאלצד דלריק קיה"ה ג"כ חד נההך  
דכיון דחפ"י שומה צצצליים חין עובד כן ודאי חולה קודריקוס הוא שצצצלי הנוח ונקרה הוא: דתני ר"י אומר,  
הוקפעה חס, וה"ה דחפ"י לכתחילה חלל דר"י מיידי צכל קטן חפ"י לא הגיע לחינוך נקיש תרומתו תרומה דיעצד, חלנא דצצצלי  
טוני' ג"ג ונקי"י תרומתו תרומה וצצצלי לחינוך חפ"י לכתחילה: לעולם, חפ"י חזיו טוונא ע"י וכן הכא חלף שחיתו רואין אותה  
חין שחיתו שחיתו חלל דצידע לאמנן חת ידיו וטוונא' צאחר' רואין אותו דיעצד שחיתו ככרה, ולכן: אמר רבי חזקיה,  
דקמי



הכל שוחטין פרק ראשון חולין

פ"ב ה"ז, ר"ש פ"א דתרונוות וצונגילה פ"ב הלכה ד' ואין דקוני נכחן קטן והוא רק שגורא דלישנא דקתני צכל וקוס: זה ענין להחיל דתתם רק כנו שפרשנו: קטן צהדי חש"ק: דתנינן תוספתא דהגיה פ"א והוצא צצצלי

**המין** היודע לשחוט. כל הקוגי פה ה"ל לפי טעם התוס' קוף פ"ג: אובלין משחיתת: וקס"ד דהיינו לכתחילה ואל"כ קני נחיתתן וקני צרי"תא דר"ח, ואי קשיא דילמא נחית צחד ונחיתו צשלינו יודע הלכות שחיתה

עומד ע"ג שחיתתו כשרה דיעצד וצתוספתא ופירש כן "היודע לשחוט שחיתתו כשרה" והיינו דיעצד: **רבי** חנינא פוקל. וצתוספתא וצצצלי (צ') הג"י להיפוך ר"י פוקל ור' חנינא נכסיר וצתוספתא שלפנינו הג"י נוספת וצתוספתא וצצצלי והירושלמי ציחד:

**ובאשפה** שצצית נ"ט. הנה וצצצלי הירושלמי וצצצלי דצצצית שצצצית כ"ע מודין וצצצית שצצוק פשיטא, ואפי' צצוק צלי אשפה חנונין "אצל צצוק לא" וצצצלי חנונין דפליגי צצצית שצצית דר"י חוקר ור"ח נחית, ודעת הר"מ שצצוק ואשפה שצצית חקורה ואינו נותר אצל צצית, ולהר"ש ור"ב צ"ל אינו חקור רק צצצית שצצוק והיינו דפסקו כדעת הנהיר צצצלי. והא דר"מ נ"ל צצוק חקור הוא כדכחצו התוס' דה"ל דפליגי צצוק צלי אשפה ופוקס הר"מ כנאן דאשר, אצל כד דייקין הכא נראה דנעיקר חנוני "אצל צצוק לא" וסדר קאמר רובן דהגרי

הוא דתנינן קמן שיודע לשחוט אובלין משחיתתו ר' בון בשם רבי חי"א את סבר מתחילה אינו אלא בשעבר ועוד לא שמיע לך הא דמר רב הונא ובלבד הגדול עומד עליו ורואה, אלא לית בן קמן בגין דתניתה רבי חי"א כל שכן דניתניה אלא בגין דלא תניתה רבי חי"א חרש ושוטה בהדי, כל מילה דהמן מתניין תמן ברם דחרש ושוטה לא:

**פסקא:** וכולן ששחטו ואחרים רואין שחיתתן כשרה. אמר רבי אבון לא סוף דבר חרש שוטה וקמן אלא כוליהן פסולין נמי, איתא חמי' והא עבריון לתאבונן בדה סבינו אין לא בדה לא, בר מן הדין: תני מצא תרנגולת שחוטת בשוק או שנתן תרנגולתו לאחד מן השוק לשחוט ואין יודע מה טובו הולבין אחר הרוב (נגנבה ובא ומצאה שחוטת) נגנבה תרנגולתו ובא ומצאה שחוטת נגנבה בהמתו ובא ומצאה שחוטת ר' חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי פוסל ור' יהודה מבשיר, אמר רבי נראין דברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי בשמצאה בבית אמר רבי מנא לצדדין קתני מצא תרנגולת שחוטת בשוק הולבין אחר הרוב רוב העיר ישראלים כשר גוים פסול, או שנתן לאחד מן השוק לשחוט ואינו יודע מה טובו הולבין אחר הרוב רובן בשרין כשרה רובן פסולין, פסול, רבי חגי' בשם זעירא רובה מצוין בשחיתתה בשרים הן מומחין הן מוחזקין הן, אמר רבי יונה במחלוקת תני, רבי חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי פוסל ור' יהודה מבשיר, אף רבי חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי מודי שנייא היא מצא שנייא היא נתן לשלוחה דמה אנן אמרין לא עשה שליחתו ואינש אחרנא שחט רובה דמצוין בשחיתתה בשרים הן מומחין הן מוחזקין הן, במה אנן קיימין או רובה ישראל כל עמא מודין דבשרה אלא כן אנן קיימין רובה גוים כל עמא מודין דפסול, אמר רבי יוסי בי רבי בון קיימתיה ברבי, ומאי נראין דקאמר נראין דין לדן ולא פליגי, דילמא הוי רבי ינאי ורבי יצחק מטיילין בשוק עילאי דקשריין חמין חד תרנגולת שחוטת אמר רבי ינאי הדין קרייתת רובה ישראלים אמר ליה לא אמרין אלא שמצאה בבית הא בשוק לא, ולא אמרין אלא בבית הא באשפה שבבית לא, והא רובה ישראלים הן רובן דתגרי ישמעאלים הוין, ובאשפה שבבית מה טעמא

והא חנן חנונין לא עשה שליחתו, וזה כהצצלי ונ"מ פ"ה הראשון עיקר ונוכח צפ"י נח טוזה: נגנבה תרנגולתו, קני'ל דהחבד על הגנבה לא חסוד חצצלה: לצדדין קתני, הא דקתני הולבין אחר הרוב, דצרישא שאלא תרנגולת שחוטת פ"כ פירושא חס הרוב ה"ל ישראלים דתלינן כפלה מן רוצא (וצצצלי ישרא חפ"י רובן של העיר גוים נותר) ונש"כ צקישא פירושא הולבין אחר הרוב חס כשרים חס או פסולין, וע"ז פליג רבי חגי' בשם זעירא, ואמר דא"ל לומר כן שיהיו רובן ישראלים פסולין דרוב העליון אצל שחיתה ומונחין הן והא רוב דקאמר ע"כ רוצא דעלגא קאמר דרובן ומונחין הן: במחלוקת תני, אי רוב נאלין אצל שחיתה ומונחין חס חלי' צנחלות ר"ח צנו של ר"י הגלילי ור"י, ורבי ונחל כר"ח דפוקל ורבי חגי' כר"י דנכסיר וקאמר דכ"ע ק"ל רוב נאלין וכו' וגבי מלא היינו טעמא דאפי' רוב גנבי ישראל ורוב נאלין אצל שחיתה כשרין עכ"פ חייסין שאלא נהצלה צידו וכדלקנן, ונש"כ שנקרה לשלוח לנאי כיחוש דאפי' שחט אשה, רוב נאלין אצל שחית' ומונחין הן: במה אנן קיימין, פלוגתיהו דר"ח ור"י הא לעיל חנונין דאפי' צנחל הולבין אחר הרוב וכל עמא מודין צזה: חיימתיה ברבי, לעולם צרובן ישראלים ואי קשי' ח"כ לבי' כשרה הצ"ע צנחל צאשפה ואי קשיא ח"כ נאלין דצרי ר"י צנחל צצצית דקאמר הא צזה חק ר"ח נודה? ה"ק נראין דצרי זה לזה ולא פליגי כלל ור"ש נייירי צנחל צאשפה ור"י צנחל צצצית ח"כ דפירושא הוא כנו צצצלי דע"כ פליגי צאשפה שצצית דמר קצר חרש עשוי להטיל נצלתו צאשפה שצצית ומר קצר אין חרש עשוי וכו': דילמא, נעשה: הא בשוק לא, ואפי' צלי אשפה, וצאשפה חפ"י שצצית חקיר ולפ"י חפ"י שפרשנו הקוגי הכא לר"ח: והא רובן ישראל, ותני לעיל דצנחל הולבין אחר הרוב: ישמעאלים, וצודאי נחס נפלה, והא

**פסקא:** לא סוף דבר וכו'. דא"כ קשיא ואם שחטו נצצ"י ליה כדפריך צצצלי אצל דקאי חכותי וכל הני פסולין ופ"ה וכולן דקתני עד הפסול צאחרים רואין אותו נחית דיעצד ולכן פריך הא חזקין גבי ומומר דצריק צכין נחית וצלא צדק אחרים רואין לאנשי וכן הוא צצצלי "כי אחרים רואין אותו נחית הוי?" דילמא צכין פגומה שחט, בר מהדין צצד ומונחין: תני תוספתא וצצצלי (דף צ') צצצלי לשון: מה טובו חס הוא ומונחין ומונחין, וצצצלי חנונין לבלוחו לא ושחט ונחל שחטו ויינו דלא נקפקא לו צצצית רק נקפקא לו אי עשה השליח שליחתו, וי"ל ח"כ פ"י "שליחו יודע מה טובו" חס עשה שליחתו, או לא, וכן נקבע לקמן דקאמר

וזה חנן חנונין לא עשה שליחתו, וזה כהצצלי ונ"מ פ"ה הראשון עיקר ונוכח צפ"י נח טוזה: נגנבה תרנגולתו, קני'ל דהחבד על הגנבה לא חסוד חצצלה: לצדדין קתני, הא דקתני הולבין אחר הרוב, דצרישא שאלא תרנגולת שחוטת פ"כ פירושא חס הרוב ה"ל ישראלים דתלינן כפלה מן רוצא (וצצצלי ישרא חפ"י רובן של העיר גוים נותר) ונש"כ צקישא פירושא הולבין אחר הרוב חס כשרים חס או פסולין, וע"ז פליג רבי חגי' בשם זעירא, ואמר דא"ל לומר כן שיהיו רובן ישראלים פסולין דרוב העליון אצל שחיתה ומונחין הן והא רוב דקאמר ע"כ רוצא דעלגא קאמר דרובן ומונחין הן: במחלוקת תני, אי רוב נאלין אצל שחיתה ומונחין חס חלי' צנחלות ר"ח צנו של ר"י הגלילי ור"י, ורבי ונחל כר"ח דפוקל ורבי חגי' כר"י דנכסיר וקאמר דכ"ע ק"ל רוב נאלין וכו' וגבי מלא היינו טעמא דאפי' רוב גנבי ישראל ורוב נאלין אצל שחיתה כשרין עכ"פ חייסין שאלא נהצלה צידו וכדלקנן, ונש"כ שנקרה לשלוח לנאי כיחוש דאפי' שחט אשה, רוב נאלין אצל שחית' ומונחין הן: במה אנן קיימין, פלוגתיהו דר"ח ור"י הא לעיל חנונין דאפי' צנחל הולבין אחר הרוב וכל עמא מודין צזה: חיימתיה ברבי, לעולם צרובן ישראלים ואי קשי' ח"כ לבי' כשרה הצ"ע צנחל צאשפה ואי קשיא ח"כ נאלין דצרי ר"י צנחל צצצית דקאמר הא צזה חק ר"ח נודה? ה"ק נראין דצרי זה לזה ולא פליגי כלל ור"ש נייירי צנחל צאשפה ור"י צנחל צצצית ח"כ דפירושא הוא כנו צצצלי דע"כ פליגי צאשפה שצצית דמר קצר חרש עשוי להטיל נצלתו צאשפה שצצית ומר קצר אין חרש עשוי וכו': דילמא, נעשה: הא בשוק לא, ואפי' צלי אשפה, וצאשפה חפ"י שצצית חקיר ולפ"י חפ"י שפרשנו הקוגי הכא לר"ח: והא רובן ישראל, ותני לעיל דצנחל הולבין אחר הרוב: ישמעאלים, וצודאי נחס נפלה, והא

ה"ל חנן חנונין לא עשה שליחתו, וזה כהצצלי ונ"מ פ"ה הראשון עיקר ונוכח צפ"י נח טוזה: נגנבה תרנגולתו, קני'ל דהחבד על הגנבה לא חסוד חצצלה: לצדדין קתני, הא דקתני הולבין אחר הרוב, דצרישא שאלא תרנגולת שחוטת פ"כ פירושא חס הרוב ה"ל ישראלים דתלינן כפלה מן רוצא (וצצצלי ישרא חפ"י רובן של העיר גוים נותר) ונש"כ צקישא פירושא הולבין אחר הרוב חס כשרים חס או פסולין, וע"ז פליג רבי חגי' בשם זעירא, ואמר דא"ל לומר כן שיהיו רובן ישראלים פסולין דרוב העליון אצל שחיתה ומונחין הן והא רוב דקאמר ע"כ רוצא דעלגא קאמר דרובן ומונחין הן: במחלוקת תני, אי רוב נאלין אצל שחיתה ומונחין חס חלי' צנחלות ר"ח צנו של ר"י הגלילי ור"י, ורבי ונחל כר"ח דפוקל ורבי חגי' כר"י דנכסיר וקאמר דכ"ע ק"ל רוב נאלין וכו' וגבי מלא היינו טעמא דאפי' רוב גנבי ישראל ורוב נאלין אצל שחיתה כשרין עכ"פ חייסין שאלא נהצלה צידו וכדלקנן, ונש"כ שנקרה לשלוח לנאי כיחוש דאפי' שחט אשה, רוב נאלין אצל שחית' ומונחין הן: במה אנן קיימין, פלוגתיהו דר"ח ור"י הא לעיל חנונין דאפי' צנחל הולבין אחר הרוב וכל עמא מודין צזה: חיימתיה ברבי, לעולם צרובן ישראלים ואי קשי' ח"כ לבי' כשרה הצ"ע צנחל צאשפה ואי קשיא ח"כ נאלין דצרי ר"י צנחל צצצית דקאמר הא צזה חק ר"ח נודה? ה"ק נראין דצרי זה לזה ולא פליגי כלל ור"ש נייירי צנחל צאשפה ור"י צנחל צצצית ח"כ דפירושא הוא כנו צצצלי דע"כ פליגי צאשפה שצצית דמר קצר חרש עשוי להטיל נצלתו צאשפה שצצית ומר קצר אין חרש עשוי וכו': דילמא, נעשה: הא בשוק לא, ואפי' צלי אשפה, וצאשפה חפ"י שצצית חקיר ולפ"י חפ"י שפרשנו הקוגי הכא לר"ח: והא רובן ישראל, ותני לעיל דצנחל הולבין אחר הרוב: ישמעאלים, וצודאי נחס נפלה, והא

ויהא דלח קאנור דאפי"ר רז"ר ישרא חקור דכיון דנאלא צוק  
ודאי נשום דנתנבלה צירו זרקא. דהצרי"תא לעיל נוכרה ונה שפרטנו דכנו צנרוב צני השוק ישראליס אפי'  
א"ל לפרש הבא דנופרש קאנור דאס רז"ר ישרא חקור דנאלא צוק ונה שפרטנו דכנו צנרוב צני השוק ישראליס אפי'  
כרחה לי לוונר צזא דק"ל להירושלמי דצוק שרובן העיר ישראליס חקור ככצרת הצ"י וכנו שפרטנו דצוק  
של ישראליס לא שדי נבלות נשאל"כ  
רז"ר גויס אפי"ר רז"ר העיר ישרא חקור  
חינהו גופא שדי נבלות צוק  
ולכן הא דכחצ הר"י חז"ל נאלא  
צוק חקור לשמענין אפי"ר דאפי'  
רז"ר חקור העיר ישרא חקור, ועוד  
י"ל דהר"י פליג נני על הרשב"א  
והר"ן וק"ל דנעינין רז"ר השוק ורז"ר  
חקור העיר דאס חקור העיר גויס  
ודאי ננייהו נפלה ולכן קאנור  
קתנא וצוק חקור, ואפי"ר דצוק  
השוק ורז"ר חקור העיר ישראליס  
ודאי נותר לא פקיקא ליה לחלק  
דכיון דרז"ר השוק ואפי"ר העיר  
ישראליס כנואלא צצית דוני  
ופשיטא:

**ר"א** דר"י פליג: הינה דנושנע דכל  
עיקר הלכתהילא ודיעצד  
קפיד והק"ד דאפילו לכתח"י  
נתייר ר"י ולתתנן דר"י לא  
היתר רק דיעצד כיחא דלח פליג  
ר"י על רז"ר הא דדיעצד, נני  
אפסר לוונר דרז"ר ק"ל דשחיתו  
פקולה לגורי וגרוע טפי נחשו"ק  
דהס נניי שידע ה"ס ועיד  
נעיקרא נאל קצנר הא נופרש  
אנר ואותה שחיתא נותרת ופי'  
ואותה שחיתא כיון דכנר עשה  
כן נותרת דהא חזינן דשחט  
שפיר ואיך י"ל דר"י נתייר חק  
לכתחילה, וי"ל דהנפקנ ידע  
ודאי דרז"ר נני חלצה קאנור כנו  
שהא צצלי וקנ"ל דלח כינא  
כיון דשחט שפיר נקתנא נוחק  
הוא, ונחנא דעת הרשב"א והקור  
דאפי"ר לכתחילה נותניס לו צגדול  
עיונד ע"ג דעדיפא נחשו"ק, וכ"ס  
דלח נאנר דגרוע נחש, וא"כ  
נה חתי ר"י להוקיף, חלח ודאי  
דח"ק דכל שחיתא שהא שחט  
צגדול עיונד ע"ג ככרה ואפי'  
לכתחילה וקאנור דלח פליג ר"י  
חז"ר, חלח דהא קפיד על ליכנא  
דרז"ר דקאנור שחיתו פקולה  
דח"א חז"ר חותה שחיתא וצא  
ר"י לפרש דצרו דא"ל לנינר  
חכי רק חותה השחיתא כיון  
דכנר שחט אחר חלח דשחט  
שפיר

חין תורהו חונתו כרצ"י וחצרו: דין בדעתיה. כל אחד לפי שחיתו: למה בגין. וכו'. ה"פ ולנוס יעשה כן שיהפלה  
כל היום והצטל ונה"ה, והלא לכ"ע עכ"פ זמן תורה לחוד וזמן הפילה לחוד, ונשני. שאין הפילה נוסקה ללונר  
התורה, אדרבה נלחצו לצנו לשקידתה: תריין פומין. שקידתו והצטו לתורה היה כ"כ גדול עד שהתעס שהפה  
הנשניע דצרי חלקים חיים הוא צעלנו ילחך עפר הצלי העוה"ו והיה נזקש נהקצ"ה שחי פיהו, והשני לדצרי  
חול כדי שלא יצטל האחד נודצרי תורה: דלמוריא. ונה רנוניא ופערנו שקר לה"ר ונורגל צהצרו: ולמה  
לא תנינן. ואי קש"י נ"ט לא קחצי פגיונא הקבין צהדי הנך ה' ה"ס דנושכצת השחיתא תירון: מלה דאפשר.  
ע"י אחר לא קתני דהני ה' ה"ס ח"א לוונר דאחר יודע והוא ישחוט נשאל"כ צדיקת קבין אפסר לו לשחוט צקבין  
צדוק ע"י אחר ולא קי"ל לנינר דכל שאינו יודע לצדוק הקבין חקור לאכול נשחיתו: בדיקת סימנין. אחר שחיתא.  
ולפי הנראה ה"פ אי שאלוהו ולא ידע בלחך לצדוק צקיוניס אחר שחיתא חקור לאכול נשחיתו: וצצלי חנרין  
העצמא לר"ך לצדוק צקיוניס אחר שחיתא, ואנרין סס לא צדק נאל טרפה צנתיתא חני נבלה והבא קיינין  
דנבלה ולפיכך חצצ זה צין הנך ה"ס דלעיל, כדאנר דכל אחד לשחיתא ח"א לא צדק טרפה ח"א לנתי צהדי הנך  
דנבלה

# חולין

דלומר קהם מחשבות כותי לע"ז

דר' יודה בר פזי בחזקת אינו שחוט  
קיימי ומן הדין אולפן דכבל מר' הונא  
דמר רב הונא בהמה בחיים בחזקת  
איסור היא עד דידעינן שנשחטה כראוי  
נשחטה כראוי בחזקת היתר היא עד  
דידעינן שנמרפה :

**הלכה ב' :** אנן תנינן נבלה ומשמא  
במשא, תניי דבית רבי

וּמִקְהֶבְרָה בֵּן, אֹהֵל מִשְׁכָּן הָאֵל  
 לְקֶנֶן הַשְּׁמֵימִים לְרִפְּוֹתָהּ לְאִכְלִיתָ  
 עֲבוּרֵי אֶף לֵאלֹהִים הָיָה כְּנֶלֶם אֶקְוֶה  
 צִהְלָה קוֹנֵל לֵאלֹהִים דְּנוֹי דִּהְתֵּם  
 אֲדָרְבָּה הִכִּי דִּהְשָׁחִיעָה לֹא הָיָה  
 שְׁחִיעָה וְנוֹהֶרֶת צִהְלָה כְּדִהְיֵה  
 הֵתֵם צִקִּיפֹל : וְנִיחָל וְנִיחָל לֹא  
 קִתְּנִי וְנִפְרֹשׁ זִנְחִי וְנִתִּים, אִי  
 וְנִתְּנִיהֶן אִפִּי זִנְחִי וְנִתִּים נִוִּי ?  
 מִשְׁכָּן דְּלִיבֹל דְּלִקְוֹר צִהְלָה  
 וְאִפִּי נְכֵלֶה לֹא הָיָה, וְנִכְלָה  
 דְּהָיָה הָיָה כְּרֹבֵת טִפִּי, וְאִפְשָׁר  
 דְּנִשָּׂה וְנִייתִי הִתְּוֹקֶפְתָּהּ הִכִּי  
 לְפִרְוֹשָׁהּ הִקֵּד וְכִנּוּ שְׁפָרְשָׁנוּ :  
**בְּרָא** תִּנִּי : וְצִנְצִלִי פִּרְדִּי וְלִיחֹשׁ  
 דִּילְמֹל מִיָּין הָיָה, וְהָיָה  
 קוֹשִׁיֹל עַל וְנִתְּנִיהֶן לְקֶשֶׁק וְהִנֵּי  
 נְכֵלֶה אִין זִנְחִי וְנִתִּים לֹא, אֲזַל  
 צִירֹבִלְנוּי לְפִי הִנְרָה לֹא חֵשׁ  
 לְקוֹשִׁיֹל זֹ כִנּוּ שְׁפָרְשָׁנוּ דְּנוֹיִירִי  
 דְּדִידְעִינִן שְׁאִינוּ מִיָּין וְלִפִּי הִקְוִיֹּשִׁיֹל  
 רִק עַל הַצִּירִייתָהּ דְּנוֹלֹל צִצִּיתוֹ  
 וְלֹא יִדְעִינִן מִי שְׁחִינוּ אִ"כ כִּיחֹשׁ  
 שְׁמֵהּ מִיָּין הָיָה וְכֵן עִיקָר :

כחיה רחל דמאן  
 ע"ה דא פאמיל  
 מי פסולת ווא  
 היינא רחל דמאן  
 וואס דמאן פיר  
 נאמט האלמאנד נאמט  
 עס נאמט

אסו' בהנאה, השוחט ונתנכלה בידו הנוחר  
בהנאה, בשר שנמצא ביד עליוס מותר  
ויוצא מבית מין ה"ז בשר זבחית מת' מפני  
י ינין יין נסך פירותיהן טבלין ספריהן  
זין מהן ואין נושאין מהן ואין נותנין להן  
ואין מתרפאין מהן לא ריפוי ממון ולא  
יעזור בן דמה שהכישו נחש ונכנס יעקב  
לא הניחו ר' ישמעאל אמר ליה אי אתה  
ביא לך ראי'ה שמותר לרפאני, ולא הספיק  
ליה ר' ישמעאל אשרך בן דמה שיצאת  
גדרן של חכמים שכל הפורץ גדרן של  
גאמרי \*ופורץ גדר ישכנו נחש ומה הוי  
האדם וחי בהם: כמה אנן קיימין אי במין  
ולא בן אנן קיימין בגוי סתם, אי בגוי  
גוי מותר בהנייא אמר רבי יוסי תמן אמרין  
סי אוק' תימר יש גוי מין, רובן אינן מינין.  
בד

לאכילת עבֹרִים ולאכילת כלבים  
והמעקק ושחיטת נכרי מותר  
בהנאה ביד מין אסור בהנאה  
שאמרו שחיטתן ופתן פת כו'  
ספרי קוסמין ובניהן אין לוק'  
ואין מלמדין את בניהן אומנ'  
ר'פי' נפשות, מעשה ברבי א'  
איש כפר עכסנאי לרפאותו\*  
רשאי בן דמה, אמר ליה אני א'  
להביא ראי' עד שמת ואפטר  
בשלום מן העולם ולא פרצת  
חכמים סוף פורענות בא עליו  
ליה למימר \*אשר יעשה אותם  
אפילו בשר זכאי מתים הוי'  
סתם כדא תני בשר שנמצא ביד  
אין גוי מין רבי יודן בשסר'  
\*ויכרא י"ח

אין שחיתה כראוי ואפי' של נכרי נכלה ו  
מעטי מני נכלה אין ז"מ לא: תני. בתוך פ"צ  
שהוא צצלי "זהו חולין בעזרה", וטעמו דר  
טרפה לאו שחיתה היא כלל והוי כשוחט ונת  
ברם. שאינו אדוק רק מנהג אבותיו צידה  
ש כח בהמזלות לעשות נפלות ע"י עזרתו ו  
כפי מה שקבלו מחבמים ועליהם אמרו שא  
לתקוצת ע"ז: היוצא מבית מין. פירוש מ"ו  
אין לוקחין אותן ואין נושאים מהם ור"ל  
אין אמרינן צגיטין (נ"ה) ק"ת שכתבה מין ישרף  
מ"י דאפי' אי פרץ הגדר ונתרפא סוף הפועט  
לרפאתו: אי במין. צגוי טידענו שהוא אדוק  
בדארתני. הא"ך ניחא הא דקתני צצר שנת  
אכל צרייהא דתני "צצר שנתלא ציר גוי  
ד ומין הוא: אין גוי מין. וכן אמרינן צצלי אין

הגירכא "שקולה" א"א דנאנא כן  
וגרבו נבלה ונממא צמא, וק"ל ד  
דוכמא וחבא הג" חקרה ול"ל כן  
לרפואה וכו' דק"ל דידע שחור  
דחף נידוי נבלה לא נפקא: ביד  
הרמז"ס צפירושו למשנה שחושב  
רק שווד אוחו הבוכנים והמחול  
וקמ"ל דאפי' נמלא צידו לא חייש  
ניין ה"ז צבר זכאי נתיים: הג'  
לצנו סברי קוסמין. נצייל הנעל ו  
לדריקס אין הקציה מציא תקלה  
מאין היה מציא ראי' שנוהר  
הא אפי' זכאי נתיים כתי' הוי:  
מהניין י"ל דידעיין צו שליט  
דידעיין איהו. דילמא שחט גוי א

הנה צדדים גללים  
צמח ענף אלה  
סופה כל ימים  
זהו חן וחסד  
ביום כל היום  
ביום זה ימים  
אם שיהיה חסד  
יין זהו חן וחסד  
זמיר אלה  
ובני חסד וחסד  
ביום זה ימים  
ביום זה ימים  
קצרה - ימים

והיו חיינו וזין ישראלי וע"ז חומר רבי צון דליכא כלל ע"כ  
לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא  
חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות  
לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה  
נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק  
הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא  
לשחוט חלל כל דבר דליכא  
הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא:  
ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט  
צקבין ונוזנן ולא קשה כדי  
שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין  
ומדורה קודם ללזונה : ורית הש.  
דקודם ששחט קיינונים ישרפו  
ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו  
צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף  
נעט ונן ידי הקבין? בגין  
דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח  
ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית  
השחטה נורח רוח. ואולי כונת  
הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין  
כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור  
לכאן ולכאן גם את הקיינונים :  
מדיח בית השחיטה. ולא חיישין  
שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי  
אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה  
לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח  
חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס  
לא צלע : לא שנובחה לע"ז.  
וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה  
ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו :  
וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין.  
מי תולין במי. דנתנת טעם הוא  
חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה  
גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם  
ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה  
נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח.  
ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז  
ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים  
רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל  
דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו  
צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה  
אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר  
צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל

כד סליק רבי זעירא להבא אמר הדין  
אולפין בשם רב ורבי חייא בר בא משי  
בה בשם שמואל סבין של משמשי  
עבודה זרה מלכנה באש ומותר לשחוט  
בה לבנה ושחט בה ועוד היא מלובנת  
בשרה רבי לעזר בשם רבי בון טעמא  
דזעירא רובה דסבינין מהודדין הן ולית  
חש דפגע בסימנין בגין דמתרחוין לא  
פגע הדא דתימר של משמשי ע"ז הא  
של גוי מדיח בית השחיטה ויאת  
תני ר' חייא שחיטת עבודה זרה ושחיטת  
גוי ושחיטת הקוף הרי זו פסולה. שנאמר  
שזבח הגוי ולא שזבח הקוף ולא שזבח  
מאליה מתניתא פליגא שחיטת הגוי ה"ז  
נבלה ומטמא במשא הא דע"ז בשר  
זבחי מתים. אמר רבי בון בר חייא וביני  
לצדדין שחיטת ע"ז ה"ז בשר זבחי  
מתים ושחיטת הגוי פסולה. רבי שמעון  
בן לקיש טעמא דמתניתין מהדין כרייא  
פן תכרות ברית ליושב הארץ וזנו אחרי  
אלקיהם וקרא לך ואכלת מזבחיה מי  
תולין במי תולין קיל בחומר או חומר  
בקיל הוי קיל בחומר. רבי. חגי בשם  
רבי שמעון בר בא. צוריה דלרבי חייא  
וצוריה דלרבי שמעון בן לקיש אי דר'  
חייא הוין אמרין גוי עובד כוכבים הא  
קטן ואינו עובד לא הוי צוריה דלרשב"ל  
אי דרשב"ל הוין אמרין גוי שזבח בגו  
ביתא הא בבית דישאל לא הוי צוריה  
לדר' חייא וצוריה דלרשב"ל :  
פסקא

כסרה, דח"כ עיקר חקר מן הקפר והכי הוי לי לומר  
ל"נן סבין ושחט זה ונמלא קבינו יפה שחיתו כשרה"  
וניל דצדיקת סבין מלזונה אפשר רק "צשמשא" כדדקו  
צמערצא. וכדפרש"י צלישנא קמא, כותנים הסבין נגד  
השמש ורואין על חודו" חא אפשר חף צקבין מלזונה  
ור"ז לא חיירי רק צקבין צדוק קודם שחטה, וזה כיחא  
ל"נן דקאמר חזקיה וטורפא לריך חתלת רוחתא לא  
סבין סבין סבין של שחטה דאין ל"ל הסבין כוגע צצצא.  
ע"כ לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא  
חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות  
לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה  
נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק  
הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא  
לשחוט חלל כל דבר דליכא  
הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא:  
ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט  
צקבין ונוזנן ולא קשה כדי  
שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין  
ומדורה קודם ללזונה : ורית הש.  
דקודם ששחט קיינונים ישרפו  
ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו  
צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף  
נעט ונן ידי הקבין? בגין  
דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח  
ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית  
השחטה נורח רוח. ואולי כונת  
הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין  
כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור  
לכאן ולכאן גם את הקיינונים :  
מדיח בית השחיטה. ולא חיישין  
שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי  
אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה  
לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח  
חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס  
לא צלע : לא שנובחה לע"ז.  
וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה  
ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו :  
וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין.  
מי תולין במי. דנתנת טעם הוא  
חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה  
גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם  
ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה  
נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח.  
ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז  
ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים  
רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל  
דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו  
צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה  
אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר  
צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל

דעת יח"י צר צצחה וכן גרמא צר צצחה הוא כיון שאינו  
עוצד ע"ז. בגו ביתי. דהכל נשחט קרל וקרא לך לציהו  
ושם תאכל ונחצחו ושא"כ צציתו של ישראל חפילו חשב  
הנכרי לע"ז זה נחשב זה עוצד לא אמרינן קמ"ל רב"ל  
טעמא דהנכרי אינו צר צצחה כלל והוי כמותה וחלילה :  
פסקא  
הא דהר"ף לא הציח הא דר"ז, וכהנז הנפרש"י נשום דר' ימר דקאמר חזקיה וטורפא לריך חתלת רוחתא לא  
לריך, וקיינו לו ור"ז דצית השחיטה נורח רוח וכן הוא לענין קתם סבין של שחטה דאין ל"ל הסבין כוגע צצצא.  
ור"א דפליג עלי' וק"ל דלריך צדיקה חתלת רוחתא לא ק"ל הא דצית השחיטה נורח רוח וכדפסק הר"ף בר"א  
ע"כ לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות  
לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא  
לשחוט חלל כל דבר דליכא הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא: ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט צקבין ונוזנן ולא קשה כדי שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין ומדורה קודם ללזונה : ורית הש. דקודם ששחט קיינונים ישרפו ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף נעט ונן ידי הקבין? בגין דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית השחטה נורח רוח. ואולי כונת הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור לכאן ולכאן גם את הקיינונים : מדיח בית השחיטה. ולא חיישין שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס לא צלע : לא שנובחה לע"ז. וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו : וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין. מי תולין במי. דנתנת טעם הוא חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח. ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל  
כסרה, דח"כ עיקר חקר מן הקפר והכי הוי לי לומר  
ל"נן סבין ושחט זה ונמלא קבינו יפה שחיתו כשרה"  
וניל דצדיקת סבין מלזונה אפשר רק "צשמשא" כדדקו  
צמערצא. וכדפרש"י צלישנא קמא, כותנים הסבין נגד  
השמש ורואין על חודו" חא אפשר חף צקבין מלזונה  
ור"ז לא חיירי רק צקבין צדוק קודם שחטה, וזה כיחא  
ל"נן דקאמר חזקיה וטורפא לריך חתלת רוחתא לא  
סבין סבין סבין של שחטה דאין ל"ל הסבין כוגע צצצא.  
ע"כ לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא  
חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות  
לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה  
נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק  
הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא  
לשחוט חלל כל דבר דליכא  
הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא:  
ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט  
צקבין ונוזנן ולא קשה כדי  
שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין  
ומדורה קודם ללזונה : ורית הש.  
דקודם ששחט קיינונים ישרפו  
ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו  
צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף  
נעט ונן ידי הקבין? בגין  
דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח  
ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית  
השחטה נורח רוח. ואולי כונת  
הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין  
כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור  
לכאן ולכאן גם את הקיינונים :  
מדיח בית השחיטה. ולא חיישין  
שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי  
אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה  
לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח  
חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס  
לא צלע : לא שנובחה לע"ז.  
וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה  
ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו :  
וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין.  
מי תולין במי. דנתנת טעם הוא  
חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה  
גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם  
ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה  
נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח.  
ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז  
ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים  
רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל  
דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו  
צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה  
אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר  
צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל

הא דהר"ף לא הציח הא דר"ז, וכהנז הנפרש"י נשום דר' ימר דקאמר חזקיה וטורפא לריך חתלת רוחתא לא לריך, וקיינו לו ור"ז דצית השחיטה נורח רוח וכן הוא לענין קתם סבין של שחטה דאין ל"ל הסבין כוגע צצצא. ע"כ לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא לשחוט חלל כל דבר דליכא הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא: ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט צקבין ונוזנן ולא קשה כדי שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין ומדורה קודם ללזונה : ורית הש. דקודם ששחט קיינונים ישרפו ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף נעט ונן ידי הקבין? בגין דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית השחטה נורח רוח. ואולי כונת הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור לכאן ולכאן גם את הקיינונים : מדיח בית השחיטה. ולא חיישין שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס לא צלע : לא שנובחה לע"ז. וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו : וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין. מי תולין במי. דנתנת טעם הוא חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח. ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל

הא דהר"ף לא הציח הא דר"ז, וכהנז הנפרש"י נשום דר' ימר דקאמר חזקיה וטורפא לריך חתלת רוחתא לא לריך, וקיינו לו ור"ז דצית השחיטה נורח רוח וכן הוא לענין קתם סבין של שחטה דאין ל"ל הסבין כוגע צצצא. ע"כ לא מליט חומרת חלל רוצח חין וניכין ולנושטא לא חיישין : משמשי ע"ז פירש"י שמשמשי צו לשחוט קרצנות לע"ז ואקורה זהבא אעפ"כ כשלזנה צאש שאין זה נושטא שנוכח ונוהר לשחוט דנוקלק הוא כדאמרינן צצצלי דללו דוקא לשחוט חלל כל דבר דליכא הנאז בגון חטוי דקיינו לקורצנא: ועוד היא מלובנת. דהיינו ששחט צקבין ונוזנן ולא קשה כדי שתלטנן : רובה דסבינין. ונחודדין ומדורה קודם ללזונה : ורית הש. דקודם ששחט קיינונים ישרפו ע"י ידי הקבין וושט נקיצהו צונקשו ודבר קרוב הוא שיקרף נעט ונן ידי הקבין? בגין דמתרחוין. כל נה ששחט ונתרח ולא נגע צקיינונין. וצצצלי צית השחטה נורח רוח. ואולי כונת הצצלי לומר דהקיינונין לא ונתרחצין כ"כ, רק העור, וע"ז נוסך העור לכאן ולכאן גם את הקיינונים : מדיח בית השחיטה. ולא חיישין שנא של ושמנשי ע"ז הוא. וצצצלי אמרינן טעמא דק"ל דצית השחיטה לונן, ואי נוני צית השחיטה רוח חיידי דטרידי קיינונים לחפוקי דס לא צלע : לא שנובחה לע"ז. וואכלת קדריה, וגוי וקיף ונחצחה ני שהוא צר צצחה חכול ונחצחו : וביני. כן ל"ל הצרייהא ללדין. מי תולין במי. דנתנת טעם הוא חס הכרות צרית ליושן הארץ עצירה גוררת עצירה חזו אחרי חלקיהם ותאכל ונחצחו ט"ז דהאכליה נחצחו החמורה צכולס : אי דר"ח. ונוצחה ואכלת ח"א דוקא עוצד ע"ז ואדוק זה חל עכו"ס קתם צאחרים רואין אותו כשרה, והיותל כ"ל דנעכו"ס קתם קאמר דודאי אינו צר צצחה ונעטעטין אותו ונחצחה אצל קטן לא שייך לומר שחיו צר צצחה דאפשר דכאשר יצא לכלל

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

אחרת אם לא שידע וכן הירושלמי דהכל וק"ל דאם דקאמר  
הש"ס דנקרא ואכלת ונחמו ה"א צציתו של נכרי לרוח  
דמילתא נאמר וצאונת צציתו של נכרי פשיטא כדכתיבו  
הנפרקים ונועתה י"ל דצציתו כנו שחול הכל ואלתר  
שהזכר על צציתו ר"ל שיעשה קיג וגדר דלכ"כ צנקל יאכל  
נחמו חתה לנוד קצחו חסיד והוא חסיד היות גדול דחולין  
קל צחונו, והנה חזינן דקרא דחצתה קפיד על העוצד ע"ז או  
הנומר שאינו צר צציתו וקרא דפן הכרת נוקפיד שלא יח"ל לז' קיס  
ההקדמת עונתם ונוכחן קהר צצית הצ"ח ודוק:

**ורתני** ר"ח: לפנינו צחוקפתא ליתא ור"ג ההם וכן קונוא שידע לשחוט, שחיתו כשרה, והיו נפרקים דהתקפתא ונפרשת ונתנתן דהא דקחני וכן קונוא היינו צידע לשחוט, חונס פה אלו רואין צעליל שהג' צחוקפתא היתה כנו שהוא פה, ונוכחן רח"ה לונה שכתב ה"א דקונוא שלא ראה חור ונינו חפ"י דיעצד שחיתו חקורה:

**השוחט** צוה"כ: וצצצלי הג' השוחט צצצת וצוה"כ וצרוצ"ס (ה"ס פ"א) הג' כנו שהא צונקתה ירושלמית ונש"ה כהצ דצוה"כ חייב ונקות ונתחייב צנפשו קאי רק חצבת ור"ק לא וצצני יוה"כ חלל חק שצת דליכא וצ"ד, דליכא לפדושא צוה"כ כרת כדפרק"י דקקילה צההרלה וברת צלי ההרלה, נש"ה"כ ונקות ונצ"ד קניהן צההרלה חונס רב"ז"ל פ"י לפ"י ג' הצצלי וע"כ ונתחייב צנפשו קאי חוה"כ ור"ק חק יוה"כ דנתחייב צנפשו, והיינו ע"כ כרת דנקות לאו ונתחייב צנפשו הוא:

**הלכה ג'** כיני ונתחייב: וכן הוא צצצלי ונכילתן ואי שחט צצציד כחצו התוק (ד"ה השוחט) דצצצעל שחיתו כשרה וצפרהקיא פקולה עוד כחצו התוק צלבון שני לחלק צין פ"א דאפי" צפרהקיא לא הוי עומר צין פ"ש דנש"ה והללה הוי ונומר, וכן הר"ן כתב כקצרה הראשונה שנתוקי אצל הר"נ ז"ל (צפ"א צפ"ב) כהצ דצצציד שחיתו פקולה צכל ענין, ואף שקצרת התו לחלק צין פ"א לצ' הוא קצרת הגיוני דחיונהי נעשה ונומר לבי שחט ולא כצר נגורה השחיתת כשנעשה ונומר, הנה הר"נ ז"ל הרגיש זה וכתב צפירוש הנושנה דנעשה ונומר וכי שחט רק העול ונומע וכן הקינונים והשחיתת חנה כשרה רק צגור השחיתת ולא כצר הוא ונומר:

**דתני** הנוצטל צצצת: ונשנה חרונות פ"צ וי"ג קתונא כר"נ והשאר תוקפתא פ"ג דשנת צצציתו לשון נעט ועיין ירושלמי קס והג' צירושלמי קס, הנועטל והנוצטל לא בר"י הסנדלר, דרש להו דז' ח"א דהכל יודעים ויעור דהלכה כקתם ונשנה, והיינו כר"נ חלל נשום דרש להו כר"י קנענאל צס חציו רבי יוסי דננוקי ענו: אלא משנה-קתם

**פסקא:** אמן תנינן השוחט בלילה ובן הסומא ששחט ותניא ר' חייא הסומא ששחט ובן השוחט בלילה צורבין למתניתא וצורבין לדרבי חייא צורבין למתניתא סומא בליליא דחמי ציבחר יממא ובובבין דלילי ברם לית רגיש וחמי כלל לא, צורבין לדר' חייא ליליא כסומא הא בשאבוקת נר לא ברא

אמר ר' יוסה דרא דתימר ביתא דמאפלן כוונתין אפילו ביממא לא ותני בן לעולם שוחטין בין ביום בין בלילה ואמר רבי בון בר חייא והוא דמחזי ביממא:

**משנה:** הישוחט ביום הכפורים ובשבת אף על פי שמתחייב בנפשו שחיתו כשרה:

**הלכה ג'** רבי סימן בשם חילפיי כיני מתניתא אף על פי שאם הויד מתחייב בנפשו בשוגג שחיתו כשרה אמר רבי יודן ויאיתאמי לא תני ומומר לחלל שבת בפרהסיא

כהנא אמר מתניתא רבי מאיר היא דתני המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר שוגג יאכל למוצאי שבת, מזיד לא יאכל רבי יוחנן הסנדלר אומר שוגג יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו מזיד לא לו ולא לאחרים עולמות שמואל מורי בר' יוחנן הסנדלר, רב בד הוי מורי בחבורתיה הוי אמר כר"מ בציבורא הוי מורי בר' הסנדלר, אמר ר' שמעון בר סבנין לא בר' הסנדלר דרש להו ברם ברבי ישמעאל בר רבי יוסי דרש לון דתני ר' ישמעאל בר רבי יוסי בשם אביו כל דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת ועשאו בשבת בין שוגג בין מזיד בין לו בין לאחרים אסור וכל דבר שאין חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת ועשאו בשבת שוגג יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו מזיד לא לו ולא לאחרים בעון קומי דרבי יוחנן את מה את מר אמר לון אני אין לי אלא משנה המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל שמע ר' חסדא

קודש חקור צהנא חק נעשה שנת חקורין צהנא ח"ל לכס שלכס יהא חק למדת שאין חקור חלל צחכילה יכול חפ"י צגוג ח"ל ונחלילה נות יונת צונויד חונדתי ולא צגוג: בחבורתיה, צין התלמודים חונד להם שהדין כהקתם ונשנה נש"ה"כ צצציר לא רלה להקל לפני חונן עס, וצצצלי חיתא דרש להו כר"י והכי ונקתצרה דכיון דהלכה כר"נ למה יחמור עליהן חונד חיתא גדולה:

דלכ"ה הסנדלר ודאי לא, חדא שר"י ור' יודה הלכה כר"י ועור דהלכה כקתם ונשנה, והיינו כר"נ חלל נשום דרש להו כר"י קנענאל צס חציו רבי יוסי דננוקי ענו: אלא משנה-קתם

**משנה:** אפי" שמתחייב בנפשו יוה"כ כרת ושנת קקילה ואפי" דכרת צלי ההרלה ונצ"ד צההרלה? הרויהו ונתחייב צנפשו הוא:

**הלכה ג'** כיני מתניתא, כן לר"ך לפרש ונשחיתו, והאי כיני דקאמר צירושלמי צכונה עקוונות לרוב הוא שצעלי ונקדרי הש"ס ונגישים וכדרך הצצלי לונור חקורי ונחקרי וכו' ולפעננים הוא רק פירוש: אפי" שאם הויד, דליכא לאוקוני צוניה, כדקאמר ר' יודן דשחיתת ונומר לחלל שבת ודאי חקורה: מי לא תני, צצציתא חון ון הנוומר לחלל שבת צפרהקיא: כהנא אמר, כהנא קשיט טפי ור' קיעון ונינו אפטר לונור דנוקדרי הש"ס חונור שכהנא חונר כצר להיפיד ונולל צירושלמי כהנא ג"כ צדורות אחרונים: מתניתא ר"מ היא, לא תדחיק להגיה ולפרש חלל דלתיא כר"נ דהוא קתם ונשנה דחרונות פ"צ ונ"ג, וצונויד ח"ירי והא שחיתו כשרה לערצ דהיינו ונולל שנת, והא דלא רלו הצצלי לאוקוני צונויד כר"נ נשום דיוניא חוה"כ קתני דצחלותו יוס אפילו שוגג לא יאכל? לא חק חירוי להכי דונה דאינו חוכל צוה"כ חיו ונשום שחיתת רק ענינו יוה"כ ואפי" דצר היתר גונור חקור לחכול: בשוגג יאכל, אפילו צו ציוס וצכדי שיעשו חית ליה לר"נ רק היכי דעציד חקורא כגון צונויד דלא יאכלו עד ענולא שנת: שוגג יאכל, לנולל שנת לו וללחרים דל"נ חקירא עציד וצעינן צכדי שיעשו דלא להתצני ונעצירה: לא יאכל, חפ"י לנולל שנת וצצצלי הג' ונפרש לא יאכל עולמות, חצל לחתניא דלא עצדי חקורא לא קנקינהו: ר"י הסנדלר, ק"ל דאפי" צגוג לדידיה דעציד חקורא קנקוהו וללחרים ונומר צכדי שיעשו דלא, להתצני ונעצירה חצל וצונויד לכ"ע חקור עולמות דכתיב וסוררתם את השבת כי קודש יכול ונה

אין תנינן השוחט בלילה ובן הסומא ששחט ותניא ר' חייא הסומא ששחט ובן השוחט בלילה צורבין למתניתא וצורבין לדרבי חייא צורבין למתניתא סומא בליליא דחמי ציבחר יממא ובובבין דלילי ברם לית רגיש וחמי כלל לא, צורבין לדר' חייא ליליא כסומא הא בשאבוקת נר לא ברא

קודש חקור צהנא חק נעשה שנת חקורין צהנא ח"ל לכס שלכס יהא חק למדת שאין חקור חלל צחכילה יכול חפ"י צגוג ח"ל ונחלילה נות יונת צונויד חונדתי ולא צגוג: בחבורתיה, צין התלמודים חונד להם שהדין כהקתם ונשנה נש"ה"כ צצציר לא רלה להקל לפני חונן עס, וצצצלי חיתא דרש להו כר"י והכי ונקתצרה דכיון דהלכה כר"נ למה יחמור עליהן חונד חיתא גדולה:





את השאר נראה דהירושלמי גריס כוונתו לומר להן לבשיצקע דאין זה שכיח ומש"ה תקון ר"ש דצריז ואומר חס נקיעת הסוד היא ויילתא דלא שכיחא אצל שווא יסכה ויפתה השאר, והא דלא קאמרי ונתחילה שווא יסכה, דזה יס ג"כ לדחות, אפי' צפוח עסקינן שלא יודע להשאר התו"ע? אצל השני טעונים יס צכחם למה נזכר האפשרות שלא הביא לידי הפרשה הו"ו כלל:

**טעמיה** דר"י: עיין מה שפרטנו ועוד כ"ל דהג"י פה לריק לתקן ור"ש ק"ל שווא יס"ע ושנא יסכה והאי שווא יס"ע ר"ל שווא אחרוני ויילתא שלא יצא לידי הפרשה וכוונא יסכה ויפתה הכל וכוונא שפרטנו ור"י ק"ל נוסוס צרידה כהדא דתני, ונאלתה להגאון ונח"ר"ש אגאון צכ"ק על הגליון שכתב צפ"י שווא יס"ע ונח"ר"ש שכתב קרא לתרונה ראשית וקיי"ע שאקור לעשות כן דראשית פ"י שצריה ניכרין ובעין שאמר רבא עירובין (ל"ז) ודע דהתוק' עירובין ס' ד"ה אי אלה נזודה ונקטין להך דק"ל טעמא אחרונה צרי" ור"ש ונ"ל הא כיון דנפירא אומר לר"י דטעמא נוסוס צקיעת הסוד, יותירלו שהק"ק ידע דאין זה עיקר הטעם אלא שאלו לראות נח יענה"ע? וכל זה דחוק אצל העיקר כי חשש זה לכו"ע האיק"ו נזכר דצרידה חיה לו ובצריה ניכרין לא דרש אצל חשש ע"כ לריק לחוק, וכל זה הוא לפי הנצנצו אצל לפי הירושלמי הנה צאנות ר"ש ק"ל ואית ליה צרידה וע"כ ח"א רק להציא טעם האחד ונזכר צרידה ליה ליה והפסו טעמא דר"ש ודוק:

**בהדא** דתני: לפי מה שפרטנו דטעמי דר"ש שווא יסכה היינו טעמא דשווא יצקע והעיקר להקציר. שנקל יכול לצא לידי אכילה טבל כיחא הא דנציח ראיה לר"י ולא לר"ש ודוק: ועיין בתוספתא ו"ש פ"ד דה"ג ונעשר שני נחולל על קלע שהעלה צדי מביק זה וכו' וכן האי "מ"ט דר"י" לא גרסי רק ומוודה ר"י לחכמים אלא גרסי לעיל וטעמא דר"י כהדא דתני וכוונא שפרטנו לעיל:

**תמן** נחלקנו: עיין מה שפרטנו וכן פ"י הגאון צעל שדי יהושע צגיטין, אלא דקשיא לי מ"י קשה ההם אם ידעין צוודאי שצבעת הפרשה היו קיימין היא הפרשה והכל שצבעת הפרשה ודאי קיימין ואפי' חיישינן לצקיעת הסוד ונ"ל דה"פ דהתם חיישינן רק שווא לנפירא נחלקנו אצל אידיעין צוודאי שהי' קיימין ופריש עליהן שהרי הצדילן מן הטבל וקצע להם מקום משא"כ הבא דהיתון צתוך הטבל אפי' אמרינן יס צרידה הנ"ל היכי דאיתא צעין ואחר השצה מפרשין אצל היכי דנשצר הבד מעיקרא לא היו הפרשה כיון דלא קצע להם מקום ונ"ל דנ"ש ר"ש מתוך קצרתה דר"י אפשר דק"ל דאף צבי האי גוונא הוי הפרשה כיון דצעין הוא וסיק לבשיצקע ונאי איכפת לן הא צבעת הפרשה הוי קיים וקאמר שווא יסכה ויפתה הכל והשתא מו"י אי יס צרידה שמה תרונה ואי אין צרידה שמה טבל:

**מן** הדא דתני: צפירושנו להתוק' שווא כצר הערנו שאין לריק לבצע התוספתא, אלא דקאי על קדור נוסוס הקדושה שהיתה

דר"י: שווא יס"ע, כלומר דנעשרנו הדצר שמהה התרונה דלית צרידה, וה"פ דודאי צאופן זה תרונה וחולין נעשרין ונה תינור דנפיראין ונאדדי מלי חזית לומר שמהה החולין דלנוא האי דשתה תרונה הוי דאין צרידה, וטעמא דר"ש: שווא יסכה, וכו' כלומר היינו טעמא דצקיעת הסוד אלא דצקיעת הסוד לא שכיח וקאמר דר"ש לאו דוקא קאמר אלא פ"י שווא יתרוי הדצר ולא יפרש דהיינו דצקיעת הסוד או יסכה ויפתה (ופ"י הנפיראין צוה דחוק ונאלד): מ"ש שבבלי זה, אפי' נחוללו על קלע מן הקלעים שצכ"ק זה, אפי' שלא קיים הקלע ונ"ו: חילל, דק"ל צרידה, וכל קלע שהעלה צידו אמרינן צוה הוא שחילל עליו: לא חילל דלית ליה צרידה וקלע שצלה צידו אמרינן דלנוא לאו דעתיה עליו וקא אכיל מ"ש צלי פדיה: מ"ט דר"י. הג"י נעזינשתא אפי' שכן הוא ג"כ צדנאי ונשחצנא ונאלד דלעיל דל"ל ונ"י דר"י כהדא דתני, ונ"ל כוונא שווא צתוספתא, ומוודה ר"י לחכמים"ש שחס קיים הקלע הישנה או החדשה (כוונא שווא צתוספתא) שהר"י חולל כיון דאין ס' אלא ח"א: ה"ג, שווא לא היה צידו צאנותו שעה" ור"ל ציד צנו: תמן תנינן: גיטין פ"ג ונ"ח וכל הענין איתא ס' צירושלנו: המניח פירות: דרך הירושלמי לקרר המושנה והצרייתה וצפרט היכי דנוצלה כוונא פעונים ונחפרקונה צצית הנדרש, ושם אמרינן מפרש עליהם צחוקת שחן קיימין ועל הפרשה זו אוכל טבלים: והדא מתניתין, דלא חיישינן שווא נאצדו הפירות או נחפשו: דלא בר"י ור"ש. גרסי דחיישו לצקיעת הסוד ולעפ"י דלא שכיח: תמן, צגיטין נמי חיישינן שווא לנפירא נחלקנו למ"ד נעלי"ע חס. ונאלח היום אצודין חושש כ"ד שעות שחס הפריש עליהן צתוך וזמן זה לא הוי הפרשה ולמ"ד אין לך מהוקן נעלי"ע כל זמן שהוא, משא"כ הבא לבשיצקע חושש על להצא: עד ברוך שנועין דאית ליה לר"י צרידה צדאורייתא, כגון תרונה אצל מנ"ל לומר דאף נדרצנן כגון מוקלה נמי אמרינן צרידה: דתני, עירובין (ל"ז) וצתוספתא ס' : אין אדם מתני, היינו לפי הנוסח צנתניתן צא חכס למזרח עירובי למערב שהוא צורה מן החכס, ואמרינן צנתניתן דמתני אדם על עירובו ואומר צא חכס וכו' צא לכאן ולכאן למקום שארלה אפי' אולך, ופליג ר"י ואומר שאין מתני אלא צצני דצריס ר"ל חס צא למזרח עירובי למערב ואם צא חכס למערב עירובי למזרח דאמרינן צרידה וכשצא חכס אמרינן ודאי לשם כוונה, משא"כ לכאן ולכאן למקום שארלה לא אפי' אי אמרי צרידה ח"א לו להתנות על שני דצריס מתחלפין מתנגדין זו לזו ולומר חס יצא לכאן חילך לכאן ואצרה מן החכס ואם יצאו שנים הנני מוכרח לילך, ונ"ו שנועין מכאן דאית ליה לר"י צרידה אף צדרצנן: ואית דבעין מימר, היינו הנך דאית להו הג"י צנתניתן צא חכס למזרח עירובי למזרח וצרייתה דר"י היינו סך דתני ח"ו דפליג ר"י ואומר דעל חכס אחד נותני אצל לא על שני חכמים, ונפשי הקושא מ"ש צצני חכמים דאין צרידה צחכס ח' נמי אין צרידה? אמר ר"י וכבר בא חכס לעולם לית ליה לר"י צרידה וצחכס אחד

וה"פ דודאי צאופן זה תרונה וחולין נעשרין ונה תינור דנפיראין ונאדדי מלי חזית לומר שמהה החולין דלנוא האי דשתה תרונה הוי דאין צרידה, וטעמא דר"ש: שווא יסכה, וכו' כלומר היינו טעמא דצקיעת הסוד אלא דצקיעת הסוד לא שכיח וקאמר דר"ש לאו דוקא קאמר אלא פ"י שווא יתרוי הדצר ולא יפרש דהיינו דצקיעת הסוד או יסכה ויפתה (ופ"י הנפיראין צוה דחוק ונאלד): מ"ש שבבלי זה, אפי' נחוללו על קלע מן הקלעים שצכ"ק זה, אפי' שלא קיים הקלע ונ"ו: חילל, דק"ל צרידה, וכל קלע שהעלה צידו אמרינן צוה הוא שחילל עליו: לא חילל דלית ליה צרידה וקלע שצלה צידו אמרינן דלנוא לאו דעתיה עליו וקא אכיל מ"ש צלי פדיה: מ"ט דר"י. הג"י נעזינשתא אפי' שכן הוא ג"כ צדנאי ונשחצנא ונאלד דלעיל דל"ל ונ"י דר"י כהדא דתני, ונ"ל כוונא שווא צתוספתא, ומוודה ר"י לחכמים"ש שחס קיים הקלע הישנה או החדשה (כוונא שווא צתוספתא) שהר"י חולל כיון דאין ס' אלא ח"א: ה"ג, שווא לא היה צידו צאנותו שעה" ור"ל ציד צנו: תמן תנינן: גיטין פ"ג ונ"ח וכל הענין איתא ס' צירושלנו: המניח פירות: דרך הירושלמי לקרר המושנה והצרייתה וצפרט היכי דנוצלה כוונא פעונים ונחפרקונה צצית הנדרש, ושם אמרינן מפרש עליהם צחוקת שחן קיימין ועל הפרשה זו אוכל טבלים: והדא מתניתין, דלא חיישינן שווא נאצדו הפירות או נחפשו: דלא בר"י ור"ש. גרסי דחיישו לצקיעת הסוד ולעפ"י דלא שכיח: תמן, צגיטין נמי חיישינן שווא לנפירא נחלקנו למ"ד נעלי"ע חס. ונאלח היום אצודין חושש כ"ד שעות שחס הפריש עליהן צתוך וזמן זה לא הוי הפרשה ולמ"ד אין לך מהוקן נעלי"ע כל זמן שהוא, משא"כ הבא לבשיצקע חושש על להצא: עד ברוך שנועין דאית ליה לר"י צרידה צדאורייתא, כגון תרונה אצל מנ"ל לומר דאף נדרצנן כגון מוקלה נמי אמרינן צרידה: דתני, עירובין (ל"ז) וצתוספתא ס' : אין אדם מתני, היינו לפי הנוסח צנתניתן צא חכס למזרח עירובי למערב שהוא צורה מן החכס, ואמרינן צנתניתן דמתני אדם על עירובו ואומר צא חכס וכו' צא לכאן ולכאן למקום שארלה אפי' אולך, ופליג ר"י ואומר שאין מתני אלא צצני דצריס ר"ל חס צא למזרח עירובי למערב ואם צא חכס למערב עירובי למזרח דאמרינן צרידה וכשצא חכס אמרינן ודאי לשם כוונה, משא"כ לכאן ולכאן למקום שארלה לא אפי' אי אמרי צרידה ח"א לו להתנות על שני דצריס מתחלפין מתנגדין זו לזו ולומר חס יצא לכאן חילך לכאן ואצרה מן החכס ואם יצאו שנים הנני מוכרח לילך, ונ"ו שנועין מכאן דאית ליה לר"י צרידה אף צדרצנן: ואית דבעין מימר, היינו הנך דאית להו הג"י צנתניתן צא חכס למזרח עירובי למזרח וצרייתה דר"י היינו סך דתני ח"ו דפליג ר"י ואומר דעל חכס אחד נותני אצל לא על שני חכמים, ונפשי הקושא מ"ש צצני חכמים דאין צרידה צחכס ח' נמי אין צרידה? אמר ר"י וכבר בא חכס לעולם לית ליה לר"י צרידה וצחכס אחד

אחד ויירי שבזר צלוחין יודע לאיזה לך ולחו נשום תורת צריה הוא ועכ"פ שומעין דר"י ליה ליה צריה וקשיא דר"י אדר"י? ונשני: לית צוריה. אין אנו לריבין להא דר"י דלעולם לית ליה לר"י צריה והא דשני חכמים לא נשום דלא ש"ך גציה לצרורה כדנפרש דאי אפשר דלא נוקרצ דעת' לגבי אחד ואפי' אינו רבו:

**משנה:** מגל יד. [האחד זיכעל] נולד א' חלק ונולד השני נולד פגיונות וטעמא נפרש צגני צור. חצן נחודר ציור: כנה. [שילוף-חלחל] וצגניו גדל צאגמא כדנזקי צגמא: הכל שוחטין. נפרש צגמא: מקל כציר. [זענגע] ופגיונותיו נטות כולן ללד א', והשאר נפרש צגמא: חונקין. ולא שוחטין וטעמא דליפורן נשום נחוצר הוא: בדרך הליכה. אינה קורעת כונו שפרשנו שפגיונות' כפופין נולד ללד אחד ואפי' גזרו צ"ש הולכה אפי' הצאה. וצצלי אונקין דפגיונותיו לענין טעמא חבל נודים צ"ה דאקורה צאכילה נשום חלי גזירה: הרי הוא כסבין. ולא גזרין אפי' לא החליק.

**הרבה ד':** טעמא דמתניתא דצגמל יד לכחח' לא: שמה ישבה. וכן אונקין צצלי דילמא חלי לנעצד צאידך גיקא, וכ"ל דנפ"ו צין ליכא דהירושלמי הוא דלעצלי חייסין להעדיר יריעה ולהירושלמי חק היכי דגמור חייסין שמה ישבה, וכחזר רש"י ז"ל ושומעין נהא

דקבין פגומה ויש זה כדי לשחוט וכן הפגם ולהלן חסור לשחוט זה לכהחילה. דהא הכא גזרין נשום חידך גיקא, וכ"ס היכי דזההוא גיקא גופא פגומה, לכן ח"א לפרש דהיינו הך דקאמר רבי צון לא סוף דבר וכו' דנאי לא סוף דבר דקאמר אדרבה זה פשיטא, חלל ההוא דרבי צון כעין שכתב הרמ"ש והטור קבין שיש לו שתי פיות לא יקחט צו עד שיצדקנו צגני לדדיו וזה דקאמר: אפילו רובה חלק דהיינו שנוולד הא' הוא חלק ונולד השני כונו חלק רק נעט פגום אפי' לא יסחו, ועוד "ל דפ"י שהחליק הפגיונות ונשתיירו רק נעט צראשו אעפי' שאפי' צגמל קליד הרי הוא כקבין היינו רק כשהחלקו כולה חבל כשהייר נוקלתה חסור לכהחילה: הא בתחילה לא. נודקתני השוחט דיעצד: בדא. וכי כן תני ר"ח. וכן פריך הש"ס צצלי ונהקפתה דר"ח: בין בספינה. דיאמרו לנקר קפינתו הוא לריד: בראש הגג. ולא חייסין שמה יאמרו ללצא השנים עלה לשחוט: צואר ע"ג סבין. נצן קבין צכותל והעציר

אשומעין. ודע דהאי צכל שוחטין דתנן צונתניתן הוה נופירקס צצני ונדרשא כפ"י ההקפתה, צין צלור וקנה וכו' צין צתלום צין צנחוצר וצזה צצין דצרי הצצלי צונכילתן יתיב רצ אחריר דר"ח ור"ח קנוי רצי ויתב רצי וקאמר נכין לשחיתה שהיא צתלום שחאמר ויקח את הנוכחלת, אמר ליה רב לר"ח מאי קאמר רצי וכו' וקשה מאי נוקשה מאי קאמר, וכי לא שנוע הדצרים נופירקס יולא נפי רצי. "מכין לבחי" שהיא צתלום" ונש"ה פירש"י צלשון שני שלל שנוע רק נוקרס יולא נפיז וכל זה דחוק, חלל צאונת היינו הך דאמנן דצין תופשי ציהמוד"ר הוה נופירקס דהאי צכל שוחטין נדרש, צין צתלום וצין צנחוצר" כהקפתה ואתא רצי וקאמר. "מכין לשחיתה שהיא צתלום" כאלו כצר הוה דצין נופירקס צצני נדרשו שהשחיתה צתלום חלל דלא ידעין טעמא ולכן שאל רב "מאי קאמר רצי" דלדידיה פשיטא שהשחיתה צתלום חלל איפכא ידענו עד השתא שהשחיתה כשרה חק צנחוצר, והשתא חלי שפיר ג"כ קידור נשתינו שאל הוה שונה רצי הכל שוחטין וכו' דהיינו לכהחילה, ואח"כ השוחט צגמל יד דיעצד כונו שאמרנו וכונו שהוא צגמל הראשונה היינו נפרשים חלי צכל שוחטין צין צלור וכו' כונו שהוא צתוקפתה שכן הוה הדבר נפרש צצני נדרשא צלי שום חילוק, וכדקאמר צקיפא צלור וקנה וכו' דיעצד שחיתה כשרה, היינו דוחקים לפרש דהיינו צגומא אחריתא וכונו שהוא צתוקפתה דיש לור חלקי אצני נחל, ויש שנחלקי ע"י צרזל וכן קנה נחלק הש"ס צין קרונית וצין קינא דאגמא, ולכן ראה רבי להניח ליסוד נוקד שלית ליה פירוש ההקפתה על נשנה הראשונה כלל ולכן קדר נחתילה השוחט צגמל יד צלור וקנה שחיתה כשרה ואח"כ "צכל שוחטין" לאתויא

צורבין להרא דר' יוחנן שנייא היא חבם אחד שנייא היא שני חכמים, אי אפשר דלא מקרב דעתיה לגבי חד: **משנה:** השוחט במגל יד בצור ובקנה שחיתתן בשרה, הכל שוחטין ולעולם שוחטין וכל שוחטין חוץ ממגל קציר והמגירה והשינים והציפורן מפני שהן חונקין, השוחט במגל קציר בדרך הליכה בית שמאי פוסלין ובית הלל מבטלין, ואם החליקו שניה הרי היא כסבין:

**הרבה ד':** שמואל אמר טעמא דמתניתא שמה ישבה וישחט בצד הפגום, רבי בון בי רבי יוסי לא סוף דבר מגל יד, אלא אפילו רובה חלק אף בחלק לא ישחוט שמה ישחט במקום הפגום, לשעבר הא בתחילה לא בדא דתני ר"ח לעולם שוחטין בין ביום בין בלילה בין בספינה בין בראש הגג, בכל שוחטין אפילו בצור אפי' בזכות אפילו בקרומית של קנה, בכל שוחטין בין בדבר המחובר לקרקע בין בתלוש מן הקרקע, בין שהעביר סבין על גב צואר ובין שהעביר צואר ע"ג סבין וישחט שחיתתו

אפילו כוהי כוהי אפילו ערל ואפי' ישראלי נזורה, לעולם שוחטין צין ציוס וצין צלילה וכו', צכל שוחטין צין צלור צין צזוכיכה וכו' צין צתלום וצין צנחוצר, ונקדר הנשנה פליג על זה הפ"י שפירשו למשנת דר"מ וק"ל דלור וקנה כשרה רק דיעצד, ונחוצר חק דיעצד כונו לא ואי קשיא צכל שוחטין להנא דנחתיתן לאתויי נואי? י"ל לאתויא שן תלושה וליפורן תלושה, והיינו דקאמר רבה צצלי נכילתן שן תלושה וליפורן תלושה שוחט חק לכהחילה דקשה נכ"ל הא הן אונת דצתוקפתה נופורש כן חלל הרי חזין דתנא דנחתיתן פליג על ההקפתה חלל ודאי נוכח נחתיתן גופה דזההא לא פליגי דכיון דצכל שוחטין ח"א לפרושא כונו שנופרש תנא דהקפתה ולאוהוי שן וליפורן תלושה, ואי קשי' נ"ט תני זה תנא דתוקפתה, צכלמא לנחתיתן דנחוצר אפי' דיעצד לא קנוי' דצתלום שוחט לכהחילה חלל ההקפתה ק"ל צין צתלום וצין צנחוצר ונאי רבותא י"ל דלא תימא טעמא דליפורן נפשי שחונק ואפי' תלוש כונו לא וצין כן

אשומעין. ודע דהאי צכל שוחטין דתנן צונתניתן הוה נופירקס צצני ונדרשא כפ"י ההקפתה, צין צלור וקנה וכו' צין צתלום צין צנחוצר וצזה צצין דצרי הצצלי צונכילתן יתיב רצ אחריר דר"ח ור"ח קנוי רצי ויתב רצי וקאמר נכין לשחיתה שהיא צתלום שחאמר ויקח את הנוכחלת, אמר ליה רב לר"ח מאי קאמר רצי וכו' וקשה מאי נוקשה מאי קאמר, וכי לא שנוע הדצרים נופירקס יולא נפי רצי. "מכין לבחי" שהיא צתלום" ונש"ה פירש"י צלשון שני שלל שנוע רק נוקרס יולא נפיז וכל זה דחוק, חלל צאונת היינו הך דאמנן דצין תופשי ציהמוד"ר הוה נופירקס דהאי צכל שוחטין נדרש, צין צתלום וצין צנחוצר" כהקפתה ואתא רצי וקאמר. "מכין לשחיתה שהיא צתלום" כאלו כצר הוה דצין נופירקס צצני נדרשו שהשחיתה צתלום חלל דלא ידעין טעמא ולכן שאל רב "מאי קאמר רצי" דלדידיה פשיטא שהשחיתה צתלום חלל איפכא ידענו עד השתא שהשחיתה כשרה חק צנחוצר, והשתא חלי שפיר ג"כ קידור נשתינו שאל הוה שונה רצי הכל שוחטין וכו' דהיינו לכהחילה, ואח"כ השוחט צגמל יד דיעצד כונו שאמרנו וכונו שהוא צגמל הראשונה היינו נפרשים חלי צכל שוחטין צין צלור וכו' כונו שהוא צתוקפתה שכן הוה הדבר נפרש צצני נדרשא צלי שום חילוק, וכדקאמר צקיפא צלור וקנה וכו' דיעצד שחיתה כשרה, היינו דוחקים לפרש דהיינו צגומא אחריתא וכונו שהוא צתוקפתה דיש לור חלקי אצני נחל, ויש שנחלקי ע"י צרזל וכן קנה נחלק הש"ס צין קרונית וצין קינא דאגמא, ולכן ראה רבי להניח ליסוד נוקד שלית ליה פירוש ההקפתה על נשנה הראשונה כלל ולכן קדר נחתילה השוחט צגמל יד צלור וקנה שחיתה כשרה ואח"כ "צכל שוחטין" לאתויא

שהיתה נוקמתה כונו שנוצח צצלי וירושלמי, צא חכם לנזרח עירוצי לנעצד" וכל זה הוא לפי שיטת הירושלמי דר"י חיה ליה צריה חק צדצקן ולפי נוקחא זו פליג ר"י וקאמר דעל שני דצרים חילוק הנוכח ח"א לכהנות ולוור חס יצא אחד אצרח ואם יצאו שנים נוכרח חלי לילך וצרייתא דתני חיו הוא לפי ג"י הנשנה לפיכחו:

**משנה:** השוחט צגמל יד: קידור נשנה זו ל"ע צצא נליעותא הכל שוחטין ולעולם שוחטין הוא פה כחניה צלל יב, ולפי קידור ההגיוני ל"ל חלי הכל שוחטין וכו' רישא, דאפילו לכהחילה אח"כ השוחט צגמל יד וכו' דשחיתתו כשרה דיעצד, חון נוגל קליד דאפי' דיעצד כונו לא, וכן הוא קידור נשנה הראשונה דנוכילתן, לכהחילה, דיעצד, דיעצד כונו לא, ותו הא דקאמר הש"ס לקנון צדא דתני ר"ח וכו' והלא תנא דנחתיתן ע"כ פליג על תנא דתוקפתה, דצונשנה תנן חון נוגל קליד וליפורן ונפרש הש"ס דטעמא נשום נחוצר ואלו צתוק' נופורש תנן "צין צצד" הנוחוצר לקרקע וצין צתלום חון הקרקע" דאפי' לכהחילה כונו שוחט, ונה שררה לי צזה הוא דנשנה הראשונה ל"ל נשנה דר"מ היתה שניה צקילור לשון נאלד והוא "הכל שוחטין לעולם שוחטין וצכל שוחטין" וע"ז צא תנא דתוקפתה (והוא תוקפתה קדושה תוקפתה דר"ח) לפרש, דהכל שוחטין, פי'

אפילו כוהי כוהי אפילו ערל ואפי' ישראלי נזורה, לעולם שוחטין צין ציוס וצין צלילה וכו', צכל שוחטין צין צלור צין צזוכיכה וכו' צין צתלום וצין צנחוצר, ונקדר הנשנה פליג על זה הפ"י שפירשו למשנת דר"מ וק"ל דלור וקנה כשרה רק דיעצד, ונחוצר חק דיעצד כונו לא ואי קשיא צכל שוחטין להנא דנחתיתן לאתויי נואי? י"ל לאתויא שן תלושה וליפורן תלושה, והיינו דקאמר רבה צצלי נכילתן שן תלושה וליפורן תלושה שוחט חק לכהחילה דקשה נכ"ל הא הן אונת דצתוקפתה נופורש כן חלל הרי חזין דתנא דנחתיתן פליג על ההקפתה חלל ודאי נוכח נחתיתן גופה דזההא לא פליגי דכיון דצכל שוחטין ח"א לפרושא כונו שנופרש תנא דהקפתה ולאוהוי שן וליפורן תלושה, ואי קשי' נ"ט תני זה תנא דתוקפתה, צכלמא לנחתיתן דנחוצר אפי' דיעצד לא קנוי' דצתלום שוחט לכהחילה חלל ההקפתה ק"ל צין צתלום וצין צנחוצר ונאי רבותא י"ל דלא תימא טעמא דליפורן נפשי שחונק ואפי' תלוש כונו לא וצין כן



לא הויה שן וליפירן הלוחם וקאנר חן וכו' דנחוצין דאף דיעבד נני לא וחונקין דקתי אשאר קאן וצאנה צונגל יד הקצרה נוהגת כנוהגתיו דלילנא אהא לשחוט צאידך גיקא נשאל"כ צלור וקנה הקצרה נוהגת כהתקפתה

שחיטתו בשירה בגין דתני מגל יה וכו' מתני מתנין תרי בגין חד מתני מתנין בתחילה בהון שעבר ולא מתני מתנין לשעבר בהון בתחילה אית תני תני קרומות של קנה אין שוחטין בה ואית תני תני שוחטין אפילו בקרומות של קנה מן דמר אין שוחטין בה בהני ציבין דגירדא ומן דמר שוחטין בה בציבין דאגמאי:

בסקא: חוץ ממגל קציר והמגורה: תני סבין שיש בה פגיונות פגיונות הרי זו כמגורה אם יש בין פגיומה להברתה במלא שנים בצואר שחיטתו בשירה אין בה אלא פגיומה אחת אם היתה מסובכת ושוחטות בשירה אם הונקות פסולה רבי בא בר בא שלה סבין פגומין לרבנן דהבא שלהו לו הא דרבי חייה ודמין לתלמין של מהרישה ר' חגי בשם ר' לעזר לחזקיה ורבי יהושע בן לוי שאל ואמרין ליה פתח חייך וקבל אולפין היידא אולפין דמר רבי חנינה תלמין שחיטתו פסולה מסובכת שוחטין שחיטתו בשירה חונקות שחיטתו פסולה עולה ויורד בריחשא אפילו בתחילה אית תני תני מסובכת פסולה ואית תני תני מסובכת בשירה מן דמר מסובכת פסולה בשיטת מצד שהיא חונקת ומן דמר מסובכת בשירה בשיטת מצד שהיא שוחטות וכמה הפגם רבי יוסי ורבי זעירא בשם רבי יוחנן עד כדי שתהא חיד מחגרת בו רבי יונה ורבי בא תריהון בשם ר' זעירא אתפלגון ר' יוחנן ורבי שמעון בן לקיש חד אמר כדי שתהא חיד מחגרת בו והורגה אמר אפילו ציפורין מן דמר יד כל שכן בציפורין מן דמר ציפורין ברם דיד לא רבנן דרומאי אמרין לא סוף דבר

והעציר האורח עליו: בגין דתני לעולם לאור וקנה אפילו לבתחילה וקניע דיעבד נשום ונגל יד לבתחילה לא נשום שווא יסבה כלעיל: תרי. לור וקנה לבתחילה: שאלפסר לנחמי הני לבתחמי שוחטין צהדי הנך דק דיעבד שוחטין דנחמיספת לן חי לא שחטו צלור וקנה לבתחילה. אצל ח"א לנחמי הני דשוחטין רק דיעבד צהדי הנך דלפילו לבתחילה שוחטין: ציבין דגירדא: בס נוקים והקוריעות דבס רבים ה"ג ציקקין דאגמאי וכן הוה צצבלי:

בסקא: במגירה. ואין חילוק בין לאורגת לנסיבכת דלפילו כולה וקובכת בין דליכא פגיונות הרצ פקולה נשאל"כ פגיונה אחת ולא האחד החלק צונקת כשרה צשולך ולא הניא והפגיונה קייני ארישא דקבינא: שחיטתו בשירה. כשחט צונקים החלק וניחו לבתחילה לא כלעיל: ושוחטות. דסינו שהולך ולא הציא: חונקות. סיכי דליכא להפגיונה שני עוקלין וסינו חוגרת: סבין פגומין. צכנה וניי פגיונות שונית לשאל נרצנן דל"י חידא חקירה ול"י נומרת: הא דר"ח. דנפגיונות הרצ לעולם פקולה ונפגיונה אחת יס חילוק בין חוגרת לנסיבכת: ודמין לתלמין. וסינו פגיונה שיש לה שני עוקלין ולכל ד שחולך לפגיון צין חולך וצין הניא. הוה חוגרת צעוקן כמגורה: ר' חגי חוגרת (ה) דהני רבנן הוי חזקיה ור' יוחנן צן לוי (ז) בלא שלח הקבין לשם רק שאלן צע"פ: פתח חייך. כלומר הקצב קצב רצ נה שאלו חונקין כך וקבל תורה ז' ופרק: היידא אולפין. חי הא דר"ח דלעיל וקאנר לא חלל: אולפין דמר ר' הניא דלונר דג' נדוה צקבין של שחיטה וכמו שהו צצבלי: תלמין. כמו שפרשנו שני עוקלין. וצצבלי חוגרת והרנצ"ס קורא לזה "הלס" כמו שהו צירובלני: מסובכת. והוא בלא האחד נחלק צונקת לכן בלא שהו שוחטת. כגון שחלקה בלא הרשס והולך ולא הציא, או

דלפ"י לבתחילה ולכן פריך האידך אפסר זה שרק לעבד כשרה הא הקצרה נוהגת להיפך כאשר צאנה תני כן ר"ח צתוקפתאן וצנה נבין ג"כ דבר נפלא צהצבלי ונכילתן דפריך הש"ס צצבלי נגל יד וכו' נבנע דלנענא קפיד דנעל יד ניחא דילנא ישה צלר הפגום נשאל"כ לור וקנה נ"י. והדר קאנר ורנניחו נבנע דעיקר קפיד על קתירה הנוהגת והצריחה, חלל ודלי דפגיונה ל"י להש"ס שהנוהגת נחולקת עם ההתקפתה, חלל דהני נוקס צצבלי נגל יד ודלי הדין עם הנוהגת דחייסין דילנא ישה צלר הפגום, חלל לור וקנה הקצרה נוהגת דלפ"י לבתחילה דהני צאנה סינו כן צתוקפתא ונכני כאן צתלום הדין מותן כהתקפתה וכאן צנחוצר הדין מותן כנוהגתיו והנוהגת נייירי צנחוצר:

וכי נחמי מתנין תרי צגין חד נכאן נקבד קוש' התוק' ד"ה חלל לור וקנה לבתחילה לא דפרכי ודילנא נקיע נשום נגל יד דתרי צצבלי חד לא קתני חלל הבא דקתי הוה צצבלי דנחמי לבתחילה עם הנך דיעבד וכן צפרק כל הפקולים נקיע הני לבתחילה צצבלי אחד שהו דיעבד דוק: והנה צצבלי חונקין לא שני (דנען כסין צכנה ונחט דשחיטתו כשרה) חלל שהקבין לנעלה ולאר צהנה לנעם חלל כסין לנעם ולאר צהנה לנעלה חייסין שווא ידרכ ופרק נון התוקפתה דהבא ונכני ללדדן כסין לנעם ולאר צהנה לנעלה צתלום וכל זה דחוק צליכא דתוקפתה ועוד שהתוקפתה לא נחלקת כלל צין חלום לנחוצר ולפ"י יוהר יס לפרש דפליגא על רב עין חנר שחולל לו כדחוקי רב פפא צעופא דקליל:

תלמין שחיטתו פקולה וצצבלי לא ישחוט ואם שחט שחיטתו פקולה והנה צין על הצבלי וצין על חירובלני יס לשאל נ"ה צא' להזיק על התוקפתה ונ"י קאנר חירובלני היידא חלפין ונשנע דלפילו צכנה וקונוות ניהר, (ודלא כמו שכתב הצ"ח והצ"ח צדצרי הר"ע דצ"ח ודלי ונוקוס ח' נייירי) מצר שהיא חונקות. כמו שפרשנו לעיל בלא האחד הובחין צונקתה והוא שחט ללד העוקן ולכן קאנר קתס "נלד שהיא חונקות" ול חונקין צין הולכה והצלה דלאו דוקא הוה, דאס העוקן ללד קהא צהצלה פקולה, נשאל"כ ללד שהשחית כשרה. וסינו דיעבד כלעיל: ובמה הפגם. וכנס שיעור פגיונה חיד מחגרת. סינו אצטרף דקאנר צצבלי ורבי יונה וכו' חונקין צכס ר' זעירה ללד דצרי ר"י צלי נחלוקת רק הוה נחלוקת ר"י ורש"י: אפילו ציפורין לציורי הרגשת צכר יוהר נהרגשת הליפורן, לליפורן חינו נרגיש פגיונה דקא כהצבר ולכן לנ"ד צליפורן הרגשת חיד לא הוי פגיונה חלל לנ"ד דהרגשת חיד נני הוי פגיונה כ"ס הרגשת הליפורן: לא הוה דבר. לא כל דבר נרגש ציד צנקל. ולא כל דבר נורגש היעצ צליפורן חלל כל דבר הקשה נרגש נהר צליפורן וכל דבר הרך נרגש צצבר הלבך גצי שחיטה דליכא שני קיונן חוטע כך והקנה קשה צעין אצטרף ולקורפא וכן הוה

צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין

הוה צצבלי  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין  
צצבלי חונקין

יהוא צצלי ופירש"י אצטרף נשום וטע ואטורפא נשום קנה: חולפין דמר רבי חנינה הא לא אור יוחר נמה האור ר"ח דהתם. רצן צצלי: בתרין רוחתיה. מלצד על חודו עוד צצליהא, ואי נשום עולה ויורד דקא נוסקף די אס אור על שני לדיו וצצלי אלתתא רוחתא וסייטו הך. ורית הא פליגא. ונדלריכין צדיקה אלתתא רוחתא ולא אמרינן צית השחיתא מרוח רוח ודאי פליגא על דר"ז דעיקר טעוניה נשום דצית השחיתא נותקוח: כד פליה. לעיל הלכה א' ושם פרטנו: בשעבר. צדיצד אצל לכתחילה נודה דציעין אלתתא רוחתא: ואית דבעין מימרין. דודאי על ר"ז פליגא דקצרה צית השחיתא נרוח רוח לר"ז ודאי, דאי היה נוקתפק צזה לא היה נכסיר אף דיעצה, אצל לרבנן דרומאי. כיחא דלפכך לא ציעין רק אצטרף ואטורפא דצית השחיתא נרוח רוח בשם רבי יוחנן. דקאמר שתתא היר חוגרת: פגימת מובח. מוצח סנפס פקול בדיליף (צנחיס כ"ט): נוקרל דוצחת עליו את עולהך ואת כלמך, וכי עליו אתה וצח. אלא הא עליו צצילו הוא, כשהוא שלם ולא כשהוא חקר: עצם בפסח. לעזיר על ועלם לא השגרו צו: פגימת בבור. לחצו נוס לשחוט עליו צנדינה וצצלי פגימת חזון צצבור, הא חזון לחו דיקא כונו סכתה רש"י ונוקתת הירו עיקר: בהדשים נקצות כגון חטאת ושלמים דאיכא נוננין צקדשים דליכא צצבור.

ברם לרבנן דרומאי ניהא. דדבר הקשה נורגש יוחר צליפורן אלא דע"כ ל"ל לחזון צבור וכן נוס צקדשים קסין הן לצי וטע: בקולמס. וצצלי "קרונית" וצירי צח העיבור, דהא דקבין שיש צה פגימות הרצה הירון כנוגרת, דוקא חוגרת אצל נוקבכת כשרה ואי קאי הא פגימה אחת פוקלת וכ"ש פגימות הרצה, דה"ל דפגימה אחת גרוע טפי דלא יהי' דעת' למזהר וכן לא קש"י אי נוקבכת כשרה צפגימות הרצה, נ"ש מחלק צין חוגרת למוקבכת רק צפגימה אחת, הא גיפא אשנעין דלא תימא פגימה אחת גרוע טפי וכדנשני הש"ס כאן שהולך ולא הציא לא לרכינן עוד לנזף דנותרן הש"ס והוא דקיינא ארישא דקבינא והרואה דכשנותרן הש"ס אח"כ כאן שהולך והציא וכו' לא נותרן כאן דקיינא ארישא דקבינא וק"ל דכל שהוא צירידה חין הפגימה קורעת כלל, ולפי קצרה זו כדקיינא ארישא דקבינא א"ל כלל כשיוכל שלא יציא נעט ויפגש צהפגימה נוסח"כ דקיינא צחלנע נזחיר זהיר להציא הסבין רק עד הפגימה ולכן חזר הש"ס ננחאי דנותרן והוא דקיינא ארישא דקבינא ותיכון דניירי שהולך ולא הציא חז דצא רצא לפרה, חוגרת לא יכחוט ואפי' קיינא ארישא דקבינא רק לעולי שחיתו פקולה, נוקבכת' לא תימא דצפגימות הרצה אפי' נוקבכת פקולה (בקצרת קש"י והר"ש) רק לעולם צדיצד כשרה ולפי שיעה זו יתפרש הירושלמי צלופן יוחר נרוח באשר יראה כל נשכיל דצר לשורה, ודבר פלא הנני להעיר מה שפ"ה הר"ן דמוקבכת פקולה ג"כ צפגימות הרצה כרש"י והר"ש, ופי' דכונשני הש"ס כגון שהולך וכו' לא חילטרך עוד להא דקיינא ארישא דקבינא כהר"ף והרננ"ס ודאי הרתי דקתרי הוא, ולע"ג:

**רא** חוגר זצירא אלא צשעצר. עיין רננ"ס פ"א נהלי שחיתא וצכ"ט שם שנוציא כזה צמס הראצ"ד דלא חוגר ר"ש אלא דיעצה, ורצ יוחר רצה ללמוד לכתחילה ודיעצד דר"ז ולא ק"ל הכי: פגימות חוגרו: נהירו' כראה שהוא צרייחא, וצצלי חוגר זה רצצ"ל, וק"ל להירושלמי דפגימות קבין צכ"ס כשיעית הר"ף והרננ"ס, וצצלי שם הוקף ר"ח אף צדיקת קבין צחגרת לפרין ולא הציאו הר"ף ז"ל והר"ש ז"ל הצין דלא הציאו נשום דפקק דלדיך צדיקה אצטרף ואטורפא והיינו בחגירת ליפורן, ופגה ילא מלפני השליט, דודאי הר"ף ק"ל דפגימות קבין צכל שהוא, תודע דהרי הר"נ שפקק נני' דציעין צדיקה אצטרף ואטורפא ק"ל דפגימה אף צכ"ס פקולה, אלא ודאי דלא הציאו נשום דלא ק"ל כר"ה, עוד כהצו הר"ש והר"ן דמקו"ה לא פקק כר"ה דהני חוגרי דצדקי צשנשא וצמיא כולן ק"ל דפגימה צכ"ס ופליגא על ר"ה, ואני עומד וקואל נאן חוגר להו כן, דילנא חדרצה, אינהו ק"ל דפגימה גדולה יוחר נחגירת ליפורן, והקצרה נותנת דצשנשא וצמיא לא ירגיש פגימה דקה וזן הדקה, ואוור אבי דנאן דפקק כר"ה ונאן דלא פקקי כר"ה צפפט דצרי הש"ס צצלי ואידך צחולין לא קמייירי פליגא, הר"ף והר"נ ק"ל דהאי צחולין לא קמייירי פ"י נשום דצחולין רל"ל קבין של שחיתא שיעיר הפגימה צכ"ס ואינהו נייירי צחנך דפגימתן כדי שתחגור צו ליפורן וחולין דקאמר לאו דוקא אלא קבין של שחיתא והני דפקקו כר"ה חוגרינן דה"פ צחולין לא קמייירי, ורק נש"ה לא חצו פגימה קבין דאינהו חצו רק הני פגימות דקדשים, אצל אי היו נחשצין ג"כ חולין ודאי חצו קבין של שחיתא דפגימה ג"כ צכדאי חגירת ליפורן, נש"ה א' ח

**רא** חוגר זצירא אלא צשעצר. עיין רננ"ס פ"א נהלי שחיתא וצכ"ט שם שנוציא כזה צמס הראצ"ד דלא חוגר ר"ש אלא דיעצה, ורצ יוחר רצה ללמוד לכתחילה ודיעצד דר"ז ולא ק"ל הכי:

**שרשה** פגימות חוגרו: נהירו' כראה שהוא צרייחא, וצצלי חוגר זה רצצ"ל, וק"ל להירושלמי דפגימות קבין צכ"ס כשיעית הר"ף והרננ"ס, וצצלי שם הוקף ר"ח אף צדיקת קבין צחגרת לפרין ולא הציאו הר"ף ז"ל והר"ש ז"ל הצין דלא הציאו נשום דפקק דלדיך צדיקה אצטרף ואטורפא והיינו בחגירת ליפורן, ופגה ילא מלפני השליט, דודאי הר"ף ק"ל דפגימות קבין צכל שהוא, תודע דהרי הר"נ שפקק נני' דציעין צדיקה אצטרף ואטורפא ק"ל דפגימה אף צכ"ס פקולה, אלא ודאי דלא הציאו נשום דלא ק"ל כר"ה, עוד כהצו הר"ש והר"ן דמקו"ה לא פקק כר"ה דהני חוגרי דצדקי צשנשא וצמיא כולן ק"ל דפגימה צכ"ס ופליגא על ר"ה, ואני עומד וקואל נאן חוגר להו כן, דילנא חדרצה, אינהו ק"ל דפגימה גדולה יוחר נחגירת ליפורן, והקצרה נותנת דצשנשא וצמיא לא ירגיש פגימה דקה וזן הדקה, ואוור אבי דנאן דפקק כר"ה ונאן דלא פקקי כר"ה צפפט דצרי הש"ס צצלי ואידך צחולין לא קמייירי פליגא, הר"ף והר"נ ק"ל דהאי צחולין לא קמייירי פ"י נשום דצחולין רל"ל קבין של שחיתא שיעיר הפגימה צכ"ס ואינהו נייירי צחנך דפגימתן כדי שתחגור צו ליפורן וחולין דקאמר לאו דוקא אלא קבין של שחיתא והני דפקקו כר"ה חוגרינן דה"פ צחולין לא קמייירי, ורק נש"ה לא חצו פגימה קבין דאינהו חצו רק הני פגימות דקדשים, אצל אי היו נחשצין ג"כ חולין ודאי חצו קבין של שחיתא דפגימה ג"כ צכדאי חגירת ליפורן, נש"ה א' ח

# חולין

ד'תק"ל אלף כי אגנורי רחמנא לנ"ו הגרמא היינו ונשיפוע כוצע ולמועלה אגנורה: אבל שיירי אה"ק קל"ו וכדפרשנו צונתניהן: מוקף בלבנה. כלומר רוב הנראה לעינים: בר הפך תני. צרייתא דר"ח צהאי ליסנא, לא דר"ח צן אנטיגנוס ונכסיר אלף להעיד כן, ולכן פרך הש"ס: ועל עדות חולקין. והקושא היא על נקדר המננה וכי אחר שהעיד ר"ה נ"יית מחלוקת דת"ק ור"י צר"י, והלא כל עדות הלכה היא ונשני: על עיבור עדות. חולקין דאפי' אחר עדותו עדיין לא ידענו על איזה הגרמא הוא נועיד ולכן נפל נחלוקת צמה שהעיד ר"ח צין ת"ק צר"י צר"י: דל כן. אס לא אגורו רצ ושמואל שהלכה כר"י צר"י, וכי לא ידענו זאת מנה דכללו לן צה"ס ר' לעזר דנחלוקת ואח"כ קהם הלכה ככתם, והבא ננוי הוי נחלוקת ואח"כ קהם, דקהם לן רצ"י צה"ס קונה על אחד כנשה, ונשני דמהם לא ידענו, דה"ל דוקא צקוחע רוב קיננים ופקק דאתבשרי שמיטה צהכ"י. ברם היכי דלא מסליק ידי. ועדיין הוא שוחט כולה חדא שמיטה, וכי הגרס אפקלה: הוי צריבה, וע"כ לריבין להא דקאגורי רצ ושמואל דאפי' צבי האי גוונא רוצה ככולה: הגרמא דבבלאי, וצצלי "מוגרמא דרצ ושמואל" וסיינו דלהירושלמי צצלינהגו כולה עפ"י רצ ושמואל דהיינו ישיבת קוריא ונהרדעי ומהם היו רצן של הגולה, ולכן סאלו: ולא בבלאי את. דלאו דוקא צאתהא דרצ ושמואל נהגו כן, אלא צצל כולה, (וצצלי דאגרינ דנהרי נהרי ופשטיה דלא כהירוי) מפני מחלוקת. חפ"י

נח'י

**נמצא** כשר בשחיטה וכו'. ונתקפתה ונזח צמילתה. ואי קנ"ל, ועוד הא המולק למעלה מליקתו כשרה. לקמן חני, שחיטה בכלי מליקה ציד" נחללה. דיעבר ואם פירושא ללד הראש הדרכה ונוול ערפו חנור חנוור וכו' ולבאורה צל תנא דתוספתא להוביק דנשום רחמנא ועוד דנתקפתא חני ונן הלדדן שחיטתו דבר אחד ליכא עדן לומר נחלל כשר בשחיטה וכו' ד"ל וז' פקולה נגד נשנתו דלשיתת רש"י ז"ל אף לכתחילה כשרה ולא העיר וזה הש"ס כלום. לכן כ"ל דהכא ניידי כמו שהנהגה ונזחלת לשחיטה לומר למעלה ועורף. למטה, ולמעלה צלואר פשיטא חלל אידי דתני פקולה חני כשרה ולמטה היינו ונן חצורף וללדדן דקתני לדי, חצורף ונזחלת ונזחלת ונידי הללוא, ולכן פירש"י נזחלת ונן הלדדן ונן הלדדן לדי הלואר דלא תינא הנשופצ ללד חצורף קרוי נני ללדדן: מלך למעלה. העוף כשהוא ציד הכהן לנליקה חצורף לנעלה שחיטת העוף בפנים. הוי שחיטת חולין בעורה: והקריבו. צרייתא צקפרל ויקרל פרשה ז' ונזחלת העוף כתיב, ודי חס היה כתוב והקריבו אל המזבח וזה ה"ל הכהן ומלך דקפיד קרל על מליקה שחל ע"י כהן, דנזחלת לומר דנזחלתו הוא שחיטתו וכו' שחיטה כשרה צור כן מליקה כשרה צור (וכל הענין הוצא צצלי צחים (כ"ה) צציו לשון. והירושלמי נזחלתו להקפיד וזה (הצצלי): בן הצאן, יס לו חוננל דקצע לו הכתוב לפון ואעפ"כ קיל הוא גצי כהן כ"ש עוף דקיל היל גצי לפון: ימלכנו בסבין. כיון דלזנרת דעוף חנוור ונני כהן דין הוא שהצעי כלי ק"ח ונזחלת דקיל היל גצי כהן ואעפ"כ ילפי' נקרא דצצי כלי: אמר ר"ע. כולה נזחלת דר"ע היל: בעצמו של כהן צצפרנו ולא צצבין: דהלן מדיקה. צחללל העוף כתיב ונוול ערפו כדליף צצלי ונזחלת מול חרולל חל חצורף: נחלל המולק מן הצואר וכן כל חני דפקולין כיון דנזחלת נכלל היל ורק כשנלק כדנשורש צקרא כשרה היל לכהנים, נשח"כ כשהנליקה פקולה חקורה לכהן צחורת מליקה וחקורה צחורת שחיטה כנכלל חלל וולק צצבין ושחטה כדרכה חני דנזחלת מליקה נפקלת ולא עלתה לקרבן חלל לא יחי חלל עוף שחוט ונזחלת צחורת שחיטה: מליקתו שחיטתו. בנוו שחטה חורה צצקל וללן לשחוט ולל מלק נכלל כן חטה צקרבן עוף מליקה ולל שחט נכלל: וחני ריח כן. נחללל חנוור חללל דנזחלתו וז' קשה נני קישית הצצלי וכו' משה ע"י צצית הנפרקה. עומד ומולק, דזהו שחיטה ולע"ג שהיל כנזחלת: **משנה:** חורין. לשון משנה ונזחלת מפרש: הציהוב. כולה וזהו קצצ צלואר: בפרה. חדונו וכשרה דוקא צצחית נשח"כ עגלה עריפה דוקא צצריפה וכולה ונזחלת מפרש צצנורל: **הלכה ז'** רבי אומר, קפרל ויקרל פ"ח וצצלי ונזחלת (כ"צ) וחקר כהן וזה"ל ההם "רצי חנוור חני הוא חנוור אשר יקריצ חל קרבנו לכל נדר ולכל נדבה אשר יקריצו לה' לעולה כל הקדשים צלן צחופות חלל שקלק הכתוב. חל חנונח"ה: חורים. גרסינן דלקרל קלי, ויקוד הקי"ח הוא קצרה, דהנה חחור [טורעטל טורעט] מנענה הגדול, וצני יונה הקטן שצננין היונים, והקצרה נזחלת שחופים יתכשרו צקטנים וצני יונה צגדולים חל נדקאמר קרל לעולס חורים ולל צני חורים וכן צני חנה ולל יונה ש"ע דהכא קפיד קרל על גדולים דוקא והתם

אלא בכהן יכול ימולק בסבין ודין הוא אם שחיטה שלא קבע לה כהן קבע לה כלי מליקה שקבע לה כהן אינו דין שקבע לה כלי ת"ל הכהן ומלק, אמר רבי עקיבא ובי עלת על לב שור קרב למזבח ולמה נאמר הכהן ומלק, הוי שלא תהא מליקה אלא בעצמו של כהן ומלק לימוד על מליקה שהיא ממול העורף יכול אפילו מכל מקום, אני דן נאמר כן מליקה ונאמר להלן מליקה מה מליקה אמורה להלן ממול העורף אף כן ממול העורף אי את דן מה מליקה אמורה להלן מולק ואינו מבדיל, אף כן מולק ואינו מבדיל ת"ל ומלק את ראשו והקטיר המזבח ונמצא דמו על קיר, אפשר לומר כן מאחר שהוא מקטיר הוא מוצה אלא מולקו כדרך הקטרתו מה מצינו הקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו אף מליקה הראש לעצמו והגוף לעצמו ומנין שהקטרת הראש לעצמו כשהוא אומר והקטיר אותו הכהן המזבח הרי הקטרת הגוף אמורה הוי איני אומר את ראשו והקטיר זו הקטרה לראש לעצמו: רבי יוסטאי בר שונם בעא קומי רבי יוחנן, נחלל המולק מן הצואר מליקתו פסולה מלק בסבין לא יהא אלא שחיטה ונפקי דחולין אמר ליה מליקתו זו היא שחיטתו וכל היכי דלא עבדין רעוותא דרחמנא נכלל הוי שחיטה מן העורף נכלל מליקה מן הצואר נכלל שחיטה ביד נכלל מליקה בסבין נכלל ותני ר"ח כן שחיטה בכלי מליקה ביד נמצאת אומר כשר בשחיטה פסול במליקה כשר במליקה פסול בשחיטה:

**משנה:** כשר בתורין פסול בבני יונה כשר בבני יונה פסול בתורין תחילת הציהוב בזה ובוה פסול: כשר בפרה פסול בעגלה כשר בעגלה פסול בפרה כשר בבהנים פסול בלויים כשר בלויים פסול בבהנים: **הלכה ז'** רבי אומר, יכול כל העוף כשר לקרבן ת"ל והקריב מן התורים או מן בני היונה את קרבנו אין לך כשר בעוף אלא תורין ובני יונה תורין גדולים ולא קטנים, והרי דין הוא ומה

היא שחיטתו ומעט זה לא מהני כהן אף לטהרה ניידי נכלל ומפני זה לא ע"י צצית הנפרקה. עומד ומולק, דזהו שחיטה ולע"ג שהיל כנזחלת: **משנה:** חורין. לשון משנה ונזחלת מפרש: הציהוב. כולה וזהו קצצ צלואר: בפרה. חדונו וכשרה דוקא צצחית נשח"כ עגלה עריפה דוקא צצריפה וכולה ונזחלת מפרש צצנורל: **הלכה ז'** רבי אומר, קפרל ויקרל פ"ח וצצלי ונזחלת (כ"צ) וחקר כהן וזה"ל ההם "רצי חנוור חני הוא חנוור אשר יקריצ חל קרבנו לכל נדר ולכל נדבה אשר יקריצו לה' לעולה כל הקדשים צלן צחופות חלל שקלק הכתוב. חל חנונח"ה: חורים. גרסינן דלקרל קלי, ויקוד הקי"ח הוא קצרה, דהנה חחור [טורעטל טורעט] מנענה הגדול, וצני יונה הקטן שצננין היונים, והקצרה נזחלת שחופים יתכשרו צקטנים וצני יונה צגדולים חל נדקאמר קרל לעולס חורים ולל צני חורים וכן צני חנה ולל יונה ש"ע דהכא קפיד קרל על גדולים דוקא והתם

הוא שחיטתו ומעט זה לא מהני כהן אף לטהרה ניידי נכלל ומפני זה לא ע"י צצית הנפרקה. עומד ומולק, דזהו שחיטה ולע"ג שהיל כנזחלת: **משנה:** חורין. לשון משנה ונזחלת מפרש: הציהוב. כולה וזהו קצצ צלואר: בפרה. חדונו וכשרה דוקא צצחית נשח"כ עגלה עריפה דוקא צצריפה וכולה ונזחלת מפרש צצנורל: **הלכה ז'** רבי אומר, קפרל ויקרל פ"ח וצצלי ונזחלת (כ"צ) וחקר כהן וזה"ל ההם "רצי חנוור חני הוא חנוור אשר יקריצ חל קרבנו לכל נדר ולכל נדבה אשר יקריצו לה' לעולה כל הקדשים צלן צחופות חלל שקלק הכתוב. חל חנונח"ה: חורים. גרסינן דלקרל קלי, ויקוד הקי"ח הוא קצרה, דהנה חחור [טורעטל טורעט] מנענה הגדול, וצני יונה הקטן שצננין היונים, והקצרה נזחלת שחופים יתכשרו צקטנים וצני יונה צגדולים חל נדקאמר קרל לעולס חורים ולל צני חורים וכן צני חנה ולל יונה ש"ע דהכא קפיד קרל על גדולים דוקא והתם

הוא שחיטתו ומעט זה לא מהני כהן אף לטהרה ניידי נכלל ומפני זה לא ע"י צצית הנפרקה. עומד ומולק, דזהו שחיטה ולע"ג שהיל כנזחלת: **משנה:** חורין. לשון משנה ונזחלת מפרש: הציהוב. כולה וזהו קצצ צלואר: בפרה. חדונו וכשרה דוקא צצחית נשח"כ עגלה עריפה דוקא צצריפה וכולה ונזחלת מפרש צצנורל: **הלכה ז'** רבי אומר, קפרל ויקרל פ"ח וצצלי ונזחלת (כ"צ) וחקר כהן וזה"ל ההם "רצי חנוור חני הוא חנוור אשר יקריצ חל קרבנו לכל נדר ולכל נדבה אשר יקריצו לה' לעולה כל הקדשים צלן צחופות חלל שקלק הכתוב. חל חנונח"ה: חורים. גרסינן דלקרל קלי, ויקוד הקי"ח הוא קצרה, דהנה חחור [טורעטל טורעט] מנענה הגדול, וצני יונה הקטן שצננין היונים, והקצרה נזחלת שחופים יתכשרו צקטנים וצני יונה צגדולים חל נדקאמר קרל לעולס חורים ולל צני חורים וכן צני חנה ולל יונה ש"ע דהכא קפיד קרל על גדולים דוקא והתם

והקטיר המזבח, המזבח אומר

**מה** טעם: וכן הוא צ"ק חולין

מי בני יונה בשריזן מישיעלען

זכור וזיוני זכור זכור זכור

יְהוָה פִּסְלִי מִיִּיֵּאֲדָבוּ וְאִם דָּמִי מֵאִי

כמי לזיוס, וה"פ הבהנים צני לזיו:

[illegible]



זמתן הכקף צכל חקר החוף נפול



**בשם** שאין טומאה וכו': עיין צרכות שם הג' וכי דבר עד שיצדיל ועיקר הדא נולתא צרכות פ"ה שבת יוני הנועשה לפניו ח"ל וכי י"ט אפי' יו"ט. צאנלע הסנוע דליכא שבת יוני הנועשה טומאה וטהרה לפניו ולפניו הג' לפי הנראה כדי לפניו ולפניו פקיד וכי יאמר סקא ונשני דכמו שאומר צין טהור לטומא בגס זה אחת ונצדלות בדליתא פקחים (ק"ו) ואעפ"י שאין טומאה וטהרה לפניו

**הדרן עלך הכל שוחטין:** בן אנטיגנוס בשם ר' ינאי אם לא הבדיל במוצאי שבת מבדיל אפילו בחמשה

בשבת, הדא דאתמר מבדיל בין קודש לחול ברם בורא מאורי האש אומרה מיד, רבי זעירא בשם רבי יודה ורבי אבא בשם בא בר ירמיה אפילו יו"ט שחל להיות באמצע שבת, אומר בין יום השביעי לששת ימי המעשה, אמר ליה זעירא וכי ששת ימי המעשה לפניו בשם שאין טומאה וטהרה לפניו ואומה, לפים בן אין ששת ימי המעשה לפניו אומר:

## הדרן עלך הכל שוחטין:

### השוחט

### פרק שני

### חולין

**השוחט** אחד צעוף: ונדייק הש"ס ונ"ט קמני **השוחט** אחד בעות. אפי' לבתחילה וכן נדייק הצנלי חלל דקשה וכו' הא דקאמר דו נתינתא דילמא נתינתא אפי' וצגמרא נפרש ונ"ט קמני השוחט דיעבד: וורידין. גידי לבתחילה, והקצרה נותנת דלל כאלוהי הלמ"ו על דיעבד וא"כ הדם שמוכתח על הנפיקת: חצי אחר. חלי קינן אחד נאלן חף על אחד צעוף קשה דקמני

**השוחט** אחד בעוף ושנים בבהמה שחיטתו בשרה, ורובה של אחד במוהו, ר' יהודה אומר עד שישחוט את הורידין, חצי אחד בעוף ואחד וחצי בבהמה שחיטתו פסולה, רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה שחיטתו בשרה: **הרבה א'.** בשעבר הא בתחילה לא, דו מתניתא וזבחת כאשר צויתך לימוד שנאמרה למשה מסיני

צעוף לאו נקום שחיטה כלל נשאל"כ צצהנה אפי' שחט הושט וחלי הקנה פסולה ולמלאן דק"ל או קנה או ושט קנ"ל דאף היכי ששחט חלי הנראה לעינים דהוי רוב הצקפה אפי' פקול דצעינן רוב הנראה לעינים והוא רוב החללה: רוב אחר. צגמרא נפרש הא קמני לז צרישא רובה של אחד כוונהו: **הרבה א':** בשעבר. ונדקמני השוחט דנשנע דיעבד, הדא נקייצ לצרייתא דקפרי לבתחילה נלטה נשה על שחיטה צ' קימנין, ונאמרה לו הלכה למ"ו שרובה כבילה וכמו כן נאמרה לו שדיעבד די צעוף צקינן אחד: כאשר צויתך. ולא נלינו שזוהו צכתה, ואי נשוס דכתיב ושחט חת צן הצקרה, התם נמי לא נהפרש נלית שחיטה היכי, רק ע"פ, והיינו נמי דקאמר קרא וזנחה צחולין כאשר לוייתך צקדשים

נשוס רובה של אחד כוונהו ולפי שיתו נפרש דאחר שמתרן הירושלמי דדיעבד נשוס דר"י נקיט, "ל דאחד צעוף אפי' לבתחילה אונס הרמז"ס כתב דשחיטה המעולה היא לשחוט צין צעוף וצין צצהנה צ' קימני ורק דדיעבד כשר רוב א' צעוף והיינו כחתי לישאל דהצנלי וכן כהנו הרמז"ס והרמ"ס, הנה לדידהו יתפרש הירושלמי כדלמרי לעיל דאחד צעוף רק דיעבד נוכחת ונן נתינתא דזנחת:

**חצי** אחד צעוף: עיין מה שכתבנו והתוקי כתבו היה חלי כל אחד הנה הרגישו שצתקפתא קמני שני חללין והוא רבותא עפי, חלל דלכתי קשה ונ"ט לא קמני שני חללין כמו שהוא צתקפתא, וע"כ כמו שפרשנו ואעפ"י שכתב הרמז"ס צפ"א שם אעפ"י ששחט יתר על חלי כחוט השערה, ע"כ פירושא רוב חללה, הודע דצפ"ג פסק להדי' דגרגרת שפסקה צרוז חללה דוקא, חלל דלל צעינן רוב מפולק רבין דרוז חללה גדול יותר מרוז הקפה אפי' יתר כחוט השערה נחזי רוב לעינים לעיני כל וכל זה צרוז:

צקדשים צ"פ: ניהא חד בעוף ודאי דיעבד הוא  
לכתחילה לריד צ' קיינן אצל תריין בבמה דיעבד  
זהויה עד כוונה ליכחט ולזיל וכן פריך צצצצ: בגין דר"י  
דק"ל דורידין פוקלין אף דיעבד קנ"ל דשנים צצצצצ צדיעבד  
קני וכדנפיש לקונן דחבנים  
נוודין ג"כ לכתחילה צענין  
שחיתת הורידין ופריך: ואין חלוקין  
וכי ה"ק לא פליג על ר"י  
דחכמין ניהנה דונקאונר ר"י  
עד שישחוט את הורידין ש"י  
דח"ק לא צני שחיתת ורידן  
כלל, ונשני שנדצרי צני צון נשונע  
שה"ק נוודה לר"י לכתחילה  
צענין שחיתת ורידן, ונש"כ  
ר"י לא נוודה לה"ק צהא דדיעבד  
צלי ורידן קני: התיבון, דר"י  
ק"ל דשחיתת ורידן אף דיעבד  
נעכב: ורובה של אחד, וקס"ד  
לכ"כ דפליג ע"ז דצרכה קני  
אע"פ שא"ל שלא ישחוט הושט  
כולה ואע"פ שחט הורידין:  
מן הצד, דנשונע הקינן צשחיתת  
על הצד ושחט את הורידין אע"פ  
שלא שחט רק רוב הושט:  
בגין דתנינן רובה, דהוי רק  
דיעבד, וכדנפיש צלשון בני צצצצ:  
דל בן, ה"פ "הנה ר' הילא שוואן  
צתירונו של ר' צין, ודאי ק"ל דלחבי  
דחוק ר' צון לחוקני חליצ' דר"י  
נשום דרובה ככולה אפי' לכתחיל'  
וקאונר דלא בן הוא רק דיעבד  
ולכתחילה לריד קינן שלם, ולכן  
פריך דלף חס לא חונר בן, וני  
הוא אבר יאונר הסיפוק דרובה  
ככולה לכתחילה הוא, והא נשנה  
סלינה שנינו רוב אחד וכו'  
שחיתתו כשרה דיעבד, ונשני  
דנשחט חין ראיה דה"ל ה"ה אף  
לכתחילה ורק נשום ורידן קנתי  
דיעבד קנ"ל דרק דיעבד שחיתתו  
כשרה: והא תנינן, כצר הסנענו  
דלא ק"ל כר"י צרישא, ח"כ ה"פ  
כיון דע"כ נותרלת צגין דר"י, ונ"ט  
לא נותרלת הרישא צגין דר"י  
ונשני דה"ל: חד בחולין, דא"ל  
כ"כ לדס: וחד בקדשים, דכל  
עיקר לדס הוא לריד: אי תימר,  
ה"פ ח' הסנענו זה הדין בחולין  
ה"ל אצל צקדשים נוודין חכמים  
לר"י נשום דכל עיקר לדס הוא  
לריד לפיכך הני זה הדין צקדשים,  
אצל הא קשיא ח' הני קדשים  
כ"ש הוא חולין, ונשני צגין  
דר"י, דה"ל דבחולין נוודה לרצנן:

מסיני על שחיתת סימנין ורובה של  
אחד במהוה ניהא חד בעוף תריין בבמה  
רבי בון בשם רבי יוחנן לא מתני מתני  
אלא בגין דרבי יודה דמר עד שישחוט  
את הושט ואת הורידין, ואין חלוקין על  
דברי רבי יודה, מן דמר רבי בון בשם  
רבי יוחנן לא מתני מתני אלא בגין  
דר' יודה דהא אמרה מודין חבמים לר'  
יודה ברם לית רבי יודה מודי לחבמים  
התיבון ורובה של אחד במהוה בשישחט  
ורידין מהצה, רבי הילא בשם ר' יוחנן  
בגין דתנינן רובה של אחד במהוה דל  
בן מה אנן אמרין אף בתחילה בדא  
דתני רוב אחד בעוף ורוב שנים בבמה  
שחיתתו בשרה בגין דרבי יודה דמר עד  
שישחוט את הושט ואת הורידין, והא  
תנינן אחד בעוף ושנים בבמה וקשייתה  
למתניתין ניהא חד בעוף תריין בבמה  
ואמר רבי בון בשם רבי יוחנן לא מתני מתני אלא בגין דרבי יודה  
חד בחולין וחד בקדשים דכל עיקר בדם מתכפרין רבי חייא בר אבא  
בעא קומי רבי מנא אין תימר בחולין ברם בקדשים מודין לרבי יודה  
לפום בן צריך מימר בקדשים אין תימר בקדשים כל שכן בחולין  
דפליגין בגין דרבי יודה דאין תימר בקדשים ברם בחולין מודי  
לחבמים לפום בן צריך מימר בחולין, היידנו בחולין והיידנו בקדשים  
רבי יודן בשם רבי חגי רישא דפירקא בחולין דעיקר אלפן הדין  
בחולין, רבי שמעון בן לקיש בעא קומי דרבי יוחנן מאחר דתנינן  
רובה של אחד במהוה להידי מילה תנינן רוב אחד בעוף ורוב שנים  
בבמה שחיתתו בשרה אמר ליה בגין דהא דתנינן תמן הביאו לו את  
התמיד קרצו ומירק אחר שחיתתו על ידו לפום בן תנינן רוב אחד  
בעוף רוב שנים בבמה שחיתתו בשרה רבי יודן בעא קומי דרבי הילא  
מה הדין מירק, אמר ל' כהדא דתנינן מי שהתחיל במצוה אומרין  
לו מרוק: תני השוחט שני הצאין בעוף שחיתתו פסולה ואין צריך לומר  
שני הצאין בבמה ר' יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט  
ושני הורידין, רבנן דקסריין בעין בתריין פליגין ברם לרבנן רוצה  
לשחוט קנה שוחט רוצה לשחוט ושט שוחט אי אף רבנן מודין  
לדרבי יודה דשחיתתו בושט ברם בקנה לא, ואית דבעין מימר  
אף רבי יודה מודי לרבנן רוצה לשחוט קנה רוצה לשחוט ושט  
איתא חמי רבי יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט ואת  
הורידין, במה דמר ורידן דוקא בן ושט דוקא ברם קנה לא,  
בגין דושט מקריצ' לורידין, אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון  
בן

הלכה א': חלל צגין דר"י וצצצלי חונרין דלף  
ר"י לא חונר חלל צעוף חוליל וללחו  
כאחת אצל צצצצצ לא וקשייתת חוקי' ודלף דלף" ר"י ננוי  
לכתחילה קאונר, ואס עזר וללחו שלם להחוקי' ונותר ולחלף"ס  
אסור חלל ח"כ נחתך לאצרים  
וכל זה הוא נגד הירושלמי דכל  
הקוג"י הבא חתיף דרבי יודה  
פיקל לעולם דהא חפ"י גצי  
ושט קאונר הס"ס חיהא חנוי ר"י  
פיקל לעולם וכו' ואתא קוגי'  
הס"ס שפיר רק לפי שטת הר"ן  
ז"ל, ואף דק"ל ג"כ דהיינו דוקא  
צצוף ולא צצצצצ, ו"ל דהירושלמי  
ננוי חכי ק"ל ולא חידבר נשים  
דצצצ פשוט דעוף חוליל ורובם  
ללחו כולה כאחת חפ"י דיעבד  
ננוי לא וצצצצצ דרובה ונחתה  
אצר אצר לא לריד:

רבנן דקסריין: ע"כ חגי'  
נשיבשתא ור"ג, צצצצין  
פליגין דר"י ושט ולא קנה צרם  
לרצנן וכו' ולית דצצצין ונינר  
צצצין פליגין דרצנן ושט או  
קנה או אף ר"י נוודי לרצנן  
וכו':

דעיקר אורפן, עיקר הנוסכת צשחיתת חולין קאי: רשב"ל לא שנוע ליה הא דלעיל, וק"ל בן נענאו  
דקיפא צקדשים: ומירק אחר, דכל ענודת יו"כ חינו כשר חלל צב"ג, ולכן אחר ששחט שיעור שחיתתו  
לקח צידו הנוזק לקבל הדס, ואחר גומר השחיתתו: שחיתתו בשרה, ונירק דקתני נלוס לעירק: מרוק,  
גומר וכן הוא צירושלמי פ"א דר"ה: תני, תוספתא נכילתן: שני הצאין, דה"ל חנינא דעדיפא נרוב אחד בתריין פליג.  
צושט וצודקין דדוקא קאונר: ברם לרבנן, נולצד מה דאונן לעיל דפליגי צורידין דדיעבד כשר פליגי ניני  
צושט וק"ל או קנה או ושט או דילנא רק צירידין, פליגי אצל לא צושט, ולרצנן נמי ושט דוקא:  
זאית דבעי מימר, דהכי ננעי ליה דלרצנן ודאי או קנה או ושט אצל ננעי לן ח' לר"י ושט דוקא או לזו  
דוקא ור"ה קנה, ושט דנקיט נשום דורידין קנוכין לי כדלחנרין לקמן: איתא חבי, צתנויה ח'ך אפ"ר  
לומר בן והלא נופורק קתני, פוקל לעולם" וזה ודאי דוקא נשנע: במה דמר, כונה דלח חונר ורידן דיקא  
ולא תינא דיעבד, והיינו ע"כ נשום דלא קתני קתם עד שישחוט, חלל פיקל לעולם, ור"י צושט דיק'  
הוא: בגין דושט, ה"ה חפ"י קנה ונקיט ושט דע"י שחיתת הושט נחתכין ג"כ הורידין כדלחנרין:  
7 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

נראה דהכונן אגמ' פסח  
פ"א דרשב"ל, אסור מ  
הפ"י, ונשיב חנוי דירושלמי

תני ר"ח: כן הוא הג' זקפרא חלל דחקר כאן צצצלי דושט קמוך לורידין: פריג ר"י בישט. לדידך וה"ג התם שאין ת"ל את הראש ואת הפדר והלל דאונרת קנה אושט. לרצנן אונרת, או דילמא חף לר"י: הראש והפדר צכלל האצרים היו ור"י למה כאונר את הראש דל בן. כלומר נאי תיבעי לך, ונשני דה"ל דר"י לאו ואת הפדר חלל לפי שכאונר וכו' וכן הוא דרך הירוי דוקא וכדלעיל: מאי ברוך. נאי הוי עלה אי ושט דוקא, או לקר, ור"ל דנש"ה הירושלמי קתני ילפותא דר"ח ודלידך תנאי נשח"כ הצכלי נקדר תחילה ילפותא דאונרתי, דהירושלמי ילפותא דר"ח ודלידך דר' לעזר ילפותא גמורה כינסו וכיון דתנאי כצר שקלי וטרי צדצר לא לריכין לאונרתי נשח"כ להצצלי לאו ילפותא גמורה כינסו וכדכחצו התוק' לא תתא חאי תנא חלל למעטא זכצו חצב חכתי לא ידעין אי ען הלאר או ען העורף, הלכך קדרו תחילה אונרתי דשקלי וטרי צהו ואח"כ נציא בגס תנאי כצר נלאו רנוז ויקוד שחיתה ען הלאר וצצצלי הג' נשונה נכמו שהו פה זקפרא שס: ברם שחיתה ען הלאר ען הדין קריי: לא פליג על ר"ח רק נפרש נילתא דר"ח דכיון דנפודק זקרא דשחיתה צלאר ולא צנצו וכו' ע"כ צגרון הוא ולא צעורף, דנשחיתה צגרון הוכרח קרא לומר דנליקה ען העורף:

בן לקיש חד אמר או קנה או ושט, וחורנה אמר ושט ולא קנה, בעון קומי דר"י פליגא רבי יהודה בושט, אמר לון ר' יודה ור'א פליג, דל בן מה אנן אמרין רבי יודה מודי בדא דתנינן רבי יודה פוסל עד שישחוט את הושט בגין דושט מקרציי לורידין לפום בן מר רבי יודה פליג, מאי ברוך, נשמעניה מן הדא, שחט את הושט ואחר בן נשמטה הגרגרת כשרה, נשמטה הגרגרת ואחר בן שחט הושט פסולה, שחט את הושט ונמצת גרגרת שמוטה ספק עד שלא נשמטה ספק משנשמטה זה היה מעשה ובאו ושאלו לחכמים ואמרו כל ספק שחיתה פסולה, הדא אמרה ושט ברם קנה לא מתיבין למן דמר ושט ברם קנה לא והא השוחט אחד תנינן אמר רבי יוסי מה את סבר אחד או קנה או ושט, אינו אלא חר מן תריין מתיבין לרבי יודה שהה דרם בורידין, אפילו בן פסול, אמר רבי יצחק וביני אלא לית בר נש דמר בן מודי רבי יודה דבי גמרה שחיתה בושט צהנז

גמרה אמר רבי יודן לית כאן שחט ושט וגרגרת שמוטה שגורתיה דלישנא הוא, אחד דתנינן קנה או ושט, אמר רבי אבון ויאות אחד תנינן: תני רבי חייא אומר מנין לשחיתה שהיא מן הצואה, תלמוד לומר \*וערבו בני אהרן את הנתחים שאין תלמוד לומר את הראש ואת הפדר שהיו בבבל כל האיברי' אלא לפי שנאמר \*והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחה וערבו בני אהרן הכהנים את הנתחים נתחים שהיו בבבל הפשטה מנין לראש שכבר הותו בשחיתה, ת"ל את ראשו ואת פדרו, מעתה אפילו מן ערפו, בדין אנן מימרין לית שחיתה מן העורף ברם מולק מן העורף שחיתה מן הצואה, מעתה בדא דתנינן השוחט מן העורף שחיתתו פסולה המולק מן הצואה מליקתו פסולה, אוק אנן מן דו מתניתא אולפין, רבי מני בשם רבי יצחק שחיתה בבלי מליקה ביד, ברם שחיתה מן הצואה מן הדיין קרייה ומלק \*את ראשו ממוד ערפו הוי ושחט את בן הבקר מן הצואה אית דתני תני מנין לשחיתה שהיא מן הצואה ר' ליעזר אומר \*זאת תורת הבהמה והעוף באי זה הוא תורה שותה בהמה לעוף ועוף לבהמה אלא לומר לך העוף הבשרו מן הצואה אף בהמה הכשירה מן הצואה, אי מה העוף ממול עורפו אף בהמה ממול עורפה תלמוד לומר, ראשו ראשו של עוף ממול עורפו ואין ראשה של בהמה ממול ערפה, ואית דתני תני מנין לשחיתת עוף מן התורה בתיב זאת תורת הבהמה והעוף באי זה הוא

אחר כדאמרין צצצלי: מעתה, דלשון שחיתה ונליקה רק צגנא, הדין נשמע, חייך יפרנס נחיתין השוחט ען העורף או העולק ען הלאר דשחיתתו ונליקתו פסולה, פשיטא הא לאו נליקה ושחיתה היל ונשני בגס ההוא דאמרן ונחיתתן שנועין: שחיתה בבלי כלומר לעולם נליקה שייך ען הלאר ושחיתה ען העורף, ונש"ה קתני המולק ען הלאר והשוחט ען העורף, פסולה, חלל מושגו של נליקה הוא ציד ומושגו של שחיתה צכלי, ור"כ הדרא קושא ננ"ל דשחיתה ען הגרון לא ען העורף, ונשני נודכחצ רחנא גצי נליקה ונלק ינוול ערפו ש"נ דהאי ושחט דא"רי עד שתחל ען הלאר, ולכן קאמר קרא דלגצי נליקה לא בן הוא רק כנגדו צעורף, וכן הוא צצצלי: אית דתני תני, כן הוא זקפרא שניי פ' י"ד צשינו לשון, והצקי צירושלמי יודע שאין דרך הירושלמי לומר על צרייתות דקפרא "אית דתני תני" רק על צרייתות דהוקפחות דר"ח ור"א כדפרשנו צכנה וקיוותה, ולכן נפטי זה, ונפטי שיני הנוקחאות כדלח דלאו צרייתא דקפרא הוא רק תיקפתיה דר"ח ור"א, חף שאינו צדינה, וחדא היא קיפא, דקפרא וחדא הירשא: מן הצואה נליקה

לדגים. וכל נפש חיה הרוגתה  
דרש"ל בנוי ונקרא דזאת יל"ף, ל  
הכשירו צקיעון אחד מדהוטל קרר  
לומר לך. חקר כאן ונוסס. דהו  
כל כך מדרבי הורה אדרבה  
וכן הוא צכיר פ"ד ה"ה ומאחר  
ונפורס כנו צצהנה וחי' ודאי

**פכקא : שחימה מהצה למדצה.**



וק"ד דצחיתא נייירי עד דנוסיק פסח הצא צטוואה אנריין הכי וודאי אין לפרש כפשיטא דנחלה הוא כרוז, דא"כ נחלה ככול"ה הוי ליה למימרה, רוב נחלה ואין תליין שחינו ידוע צידוע כנוו שהאמר רובה ככולה, דכולה הוא הידוע דיותר נוזה השיעור ח"א, חצל כרוזו דקאמר קשה, הא רובו ננוי נקטיין לכולו ונחלה ככולה הוי ליה למימרה, ויותר קשה שהא דצר שאין שכל הישר קונלתו דאם לזליין צהר רובה קצרה היל דרובה עדיק נהניעו חצל נחלה על נחלה כסם שהאי חלי הוי רוב חלי השניה ננוי רוב, לדוגמא נאמר גבי רישא של עולה דלא חייסין שמה ניקצ קרום של נווה נוסם דאנריין זיל צהר רובה קצרה היל, דרוב צהנווה לא נקצו קרום של נווה חצל אי נאמר נחלה כרוז, הנה נחלה השניה דהיינו העריפות ננוי הרוב וכן גבי בחיטה אי נחלה הנשחט רוב ח"כ נחלה הנשחט הוי ננוי רוב ואנריי רחננא לנשה לא השייר רובה, ונה שפירכו דבין דלא נשהיר רובה צלתי נשחט רוב בחוט קריין ליה, ודאי קשה לדרכה הא אשהיר רובה צלתי נשחט, ונקטנא כן דהא צהנווה צחיה צחוקה איקור עונדה עד שידע לך צנה נשחטה, ואם קצרה דנחלה על נחלה כרוז חילנא כ"כ להולאה נחוקה איקור

אזר נון החי כ"ש נאמר קצרה זו להיפך דנחלה הנשחטה כרוז ונשחטה צחוקה חנוה, וצר נון הדין הנה הא דרובה של אחד כנווה קצרה היל דהבי אגמרה רחננא לנשה בחיט רובה, דכי נפקא חיותא צרובה היל דנפקא, חצל נחלה כסם שצח נחלה הנשחט להפיק החיות כן צח נחלה הקיימת להחזיק החיות, רחיה להעיר זה כי הבא נאמר נופורש שחיטה נחלה לנחלה ודאי אין לפרש רק כנוו שפרשנו דנחלה דקתני הוא נחלה הנראה לעינים ורוב הי רוב הנראה לעינים וק"ל לר"י ולרז כהנא צצלי דאנריי רחננא לנשה רוב הנראה לעינים והוא קצרה הצצלי, ונה טרפה דנשחטה היכי דציינן רובה ציינן רוב הנראה לעינים שחיטה, דעד דאיכא רובה לא נשחט ר"י לא כ"ש דציינן רוב הנראה לעינים, ונה דלא קאנריי נופורש רוב ההקפה או רוב חללה, דרוב ההקפה נראה לעינים כנחלה, וק"ל להירושלמי דדוקא לעינן שחיטה אנריין כן בדפרשנו דהקפה עד ולנעלה נשחט צשאר דברים כנוו צרישא של עולה ודאי ח"א לומר הכי עד דנוסיק נחלקו כן הנאי לענין פסח הצא צטוואה, דהתם צאנה כל נחלה כרוז והצצלי דק"ד רק דלענין שחיטה נייירי פריך שפיר נהא דתנן חלי אחד צעוק ואחד וחלי צהנווה שחיטה פקולה דנחלי חלי הנראה לעינים קאמר ואנריין דאפ"ה פקולה וודאי קשה, הש"ס לפי ונה דפרשנו קוש"א חלינא היל ואנריי דנדרצנן לא קנטיין על רוב ההקפה וציינן רוב הנראה לעינים והוא רוב החלל והיינו כשיטה הירושלמי ולמה אנריי פקולה נפני נראה העין, וכאשר העין צקוג"ה הש"ס מביטין וצדצרי רש"י תמלא כי הכל נצואר וגם לא קשה קוש"ה הוסיף ד"ה רב אנרי:

ולמה אמרו פסולה מפני מראית העין ור' יוחנן אמר שחיטה מחצה למחצה פסולה הבא אמרין בתורה בולה רובו ככולו, רב אמר סוף שיעורין להקל ר' יוחנן אמר סוף שיעורין להחמיר רבי חייא בשם ר' יוחנן מבי שקורותו למעלה מעשרים נותן קורה בתוך עשרים וממעט בתוך עשרים אמר רבי יוסי והוא שיהא כל הבשר קורה בתוך עשרים, ר' חלקיה בשם רבי אחא ואפילו ברב אתיא במה דמר תמן פסולה מפני מראית העין אף כן פסולה מפני מראית העין אמר ר' חייא בר בא בשם שחלוקין אמרין כן, כך חלוקין תניין במומאה דתני הוי הציבור חייין מהורין וחייין טמאין, המהורים עושין את הראשון והטמאין את השני דברי רבי מאיר ר' יודה אומר המהורים עושין לעצמן והטמאין לעצמן, אמרו לו אין פסח בא לחייין אלא או בולן יעשו בטהרה או בולן יעשו במומאה, מנו אמרו לו, ברבי יודה דתנינן תמן נשמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים ר' יודה אומר שניהם יצאו לבית הישרפה שאין קרבן ציבור חלוק, וחבמים אומרים הטמא במומאתו והטהור יאכל רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי יוחנן, מנו אמרו לו

נשעריין צחלה הוי רק נחלה ננוס (דהקפה עצה נלנעלה ודקה נלנעלה ורוב ההקפה הוי רק נחלה חללה) וק"ל לרז דכשרה דכין דהוי רוב ההקפה דהכי אמר ליה רחננא לנשה לא השייר רובה צלתי נשחט ונחלה הנשחט ליכא גם רוב ההקפה: למה אמרו צמתינן פקולה דודאי נחלה ננוס ח"א לומר דא"כ פשיטא, חלא ודאי דרוב הנראה לעינים נייירי ואפ"ה קתני פקולה: מפני מה"ע, דהרואה יאמר נחלה על נחלה הוא: פסולה, דציינן רוב הנראה לעינים, והוא רוב חללה דדוקא רובו ככולו אנריין והוא רוב הנראה לעינים, והכי אמר ליה רחננא לנשה שחוט רובה הנראה לעינים: רב אמר, לשיטתו דנחלה לנחלה כרוז: סוף שיעורין, כההיא דלקונן לא ציינן שיהא הבשר קורה בתוך עשרים: ר' חייא בשם ר"י, נפרש לנחלה ננוי קוף שיעורין להחמיר צכי האי גונא וכדנפרש ר' יוסי שיהא כל ההכשר צהר עשרים: ואפ"ה ברב אתיא, וק"ל ננוי דלר"י הכשר ננוו צהר ב' נפני נה"ע שחננוו שכל הקורה לנעלה ננעשרים: דתני, תוספתא ריש פ"ו דפסחים וה"ג ההם, חלינא פסח צא צטוואה צזנן שרובו של ליצור טוואין הוי חליין וכו': דברי ר"מ, דק"ל נחלה על נחלה חינו כרוז, ונש"ה חף אי נאמר דנעוטי כינה עושין הפסח צטוואה עם הרוב עכשיו שנפני טעם זה הענאין נידחין לפסח שני, דכין דליין כרוז נדחין לשני כניעו, עושין מהורין צראשון צטהרה: עושין רעצמן, דק"ל נחלה על נחלה כרוז הלכך מהורין חלין נדחין ולא עבד הראשון צטוואה כיון דרובה כינה והענאין חלין נידחין לשני דרובה כינה, ורוב ליצור חלין נידחין: אין פסח, אחד צא לחליין שאין קרבן ליצור נחלק, וכן הוא צתוספתא, מנו אמרו לו, הש"ס קא מוצעי נחלי אמרו לו דקאננה, הא ר"י גופא ק"ל כן דלין קרבן ליצור נחלק, וכן הוא צש"ס הוריות פ"א ה"ו והג"ה בר"נ צירושלמי פסחים פ"ז ה"ו נשחטתא, והיותר כ"ל דהג"ה הנכונה היל כנוו שהא צתוספתא וגרסי דברי ר' יודה ר"ש אומר מהורין עושין לעלמן וכו' ולכן פריך הש"ס מי הנה שאמרו לו ר"ש, ונשני דר"י הוא דק"ל צמסנה ננחות שאין קרבן ליצור חלוק, וה"ק אפ"ה לדידך דלא ק"ל מהורין עושין את הראשון וכו' נשום דק"ל נחלה על נחלה כרוז מ"נ, הא ודאי אי אפשר בדקאמרת כל חד לעלמן חלא או כולן צטהרה או כולן צטוואה: תמן משנה ננחות (דף י"ד:) שניהן יצאו, דהכי קבל

דלענין שחיטה נייירי פריך שפיר נהא דתנן חלי אחד צעוק ואחד וחלי צהנווה שחיטה פקולה דנחלי חלי הנראה לעינים קאמר ואנריין דאפ"ה פקולה וודאי קשה, הש"ס לפי ונה דפרשנו קוש"א חלינא היל ואנריי דנדרצנן לא קנטיין על רוב ההקפה וציינן רוב הנראה לעינים והוא רוב החלל והיינו כשיטה הירושלמי ולמה אנריי פקולה נפני נראה העין, וכאשר העין צקוג"ה הש"ס מביטין וצדצרי רש"י תמלא כי הכל נצואר וגם לא קשה קוש"ה הוסיף ד"ה רב אנרי:

קצב ר"י מרבותיו שכל קרצן ליצור שנפסל חלי ער דעתיה דר"נ: עיין ונה שפרשנו, והא דקאמר נפסל כולו כדאמרין צצצלי: הכמים. שהן כשיטת ר"י צהאי ליטנא, ולא קאמר "אין הינו כרובה גרקי" וכן הוא צהוריות, דחכמים. נני ק"ל צטונאח שיהן יעשו צראשון צטונאח ואין הינו כניעו צטונאח פסח דאין קרצן ליצור חלוק, הודע דהא ר"י דודאי אין עושין לא את הראשון ולא את השני, דרך הירושלמי לקלר ולהפוש לשון דברי האומר ור"נ הוא דאמר טהורין עושין את הראשון וקאמר דדבר זה ח"ל, ואע"ג דגם נה שאמר וטונאח יעשו את השני נני ח"ל הפס הראשון, ואי נאמר כניעו לא הראשון ניחא ורק נה שאמר וטונאח יעשו השני לא ניחא צהאנת אין עושין לא את הראשון ולא את השני וד"ק:

ער דעתיה דר"נ: הנה חס נגרים בנוו שהא צהוקי ק"ל לר"י דאין קרצן ליצור חלוק, ורק אי לא ק"ל נחלה על נחלה אינו כרוב פריך, ולהגירקא דהבא קשה הא ר"י ק"ל דהללו עושין לעלון והללו עושין לעלון, ולי' דאחר ספריך הש"ס אומר לו נני ונציא הך נהיהן דונחיות דר"י נני ק"ל אין קרצן ליצור חלוק תרויהו חונה, ובדאמרין צצצלי אי חיבא תנא דק"ל כתנא קנא דלונר פלגא ופלגא לא עבדי כוליה צטונאח, וקצר לה כר"י דאמר אין קרצן ליצור חלוק וה"ק ען הדין הללו עושין לעלון וכו' אלא נפסי שאין קרצן ליצור חלוק יוהר עיז לטונא אחד צהקן או לשלחו דרך רחוקה: טונלי

בתירא בבעלי קריין, בר' אילעאי בראש"י הגו דתני רבי אילעאי אומר אין ראשית הגז אלא בארץ ברם בחוץ לארץ לא: כרבי יאשיה בבליא הברם, דתני רבי יאשיה אומר לעולם אינו חייב עד שיזרע, חיטה ושעורה וחרצן במפלת יד, כרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין, דתני רבי יודה בן בתירא אומר אין דברי תורה מקבלין טומאה רבי חנינה הוה עבר על תרעי דימוסין בקריצתיה ומר מה: מובלי

ורק אפטר שכולם יעשו צטונאח צראשון, ואי ק"ל אינו כרוב ח"כ שיהם אינו כרוב, והטהורים יעשו הראשון צטהרה ניחא דאין נדחין נפסי ניעוט הטונאח אכל "הטונאח אין עושין את השני" דלא הוי ניעוטא דכל ניעוט הוא רק נגד רוב וטהורין נני לאו רוצה ניכנה, וכן אין עושין את הראשון דלא הוי רוצה וכללן שני דרצ כהנא צצצלי פקחים (ע"ט): אמר ר"י לא אמר, ה"פ הא ודאי הרי רוצה לא נולית חונה, דאי הוי ק"ל כן הוי חונה דאין רוצ טהורין עושין את הראשון צטהרה ורוב הטונאח אין עושין את השני כי חס שיהם הראשון צטונאח: בדלעיל, ונדלח חונה כן ודאי לא ק"ל נחלה ככולה: ברם, הכי ק"ל דהוי כניעו ורוב טונאח לא ידחו, וכיון דאין רוצ עושין השני ח"ג דגם הטורין ג"כ אין רוצ ע"נ ידחו לפסח שני דכל שאינו כרוב בידון כניעו וכללן ראשון דרצ כהנא שס: על דעתיה דר"י, דק"ל אין קרצן ליצור חלוק, ואע"ג דקאמר הקנהא או כולן יעשו צטהרה או צטונאח, לאו הקנהא הוא דטונאח צטהרה ודאי לא, וטהורין לא יכלו לעשות צטונאח כיון דהטונאח לאו רוצה ניכנה: וטמאין, כי היכי דלהוי רוצ, וע"כ הניעוט דטהורין צטליך ויעשו צטונאח: משלחין אותה דקצר שיהטין וזרקין על טמא צהקן, ולטונא צמה ח"ל, דנצטל אוהו נחגיגהו ביון דלא חזי צראשון, ואע"ג כשנשלחו נצטלו נפסקה, הא חזי לפסח שני, ורצ ל"ס הכי דנני לייט לנו לילך: צדך רחוקה (וכן הוא צצצלי): אין היחיד מבריע הוא ר' אליעזר צן נהיה צתוקפהא דאמר אין היחיד נוכריע את הליצור לעטונאח: תמן, נכנה צרכות פ"ג: בעל קרי, דעורא היקן לישראל עזילה לצעל קרי כצחאן לעקוק צהורה או להפסל: מדרה ברבא, צרכות ק"ש, ואינו נולית נפיו ור"י ק"ל דנולית נני נפיו: מפני הברכה, שאינו יכול לצרך כ"ז כלל ע"כ: מחברין את, נוכה האקיים, שאומרים שאקור להזכיר את השם צלי עזילה: אין ד"ת מקבלין טומאה, דכתיב הלל כה דברי כאש נה חס אינו מקבל טונאח חק ד"ה אין מקבלין טונאח: אינו חייב, נשום כללים: בבפלת יד, דהוי להר כלאי זרעים וכלאי הכרם: ער תרעי, על דלתי נרחללות החנוין הצטצריא, והנה הלנוידי כה האקיים: הצצעים יצו כל היום להחניג שס צנצניות החנוין ולצטל נוד"ת והכל חמת נקוסה הקדושה, ולכך הצצרים נשם ר' חנינה קילכו ללמוד, וכל נ"י שיש לו מלאכה יעקוק צנללכיהו שהצטלה נציא לידי עצירה וההורה נגינה:

יִשְׁמְרֵיךָ שְׂמֵיךָ וְשִׁמְרֵיךָ שְׂמֵיךָ וְשִׁמְרֵיךָ שְׂמֵיךָ

## צקפרא

זמיר  
והיה יגיון  
כח בחוקים  
בזה נקרא.  
  
נראה הקדמה  
רסין כה' ית'  
ה' רפסני  
י ס' ת'  
המשל עור  
וינו דול גפרון  
צמר קט מלי  
ברכה

76

צראש אחד נואר ונשהו די לפיכך  
לריכטן להרהי צבא :

**הלכה ג' •** הדא דתימא.  
לכאורה היית' אומר

איונו פו  
דעה פטול  
און פייני  
דעווע באונ  
דיס נא  
פסולק מיינ  
באן נעבן  
ארייכע בא

**מישנה:** נפלה סבין ושהמה אף על פי ששהמה בדרכה חילול

שנאמר וזבחת ואכלת מה שאתה  
זוכה אתה אוכל. נפלה סבין והגביה  
נפלו כליו והגביהן השחזו את הסבין  
ועקף וכא חבירו ושחט אם שהה כדי  
שחיטה פסולה. רבי שמעון אומר אם  
שהה כדי בימור:

הלכה ג': **הוא דתימר בחילין ברם  
בקדש'ם לא ואתי'א בהדיא**

דשמואל שאל לרב הונא שוחט ונתעסק  
בקדשים, אמר ליה לרצונכם פרט  
למתעסק ואית דבעי מוליק מן הדין  
קרייה \*ושחט את בן הבקר עיקר שחיטה  
לשם בקר, מה נפיק מן כיניהון בשעבר  
מן דמר לרצונכם פרט למתעסק, אוק  
בשעבר פסול, ומן דמר ושחט את בן  
הבקר עיקר שחיטה לשם בקר, בתחילה  
הא בשעבר לא: עד כדון נפלה, הפיל  
הוא במתעסק, נשמעינהו מן הדא דתני  
רבי חייה נפלה סבין ושחטה, או שדרס  
עליה ושחטה או שנמכחה מאליה נבילה  
ומטמא במשא, הוי לא שנייא היא נפלה  
לא שנייא היא הפילה הוא ואתיין כמן  
דמר לא בעיין כונה לשחיטה בדרם בעיין

כונה לחתיכה מן הוא דתני רבי הושע  
בדרכה רב נתן מבישד וחכמים פוסלי  
רבי לעזר לית הלכתא כהדא מתניתא  
דתני רבי הושעיא ומתניתן הדא דת  
במסעסן בשורה: תמן תנינן גדה שנאנס  
טהורה לביתה וטמאה לטהרות רבי  
הריקין מטי בה בשם ר' יוחנן טמאה בין ל  
זסי בי רבי בון טעמין מן הדין קדייה וכו'  
לדעת אף שניה לדעת ומנן לון שהראש  
לדעת מתיבין לרב מה נפשך אי את אוסר  
אוסר אוסר כרת ואי את מתיר אוסר  
מיתה שנייא היא חולין שנייא היא טהרות אב

## אמר

ואע"ג דלא לריד קרא, דקצרה היא, בדפריד נקטן על רצ ונו"ג אי אהא ונחירה לבעלה א"כ כ"ס לחרונה הקל, ואי אהא חוקרה צדמונה כ"ס לבעלה החמורה, אזל הכא טעלה רק צלי כונה שאלהא, וקאמור דטעמון דלא ונחי טעילה כזו ון הדין קרא וזפ"ז י"ל "טעמון" פי' צין לרצ וצין לר' חור"י: איסור מיתה, ברה חמור ונחיתה דהוא וזרעו נכרה וטעם שכלל חרונה צדמיתה: שנייא הוא חולין. דלא לריכז כונה ונשא"כ טעמוה, ופריד ונ"ל אם אפרת בשחיטה. דלא צעיקן

רק היכי שהחטונה הוכחה על  
 ידיה ובשנפילו הקבין שחט דרך  
 הולכה, וטעמא דר"ח צתוקפתא  
 דק"ל ה"ה הפילה נפירת צתוק'  
 פ"א שכתאנר וצתח ואכלת לא  
 שצח העבו"ם ולא שצח הקוף.  
 ולא שצתח נחליה ונש"ה הפש  
 הרונצ"ם ילפוחא דשחטת עבו"ם  
 נכלה ונן קרא דוקרא כך ואכלת  
 נוצחה ולא נוקרא דוצחת ואכלת  
 כנוו שפ" ר"ה, ונשים שצתחוק'  
 ילף נחאי קרא דאף צתחה  
 נחליה נכלה, וליהא בן, אלא  
 כותתינן דרוקא נכלה הא הפילה  
 כשרה כר"י דלא צעינן כונה  
 לשחטתה ונאן דפקן כותתינן  
 ע"כ ליה ליה האי טעמא אלא  
 נוקרא דוקרא כך ואכלת נוצח.  
 ועיין ירושלמי לעיל פ"א ה"ג:  
**הלכה ג'** דתני ר"ה: וצצלי  
 אושטיא זצירא דנון

הצריח, ואולי הוא תני הצריחת  
צמח רצי הושעיה:

**ורבי זריקן** מטיי זה צאס ר"י  
לא גריקין לזה צירוקלוניי  
שעה, וגם הא' אונר ר"י צי רצי  
בון רק ה"ג מה טעמאל, ועיין  
צתוק' נכילתן ד"ה עון כרת  
ההרה דפרכו איפכא הוי ליה  
לנוימר עון ניתה אוקרת עון  
כרת מוצעיל דהא פקטיל דצעינן  
כונה לתרומה וי"ל נשום דנקטי'  
נעיקרדז טהורה לציתה קאונר  
החילה עון כרת התרתה, ופה  
צירוקלוניי מפורש דתרת' פריך  
ונוש"ה גם צצצלי ה"פ אי עון  
כרת התרתה ע"כ עליך להתיר  
עון ניתה, ואם את' אוקר עון  
ניתה ע"כ עליך לאקור איקור  
כרת :

17

בונה לחתיכה מן הוא, דתני רבי הושעיא זרק סבין כמותל ושחמה  
כדרבה רב נתן מבשיר וחכמים פוסלין, רבי יצחק בר טבליי בשם  
רבי לעזר לית הלכתא כהדא מתניתא דרבי חייא אלא כדרבי נתן.  
דתני רבי הושעיא, ומתניתן הדא דתימר נפלה ברם הפיל הוא  
במסעסך בשורה: תמן תנינן נדה שנאנסה, ומבלה ר' שימי בשם רב  
שחורה לביתה וטמאה לטהרות רבי זעירא בשם רבי חנינא ור'  
חריקין מטי בה בשם ר' יוחנן טמאה בין לביתה ובין לטהרות אמר רבי  
זוסי בי רבי בון טעמין מן הדין קרייה ובבם שנית ומה, מה הראשונה  
לדעת, אף שניה לדעת, ומנן לון שחראשונה לדעת וצוה הכהן וביבם  
לדעת מתיבין לרב מה נפשך אי את אוסר איסור מיתה כל שבן שאת  
אוסר איסור כרת, ואי את מתיר איסור כרת כ"ש שתתיר איסור  
מיתה שנייא היא חולין שנייא היא טהרות אם אמרת בשחמיטה תימר לביתה

אכס יונה  
הגדה  
שהחיות  
ו. ילפת כוח  
אסתר הענין  
עדה יהושע  
חלל עשרה  
טב הדד חסד  
קטל. ו. חסד

הו' אהרן בן  
דוד בן צבי  
הבן משה בן  
דוד בן צבי  
הבן משה בן  
דוד בן צבי  
הבן משה בן  
דוד בן צבי

פסוק " (אב־)

פסוק " (אב־)

פסקא: תני רבי יעקב גבלייא קומי  
רבי יוחנן עיקרי שחיטה  
בבולא שחיטה אמר ליה יאות, ר' יצחק  
בר טבלייא בשם רבי שמעון בן לקיש  
עיקרי שחיטה סוף שחיטה הך עבדא  
שחט רובה ושהה במיעוט, שחט רובה  
וגרם במיעוט, למן דמר עיקרי שחיטה  
בבולא שחיטה פסולה, ולמן דמר עיקרי  
שחיטה סוף שחיטה כשרה אמר רבי  
חנני לא מסתברא בן, ברם שחט רובה  
ושהה במיעוט כל עמא מודין דפסולה  
שחט רובה וגרם במיעוט כל עמא מודין  
דכשרה, מה בינה לקדמיותא קדמיותא  
דו חד שחיטה, ברם הבא בי גרם פסק  
שחיטה, שהה במיעוט ושחט רובה גרם  
במיעוט ושחט רובה כל עמא מודין  
דפסולה, איתא חמי השוחט בחצי  
פגומה כשרה, ואת מר איכין, תפתר  
הדא דמר בושט ברם בקנה לא כדא,  
אלא כן אנן קיימין, שחט גוי וגמר  
ישראל שחט ישראל וגמר גוי למן דמר  
עיקרי שחיטה בבולא שחיטה פסולה  
למן דמר עיקרי שחיטה סוף שחיטה  
כשרה, הדא דתימר בדבר שנעשה  
גבלה

כלל הגזזה והרצלה  
ועוף הגזזה והרצלה  
ועוף לעוף" והיותו  
חיותא אין לרין  
י' הו' שכתבו דצין  
דול. מן דקה לגסה  
ובן דעת צעל הנואר  
ל' שמואל ור"י, דלדידהו  
ואלו לר"י צ"ח כדי  
כר"י צ"ח ודאי דלית  
י' על"י אלא פסקינן  
ד לגבי שמואל ור"י  
הוא שיטת הר"ק  
ין ז"ל (ודלח) כמו  
צ שמואל ור"י אית  
הגזזה והרצלה אלא  
י"י ק"ל וצעוף לרין  
מיהו כיון דצלח שיעור  
ולחלק כ"כ צין דקה  
לעוף

מכיל לחלק לענין טבילה: וכינוי. כן  
 "וי כיני דתני כן מפירש במשנה  
 לש. מן הים שדינו בזוחלין עד  
 תוכדונפר: ובלים בני כינה ניהו  
 צמחיה וארס דמוצי דכל" בדאורי  
 צצלי: מעשה אפי' לטהרות. כיון  
 דנוטחיתן את יליף דילנא הא  
 דקאמר טהורין היינו אף לטהרות  
 טבל לחילין. ונאנו כן דאפילו  
 טבל לחילין ולא אסתוין לטהרות  
 אין טבילת טבילה לטהרות:  
 החזקה. מי שטבל ואסתוין רק  
 לשם טהרה עלה לו טבילתו  
 לחילין ולא לטהרות: דל כן. ה"פ  
 אצ"י דמסנה מפירשת וקיי"ע  
 לרב, וא"כ פשיטא דהלכתא כרב  
 אצ"כ הולרבו רבי צא ור"י לומר  
 הלכה כרב דלא כיוור רב ור"י  
 הלכה כר"י ועיד דאניו רביס  
 כנה רב קנול דהלכתא כרב:

**פסקא:** עיקרי שחיטה. ה"פ  
כל דבר פוסל בשחיטה  
פוסל בכל השחיטה ונתחילה ועד  
קוף ורענ"ל קבר: סוף שחיטה.  
סבל דבר פוסל בשחיטה פוסל  
רק בקוף שחיטה וכדועפרש לקמן:  
הך עבדא. הך נשכחת פלוגתייהו  
ושהה במיעוט. סירושלנוי חנוונה  
נאף, דהא גבוינא דהין ים רק  
לחצתק כונו שפיר"י, אי נאנר  
בין לשחיטה ברוצה לחבברי לא  
נפסקי עוד בזה צויעטו בחרא  
אי דילנא בין דשטע עד גמר  
כילהו דהא שחיטה היא, וא"כ  
אי נאנר אין שחיטה אלא לבקוף  
אדרבה צויעטו בחרא אטריך  
ע"י ששה וכנוו שיש לחצתק  
אליצ"י דר"י כן ים עוד יוחר  
לחצתק לרענ"ל, אלא ודאי דה"פ  
דהא ע"כ תרויכו ק"ל דרוצה  
בכולה, ושחיטה קריה הכשר שחיטה  
אלא דר"י דקאנר, כולה שחיטה  
ודאי כונתו על הלכתחילה והיינו  
כדאמרינן צבצלי ישנו לשחיטה  
ונתחלה ועד קוף אלא לרענ"ל  
ק"ד דקאנר קוף שחיטה דנהכשרה.

י"א לומר דבנינועו זהרר איתרפא  
 י' אקוף שחיתת הכוב קאנר, עד  
 אומר דאפי' לרשנ"ל כל כונה  
 היל: מה בינה גרם דבנינועו  
 ה' ונשני גני טהה חדא שחיתת הוא  
 ג': כי גרם פסק שחיתת. ע"כ פ"א  
 י"ד ה' (החל"ד) נשם ר"י דרבי  
 היינו שחיתת שלא דנוקוס שחיתת  
 אחר שחיתת הדין: שיהה במיעוט.  
 י"ן דשט קאנר, ולכן פריך:  
 ששחיתת נחלי קיה פנוס כשרה  
 שט דאטריוף נשמה: בן אן היימן.  
 הגוי וגמר הישראלי או איפכא  
 גוונא פקולה, ונש"כ לרשנ"ל  
 קרה, ונחלי כשרה. ע"כ רק אגמר  
 עכ"ס ליכא כשרה למיבשר אלא  
 נשום דר"י דנכל גונא פקולה:  
 אפי' גמר ישראלי פקולה, דוקא  
 י" שחיתתו נכלה, אצל דגוונא דלא  
 עשה

[illegible]

עשה ע"י שחיתתו וכדוּפּרָשׁ: הִךְ עֲבִידָא. שֶׁלֹּא עָשָׂה לַעֲוֹן וְעִ"כּ וּמִכָּרַח אֶתֶּם לְיוֹנֵר הַגִּזְזָה וְהַרְצָה דְּדָקָה הַנִּכְרִי כִּצְלָה ע"י שְׁחִיתוֹת וּנְשָׁכִי דְּנִשְׁכַּחַת צָקָה שְׁחִיתוֹת הַגּוֹי וְשְׁחִיתוֹת עוֹף וְחַי וְדָלִי הִיָּה לִיָּה לִר"י צ"ח לֹא־שִׁנְעִין, הַחֲלִי דְהוּי שְׁחִיתוֹת כְּחֲלִי קִנָּה פָּגוּם: וְהָנִי בֵּן. צְהוּק' אֵלֶּל וְדָלִי דְלִיכָא אֵלֶּל תְּרִי שִׁיעוּרָא דָקָה לְדָקָה וְהִ"ה וּנְכִילָתָן: וּבִשְׁמֵי אִפִּילוּ בִשְׁהוּ. דְּכִיּוֹן דְּנוֹטְרִיק צָכָךְ: וְשָׂהָה. לַעֲוֹן וּגְסָה לְגָסָה, וְדַע דְּהָרֵצ צַעַל הַמְּאֹרֶה הַקָּסָה עַל שְׁחִיתוֹת רַבִּי ז"ל הִרִי אֵין אֲוִינִים צְטְרִיפּוֹת ז"ו דְּיוֹנָה לְזוֹ, וְהַלְכּוֹת שְׁחִיתוֹת הַלְכָּה לְיוֹנֵר הֵן וְכָל נִיָּה דְלֹא אִיהִינֵר וּנְפִירָה אֵין לְזוֹ לְהַכְרִיעַ וּנְקִצְרָא וְלִדְנוּת עוֹף לְדָקָה, כִּיּוֹן דְּר"י צ"ח לֹא הַכְרִיעַ צַעֲוָא לֹא כִרְצ וְלֹא כְּשִׁמּוּאֵל וְר"י, אֲזַל וְנִלְכַּד זֶה קָסָה הַחֵיד אֲפִסְרָא לְיוֹנֵר דְּר"י צ"ח צְשִׁיעַתָּא חֲדָא עִם רַב קָסָה, וְחֵיד אֲפִסְרָא שֶׁלֹּא הִיָּה וְנִזְכִּיר כֻּלָּל הַח דִּיגִזְזָה וִירְצָה, וְנִיָּה שְׂבָחָהּ הַתּוֹק' דְּנוֹקְצָרָא וְדִנְחֵלֶק צִין גָּסָה לְדָקָה ש"ו דְּהִיָּה צִין דָקָה לַעֲוֹן דְּהוּא יוֹתֵר חֲלוּק וּגְסָה לְדָקָה, אֲזַיכָא אֵלֶּל אֲדָרְבִּי דְּנוֹקְצָרָא דְּר"י צ"ח כְּשִׁמּוּאֵל וְר"י ק"ל וְנִלְכַּד וְנִחְלַק וּנְפִירָה צִין דָקָה לַעֲוֹן כְּמוֹ שְׁנִחְלַק צִין דָקָה לְגָסָה ש"ו דְּדָקָה לַעֲוֹן וְלֹא עוֹף לַעֲוֹן וְעִנְיָא וְנִיָּה דְשְׁחִיתוֹת עוֹף שְׂהוּא רַגַע כְּוִינִירָא לֹא חֲבִיצָה שִׁיָּה כֻּלָּל, וְעוֹד אֲזַי אֲוִינֵי אֵין תְּרִי גָסָה לְגָסָה וְדָקָה לְדָקָה וְדָלִי אֲפִסְרָא לְיוֹנֵר דְּהִיָּה עוֹף לַעֲוֹן וְתִנִּי וְשִׁיָּה, אֲזַל ר"י צ"ח הִ"ק "דָקָה לְדָקָה וּגְסָה לְגָסָה" וְאִי הִ"ה עוֹף לַעֲוֹן, הִיָּה לְרִיד לְקִדְרָס בְּקִדְרָא עוֹף לַעֲוֹן דָקָה לְדָקָה וּגְסָה לְגָסָה וּנְדִשְׁבֵּק עוֹף ש"ו דְּעוֹף לַעֲוֹן לֹא ק"ל, וְלִפִּי נִיָּה שְׂבָחָרְנוּ שְׁחִיתוֹת רַבִּי אֲתָא שְׂפִירָה, וְנִיָּה דְּשִׁיעַתָּא וּנְפִירָה כְּשִׁיעַתָּא רַבִּי דְּרִצְוִינִירָא וּנְפִירָה אֲוִינֵי עוֹף, לַעֲוֹן, אֵלֶּל וּנְדִקְאִנֵּר הַצְּבִיל צְמִירָה וּנְשָׁנִי דְּר"י צ"ח וְשָׂהָה, דָקָה לְדָקָה וּגְסָה לְגָסָה, וְהַכָּא פִּקְקִין כְּר"י וְר"י וְדָלִי דְר"י צ"ח עוֹף לַעֲוֹן לֹא ק"ל וְר"י וְר"י אֲזַל דְּהַבֵּא ק"ל כְּמוֹ דְּצִהִינֵה גָסָה לְגָסָה וְדָקָה לְדָקָה כְּדִפְרִשְׁנוּ וְחֲדָא הוּא וְנִיָּה אֲזַי שְׁחִיתוֹת רַבִּי אֲזַי צְשִׁיעַתָּא וְהִיָּה צְשִׁיעַתָּא עַל דְּעִיָּה דְּר"י דְּהוּא מְרִיָּה דְּאֲרַעָא קְדִישָׁא: מְשִׁנָּה: שְׁחִיתוֹת הוֹשֵׁט וּפִסְק אֵת הַגִּרְגֵרָת, שְׁחִיתוֹת אֵת הַגִּרְגֵרָת וּפִסְק אֵת הוֹשֵׁט, אוֹ שְׁחִיתוֹת אֵת הַמִּתִּין לֵה עַד שְׂמִתָּה, אוֹ שְׁחִיתוֹת אֵת הַסִּבִּין תַּחַת הַשְּׁנִי וּפִסְקוֹ ר' יִשְׁבֵּב אֹמֵר נִבְלָה וְר"ע, אֹמֵר מְרִיפָה כֻּלָּל אֲדָר יִשְׁבֵּב בְּשֵׁם ר' יְהוֹשֻׁעַ כֹּל שְׁנִפְסָלָה בְּשְׁחִיתוֹתָ נִבְלָה כֹּל שְׁשְׁחִיתָהּ בְּרָאוּי וְדָבָר אֲחֵר גַּרְם לְפִסְלוֹ מְרִפָה וְהוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא: הַלְכָה עֲצָה חֲכָם דְּעִכָּפִּי קָסָה נְנוֹי ח"כ נִתָּה דְּנִרְדִּיק לְשִׁיעוּרִין דְּפִעִינִים כֻּלָּךְ לִזֵּה זִמְנָן רַב וּפִעִינִים הוּא וְלֹא הַכִּין חֵד וְחֵלֶק רַגַע כְּוִינִירָא אֲזַל אֲפִסְרָא לְהַכְרִיעַ גַּם לִיָּה שְׂפִירָה וְלֹא פִלְגִי וְהִ"פ כְּמוֹ הַטֵּנָה שְׂחִיתוֹת כְּמוֹ צִהִינֵה דְקִי"ל דְּלִרְדִּיק צְדִיקָה צִין כֹּל חֲדָא וְחֲדָא וְהִיָּה רַק לְרִחוּת אֵם הַכִּין עַדִּין צִחְקָהּ וְלֹא נִתְקַלְקַל, וְהִיָּה דְקִינֵר צְהוּקְפָתָא כְּדִי צִקוֹר צִהִינֵה אֲחֵרָה רַבִּי לְשְׁחִיתוֹת צִהִינֵה אֲחֵרָה וְצִהִינֵה חֲכָם שְׂהוּא עֲלֵנוּ צוּדֶק הַכִּין צִין כֹּל שְׁחִיתוֹת וְשְׁחִיתוֹת וְר"י פִּרְדִּיק הִירְשֵׁלִי כִיּוֹן דְּהִ"פ נִפְ"ו צִין צְדִיקָה כִּין גְּדוֹל לְקִטְנִי אֵין פִּלְגִי גִיָּה אֲזַי דְּר"י אֵין לֹא דְצִדִיקָה כִּין גְּדוֹל וְקִטְנִי אֲחֵת הוּא וְדו"ק: מְשִׁנָּה: שְׁחִיתוֹת הַגִּרְגֵרָת וּפִסְק אֵת הוֹשֵׁט: כֵּן הוּא הַגִּי גִיָּה צְרִיף וְר"י וְנִיָּה שְׂחִיתוֹת הַגִּרְגֵרָת וְאֲחִיכּ שְׁחִיתוֹת הַיָּבֵשׁ חֲדָא כְּדִפְרִדִּיק הַצְּבִיל לְרִי דְקִינֵר אֵין קָסָה אֵין וְשֵׁם מְהַרְרִיתָא, דְּקִינֵר שְׁחִיתוֹת הַיָּבֵשׁ וְאֲחִיכּ כְּשִׁיעַתָּא הַגִּרְגֵרָת וְכִי דְקִינֵר הַתֵּם גִּיָּה 9 (יְרוּשָׁלַיִם עִם פִּי חֶשֶׁק שְׁלֵמָה)





דאס איז אַ פּאַר  
דאס איז אַ פּאַר  
דאס איז אַ פּאַר  
דאס איז אַ פּאַר

ר"נ חליצ' דר"ש בדפ"ר רמ"ז ז"ל צומילתק, ונאצי שגס אז יותר טוט לאוקוי ונתניתן אפ" לרצון דהלכס כר"ש ונחצירו א"כ נחצרו: המכנים ידיו, טהורות, וס"ל לר"ש ידיו החליות לפקול שיד אחד בחולין, ונענוא אחד ופיקל אחד צתרונה ונענוא שנים ופוקל אחד צקודס: כרבנן היא. כדפדסנו דיתר טוט לאוקוי ונתניתן אפ" לרצון: תמן מה טעמין, סהס צהכנים ידיו לצית הענוא: ו"ט אונרין ידיו סכיות כדנפסק סהס א"ל לר"ש היסין ונאצי סהידים תחילס: הבא. צונתניקן אפ"ו אז ק"ל ידים סכיות לא פלגי על מתני' דעתק שאת אונר לי ידים סכיות הוא מזהר ג"כ צתרונה ונאירי אז ציברחל צנגיעה אז צכסן צאכילס: ולא מישום משהה. גזרו על סידים דנאצי טיפס עליקן נאקס ונאוכסדים א"כ אף תחילס נגזר עליקן, ונאצי דהא א"ל אונר דהא דק"ס הוא נאכזל י"ס, ושיד נאכזי עיקר טעס הגזירה סיה כדי סיהא צדיל ונתרונה, אס נגזר על סידים נאכס סכיות די צוה: ה"ג, "צחולין דלקחי צבאק נאכזר" וכנ"ו סהא צצצלי, וציורבוליס, ואנאנטיקן ונתני' דכ"י שוסה צהו סליס: תמן תנינן, צבורים פ"צ ו"א: מיתק ונאומש, אס אכסן זר צמויד חייב וייהא צידי סנים וצבאג נאכלס קקן לצעלים וחינא לכל כסן סירלס: לוריס, צלאו ואפ" סלי' קיטיר: נכסי כהן. לקטיה אפ" עצדים וקרקציה וצחנה טענה צדנטיקן: אחד ונאח, אס נאצרונו צנאה של חילין: רחיצת ידים, אס צא ליגס צסן דקסס ידים סכיות סן ופיקלין לתרונה, וצבורים נאצי איקרו תרונה: הערב יממש, טענה אפ" סעצל אינו אוכל עד סערב סננה, נאכ"כ צנאכזר אנאנין טצל ועלה אוכל צנאכזר: תמן את מר, נאכ"כ צנאכזר וע"כ אוכלו קאלי, ונאכזר נאקי ונתניתן צנאכזר ולפיקל כי י"א ונאן דס ונאכזר: תמן נאכזר (פרס פ"א ו"ה) מדברי סופרים: ונן סהורה טיחור רק סחבונים גזרו עליו טענה כגון אלו דקתני צצנה (י"ג) סאוכל וסוהא דצר טענהא וכליס סנגנו צמקס טענה וסידים: את הקודש, דנאכו עליקן טענהא סכי, וכ"י נענוא את הקודש ופוקל עליקן עוד דביעי: את התרומה, רק התרונה אצל אינה פיקלת לצבות דביעי: ומזהר צחולין

איתא חמי. איך אפשר לוונר  
דצקדשים קאי הא כל עיקר  
דדס ונכסיר וועל הארץ תשפכנו  
כנוים ילפינן וקדשים עיקרו  
זריקה דדס, דכתיב ודס זצחין  
ישפך ואח"כ והצטר תאכל:  
חיבת הקודש. ונכסירתן צין  
לאכילה וצין לטוונאה כדלונרינן  
צפקחים (ל"ה) והצטר לרצות  
עלים ולצונה דלע"ג דלאו אוכלא  
כינהו חיצה הקודש ונכסירתן:  
יש ידים ונשכחה טוונאה ידים  
חולין חליצ' דרצצ"א דלונר: ידים  
תחירה לחורין. כלונר אף לחולין  
כל ונקום שהזכרו צדרי חבונ"ל  
ידים תחילת הזכרו ג"כ אלל  
חולין וידים שנייה הזכרו לענין  
חרוונה לעבותם שלשי ונהתינן  
צידים תחילת עקקינן: דברי  
הכל דא. דלפי חבונ"ס דפליגי  
על רצצ"א וק"ל דכל ונקום  
שהזכר ידים תחילת לא הזכרו  
לענין חולין דצחולין לא הו  
אלל שניות הבא נודין גזרו  
טוונאה על הידים נקום חש  
חרוונה: מה רשב"א בר"ע פ'  
הנופרים אינו כלום, והי"פ דהנה  
ודאי נש"ה דחי הש"ס לוונר  
דנתינן ד"ה היא, נקום דלא  
נלינו צקום דוכתא שהידים  
תחילת כינהו וכדלונרי רצנן  
לר"ע (צפ"ג דידים) היבן נלינו  
שהידים תחילה, וי"ל דהאי  
צרייתא ונקיבתיא היא כיון דלא  
ונהי צי ר"ח ור"א, אלל אי  
נלינו תנא צונקנה ותוכפתא  
דק"ל כן יתר טוב לוונר דנתינ'  
אליציה דידים תחילת כינהו וראשון  
עושה שני צחולין ולא תדחק  
לוונר גזרו צחולין ונקום חרוונה  
ופריך ונה ר"ש בר"ע הא לא  
קאי צטינתי דר"ע ולנה תדחק  
לאוקוני ד"ה אדרבה קתס ונשנה

ר"נ אל"צ"י דר"ש כדפ"י רס"י ז"ל צנ  
 נחצרו: המבנים ידיו. טהורות, וס'  
 ונענוה כנים ופוסל אחד צקודס:  
 צהבנים ידיו לצית המנוגע נ"ט  
 צונתניהן אפילו חי ק"ל ידים בטיה  
 ונניירי חי ציבראל צנגיעה או צכ  
 א"כ אף החילה כגזר עליהן, ונש  
 היה כדי ביהא צדיל נהחוננה, אס  
 צצכלי וצירובל"ס, ואשנטיין נהנ"ס  
 צמוזד חייצ וניהס צידי כנים וצכ  
 נכסי כהן. לקטיה אפ"י עצדים  
 רחיצת ידים, אס צא ליגע צה  
 הערב ימשש. טענא אש"פ כעצל  
 צנעסר: חמן את מר, ונש"כ צנ  
 ונחכסרי: חמן ונשה (פרה פ"א  
 אלו דקתני צהצה (י"ג) האוכל וקו  
 כמי, וכני נענוה את הקודש ופוסל

לחוקמי צין צידים החילות וצין צידים שניות, ואי נשום דדחי הש"ס, י"ל אדרבה כיון דע"כ נותניתין כר"ע ודאי ק"ל רידים החילות אפי' לחולין, ואפי' צדצנן שני עושה שלישי בחולין ומהוקמי צין צדחילות וצין צדחיות, חלל ודאי דהש"ס לא

למה לחוקמי כר"ע דהוי צכל מילי יחיד נגד רצ"ס, ונש"ס מלא צדרייתא דר"ס נמי ק"ל חכי ועיקר קמיכתו על ר"ע, רק דהמקשן קצר דקומד על הצרייתא ופריך היכין מלינו צמסנה כן וודאי צרייתא מוצגתא היא ונש"ס דר"ע ק"ל כן צמסנה והא דלא מוקי כר"ע דהא כדי שלא לעשות מחלוקת צין ר"ע לחכמים ה"א חדא דבחולין לא ק"ל הכי ועוד דהיינו דוקא צדחוריתא חלל צדצנן חין שני עושה שלישי בחולין, וכשאר לנו רק דצרי קצ"ס צדרייתא וע"ז לא קומינן כיון דלא נותני צי ר"ח ור"ח ולכן חוקמי הש"ס צדחוקמתא לחרייתא וכל זה צדור צע"ס: **ברוצה** לוכל: דע דכל הענין מוצא צירושלמי חגיגה

בחולין ובמעשר דברי רבי מאיר וחכמים אוסרין במעשר, ולא שמיע מה דמר רבי שמואל בשם רבי זעירא מהו וחכמים אוסרין במעשר נפסל גופו מלובל במעשר, מאי ברוך הן דאת מר המעשר טעון רחיצה ברוצה לוכל והן דאת מר אין המעשר טעון רחיצה ברוצה ליגע, ולא הוא, הוא רוצה לוכל היא רוצה ליגע, אלא משום נטילת סרך והתנינן תרומה וכי יש בתרומה משום נטילת סרך אלא בחולין שנעשה על גב מהרת הקודש, וחולין שנעשה על גב מהרת הקודש לא חולין הם, תפתר או כר' שמעון בן אלעזר או כר' אלעזר בי ר' צדוק או כרשב"א דתני רשב"א אומ' משו' רבי מאיר הידים תחילה לחולין ושניות לתרומה: או כר' אלעזר בי ר' צדוק דתנינן תמן חולין שנעשו על גב הקודש הרי אלו בחולין, רבי אלעזר בי רבי צדוק אומר הרי אלו בתרומה לטמא שנים ולפסול אחד: רבי לעזר בשם רבי הושעיה תפתר מתניתא בחולין שנעשה על גב קודש דלא כרבי יהושע וחברין בשם רבי ינאי בחולין שנעשה על גב קודש אף כרבי יהושע, דתנינן תמן רבי אליעזר אומר האוכל אוכל ראשון

מקולצות דהיינו נגיעה ודלל קתני לוכלין ניי שידיו ומקולצות, וא"כ נותניתן כמאן: מאי ברוך עכ"פ ח"ך מתרלת נותניתן דהכל חלל דהנן צדכורים פ"א, חלל על לחוקמי דנותניתן לא ולי למפרך דאפי' אי איפריכו צנן דקקריין, קצר נותנתא היא ברוצה לוכל, ותרתינו חליצי דצנן, ודאי דאין קצרה לחלק צין נגיעה לחכילה, ולפ"ז לצנן אפי' צנגיעה חקור, וטעמייהו משום נטילה קרך ואפי' נותניתן דצכורים מודין צז: דאע"פ דמדינא לא נשום קרך לריך נט"י: אלא הכי מוקמי צנן דקקריין נותניתן: בחולין שנעשה על טהרות הקודש שאוכל חולין צמסנה כדי להתרגל צמסרת טהרת הקודש: לא חולין הם, צמסנה והא רק להתרגל הוא דקסמור: הידים תחילה, וק"ד דהיינו בחולין שנעשה ע"פ הקודש: בתרומה, ואשמועינן דשני עמיד צהו שלישי: רבי לעזר ומצריין מוקי נמי כצנן דקקריין בחולין שנעשה על טהרת הקודש חלל דפליגי אי חתיי נותניתן כר"א ולא כר"י או אפי' כר"י: תמן, טהרות (פ"צ נ"ג): ראשון, נעשה גופו ראשון, דלוכל חמור מן המאכל דצלת עיף טהור לא נטמא צחין ואלו חבלה נטמא צגדים וליך לא נעשה אוכל כמאכל ור"א נשום נדוהיו לעשות אוכל כמאכל לגמרי (ועיין צר"ס ס) ודוקא דלכל חלי פרק, לרש"י שני צלים ולהצנע"ס צילה ונחל: רבי יהושע ק"ל דאין אוכל כמאכל, ואע"פ צצני גזרו ולא צשלישי דמלינו חומרה צצני באפשר שיעשה שני ע"י נשקין שיגעו צצני שנעשין תחילה ועוד דאי יהא שלישי הכי נותר לטהרת תרומה דאין שלישי עושה רצעי צהרומה ופנוא יתה צעוד דצר טמא צפיו ויטמא למשקין של תרומה שלישי, חלל חכל שלישי לא הוי

שני לתרומה ואמר לאכול תרומה ואם נגע לא פקלה: על גב מהרת תרומה, כל הכי ראשון ושני שלישי דקתני רק, בחולין שנעשה על טהרת תרומה דחולין גרידא חין צו שלישי: הא על גב מהרת הקודש קצצר בחולין הוא דצמלה דעתו ואין סם טהרת הקודש נחפזת עליהן, נש"ס צהרומה, ומצריין דחורין אפי' כר"י כ"ס חולין שנעשה על טהרת הקודש והא דקקרי ר"י על טהרת תרומה, רצותא אשמוע" דאפי' צהרומה חית צהו שלישי: בתרומה עלמה וה"ה חולין שנעשה על טהרות תרומה כדעולא צצצלי נכילתן ותרתינו, רצותא דאפילו צהרומה עלמה מותר ליגע ואפי' בחולין שנעשה על טהרת תרומה צאכילה חקור: כר"א, דאמר האוכל אוכל שלישי ומוקמינן בחולין שנעשה על טהרת תרומה: ד"ה, דאפי' ר"י מודה דצאכילה חקור ועיין צר"ס ס: ודבותיה, צע"י הוא אס הדין כן חף צמסר דקיל נותנתא, או דוקא צהרומה ולא שמיע להו, קיומא הוא דהנה טמא היינו שמועמא אחרים, ופקול ופיקל היינו שאין נטמא זולתה, וככא דקתני ומכמים חוקרין אכתי לא ידענו מה הוא, ומציא הא דר"ס צס ר"ז דפ"י נפסל גופו מלובל צמסר: ודבותיה אס הדין כן צלוכל רצעי צקודש דהנן צמסנה טהרות פ"צ נ"ה הרצעי צקודש פוקל ולא נטמא ומצעי ליה צלוכל רצעי צקודש אי נעלה עשו צקודש או לא: עשו אותו צחגיגה פ"ג ה"ג לענין חוקן קעשו אותו כלוכל רצעי צקודש ומדמדמי לחלל רצעי ש"מ צלוכל רצעי צקודש נפסל

נפסל גופו מלחכות בקודש כדלמרי ההם: אובל שלישי בקודש. חט"ג דפשוט לעיל דלפ"י רביעי בקודש נפסל גופו וכ"ס שלישי היינו מולד נעלה והבא מדינא ולכן פריך שפוסק חנוך כן ר"י צונזנה דמ: דרות שלישי שני לקודש דלפ"י שני ננוי הו"ל עשות שלישי ורביעי: דרובה אתא מימר. דחידוש יותר גדול השמנונו דלחו דוקא קודש חלל חפ"י חולין שנעשה על טהרות הקודש: מחניתא דרבי ר"י סס דהלכתא כות"י מריק דרבי ר'איה וויקוף דרבי קשיא על חל דלעיל: על גב טהרת הקודש לא. כדפרי' לעיל דצנזלה דעכו ולחן סס טהרת הקודש נהפכה עליהן ורק צנזרה הרווא נהפכין: צריד של מנחות. פירש"י קורט"י קמח הלצור צונזנה ולחן שזון נכנס להוכח (ועין חוק' סס): שיעשה מנין פ"י חס נטוואו חי ונויין ראשון ובני חו לא. ורביצ"ל חק שידע דרק אובל הצא צניס נוכסיר נוצעי לו חי הוי חיצה. הקודש באובל הצא צניס, או דילוגא כי מהני חיצה הקודש לאפקילא גופא חצל לננין ראשון ובני לא: התיב ר"ל. וואי קא נוצעי ליה לרביצ"ל וואי נייחורא דקרא דדי חי כתיב וכי יתן מים על זרע נכח האובל חסר יאכל לונה לו ידענו דדוקא אובל הצא צניס נוכסיר חצל חיצה הקודש די לפקו גופו: התיב ר"י על ר' לעזר דהאיד פשוט דדצ"ר שחין טוואהו ע"י מים חין ונויין ראשון ובני והרי נלינו נצלת עוף טהור שנטווא טוואה אובלין וכו' חק חתה האור צניס הקודש שנטווא צני הכסר מים ודחי זה הכ"ס דקאני נצלת טוף טהור: שסופה לטמאה טומאה חמורה. דהיינו שנטווא צנזים צצית הצליעה, ונפני חונורה נטווא ננוי טוואה לובלין צני הכסר וצני טוואה נוסח"כ חיצה הקודש: מאי בדין. האיד הפשוט צעי דרביצ"ל, כל האובל. קרא גופא כדדיק חט טוואהו נוסח אובל נוסח"כ לריד של ננחיה לא נוסח אובל רק נוסח חיצה הקודש. (וצנזלי הוא צעי דלח אפצ"י):

האובל אובל רביעי בקודש נפסל גופו מלובל בקודש: רבי זעירא ורבי יסא בשם רבי יוחנן ור' ינאי בשם רבי האובל אובל שלישי בקודש נפסל גופו מלובל בקודש ולא מתניתא היא. מתניתא בקודש המוקדשין דרובא אתא מימר לך בחולין שנעשו על גב טהרת הקודש. מתניתא מינה קיומה ומינה תברא מינה קיומה שהשלישי שני לקודש ולא שני לתרומה מינה תברא שנעשית על גב טהרת תרומה ברם נעשית על גב טהרת הקודש לא נעשה גופו שני אצל הקודש: ר' שמעון בן לקיש בעא קומו דרבי יוחנן צריד של מנחות מהו שיעשה מנין התיב רבי לעזר מכל האובל אשר יאכל אשר יבא עליו מים יטמא את שטמאתו על ידי מים עושה מנין את שאין טומאתו על ידי מים אין עושה מנין התיב רבי יוסי הרי נבלת עוף טהור מטמא טומאת אובלין בלי הבשר ובלי טומאה. מפני שסופה לטמאות טומאה חמורה. מאי בדין מכל האובל אשר יאכל את שטמאתו משם אובל עושה מנין ואת שאין טומאתו משם אובל אינו עושה מנין:

פסקא: רבי שמעון אומר הובשרו בשחיטה: ר' יודן בעי מחלפה שיטתיה דרבי שמעון דתנינן תמן רבי שמעון אומר דם המת אינו מבשיר ואם נפל על הדלעת גוררה והיא טהרה תמן הוא מר דם המת האדם שחיטה מבשיר והבא הוא מר איבין רבי בא בר כהן מינה תברא דם המת האדם חלל מבשיר מאי טעמא דבתיב \*והם החללים ישתה\* מתיבין לרבי שמעון והא בתיב \*על הארץ תשפכנו כמים תפתר קרייה מה המים מבשירין אף הדם יהא מבשיר בהחיה דרבי אבהו בשם רבי לעזר על הארץ תשפכנו כמים מה המים מותרין בהנייה אף הדם מותר בהנייה. ואית דבעי מיתנין חזון בעי מימר מה פליגין בשלא יצא מהם דם הא יצא מהן דם אף ר"ש מודי דדם מבשיר אשבה תני עוד הוא במחלוקת דתני אמר להון ר"ש להכמים ובי הדם מבשיר והרי שחיטה מבשרת אם מבשרת למובל ולא תבשיר לטומאה. רבי יוסי בי ר' בון בשם רבי בא לא סוף דבר שחט ולא יצא מהן דם אלא אפ"י לא פרבסה מותרת מתניתא מסייעא לרבי יוסי בי רבי בון במה דברים אמורים שהיתה בחזקת מוסבת הא בחזקת בריאה אף אין בה אחר מכל הסימנין כשרה:

פסקא: דתנינן תמן. נוכסירין פ"י ונ"ו: על הדלעת. לאו דוקא: לא הובשרה. ונ"ו גוררה דם חסר חסור נוד"ק ועוד דנות חסור צנזלה: האדם שחיטה. נוכסיר, דלח"כ לחשנע"י דם שחיטה וכ"ס דם הנות מינה תברא. וואי גופא נכסיר קושייתך. דהבא דייקין הא דם חלל נוכסיר: מתיבין לר"ש. כיון דנוקרא דייקא דכתיב יתרו והיינו כנויס, ח"כ ונ"י לית לר"ש ג"כ הא דרש"י דדם נוכסיר נדכתיב על קאחן השפכנו כנויס: תפתר קרייה. הוא נוצעי לקרא דעל הארץ תשפכנו כדדקס ר"ל להתר הנאה והוא צירובלמי פקחים נ"ס פ"צ וצנזנה נקוואה: ואית דבעי מתנין. הא דרבי יודן לא דקסה דר"ש חדר"ש רק חנוך שרלו צני ה"שיצה לנינוור דחיבא דליבא דם שחיטה נוכסרת חצל חי חס"כ דם שחיטה דם נוכסיר כדרשת הס"ס נעל הארץ השפכנו כנויס, ובפיר דייקין דם הנות אינו נוכסיר הא דם שחיטה נוכסיר, עד דנולא צרייתא נפוסה שר"ס פליג גס צני הא גונא וק"ל דדם שחיטה אינו נוכסיר כלל, ולית ליה להס"ס הא דקאמר צנזלי. ח"ק וכי דם צנזל נוכסיר אף שחיטה נוכסרת דדחוק הוא צלישנא דר"ש צצרייתא נודדוני להכסיר חכילה. ש"ו דה"ק כנו שחיס לא נוכסיר לחכילה כלל רק השחיטה כן לענין. טוואה שחיטה נוכסרתה ולא דם: לא סוף דבר. דרק לא ילא נהן דם נותרה חלל חפ"י תרתי לגריעותא קלא פרבסה ג"כ נותרה: מתניתא מסייע. דכל שאינה בחזקת מוסבת אינה לריכה פרבס:

פסקא: דתנינן תמן. נוכסירין פ"י ונ"ו: על הדלעת. לאו דוקא: לא הובשרה. ונ"ו גוררה דם חסר חסור נוד"ק ועוד דנות חסור צנזלה: האדם שחיטה. נוכסיר, דלח"כ לחשנע"י דם שחיטה וכ"ס דם הנות מינה תברא. וואי גופא נכסיר קושייתך. דהבא דייקין הא דם חלל נוכסיר: מתיבין לר"ש. כיון דנוקרא דייקא דכתיב יתרו והיינו כנויס, ח"כ ונ"י לית לר"ש ג"כ הא דרש"י דדם נוכסיר נדכתיב על קאחן השפכנו כנויס: תפתר קרייה. הוא נוצעי לקרא דעל הארץ תשפכנו כדדקס ר"ל להתר הנאה והוא צירובלמי פקחים נ"ס פ"צ וצנזנה נקוואה: ואית דבעי מתנין. הא דרבי יודן לא דקסה דר"ש חדר"ש רק חנוך שרלו צני ה"שיצה לנינוור דחיבא דליבא דם שחיטה נוכסרת חצל חי חס"כ דם שחיטה דם נוכסיר כדרשת הס"ס נעל הארץ השפכנו כנויס, ובפיר דייקין דם הנות אינו נוכסיר הא דם שחיטה נוכסיר, עד דנולא צרייתא נפוסה שר"ס פליג גס צני הא גונא וק"ל דדם שחיטה אינו נוכסיר כלל, ולית ליה להס"ס הא דקאמר צנזלי. ח"ק וכי דם צנזל נוכסיר אף שחיטה נוכסרת דדחוק הוא צלישנא דר"ש צצרייתא נודדוני להכסיר חכילה. ש"ו דה"ק כנו שחיס לא נוכסיר לחכילה כלל רק השחיטה כן לענין. טוואה שחיטה נוכסרתה ולא דם: לא סוף דבר. דרק לא ילא נהן דם נותרה חלל חפ"י תרתי לגריעותא קלא פרבסה ג"כ נותרה: מתניתא מסייע. דכל שאינה בחזקת מוסבת אינה לריכה פרבס:

151

שפרכה נכסיר דילנא נקובנת חקורה והשני הקשה דפריך הצצלי נקובנת ונאלי דשרי ונאדר ונאלי היקק לאידך גיקא וכי צצלי שהיא נקובנת היא חקורה צלי אדעתא דחקורה דלכאורה קוש' הראשונה יותר חזקה פרכה והיינו כנו דלמורינן צצלי נקובנת ונאלי דשריא דקצרה הפסוקה היא דנקובנת חקורה נשאל' נה וקמאדר ונאלי היקק אדעתא דחקורה חלל דלעצמי דנאדר וכי יס קצרה לאקו' אינה קשה כלל דודאי יס ויס היינו צפירכב, והכא נצעי ליה

כמה קצרות דחקורה בדפרכנו לעיל ועוד הך נשקונא צצתי קצרות הפוכות ונאלי' אי הקצרה נותנת לאיקור או להתה, חבל לפי זה שפרכנו שהי קצרות שקולות הנה והעקבין הפך חד לקצרה יותר צרורה והאין דנאדר להיפך וכן הוא פי' הירושלמי כנו שפרכנו:

מזה חומר חומר: הנה הרמז'ס דפסק כהר"ף הרא"ש והרמב"ם כחכמים ודלא כר"א כהנא דס' צהלבה נ"ו דהשוחט צלילה (הפ' ואלא הכהלים נאל"ה דס') כיון דלא ידעין אי פירכבא או לא הוי קפק נצילה חבל הטור ק"ל דאף בהלכה כחכמים נ"ו

אבלתי מנעורי ועד עתה ולא בא בפי' בשר פיגול לא מטומאה לא הדרתי ביום לבא ליד' מסאבותא כלילא נבלה וטרפה לא אבלתי בשר קרוין קרוין בשר פיגול חיותא דחורי ביה חכם רבותי' דיהוקאל דלא מובל איסורא תני רבי יוסי אימר בשם ר' מאיר והגיעה בשעת שחיטה בשרה רבי לעזר בי ר' יוסי בשם רבי מאיר הרופפת בעיניה הוציאה רעי בשעת שחיטה בשרה פשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא כהוצאת נפש וברגל החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה בשרה במה דברים אמורים בדקה אבל בגסה בין יד ובין רגל פשטה ולא בפפה בפפה ולא פשטה בשרה ובעוק אפי' לא בשבשה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה עיניה בשרה רבי הילא בשם רבי לעזר חמי כל הלזן מילין דתני רבי חי'א בולחין כללין רבי במתניתא בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבה דקה ברם גסה לא ידה ברם רגלה לא לית אולפני דרבי חי'א דלא תנינן ביה מילא חדתא ובעוק אפילו לא בשבשה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה עיניה בשרה רבי חגי בשם רבי לעזר אף ריש הדא אולפני חדתא החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה צורכה מימה נחת עולא לתמן ואמר בשם רבי יוחנן חיה גסה בבהמה דקה לפרכס: עד שתפרכס: מה חומר חומר או קיל קיל תני אין תימר חומר חומר תני רבנן קדמין לרבי לעזר אין תימר קיל קיל קתני רבנן קדמין לרבן גמליאל

בן עונאה: בשר קרוין שנקדים לזכיה כדי שלא תמית והיינו כוס כוס, צצלי והשתא אי נקובנת חקורה: רבותא דיהוקאל דלא חבל דצר חקורה חלל ודאי דמותרת ע"פ פירכב ונאלה חקיד' וזשם שאל לא פירכבא יפה והנה יחזקאל הנציח חלוני קא ואלים להקידותו לא נצעי שלא להכרתי ציוס לנא ליד' עונאה צלילה שדנר זה לא יעשה חסד הסוכן תמים עם ה' חלל אפילו צצר נקובנת דשריא לגנורי לא חבלתי שאל לא פירכבא ברחוי ולף שהוא חבש רחוק, ולא עוד חלל חף נצחונה שורה זה חכם דודאי דייק וגמר לא חבל, חונס ר"כ ק"ל צצלי דהיינו שלא חבלתי נצחונה שלא הורנו ונחנותיה, וק"ל דצצר שורה החכם עפ"י הכרעתו וסיקול דעלו חין רצותא כלל דהאדם עולל לזגיהא, חבל נצחונה שלא הורנו ונחנותיה הוי רצותא דלעפ"י שהי כהן ופעור מן הנחנותא חפ"כ לא חבל נשאל' ה"ק ק"ל דצחונה שלא הורנו ונחנותיה חקיד' גמור הוא כר"י (קל"צ) הלכך רצותא עפי' שלא חבל נצחונה שורה זה חכם כדכחצו הסוכ' ד"ה שלא: הגיעה לעקב: פשטה ידה בדפרכב דהיינו צצחונה דקה דדקה דרכה לעשות כן צצעת הולאה נפס נשאל' גסה: ורפרפה עיניה לפנינו צחוקפתה ליהא וצצלי, חפ"י לא רפרף חלל גפ' והרמב"ם צפ"ד נהלי' נ"ח ה"ג גרס כנו שהוא לפנינו חמי בר הלזן מילין ראה נא ח"ך שכל הני דצרים דתני ר"ח צחוקפתה נכללין דצרים קלרים דרה"ק צחוקפתה ובדפרכב: לית אולפני ח"א דר"ח לא ילמדנו דצצרי דצר חידוש נגד הנשנה והחידוש הוא נה דהני וצחוק וכו': רבי חגי' קשה ליה וכי צצלי דצר זה הני כל הצרייתא צחנס ולכן קאמר דגס צחלש דצרי' הוי רצותא החזירה ולא פשטה ונחנותיה ח"א פשטה ולא החזירה לא ח"א חדקה קא, ודוקא צכי חלי גונא חקורה חבל ונחנותיה ח"א עד דכפפה ופשטה והדר כפפה כדלמור' צצלי: חיה בבהמה דקה דמחלקין לענין פרכב צין יד לרגל: מה חומר חומר. הס"ק פריך על קדר הנשנה דתני ר"ג צרישא אחריו ר"א ואחריו חכמים ופריך אי תנא חומר, חומר נקיט חלל קולא, אי חומר חומר נקיט קשה נ"ט לא קדר רצון נקמי דר"א

בעא בגין מסוכנ' נן אסרין אמר לון תרין חבימי' בעין מלה דהבומתא דנג' בר נגריין לא מפריק להו ברם פתר חד כהני דתני \*ואת החיה אשר תאכלו חיה אוכל לא חיה לא תאכל ומסוכנת לא חיה היא אלא כן אנן אמרין זאת החיה אוכל חיה אחרת לא תאכל והידי הוא מסוכנת, אמר לון רבי יוסי בן חנינה מהדין תפתר חורנא פרכסה חיה היא קרייה מסייעא חלב נבלה וחלב טרפה חלב חלב למה זו טריפה חלבה ובשרה שוין ויש לך חורנה שחלבה אסור ברם בשרה שרי והידי היא מסוכנת, תמן אמרין מהדין קרייה \*אחה ה' אלקים הנה נפשי לא מטומאה ונבלה וטרפה לא אבלתי מנעורי ועד עתה ולא בא בפי' בשר פיגול לא מטומאה לא הדרתי ביום לבא ליד' מסאבותא כלילא נבלה וטרפה לא אבלתי בשר קרוין קרוין בשר פיגול חיותא דחורי ביה חכם רבותי' דיהוקאל דלא מובל איסורא תני רבי יוסי אימר בשם ר' מאיר והגיעה בשעת שחיטה בשרה רבי לעזר בי ר' יוסי בשם רבי מאיר הרופפת בעיניה הוציאה רעי בשעת שחיטה בשרה פשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא כהוצאת נפש וברגל החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה בשרה במה דברים אמורים בדקה אבל בגסה בין יד ובין רגל פשטה ולא בפפה בפפה ולא פשטה בשרה ובעוק אפי' לא בשבשה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה עיניה בשרה רבי הילא בשם רבי לעזר חמי כל הלזן מילין דתני רבי חי'א בולחין כללין רבי במתניתא בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבה דקה ברם גסה לא ידה ברם רגלה לא לית אולפני דרבי חי'א דלא תנינן ביה מילא חדתא ובעוק אפילו לא בשבשה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה עיניה בשרה רבי חגי בשם רבי לעזר אף ריש הדא אולפני חדתא החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה צורכה מימה נחת עולא לתמן ואמר בשם רבי יוחנן חיה גסה בבהמה דקה לפרכס: עד שתפרכס: מה חומר חומר או קיל קיל תני אין תימר חומר חומר תני רבנן קדמין לרבי לעזר אין תימר קיל קיל קתני רבנן קדמין לרבן גמליאל

עונאה: בשר קרוין שנקדים לזכיה כדי שלא תמית והיינו כוס כוס, צצלי והשתא אי נקובנת חקורה: רבותא דיהוקאל דלא חבל דצר חקורה חלל ודאי דמותרת ע"פ פירכב ונאלה חקיד' וזשם שאל לא פירכבא יפה והנה יחזקאל הנציח חלוני קא ואלים להקידותו לא נצעי שלא להכרתי ציוס לנא ליד' עונאה צלילה שדנר זה לא יעשה חסד הסוכן תמים עם ה' חלל אפילו צצר נקובנת דשריא לגנורי לא חבלתי שאל לא פירכבא ברחוי ולף שהוא חבש רחוק, ולא עוד חלל חף נצחונה שורה זה חכם דודאי דייק וגמר לא חבל, חונס ר"כ ק"ל צצלי דהיינו שלא חבלתי נצחונה שלא הורנו ונחנותיה, וק"ל דצצר שורה החכם עפ"י הכרעתו וסיקול דעלו חין רצותא כלל דהאדם עולל לזגיהא, חבל נצחונה שלא הורנו ונחנותיה הוי רצותא דלעפ"י שהי כהן ופעור מן הנחנותא חפ"כ לא חבל נשאל' ה"ק ק"ל דצחונה שלא הורנו ונחנותיה חקיד' גמור הוא כר"י (קל"צ) הלכך רצותא עפי' שלא חבל נצחונה שורה זה חכם כדכחצו הסוכ' ד"ה שלא: הגיעה לעקב: פשטה ידה בדפרכב דהיינו צצחונה דקה דדקה דרכה לעשות כן צצעת הולאה נפס נשאל' גסה: ורפרפה עיניה לפנינו צחוקפתה ליהא וצצלי, חפ"י לא רפרף חלל גפ' והרמב"ם צפ"ד נהלי' נ"ח ה"ג גרס כנו שהוא לפנינו חמי בר הלזן מילין ראה נא ח"ך שכל הני דצרים דתני ר"ח צחוקפתה נכללין דצרים קלרים דרה"ק צחוקפתה ובדפרכב: לית אולפני ח"א דר"ח לא ילמדנו דצצרי דצר חידוש נגד הנשנה והחידוש הוא נה דהני וצחוק וכו': רבי חגי' קשה ליה וכי צצלי דצר זה הני כל הצרייתא צחנס ולכן קאמר דגס צחלש דצרי' הוי רצותא החזירה ולא פשטה ונחנותיה ח"א פשטה ולא החזירה לא ח"א חדקה קא, ודוקא צכי חלי גונא חקורה חבל ונחנותיה ח"א עד דכפפה ופשטה והדר כפפה כדלמור' צצלי: חיה בבהמה דקה דמחלקין לענין פרכב צין יד לרגל: מה חומר חומר. הס"ק פריך על קדר הנשנה דתני ר"ג צרישא אחריו ר"א ואחריו חכמים ופריך אי תנא חומר, חומר נקיט חלל קולא, אי חומר חומר נקיט קשה נ"ט לא קדר רצון נקמי דר"א



ונו ק"ל כנוי כר"א ואם בגמר שחטה ילא מונח דס דר"א דלינהו מחנני טפי ונדקאמרו עד שתצרכך ציד דקילוח כשרה ונש"ה פסק כנוי כלידך דר"א דאם שחט או צרגל ואי קולא קילא נקיט הנה רצון קולא טפי צלילה ולא ידע אי פירכקה או לא ולומר ואלא כוהלי ונרצן גמולא וכו' ר"א דקיל ונחריהו ונחריהו להני צית השחיטה מלחם דס צידוע שזינקה וכשרה. ותונה קודם לר"ג: בן און קיימין סבי וקומיין דרצון קיל טפי ונר"א והנא קולא קילא נקיט וס"ק רצון: לא סוף דבר וינה דהי ודאי קימן החיות יותר ונפרכך, אלל אף צפרכך די ציד או צרגל ולא כר"ג דק"ל יד ורגל: לית פרבם. כל הני פירכי דקתני היינו רק צקוף השחיטה ור"י ק"ל דאף צאנא שחיטה כשרה: לית שחיטה מתבשר אלא ברובה הלכך כל כונה דלא גמר שחיטה נטרפה אי לא פרכקה ור"י ק"ל כיון שפירכקה צאנא שחיטה ודאי חיה היא ג"כ צקוף שחיטה: מתניתא קתס ונתנין וקיי"ע לרצ וסמאל ודברי ר' שמעון וקיי"ע לר"י: צריכה מומר ודאי כיון דצאנא שחיטה פסקה ונפרכך פקולה אלל דקמ"ל דאש" צקוף שחיטה לא הוי פירכך: אין אתמר אי תיגא צאנא שחיטה נחל דלחילת שחיטה לא חיישין דלא שכיח בדכחצוהו (ד"ס רנח) ורק צאנא או לצקוף, אלל אי כאמר נקיט, אלל צאנא פקולה וניחוס דילנא פירכקה צאנא וכדאמרינן צצצלי:

**באמצע** שחיטה לריכה וימרה: וצצצלי ויכילתן פשוט ונכאן להיפוך דפירכך שאמרו צאנא שחיטה דאי לצקוף כד כונה חס" ותיזול ותינו לפי שיטת הצצלי דאיכא לנ"ד כנוי פירכך שאמרו צתחילת שחיטה, ונש"ה צירובלני לא הוזכר שיטה זו וליכא בוס קצרה לומר בן ודוק:

**מישנה:** השוחט לגוי: הנה הרנוצ"ס ז"ל פסק כר"י דהכי הפקקא הלכה צצ"ק, ונפטי זה כהנ צקוף פ"צ דשחיטה שאש"י הנכרי ונתכוין לכל ונה שירא כשרה שאין לנו חוששין למחשבת צעל הצהמה אלל למחשבת הזנח, ונפטי זה הכלל כהנ כנוי דנמילא שנועין דנכרי בשחט לישראל אש"י קטן שחיטתו נבלה וקשה צעלנא לשיטה ר"י דהא דשחיטה עכו"ם נבלה טעמא נקרא דזנחה ואכלת אותו שאינו צר זכיחה חקור לאכול נשחיתו ודאי כיון דהכל הולך אחר כונת השוחט והוא אינו צר זכיחה חקור לאכול נשחיתו אלל להרנוצ"ס דליף נקרא דוקרא לך ואכלת מזבחנו נאמר שהזכיר התורה שלא לאכול מזבחנו אלהלנא שזנחו חקור, איכ עכו"ם שזנח צהנה ישראל וחסד לע"י ונ"ט חקורה הא הצהמה של ישראל וסיד עכו"ם זמין ישראל על צהמה שאינה שלו וי"ל דק"ל להרנוצ"ס דאש"י דקתס זנח ונכחו קצודה כנוי דלת חנוך

בן און קיימין רבנן קיל מרבי לעזר לא סוף דבר זינק אלא אף פרבם די ביד או צרגל, רב ושמאל תרייהו אמרין לית פרבם אלא בסוף השחיטה ור' יוחנן אמר אף באמצע שחיטה רבי ירמיה בשם ר' זעירא מעמין דרב ושמאל לית שחיטה מתבשרת אלא ברובה וטעמא דרבי יוחנן כל שפרכקה באמצע היה היא בסוף מתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לדין, מתניתא מסייעא לרב ושמאל בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבה ואי אתמר באמצע שחיטה צורכיה מימה מתניתא מסייעא לר' יוחנן אמר רבי שמעון השוחט בלילה ולמחר השכם ומצא בתלים מלאים דם בשרה בידוע שזינקה ובמידת ר"א אין אתמר באמצע יאות אין אתמר בסוף ולית חש דבאמצע פרכקה:

**מישנה:** השוחט לגוי שחיטתו בשרה ורבי אליעזר פוסל, אמר ר' אליעזר אפילו שחטה על מנת שיאכל הגוי מהצר כבד שלה פסולה שחתם מחשבת גוי לעבודה זרה, אמר רבי יוסי ק"ח הדברים ומה במקום שהמחשבה פוסלת במקורשים אין הכל הולך אלא אחר העובדה, מקום שאין המחשבה פוסלת בחולין, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט:

**הלכה ז':** רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חי"א בר בא לא סוף דבר מהצר כבד שלה אלא אף מן הפרש אסור, שמע רבי מנא ואמר יאות שבן השוחט בהמה לגוי אפילו פירשה אסור, רבי חנינה בעי על דעתיה דרבי לעזר מצא בה טבעת, אמר רבי יוסי טבעת בעינה היא, ברם פירשה גופה היא, אתי"א ברבי אליעזר בי רבי יוסי דתני אמר רבי אליעזר בי רבי יוסי שמעתי שהבעלין מפגלין רבי בון בר חי"א

ונו ק"ל כנוי כר"א ואם בגמר שחטה ילא מונח דס דר"א דלינהו מחנני טפי ונדקאמרו עד שתצרכך ציד דקילוח כשרה ונש"ה פסק כנוי כלידך דר"א דאם שחט או צרגל ואי קולא קילא נקיט הנה רצון קולא טפי צלילה ולא ידע אי פירכקה או לא ולומר ואלא כוהלי ונרצן גמולא וכו' ר"א דקיל ונחריהו ונחריהו להני צית השחיטה מלחם דס צידוע שזינקה וכשרה. ותונה קודם לר"ג: בן און קיימין סבי וקומיין דרצון קיל טפי ונר"א והנא קולא קילא נקיט וס"ק רצון: לא סוף דבר וינה דהי ודאי קימן החיות יותר ונפרכך, אלל אף צפרכך די ציד או צרגל ולא כר"ג דק"ל יד ורגל: לית פרבם. כל הני פירכי דקתני היינו רק צקוף השחיטה ור"י ק"ל דאף צאנא שחיטה כשרה: לית שחיטה מתבשר אלא ברובה הלכך כל כונה דלא גמר שחיטה נטרפה אי לא פרכקה ור"י ק"ל כיון שפירכקה צאנא שחיטה ודאי חיה היא ג"כ צקוף שחיטה: מתניתא קתס ונתנין וקיי"ע לרצ וסמאל ודברי ר' שמעון וקיי"ע לר"י: צריכה מומר ודאי כיון דצאנא שחיטה פסקה ונפרכך פקולה אלל דקמ"ל דאש" צקוף שחיטה לא הוי פירכך: אין אתמר אי תיגא צאנא שחיטה נחל דלחילת שחיטה לא חיישין דלא שכיח בדכחצוהו (ד"ס רנח) ורק צאנא או לצקוף, אלל אי כאמר נקיט, אלל צאנא פקולה וניחוס דילנא פירכקה צאנא וכדאמרינן צצצלי:

**מישנה** השוחט לגוי: ישראל שחט צהנ"גוי: שחיטתו בשרה דקתס ונחשבת כותי לע"ל לא אמרינן וכתב הר"ן ז"ל דה"ס אפילו לכתחילה אלל לא ונלי לנתי שומעין לגוי דלזו הוי נשנע דאחזר שחיטה הוא דקאי ואין זה מנאס לפי עור לא תהן ונכסול קמ"ל דשחיטתו גופא כשרה: מהצר כבד. נפרש צגמאל דלזו דוקא, ופירוש שכל הצצר מבר הנכרי לישראל חוץ מדצר מועט אש"י ק"ל לר"א דפסול, ולא רק פסול אלל אש"י זכאי מהים הוא דהוי אלל אידי דאמרו רצון כשרה אמר הוא פקולה: במהודשין שנפסקין צצ"גול כשחשצ צאחד גד' עצדות שחיטה קבלת הדס הולכה וזריקה לאכול מהן אחר זמן אכילתן: אחר העובר, אלל צעלים לא פסקו על ידי נחשצתן דכתיב הנקריב לא יחשצ: בחולין:

שאין נפסק על ידי נחשצת עצודה זרה רק צצ' עצודות שחיטה וזריקה אחר השוחט, והרי הוא ישראל:

**הלכה ז':** לא סוף דבר. נחצר כבד הוא דנפסקל ר"א מנאס דעולה לגזוה והוי כחלצ ודס (בדכחצו החוק) ד"ס נחצר כבד): מן הפרש. היא קיצה שנועמדין צה גצינה דקרי לה צצ"ו (פ"צ ה"ו) פרש צעלנא: יאות חנוך ר"י אל"צ"י דר"א דכיון דשוחט לע"י אש"י פרשה חקור ד"ה לר"א דק"ל קתס נחשצת גוי לע"י ה"כ דאש"י לאכול נפרכקה חקור: על דעתיה דר"א. דק"ל דהוי כזנחי מהים מנאס נאל צהנהה זו טבעת נה אמר צה ר"א אי חקור צהנא או לא וק"ד דנחשצת ע"י פשיטא דאקור ופשיט דאש"י צהנחצ ע"י ונחצרת דמבעת בעינה הוא. צתוך מצינו ולזו פרש הוא דמנאס קא רצ"י: אתיא בריא בי ר"י. אין דרך הס"ק לומר אל תנאי דקיימין צשיטתיה דלידך לשון, ונחשצ"ל לכן כ"ל דה"פ ונחשצ"ל דה"פ דר"י צי רצ"י צין דאמר דלכל מילא הוי לר"א כשוחט לע"י כר"א צי ר"י דק"ל כנוי דנחשצת הצעלים פוקל ח"כ

ח"כ הא' שומעתי דקאמור ר"א צי רבי יוסי נמי אדר"א חנוך זצח משפחה, הכל אי אפשר לפרש הכי דאי דמנהיגין ור"ק שומעתי שיש תנא דק"ל כן ונרמין דצרי: אפשר לומר שצציל שהעכו"ם יקראו לזיתו ויקרצ ותרי"הון ר"א דמנהיגין ור"א צי ר"י: והקריב המקריב. דעתו יאכל אלו נצלה, אלא פ"י שצציל שיקראו העכו"ם צפרשה נככים כתיב והקריב והקריב קרצו לה' אלמלא ויקרצ דעתו אלו יאכל מוצחו פ"י נשחיתו כראוי שחט לציני ישראל וצאנה שחיתו חקורה אפי' צאחרים רואין אותו ונפני זה כתב דאפי' קטן עכו"ם שחט צהמות ישראל וחשצ לע"ז חקורה כנצלה דהכל הולך אחר כונת השומע, חנוס לשעט ר"י צקטן חין ש"ך לומר "אינו צר זביחה" דהרי אינו צרשוח ודעתה, וכשגיע לדעתו ורשותו אפשר שיה" צר זביחה ויקצל דה' ישראל וזה ניחא הו דהציא הטור צדינא דשחית עכו"ם נצלה אפי' קטן, שיעט הרמז"ס, ולא שיעט ר"י דלדידיה ודאי כל שאינו צר זביחה אפי' גר תושב וקטן שחיתו נצלה אצל לפי מה שכתבו מנזרח הוא רק לפי שיעט הרמז"ס ולא לשעט הר"י:

חייא ותרי"הן מעמון מן הדין קרייה והקריב המקריב, התיבון קרייה בקדשים ומניה תברא ברם חולין לא, אלא כן אנן אמרין רבי אליעזר דמתניתא יודה לרבי אליעזר בי רבי יוסי בחולין הוא מר כל שבין בקדשים ברם רבי אליעזר בי רבי יוסי לא יודה לרבי אליעזר דמתניתא הדא הוא דמר בקדשים ברם חולין לא: תני השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודה זרה או להקטיר חלבה לע"ז הרי זה בשר זבחי מתים, אם מששחטה זרה את דמה לע"ז או הקטיר חלבה לע"ז זה היה מעשה בהסריין באו ושאלו לחבמים ולא אמרו לא איסור ולא התר, אמר ר' יוסי אזלית לדרומה ושמעית בשם רבי יהושע בן לוי לא איסור בגין דרבי יוסי דמר אף בקדשים שמחשבת גוי לע"ז לא אמרין, לא התר בגין דרבי לע"ז דמר אף בחולין מחשבת גוי לע"ז, ולא כן תני רבי חייא בר בא בשם רבי יוחנן בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבילה ולא בקיבת הנכרי, חזרו לומר מעמידין בקיבת הנבילה ואין מעמידין בקיבת הנכרי, קיימתיה בהדיא דמר רבי בא בר זבדא, רבי שמואל בר רבי יצחק בעי ולא כן תני זו להוציא מדברי ר' לעזר דר' לעזר אומר מחשבת גוי לע"ז אתא רבי אמי בשם רבי יוחנן ומר בראשונה היו אומרים מעמידין בקיבת הנבילה ולא בקיבת הנכרי חזרו לומר מעמידין בין בקיבת נבילה ובין בקיבת הנכרי, כי סליק רבי אמי להבא אמר אתפלגון רבי יוחנן ורשב"ל השוחט בהמה לזרוק דמה לע"ז או להקטיר חלבה לע"ז חד אמר המחשבה פוסלת וחורנה אמר מותרת, אין המחשבה פוסלת רבי ירמיה בעא קומי דרבי זעירא מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן מחלפה שיטתיה דרשב"ל, דתנינן השוחט

קיצה הגוי לאקורא, ולמנחה האחרונה כתיב להחריב: אחתפלגון. צהדיא צרייתא דלעיל לאו ד"ה ה"א כי אם מחלוקת ר"י ורשב"ל: חד אמר המחשבה פוסלת, הטעם יחקר כאן, והוא צצלי ונכילתן מ"ד פקולה מחשבת מעבודה לעבודה כגון נשחיתו לזריקה הוי מחשבה אף לענין ע"ז דגמרינן חוץ מפנים, ומ"ד מותרת חין מחשבת מעבודה לעבודה ולא ילפינן חוץ מפנים: מחלפה שיטתיה.

הרבה ז'. תני השוחט וכו' עיין תוספתא ונכילתן ומה שפרשנו דמייירי שחטה לעלמו ע"מ שיעצוד ע"י זריקת דמה או הקטרת חלבה, דאי שחטה לשם עכו"ם ד"ה חקורה, כן כתב רש"י ז"ל אצל הרשב"א הקשה ח"כ היפוק ליה מנזוס שחית מוותר ולכן פ"י הוא ז"ל, דה"פ ע"מ שיעצוד העכו"ם הצ"ח, וכל דזה תליא צפלוגתא דהתקופות והרמז"ס לעיל גבי השוחט צצנת דרש"י ק"ל כהתקין, דצפעס ח' לא מיקרי מוותר הלכך שחיתו כשרה א"ר"י דפוקל הוא מנזוס ע"ז, והרשב"א ק"ל כשיטת הרמז"ס דצפ"ח חשיב נמי מוותר, עוד י"ל דרש"י ק"ל דשוחט ע"מ לזרוק דמה לע"ז לא חשיב מוותר, דדילמא מיינלך ולא עמיד וכמו שכתבו בתוספות (ד"ה ר"ל) לפי הק"ה, ואעפ"י דעמיד מנעשה שחט, אפי"ה אפשר דמונלך ולא עמיד, וזה שחט ע"מ לזרוק דמה לע"ז לא חשיב עוצד ע"ז צחיתה, זה ופליג על ההוב"ש, שם, ועיין ירושלמי גיטין פ"ו ה"ו דגרס"י שם, "הה"ז ר"י צר אידי קימי דרשב"ל ומהנינן ר"י חנוך קי"ח הדברים מה אם צוקים שהמחשבה פוסלת צמוקדש"י ופיגול ויותר המחשבה פוסלת חנוך ליה פיגול ויותר חין המחשבה פוסלת אצל חס שחטה לזרוק את דמה לע"ז ולקטור חלבה לע"ז חין המחשבה פוסלת" ועיין צמפרש"י שם שדחקו צפ"י אצל מה שקשה לן הוא איך פריך מר' יוסי לרשב"ל והלא ת"ק ור"א פליגי כמנזרח צצלי, וע"כ גירסא נועטת שמה ולריכז הקון:

לא איקור ולא התר: צכת"י נקמן קימן ועל הגליון ע"כ. ופ"י הנראה היתה ההגה ההשלמה נש"ק גיטין שם, רצ"י חנינה צצס ר' חקדא זאת חוורת לא חשו חין חנוך חשו היו להם להורות איקור, רצ"י צצס ר' חקדא זאת חוורת שחשו חין חנוך לא חשו לא היו להם להורות" ועיין צמפרש"י שם דקאי על דצרי רשב"ג דאמר"י חוכים קיפו על תחילתה ור"א לומר כן, הכל דהרי מפורש דהאיקור מנזוס כצורו דר"י והה"ה מנזוס כצור דר"א ולא מנזוס יא 11 (ירושלמי ע"פ ח"ה שלמה)

דחיק

לא: ותני ר"ח. בתוקפתא וכלהו את ר"ח מודי. דנחוצר  
לא נעשה ע"ז, דכתיב אלהים על המים ולא המים דתרויהו אפי' זהר  
אלהים, וניהו זאבילא חקורה דדני לשונו לע"ז: אישכח פקולה, וכאן  
תני. והוא נמשכת דר"ח ור"א דאמר מפירש דל"ס, ול"כ פליג  
ר"ח על נתינתו, ונשני דר"ח לא  
פליג רק: הפתר. הא דר"ח  
לנולח הנומנה על ההר ואפילו  
לא נחבין לעצם לפיכך ה"ז זכאי  
ונתים: ותני בן. ר"ח מפירש:  
לשם מיכאל שר צבא הגדול.  
וכילו דוניה דידה דללו נחוצר  
הוא, ואע"ג דר"ח לא נחבין  
נשני ע"ז ניהו חלקיה ניקרי  
דכתיב ור"ח את השנים והירח  
ואת הכוכבים וכל זכא השנים:  
הנעבד. צהמה כנעצדה לע"ז  
כגון שהתחמו לה, ואית דתני  
דאפי' הנופתחוס לנהנות חצרו  
אקרה: מאן דמר. ונפרש הש"ס  
דזה הלוי צפלוהא דר"ח ור"י,  
ור"י ור"ש, (כלאים פ"ז ו"ד) דתני  
ההם הנוכח את גפנו או זרע  
החת הגפן ה"ז קידש וחייב  
באחריותו לשלם הסזק, ואפי' לנולח  
דלא דאין דיני דגרמי נודה הכא  
דקא עזיב נעשה צידים, ר"י ור"ש  
אוננים אין אדם חוקר דבר שאינו  
שלו והשתא נולח דתני דוקא צבלי  
אכל צבלי חצרו נותר כר"י ור"ש  
דאין אדם חוקר דבר שאינו שלו  
ונולח דתני אפי' צבלי חצרו כה"ק  
והיינו ר"ח ור"י: דברי הכל היא.  
אפי' ר"י ור"ש דק"ל אין אדם  
חוקר דבר שאינו שלו מודין  
צנעצד דאפי' לנהנות חצרו אקרה  
זכרונפרש: כמה דאת מר. צהמורה  
ק"ל נעצד חקור לגזום ואע"ג  
דדבר שאין צו רוח חיים אינו  
נאסר להדיעו נ"מ נאסר לגזום  
כדלפינן שם ונקרא, וכן הדין  
צנהנות חצרו דאעפ"י שאינה  
נאסר להדיעו נאסרה לגזום  
אפי' לר"י ור"ש: אפילו סולת.  
לא ננעי קנח ועשאן קולת  
דודאי נותר האיל ונשתנה חלל  
אפי' קולת רק שלו חקור ושל  
חצרו נותר לגזום: מה כמן דמר.

הוין בעי מימר בהרים וגבעות אוקר' ח"א  
מודי, אישכח תני ר"ח אחד הרים וגבעות  
ואחד חמה ולבנה הרי זה בשר זכאי מתים  
אמר ליה תפתר הא דר"ח בגד דהר  
ותני בן לשם מיכאל שר הגדול: הנעבד  
אית תני תני בין שלו בין של חברו  
אסור ואית תני תני שלו אסור ושל  
חברו מותר, מן דמר בין שלו בין של  
חברו אסור רבי מאיר ורבי יודה, ומן  
דמר שלו אסור ושל חברו מותר רבי  
יוסי ורבי שמעון, רבי יוסה בשם רבי  
הילא דברי הכל היא כמה דאת מר  
תמן דבר שיש בו רוח חיים אף על  
פי שאינו נאסר להדיעו נאסר לגזום,  
ודכוותה דבר שאינו שלך אף על  
פי שאינו נאסר להדיעו נאסר לגזום  
רבי בון בר חייא אמר, אפילו סולת  
שלו אסור ושל חברו מותר, מה כמן  
דמר בין שלו בין של חברו אסור ומר  
לא אתפלגון בדבר שאין בו רוח חיים  
ואתא רבי בון בר חייא מימר לך בדבר  
שיש בו רוח חיים היא מתניתא, אין  
מה דאיתפלגון בדבר שאין בו רוח  
חיים הא דבר שיש בו רוח חיים אסור  
ודבר שאין בו רוח חיים לא כל שבין הוי,  
שלא תאמר כמה דאת מר תמן דבר  
שיש בו רוח חיים אף על פי שאינו  
נאסר להדיעו נאסר לגזום ודכוותה דבר  
שאינו שלך אעפ"י שאינו נאסר להדיעו  
נאסר לגזום: שנים אוחזין בסבין  
ושוחטין: רבי ינאי בשם רבי לוי הרא  
דתימר דאית להון שותפות, הא אין להון  
שותפות לא בדא לית בר נש מישראל  
אוסר דבר חברו ולצעורא דחברי מבוי,  
רבי הילא בשם רבי יוחנן הרא דתימר  
בישראל

לח: ותני ר"ח. בתוקפתא וכלהו את ר"ח מודי. דנחוצר  
לא נעשה ע"ז, דכתיב אלהים על המים ולא המים דתרויהו אפי' זהר  
אלהים, וניהו זאבילא חקורה דדני לשונו לע"ז: אישכח פקולה, וכאן  
תני. והוא נמשכת דר"ח ור"א דאמר מפירש דל"ס, ול"כ פליג  
ר"ח על נתינתו, ונשני דר"ח לא  
פליג רק: הפתר. הא דר"ח  
לנולח הנומנה על ההר ואפילו  
לא נחבין לעצם לפיכך ה"ז זכאי  
ונתים: ותני בן. ר"ח מפירש:  
לשם מיכאל שר צבא הגדול.  
וכילו דוניה דידה דללו נחוצר  
הוא, ואע"ג דר"ח לא נחבין  
נשני ע"ז ניהו חלקיה ניקרי  
דכתיב ור"ח את השנים והירח  
ואת הכוכבים וכל זכא השנים:  
הנעבד. צהמה כנעצדה לע"ז  
כגון שהתחמו לה, ואית דתני  
דאפי' הנופתחוס לנהנות חצרו  
אקרה: מאן דמר. ונפרש הש"ס  
דזה הלוי צפלוהא דר"ח ור"י,  
ור"י ור"ש, (כלאים פ"ז ו"ד) דתני  
ההם הנוכח את גפנו או זרע  
החת הגפן ה"ז קידש וחייב  
באחריותו לשלם הסזק, ואפי' לנולח  
דלא דאין דיני דגרמי נודה הכא  
דקא עזיב נעשה צידים, ר"י ור"ש  
אוננים אין אדם חוקר דבר שאינו  
שלו והשתא נולח דתני דוקא צבלי  
אכל צבלי חצרו נותר כר"י ור"ש  
דאין אדם חוקר דבר שאינו שלו  
ונולח דתני אפי' צבלי חצרו כה"ק  
והיינו ר"ח ור"י: דברי הכל היא.  
אפי' ר"י ור"ש דק"ל אין אדם  
חוקר דבר שאינו שלו מודין  
צנעצד דאפי' לנהנות חצרו אקרה  
זכרונפרש: כמה דאת מר. צהמורה  
ק"ל נעצד חקור לגזום ואע"ג  
דדבר שאין צו רוח חיים אינו  
נאסר להדיעו נ"מ נאסר לגזום  
כדלפינן שם ונקרא, וכן הדין  
צנהנות חצרו דאעפ"י שאינה  
נאסר להדיעו נאסרה לגזום  
אפי' לר"י ור"ש: אפילו סולת.  
לא ננעי קנח ועשאן קולת  
דודאי נותר האיל ונשתנה חלל  
אפי' קולת רק שלו חקור ושל  
חצרו נותר לגזום: מה כמן דמר.

**הנעבד** אית דתני תני:  
עיקר הדא נילתא  
צכלאים פ"ז ה"ח והוצא צב"ז  
פ"ג ה"ז כמו שהוא לפנינו, וצבלי  
נפרש דקתמא דהש"ס דהנשתחוס  
לנהנות חצרו לא אקרה נשום  
נעצד אפי' למוצח ורק נעשה  
זה נעשה אקרה אף להדיעו  
ע"ן שם:

**הרא דתימר:** ע"ן רנצ"ס  
פ"צ דשמיטה, ובהנפרש  
שם, וקוגין אה"א כהחוק' והרא"ש  
דנולח דק"ל ציכרל מונח ק"ל  
ציכרל כשר אפי' אית ליה  
שותפות חמירין ללעורא נחבין,  
ולבון צ' שפרשנו היינו לשיטת  
הרנצ"ס ואי קב"י נ"מ לא זכר  
הנעמא:

הירושלמי חמורה נולד, ופ"י הפני נעשה דחוק וגם הירידצ"י  
האריך לאין נרפה, וה"פ אי ק"ל אפי' כנולח דאמר הרנצ"ס דאפי' צבלינו  
צבלי חצרו חקור רק דק"ל דלוחו נולח דתני הכי חנור  
דלא פליג על נולח דתני צבלי חקור וצבלי חצרו נותר חלל דוקא צבלי  
לנהנות חצרו צבלי חצרו צו רוח חיים אפי' הוא נודה לנולח דתני צבלי  
רבי בון בר חייא מימר קך, דנחלוקהו רק צבלי חצרו נותר חלל דוקא צבלי  
מודין וא"כ הא דאפי' קולת שלו חקור וכל חצרו נותר ד"ה הוא דקאמר: אין מה דאפליגין גרמין ולא כמו  
שהוא צדפוס, צ"ן מה דאפליגין והוא עשות הנעמיק, וה"פ או דילמא דפליגתייהו דוקא צבלי חצרו צו רוח  
חיים ונהא איכא נולח דתני צבלי חצרו נותר חלל דוקא צבלי חצרו צו רוח חיים לכ"ע חקור, ורבי צון חליצ"י דנ"ד  
צבלי חצרו נותר ורק אשנעין דלא ננעי קנח ונעשה קולת חלל גס קולת נותר לגזום כדפרשנו; ופריך האריך  
איכא לקפוקא צהכי: ודבר שאין בו רוח חיים לא כ"ש. הוא לא דבר פשיטא הוא דודאי האי דתני צבלי חצרו נותר  
פחות מזה ח"א לומר דהיינו דצבלי חצרו חיים ונהא צבלי חצרו צו רוח חיים (דהשתא נהא דאיכא קצרה  
אפי' צבלי חצרו צו רוח חיים ק"ל דכל חצרו נותר כ"ש דפחות מזה לא נאמר דהיינו צבלי חצרו צו רוח חיים)  
ונשני: שלא תאמר. כדאמר רבי יוקי צבלי חצרו חלל דצבלי חצרו שניך נדונה לצבלי חצרו צו רוח חיים  
ואפי' אין צו רוח חיים, וה"ק נהא נולח צבלי חצרו צו רוח חיים שניך נאסר להדיעו נ"מ יס לו חומרא לגזום כן כל  
דבר שאינו שלך אעפ"י שלא נאסר להדיעו נאסר לגזום ואפי' אין צו רוח חיים והיינו דתני צבלי חצרו נותר חלל  
ונעשה קולת דאשנעין קנ"ל דנותר ולא אפשיטא הצע"י נשום דע"י הקוסא ופרוקא דחוק הוא לומר כן ודאי ק"ל כקצרה  
הראשונה דקנ"ל רבי צון דלכ"ע מותר וכדפרשנו לעיל הדין הוא פירשא צבלי חיים דוחק: דאית לון שותפות. שצחנהא של  
היחס

[illegible]

הדרן עלך פרק השוחט:

**מישנה:** השוחט לשם עולה לשם שלמים לשם אשם תלוי לשם פסח ולשם תודה שחיטתו פסולה ורבי שמעון מכשיר שנים אוחזין בסבין ושוחטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיטתו פסולה. השוחט לשם חמאת לשם אשם ודאי לשם בכור לשם מעשר ולשם תמורה שחיטתו כשרה. זה הכלל כל דבר שנדר ונידב השוחט לשמו אסור, ושאינו נדר ונידב השוחט לשמו כשר: הלכה מ': תני רבי שמעון מכשיר לפי שאין כיוצא בהן מתנדיין, אמר

**הרכה מ':** שאין ביוצא בהן מתנדין. דהמתנדב עולה ונציחה להר הזית חה שעומד צוקוס אחר וסומן צוקוס אחר

השוחט פרק שני חולין כג

אחר כלום ואפי' נקטס מה"ע ליכא דהכל יודעי דקרבן נטלין ולף ת"ק נודה: שבא הפילה ומייצת צעילת יולדת: אורו להר הצית וכדומה דאפי' אמר נפוקט הרי עלי עולה צורכיה לדרישא. פ"י דקשה לו אמאי דקתני האי צנא שאקרבנה צנצר הידרן ודאי אינה עולה ומידע ידע: הרי זימנא לעיל ה"ח ופה: לדבר הפסול. שחבצ לע"ז מאן תנא אשם תלוי דהא לאו צר נידר ונידב הוא, ונכטי אצל הכא עולה וכו' כשר הוא וה"ל דרך אחד פוקל, אצל דר"א היא. דס"ל דכל יום אדם צקפק חטאת ולצונקפו ונתנדב חשם תלוי: לעולתי. לעולה יולדת: מצטער דקצר דס"ל כר"ש ואפי' היכי דחייצת צעולה כשרה ונכטי דהכא ויירי שלא ילדה

אמר רבי שמעון השוחט לשם עולה הרי זו אינה עולה, מה אם אמר הרי עלי עולה שאקרבנה בעבר הדרן שמא עולה הוא, לפיכך השוחט לשם עולה הרי זו אינה עולה, מאן תנא אשם תלוי רבי הגוי בשם רבי יוסי דר' אלעזר

היא דמר אדם מתנדב אשם תלוי בכל יום ויום, שמעון בר בא ורבי סימון בשם ר' שמואל האשה ששחטה ואמרה זו לעולתי. שחיטתה כשרה, והוי רבי לעזר מצטער ומר שבקין סתמא למעביד כיחידאי, אוקר רבנן מודין דאין עולת יולדות נידר ונידב, ולית חש שמא הפילה מפלת קלא אית לה: שנים אוהזין בסבין: רבי בון בר חייא בשם רבי זעירא צורכה לדרישא וצורכה לדסיפא, אלו תנינן ברישא ולא תנינן בסופא הווינן אמרין לדבר הכשר הא לדבר הפסול לא, אלו תנינן בסופא ולא תנינן ברישא הווינן אמרין לדבר הכשר הא לדבר הפסול אוקר בשר זבחי מתים, הוי צורכה לדרישא וצורכה לדסיפא:

הדרן עלך פרק השוחט:





[illegible]

[illegible]

אמר ואיקור טריפה זהדדי קחתי ונר קצר זהמה צמיה  
לאזרים עומדת ולא חתי איקור טריפה וחייז על אבר  
מן החי ועיין צה"ה שם:

**מריפה** שנעשה נבלה: חקר פה נגד קוגל הש"ס צמיר דר"י קצר חייז שתיים דלחא איקור נבלה וחייז על  
איקור טריפה וכמו דלמדין

צצלי מבילתן (ל"ז) ורש"ל קצר  
דלח איקור חל על איקור:  
ובל נפש צרייתא צת"כ אחרי  
פ"צ וה"ג התם וח"כ מה ת"ל  
נבלה פרט לשחיטה: אם טרפת  
חיה ותלם מנחה בזית צטר  
ואכל שומעל צגדים חניה  
הנלשע זה ח"ל דכנר כתיב  
דנבלה מעמל ולא צהמה צמיה:  
ואי טרפה מזה פשיטא הרי  
היא נבלה מנח ומדקאמר רק  
"דהוי צבלל נבלה" ש"מ דשם  
טריפה לא נפקי מנה ולחייז  
שתיים: לא תשחצי וקיפא דקרת  
ונבל אשר תדנח האדומה:  
אלא ח' שרצים ושאר שרצים  
חין מעמלן חלל לומר כך דכמו  
שיציר טומאתן דחיינו צח'  
שרצים צבעדשה כך איקור  
אבילתן צבעדשה כן פ"ה הק"ע  
וציקר ופ"ה ש"מ דחוק: התיב ר"א  
ובללל הוא ושרי אברי צהמה  
טריפה דתן צצ"ק דלחלות  
האזרין חין להם שיעור חפ"י  
צפחית מביית מן הנבלה מעמל  
ואלו איקור אבילתן צכזית:  
קבלה כלומר חור צו ע"י  
קיש" דר"ל וקאמר הש"ס דלח  
חור צ" חלל בארס האומר:  
בעל דינא הבילה ואינו שם לב  
ע"י: דחיה בר בא חמר דמלח  
תאכלו כל נצילה ילפין דכל  
אבילת נבלה איקורו צכזית ורק  
צמנה שרצים שוין לטומאתיהן  
וטומאתן ואיקור אבילתן צבעדשה  
וא"כ קיש" דר"ל לא קש" דר"י  
אנשו צצס ר"י צ"ח לא חמר  
חלל לצנין ח' שרצים ולחבי  
פריך ר"ח דצחמת גצי ח'  
שרצים ליתא ממי לחאי כללל  
דמעמלן צבעדשה ושיעור איקור  
אבילתן צכזית: בין לרם דדס  
השין כצצרו הוא ואין אבילת  
צטר פחית מביית: רבי שמואל  
בר סוסרטי בעי ה"פ דצני על ר"ח  
דחציא רחם לרצני יוחנן דלח"ג  
דאיקור טריפה ואיקור נבלה  
צחין כלחת צהדי דלכל חייז  
שתיים דלחא איקור נבלה וחייז  
על איקור טריפה ח"כ. מעתה.

לא ישתה ובתיב מחרצנים ועד זג לא  
יאכל מעתה כיון שחור וכלל לא יהא  
חייב אלא אחת אמר לון אלו הוי  
בתיב מחרצנים וזג יאות ברם לית בתיב  
אלא מחרצנים ועד זג לחייב על זה  
בפני עצמו ועל זה בפני עצמו מריפה  
ישעשאה נבלה רבי יוסא בר ברתיה  
דרבי יוסי אתפלגון רבי יוחנן ורש"ל.  
דרבי יוחנן אמר חייב שתיים ורבי שמעון  
בן לקיש אמר אינו חייב אלא אחת.  
אמר ר' לעזר קומי דרבי יוסי ורא מש"ע  
לדרבי יוחנן \*ובל נפש אשר תאכל  
כל נבלה מה תלמוד לומר וטריפה.  
אם מריפה היה כבר נאמר נבלה אם  
מריפה מתה הרי היא בכלל נבלה.  
וימר נבלה היא רבי אבהו בשם רבי  
יוסי בן חנינה קומי דרבי יוחנן \*ולא  
תשקצו את נפשותיכם בבחמה ובעוק.  
והלא אין לך מטמא אלא שמונה  
שרצים בלבד אלא כשיעור טומאתיהן  
כן הוא שיעור אבילתן התיב רבי לעזר  
הרי איברי בהמה מהורה מטמאין כל  
שהן ואבילתן בבזית קבלה מהו וקבלה  
כאינש דמר בעל דינא קבליה דחייא  
בר בא אמר לא תאכל כל נבלה  
התורה השה כל אבילות שבתורה  
כאחת התיב רבי חנינה הרי שמונה  
שרצים מטמאין צבעדשה ואבילתן  
בבזית בין לרם ובין לבשר רבי שמואל  
בר סוסרטי בעי מעתה האוכל אבר  
מן החי מן המהורין יהא חייב שתיים  
מישום לא תאכלו כל נבלה ומישום לא  
תאכל הנפש עם הבשר ומישובין  
מהורין על טמאין ובי רבי לעזר השיב  
מהורין על הטמאין מעתה האוכל אבר  
מן החי מן הטמאין יהא חייב שלש  
מישום לא תאכל וכל נבלה ומישום לא  
תאכל הנפש עם הבשר ומישום ומבשרם  
לא תאכלו: מתניתא דרבי יוסי ברבי  
יודה היא דתני רבי יוסי ברבי יהודה  
אומר אף נקבה המרה פסולה מתיבין  
לרבי

שם והוא דרך הש"ס  
דרכ הא' ענינא דמי לדחבא  
מש"ה קחני לה פה ועיין  
צמפרשים ואם נאמר דקאי על  
פלוגתא דר"י ורש"ל לעיל ע"כ  
פ"ה הק"ע עיקר דגרסי איפכא  
לרש"ל חייז שתיים ולר"י חייז  
אחת ויש לזה קמך מן הש"ס  
חולין פ"ז סס והעיקר כמו שפרשנו  
עוד י"ל דלר"י דק"ל דהאי כל  
נבלה מרצה חת הטריפה לחבי  
נפיק ליה קרס צלשון נבלה  
דאיקור נבלה חייז על איקור  
טריפה מש"כ לרש"ל דאיקור  
טריפה נקרא דונקר צגדה  
טריפה נפקא לא חלל איקור  
נבלה וחייז על איקור טריפה:  
דרי ח' שרצים מעמלן צבעדשה  
ואבילתן צכזית: ע"כ  
פירשו דלח לחלק על רבי אצחו  
דלמחר ח' שרצים איקור אבילתן  
כטומאתן צבעדשה הוא צח'  
דלח זה צגד קושיא דרבי נפורה  
לומר ר' אצחו דלחיו כן חלל  
פריך דלח"פ צמיתתן שיעורן  
צבעדשה צחלג אבר מן החי  
מחן שיעורן צכזית וכן הוא צדכרי  
הרמזים פ"צ דה"ל מ"ח (ה"ז)  
ח' והוא מדכרי הנצלי מעילה  
ט"ז ח"ל וח' שרצים האמורים  
צתורה וכו' האוכל מצטרס  
צעדשה לוקה שיעור אבילתן  
כשיעור טומאתן וכולן מלטרפין  
זה עם זה צבעדשה דלח צחלל  
מחן אחר מיתתן חלל החיתק  
אבר מן החי מלחחר מחן ואכלו  
חינו לוקה עליו עד שיה" צו  
כזית צטר ולחבי ח"ל לפרס  
דלרצני חנינה הדנר צרור לי  
צכזית ואדרבה תני צצצלי ר'  
יוסי הציפק ורק ר"י חמר דרצ  
חמר דשיעור איקור אבילתו  
צכזית וא"כ צצרה אצצרה קדמית  
חלל דלח דק"ל להש"ס דלח  
כמקנה הש"ס צצלי דמכני כאן  
צחיתן כאן צמיתתן ופריך  
דליתא לחאי כללל חפ"י לגצי  
ח' שרצים דצחיתן הכל מודין  
דשיעור אבילתן צכזית והפ"ה  
פ"ה צצז פ"ה זר ודחוק וגם  
הרידצ"ה האריך צזה מלח ללח לורק:

**מתיבין** לר"י צי רבי יהודה: וכן קאמר צצצלי מלי  
אצדכו ליה חמיה לר"י צר וכו' וכו' דלחבי  
מציא הש"ס מה דקצו לו רצנן ומה דהציצ ר"י צר'  
מקום דקצא והלא ר"י צר' יחיד הוא לגצי רצים ואך  
קחס רצי נוסחמו ביחיד וצחמת חמר כן חיה צר רצא  
דלח מניין נקצא המרה צהדי נקיצה דר"י צר' היא  
ויחיד הוא לגצי רצים ולכן מציא הש"ס המשה ומחן שח'  
צין  
מצייתת דת"כ דצטומלח מ"רי בדכתיב התם ורחן צמים וטמא עד הערב ואך אשה נקצא מעמלן על טמאין: מעתה  
חלל ח' קש"ל על דכרי ר"ח הכי פרכין מלכל אבר מן החי מן הטמאין: מתניתא דקצא ניקצא המרה צהדי דר"ת  
טריפית

טריפות דר"י זר"י ה"א דתנן. ת"כ פ' שניני פ"ג: יושף לארץ. זאיוז כתיב ועפ"כ חיוז קיים: אין מוכירין.

אנשה ניקים הוי דל"כ יפלה כליותי ולא יחונל ווי קח"י חלל דנעשה לו נק דכתיב רק את כפשו עמור

כדאמרין צצצלי: ואית דבעין מימר. דהכי הסיז ר"י זר"י יהודה דל"ן נצי"ן רח"ה נחיוז דשאי' חס דלית ליה נחלא, חלל צהונה דחיה חי טבעית עפ"י טבעי ח"א לה לחיות צלי נורה, ופריך מעתה אוק נמורה טריפה, ונ"ט לא קתני תרתי נקצה הנורה, ונטלה הנורה, וק"ד ד"ס קצרה לומר צנקוזה הוי טריפה עפי' כדלכחן גני טחול, ונשני: גמולה לא מתניי. צונהיתן כלל דכ"ס הן נקוצה: לית נמולה במרה. ח"א כלל דין ניטל צונה דצחונה הוי צלועה צצצד וכדאמרין לקונן: מרורית. טעם נור וואמר שהנורה נכלעת צצצד ולפיכך הכצד נור: ויאות. חונה חונר דכן כל חיה רגזית הנורה נכלעת צצצד כדאמרין צצד כועס ונורה זורק צו טיפה: דהא דתימר. דנקצה הנורה טריפה דוקא דל"ן הכצד קוהס הנקצ חלל חי קוהס: לא בודא. לא חונר דטריפה: וביני. כן לריד להגיה עוד צצצרי ר' יוחנן: והוא דסתם. פ"י דוקא קיתוה חלל חי הכצד רק קנ"ד לה טריפה (ועיין רונ"ס הל' שחיטה פ"ו ה"ו): והא חנינין. חניטל הנורה צעי דאמרין דכ"ס דטריפה והא קתני ניטל הכצד ולא כשתייר כלום וח"כ חסרה גם הנורה וח"כ טריפות. הוא נשום ניטול הכצד ולא נשום ניטלה הנורה, ונשני דוויירי צונה קיימות ונעורה רק צצצדין: ויאות. דודאי נ"ירי שהחכרון הוא רק צצצד דתני ולא כשתייר "הננינו" ר"ל ון. הכצד חלל נורה קיימות: אבי המשנה נשום

דר"ח ור"ה שקדו ופירשו הנשנה עם הלמודי ישיבתה, גם קדוה התקפתה וצרייתות תוק' ופירוש' להנשנה "נש"ה נקרא "חצי הנשנה": עיקרי טריפות. והשאר נהפך צונשה וגנרל צפרטיות: איתא חמי. דדוקה הלכה לנ"ע הוא חלל קרא נפולש כתיב וצצר צצדה טריפה, ונשני דהיינו צדך כלל חלל: פרטיה למ"מ נאמר. דה"א דוקא שטרפה חיתו יער חלל לא הוי ידעין דגם חי דרקה צירו ושדי צה חרפו נניי הוי טריפה, וכמו כן שאר פרטי דיני דרקה: בולחן נמי. היקוד הוא קרא וצצר צצדה טריפה ולא דצר קרא חלל צהו כדאמרין לעיל. ואעפ"כ אמרין דעיקרי הח' טריפות הלמודי הן, וח"כ ה"כ חציקר דרקה קאי וזה ודאי חי אפשר דקרא נפולש הוא: בולחן אילא הלכה. הנך דקחשיב ונלכד דרקה לא הוי ידעין כלל נקרא, דה"א טריפה ודדמי ליה ע"י חיתו יער חלל דרקה נקרא גופא הוי ידעין דזה ודאי ח"א לומר שטרפה היינו שטרפה וקרעה ולא שאר זקרון. חלל דצח הלכה לנ"ע ופירש לן כל פרטי דיני דרקה, ולהכי פריך ונה צין דרקה דעיקרה צקרא וצין נקצ דעיקר הלמודי ורק חכונתה דקרא ונשני דנפ"ע דחושפין לקפק דרקה ול"ן חושפין לקפק ניקצ וס"ה שאר י"ח טריפות: ולא נבלה ניהו. ובי לא כן ה"ן צונשה פ"צ והודה ר"ע לר' יצצד דהוי נכלה ונחיתון דאלו טריפות נני: תחת. נחיתון לכ"ע, רק דנחיתון נ"ירי חלל צונקוס

צין רצון לר"י זר"י, ושר"י זר"י זכניהו ואף רצון לא פליגין עליה:

מעם ר"י צלישניה: הידושלמוי צצר הצילו כל הרחשו וכעת נדפק גם ס"ה לרונ"ס הל' שחיטה וגם הוא נזכיר זאת

ולפי הנראה ה"ה הדצר נקורה צין חלל שנסתכח כי הוא ון הידושלמוי, ולכאורה י"ס נכחן רח"ה לשיטת הקוצרין דניטל הנורה כשרה ואצ"י ח"ן טוענים כלל טעם נור, דהא קאמר לית נטולה צונה דלת נשכח לה צצצדא ופ"י צודאי הוי צצצד נכלעה, חלל צחונה כד דייקת שפיר ה"פ דלל נשכחת דין ניטל צונה דעפ"י רונ"ס הוי צליעה צצצד חלל צחונה חי לא טעמו כלל טעם נזירות ואצ"י חסר ליה וצורר הוא שניטלה טריפה וכדפקק הרונ"ס דכל חצר שטרק צנקוזה כן טערק צנעילה וכו':

**איתא** חנוי צצר צצדה טריפה הנפקותא צין דרקה לבאר י"ח טריפות הוא דצר אשר נתן ענין לחכמים לענות צו ונלכד אשר נדצרי הרונ"ס פ"ד נהל' ונ"א י"ל נפירש שכולן דצר תורה ניהו ואיך קאמר הבא ח' נניי טריפות נאמרנו לנ"ע שחרי שפתי קדשו צורר ונללו דכמו שאקרה תורה הנכלה והוא הנחה ח"ן נפקותא על ח"ה חופן נחה, רק חציקר הוא שונה והאובל ננחה עוצר על לא האכלי כל נכלה, כך כשאקרה תורה הטריפה והוא הנחה למוות וצברה נעמוד לכלל ח"ן נפקותא צה ח"ך נטרפה ע"י חיה הטורפת או חולי הריאה וזה שאמרנו תורה וצצר צצדה טריפה לא דיצר חלל צחונה, והיקוד לזה הוא דרשה הנוכחיתא שזכרנו לעיל, וח"כ כונה התורה על כל חולי הננויות וכן ס"ה טריפות, ואי נהפך קרא כפשיטא גם דרקה נטרפה ונקרעה ע"י חיה וכו', חלל ונלכד זה דצרי קיתרין צפ"ה נחל' שחיטה נניי וצ"י דנחלכה צ' הוא חונר ובנויה נניי טריפות נאמרנו לו לנ"ע ותוך כדי דיבור הוא חונר חצ"י שכולן הלכה לנ"ע הן ח"ן כך נפירש. צחונה חלל דרקה עוד הקשו שצחונה רונ"ס הקפיקות לחונורה, הן צדדוקה וכן צ"ח טריפות חלל נניי לקולא ג"כ צדדוקה, וכל זה קשה גם על קיג"ה חס"ק הבא אשר לפי הנראה נפ"ה שאר הר"ע ז"ל דצרי, גם לשון חס"ק "חושפין לקפק דרקה ול"ן חושפין לקפק נקוצה" קשה נאמר וצצצלי חונרין דעולא דק"ל ח"ן חושפין לקפק נקוצה ח"ן חושפין לקפק נקוצה ונ"כ לקפק דרקה שכן הוא שם נפירש קצצר עולא ח"ן חושפין לקפק דרקה והוא שיטת רב שם, ומה שנראה לי צה הוא דהן חונה שאין לתפוש קרא כפשוטא דח"כ חונר צצדה ולא צצית ודצרה ונלכד ונה שונגד חל השכל הנה לפי דרשה

ח"ן שם, רק צחונה חלל ונלכד זה דצרי קיתרין צפ"ה נחל' שחיטה נניי וצ"י דנחלכה צ' הוא חונר ובנויה נניי טריפות נאמרנו לו לנ"ע ותוך כדי דיבור הוא חונר חצ"י שכולן הלכה לנ"ע הן ח"ן כך נפירש. צחונה חלל דרקה עוד הקשו שצחונה רונ"ס הקפיקות לחונורה, הן צדדוקה וכן צ"ח טריפות חלל נניי לקולא ג"כ צדדוקה, וכל זה קשה גם על קיג"ה חס"ק הבא אשר לפי הנראה נפ"ה שאר הר"ע ז"ל דצרי, גם לשון חס"ק "חושפין לקפק דרקה ול"ן חושפין לקפק נקוצה" קשה נאמר וצצצלי חונרין דעולא דק"ל ח"ן חושפין לקפק נקוצה ח"ן חושפין לקפק נקוצה ונ"כ לקפק דרקה שכן הוא שם נפירש קצצר עולא ח"ן חושפין לקפק דרקה והוא שיטת רב שם, ומה שנראה לי צה הוא דהן חונה שאין לתפוש קרא כפשוטא דח"כ חונר צצדה ולא צצית ודצרה ונלכד ונה שונגד חל השכל הנה לפי דרשה

דיני דרקה, ולהכי פריך ונה צין דרקה דעיקרה צקרא וצין נקצ דעיקר הלמודי ורק חכונתה דקרא ונשני דנפ"ע דחושפין לקפק דרקה ול"ן חושפין לקפק ניקצ וס"ה שאר י"ח טריפות: ולא נבלה ניהו. ובי לא כן ה"ן צונשה פ"צ והודה ר"ע לר' יצצד דהוי נכלה ונחיתון דאלו טריפות נני: תחת. נחיתון לכ"ע, רק דנחיתון נ"ירי חלל צונקוס



הנדיקה משא"כ שניהן לזנים ולפי"ל דמיירי צוטר חניקא, ונפני זה י"ל דהיינו טעמא דמר זוטרא דק"ל דלריך נדיקה: היך עבדא. טעמא צו קרום, ונפרש זה כנגד זה כשה נשום דק"ל דכל מריבות חשט דמוחנת מכה עלה: וסתם. אי חננין קתינא ונעליהא הוא הוא רק ספק טריפא וכשנקצו זה שלא כנגד זה הוי ספק אלו לא: ברם בן שמעית. חרצה טעמא צס רצ הסיוף ספיקא ספק לא חניקא החילון ואם ת"ל חניקא טעמא לא ונתרמי צהדי הדדי, וי"ל

לדדין דק"ל דע"י נדיקת פנים הוי נצלה וכן זה שלא כנגד זה הוא נפני כי הנדיקה לרש"י לא מייכר צעור החילון, צמד"א שהנדיקה הוא צתחילה צעור החילון, אצל אי צדקינן צעור הפנימי וניקצ הנה ע"י נשנש היד ונתרחצ הנקצ וניכר גם צעור החילון, וזהו טעמא דשיטת הקוצרין דנקצ צעור חילון מייכר דע"י נשנש ונתרחצ ורק כשנשנש חננין דילמא צמקוס נקצ שחט ואז לא מייכר נקצ נשנש, ולרש"י הוא רק ע"י נדיקת צור הפנימי כדפרשנו:

גרגרת העוף צרובה: עיין נידה קפ"ג וסס חקר כי ידוע כי הידועלוגי על נקבת נידה חיה רשימות וחקר דלחזון לציוו וכזה רציו יונה דדוקא הנקצים סנקצו צהקיף הרוחצ הוא דנלטרפין לרובה ואפי" צלכסון זה שלא כנגד זה אצל הנקצים סנקצו צלודך חין נלטרפי לרובה, והיינו נשום דק"ל דהא דנלטרפין היינו נשנש שכהא ה"א אצל נקצים ש"ס צהן חקרן נלטרפין הכל צין מה סנקצו צלודך וצין צרוחצ דלא גרע ננעלה מומה לרועה דנלטרפת לבאיסר ועיין רמז"ס פ"ג נחלי שמיעה הכ"ג:

נשאל

אתא עובדא קומי רבי יוסי בגרגרת שנקבה מלא מחט אמר לון ובי אין אנו יודעין אם הן רובה, ואתי"א כהדא דמר רבי הילא בשם רב נקבה נקבים קמנים יש בהן חסרון יצטרפו לכאיסור אין בהון חסרון יצטרפו לרוב, רבי יוסי בי רבי בון בעא קומי דרבי זעירא, עביה מהו שיצטרפה אמר ליה אתפלגון רב ורבי יוחנן רב אמר רוב עביה ורבי יוחנן אמר רוב החלל ברם רוב עביה לא, ניהא נפסק למעלה נפסק למטה, על דעתיה דרבי יוחנן דו מר רוב החלל ברם רוב עביה לא אפסק רוב חלל אין לא אפסק רוב חלל לא, על דעתיה דרב דו מר רוב עביה, אמר ליה כמה דאת מר לרבי יוחנן רוב החלל בן אתו מר לרב רוב עביה הא רוב חלל לא אתא עובדא קומי דשמואל בדק ברוב החלל ואבשיה, אמרו לו והוא רב מריף אמר להו לא אבא רבה

ובי אין אנו יודעין פ"י ובי חין ציכלתנו לרעתא חס הנקצים חס רוב ע"י לירוף, ויידון כפיקת הגרגרת צרובה, וכדלמור לקון ושאין צהס חקרן ירפו לרוב וטעמא דמילתא כזה ה"א דאפי"א ש"ס עכשיו צמקוס חסה, קיפן להלטרף ולהפסיק ע"י שמואל הצע"ח לוארם לרעות, וכינצד הריחא מושך ללד נשנש ונתפסק הכל: עביה מהו שיצטרפה, ע"כ פ"י כנו דחננין צצצלי רוב עזים ופ"י רש"י ז"ל והנפרשים, דפוחלי הקצ, עז נלמעלה ודק נלמעלה ללד הלאר מוקוס חיבור הטבעת יחד, ואם נאמר רוב עזים נהני עיצי התנדך לאשלימוי לרובה אפי"א שצמיעטו הצתחין הוי שני שליש חלל, ואי נאמר רוב החלל עיצי התנדך אינו משלים לרוב, וזהו הנחלוקת דרצ ור"י פה ונפני שצ"י רוב נפסק הגרגרת נלמעלה לנעמא ללד הלאר צעי הש"ס: ניהא נפסק למעלה, פ"י נלמעלה לנעמא דרוב עזים לא הוי רוב החלל אצל רוב החלל הוי רוב עזים: נפסק למטה כלומר נלמעלה לנעמא דרוב החלל לא הוי רוב עזים: על דעתיה דר"י הנה רצ חננין קתם, רוב עזים וי"ל דרוב עזים דוקא אצל כשנפסק נלמעלה לנעמא וזהו רוב חלל, ולא רוב עזים לא, או י"ל דלחננין חננין רוב עזים אפי"א ש"ס רוב החלל וי"ל חננין חננין רוב עזים, נפרש צרם רוב עזים לא, א"כ כשנפסקה נלמעלה ונפסקה רוב החלל אפי"א שלא נפסקה רוב עזים טריפה, חס פשיטא, ומציער חללי" דרצ עד דפשיט הש"ס דרצ נטי דוקא קאמר, וי"ל דמשה"ל לא חננין רצ כר"י נפרש צרם רוב החלל לא, משום דמילתא דלא שכיחי הוא דלפסק קנה נלמעלה למעלה: ואבשיה, דלא הוי

תרייהון חננין כשרה, עלו בו קרום, היך עבדא, ניקב ועלה קרום וסתם, אמר ליה תמן אמרין קרום מחמת מכה אינו קרום, רבי אבהו ורבי לעזר בשם רבי הושעיא אכלה קוצים ונתחב בוושט חוששין, ונבדקה, חוששין לקרום מחמת מכה, אמר רבי יוחנן זמנין סגין יתבית קומי דרבי הושעיא ולא שמעית מיניה הדא מילתא, ברם בן שמעית בשם רב אין חוששין אמר ליה ולית בר נש דו שמע מילה ולית חברייה שמע ליה, ודו אמרית ההיא ודאי פליגין, על דעתיה דרב דהוא מר אין חוששין תמן הוא מר חוששין לספק דרוסה והבא הוא מר איבון, דאתפלגון רב ושמואל רב אמר חוששין לספק דרוסה ושמואל תמן הוא מר חוששין והבא הוא מר איבון אמר ליה חוששין לספק דרוסה ואין חוששין לספק נקובה: תני רבי חייא ופסוקת הגרגרת ברחבה ברובה, נסדקה לארכה אם נשתיר כל שהוא למעלה וכל שהוא למטה כשרה, הדא דתימר שלא במקום שחיטה ברם במקום שחיטה נבלה ואין שחיטה ממהרתה רבי זעירא בשם שמואל גרגרת העוף ברובה, רבי יצחק בר נחמן בשם רבי לעזר גולגולת העוף שנחבסה ברובה

זלית בר נש, וכי דבר תינא הוא שחמד טעם דבר הלכה נה שחצרו לא טעם: ודו אמרת. ומה שחמד חננין ששנעמא צס רצ הסיוף, ודאי דפליגין להדדי: על דעתיה דרב, דהוא חננין חין חוששין וי"ש נפסק דרוסה: מחלפה שיטתיה, כופל הקוס", וכן דרך הש"ס, וקס"ד לרצ חין נפיקו ח צין דרוסה לנקובה חשט ושריך על ר"י דקאמר הכא נשנש דרצ, ונשום דרצ צצצלי ה"א לבן נפסקה הש"ס אי קפרו לר"י נשנשו דרצ כהוגן ונשנש דהדצר נצורר ולא קס"י יידי דליכא נפיקותא צין ספק דרוסה לספק נקובה כדלעיל: חני ר"ח תוספתא נכילתן ות"כ שניי פ"ג וסס ליתא כהאי גוונא, ולפי הנראה צרייתא זו מושכתן דר"ח ור"א: נבדקה, הטעם דלחללין גבי נקדקה לקולא כזה רש"י ז"ל דצרחנה נותוך שהריחא מושכת לנעמא והלאר לנעמלה לעולם כיתק יותר ולא הדריא צריא, אצל נקדקה ע"י הנשיכה הקדק נקגרת והדר חלס: הדא דתימר, שפוקת הגרגרת טריפה שלא צמקוס שחיטה אצל צמקוס שחיטה נצילה כדלעיל גבי וושט: גרגרת העוף, עיין נידה קפ"ג צשינו לשון והנוקחא שלפנינו עיקר: ברובה, דלא תינא עיף דזוטרי חיותא שיעור"י צכל שהוא: שנחבסה גרקינן והג"י צנידה קפ"ג מושכת, והאי נחבסה פ"י צלע"י (לערשמוצטערט) ואפי" סקרום המוח שלם ולא חקר מומי כלום: ברובו, ולא להפרש כאן אי רוב גובהה או רוב היקפה וצצצלי הוא צעי דלא אפשיט ולכן כזה הרמז"ס דטריפה ודאי לא הוי רק אי נחצס רוב גובהה ארוב היקפה, אצל אי חד נכ"י"הו יק"ס הוי ספק טריפה ולחננין: מלא מחט, נקצים דקים כנו שמוקצים צנחט והספק ה"א חס נלטרפין הנקצים להדדי:



**נשאר** לחכם והיתר: עיין ירושלמי ר"ט פ"ט דשבת הוי רק רוב עציה: בקה זצוצ צת יונאל כדאמרינן דשם הגירסא נשאל לחכם והיתר יסאל צעסכת חולין (כ"ח) לית צקא צר יונאל ונ"ל דחדל

לחכם אחר שאל יסאל לו ופ"י הק"ע שאל יסאל לו ועוד קאמרינן חדל דלין חני כפוף תחת רב לפקוק כוונתו ויחמיר על עלונו ולין חני חס יודע ונה טעם הוא זה הא ועוד דלחל כר"י ואנחנו הרוב, ולכן פריך דלפ"י צשני

ת"ח קווין לא יסאל כשכזר הורה זה חכם אחר לחסור או להחיר וטעמא נופרש לקנון: לא פיימו לא שאלו צגרגרת פקוקה לקנוי דרב והוא צדקה וטריף חלל שאלו רק פקוקה צגרגרת צכונה ואמר צרוב עציה ופיר הורה שמואל להחירה כר"י: מפני

המחלוקת. צין החכמים כשישנוע שחזרו חסר ונה שהוא נחירה וכן נלינו צש"ק צהרצה נוקוונות שהקפידו החכמים ע"י: אשבה תני שהעם הוא שפ"י ח"י יתיר חין צהתירו כלום דהחכם האוקר

קו"י חתיכא דליקורא ולפ"י חפ"י ח"י קנוך חגנרי"י רל"ל על קבלת רצותיו לא נלי להחיר: מן דמר לא יסאל, כלומר הא צהא חלי דכיון דאוקר לה"ח להורות נגד חזרו חפ"י לחונורה האוקר נני על

השואל: תרייהון בבית וועדא. היו השני ת"ח ציחד צציהנו"ד מותר לזה לשאל ולזה להורות כדכחצו חתוקי ונכילתן דצציהון צציהנו"ד ליכא נכוס חכם שטינאל

והטעם נפרש הש"ס: כההיא דמר ר' הילא צציונות קפ"ח לענין נחלוקת צ"ש וצ"ח: אלו ואלו. כהלכה היו עושין. אחר גנור ההלכ' צין שניהם, וקודם שאלו לעונק

השואל לא עשו ונעשה לא זה ולא זה, וה"ל כששניהן צציהנו"ד לא יעשו ונעשה רק אחר גנור ההלכה והנשאל ונתן צין שניהן ויכביעו לדעה אחת: בדא דתנינן

צפ"ד דעוקולות נעשה צשוקת יהוא שהיתה צירושלים, והוא חצן חלול העוון לקבל נים הנקלח נון חסר, וה"ל יולא נון חלצן כשפופרת הנוד לעוקות, ולצ"ה קני צהכי ולכן כל העסקות

נעשה על גצה כצ"ה וכלחו צ"ש ופחתה כשיטהם חלונא דעשו צ"ש כדצריהם: עד שלא בא מעשה קודם שידעו דצ"ה פליגין, וסך דעוקולות קודם שידעו ה"ל: יאות שפיר קאמרי וכן נוכח

והנשנה גופא דקאמרי דוקא לעופר חצל לא נכחן ולהצא נעשה על גצה כצ"ה וכלחו צ"ש ופחתה כשיטהם חלונא דעשו צ"ש כדצריהם: עד שלא בא מעשה

קודם שידעו דצ"ה פליגין, וסך דעוקולות קודם שידעו ה"ל: יאות שפיר קאמרי וכן נוכח ונהנשנה גופא דקאמרי דוקא לעופר חצל לא נכחן ולהצא

מן הטבעת. כונתה פ"ח, והוא הופתח שם: תחתונה כלומר לשערינן כנו שהצננה חלוי, שהוא לנעלה כשחוזין הניה צקנה והוא מן החס ולנענה, כל נה שיעצר הקנה דרך שם טריפה נשאו: לא אמרו צונתני

דטריפה הנוח צונתנו: לפנים מן השקידים והוא פולין דצצלי ונהפילין ולחון צרובו כחוט השדרה: מה להולא ולחומרא. הש"ס קא שקלי וטרי ח"י לצי יונה לקולא מונה דהוי קצרינן לומר חס לא חנור רצי יונה כן, או לחונורא וברנפרש דליכא לעינר דכל שם נוח הד הוא והכל צונתנו וחתא ר' ינאי לשאנעין לקולא

דמן הפילין ולחון צרובו, או דהוין קצרינן לעינר לקולא דער שקידים צונתנו עלמן צרובו וחתא ר' ינאי לעינר לחונורא דרך נון השקידים ולחון צרובו הא שקידים עלמן צונתנו: ואמר ר' יונה, והשתא הוי נקוס לטעות דפ"י דנשקידים: עלמן חוט השדרה הוא קנ"ל דשקידים עלמן צונתנו, וליכא לפרש דנודנדיק לומר

נון השקידים וחולה ש"נו דע"ז קפיד, דל"כ כיון דכזר השונעו זה לנאי לריך ר' יונה להשונעו עוד הפעם, ונפגע מזה להיפוך דלקולא חנור, חלל ודאי כנו שפרשנו: בשם רב ושמאל כלונ' חלצי דרב ושמואל

חד חנור ברצו שמואל ק"ל דוקא קרום העליון והשני ק"ל דהכי ק"ל לרב ושמואל דוקא קרום החתון. ונפרש הש"ס דטעמא דנ"ד קרום החתון דכן הוא נשענעו העננה קרום של מוח, מן

מן הטבעת. כונתה פ"ח, והוא הופתח שם: תחתונה כלומר לשערינן כנו שהצננה חלוי, שהוא לנעלה כשחוזין הניה צקנה והוא מן החס ולנענה, כל נה שיעצר הקנה דרך שם טריפה נשאו: לא אמרו צונתני

דטריפה הנוח צונתנו: לפנים מן השקידים והוא פולין דצצלי ונהפילין ולחון צרובו כחוט השדרה: מה להולא ולחומרא. הש"ס קא שקלי וטרי ח"י לצי יונה לקולא מונה דהוי קצרינן לומר חס לא חנור רצי יונה כן, או לחונורא וברנפרש דליכא לעינר דכל שם נוח הד הוא והכל צונתנו וחתא ר' ינאי לשאנעין לקולא

דמן הפילין ולחון צרובו, או דהוין קצרינן לעינר לקולא דער שקידים צונתנו עלמן צרובו וחתא ר' ינאי לעינר לחונורא דרך נון השקידים ולחון צרובו הא שקידים עלמן צונתנו: ואמר ר' יונה, והשתא הוי נקוס לטעות דפ"י דנשקידים: עלמן חוט השדרה הוא קנ"ל דשקידים עלמן צונתנו, וליכא לפרש דנודנדיק לומר

נון השקידים וחולה ש"נו דע"ז קפיד, דל"כ כיון דכזר השונעו זה לנאי לריך ר' יונה להשונעו עוד הפעם, ונפגע מזה להיפוך דלקולא חנור, חלל ודאי כנו שפרשנו: בשם רב ושמאל כלונ' חלצי דרב ושמואל

חד חנור ברצו שמואל ק"ל דוקא קרום העליון והשני ק"ל דהכי ק"ל לרב ושמואל דוקא קרום החתון. ונפרש הש"ס דטעמא דנ"ד קרום החתון דכן הוא נשענעו העננה קרום של מוח, ח"הא

הנן, חזל להאי ליטא דלעזר קרוס  
ההמהון והיינו נכוס דנענן על  
הנוח חכא לננעי צנוח עלנו  
ופרין הא: ניהב כרום של כחחנן  
דוקא קרוס והני תרי ליטא  
פליגי רק חליצ" דרצ ושמואל  
נוח ניכהו קרוס של מוח, חזל  
ככ"ע קרוס דוקא: בגין חלא  
מתניי היפ לעולם חפ" מוח  
עלנוה והא דקתני קרוס נכוס  
דככל הי"ח טריפות לא נליבו  
בטריפות צקרוס ופורק רק צנוח  
וקנו"ל דזוהא דלפ"י ניקצ הקרוס  
הוי טריפה וכ"כ מוח עלנו:  
ותנא ערה. לפרובא דהיינו דוקא  
בהקרוס קייס וזה פשיטא חלא  
דחלי דלשננעינן חלא דלפ"י  
מוח הרשע כשרה (וצלי האי והנא  
עלה הוי חננינן דהיינו דוקא  
צנוח כצחוט) הרא דתימרא. הא  
דקתני חוט השדרה כפסק  
צצוצו היינו רוצ וכו' וכן הוה  
צצצלי וההיי"א כההיא דתני רבי  
הוכביא לציל דמוח זה לא נעלה  
ולא עוריד: נשפך הנוח בקיפן  
של עים או כנוק כדונג וכן  
צצצ"ק ורננ"ס: שמענו למעלה.  
ללד הרשע ונהיבן ונהחיל חוט  
השדרה דהיינו מן הפולין ולחוץ:  
למטה. חזל עד היבין כח של  
חוט השדרה לנוח: עד מקום  
הפרשות: ונכוס וליך לא נייטרף  
עוד והני פרשות שלשה נינהו  
הוא כדפירש"י ונקוס שס נהפאל  
לכונה פולין זה כנגד זה  
שתי חירכים ולנצ: (ולדעת החוב'  
לנוח נזה) וקאמר דפרשה  
דלשונה וסניא טריפה וכליט'  
ששרה, חזל פי פרשה שליט'  
טרפה (כן כהנ ה"ה לשיט'  
הר"נ ועיקר ופאר הדברים  
כפרטיות נצולר צלריכו' צנפרש"י)  
כעור עד כונה הוא חוט השדרה:  
עד הגף נקוס חיצורי לגוף ולדעת

הרש"א עד מקום כלות חיצורם ילגוף : דל בן אס לח  
היה חומר הלכה כר"י ונה הווינן וינער הלח ונזחר  
הוא דר"י ורש"ל הלכה כר"י, וגרסינן "רבי יוחנן  
ורש"ל הלכה כרש"ל" צמניה וכן הוא צמנה ונקוניה  
צ"ס : בגין דבהנא. ולינו שבהא ק"ל כרש"ל וה"א  
יחיד ורצ"ס הלכה כרצ"ס : ביני מתניתא. ל"ל בן צמנה :  
לבית חרל. לאיזה חלל היה, לחלל גדול של שחל  
או לחלל קטן של יעקב דאי "לחללו" נשמע דוקא  
לחלל גדול ולא ק"ל הש"ס כדאמרינן צצצלי אצית חללו  
ונה לי חלל גדול או קטן, דלצית חללו ונשמע כדקתני לצית  
הקנפוטות דהיינו לקנפון היה ולפי כן חנו מוכרחין  
לומר דעיקר הוא קנפין גדול. חלל הכא פשיטא הוא  
דכונה על חלל הגדול ור"ל חללו הידוע ונש"א"כ "לצית  
חלל" ודאי נשמע לאיזה חלל היה : מן גוו דמתפרשין.  
ע"י שנהפך לנהלל וכן הוא צצצלי בולחן אפילו קא  
איתא חמי. אקנה הכד צע"י וכי אפשר לומר שטרפה  
צין יקצ לניסול דדוקא גבי טחול אמרינן הכי, חלל צ  
יד 14 (ירושלמי עם פ"י חסה שלמה)

נקום הפרשות: צפירוס  
 הצנה צין הפרשות ונה  
 שנפ"נו לדינא כנר האריכו  
 הראשונים, ורבי"ז ז"ל נציג ג'  
 שיטת צזה, והרמב"ם כהנ צפ"ט  
 ויהל' בשיטה ה"ד, וכלל פרשות  
 סן ואלו הן כללה עלמות דבוקין  
 זה צזה לנטיה ונחוליות השדרה  
 אלא בצונה כהנ עד קוף פרשה  
 בניה בלא יסאר אחריה אלא  
 פרשה בליטת הסנוכה לתחילת  
 האליה, ד"ק ה"ה לונר דפי פרשות  
 בליטת טריפה, וה"ק בלא האנר  
 עד קוף פרשה בניה ופי פרשה  
 בליטת כשרה, ואף בלפי הש"ס  
 הבא ודאי נשנוע דרק ראשונה  
 ובניה טריפה ובליטת כשרה ואף  
 פי פרשה בליטת ע"כ נפרש כפי  
 ה"ה וכן עיקר:

עד הגף: כהנז העוב' יס  
 להקפח חס פי' לנטיה  
 נקום חיזוקן צגוף או לנטיה  
 נקוף עלם כל כנף הנחוצר לגוף  
 והקפח הזה הציאו כל הראשונים  
 והלשון שכהנ הר"נו, עד צין  
 אגפים נראה יותר כשיטת הרמב"ם  
 עד הגף ודאי פירשו עד נקום  
 חיזוקו לגוף:

**ביני** ונתתיאל: עיין מה שפרשנו וזוהי כיוחא וזה שכתב  
הרמב"ם (פ"ו מהל' שחיטה ה"ה) הלכ' שניקב  
לצית חללו זין לחלל גדול של שואל וכ" דהרי זה  
פשיטא כיון "לצית חללו" נשבע זין לחלל גדול וזין  
חלל קטן אלל ודאי דזה אין פשיטא כ"ב, ורק קושטא  
דמיילתא הכי הוא דל"ב חלל גדול או קטן ומפני  
זה לא דמי זה הש"ס צצלי:  
**בקנה** קיינא: וזוהי יו"ל חקירה גדולה, כבתי"ר  
כזית צנוקס חיותא וכוזית צנוקס המרה אם  
צעינן ג"כ טיהו הקמפיות קיינון, וצצלי לא חכר  
כלל הא דקמפיות אי צעינן קיינוס, והש"ס  
הכא

הכבד טריפתו צונקתו וכן פסקו ההוב"ה והרמב"ם  
צונקתו והלל אם כשהייר רק בזית כשרה וא"ל לחלק  
אז נויני טריפות כ"ס יטול דטריפה : במנה היימת : וגזי  
ריאה

[illegible]

הכל לא זכר צלחה ונקום לרץ להיות הכזית ומקצרה ריאה נלינו ג"כ כהאי גוונא והוא דקיינו קמפונות. דהיינו נקום חיותא והוא קצוץ הקנפון והש"ס לשיתיה ולפ"ז חפ"י כל הכזר קיים ונתקלקלו הקנפונות דטריפות הכזר לאו נקום נרה הוא ודוק:

**רבי** זון זר ח"ל צעי: וא"ת נאי ק"ד דהנקשה הא חסדרי כדפריך צצלי דזרישא נשמע "ולא נשתייר נמנו כלום" הא נשת" חפ"י פחות

מכזית כשרה וזקיפא הדיוק להיפך דוקא בזית אצל פחות נזה טריפה וקאמר ר' יוסי דרישא לאו דוקא וקיפא עיקר וע"ז פריך רבי זון זר ח"ל: מה חמית מימר. ונה ראה לנעור הכי דילמא להיפך, רישא עיקר ולא נשתייר היינו כלום אצל נשתייר חפ"י פחות מכזית כשרה וקיפא לאו דוקא: היל הוא שאין כך צכל הי"ח טריפות קילא כזו שאפי" טעל כמעט כולו כשרה. ולכן ח"ן כך להקיל עוד יותר ולנעור דאפי" פחית מכזית כשרה: **בבבא** במה אן קיימין. להא דקתני צומתיתן נקצה

אי שחקה: אם בקרום שחקה מחקרום, קזה פשיטא, אם צנקה צנקה כ"ס צחקדון: אם בעביה. כלומר צנקה הריאה חזן מן הקרום לא נלינו שם טריפה נחמית נקיצה צנקה האבר ואפי" הכי דקליש" כנו ושטוכו: נחא ואז כיחל לר"ג דאמר עד שתיקצ לבית הקנפונות י"ל דהא קמ"ל דאפי" צנקה הריאה או אינקב הסמפין טריפה, נשח"כ לרצון דלא צעי עד קנפונות קש"ל: לצרדין היא מתימא. דתיקצ קאי על קרום הריאה או שחקה היינו חקרן צפנים וקמ"ל דחקרן צפנים שמו חקרן: ומה פליגין והכי פליגין ר"ש ורצון דוקא צחקדון דר"ש ס"ל דחקרן צפנים לאו שמו חקרן אפי" לא שתיקצו הקנפונות, נשח"כ צחקדון חקרן חפ"י ר"ג מורה דצחקדון חקרן נעריפה: תמן צצלי: מן הדא דעוק גינן ומתניתין רישא צחקדון חקרן וקיפא צחקדון צפנים שומעית נזה דריאה ששפכת כזר (וצצלי ריאה ששפך כקיתן): או נימין גריע טפי נשפך: להבא לאי ושומעית דתני ר"ח צחקדון נכילתן הסיפך דגוונא הדין כשרה: שלשחות. גרס"י וכן הוא צצלי, והוא הקרום שחולד נונח צחוכה והיא האם והיא קרפחה: לנחין עד רגל השלישי ואז רצו קרום העליון וקפ"ד אצל קרום התחתון לא מעלה ולא מוריד, וכן נאון דק"ל קרום התחתון דוקא קאמר: אמר ר' חניי וקצתה דכי סדדי כינאו ואי אינקב זה צלי זה כזר לכ"ע: לא סוף דבר.

דוקא אי אינקב קרום העליון צלי התחתון דכשרה אלא חפילו נקלף בולו ונשתייר הריאה צקרום התחתון חלונה כורה קרום התחתון מגין, ואי הוי פליגי צזה לא הוי נר ר"ז כדפשיטא ליה זה צלי קרום חילוק והרי איבא נאון דק"ל דאינקב העליון לצד טריפה, ח"כ הא דאמר זעירא הכא וכן רצא צצלי דא ריאה דאליד כחאדינא קומקא כשרה הוא דזר טעמי וחסי שחמו ורואו שקרום התחתון מגין וכן אי אינקב התחתון נשפכת קיל זיקה דציני וציני הוא ולא סייך ע"ז נחלוקת כלל: אלא אות קלייה דדקא. ששמע קול יולאה חננין דציני וציני הוא ובשרה: מה פליגין כלומר אלא כי פליגי צזה פליגי דנע"ד קרום העליון הוא העיקר אי אינקב העליון התחתון

והוא דקיינו קמפונות. דהיינו נקום חיותא והוא קצוץ הקנפון והש"ס לשיתיה ולפ"ז חפ"י כל הכזר קיים ונתקלקלו הקנפונות דטריפות הכזר לאו נקום נרה הוא ודוק: רבי זון זר ח"ל צעי: וא"ת נאי ק"ד דהנקשה הא חסדרי כדפריך צצלי דזרישא נשמע "ולא נשתייר נמנו כלום" הא נשת" חפ"י פחות מכזית כשרה וזקיפא הדיוק להיפך דוקא בזית אצל פחות נזה טריפה וקאמר ר' יוסי דרישא לאו דוקא וקיפא עיקר וע"ז פריך רבי זון זר ח"ל: מה חמית מימר. ונה ראה לנעור הכי דילמא להיפך, רישא עיקר ולא נשתייר היינו כלום אצל נשתייר חפ"י פחות מכזית כשרה וקיפא לאו דוקא: היל הוא שאין כך צכל הי"ח טריפות קילא כזו שאפי" טעל כמעט כולו כשרה. ולכן ח"ן כך להקיל עוד יותר ולנעור דאפי" פחית מכזית כשרה: בבבא במה אן קיימין. להא דקתני צומתיתן נקצה אי שחקה: אם בקרום שחקה מחקרום, קזה פשיטא, אם צנקה צנקה כ"ס צחקדון: אם בעביה. כלומר צנקה הריאה חזן מן הקרום לא נלינו שם טריפה נחמית נקיצה צנקה האבר ואפי" הכי דקליש" כנו ושטוכו: נחא ואז כיחל לר"ג דאמר עד שתיקצ לבית הקנפונות י"ל דהא קמ"ל דאפי" צנקה הריאה או אינקב הסמפין טריפה, נשח"כ לרצון דלא צעי עד קנפונות קש"ל: לצרדין היא מתימא. דתיקצ קאי על קרום הריאה או שחקה היינו חקרן צפנים וקמ"ל דחקרן צפנים שמו חקרן: ומה פליגין והכי פליגין ר"ש ורצון דוקא צחקדון דר"ש ס"ל דחקרן צפנים לאו שמו חקרן אפי" לא שתיקצו הקנפונות, נשח"כ צחקדון חקרן חפ"י ר"ג מורה דצחקדון חקרן נעריפה: תמן צצלי: מן הדא דעוק גינן ומתניתין רישא צחקדון חקרן וקיפא צחקדון צפנים שומעית נזה דריאה ששפכת כזר (וצצלי ריאה ששפך כקיתן): או נימין גריע טפי נשפך: להבא לאי ושומעית דתני ר"ח צחקדון נכילתן הסיפך דגוונא הדין כשרה: שלשחות. גרס"י וכן הוא צצלי, והוא הקרום שחולד נונח צחוכה והיא האם והיא קרפחה: לנחין עד רגל השלישי ואז רצו קרום העליון וקפ"ד אצל קרום התחתון לא מעלה ולא מוריד, וכן נאון דק"ל קרום התחתון דוקא קאמר: אמר ר' חניי וקצתה דכי סדדי כינאו ואי אינקב זה צלי זה כזר לכ"ע: לא סוף דבר.

מר קרום העליון בודק התחתון  
וחד מר קרום דתחתון בודק העליון  
הא באי זה צד בודק במי פשרי. תמן  
תנינן והצובעו מה צביעה היתה במשבן  
שהיו משרבטין בבהמה בעורות אילים  
מאדמים אמר ר' יוסא הדא את מר העושה  
חבורה ונצטר בו הדם חייב וכן המאדמים  
אודם בשפה חייב. אמר ר' הילא שמעית  
מן הדא ריאה דסמיק טריפה לא שנייא  
היא כולה לא שנייא היא מקצתה ואית  
דבעין מימר בשרה לא שנייא היא כולה  
לא שנייא מקצתה. מאי טעמא כהדא  
דתנינן ושאר שניצנים ורמשים עד שיצא  
מהם דם. רבי סימון בעא קומי דרבי  
אבהו נשתנה חזותי דהריאה מהו אמר  
ליה הכי אמרין משמי דרבי יוחנן אם  
נשתנה לחזות כשר כשרה לחזות טריפה  
טריפה והיידו נינהו חזות כשר והיידו  
נינהו חזות טריפה. שחורה אדומה ירוקה  
דאית תני תני שחורה אדומה ירוקה  
כשרה ואית תני תני טריפה. מן דמר  
כשרה כוהלא כרתי וכבדא. ומן דמר  
טריפה כדיותיה כביעי כבישרא. כהדא  
דתנינן האדום והשתור רב ורבי יוחנן  
תרייהון אמרין ארבעה דמים הן אדום  
הוא שהוא לוקה ונעשה שחור. שמואל  
אמר שחור בא על ידי כולן. תני אמר ר'  
גתן מעשה והלכתי לקיפרין שלקפוטקייא  
והיתה שם אשה אחת שהיתה יולדת  
זכרים נימולו ומתו נימולו ומתה. רביעי  
הביאתו לפני נסתכלתי בו ולא חמית  
בו דם ברית. אמרתי לון הניחוהו לאחר  
זמן. והניחהו לאחר זמן מלחו והיה מים  
וקורין אותו נתן בשמי אמר רבי בא  
אוף מן דמר שלישי יש לה כתובה.  
מודה הוא הכא שלא ימול מפני הסכנה  
תני רבי ש"ן קומי רבי אחאי חמשה  
אודני

על דקאונער, דאז איינצן עילאח  
נא קונט ודאזי קרום התחתון לאו  
דרבה הא רב ובעוואל ור"א  
צ"כ הרבה פענוים דענקט  
והא רב ובעוואל דאונער דערויט,  
ועוד דקאונער איינצן התאה ולא  
איינצן עילאח ונגין או לא ונגין  
פליגי צוה ר"א ורצינא, הא כזר  
פליגי צוה הני תרתי ליכא  
אליצי דרז ובעוואל, דלליכא קונא  
ונגין וליכא צהרל לא ונגין  
ועוד דלפי ונקבת הש"ס ז"ל  
דנוח דק"ל קרום העליון היינו  
עם התחתון, ונוח דק"ל קרום  
התחתון היינו עם העליון, וא"כ  
לא פליגי ונח חונד לה שייך  
הכל חזל לפי ונח הפרשו הנה  
הא דרבה הוא דזר טעמי וחוש  
ולא שייך פלוגתא צוה דודאי  
רבה דאונר האזי ריאה דאגליד  
כאזינא קונקא כברה צחן היעז  
וראה צחש ונקיון האפע"י שקרום  
העליון אגליד לגמרי הש"ה קרום  
התחתון חזק ונגין, וא"ל כלל  
האונר הסיפך, וכן הא דאונר  
רב יובב האזי ריאה דאזושה  
נצחין צחש ונקיון היעז האפער  
דאיינצן התחתון ונפקא זיקא  
ואפע"י קרום העליון חזק ונגין  
וא"ל לונר הסיפך ונש"ה ניחא  
דקאונר הש"ס והליכא ונגין  
כר"ג הא ר"א ורצינא נניי חד  
וננייהו אונר ונגין, אזל הוי פסקין  
דלא ונגין לחומרא ורק מנש  
הא דאונר ר"י אזו נוכרחין  
לפקוק דנגין, ונש"ה פשיטא זה  
לש"ס וא"ל לעשות מחלוקה רק  
דלפי ונקבת צהרל פליגי, כמו  
הוא פה צירושלני דהנה כזרת  
הצה"ג הוא דהא דקאונר רבה  
רזיה דאגליד כברה היינו ע"י  
דזיקה דלא ונפקא זיקה, ואזי  
דפליגי עליו וק"ל דברה צלי  
דזיקה, והיינו דליכא צין ליכא  
קונא לצהרל כדפרשנו, דללשון  
ראשון איינצן העליון דזיקין  
לתחתון ואי איינצן התחתון ודאזי  
דעליון ונגין ולא לריך דזיקה, וללשון  
שני הוי הסיפך והנה נחזיר שיטת  
הצלי והירושלמי על ככון:

**לא** שנייה היא כולה: עיין צבלי וזכילון דקאונר  
 חלל לא שנייה, ושיעור רש"י דר"ק והר"ג  
 ז"ל דפ"י חלל ל"ג בין כולו בין מקלה כברה  
 ור"ח ור"ח פירשו חלל לא שנייה וטריפה והיינו  
 שיעור ר' הילל פה והחולקין עליה, וכ"ל דמק"ה  
 קאונר הש"ס "ואית דבעי ניימר" דפ"י דאיכא דאונרי  
 דא"ח דר' הילל אונר בן, דהקצרה כותבת דצכל גוונא  
 כברה ולא דוני כלל להך דלגור הדם:

לה כתובה וכן לבני ולבנותי דדילמא הוא הגורס אל  
 לרצעי חין לה כתובה דצהלהא זימנא הי חזקה ולי  
 דהני ההם דלף לבית חין לה כתובה דק"ל דהרי  
 זימנא הי חזקה ורלה הב"ב ההם לומר דהא  
 הני דמאן דק"ל בלי חין לה כתובה ק"ל נמי  
 הבלישי לא ימול ומאן דק"ל לרצעי חין לה כתובה  
 ק"ל נמי הרצעי לא ימול, וקאמר רבי זא דחפ"י לנ"ד  
 בלישי י"ס לה כתובה מודי הוא לענין מילה דהרי  
 זימנא

[illegible]

[illegible]



כט חולין פרק שלישי ארו מריפות

לית כאן ר"נ זהא לא חנוך ר"נ דנדקין צפונות אלף רבי נחמיה דק צפונות: שיעה רש"י והפוסקים היכן חנוך כן: מכה בדופן. צצצלי וצוצלר דנפריקין נקונה אלף כצין נחוד דברי הש"ס ג"כ דברי הר"נ צצ"י ודלי נחמיה דופן הוא וכשרה: מה להולא ולחומרא: ה"ה שכתב וכלל עושין זה נפריקין אותה וכן הדופן ונחמיה דופן שלל הנקב, אם נחמיה נקבה ונחמיה דופן נכה צפונות הנקב, תולין צפונה ואלוהים אחר שחיה נקבה נקבה בשפירקא וכן הנקבה" וכלל הש"ס הר"נ דלי גס הריאה נקבה ודלי אי תליין דופן לא נחמיה דעכ"פ קפיקא ח"כא, אלף חני עומר וכולל עוד נחמיה שכתב ונחמיה צה בלא הנקב, הא חפ"י אי נקבה אי נחמיה דופן נכה תליין דופן, וזה האומר שהוא לאידך גיסא, דאס חין נכה דופן תליין צריאה ונחמיה נקבה ע"י הפירוק וכן הנקבה, הא חפ"י אי לא נקבה כלל עריפה, צפון נכה דופן, דאין קירכה צלי נקב וקרום נחמיה נכה הוא, אלף דבר צדור הוא עפ"י החוש והנפיון דלחונה הסמכות דופן חפ"י שהיא חנה עונדת צוללר הוא רק נפשי נכה דופן, שפחה והגיע הנפוח עד הריאה וע"י הנחמיה נקבה הריאה דופן ולכן כשאין נכה דופן כשאין נקב ג"כ צהריאה כשרה דמקנחא ע"י הדופן צה, אך כאשר יש ג"כ נקב צהריאה אז תזול הקפס אי נקבה קודם או לאחר שחיה וזה מקריה הש"ס הבא דנחמיה דק"ל תליין צריאה חושש שנה ע"י נכה דופן נחמיה ג"כ הריאה ונחמיה דק"ל דליין דופן תולין דופן ק"ל דלעולם תולין הקלקלה צפונותל כדפרשו ונפשי זה נחמיה לכהמילה דאס לא תנולא נקבה הכסיר חפ"י ליכא נכה דופן, נחמיה חפ"י נולא נקבה לא הכסיר רק ע"י נחמיה הנכה דופן דע דהנחמיה קורא לכל דבר קלקל "נחמיה וכלל נחמיה צצ"ס הכא דאס חפ"י חני עומר ונחמיה דופן:

ה"ה ויקרא יד' ו' ר"ה מ"ב ח"ה

בן רבי נחמיה והידינו מר בן דרב הושעיה את"א מתניתא דבר קפרא מדרומא אודני ריאה דסרבי לדופן בשרה ערוגה דסרבי לדופן אס"ש מכה בדופן מדופן סרבו ואס לא ריאה הוא דאנקב ושריפה רבי נחמיה בדה בפ"ש"י מה לקולא ולחומרא נשמענהו מן הדא דר' נחמיה אומר חיל הוא בריאה דשביח דסרבי הוי לא אמר אלא לקולא רבי חגיי בעי נמצא נחובה ונתקללה הדופן נחובה הריאה ואת מר איבון, נן אמרין לאחר שחיה נחובה ולית אנן מהפין הבי אמרין תמן אין מהפין בריאה אמרו ליה כבר איתמר אתפלגון רבי חזקיה ורבי אבהו חד מר תולין בריאה וחורנה אמר תולין בדופן מן דמר תולין בריאה הרי לעיניך נחובה ומן דמר תולין בדופן הרי לעיניך דופן מקולקל, רבי יוסי אמר לה סתם ורבי אחאי בשם רב כמה דאת מר תמן אין מקפין מריאה לריאה בן את מר אין מקפין מאבעבועיה לאבעבועיה, תרין אבעבועות דסמבנין אוק בדק מריפה ספק חד ספק תרין פותח חד, שפיך חד לחה חד נינהו ובשרה, לא שפיך תרין נינהו ושריפה הרא דתימר, אבעבועות, ברם ברומ עקום ונמוך לא בדה, אטומה בקורפדייא כשרה והיא דלא ביקבקה ואי את בה ליחה תליין בה ובשרה, אמר רבי יוסי מתניתא אמרה בן או שחברה, רבי מנא בשם רבי יוסי ריאה דאשכח בה מחמה אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש רבי חגיי בשם רבי יוסי אתפלגון רבי חנינה ורבי לעזר חד מר בשרה וחורנה אמר מריפה רבי בון בעי אוק בדלא בדה, בדוק לית מן דמבשרי ברם בן הימיתיה בשבדק ונמצאת חיים אי בשבדק

אי ר"נ לחונרא צדק כדפירש"י גאס יש נכה דופן דאס הדין לתלות דופן ור"כ לא קנך ע"י וצדק צפונות או לקולא סיבי דליכא נכה דופן צדק דאס לא נחמיה כשרה: קיל הוא בריאה קולא הוא צריאה נפשי דסביח קירכות גסה ושרפו רוב סגמנות ולכן נוקליין ע"י צדיק ש"נ דכל צדיק עיקר נחמיה לקולא נמצא נקובה שחיה צין צריאה וצין דופן על ניי תליין, ולכן פריך הש"ס וא"כ את חפ"י יכול לתלות דופן צפון צריאה נקובה לפיכך: לאחר שחיה בשפירקא וכן הנכה וכן הוא צרונ"ס סס: מקפין לנקב הריאה צפונות אחר ונחמיה הנקב: אין מקפין ע"כ הש"ס דהיינו צפונות דקנון דא"ל להציח ריאה חמרה שחיה קרובה לדופן ולפירקה וכן הנכה (דאס קאמר תמן חנני דהיינו צצצלי וצצצלי ונחמיה להפוך דמקפין צריאה ורק נדקה לגסה חין נקפין): לעיניך נחובה וניהי דקפיקא הוי נקפיקא לא חתירה: דופן מהמלה ותולין הקלקלה צפונותל: אין מהפין וכן הוי צצצלי חין נקפין צצצלי ופירש"י ז"ל צועה נקבה צריאה וניירי סיבי דלא נחמיה ידי דנחמיה, דא"כ תליין צדי דנחמיה, ואין ידוע אס קידס או לאחר שחיה נקבה, חין נחמיה צועה חמרה להקיק ולנקבה כדי לרמות אס נחמיה הנקבין שוין, דכיון שנעשה צועה ונחמיה צכל בעה ואין נחמיה ניכר צה: אוק בדק, דקיים לן נחמיה הנקב הן קרובות והנקב העלה הצננות: ספק חד ונחמיה כשרה: פותח חת הצועה צפילא: קורפדייא ככד חרש וסוף חטום צריאה דקאמר דצנא צצצלי, ולא עי"ל זיקה סס: דלא ביהבמה, נחמיה לטון זה צרונ"ס חחת סס צצצלי וצצצלי

ולפ"י ע"כ גרס"י והוא "דציקצקה" דחזיין דע"ל זיקה ואי גרס"י כדכח ע"כ פי' דק"ל להש"ס דהוא גופא לקותא וחזיין לקרום ואי לא צצצלי האטום לאו כלום הוא: אית בה ליחה, צכל גוונא כשרה, ולפ"י שני כשרה, דהרי חזיין שחמנה ליחה הוא ולא חזיין לקרום: או שחמנה חזיין דקחשיצ לאו צכלל חקרון חמה: דאשכח בה מחמה בדמפרש לקון צריאה בלינה וע"י הנחמיה הרגיש צה נחמיה ועכ"פ כצדקה ורלינו שהיא בלינה: כשרה, עטמו נפרש לקון: בדלא בדק ואפ"י נחמיה: ונחמיה דצדל צדק לכ"ע מריפה ורק הצע כצדקה ורלינו שהיא קיימת ולפיכך נחמיה טעמיה לקון: אי צצצק

והוא דלא ציקצקה: וצצצלי חננין דנחמיה קרעין לרמות אס יש צה מוגלל, ואס לא נחמיה עלה גרפא וכו' לרמות אי נחמיה לפי זה פרשו דהש"ס הכא ק"ל דחזיין דהאי לקותא הוי וע"י חניקצ הקרום ואע"ג דלא חזיין שום ריעותא קרום נחמיה נכה הוא עוד "ל דהכא נחמיה שחמנה" לדופן וכעין שכתב הל"נ לכן צודקין אי נחמיה או לא לאחר שחמנה הקירכה נחמיה נקום האטום והאי ציקצקה הוא צצצלי דקאמר הצצלי:

מחמה דאשכח צריאה: עיין צצלי (ו"ח) והנפרש"י ועיין רש"י "כילקא, וכתב הרד"ק ז"ל דנחמיה דקאמרין קפונני נקב" וזהו חפ"י דאס דפק הרצ"ס (פ"י ה"ג) אחד נחמיה ח"ה שניקצ, מריפה, חיינו קודם שנכנס לצצר הריאה, אלף נקב לצצר הריאה, ואלף דלא חניקצ הקינפין ואפ"י כשרה, ואין צה חילוק צין קופה לצר או לגאו וכו'. דלפיכך קאמר הש"ס הכא קהס קינפין שניקצ מריפה, דקשה ח"כ יגאי יועיל אי דרך הקינפין צה כדפריך צצצלי אלף ודלי דפי' קודם שנכנס לצצר הריאה וחיינו דקאמר לא

בשרה, דהנצר קותס, דאס הכא צצצר הריאה מולאו הנחמיה ואלף דלא חניקצ הקינפין ואפ"י כשרה, ואין צה חילוק צין קופה לצר או לגאו וכו'. דלפיכך קאמר הש"ס הכא קהס קינפין שניקצ מריפה, דקשה ח"כ יגאי יועיל אי דרך הקינפין צה כדפריך צצצלי אלף ודלי דפי' קודם שנכנס לצצר הריאה וחיינו דקאמר לא (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)



לא לוריה דלינקא ונלגו דרך קצותיו של חמט בשבדק ח"כ צריאה שלימה עקיקין ואיך יתכן שהרגיש זה ונקצה לו נקצ צבאר דברים וטריפה ולפי"ל דמחט נחט: במשמש ידיו והני דנוכרי ע"כ ע"י צדיקה שנופחין שנואלת צחלל הגוף צכל ענין טריפה דלפי"ל דרך אותו ורואין שלא יאל ונמנה רוח ור' זון ק"ל דהאי קינפון צאה קינפון דלינקא טריפה ונה חמט שאל ונן הרגשה ח"ל והכל עקיקין שהיה עליה ספק טריפה ונפחות הכוהל ע"י חיכוך צאה ולא נקצה חברים טריפתו צונסחו: הרי חין זה ספק שקול דלד האיקור הוא על שני אופנים ושכח יוהר וההיתר רק נולד ח' ולא שכח כ"כ ד"ק:

ביומוי דר"י נשי"ל: כהצ"ה (פ"ד נה"ל שחיה ה"ד) נוולל כהוצ נשונן של ראשונים, נעשה צונחט שנואלת צריאה ה"ך הצבר לאחר שנחתבה ואכרו לה הצהמה ונה סנוכר וקצלו הנועות ננונו וגמרו שלא יחזיר נפני שהאיקור חינו ודאי חלל נפני הקפק אכרו הצהמה שח"ל לצדקה צנפוחה ולענין ננוון ק"ל הנוולל נחצרו עליו הריאה והנה הך סכה שנוולל נשונן של ראשונים, הוא ירושלמי נפורשה, וזה דליה לנוה סכהצו מדברים הרבה נהירושלמי היתה נוקוצלה צידס נוצלי דעת נוקור הדברים:

דמי טבחייא וזבני כל עמא בשריה בין דין ודין אשכחת מחטה בחתיבה דריאה וטרפי רבנן דהיי"ו כל עמא אפריטיהו אמר רבי יודן נשי"א אוקי בספא בחוקת מרייהו והא בתחילה טריפה זבני אלו הוית ריאה שלמה קמן הוינן מבשרי לפום בן אוקי כספא בחוקת מרייהו רבי יוסי בשם רבי ינאי סימפון שניה טריפה מתניתא פליגי הריאה שנהבה לא צורביה אלא דאינהב מלגוי אמר רבי הילא קשיטתיה לרבי יוסי ובי דרכו של קנה לבלוע מחטי בסמפוני דריאה שביחי רבי יוחנן אמר לציפוראי אתן אמרין בשם רבי ינאי לא סוף דבר מחטה אלא אוק מורני ולית דו בן מה טעמא לאחר שחטה הוא דפ"ש: ניהבה הקבה: את כל החלב אשר על הקרב להביא חלב שעל הקובה דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר זה חלב שעל הדקין אמר ר' יצחק בגין דר' ישמעאל בהני לית מן דמחיי בידון דכהני למובל חלב שעל הקובה קיימתיהו בהדין דמחלפה הוא מתניתא דתני ר' ישמעאל אומר את החלב אשר על הקרב מה חלב המבסה את הקרב תותב קרום ונקלף אף כל תותב קרום ונקלף ר"ע אומר מה חלב המבסה את פלוגתיהו צנול ה צריאה חתיכ' ונפחות קוד' ונשני: דו ודאי מודין צליפן צדקים ונחילה רבנן דקסריין נמי מודין דפליגי צוה ואיכא דק"ל כשרה, והכל נ"ירי דלא צדקים וכדפ"שנו, והאי דקאמרי דהא דתימר צשלמה היינו שנופחות כשהיו שלימה: אפרוטייהו כדאמרינן דליגללי נילתל לנפרע דצבר טריפה צצין: בחוקת מרייהו והי חידך הנוולל נחצרו ועליו להניח ראה שחף חס היתה שלימה היתה נטרפת: סימפון שניהב: כפי מאי דאמרי' צצצלי היינו דלינקא לחצריה חלל חנק צצבר הצבר קותמו וכשרה עוד י"ל דהכל צקנפון קודס שוכנס לריאה ונשחעי: הריאה שנהבה והיינו קרום הריאה דח"ל לומר דהריאה קרי לקנפון ח"כ חיד נפרנס ר"ש לומר עד שחנק צצית הקנפונות: דאינהב מלגו נחיתן נ"ירי דלינקא מלצר דלא ניקב הקרום תחילה ולא צעיקן עד הקנפונות. והכל נ"ירי דלינקא ונלגו ולינקא קינפון לצדו, וזה לא יתכן רק ח' דרך הקנפון צל ולכן נקשי ליה ר' הילא והלא חין דרך הקנה לצלע וודאי נצחון צל ולינקא הקרום וכבר הני צונסחנו הריאה שנקצה טריפה: מהמיי בסמפוני דריאה שביחי כדכחצו הפוקקים שקי הריאה קריצס לקנה ורחצים ציוהר, ולא פליגי על הא דקאמור לעיל נחטה צהדי דשהי נ"ל עמיד דצלע" דזה וזה גורס ש"י שהן קמוכין ורחצין נהרמני דצהדי דשהי נ"ל צלע דבר קל כמחט: מורניי הולעה, והני צפולגתל דמחט דמחט נטרפי נמי צמורכיל דחייסין סנא נקצ קרום הריאה וקאמור דלא בן חלל דלכ"ע לא חייסין דלחחר שחיה שחפס חוס הטצע פרשי: את כל החלב צרייתל צקשרל ויקרל דנורל דנדצה פרשתל י"ד והג" סס כמו הכל וצצצלי הג"ל להיפך: שעל ההבה וב"ש שעל הדקין דאקור ור"ע ק"ל דוקא שעל הדקין נפני כחלצ שעל הקרב נחוצר צו והכחצ נרציהו מאלה כל החלצ: בגין דר' בהני וק"ל דאקור חין חיש סימחה צדי הכהנים דנהגו צו היתר צתניה, והלא נאכר ע"י ר"י שהיה צ"ד של כהנים: דמחלפה דגרסי להיפך דר"י נכשיר ועפ"י נהגו הכהנים היתר כדאמרינן צצצלי כהני נוקיי כהני: תותב. והיא שולחו נהרגוניין והיא תוהציה ופ"י שהוא כשולח פרוש והיינו על הקרב וכן על הדקין חלל

בשבדה מחטה בריאה ה"ך רגשיין אמר רבי בא בר חייא תפתר במשמש ידיו רבי בון ברחייה תפתר שנשרבה ובדקה ואבשריי ואשבה מחטה רבנן דקסריין אמרין טעמא דמן דמר בשרה מחטה דרך סימפון בא וטעמא דמן דמר טריפה רובה דרך וישט בלעיה איתא חמי ובי דרכו של קנה לבלוע, הא לית ריעותא ממן ואחזיה איסורה לא מחזיקין התיבון לרבנן דקסריין מי לא תנינן רבנן דתמן אמרין קרום מחמת מבה אינו כרום, מחטה בהדי דשתיי מייא עביר דמיבלע והא רובה דרך וישט בלעיה, הא לית ריעותא ממן ואחזיק איסורה לא מחזיקין, הוא דתימר בשלמה ברם בחתובה כל עמא מודין מילייהו דרבנן דקסריין פליגי על רבי בון בר חייא דמר תפתר שנשרבה ובדקה ואבשריי דו ודאי מודין, ביומוי דרבי יודן נשי"א שחמו היותא בבי טבחייא וזבני כל עמא בשריה בין דין ודין אשכחת מחטה בחתיבה דריאה וטרפי רבנן דהיי"ו כל עמא אפריטיהו אמר רבי יודן נשי"א אוקי בספא בחוקת מרייהו והא בתחילה טריפה זבני אלו הוית ריאה שלמה קמן הוינן מבשרי לפום בן אוקי כספא בחוקת מרייהו רבי יוסי בשם רבי ינאי סימפון שניה טריפה מתניתא פליגי הריאה שנהבה לא צורביה אלא דאינהב מלגוי אמר רבי הילא קשיטתיה לרבי יוסי ובי דרכו של קנה לבלוע מחטי בסמפוני דריאה שביחי רבי יוחנן אמר לציפוראי אתן אמרין בשם רבי ינאי לא סוף דבר מחטה אלא אוק מורני ולית דו בן מה טעמא לאחר שחטה הוא דפ"ש: ניהבה הקבה: את כל החלב אשר על הקרב להביא חלב שעל הקובה דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר זה חלב שעל הדקין אמר ר' יצחק בגין דר' ישמעאל בהני לית מן דמחיי בידון דכהני למובל חלב שעל הקובה קיימתיהו בהדין דמחלפה הוא מתניתא דתני ר' ישמעאל אומר את החלב אשר על הקרב מה חלב המבסה את הקרב תותב קרום ונקלף אף כל תותב קרום ונקלף ר"ע אומר מה חלב המבסה את

פלוגתיהו צנול ה צריאה חתיכ' ונפחות קוד' ונשני: דו ודאי מודין צליפן צדקים ונחילה רבנן דקסריין נמי מודין דפליגי צוה ואיכא דק"ל כשרה, והכל נ"ירי דלא צדקים וכדפ"שנו, והאי דקאמרי דהא דתימר צשלמה היינו שנופחות כשהיו שלימה: אפרוטייהו כדאמרינן דליגללי נילתל לנפרע דצבר טריפה צצין: בחוקת מרייהו והי חידך הנוולל נחצרו ועליו להניח ראה שחף חס היתה שלימה היתה נטרפת: סימפון שניהב: כפי מאי דאמרי' צצצלי היינו דלינקא לחצריה חלל חנק צצבר הצבר קותמו וכשרה עוד י"ל דהכל צקנפון קודס שוכנס לריאה ונשחעי: הריאה שנהבה והיינו קרום הריאה דח"ל לומר דהריאה קרי לקנפון ח"כ חיד נפרנס ר"ש לומר עד שחנק צצית הקנפונות: דאינהב מלגו נחיתן נ"ירי דלינקא מלצר דלא ניקב הקרום תחילה ולא צעיקן עד הקנפונות. והכל נ"ירי דלינקא ונלגו ולינקא קינפון לצדו, וזה לא יתכן רק ח' דרך הקנפון צל ולכן נקשי ליה ר' הילא והלא חין דרך הקנה לצלע וודאי נצחון צל ולינקא הקרום וכבר הני צונסחנו הריאה שנקצה טריפה: מהמיי בסמפוני דריאה שביחי כדכחצו הפוקקים שקי הריאה קריצס לקנה ורחצים ציוהר, ולא פליגי על הא דקאמור לעיל נחטה צהדי דשהי נ"ל עמיד דצלע" דזה וזה גורס ש"י שהן קמוכין ורחצין נהרמני דצהדי דשהי נ"ל צלע דבר קל כמחט: מורניי הולעה, והני צפולגתל דמחט דמחט נטרפי נמי צמורכיל דחייסין סנא נקצ קרום הריאה וקאמור דלא בן חלל דלכ"ע לא חייסין דלחחר שחיה שחפס חוס הטצע פרשי: את כל החלב צרייתל צקשרל ויקרל דנורל דנדצה פרשתל י"ד והג" סס כמו הכל וצצצלי הג"ל להיפך: שעל ההבה וב"ש שעל הדקין דאקור ור"ע ק"ל דוקא שעל הדקין נפני כחלצ שעל הקרב נחוצר צו והכחצ נרציהו מאלה כל החלצ: בגין דר' בהני וק"ל דאקור חין חיש סימחה צדי הכהנים דנהגו צו היתר צתניה, והלא נאכר ע"י ר"י שהיה צ"ד של כהנים: דמחלפה דגרסי להיפך דר"י נכשיר ועפ"י נהגו הכהנים היתר כדאמרינן צצצלי כהני נוקיי כהני: תותב. והיא שולחו נהרגוניין והיא תוהציה ופ"י שהוא כשולח פרוש והיינו על הקרב וכן על הדקין חלל

אכל חלב בעל הקצה אינו הותר ומותר ור"ע ק"ל דרך הרמי דתני זר קפרא: עין רנצ"ס פ"ו ה"ד, וצנלי צני צענין קרום ונקיב ואף חלב הקצה חקור: בטמא לא. הוא דנעני ר"ה ונר"א ולא ראה חלי מתניתא ואפי' היכי שהחלב שם כל שעה ונהדק, אכל ריאה טנקא דזר קפרא, וצני היכי שלקחן חזאז אי חיישינן שווא היו ושונן קוהם פשיטא שאינו כלום דאין זה שונן הריאה נקובין וע"ז פריך דודאי כיון דלחניהו לחזוקי ריעותא לא מחזיקין, וקאמר חלל נקב

צני נעיס דק"ר דניחש כיון דליכא ריעותא לפניהו, ודמא דאין זה ריעותא כלל דהרי חזין שהזאב נקבן עד דנקיק כדמבא: לא חקפו וכו': מלשון הפ"ס דקאמר "ואקפו צממנוס יד"ה" י"ז לז' ראה למה שכתב הרמב"ם שם ואם נשנוס הידים צנקה הקשק, כך לריך לנשנוס צנקה שנדונין לה ואח"כ נדונין זה לזה, וכתב צנל העיטור דה"ס צנל וקירקנן דאינהו נמי צני נעיס חיקרו וסר"י חולק וק"ל דסן חנה דנלשון הנשנוס כן הוא אכל צנלן חמוראים לא היו צכלל צני נעיס:

תני רבי חייל: סנה צונתיהן דקתני נקבן לחון ודלי דהקצרה הפסוקה הוא דהנאקס ונח"כ תרניא צני נקב מפולס לחון לחלל הגוף, ור"ח הני צהוקפתא דוקא צנח"כ נחלקין צין לז' ח' לז' לדדין, אכל צהנאקס חפ"י חין נקב מפולס טריפה והטעם הוא דחיישינן שווא ניקב לחלל והצריח לו שווא לא צדק יפה, והוא פ"י הפסוקי צהוקפתא חלל שהנפשות רואים להצית הנשנוס והתקפתא וצנלי לצבות נחלקות צנייהם, ולכן הפס רב"י פשטות הווקפתא לעיקר, ונחמ" דקאמרה לחון פירשו ללד החון נחמ"כ היכי דניקבו זה להוד זה צמקוס חיצורן דכשרה דכלל זה הנחכל נכנס נחמ"כ להנאקס, ושי"ר ר"ה וקיימהו דל"ס הנאקס יל"ס ציה הכיקות לא נטרפי עד דסיח נקב מפולס, וציה"כ דנקיט לרצותא דאפי"ג מדופנו כפיל ונקב עיר בלס חפ"ה כשרה ועיין צהוקי ד"ה נחמ"י) והרמב"ם ז"ל שכתב "הנאקס וצנח"כ ניקב אחד נחון לחון טריפה, ואם ניקב אחד נחון להוד חלל חצירו ונותרה נראה

ודאי דחזיל צניעה רב"י, ולכן לא הזכיר הנאקס רק העתיק הווקפתא נחמ"י הנחלל צנייה ציה הכיקות, ואפי"י שה"ה כתב דהר"ם הפס טיטת ר"ה, פשטות דצרו חין נחמ"י כן, ונ"ל דהא צהא הליא דלשניעה רב"י וקיימהו קיל צה"כ נחמקס, ונלד אחד צכל ענין כשר, חלל דנעסי לדדיס רק אם לא נמלא קונו דס נמי כשר וכן הוא נפירס צרמנ"ס, חמנס הרמב"ם וסר"ן ק"ל דנלד אחד נמי אינו כשר צלי צדיקה והיינו כשיטת ר"ה דל"ס הנאקס ול"ס צה"כ, וכבר זכר הכ"ע דלפי זה ח"א לחלק צין נלד אחד לז' לדדין, רק צין נמלא ללל נמלא קירט דס ועיין ה"ה וכל הענין מוזכר שם אכל קוגין הבא קשה לאוקמי כן והתא שפיר

וצנלי מפורס כן והנאקס לפניהו כן הוא צהוקפתא נחמ"י, ופ"י רש"י ז"ל שהוא הנאקס ששני כביס וקתים צהנאקס נאקס כחוש ונחלוק חף לזאזים ושאר הכרס קרוי חילון: וסימני להכיר הנאקס: דפריי טבחי. שנגלן העצמין כשפותחין הצהננה וכל הנראה ניד זה הוא כרס הפנימי ושם ג"כ הנאקס דקניא דיצי מחייט הפס: מאן הוא דהודע

את הקרב קרום ונמלה, אף כל קרום ונמלה, רב ושמאל תרייהון אמרין הבה שנהבה וחלב סותמה בשרה, אמר רבי אבון הדא דתימר בחלב מהור הא בטמא לא, אי רבי ישמעאל לית חלב קבה טמא, ואי ר"ע לית חלב קבה מהור תפתר ברבי ישמעאל ברם אף רבי ישמעאל לא מר אלא בותרתיה הא בקשתיה לא, רבי יוסי בי רבי בון לא צורכיה אלא בגין דתמן לא מוכלין לפום כן צריך מומר דסתם ותני רבי חייא כהדא קמייא החלב המכסה את הקרב, זה הוא חלב המכסה את הברס, את כל החלב זהו חלב שעל הויבה דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר זהו חלב שעל הדקין: תני רבי שמעון בן גמליאל אומר הדקין שנחבו והליחה סותמתן בשרה, אמר ר' מנא לית הלכתא בר"ש בן גמליאל ברם אית הלכתא במתניתא דתני בר קפרא הרי שבא זאב או כלב ונמל בני מעים והחזירן בשחן נקובין אין חוששין שבמחוס נקב נחב, רבי יודן בשם רבי זעירא אף מן דמר אין מקפין בריאה אין מהפין מאבעבועיה לאבעבועיה, מקפין בבני מעים לא אקפי ואקפי במשמוש ידיה יאות את מר לקולא ברם לחומרא לא בדא: תני העיר בן שילא ראש טבחי בצפורי משום רבי נתן זו כניא דיבי וסימני היכי דפריי טבחי, רבי בא בר זימנא הוי מחייט לגבי בר נש ברומי אייתי לו בשר נבלה אמר ליה אבול אמר ליה לית נא אביל, אמר ליה אבול דלא בן אנא קטיל לך, אמר ליה אין בעית למקטיל השול דלית נא אביל בשר נבלה, אמר ליה מן הוא דהודע

לך

דמכשירין היכי דנשנוסי ידי דנצחא ולשון הש"ס הבא דקאמר "והחזירן כשהן נקובין" ודאי נשנוס כדצרי החוס' ולפ"י ה"ה ריאה דהא חלין שם נמי צונשנוס ידי דנצחא: אות מן דמר חפ"י נאן דאמר חין נקיפין צריאה ונצושה לצושה, נודה הוא הבא שונקפין צני נעיס, ופ"י חס נמלאו נקובין ואין חנו יודעים אי קודם או לאחר שחיתה נקבו נוקצין צלדו עוד נקב ונדונין חס נחליהן שון ודאי לאחר שחיתה ניקב וכשרה: במשמש ידי נחמילה לא חקפו להדדי ורק ע"י נשנוס היר חקפו חיד הדין וקאמר: יאות אתמר שפיר קאמר דלקולא נמשמשין צידים ואי חקפו כשרה, אכל אי חקפי צתמילה רק לחומרה לנשנוס צידים שווא לא יקפו לא: זו כניא דיבי, כלומר חצירו כרס הפנימי זה קניא דיצי, וצנלי מפורס כן והנאקס לפניהו כן הוא צהוקפתא נחמ"י, ופ"י רש"י ז"ל שהוא הנאקס ששני כביס וקתים צהנאקס נאקס כחוש ונחלוק חף לזאזים ושאר הכרס קרוי חילון: וסימני להכיר הנאקס: דפריי טבחי. שנגלן העצמין כשפותחין הצהננה וכל הנראה ניד זה הוא כרס הפנימי ושם ג"כ הנאקס דקניא דיצי מחייט הפס: מאן הוא דהודע

והקתיונה אינו כלום דאין שונן לריאה: אי ר"י דק"ל חלב הקצה נותר, ח"כ חין באן חלב טמא ונח"י "הא טמא לא" דקאמר, ואפי"ג דע"כ לא צחלב הקצה לצד נייירי חלל כל חלב טמא שווא שייך לחותו חצר קוהם, וצנח"י שייך לוור הא חלב טמא לא, קישטא דמילתא ה"י הוא אכל רצ ונחמ"ל צחלב הקצה נייירי וע"ז חמר ר"א הדא דתימר ש"ע דצחלב הקצה גופא נחלקין צין טמא לטעור, ושעיר נוקסי הש"ס נחמ"כ אי ר"י ליכא צקצה חלב טמא ואי ר"ע ליכא חלב טמא: בר"י ואי קש"י לר"י ליכא חלב טמא ר"י לא נותר רק חלב סותר והוא שהקצה עשויה כקפה ונצחון קרי צקשתיה וצפנים לציוול קרי יתרתיה ופ"י חכל, וחלב סותר קוהם והקשת אינו קוהם והא דלא קאמר הש"ס ר"ע ה"ה וק"ל דחלב סותר טמא ק"ל להש"ס דצקשת כ"ע לא פליגי דטמא ופליגי רק ציתר דלר"ע טמא: דתמן צצכלל חכלו לחלב שעל הקצה וקוניל דאף צני צכלל דלא חכלה נוקתס קתוס, וס"ק צחלב טמא חף היכי דנחגין צו חקור עכ"פ קתוס, אכל טמא נמשל: כהדא קמייא, צהוקפתא פ"י דחולין הני ר"ח כצרייתא דה"כ דר"י נותר חלב הקצה ור"ע חקור ולא כצרייתא הש"ס דגרס"י להיפך: תני הוקפתא נחמ"י, וליחה סותמתן, חוקמי צצנלי דהיינו שירקא דנעיסא שדוק צהן ונחלחין חותן רק ע"י דוק: ברם אית הלכתא, אכל קילל זו חיתא והיינו כך דתני זר קפרא: שבמחוס נקב שהיה נכצר נקב הזאב, וכתבו התוקי ואפי"י שם נקבים הרבה שלא צמקוס שניו נכתרה דחלין כולו צזאז כי היכי

שפיר רק כנו שפרטנו והוא שיעת רש"י והרמב"ם ז"ל לך. וי הוא שגילה לך נחשבת לצי שצחנת אי הוית חבלי  
ועיין רד"ז וצנ"ע שם: זכר נבלה הייפי קטל לך ורק לנכותך צחתי דצחנות כל דת.

**כתב** צעל העיטור, דדוקא טריפות נחמנה נכח וכיולא זה ורת נחזיק קיצון האכסוי על תילס וכל מי שאין לו דת  
דאינו מלוי, לא קליק איכס אדעת"י לאתנו, אצל טריפות סכנה הוא לחזרת האדם המדיני צעצע, ולכן חונר אי

יהודי או רוני ל"ל שלם עם דתו  
ופחד העונש יונעוהו עשות הרע:  
מילייהו דרבנן דלונרין צלינעא  
יעצור ועל ירג, ואלו לא היה  
נחמניר על נפשו והלך ואלד הדין  
היה חונר חת חיי: ואית דבעי  
מימר. שלא זכר נבלה הוית רק  
זכר שאלה על כרס הפנימית  
שניקצ צנוקים דקניא דיצי:  
ואות דאית רבנן. ואף דאיכא  
רצון צצלי דפליגי ויהני שיעורא  
אחרינא, וצנוקים סכנה ודאי  
דאיה לריך להקיל, אעפ"כ התחבר  
הוא דק"ל דכל עדות הלכה  
היא ופרי חקירותיה היה שהל"ל  
את נפשו וננוה, כי לא יעצור ה'  
את חקידיו: לית אנא יכול אחי  
לא היה ציכולתי לעשות עונדא  
צנפשי וילאחמניר כ"כ צנוקים סכנה  
כיון שנולד הדין נותר, וקס"ד  
שהיה האי עונדא צפרהקייא ולכן  
קאמר דפליג על ר"ש צן יהלדק.  
דקאמר אצל צרצס אפי" על  
מלוא קלה ירג ועל יעצור, דא"כ  
נאי רצותא דרצי צא צר זיונא  
ואיך חונר רצי צון דלית הוא  
יכול לעשות כן: ברבנן דפסריין  
דלונרין שאין נקרא צפרהקייא  
רק לפני עברה, וא"כ הכא  
צלינעא הוי: חני ר"ח. תוקפתא  
מכילתן: בעובי בית הבוסות  
דהנח הציה הבוסות יש צו לר  
שהוא עב, ע"י שסס שני עורות  
דצוקים זה צזה, ולד שהוא דק.  
שאינו כפול שם ע"י שאין לו  
אלא עור אחד והיינו דתני הכא  
צצוי צית הבוסות דאלו צנוקים  
הדק כל שהוא נקצ נפולג  
טריפה: מצד א' דופן הפנימית,  
כשרה דחזרתה נגינה עלה:  
משני צדדין דילאח לחלל הגוף  
טריפה: יש במקומה קרוט דם  
כלומר צנה ד"ל דנשני לרדים  
טריפה, צנון שנמלא עליה קרוט  
דם, ואי קס"י ונ"ש נשאר נקוצי  
דטרפי צכל ענין, אמרינן צצלי  
דהסם ליכא נידוי לנזקד ונותקת:

לך דאלו הוית אבלית הווינא קטיל לך  
אי יהודי יהודי אי ארמאי ארמאי אמר  
רבי מנא אלו הוי רבי בר זימנא שמע  
מילייהו דרבנן הוה מיכל ודמך נפשיה  
ואית דבעין מימר בשר שחומה הוית  
וניחב כרס הפנימית ואף דאית רבנן  
דפליגין אמר לית נא אכיל מאי טעמא  
דלית חולקין על עדות אמר רבי בון  
לית אנא יכול למעבד עובדא בנפשיה  
ופליגי על הא דמר רבי ירמיה ר' יוחנן  
בשם רבי שמעון בן יהושע נמנו בעליית  
בית נתזה בלוד על התורה שאם אמר  
גוי לישראל לעבור על אחת מכל מצות  
האמורות בתורה חוץ מעבודה זרה גילוי  
ערוות ושפיכת דמים יעבור ועל ירג  
הדא דתימר בינו לבין עצמי ברם ברבים  
אפילו על מצוה קלה אל ישמע לו.  
היימתי ברבנן דקסריין דאמרינן כמה  
הן רבים עשרה דכתיב \*ונגדשתי בתוך  
בני ישראל: המסס ובית הבוסות שנהבו  
לחוי: תני רבי חייא מחט שנמצאת  
בעובי בית הבוסות בזמן שנראית מצד  
אחד כשרה משני צדדין טריפה, יש  
במקומה קרוט דם בידוע שלפני שחיטה  
אין במקומה קרוט דם בידוע שלאחר  
שחיטה, הגליל פי המכה בידוע  
שהוא שלשה ימים לפני שחיטה לא  
הגליל פי המכה המוציא מחברו עליו  
הראיה, ונהלוק בה אחר הרוב ומר  
רוב בהמות כשרין, אמר רבי בא זאת  
אומרת שלא הלכו במידת הדין אחר  
הרוב בממון אלא במיעוט וייבא כהדא  
דתני שמואל בהמה שהלעיטה אדם  
ותני

**פסקא**

הדם צלחנותי הצבה, אצל הכא דאיכא נחט חס קודם שחיטה הוה נזקד הוי סך דם צנוח ונולד קריך ש"נ  
דלאחר שחיטה הוא: ג' ימים לפני שחיטה. כפ"נ לענין מו"ע דהוי נזק טעות והמוכר נזכר לו נעוהו:  
לא הוגלד. כפיקא הוא ואם הלוקח רולה נעוהו ניד המיכר עליו הראיה שצעת המכירה כצר טריפה היתה: ונהלוק בה  
אחר הרוב. כן פריך הש"ס ג"כ כחוצות פ"צ וצ"ק פ"ה חך הקוש"י הכא ח"א להקציר, ונ"ל דה"פ דהנה צהגליל פי  
המכה אמרינן, צידוע שהיא שלשה ימים לפני שחיטה וודאי לא שייך למוינר דלזלינן צהר רוב צהמות כשרות  
דהרי קמן שהוגלד פי המכה, אצל צלי הגליל פי המכה, לא אמרינן, צידוע שלאחר שחיטה הוא" רק כפיקא  
הוי כדפריש"י ונזיל צהר רוב צהמות הכשרות וודאי צצעה שלקחה כשרה הוי, ווא"ת נאי כפ"נ, נפ"נ היכי דהלוקח  
לא יהי צוזי והמוכר טעמו המיכר דלא אמרינן הננו"ה רק אזלינן צהר רוב והלוקח נשלים צלי ראיה: שלא הלכו  
במידת הדין. כלומר דנמנו לא הלכו אחר בורת הדין דנולד בורת הדין ודאי דלזלינן צהר רוב, אצל  
צנומן חייקין ג"כ למעוטה: וייבא כהדא. ואלה"ל כהדא תני שמואל נני כי האי גוונא: שהלעיטה דק"ל  
לה"ס דנולד עלמה צהמה אינה אוכלת חלתה, הואיל והוא קס המות אצל אי אחרוני מילתא דהלעיטה אדם  
עיקרי חלתה, דהעלין חין מוסיקין כדלמרי צצלי: ספא אכרה. כ"ל דהלעיטה אצל נקופק אי אכלה וירד להדיק  
נעיה, דצקהם. צהמה שהעמידו לפניה חלתה חזקה דלא אכלה: צריך בדיקה כדכתב הרמב"ם (ה"ג) כל אחד  
מן הצני נעיס שפולות המאכל קוצצת צהן: ורוב בהמות, ואנאי לריך צדיקה נהלוק אחר הרוב:

**פסקא**

נחמנה קירכה דשכיח רוני איכס  
אדעת"י וכיון דלא אחני אחולי  
הוא דנחול ולא הוי נזק טעות  
והרמב"ם חולק וק"ל דאפי" צבי  
האי גוונא הוי נזק טעות, שהרי  
צנוכר קור לחצרו ונמלא נגחן  
לכ"ע, אי לאו דנאי חונר ליה  
לשחיטה נזכרתי לך היה נזק  
טעות, אע"ג דרוב קורים נגחנים  
הן ולא אחני לוקח, והרמ"ם ז"ל  
היקבם לכצרה צעל העיטור ולפי  
שיטה זו י"כ לפרס הא דקאמר  
הש"ס ונהלך צה אחר הרוב, הכי  
כיון דרוב צהמות כשרות לא רוני  
איכס אדעתיה לאתנוי ואפי" לא  
הוגלד פי המכה יחזיר המוכר  
הבכר, וזה יאמר בצרפות הלוקח  
נטרפה חין לו ע"ז ראיה דקפק  
קקול הוא, והרי חזקין שהיא  
טריפה לפנינו והיא ון הננו"ה  
והרי זה נזק טעות ודוק:

**בהמה** שהלעיטה אדם: עיין  
רמב"ם (שם ה"ג)  
ונזקחת הטור הוא שם הלעיטה  
חלתה, הו"ד ג' ימים קפק ניקצ  
קפק לא ניקצ הצדק, ובהצ הטור  
ז"ל ולא נהירא נדלונר שמואל  
הלעיטה חלתה טריפה חלונא  
שאין לה צדיקה, ועיין ה"ה וכו"  
והרמב"ם כהנא שטוקה זה מוטעת  
ול"ל כנו שהיא לפנינו, ואם היה  
קפק ניקצ קפק חני ניקצ הצדק  
וכד העיין צצרי הירושלמי הכא  
תראה צעליל שצ' ניקחאות חקירות  
ול"ל כנו שהיא פה קפק ניקצ  
(כנו שהיא כאן קפק אכלה)  
הגליל פי המכה הו"ד ג' ימים וכו'  
ונזקחת הטור הוא הקיפא והטוקה  
שלפנינו הריבא:

ותני

קורמי חלתות חזקה שניקב מעיה ספס אכלה ספס לא אכלה צריך  
בדיקה הגליל פי המכה בידוע שהוא שלשה ימים לפני שחיטה לא  
הוגלד פי המכה המוציא מחברו עליו הראיה, ונהלוק בה אחר הרוב  
ומר רוב בהמות לא אכלין חלתות אמר רבי בא זאת אומרת שלא  
הלכו במידת הדין אחר הרוב בממון אלא במיעוט:

**בבבא:** תמן תנינן קנהדרין פ"ו הלכה ה' דבמלא קומתו של נופל. כ"ל דה"פ דק"ל להש"ס דחזן נשני קומות חכמים צינורים הגזיה עוד כנולא קומתו של הנהרג, דאלו השני קומתו ה' אמונה, ג' אמונה כל קומה ונולא קומתו הוא יורה, ובאשר הלך לזה קומה הנהרג הרי לך ה' צלינאוס (יבולי האי לא דק): ובביר של נזיקין שאל נפל אחד קס ד"י טפחים כדי להניח. נופל מדעת הנקבל דלנויד נפשיה וכדי שנינות מהר ולא נלטרך לכקלו מגזקן הרצה, וכדלמדין צצצלי ולהצט לרעך כנויך צדור לו ויהא יפה, ונש"כ צלחא מנופל צדור כלל מדעת הוא, וקגי צ"י טפחים: דהבטין תורא. שמשליכין אוהו צצית הנוטצחים לשחיטה, ופעמים נשליכין אוהו צכח גדול, ואפ"ה אין צו נשום ריקוק חזרים, כדלמדין דהאי נופל מדעת הוא ונועץ לפרו עד שנגיע לחרץ: בחייבון שרינהי נשציע חכי להכס התינו אוהו כדי שגדלו לס יכול לעמוד ולהלך, וכד שרו אוהו לא לצד שמונך והלך חלל בצנח: יירה. מולל כה"צ ירה ש"ו על שחי דחיה נלמך ולגצ גרר נקטו כדך הש"ס: שמעת מן הדא דקאמר חינו דומה נופל מדעת לנופל שלל מדעת, דהני שדיר הצהמות בלחן על הגג וצא ומלח על הלחן דלחן חוששין דלנויד נפשה ולא חיישין שגא נפלה שלל מדעת, וכ"ס היכי דלנו רוחין בקפלה דודאי לא חיישין, ולפיכך חנו רוחים שחינה יכולה לילך, כל לדעת עלונה ק"ל שחינה מהרפקה כל כך עד שהטריק: רפום בן דזהו נופל מדעת, ח"כ חזרים הנונגחין זה צוה שלל מדעת הם נופלים לחרץ, וחיישין לריקוק חזרים: הדא דתימר, להנהיגן קאי דקמני נפלה מן הגג: דא עמדה והלכה. חע"ג שהטריפות חיות י"צ חודש באן שהלכה היולד גמור ולא לולעה, ודאי אי נחונה החצט כטרפה לא היה מהלכה כן: שבנגד בית הלל. משום שצירות רוב הללוהו או עקירות החוליות וכתב הרמב"ם שהוא מוקדקוד הראש עד היך ודעה ה' והכ"ו דלף הנוח לריך צדיקה להכ"ו ז"ל: בעופא. דזוטר חיותו: דשמייה דבט נולא קומתו וזהו הליכה: מדעת. כלומר דהיינו דוקא דחיישין ששט נכחו, כמו גמטה לנעלה או צמיח קיינא או ששט חפ"י ונלעלה לנעטה

עלה וכנולא קומתו: וצצלי חזרין תנא וקומו שלו הרי כלן שלל, ולכאורה יש להגיה גם כאן שלל, אלל נשום שכן ג"כ הגירסא צכנהדרין ועוד דגרסינן "וקומו של" ואלל "וקומו של" ואלל "וקומו של" ע"כ הוא כמו שכתבנו, ויהא שפ"י הפ"ו שאל הנפילה לחרץ הוי חיותה, ודאי דחוק הוא, חדל דל"כ ששה הוי, ועוד דהא עיקר הוא קומת הנפילה וזה רק ג': **אין** דומה נופל מדעת: כהצ הצ"י (ק"י כ"ח) והא דלמדין צצצלי הנונגחין זה את זה נפלו לארעא חיישין, ונ"ש צית הנוטצחים דלחן צו נשום ריקוק חזרים, י"ל דחזרים הנונגחין כל אחד נותחנן להפיל חבירו ואין כזה ננונו ולפיכך כשחצרו נפילו נופל פתאים והוי שלל מדעת, ונש"כ שור שנופלים אוהו לשחיטה מדעת הוא, וכל זה נצוחר צירובלני לפנינו צאר היצי, חלל צלי זה שנועין כל זה נהיירובלני קנהדרין דנפירש קאמר הש"ס לא דומה נופל מדעת לנופל שלל מדעת, והיינו האי שכתבו הה"ק (כ"ח) ד"ה נפל, חע"ג דנפילה צעין שפול נוגזה "טפחים, ונ"ו חיישין הכא נשום דנפל נחונה הכאה שנונגחין זה את זה, וע"כ פ"י כמו שהוא צירובלני דהוי נופל שלל מדעת:

**עמדה** ולא הלכה לריך צדיקה: וסיעה חתוכי הרקצ"א והר"ן דתרתני צעין שהיה נעל"ע וצדיקה, והטעם כהצ הר"ן ז"ל דצנהמה שפלה חיישין לתרתני (ח) לריקוק חזרים זה חינו ניכר ע"י הצדיקה, שאפשר שלל בכתנה נראותה ולא נפקד חזרים ואעפ"כ נהרפקו (צ) שגא נקרעו חזרים או נפקקו, ודבר זה אפשר לעמוד עליו צדיקה, וע"י שהיה נעל"ע ילאנו מדי קפיקא דריקוק חזרים דקיים להו לרצון דכל שנהרפקו חזרים אינה עומדת וקושה נעל"ע וע"י צדיקה ילאנו וידי חש, שגא נקרעו או נפקקו אחד מחזרים ועין כל זה צאריכות צכ"ו:

**הא** נחלי ולנוטה לא צדא: כהצ הר"ן צכס הרקצ"א ז"ל, דלע"ג דגני קון שיקצ לחלל חזרין צכ"ס דחוששין שגא ניקצ אחד נהאצרים שניקצתן צמשה, חלל צכסצרו רק מיעוט ללעוטה, צין ששצצר כלפי פנים או חוץ לא חיישין שגא נקצו ראשי הללוהו הדקין כרס או ריאה, דשחי קון שמוקצ צכח, ונכנס

וחזרין דקדס ללצי השט ע"פ המים כדלמדין צצצלי: אילין דמחין. הני שמוכן הצהמה צמוקל אי הנוקל חרוך כנגד כל השדרת אין חוששין, ואם לא היה חרוך רק עד פלגא חוששין וסכ"כ חזרין צצצלי: על רחבה. לפי הנראה לא חשש הש"ס לחוט השדרה לחוד כמו שפ"י רש"י, רק על כל האצרים והיותה כ"ל דגמורי דלישנא הוא וריקוק חזרים לא שייך הכא: דבית רבי, כצר פרשנו: רוב צלעות. ללעות הצהמה שיש צהן נוח הן י"א נכחן וי"א נכחן, וי"צ הוא הרוב ל"ס חס נלד אחד כצצרויחר נלד השני, או חס הן שוין: שאין בהן מוח. לא קמשיז דהני מוצא איכא וחיותי לא הלי צהן מ"ז 16 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

**בבבא:** נפלה מן הגג: תמן תנינן בית הסקירה היה גבוה שתי קומות, ותני עלה ובמלא קומתו של נופל הרי חמשה, הבא את מר ובמלא קומתו של הנופל הרי חמשה, ובבור של נזיקין את מר עד עשרה טפחים שנייא היא נופל מדעת שנייא היא נופל שלא מדעת, רבי יונתן בן רבי הילא ורבי אבדמי בר ברתיה דרבי טבי בשם ר' יאשיהו אילין דחבטין תורא בחייליה אין בו משום ריסוק איברים, ביומו דר' פנהם חבטו תורא בחייליה אמר לון בחייבון שרינהו שרינהו וקום וערק, אמר ברוך שבהר בחבמים ובדבריהם דאמרין אילין דחבטין תורא בחייליה אין בו משום ריסוק אברים ומנין שמעון סקילה שנאמר סקל יסקל ומנין שמעון דחיה שנאמר יירה יירה ומנין שמעון שתי דחיות תלמוד לומר יירה אמר רבי הגיי שמעית מן הדא מילתא אילין דסקלקן בהמה לעילא ומצאה מתתאין אין בה משום ריסוק איברים, מאי טעמא אין דומה נופל מדעת לנופל שלא מדעת אמר רבי יוסי לפום בן צריך מימר דיברי דעבדן קרבא בהדיהו, נופל שלא מדעת הוא הדא דתימר בשלא עמדה והלכה דא עמדה והלכה לא בדא, עמדה ולא הלכה צריך בדיקה והיידו היא בדיקה כל מה שבנגד בית החלל, רבי בון בר חייא בעי בעופא מה אמרו בה רבנן, ביון דשמייה מלא קומתו כשרה, והוא דשמייה מדעת רבי יודן בשם רב, אילין דמחין חיותא בחוטרין, שלים חומריה על פני כל השדרה אין בו משום ריסוק איברים, שלים בפלגיה יש בו משום ריסוק איברים, הדא דתימר באורך ברם על רוחבה ודאי יש בו משום ריסוק איברים: נעתברו רוב צלעותיה: אמר ר' שמעון אילין דבית רבי תנינן, אלו הן רוב צלעות ששה מבין וששה מבין אחת עשרה מבין ואחת מבין, אמר רבי בא בר ממל הדא דתימר בצלעות גדולות שיש בהן מוח הא צלעות קטנות שאין בהן מוח לא בדא, הדא דתימר מחצי ולשדרה הא מחצי ולמטה לא בדא, תני

וחזרין דקדס ללצי השט ע"פ המים כדלמדין צצצלי: אילין דמחין. הני שמוכן הצהמה צמוקל אי הנוקל חרוך כנגד כל השדרת אין חוששין, ואם לא היה חרוך רק עד פלגא חוששין וסכ"כ חזרין צצצלי: על רחבה. לפי הנראה לא חשש הש"ס לחוט השדרה לחוד כמו שפ"י רש"י, רק על כל האצרים והיותה כ"ל דגמורי דלישנא הוא וריקוק חזרים לא שייך הכא: דבית רבי, כצר פרשנו: רוב צלעות. ללעות הצהמה שיש צהן נוח הן י"א נכחן וי"א נכחן, וי"צ הוא הרוב ל"ס חס נלד אחד כצצרויחר נלד השני, או חס הן שוין: שאין בהן מוח. לא קמשיז דהני מוצא איכא וחיותי לא הלי צהן מ"ז 16 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

ונכנס דוחק ונחוק, הלכך צכל גוונא שהוא, צין ורק מוחין כלפי שדרה חיותא הלי צהן וכן הוא צצצלי: שהקרוס והצטר קיים או לא, כיון שלא נשתכרו רק ברוב צד אחת ששה ללכות שהן רוב הלך האחר, מיעוט הלכות בשדרה עכ"ל, ולכאורה יש לחשוב ונהש"ס דס"ל דנעקר חומר טפי מנשתכרו: תלת נהרין, שלשה דקאמר ונחלין כלפי שדרה, ואי חיישין לנקיטת אצרים נהרות שהמה על הדרך מצצלי לא"י, ופי' צצצלי מורח הדרך שערות כ"כ. אתבדת.

נחוק ונכנס תלמודך אי כמי וכי צצצלי דבר ריק וצדוי כזה הערחת את עלמך לעצור גי נהרות, וכן עיקר ועיין יצונות פ"ז צורכיה דבית רבי. דאמרין כמי רוב שני לדין, ולא חלקו צין נעקרו לנשתכרו וקאמר דאי לאו דאמר ר"י מפורש דל"ס הוינן אמרין שהיינו רק נשתכרו צצלי נעקרו די רוב מולד אחד דהקצרה נותנת דנעקרו גרוע טפי, ואי תני דר"י לא הוי ידעין דאין חילוק אי הרוב שויה צצלי לדין או מולד אי נשתכרו יתה, דס"ל דנשתכרו מולד אי יתה עדיף טפי לדין השני מנמירה: ניהא צנע. צלי חולי ודאי לא חומר מנשתכרו ולריבין רוב ללכות, אצלי צלע ותוליה מעיקרה ודאי גרע מנשתכרו: מן הרא משה צלחות פ"צ נ"ג: כמה חסרון בשדרה. שלא תענה צלחל צלח צונגע ונמשא, דאלו שדרה שלימה או גלגולת שלימה רוב מנינו ורוב צנינו מעמאין צלחל ואף שאין עליהם צנע: לשריפות העצמות. דהיינו כדנצי לן בנצקד עם החליה לצנע מנצקד צחוליה אחת ולב"ש לא מנצקד צצצלי מנצקד חליות: תריין מילין סלקין. מלינו צצ"ס כמה פצמים דצני ח"י גבו לצני צצלי, וצוהר מלינו זה צירושלמי על ר"י, וגם זה לגמלי הוא, שני הלכות קלקו מצצלי לא"י וגם הם אין הדבר כן: לש"ש מליהון דרבנן. דהא דקאמר "דדוקת האצ"ס היינו רק צדקה ולוחא דמילתא קמני דהאצ שכיח ציטוב: בדחני דוי מפורש דמן האצ ולנועלה דורס אפי' צגסא, והיינו ע"כ כח"ק וש"ס דר"י פליג: בדסה: כ"ל דלא קאמר נמי רק צצצלי צצצלי ורבי יוחנן וצר קפרא פליגי וס"ל דרק צעופית יש להן דרוקת ודרוסת הזאב, ואם נמיה יש לה דרוקת צדקה היה לו לחלק כמו דמחלק ר"י דרוקת הנמיה צדקה ודרוסת האצ צגסא ואית ר"י דא פליג, ועוד דאפי' ר"י דפליג לא פליג רק צהא דאצ דרוקתו צדקה ולא צגסא, אצלי צודי הוא דלנועה מואצ אין לו דרוקת צצצלי, דל"כ עדיפא הוי ליה לאשנעין דאפי' נמיה יש לה דרוקת ולפלוג על רבנן צהרתי חדא לקולא דאצ אין לו דרוקת חלל צדקה, וחדא לחומר דאפי' נמיה יש לה דרוקת: לא סוה דבר. ארבי יהודה קאי דנקיט הני כדקאמר לעצדין דדרקי אצלי לצולס כל כיוצא בהן (אלא בצדון, ונמר חית דס"ל דאף שכתב גדול אין להן דרוקת): לעדר גדיים רבים, כדמשמע צקמון: דחמי מציל. שהדור קולא שיש לו להדרס מלי

תני רבי זביי קימוי דרבי יוחנן נעקר הצלעות רוב צד אחת, נשתכרו צולעות רוב שני צדדין, אמר ליה רבי יוחנן, בבלייא, עברת בידך תלת נהרין ואחבדת, ברם לא שנייא היא נעקרו לא שנייא היא נשתכרו רוב שני צדדין אמר רבי אבון צורכיה לדבית רבי וצורכיה לדרבי יוחנן, אלו תנותיהו דבית רבי ולא תני רבי יוחנן הוינן אמר' היא שניא נעקרו שני' היא נשתכרו הוי צורכיה להא דתני רבי יוחנן, אלו תני רבי יוחנן ולא תנותיהו דבית רבי הוינן אמרין ברוב שני צדדין הא אחת עשרה מבין ואחת מבין לא, הוי צורכיה לדבית רבי וצורכיה לדרבי יוחנן, רבי יוסי בי רבי חנינה בעא ניהא צלע בלי חוליה, צלע וחוליה, נשמעניהו מן הרא כמה חסרון בשדרה בית שמאי אומרים שתי חוליות ובית הלל אימרים חוליא אחת ואמר רבי יודן בשם שמואל וכן הוא למריפת עצמות: ודרוסת הזאב: רבי יוחנן אמר לרבי חייא בר בא תריין מילין סלקין מן גביבון ולית הדא בן אתן אמרין לא בא רבי יודה אלא לש"ש מליהון דרבנן ולית הדא בן ברם כהדא דתני לוי בבהמה מן הזאב ולמעלה, אתן אמרין דרוסת נמיה בדמה ולית הדא בן ברם כמתניתא דבר קפרא דתני בר קפרא חתול ונמיה אין להם דרוסה בבהמה אבל יש להם דרוסה בעופות, מתניתא מסייעא להא דתני בר קפרא ודרוסת הזאב ואף רבי יודה לא פליג אלא בזאב הא חתול ונמיה לא, אמר רבי הילא לא סוף דבר ארי אלא כל דחילי ביוצא בו, ולא סוף דבר זאב אלא כל דחילי ביוצא בו התבון דרוסת הזאב בדקה ודרוסת ארי בגסה, דעבידין דדרסי, רבי יסא אויל להמין אתון ושאלון לו נמיה נכנס לעדר גדיים, ואמר לון אין דרוסה לנמיה אלא בעופא דקליש חיותא, והיבי דחמי מציל יש לו דרוסה, אתון ושאלין לרבי בא

הפנימים שנקצתו צונגהו אדרבה הלך שכלפי החזה חומר טפי אעפ"י שסם חינו תלוי חיות" כ"כ, אצלי עליל הוא יתה לנקיט אצרים הפנימים, איצרא דיש לדרות ולומר דצחקרון השצר מיירי אצלי אין ה"כ דאס נכצרו ללך החזה לר"ך צדיקה אצלי מלשון הירושלמי דקאמר הא נחלי ולנועה לא צדא, ולשון "לא צדא" ודאי מננוע כדכחז הר"ן ז"ל דכשרה צכל ענין ולא חיישין כלל:

ברם כהדא דתני לוי: וצצצלי חמר זה רב יודה מנמי דרב, ואפי' דהקצרה נותנת דרב ולוי מוקפין על הנמיה "צצצלי" וכן האצ ולנועלה, ולחפוקי חיימרי צוטרתי "נ"י פירש"י, "אצלי מואצ ולנועה אין לו חרק חוק להמיה צהונה חלל עופות" ונצרייהא דבר קפרא דתני הכא מננוע נמי להיפך דאס הקצרה הפשוטה היא דמן האצ ולנועה אין לו דרוקת רק צעופית ח"כ נחלי אחת צ"ק לאשנעין, אצלי צלונת הקצרה הוא כדכחז ס"ה, דעמא דדרוסה לא מואצ קופו לנקצ דא"כ צכלל נקוצה היא דכל העומד לנקצ כנקצ דוני, חלל מואצ שהארק שורק וקופה למוה, ואין חונרים צעריפות חונדות וצצרה דאין זו דונה לזו, והכי ק"ל לרצנן דהני דרקי והני לא דרקי וכדקאמר ח"ק ודרוסת האצ קצרה היא דמן הקטנה צצקטות עד הגדולה צצגדולות, ואחא ר"י לפלג ולומר דאצ רק צדקה דריס אצלי לב"ש מואצ ולנועה לא דריס כלל ולפיכך אחא צר קפרא לאשנעין דנמיה עכ"פ צעופות דרק, והוא דבר חובי שהרי צלונת נמיה דורקת, וזה קצרה רש"י דרב אחא לפרש מילתא דח"ק דכל שהוא חמה קוג צהונה ואפי' הקטנה צצקטות מן האצ ולנועלה אצלי לנעה מן האצ לא ורק צעופות דרוק מדרקתי וצעופות מן הן ולנועלה, ומש"ה פריך הש"ס דכל זה שומעין ומילתא דח"ק דאמר "ודרוקת הזנ" ונשני צצרי לישנא, לחד לישנא קנ"ל דאצ צגסא נמי דרק דלא הינא דר"י מנצקד מליה, וללשון צ"י ק"ל נמי צלחמ כן ומנחמין ס"ה דאורחי דמילתא קמני דאצ דרק, ודעת החוקי וקפד התרומות כלשנא קנעא לחומר וכת"ק והיינו קהימה לשון הירושלמי דאמר ר"י ולית הדא בן צרם כמתניתא דצ"ק אצלי הר"י הרמז"ס והרמ"ס פקקו כלשנא צהרתי לקולא, ועל כל זה לא היה קהירה לזה מן הירושלמי דהרי קאמר צהרתי הכא חתון וסאלן לרבי צא ומר ליה לו דריקה צצצצצ





**הלכה ב :** חני ר"ח: בתיקפתא מכילתן. לפרושי ופתיקתן דקתני או שנקדקע דזיכור לארבה. ופיקסא דקתני בנשיא א' היינו לרמזה כדפרש"י שם: נישוקה כנס כדכונ' ונחפזה צרה לנחלין: לא תניתה רב' בנשכחיתו צדדי בשירות ונשני ששנוד על מזה

לפרש, ללדיד" פשיטא דפ" הנילוות  
כן הוא דכל נקב הוא צנוע וזוכל  
נפקק היינו צרוכה לרחצה, ולפ"ז  
ז"ל דתנא דתוספתא דלית ליה  
להאי כלל ונפיש דפקיקה היינו  
לרחצה וקדוקה היינו לארבה, ק"ל  
דפקיקה שייך על הצד הרך שצין  
טענת לטענת וקדוקה שייך שנקדק  
הטענת צעלנו ואין נפקותא צין  
אורך לרוחץ לפיכך הולך לפרש  
דפקיקה היינו צרוחץ וקדוקה  
היינו לאורך, והנה הצבלי לא הציא  
הא דר"ח ונחום דק"ל קצרה  
הראשונה וכל זה הוא מובן מאליו  
והירושלמי הפך קצרה הנא  
דתוספתא לעיקר ולכן הציא  
התוספתא לפרושי לנהתינן;  
**גימורקה** הריאה, ודאי פ" גימורקה  
הוא שנוקצ צד הריאה  
כדונא, ורש"י והר"ן ז"ל פירשו  
שאין שם כלום צלותו ונקיס  
שנווקה, ונוקש כדונא היינו נשפחה  
כקיתין, וצאנא הוכרחו לפרש  
כן לפי הצבלי דנתיי ונהחילת

דתי' ר"ח צתקפתת, ופרד  
 אדרבה כיון דק"ל לרבי כר"ח כ"כ  
 דהי' ליה לנתני והנה הוי' ל'קנא  
 מלינו כזה פעמים צירושלמי.  
 והיון הדברים הוא וזה שזכרנו  
 צמזח לתוספתא, דהתוספתא,  
 ה' לפעמים "שירי' העשה" ואז  
 התוספתא קדומה להעשה ולפעמי'  
 ה' פ' העשה ואז העשה קדומה  
 להתוספתא, ואם ה' פ' העשה  
 לא שייך לומר ולמה לא היתה  
 כהיון אבל אם ה' שירי' העשה  
 הקדומה לרבי והיו' נמשכת  
 דרי' אז שייך לומר צתקפתא  
 דרי' ר'א לקטת התוספתא  
 שלא נביא לדי' עשות ובגה א"כ  
 מ"ט לא קלטה רבי צמזחתי,  
 ולכן אמר מתחילה שרבי קנא  
 על ר"ח דנשנתו הוא מיעוט  
 הנחזק ונרוב, ופיד' כיון דהוא  
 שיר' העשה הקדומה כ"כ דהוי'  
 ליה לנתני כיון דחזין שראש  
 ר"ח לקטת שלא נביא לדי'

טעות וסגולה ומסכני אלא בתוך דתני וחרותה וכו' ורבינו  
הקדוש כלל זה צקלרה צדין חרותה כדנופער דרך המסנה  
לקרר ונש"כ חוקפתה דר"ח : ותני צתקפתה ונכילתה :  
ותני עלה. צבי נדרשה לפרשה התקפתה וכן כל וסכל  
עלה צירושלמי היינו צית המדרש שבו שם התקפתה  
ופרשה: ר"ש ברבי בעא. וכו' הנצי" הוא דכל וסנה  
דאלו כשרות היא מנסה שאינה לריכז דנומילא ידעין  
דכל הני דקחצינ צונסנה ראשינ דאלו טריפית דוקא  
ניכחו וצנוכא אחרייתא כשרה כנין ניקב הלז לבית  
חלבו דוקא ונומילא דכל שלז ניקב לבית חלבו כשרה  
וכן כולם : מן דמר הרא מילתא. מי שיאמר שצונסנה  
דאלו כשרות מנסה שאינה לריכז: לא סבר בשריפית  
כלום. כלומר לא למד וסן סלכית טריפית כהגון צצירור  
וכדנופער וכו' לא קחני ניטל הסחיל וכו' וכל אלו  
הן לא דינ' ונחודשים צהמים דהא ודאי איכא למוטצי  
ולומר דכל הני נטולי דקחצינ הכי דומי לניטל הכצד  
וטריפה והא דלא חשבין להו צונסנה דאלו טריפית  
נחוס דנויית להו צזה הכלל קנולן : ניהא חרתינ  
כלומר ניהא הני נטולין דליכא למידק וננסה קנייתא  
ולחיפך איכא למוטצי ודאי דלריך למחשין אצל מה  
האמר תנייית. הני דליכא למידק להו וננסה ראשונה  
ורק נכפלו כאן וכו' צצניל הני נטולין איכפל תנא  
למחני כל הני פצס שית צתמים : בנין ההין דסדרון  
שנסתקן קדורת לזן צציהס ואין נחשפין אחרי קצרות  
לדדוה, ודאי להן די צונסנה ראשונה, דהקצרה הפצ'טה  
ודאי הוא בדכתצנו לציל דכל שאין צגיונא דקחצי  
צונסנתנו כשרה כגון ניקב הלז לא לבית חלבו, כשרה  
הסדרה ולא נפסק החמי שלה וכו'. אצל: בנין ההין  
דפלאולין שנסקפין קצרות לכאן ולכאן ואין נשפיקין  
עלון צונסנתן הסדורות לנו מרבותיהס, צצילס קחני  
וננסה דאלו כשרות, דאי לא קחני הוי אפשר לומר  
קצרות להיפוך ובדכתצנו הסוק' וסר"ן ז"ל נקבה הגמגרת

הקדרין קידם לפולשלין: וצצצלי קף הוריות כיני  
ועוקר הרים שלחו ונתם כיני עדיף הכל לריבין  
לנורי דחיעא ופ"י שלחתי כן ונא"י לפי שיעתם דקדרין  
קודם לפולשלין, ונעלה ונצל כל קפקא הוא קפולשלין  
דקחתי הכל ועוקר הרים צצצלי היינו שחידודו יוחד  
ונקראתו צקדור הצרייחות חצל הוא צקי גם צצרייחות  
חלל כונו שרץ יוקף נעלה על רצה צצקראתו צקדור  
הצרייחות ורצה ועלה ונר"י צפפולו, ואעפ"י לאקווי  
רישא קיני עדיף ויותר לוונדים ונחנים ונחסיני וננה  
פלונדים ונחנים ונעוקר הרים, חצל חלו שלא קדרו  
על

מזהם דצעי לנהתי כקדקה, נפחתה הגלגולת ה"א דעריפה צלי קרום וצמסנה קעייטא קתני דקרום צלי עלם גלגולת עריפה, וניקצ הלצ ה"א שכל נקצ מפולש לצית חללו קרינן ליה, ונשצרה השדרה ונפק החוט ה"א או הא או הא קתני ח"כ לנשצרה השדרה לריך פסיקת החוט וכן לפסיקת החוט לריך שצירת השדרה, וניעל הכבד פריך הש"ס צצלי רישא לקיפא ונשכי, והנפק וזה"כ הוי מפרשין, "שנקצו לחץ" דהיינו נקצ מפולש וכן כולם: הני צרייתא דרי הוסיצא והוא צירושלמי הוריו קוף פרק צתרא: המדרין. מי שמסנתנו קדורה צפיו קודם לצצל

[illegible]

בזעל הפילפול שאינו קדון, וקס"ד דאפי' נזעל פילפול על לבנוס הנשנה והגמרא וצריכות דקפרא קפרי והוא קדון עדיף ולכן "פריך הש"ס: אפי' כר"א. שהיה חסד נכילתות ותוספתות ומפלפל ודאי יחטאו מטרות האונות גדול ומפלפל צדורו ונושני דצאדם גדול כר"א לא נוספקין וכל מה שהוא מפלפל ציורה, יותר יעקם עלינו כלל דהלא הוא זעל פילפול וזעל קדון וודאי עדיף את הדרכ צפילפולו צאשר שאין לו יקוד מוקד להשעון פילפולו עלינו, וצדורנו דור יתום

ונקדרין לחוד, אצל קדון לחוד ומפלפל לחוד קדון עדיף: הדא אמרה. נדחזינן שהקדרין קודם לפלפול ש"מ: מקרא קודם. לאגדה. דאגדה הוא פילפול הנקרא בנו הגמרא פילפול הנשנה ועכ"ל נשנה קודם לנקרא מפני רצ התועלת שנה, וצירושלמי הוריות ל"ג כן רק ה"ג דהא חננה נשנה "קודם לנקרא" ועכ"ל הפי' נדחזינן שהקדרין קודם מפני רצ התועלת שנה לנו מוננו ש"מ דנשנה קודם לנקרא דהתועלת מהנשנה גדולה ונקרא, והג"י שלפנינו נכונה יותר: מקרא במשנה. דהיקוד נכל חורה שצ"פ הוא הנקרא, ולא עדיף מהנשנה מפני רצ התועלת שנה: הנה חכמה קנה בינה חכמה קודם לנשנה דכל חכמה הנזכר צקפרי קודם הוא ענין חלקי והס ונה שחקקו לנו חכ"ל צנשנה צירור ההלכה אשר יעשה האדם וחי צהם ונהורה שצכהז וע"פ, וצ"ה הוא הגמרא הצנת דבר נותק דבר ואמר הכחוז תחילה קנה חכמה דהיינו נשנה ואח"כ הצין דבר נותק דבר והוא הגמרא: קנה חכמה. מה טוב נחרון, וקני' צינה נצחר נכסף, כן כתיב צקרא וכל מה שפי' הפי' אין לזה טעם והגיון נחקק, אצל יתפרש דברי הש"ס עפ"י מה שציאר פסקוק זה הגאון הנלצ"ט ז"ל והוא כי החכמה הוא לנודים נקוצלים כמו שכתבנו והצ"ה הוא הצנת דבר נותק דבר עפ"י

קודמין לפלפולין, רבי שמואל אחי דרבי ברכיה בעא אוק ברבי אומי אמר ליה תבעי ברבי אימיה דהוא הפלפולין הוא הקדרין, הדא אמרה מקרא קודם לדאגתיה ומשנה קודם למקרא ודו מסייעא דתני רבי שמעון בן יוחי העוסק במקרא מידה שאינה מידה, ורבנן דתמן עבדין מקרא כמשנה, רבי שמואל בר נחמן אמר משנה קודם לתלמוד מה טעמא \*קנה חכמה קנה בינה רבי יוחנן אמר תלמוד קודם למשנה ומה טעמא \*קנה חכמה מה טוב וגו' מה מקיים רבי יוחנן טעמא דרבי שמואל בר נחמן מים בזול ויין ביוקר אפשר לעולם לחיות בלי יין ואי אפשר לעולם לחיות בלי מים, ומה מקיים רבי שמואל בר נחמן טעמא דרבי יוחנן מלח בזול פלפולין ביוקר אפשר לעולם לחיות בלי פלפולין ואי אפשר לעולם לחיות בלי מלח, לעולם את רץ אחר המשנה יותר מהתלמוד, הדא דאת מר עד שלא שיקעו בו רוב משניות ברם מששיקעו בו רוב משניות לעולם את רץ אחרי

התלמוד יותר מן המשנה, דרש רבי יוסי בי רבי בון \*חכם בעיניו איש עשיר ודל מבין יחקרנו, חכם בעיניו איש עשיר זה בעל תלמוד, ודל מבין יחקרנו זה בעל אגדה, משלן משל לשנים שנבנסו לעיר ביד זה קלתות של זהב, וביד זה פרוטות, זה שבידו קלתות של זהב אינו מוציא לחיות וזה שבידו פרוטות מוציא וחיי, דרש רבי אחאי \*פלס ומאזני משפט ליי' מעשהו כל אבני בים, פלס זה מקרא מאזני זה המשנה משפט זה תלמוד ליי' זה התוספתות, מעשהו כל אבני בים בולחין

הקשים הגיונים נצדלים צין חנות לשקרא, וההצדל צין חרון צין כסף הוא, דההצ הוא פירי, והכסף נצצא (כמו דאיהא ריש פ"פ דצ"מ) לכן אף שההצ הוא חשוב יותר, ההיעלת נוציא לנו הכסף כי ניתן להולאה ולכחור, ויערוך הכחוז ערך החכמה לזה הצוב מלד עלמו, וערך הצ"ה לכסף, הצוב מלד הועלת הנקשר וההולאה, ואמר הכחוז כי חכמה יותר טוב מזה ערכה והצ"ה נהכסף, והנה מלן דכ"ל דהלמוד קודם הוא מפני ערך הנקשר שנוצין דבר נותק דבר נותק רעיון צרעיון ונושכל צנושכל ומריות חדשות ולן זה קוטר למה שאמרו הקדרין קודם דהקדרין קודם ועדיף מלד יחוס החכמה עלמה כמו ערך החכמה נגד הצ"ה: מה מקיים ר"י. הא נקרא דהצ"ה ר"ש צר נחמן ודאי נשנע דחכמה קודם והיינו הנשנה, וכן קשה על ר"ש צר נחמן דנקרא דמוציא ר"י משנע דהלמוד קודם: מים בזול ויין ביוקר, הנה ערך המים ליין ומלח לפילפולין הוא כי המים והיין אין להן יחוס זה לזה כלל והמים נלרכים להחיות צני חסד וצול והיין הוא יתרון וחשוב וצאתה דלעיל מייא לא יעיל חננה, והמלח והפילפולין שניהם לדבר אחד נחכוכים ליפות ולטעם התצטיל חלא שהצצטיל צולח וצלי פילפולין הוא זה יותר מהצטיל נותקל צפילפולין וצלי מלח, ולר"י קרא קוטר לא מייירי כלל נחשיות ויתרון רק קאוור דיקנה תחילה החכמה דללרכה יותר לחיות צני חסד כמו שתאמר קנה מים קודם ליין, אף שהיין חשוב יותר, ור"ש צר נחמן ק"ל דקרא צהרא צא להורות יתרון החכמה על הצ"ה כיתרון המלח על הפילפולין והוא כי אף דלהשכלי האדם כלך חכמה וצ"ה אצל חס. לא למד חכמה צנה יחקור ויצין, מה שא"כ הנקדם חכמה הוא הנשנה לצ"ה והוא הגמרא א"ס לא הצין דבר נותק דבר נשאר עכ"פ החכמה צידו: עד שלא שיהעו בו, צההלמוד, ולא כמו שפי' צפ"מ ונ"ל דה"פ דהלמוד נחלק לשני קוגים, א' והוא הלמוד הנגלים קודם הנשנה והנה דרשות ופלפול נושא ומהן כל הלכה ודרשות הכחוכים כמו שהוא צנוכילתהא קפרא וקפרי צלול מכל טוב, ולהלמוד הרלשון נהנו להנשנה אחר חתימות הנשנה, וצו נשקע רוב דרשות הנכילתות ותוספתות קפרא וקפרי צלול מכל טוב, ולהלמוד הרלשון נהנו להנשנה והוא להלכה צרורה היתרון, ולהלמוד שללו נהנו לו היתרון על הנשנה כמו שכתבנו: ודל מבין יחקרנו: ר"ל אף שצעל אגדה דל הוא צחכמה נגד צעל ההלמוד העשיר ועכ"ל המצין יחקור לעלמו הועלת עיד יותר נצעל ההלמוד דהכל רל"ס לשמוע דבר אגדה ולן הכל רל"ס לשמוע דבר הלכה וכוונתו צעל הפרוטות שצנקל מולא הועלת יותר מן העשיר צעל קלתות של זהב: פלס זה המקרא המדה שבו מוכו"י ונודדים את המעגל כדי להגיע ע"י אל היום' נקרא פלס וכן מן המקרא הולאה כל ההורה כולה, והנשנה שוקל כל דבר ודבר עד שיוחק להלכה, וההלמוד י"ף על הנשנה נשפט הצקירה והנשנה ומהן של הלכה: לה' זה

**אלו** משניות גדולות של ר"ח ור"א: כזר נאכלו צמנא לחתופתא שהתקפת ונשנה דר"ח ור"א שני ענינים נפרדים הנה, שהתקפתא קדמה ר"ח על פי דעה רבי וקצתו שגם הוא נאכל נחון לקצן התקפתא והצרייתו שהנה נקורי המנה ופירוקה.

שלא יאצדו מהוד קהל הלומדים - בולחון נוטלין שברן מבין אחד, רבי ומשנתן של ר"ח ור"א הוא הפוך דעה וקצת רבי אוחן קדין ר"ח ור"א וגזס צונגלת קתנים, ומה שהרחקו לו לא ידעו מהם גם טונה מלאו גואל לנו מחסה ומוגן צילקונו של צר קפרא זה משנה צר קפרא וכן לוי קידר צרייתו ומהן קדושין דבי לוי, צדקה לוי צונגתו, חמס מה שהרבה רבי צא צר כהנא לשבח דרשה לוי מפני שכן יאמרו ג"כ מושלי נבל מלכותא דרקיב בעין מלכותא דערעא שבקידת התורה והשוקת הלומדים כתשוקת קיינים המדומים, דהנה העשיר אשר שם זה בסקלו ובקף ונצטחו ותמלא חולרו כקף והצ וכל חמודיו הנל יקנה ג"כ נכבי דלא ניידו מוטעם שכתבנו ויצנה לו היכל מולך להפארת ואח"כ יבין הענוות לנאל כל מאלות לצו, קוצצ הילך צקנינים המדומים נמדדנה למדנה, וכן הוא מוטע נמדדנה הסולבים המים לפני ה' וצתוה"ק ישינו שקידה, ילכו מוחל לחיל ונמדדנה למדנה לקנות עובר הנלחי, עוסק זה נקרא יקוד שהכל הלי צו דליכא מידי דלא רמיזא צאורייתא וצלעדי נקרא איך ירום ח"ס את ידו ורגלו ענות צמתי הלומדים, נכבים חלו ההלכות ראשית קייני חכמה לדעת את אשר יעשה האדם וחי צה והדרך והמקילה ההולכת צית אל, וגם אחרי כל חלה לצלתי עומן ידינו רק לפאר ידיעתו ולרונם השכלת חלקי צלמודי התקפתא צלור המנה והרחצת ההלכה, וגם אז לא נשקט נמשה מלמלא משניות והנה משנתן של אפיקי הלומדים והנה משנתן של ר"ח ור"א, ויהיה כונת הירושלמי "התקפתא" על התקפתא שצידנו "ומשנתן" של ר"ח ור"א על הצרייתו המוצאין צ"ס ואין מקומן בהתקפתא:

**בבבבי** זה כל שהוא הפ"ו

פ"י בחלי זה של דינר הקטן ואין לזה טעם,

והק"ע נגיה "שיעור כל שהוא" ופ"י שמה שיש צה שיעור כל שהוא הוי מוס ומי ימנע לו להגיה כזה, ומאין צא הטעות להג' ענין חדש ונה שלא נמלא זכר לזה, לכן העיקר הוא כדפרשנה ואי קשיא כיון דשעורו של דינר קורדיינא הוא בחלי זה כ"ה, ח"כ למאי נלריך לנו דינר קורדיינא י"ל דחלי דינר היו מהם מעועים יולא מהכלל גדולים או קטנים ולכן יתר מוצ לשער צדינר קורדיינא

ורק היכי דלא אפשר נשערין בחלי דינר זה המורגל ציד כל:

**ותני** בן הקוס והדרת: הנה חף שמגמרא קדושין (דף ל"ג) שמציאין חוס' והר"ן איכא לאוקמינו נמי בדפירש"י דבשל אחריס מ"רי וה"ק כיון דבשלו אינו מייצ, אינו רשאי צבל אחריס הנה הירושלמי ודאי אי אפשר לדחוקי כן, כיון דקאמר תורמקרי דר"י חלה ודאי דבשל עלמו מ"רי וכן כתב הרמב"ם צפ"ו מהל' ת"ת ולישנא חין

**בבבבא** תמן חנינין, כתובות

פ"ז ה"ז קדושין פ"צ

ה"ד: בין גדולה פ"י שומא גדולה

והג" צירושלמי שם צין צגולה

וצין צקטנה מבושתא: בגוף.

לענין מווי כחנים: בפנים. לענין

מווי נשים: הרין דינרי קורדיינא

מפירש צירושלמי נט"ש צכונה

מקומוה שצירושלים לקחו ונתנו

כל המטענות שיש להם מהלכים

צעולם, ואותן דינרין היו מורגלין

ציתר מליקר האיעלקי שהיה

מורגל רק צין יכראל הדדים

תחת מונגלת הרומיים, ומש"ה

חמר זעירא צצצלי חתין דלא

נחתמוני לכן שיעורא צדינרי

קורדיינא דשכיחא ציתר: בחצי

והב כל שהוא ופירוקו כי כל נוי

שאינו נוכר גם דינרי קורדיינא

נשער בחלי זה המורגל ציד

כל (צלע"ז ווי דאס חללגעניינע

האלצע גאלד שטיק) ובדנפרש

דמאן דלא חנוי משער בחלי

זה כל שהוא: מה קולי. הש"ס

נקפק אי הא דקאמר בחלי זה

כ"ס לקולא הוא או לחומר: וכן הוא

באיסר ביתר מאיסר. וכן הוא

נמי צצצלי, ופירש"י כיון דקתני

אלו כשרות ע"כ פ"י עד כמה

תחקר ויה" כשרה וכאמר עד כאיך ולא עד צכלל הא

איכר כיתר על איקופ הוא וטריפה חלמא דכל שיעורין

הללו לחומרא ניכחו: דתורמסר"י. שולחנו צית נחקר

חלפנות של רבי יוחנן וכן הוא צירושלמי מע"ש: ובעי

דינרי לשער ציה טריפות: שב בני' שאין אחת רשאי

לצעל מנלכתך: מה קימה שאין בה חסרון חלמא דצקיימה

שאין

דינר זה המורגל ציד כל:

ותני בן הקוס והדרת: הנה חף שמגמרא קדושין (דף ל"ג) שמציאין חוס' והר"ן איכא לאוקמינו נמי בדפירש"י דבשל אחריס מ"רי וה"ק כיון דבשלו אינו מייצ, אינו רשאי צבל אחריס הנה הירושלמי ודאי אי אפשר לדחוקי כן, כיון דקאמר תורמקרי דר"י חלה ודאי דבשל עלמו מ"רי וכן כתב הרמב"ם צפ"ו מהל' ת"ת ולישנא חין

דקרימין מן קומוי מיתא ר"י צי  
רצי יליף דגדול כח של עושה  
נולדה ונחל, דאלו נזכורים אבתי  
אינו רחיה דשנא מפני שהוא  
פעם אחת צבחה בדקאמור, אצל  
גות ונהרשח כמה זיונא ואפיה  
עומדים מפני הנהעקקים מפני  
בגדול כחן של עושה נוליה :  
הרא דתימר. חניטל הטחול קאי:  
והרא דתימר. דניקצ טריפה  
דוקא הטחול: הורי ר"ח בטחול  
ובליות. כ"ל דרצנן דקריין ק"ל  
דכליות קולי טפי נטחול ונלקה  
כ"ש נניקצ דבשה, לכן נכנס  
ר"י ודרש לה: ברבנן דתמן.  
צצצל דק"ל דניקצ הטחול כשה  
ואינו נטרף רק כבומב" וגם  
זה רק אם לא נשתייר  
ציה כעוץ דינר זה: וברבנן  
דחבא. צא"י דק"ל ברכיש צצצלי  
דלקחה אפילו צכוליא אחת  
טריפה, וכן הוא צצצצלי. אמר  
רצי נחניטל שאלתיננו לכולו:  
טורפאי דנערצא ואמרו לי  
הלכחא ברכיש ולית הלכחא כרצ  
עורא, ומקיים שם הש"ס והוא  
דנוטאי לקותא למקום חרין;  
ולקוחא דכוליא פירש"י כגון  
מליא מוגלא והרצ"ח והר"ן  
השיגו ע"ז ופירשו שהנשר  
כהנמקם עד שהרפא גוררו  
ומעמידו על צבר החי, עוד  
בתצו דדוקא לקוחא הוא דפקול  
כשנוגע למקום חרין, והוא  
החוט הלצן הנכנס צאמלע  
הכוליא, אצל נקצ אפילו הגיע  
לחרין נמי כשה: אילין תרין מלין  
דקחשי צעילי, עוז ר"י את עיר  
ג'פורי של ר"ח להחזיק צמחלוקה  
נגד ר' חנינה, ולפי מה שפרשנו  
דל"י חנינה לקחה צכוליא כשה  
לפי הנראה רצים נואכשי העיר  
לא שנעו לקול ר"י וקנחו  
על ר"ח ואכלה, ולר"י הוי  
טריפה גמורה לא ר"ח לראות  
צקלוקלס והיינו דקאמר :  
מה דאנא שרי. דהיינו ניקצ הטחול  
הוא חוקר, ומה שאני חוקר  
דהיינו לקחא צכוליא הוא

ומתיר: לא בגין הדין. דחשיב הכא הוכרח לזל לטעמיה רק צשצל הני שני דברים דקחשיב צשציעית  
פרק ט' הלכה א' וצילה ריש פרק א' : במפיהי חרדל. דקאמר ר"י קפיהי חרדל מותרין שלא נחשדו עליה  
עובדי עברה: ובריבזה: שכולה צ"ט חס מותרת לשבת הורה כר"י דק"ל דזה תליא צמחלוקות צ"ט וציה וציה  
מוחמרי ואמרי" לא תאכל, ור"י הורה להיפך כרצון דשציעית דאקרו קפיהי חרדל וכרצון דצילה דק"ל תאכל  
צשצת: אתא עובדא. צצילה שכולד ציו"ט חס מותרת לשבת ורלה להורות ההר כר"י דמורי כרצון: פרך מיניה.  
משך ידיה מזה ולא חמר לא איקר ולא החר, דר"י הורי כרצון נגד רבי יודא, ורצ ור"ח רצים הם נגד ר"י:  
אסור. משום יווקלה: מאן דו. מי הוא זה שמדמה פתילה לצילה פתילה ודאי מוקלה הוא אלז צצילה אינא  
לך דציו"ט כמי משום גזירה היא ודוקא ציו"ט אלז צשצת חף לרצ ור"ח מותר: מן מאן דאנן חמין. ה"פ כיון דאנו  
רואין דר"י דמתיר צצילה מותר צפתילה וכן ר"ח דהורי צצילה כר"י יודא לאיכורא חוקר ג"כ צפתילה ודאי בגס  
רצ ק"ל דצילה ופתילה דין אחד להן ורצים הם נגד ר"י ומס"ה משך ידו מלהורות כדפרשנו: חני ר' יהושעיא.  
וצצלי אמרו צוערצא, והנוקחא שם משונה ובפי דחבא: מוגלא. צריאה כשר צכל גוונא וכן נקב צכלית.  
לקותיה

[illegible]

שיטת הרי"ף בדרכו חלל שני"ס

כשר בכליות ופסול בריאה נקב, פסול  
בזה ובוה לכותייה. כשר בזה ובוה  
מיום זבים: זעירא בשם שמואל לא  
סוף דבר ניטל לחי התחתון אלא אוף  
וושט גופא כשרה הרא דתימר שיכולה  
לחיות על ידי לעיטה הא אינה יכולה  
לחיות על ידי לעיטה לא בדא: הגלודה  
רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלין תני  
רבי שמעון בן אלעזר אומר לא נחלק  
רבי מאיר על הגלודה שהיא פסולה  
העיד יהושעא בנו של יהודה הבשם  
לפני רבי עקיבא שאמר משום רבי  
טרפון על הגלודה שהיא פסולה אי זה  
הוא גלודה כל שנפשט עורה ולא  
נשת״ר כדי להעלות ארוכה הא  
נשת״ר בה כדי להעלות ארוכה דברי  
הכל שהיא כשרה ולמה היא כדי  
להעלות ארוכה רבן שמעון בן גמליאל  
אומר עד כאיסר האיטלקי מתניתא  
פליגא הגלודה ר' מאיר מכש״ל כן כמשנה  
ראשונה כן כמשנה אחרונה הרא דתימר  
כשדרה ברם משאר אבריה לא:

שם לפנינו והי' ואם נמלאת צהן  
 לחם כרוחה (מים זכים) או עכורין  
 ור"ל צין כה או כה ולא מים  
 קרוחין או עכורין. וכן גזי ע'  
 טריפות והוא טיטה הר"ף דבכולא  
 כפ"מ צין זכין וצין עכורין וצ"ל  
 אין כפ"מ צה רק העיקר אם הם  
 קרוחין וצה ודאי פסקינן בהר"ף  
 והר"מ חלל צעכורין לכ"ע כשרה  
 ונוה שבה הר"מ ובשמואל הלכה  
 וצודק אותה, (אם הגיע לקרחון  
 דלא הדרי צרה) לריך לדוק  
 הקמפון צה ודאי חולק על הר"ף  
 ולא לחומרא כמו שהצני המפרשים  
 רק לקולא וחלחה קרחון קאי  
 דלהר"ף ודאי נהקלקלו קמפונות  
 ולהר"מ לריך צדיקה ואכן לא  
 קמכיבן אצדיקה זו ולפ"ז אף כי  
 פרשנו טיטה הר"ף והר"מ לא  
 בהמפרשים ופני שדצר הניכר  
 וחודר לענים דהר"ף העתק  
 הצריחא כמו שהוא צירושלמי  
 מחננה שכן היה גי' הגאונים כמו  
 שנצטר צונקד, הנה לדינא אין  
 נפקותא צה והעיקר כמו שבהב  
 צ"ל דהרומי חנוכה דהר"ף

משנה: ואלו הן חטריפות בעוף  
נקובת הוושט ופסוקת הגרגרת  
הכתה חולדה על ראשה מקום שעושה  
אותה טריפה. ניקב הקורמבן נקבו הדקין  
נפלה לאור ונחמרה בני מעיה אם ירוקים  
פסולין אם אדומין כשרים. דרכה וטרפה  
בכותל או שרציצה בהמה ומפרכסת  
ושהתה מעת לעת ושחמה בשרה:  
הלכה ג': תני נקובת מוחה שניקב  
קרום שלה הרי זו פסולה  
נקובת הלב לבית חללו פסולה. כיצד  
בודקין אותה רבי: שמעון בן אלעזר  
אומר משום רבי יהודה בודקין אותה ביד  
ואין

והר"ם וטרפה ואין לר"ך צדיקה  
דהר"ם צזה יחדלי הוא חלל  
צעבורין כשרה לכ"ע וכן עיקר  
(וה"ה נדחק צזה ונאל צמחכ"ה):  
**הד"א** דתימר שיכולה לחיות  
ע"י לעיטה: וצצלי נמי  
איהא. אמר רבי זירא לא שכי חלל  
שיכולה לחיות ע"י לעיטה והמראה  
אצל אינו יכולה לחיות ע"י לעיטה  
והמראה טרפה" והרא"ש והטור  
הציאו צסס הגאונים, וכתב הצ"י  
דהג"י לפנינו ליתא רק הגה היתה  
על הגליון וענה הקופר והכניסה  
לפנים צסס ר"ז, וכעת חזינן  
שהגאונים הגיה צצצלי על הגליון  
מאידיהם להבא, וצעל הממרה

כתי קשה וזה ראה  
קל ר"ז ולא חמוראי  
מכאצונו:  
הלכה

הוא זעירא נשם שמואל, דא"כ  
 הקופר להוקיף רצי זירא ולמה ד  
 אחר והעיקר כמו

וְחֹלְדָה. חִי"שׁ לְנִקְוַת הַקְרוֹס, וְהֵיכָן  
לְכַנְגֵּד הַחֲלָל מִטְרִיפָה צֶה, וְחֹלְדָה הוּא (וּו)  
חָ דָלָא נְקִיט כְּדִלְעִיל נִפְחָתָה הַגְּלִגּוּלָת  
צִדִּיקָה: קוֹרְקֵבן. (מֵאֲלָגֵן) נִחְמְרוּ כֵּה  
מִשְׁנֵה מִיִּירֵי צֶהֱנִי אֲזָרִים שְׁדֵרְכֵן לְהִיֹּת אֲדוּמָה  
הֵנִי יֵשׁ לְחֹשׁ מִשּׁוֹם גִּיּוֹק אֲזָרִים: וּמִצְרִכְסָה  
כְּדִרְכָּה: וְשִׁחְמָה. כְּלוּמֹר דְּצִדִּיקָה אֲחֵר  
אֵינָה מִוְחָזָתָה צֶבֶשְׁרָה וְנִפְ"מ לַעֲגִין הַצִּדִּיקִי

קליש ציליאה לחוד טריפה: הבר  
יש דרוסה לחולדה צעופות  
שנוכך ואורחא דעילהא נקיע,  
דלא חזיין שכיבז. הגלגולת לר  
כדמפרש בגמרא ובחוקפאה ד  
צרגליו או שטריפה צכותל דצככל  
רק דל"ל זוחלת ואינו מהלכה

ונבילתן דמוסיפה עוד על הא דחכי צמח  
אל עוף דזוטת חיותו אף צעלם לחוד טריפ  
המות ומאס שסם העלם רך ולא הדרי צרילו,  
שחוששין לקרום של מוח ולריך צדיקה ולהכי  
יק ידו צפיו של עוף ודומק צאלצנו כלפי ח'  
והו נקב, והרי"ף והרמב"ם הצילו עוד פי' שמו

**הלכה ג':** הני צתופפה  
למחיתו, דלח ת  
בפופה חוה טריפה, דהיינו נגד  
הקרום, והא דהכתה חולדה היי  
אם ניקצ הקרום: ביד פירש"י וז  
יש גם נקצ המוח ונצלצן דרך



ואם ניקב הקרום המוח עולה ומצליח ואם לא מצליח : חס ניקב העלם פקול: וצצלי הגי' : בשער דלוי לא ניקב הקרום וכשרה: במחט. מוליכו מלמעלה על הנקב לרלות חס יחגור צקרום, ופעמים שאינו נקוב והמחט נקבו ומכלה ממון של ישראל כדמרינן צצלי: כמו שהוא כאן ע"כ יתפרש כמו שפרשנו, ונחטא ונמנע דליתא צצלי חד הוא, חטא חטא דמאן דצדק צמחטא לא צדק ציד נוסים דקצצר שהוא מאכיל מריפות ורבי יוחנן דצדק צמחטא ק"ל חף צמחטא, כדכתיב הרשע צ"ל דמאן דק"ל ציד היינו ציד דוקא ומאן דק"ל צמחטא היינו חף צמחטא, הנה צמחטא וירושלמי ליכא לחלק רק ה"כ הוא דקאמר צודקין ציד היינו ציד דוקא ולא צמחטא ומאן דק"ל צמחטא היינו חף צמחטא, ומש"כ כיחא הוא דלא הציא הנה צמחטא דעת החולק, דהא מדקאמר רש"י צ"ל מוסר ר"י ודייק צמחטא צודקין ציד, ולא במחטא ודאי ידע דליתא דק"ל צמחטא, חלל ודאי דלף מאן דק"ל צמחטא ק"ל נמי ציד ולא קאמר רק חף צמחטא, וליכא למיחש לאכילה מריפות, חלל מאן דק"ל ציד ק"ל ציד דוקא, וצמחטא ליכא מוסר חיצוד ממון של ישראל לכן נקיע ליה דעת מאן דק"ל ציד דוקא דלף החולק נודה צד דוקא: חיצוד דיש לדייק עוד, נ"ע פ"י הר"ק עוד פ"י מנה שפירשה וז"ל דהר"ק לשיטתו דק"ל צקרום כל מוח קרמא תתאי חציג דלא חיצוד עילאה וכמו שהוא צירובלמי לחד ליכא, וא"כ צלל צצלי חטא כשרה שמו תתאי חיצוד ולא עילאה ונ"ש חינו וצצלי, כדפריך הצצלי חטא דק"ל עילאה ולא תתאי דיתא דילמא לא חיצוד תתאי, והכא ליכא להרן כדמרינן ההם חציג רוכבים פקע כמוזן לכן פ"י דלשיטה זו ל"ל דמניח על מקום שצדק ואז חס תתאי ניקב לא מתחזק עוד קרום העליון, דחינו חזק רק היכי דלא עזיד ולא מידי חלל צצלי צצליקה כזה נפקע פקע, ואי קשיא חיד יהבן שקרום ההחזקן ינקב קודם העליון וצפרט ע"י כשיכח י"ל דהיינו

ואין בודקין אותה במחט, אם ניקב העצם פסול ואם לאו כשרה, רבי הילא בעי קומי דרבי יוסי ולא מתניתא פליגא מקום שעושה אותה מריפה, אמר ליה תפתר בעופא דמיא, ותני לוי בן כל מריפה שמו חכמים בבמה בעוף נמי מריפה ועוד יתר עליהן עוף נשבר העצם אף שלא ניקב קרום של מוח, ואמר רבי מנא קושייתא דרבי פנהם ולא מתניתא פליגא מקום שעושה אותה מריפה, ומר חיימא ביהא דמר רבי יוסי בעופא דמיא, ולא סוף דבר עופא דמיא אלא כל שקרמו קליש, רבי יוסי בי רבי אבון בעי לית כללי דלוי כללין דהא תנינן ניקב הקורקבן ניקב הזפק, איתא דמי ניקב הזפק כשרה רבי אומר אפילו ניטל, תפתר מקום שעושה מריפה ותני בן דבתה חולדה על ראשה מקום שעושה אותה מריפה אמר לו אבוי לא מתניי מתניין אלא שאין כנגדן מריפה, ולמה תנינן נקובת הוושט ופסוקת הגרגרת אמר ליה בולון מילין הדתין אית לון בהו ולא מתניי מתניין בגין הסדרן ברם מתניי מתניין בגין הפלפולין, רבי יוחנן יתב ובדק במהמה ומרפה אמר ליה רבי שמעון בן לקוש ברית ממון ישראל אמר ליה לא צורכיה דלא מכלין להו מריפתא אמר ליה בתחילת תחלי במנא היא דא היא דא, רבי אחאי בשם רבי יוחנן בשם שמעון לומר על דבר שהוא נעשה כך מצוה שלא לומר על דבר שאינו נעשה, אמר רבי לעזר בשם שאסור לטהר את המנא כך אסור למנא את המהור, רבי בא בר יעקב בשם רבי יוחנן אם באת הלכה תחת ירך ואי את יודע אם לתלות אם לשרוף

ניקב העצם לפי המקצת הראשונה הייתי אומר כי ע"כ יש כאן וז"ל "ניקב הקרום" חף מצהיפהא נמי: הגי' "ניקב העלם", חלל דמנה דפריך ולא מתניתא פליגא נשמע דהגי' הנכונה היא כמו שהוא כאן ניקב העלם, וא"כ קשיא הליך תניי ליה צדיקה זו, לכן נ"ל דה"פ, היכי דחזין דלא ניקב הקרום ודחינו צניק העלם חפ"ה מריפה ולכן פריך ולא מתניתא פליגא דמקו' בעושה חוהה מריפה היינו קרום של מוח דלא שמוענו עד כה שיש מקום צעל בעושה חוהה מריפה והני דר"י דניקב העלם לחוד מריפה ומשני: הפהר בעופא דמיא כדמרינן צצלי הוהיל וקרמו ר"י: בקום שעושה אותה מריפה, והיינו המוח צלי עלם, ועלם לחוד לא מריף: שקרמו בריש בגון חזין דידן דשכיחי צמיח וכן הוא צצלי: לית כללי דלוי, דקאמר יתר עליהן עוף כצד העלם דהא ליכא נמי ניקב הקורקבן והזפק ודאי כונת המקשה היה על גג הזפק דמריף צנק צמחטא או צניטל הזפק לרצון חלל דרי' חציג דניקב הזפק עלמו קאמר, ולכן מקשה. איתא דמי דהא צניק הזפק לכ"ע כשרה ולף צניטל ק"ל לרבי דכשרה, ומשני ככונתו כדלעיל צלופן בעושה חוהה מריפה דהיינו גגו של זפק, וכי הינא היכי דלא מריף צכל גוונא לא קהצי' והא חציג נמי הוכחה חולדה על ראשה מקום בעושה חוהה מריפה, והנהא קשה דיתר העוף גם צופק וקורקבן: שאין כנגדן כלל מליני צצליה כהאי גוונא כלל משל"כ זפק וקורקבן יש צצליה כנגדן המקם וצית הכוכבה: ולמה תנינן נחובת הוושט, הא פשיטא חס לפי שיטה לוי ומשני דליכא צכל

חד צצליה כדפרישנו צמחטא צצלי ור"י ז"ל, ואף שאין נלמד זה צצלי הקדקן, חליטקד למחנייהו צצלי צעלי פלפול כדלעיל: במחטא לפי המצוה כאן ק"ל נרי דוקא צמחטא, ולפיכך כשאמר ליה רש"י שהפקיד ממון של ישראל, דשנא לא היה שם נקב וחיצוד ע"י המחט הש"י: לא צורכיה דלא, לא נלריך ליה צדיקה חלל כדי שלא יחללו מריפות כלומר עוז יתר לצד ממון של ישראל מלחכילן מריפות: בתחילת תחלי במנא וכי צמחטא חתה שוקל מה גרוע ציור או להכשיר המריפה או להטריף כשרה: היא דא היא דא, כדלקמן דכסס שאסור להכשיר המריפה כך אסור להטריף הכשרה: רבי אחא בשם ר"י קוף פ"ה דתרומוה ועוד צמחטא פ"ה ה"ח והוצא הכא מוסר הא דלמר רש"י הוא דא חס דא: בשם שמצוה, וצצלי כסס שמונה לומר דצר הכשמוע כך מלכה שלא לומר דצר שאינו כשמוע ע"י התוכחה והזהרה מוגדיל עליו העונש: בשם שאסור לטהר, וכי צמחטא עקקין המטהר דצר שהוא טמא מן התורה, חלל הכא צפק מיידי ולא צפק השקול רק טמא יתר ללך אחד כסס שהקצרה טמא יתר לאסור חקור לחזק קצרה ההכר ולהתיר כך חס הוא טמא להתר חין להכריע הכף ע"י קצרה ולהטריף דהתורה חקה על ממונן של ישראל: אם באת הלכה תחת ירך, כ"ל דקאי על דלעיל, וה"פ הנה הא דלמורן הוא רק צמחטא וטמא דלוי, חלל חס מכופק חתה חי דינו לטמא ולשרוף או להלות דהיינו קפק עומאה לא חולקין ולא שורפין וא"פ חס הקפק הוא צקדשים, יתר עוז הוא לדינו

צמחטא צצלי ור"י ז"ל, ואף שאין נלמד זה צצלי הקדקן, חליטקד למחנייהו צצלי צעלי פלפול כדלעיל: במחטא לפי המצוה כאן ק"ל נרי דוקא צמחטא, ולפיכך כשאמר ליה רש"י שהפקיד ממון של ישראל, דשנא לא היה שם נקב וחיצוד ע"י המחט הש"י: לא צורכיה דלא, לא נלריך ליה צדיקה חלל כדי שלא יחללו מריפות כלומר עוז יתר לצד ממון של ישראל מלחכילן מריפות: בתחילת תחלי במנא וכי צמחטא חתה שוקל מה גרוע ציור או להכשיר המריפה או להטריף כשרה: היא דא היא דא, כדלקמן דכסס שאסור להכשיר המריפה כך אסור להטריף הכשרה: רבי אחא בשם ר"י קוף פ"ה דתרומוה ועוד צמחטא פ"ה ה"ח והוצא הכא מוסר הא דלמר רש"י הוא דא חס דא: בשם שמצוה, וצצלי כסס שמונה לומר דצר הכשמוע כך מלכה שלא לומר דצר שאינו כשמוע ע"י התוכחה והזהרה מוגדיל עליו העונש: בשם שאסור לטהר, וכי צמחטא עקקין המטהר דצר שהוא טמא מן התורה, חלל הכא צפק מיידי ולא צפק השקול רק טמא יתר ללך אחד כסס שהקצרה טמא יתר לאסור חקור לחזק קצרה ההכר ולהתיר כך חס הוא טמא להתר חין להכריע הכף ע"י קצרה ולהטריף דהתורה חקה על ממונן של ישראל: אם באת הלכה תחת ירך, כ"ל דקאי על דלעיל, וה"פ הנה הא דלמורן הוא רק צמחטא וטמא דלוי, חלל חס מכופק חתה חי דינו לטמא ולשרוף או להלות דהיינו קפק עומאה לא חולקין ולא שורפין וא"פ חס הקפק הוא צקדשים, יתר עוז הוא לדינו צמחטא



**שחמה** וחטפו זאבים בני נעיה: והנה צציל (פ"ג) נטרפה: מפרי הנשרפים. וכו' דדום נכנס לפני (ה"ג) ה"ג שחמה "ואכלו" זאבים בני נעיה ולפנים: והן בשריפה. אלמא דשריפות קדשים לאו ולפי"ז ח"א לפרש כמו שהוא צצילי שהחזיקו כשהן נקוצין ציון קדשים הוא: שמצותו לבן דפרים הנשרפים וכו' והצני חי חוששין שאל צמקים נקצ נקצ, רק פשוט שאין חוששין שאל היה צהן ח"ה רעותה דכחמה בחזקה היתר עומדת עד שידע צמה נטרפה וכן פ"י שם הק"צ, ולפי"ז ה"כ פירושו שאלו החולדות חת המוח מי חיישין לנקיפת הקרום או שאר רעותה, אלא דקשה נ"ט נקפק ליה ה"פ דוקא צמות וכן ההס צצילי נעיה וצצילי נמי קאמר נעלו חל לנהיה ופ"י כיון דלא חזיקין קום רעיה ח"ד יעלה על לבנו לזקתה, ולכן ודאי ה"ג שם צצילי נטרפה והעיקר כדחכא וכמו שפרשנו ח"כ דגם שם הפ"י שאלו נצני נעיה נעט והטורח החזיקו כשהן נקוצים וכן עיקר:

לשרוף לעולם את רץ אחר השרפה יותר מן התלייה שאין לך חביב בתורה יותר מפרי הנשרפים ושעירין הנשרפין והן בשריפה. רבי יוסי בעי ובי דנין דבר שאין מצותו בכך מדבר שמצותו בכך, ח"פה שאל לרבי חגי שחמה וחטפו חולדות מוחה אמר ליה נשמעיהו מן הדא דמר רבי בא בשם רבנן דתמן שחמה וחטפו זאבים בני מעיה בשרה שחוקת בני מעים בבושה, וחש לומר שאל ניקבו בני מעים חזקתן בבושה אף הבא ספק ניקב חזקת הרום של מוח בבושה, ותני בן השוחמ צריך לברך על השחמה אימתי מברך אתפלגון רבי יוחנן ורבי יוסי בן נוהראי חד מר עובר לשחוט וחורנה אמר משישחוט למה שמא תתנבל שחימתו מעתה משיבדק חסמנין חזקת בני מעים בבושה:

**פסקא:** ובים שלי קיים הקורקנן הוא הנשר ולדום, והכין הוא עיר הפנימי ולכן, ואם נקבו זה צלי זה כשר וכתב הרשב"א והר"ן ז"ל דהא דניקב הקורקנן והכין קיים היינו צנק ע"י חולה, אצל צקן או צמח טריפה, דממי ח"י דרך וסע צא ודאי חנקת הכין קודם להצטר ואי נחלל הגוף ואינקב הצטר תחילה הא ניקבו היקין וע"י י"א לחלל הגוף: בני דרא משיביי דנחמ ניחי וכדקאי קאי אצל צושע דאכל צו ופציא צו רוח גמד ופצע לו חיימין סמי נקצין מתרמין להדרי: תני תוספתא מבייתא לפרושא מתניתין דירוקין פסולין דקאמר היינו דוקא צקורקנן לב וכד שדרכן להיות אדומין, וכן ירוקין שצ"ה האור נתחדשו כדלקמן, ואפשר דנקי ירוקין פסולין משום דהני קורקנן לב וכד דקחצי מהפצלים יותר מחוס האור ומתפצין מרליה: בהמיתא גבי טריפות צממה חס נפלה צאור ונחמנה צני מעיה: עורה מגיני עלה, ולא חיישין כלל לנחמנה צני מעיה: בהא הוא דתני לוי, ח"כ דצממה כשרה צכל ענין קשיא ח"ד חמר לוי שיתר עליהן עוף רק צנצנר העלם: לית כללי, דצממה יתירה עוף גם צה צממנו צני מעיה אלא הני דאורחייא כלומר לעולם גם צממה נטרפה חס ראינו שנחמנו צני מעיה, אלא דלא נחמנו מילתא צממה תפול לה גבי טריפות צממה: שהאדימו.

והנה צציל (פ"ג) נטרפה: מפרי הנשרפים. וכו' דדום נכנס לפני (ה"ג) ה"ג שחמה "ואכלו" זאבים בני נעיה ולפנים: והן בשריפה. אלמא דשריפות קדשים לאו ולפי"ז ח"א לפרש כמו שהוא צצילי שהחזיקו כשהן נקוצין ציון קדשים הוא: שמצותו לבן דפרים הנשרפים וכו' והצני חי חוששין שאל צמקים נקצ נקצ, רק פשוט שאין חוששין שאל היה צהן ח"ה רעותה דכחמה בחזקה היתר עומדת עד שידע צמה נטרפה וכן פ"י שם הק"צ, ולפי"ז ה"כ פירושו שאלו החולדות חת המוח מי חיישין לנקיפת הקרום או שאר רעותה, אלא דקשה נ"ט נקפק ליה ה"פ דוקא צמות וכן ההס צצילי נעיה וצצילי נמי קאמר נעלו חל לנהיה ופ"י כיון דלא חזיקין קום רעיה ח"ד יעלה על לבנו לזקתה, ולכן ודאי ה"ג שם צצילי נטרפה והעיקר כדחכא וכמו שפרשנו ח"כ דגם שם הפ"י שאלו נצני נעיה נעט והטורח החזיקו כשהן נקוצים וכן עיקר:

**פסקא:** ובים שלי קיים הקורקנן הוא הנשר ולדום, והכין הוא עיר הפנימי ולכן, ואם נקבו זה צלי זה כשר וכתב הרשב"א והר"ן ז"ל דהא דניקב הקורקנן והכין קיים היינו צנק ע"י חולה, אצל צקן או צמח טריפה, דממי ח"י דרך וסע צא ודאי חנקת הכין קודם להצטר ואי נחלל הגוף ואינקב הצטר תחילה הא ניקבו היקין וע"י י"א לחלל הגוף: בני דרא משיביי דנחמ ניחי וכדקאי קאי אצל צושע דאכל צו ופציא צו רוח גמד ופצע לו חיימין סמי נקצין מתרמין להדרי: תני תוספתא מבייתא לפרושא מתניתין דירוקין פסולין דקאמר היינו דוקא צקורקנן לב וכד שדרכן להיות אדומין, וכן ירוקין שצ"ה האור נתחדשו כדלקמן, ואפשר דנקי ירוקין פסולין משום דהני קורקנן לב וכד דקחצי מהפצלים יותר מחוס האור ומתפצין מרליה: בהמיתא גבי טריפות צממה חס נפלה צאור ונחמנה צני מעיה: עורה מגיני עלה, ולא חיישין כלל לנחמנה צני מעיה: בהא הוא דתני לוי, ח"כ דצממה כשרה צכל ענין קשיא ח"ד חמר לוי שיתר עליהן עוף רק צנצנר העלם: לית כללי, דצממה יתירה עוף גם צה צממנו צני מעיה אלא הני דאורחייא כלומר לעולם גם צממה נטרפה חס ראינו שנחמנו צני מעיה, אלא דלא נחמנו מילתא צממה תפול לה גבי טריפות צממה: שהאדימו.

אדומים כשרין, לא שמיע הא דתני רבי חייא באלו בני מעים אמרו בקורקנן בבבד ובלב, ובמו דאת מר בשדרכן להיות אדומין ונמצאו ירוקין פסולין בן את מר בשדרכן להיות ירוקין ונמצאו אדומין פסולין אמר רבי בון ויאית ירוקין תני ולא תני הוריקו: **משנה:** ואלו כשרות בעוף ניקבה הגרגרת או שנסדקה הבתה חולדה על ראשה מקום שאינו עושה אותה מריפה, ניקב חזקה

לשרוף לעולם את רץ אחר השרפה יותר מן התלייה שאין לך חביב בתורה יותר מפרי הנשרפים ושעירין הנשרפין והן בשריפה. רבי יוסי בעי ובי דנין דבר שאין מצותו בכך מדבר שמצותו בכך, ח"פה שאל לרבי חגי שחמה וחטפו חולדות מוחה אמר ליה נשמעיהו מן הדא דמר רבי בא בשם רבנן דתמן שחמה וחטפו זאבים בני מעיה בשרה שחוקת בני מעים בבושה, וחש לומר שאל ניקבו בני מעים חזקתן בבושה אף הבא ספק ניקב חזקת הרום של מוח בבושה, ותני בן השוחמ צריך לברך על השחמה אימתי מברך אתפלגון רבי יוחנן ורבי יוסי בן נוהראי חד מר עובר לשחוט וחורנה אמר משישחוט למה שמא תתנבל שחימתו מעתה משיבדק חסמנין חזקת בני מעים בבושה:

**פסקא:** ובים שלי קיים הקורקנן הוא הנשר ולדום, והכין הוא עיר הפנימי ולכן, ואם נקבו זה צלי זה כשר וכתב הרשב"א והר"ן ז"ל דהא דניקב הקורקנן והכין קיים היינו צנק ע"י חולה, אצל צקן או צמח טריפה, דממי ח"י דרך וסע צא ודאי חנקת הכין קודם להצטר ואי נחלל הגוף ואינקב הצטר תחילה הא ניקבו היקין וע"י י"א לחלל הגוף: בני דרא משיביי דנחמ ניחי וכדקאי קאי אצל צושע דאכל צו ופציא צו רוח גמד ופצע לו חיימין סמי נקצין מתרמין להדרי: תני תוספתא מבייתא לפרושא מתניתין דירוקין פסולין דקאמר היינו דוקא צקורקנן לב וכד שדרכן להיות אדומין, וכן ירוקין שצ"ה האור נתחדשו כדלקמן, ואפשר דנקי ירוקין פסולין משום דהני קורקנן לב וכד דקחצי מהפצלים יותר מחוס האור ומתפצין מרליה: בהמיתא גבי טריפות צממה חס נפלה צאור ונחמנה צני מעיה: עורה מגיני עלה, ולא חיישין כלל לנחמנה צני מעיה: בהא הוא דתני לוי, ח"כ דצממה כשרה צכל ענין קשיא ח"ד חמר לוי שיתר עליהן עוף רק צנצנר העלם: לית כללי, דצממה יתירה עוף גם צה צממנו צני מעיה אלא הני דאורחייא כלומר לעולם גם צממה נטרפה חס ראינו שנחמנו צני מעיה, אלא דלא נחמנו מילתא צממה תפול לה גבי טריפות צממה: שהאדימו.

אדומים כשרין, לא שמיע הא דתני רבי חייא באלו בני מעים אמרו בקורקנן בבבד ובלב, ובמו דאת מר בשדרכן להיות אדומין ונמצאו ירוקין פסולין בן את מר בשדרכן להיות ירוקין ונמצאו אדומין פסולין אמר רבי בון ויאית ירוקין תני ולא תני הוריקו: **משנה:** ואלו כשרות בעוף ניקבה הגרגרת או שנסדקה הבתה חולדה על ראשה מקום שאינו עושה אותה מריפה, ניקב חזקה **משנה:** או שנסדקה קניל כדלעיל דלא תימא עוף דזמיר חיותא צנצנר נעיה טריפה, שלא כנגד המוח דליכא

73

מ. וואס מ'האט פארמאגט פאר אים

התקן המיועד להגנה מפני פלישת המים

73

זלפי זה דברי רבי זאב זאב רבי אבהו הכפול אין לו פי  
והפ"מ כתב שכן דרך הש"ס להוכיח שמה דאמר ר' זאב מוכרח  
הוא, והן אמת שכן נמלא כמה פעמים ז"ל, אצל ליטא  
דרי' זאב קדמייתא אינו שיה לזכרתייהו, לכן חנו רואים

עשוי ונשלים: ואית דבעין. מקביל לא על טימא את הטור  
רק על רישא דדן את הדין ויכח  
את החייב: במה אגן היימין. הכל  
ודאי העיקר בדפ"ה הגאון צעל  
פ"מ. אי הטעות הוא בשיקול  
הדעת מ"ט מה שעשה עשוי  
והכל לא קצלו עליהן ואכן ק"ל  
דאפי' שנים שדנו אין דיניהם  
דין, ואי טעם צדצר נשנה הא  
ק"ל דחזר ומי שזכה יחזור או  
שלאם ההפך: ע"מ שתדין דין  
תורה. ל"ל עפ"י דין תורה  
ולא הקנוח על שיקול דעתך  
והלך ודן עפ"י שיקול דעתו וטעם  
הלכך כיון שקצלו עליהן כל  
הוראתו אצל משלם שלא היה לו  
לקנוח על שיקול דעתו יחיד:  
בכתב אמת ואמת חיתיו של  
הקצ"ה: אימתי חיתיו שדקב"ה  
כלומר חיתיו הוא חיתו צחיתו  
חיתו חתו רק אחר שצד  
כמלך צצית דינו:

**פסקא:** בין בנת פרק עלין

המחזר צצית. וטעמא  
אמרין צצית דחייבין שמה  
ניקנה הריאה, ופי' רש"י והר"ן  
לפי שצריכה נחשת צין הלליות  
וקרום הצפר כך ודק צין ללע  
ללע וכשנשטע גפה מהתקפת  
גם הריאה עם הגוף, והלכך פריך  
על מלך דמכשיר: ולא חש לומר.  
שמה ניקנה הריאה עם הגוף  
ומכני דהא דקאמר כשרה היינו  
כצדק הריאה, ומשום שמוטת  
כשרה, והצדקה הוא שוכניס  
קנה דק צצית וטעמא וואס  
הריאה מנחה טריפה: בין ברגלה  
והוא שמוטת היך דצצית, והוא  
צוקא דאטמא דשף מדוכתא  
וצדאיעכול ניצ"ה טריפה, ואי  
קשיא מ"ט קרי לז רב מתנא  
צוקא דאטמא דשף מדוכתא,  
וצבולה קיגין קרי לז שמוטת  
יך, היינו טעמא גופא, דרז  
מתנא מטרף צלל איעכול  
ניצ"ה, והכל דטריפה צדאיעכול  
ניצ"ה קרי שמוטת יך, ואית  
דמפרשי דרזי מתנא לחוד ושמוטת  
יך לחוד ושמוטת יך לא הוי  
חלל ראש עלם האמלעי המחצר  
עלם היך ועלם הרגל וכו' ג"כ  
האומה הגידין, והכלל המחצר  
עם עלם היך היינו שמוטת  
יך צצית: בין בידה טריפה.  
והיינו משום דמתקין צין צצית  
דעיקר חיותא צצית ועליהן הוי  
נכמכת לעוף, כן קצרו דאין

חילוק צין רגל ליד: עוד הוא במחלוקת. וקס"ד דעל שמוטת יך קאי, עד דמקיק דצוה כ"ע לא פליגי דכשרה  
ורק המחלוקת הוא דר"ה צס רב ק"ל דצוף חף שמוטת יך כשרה: מתניתא פליגא. מתניתא דלקמן (פ"ד מ"ו)  
שניטל צומת הגידין והאלכותה קיי"ו ותנה עלה דני רב דמנע"ה צצית חלמא דאין חילוק צין צצית לעוף, דמה  
האמר חיתיו הגידין קאי, חלל שכל וזויות הגידין קיימין: שנייא היא חתיכה דטריפה חש"י לזיוות הגידין  
לצדן, וצמזמז כשרה צכל ענין: לא שנייא היא ירך. צלי לזיוות הגידין או לזיוות הגידין צלי שמוטת  
יך

אבהו בשאמרו לו הרי את מקובל עלינו  
כמומחה ואית דבעין מהשין דין את הדין  
יובה לחייב, במה נן היימין אם שדנן  
וטעה בשיקול הדעת בדא מה שעשה  
עשוי אם בשדנן וטעה דין תורה בדא  
ישלם מביתו, רבי בא בשם רבי אבהו  
בשאמרו לו הרי את מקובל עלינו  
בשלשה על מנת שתדינו דין תורה  
ודנן משיקול הדעת וטעה מה שעשה  
עשוי דהא משיקול הדעת טעה וישלם  
מביתו שהגים דעתו לדין דין תורה  
יחיד, ותנינן אל תהי דין יחיד שאלין דין  
יחיד אלא אחת, רבי יודן בר פזי אוק  
הקב"ה אין דין יחיד שנאמר \*וכל צבא  
השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו  
הלון מטין לבק זכות והלון ממין לבק  
חוב, ואף על פי שאינו דין יחיד הוא  
חותם יחיד שנאמר \*אבל אני לך  
את הרשום בכתב אמת, אמר רבי יוחנן  
לעולם אין הקב"ה עושה בעולמו דבר  
עד שהוא נמלך בבית דין שלמעלה מה  
טעם ואמת הדבר וצבא גדול אימתי  
חותמו של הקב"ה אמת בשעה שנמלך  
בב"ד של מעלה:

**פסקא:** נשתברורגליה נמרטו כנפיה:

אתפלגון רב ושמואל חד  
אמר שמוטה בעוף בין בירך בין בגוף  
טריפה, וחורנה אמר בירך טריפה בגוף  
כשרה, ולא חש לומר שמה ניקבה  
הריאה לא אמרין אלא דבדק, הוין  
סברין מימר בעוף הוא דפליגון הא  
בבהמה כל עמא מודין בין ברגלה  
בין בידה טריפה אשבת תני עוד הוא  
במחלוקת, רבי בון בשם רבי יוסי לא  
נחלוה בשמוטה דרגל שהוא טריפה  
ודיד דכשרה, ברם כד סליה זעירא  
להבא אמר רבי הונא בשם רב שמוטה  
בעוף אוק דרגל כשרה, וקשיתיה לדרבי  
הונא מתניתא פליגא בהמה שנחתכו  
רגליה מן ארכובה ולמטה כשרה מן  
ארכובה ולמעלה פסולה ותנא עלה וכן  
בעוף, שנייא היא חתיכה שנייא היא  
שמוטה דרשרבי יוחנן לציפוראי שמוטת

יך בין בבהמה בין בעוף טריפה לא שנייא היא ירך לא שנייא היא  
צומות הגידין, שמוטת ידה בין בבהמה בין בעוף כשרה, ולא חש לומר  
שמה ניקבה הריאה, אוק הוא לא מר אלא דבדק, תלמידו דרבי חייא  
רובה

חילוק צין רגל ליד: עוד הוא במחלוקת. וקס"ד דעל שמוטת יך קאי, עד דמקיק דצוה כ"ע לא פליגי דכשרה  
ורק המחלוקת הוא דר"ה צס רב ק"ל דצוף חף שמוטת יך כשרה: מתניתא פליגא. מתניתא דלקמן (פ"ד מ"ו)  
שניטל צומת הגידין והאלכותה קיי"ו ותנה עלה דני רב דמנע"ה צצית חלמא דאין חילוק צין צצית לעוף, דמה  
האמר חיתיו הגידין קאי, חלל שכל וזויות הגידין קיימין: שנייא היא חתיכה דטריפה חש"י לזיוות הגידין  
לצדן, וצמזמז כשרה צכל ענין: לא שנייא היא ירך. צלי לזיוות הגידין או לזיוות הגידין צלי שמוטת  
יך

צעליל כצדפוס חקר ול"ל כנו  
קשיא פה, חלל דפי' צנח קמייתא  
קשה, ואס נניח הג" כנו שהו  
לפנינו ע"כ נחפרש רק כנו  
שפרשנו דקס"ד שצלינו ומומחה  
וראה את הצבור ומקצתה  
לחייבו יותר צהלונין חס טעה  
בשיקול הדעת מוטעה צדצר  
ונשנה כנו שפרשנו ודע דמהירו  
קמייתא לשיטת הרמב"ם שס  
שפקק כדעת הגאון שהציא  
הר"ף ודחה חותה, והוא דצמזמז  
ולא קצלו עליהן או להיפך אין  
כפ"מ צין נשא וכהן ציד או לא  
רק חס לריך לחזור הדין או לא  
אצל לעולם חס אי אפשר לחזור  
משלם ונכיתה, דהא מפורש  
אמרין דקנס הוא שקנסו שדן  
יחיד:

**כל** עמא מודין צין צצית

ובי: עיין חידושי הרשב"א  
ופי' הרשב"ן היא שיטת רש"י  
ותוס' והרמב"ם ז"ל, ושיטה שניה  
הוא שיטת הרמב"ם דרש"י  
והשני שיטת כנר ציחור צטוב  
טעם ה"ה ז"ל: עוד כהנ ה"ה  
ענין חדש והוא דאין חילוק  
צין עוף לצהמה וצעוף נמי רק  
צדאיעכול ניצ"ה טריפה, ודלל  
בדברי צעל המחלוקת דק"ל  
דרז מתנא צצית קאי ולא  
צעוף וצצית הוא דצעינן איעכול  
ניצ"ה, וצקוגין לא גריס צצית  
כלל ורק צעוף מיידי דזוט  
חיותיה ואע"ג דלל איעכול  
ניצ"ה טריפה ומש"ה לא מבר  
כאן הא דאיעכול ניצ"ה, והר"מ  
ז"ל שכתב וכן צעוף ק"ל כצצית  
הראשונה:

**דרש** ר"י לליפורח: נכחן

רואה לשיטת הר"ף  
והר"מ דפקקו דכשרה צצית  
מדר"י קיי"ו צצית שמוטת והוי  
רז יחידאי והר"ז צעל העיטור  
לא גרס צצית, וכן אמר ר"י  
תיצדוק ורז ושמואל הילכתא כרז  
צחיקורי, ומירושלמי נראה שר"י  
הורה הלכה למעשה דכשרה  
צצית, כהר"ף והר"מ וכן  
כהנ הרשב"א ז"ל:

סימן

יך בין בבהמה בין בעוף טריפה לא שנייא היא ירך לא שנייא היא  
צומות הגידין, שמוטת ידה בין בבהמה בין בעוף כשרה, ולא חש לומר  
שמה ניקבה הריאה, אוק הוא לא מר אלא דבדק, תלמידו דרבי חייא  
רובה

יך: חורין קומי. לשאלו הדין אם נאצרה הריאה: סימן לעריפת כל שאינה יולדת: צנצני ותוספתא הבתיל חובק את ידי דלם לא נתעללו ונלדוק אפסר דומהברי. בר שאינו יולדת. ה"ק אם יולדת צידוע שאינה עריפה דלן לנו להחזיק צהונה שפקקת נלילד צעריפה, ולפי הנראה ק"ל להאי נ"ד דקינן העריפה הוא כל שאין ונתקיים "צ חורב דהוי קינן צבל ויני צהונה. לית הלכתא ברי". דומה" דלמור אם ניטלה הנולה עריפה ופריד: דל בן מה אמן אמרין. אם לא חורב שאין הלכה כר"י וי הוא אשר יאמר הסיפק והלא קהנא דומהיתן פליגי עלי ונבני דהוי חורבין: דא דר"י פליגי בלמור לא דפליגי רבנן על ר"י חלא דרבנן נוני ק"ל הכא חלא דלא צעי נונתי עריפה צהדי הנך דולו כשרות כיון דכבר כשומה וננתניהן דולו עריפות וצא ר"י ולידבר לן דלע"ג דנורטה כנפיה כשה. נטלה הנולה עריפה:

**משנה:** מותרת נשים עריפה ואקירה נשים ק"י: וצ"י הפלגת ישראל הקשה. כיון דעכ"פ אקירה נשים ככה ונ"י אם מותרת נשים עריפה, וכדחק צזה, ודלוי עינא איבא חדא נפ"י לענין הכלים דלפ"י כלי שנקבעל מותר דהאור שאב להארק, ועוד דהא כתב הר"י דלם נכונה צגופי מותר, ונשים עריפה אקירה:

**ערבך** דו נפסך חלא: נבאן יס ללמוד דלפ"י וי שצא לשאל על דברים בנאקרו נלואת ר"י חקירה, דינן דברים שהם גם נגד דברי ה"ק חפ"ה אין להסיר נאחר שצטעו צבאלה רק לומר לו כדלמור ר"י ערנך דו נפסך חלא (ועיין ירושלמי ע"ז פ"ג ה"ג) דע דכולה קינן חלא צירושלמי תרונות פ"ח חלא דשם עיקר, הדא וילתא דכנתא, ופ"י וכן צע"י נעקרו רק דברים הנלרכים צימר להענין צקילור:

חור

**הלכה ה':** בני מתניתא ובל דבר שיש בו סכנה. ותני רבי חייא בן נשיבת נחש נשיבת כלב שומה משום מריפה מותרת ואסורה מפני סכנה, וסם המות לא סכנה הוא תפטר בויע ובדברי יוסי בי רבי בון דמר כל זיע דנפקי מבר נש סם המות דבר מועת הפנים בד שאלין לרבי יוחנן בסבת"ה אמר לון ערבא דו נפסך אנא ורבי ינאי אין קטא קטא שיחור ואין אבד אבד מרגליי ר' שמעון בן לקיש אמר לון אלו זבנת גרמך ללודים זבני לבון בדמים יקרין ואת מזבין גרמך בדמין מלירין תני רבי לעזר אומר אוכל אדם תאנים וענבים בלילה ואינו חושש שנאמר \*שומר פתאים יי מתניתא פליגא ראה ציפור נותרת בתאינה ועכבר באבטיה הרי זה אסור אני אומר מקום הנקר אכלה אמר רבי יודן בן פזי מן תנא ניהורין רבן גמליאל דמר אוק הנחש שהיא מהיא ואמר רבי יונה מה איכפת לן למצות לגבי נהורין מי לא מר רבי בא בשם רבנן דתמן לענין מריפה שחמה וחטפו זאבים בני מעיה בשרה, שחוקת בני מעים בבושר, וחש לומר שמא ניהבו תמן את מר חוקת בני מעים בבושר והבא את מר בן, חומר הוא בסכנת נפשות וירדו בנהורין כרבן גמליאל, תני שלשה ארסין הן ארס שומע ארס צף וארס עומד כסכנה מלמעלה, ביומא דרבי ירמיה אתגליין גייתא דסדרא רבא שתן קדמין ולא מתייא שתו אחרין ומתייא

אלו ובנת גרמך ללודים. אם את חל להכניס עלמך צפק ככנה יותר עוז לנכור עלמך ללודים. שיתנו לך שבר הרבה משהחלל הגלוי שאינו שום כ"כ: ואינו חושש. נאחר דלא ראינו ש"ס רעותא: מקום הגכר. ר"ל צמקום נקב נקרו, חלמא דלפ"י צבי הלי גוואל ד"ס לתלות צליפור חפ"ה אקירה, דחזירא קבנתא נאיקורא כדלקמן: רבי גמריא. פ"י דפרה כל השלטים אם שתו מי חמא חין פיקלין חין מן חמא צלוקת צלשונה ומחערב דוק עם הנשים ר"ג חומר אף הנחש נופני קזיא מקיל נפיו לתך מי חמא ולכן חיישין לנקרין שהנחש מקיל לתוכה הארץ: מה איכפת כלומר לא הדומה איקורא לקבנתא דצבכנה אף ח"ק מורה כדנפסך דלפ"י לענין צא חלא ונטל צני נעים חינו חושש שמו צמקום נקב ניקב לכ"ע, ובאן חושש ר"ג חלא ודלוי דלא דמי וצבכנה אף ח"ק מורה: שוקע. מלמטה והוא של כתם צחור שארקי חזק וכצד: צא. מלמטה והוא של כתם צמקום, עימר צמקום, והוא של כתם ציננו: גייתא דסדרא רבה. גייתא חין של צני חקירה ודיגמה לזה נאן חלא קבנא צנצני, וסקדנאין שתו ולא נהו חלפ"ה חותן צהי:

**אמר** אריזין מינייה הפ"נ פ"י כונו שפרטנו וכו' דה"פ ששמו אחריון ונתו. שארם שוקע היתה: ותני בן עפורם כשראה ר"י לאחר כל ההסתדלות לא הועיל צחוקים תרומות פ"ז: תני. הוקפחא בס: ר"ש אום' דזוננין להשגור ונומנו חנוך "אריזין מינייה" גצתו דרכי ה' צ"ח דשתה ובדלונרין סס חנוך ר"ש חני רחמי נחש ששתה ונומנו ואם הוא לא ישגור עיר שוא שקד שומר והיינו ליר צלילון חנוכו לו חין ונצילין רחמי וכן השועים וכו' דל"ל דונקיים ה"י שומר פתאים ה'

כתיב יתור לקנוך על שירת ה' וכו' ולא להסתכסם וצחוקים עוזרות כאלה הרבה וצחוקים ונקיים שומר פתאים ה':

**משנה:** כל עוף הדורס הפי' הראשון שפרטנו הוא פירש"י ז"ל צמחנהו וצדק ק"צ ע"א כתב "ונראה לי שכל עוף הנותן רגלו על האוכל כשהוא אוכלו ונחזיקו צדגלו שלא יכוד ולא ינעל כולה אלל פיו הוא דריקה" והרמב"ם צ"פ הנוקטת כתב "דורס הוא שיהן ידו על הדג שהוא אוכל ואח"כ אוכל ונומנו וכן עושין צמלי חיים בהן קורפין" ור"ת האריך לחלק על פי רש"י צמחנהו ופי' כלבון שני שפרטנו, ודע דכילן חנוך דהצ"ח הדורס, תחילה נכסה צידו על הדג ונחזיקו צידו שלא יכוד הנה והנה ולאכלו נחיים ואינו ננחתין עד שהמות וכאשר לא יכוד עוד נגציה ונקרקע והולך ולאכל, ונהה שהקשה ר"ת נחמנהו ונחמנהו שפשה ככה הנה התרנגולת אוכלת רק צוצים וצקלים ורנוקים וכבר כתבו הרמב"ם והר"ן ז"ל שאין זה צמלל דריקה ונהה שנגציה וכן הארץ דגר מה צחוקים ונהה ולאכלת לא חשיב כדורס והנה החוק' הקשו וכו' לחכמה"ל כל זה ובי צדקו כל עופות כשרים שאין להם נקפד ואלו שאין עוף עשור דורס

שומר פתאים י"י. רבי יצחק בשם רבי יהושע בן לוי החד והמר והמתוק אין בהם משום גילוי רבי סימן בשם רבי יהושע בן לוי החד והמר והמתוק אין בהן לא משום גילוי ולא משום יין נסך רבי סימן מפרש החד קונדיטון והמר פסנתון. והמתוק חמרא מבושרא. רבי אימא הו' ליה אורחין אמר לון אלולי דאיתגליי חמרא מבושרא דירי הוינא משקי לבין מיניה. אמר ליה רבי בא אתייה ואנא שתיי אמה מאן דבעי ימות ייזול וימות גו בייתיה. רבי יודן איגלי ליה קונדיטון אתא שאל לרבנן. ואמרין ליה אסור. ולא כן אמר רבי יצחק בשם רבי'ל החד והמר והמתוק אין בהן משום גילוי. רבנן דקסריין בשם רבי חייא בר אבטיגנוס הדיא דשחק חד לתילתא. רבי הילא בשם שמואל לעימה בחלתות טריפה. מתניתא פליגא על דשמואל הלעימה חלתות תיעה ופלפולין כשרה תפטר בעלין. רבי הונא אמר מי חלתות מותר לשתותם בשבת שמואל אמר חלתות עצמה מאכל בריאים הוא. אמר רבי הונא מאן דאכל מיתקל וזוא מיניה מסתבן ועורו נחלין. רבי בא אכל מיתקל וזוא מיניה ופרש לנהה. אמר \*החבמה תחיה בעליה:

**משנה:** סימני בהמה וחיה נאמרו מן התורה וסימני העוף לא נאמרו. אבל אמרו חכמים כל עוף הדורס טמא. כל שיש לו ומלכד זה עורו והתפשט כדלונרין צמלי וכו' ללמס כונה הוא עוז לגוף וכונה רע: ר' בא. וצמל' ר' חנה: ופרש לנהה. לחקר עלמו: החבמה תחיה. דלי לא פרש צמל' וצמל' חנוך ולי לא דיתני צמים נשתלח ונשכח:

**משנה:** סימני בהמה וחיה פ"י להצדיל בין טומא לטהרה. אבל ההצדל בין צהנה לחיה נפורה לקנוך צמחנה: מן התורה. נעלה גרה ונפרקת פרקת: אבל אמרו חכמי נפרש צמחנה: כל עוף הדורס. נגציה הנואכל בין אלצעותיו וכן הקרקע. ואיכל, ח"כ שדורסו תחילה צידו ואח"כ אוכל ונומנו כונו עושין צמלי חיים הטורפין ור"ת

ומתייא אומר אני ארם שוקע היה. דילמא פעלין עבדין בחקלא אתגליי חולתא דמייא ואשתון מיניה דרמיין ולא מתייא אחרון ומתייא. אומר אני ארם שוקע היה. ותני בן חביות שנתגלתה וכן אבטיח שניקר ואכלו ושתו ראשונים לא יאכלו ושתו אחרונים אומר אני ארם שוקע הוא. יין שנתגלה ושתו ממנו עשרה בני אדם אסור לוכל ולשתות אחריהם אומר אני ארם שוקע הוא. תני חמשה משקין אין בהם משום גילוי הציר והחומץ והמורים השמן והדבש רבי שמעון אומר בדבש מודין חכמים לרבי שמעון כשראו אותו נוקר. רבי חנינא בר פפי הו' בידיה צלוחות של דבש מגלייא לא איספה משאל עד דמפעפעת בידיה. רב ושמאל תרייהון אמרין ניתנה רשות לארץ לבקע מפניו ולא ניתנה רשות לכלי לבקע מפניו רבי חייא רובה ורבי שמעון ברבי הוויין יתבין בחד ביתא אולין מירמא ושישא אמרין אפשר דהוא מתחמי הבא ואיתחמי אמרין ברוך המקום שבחר בחכמים בהון ובמשנתן דאמרין ניתנה רשות לארץ לבקע מפניו ולא ניתנה רשות לכלי לבקע מפניו. רבי ינאי הו' מרחיל מיניה סגין והו' ירב ערסיה על ארבעה מרושין דמיא. חד זימנן פשט ידיה ואשבחיה גביה אמר ארימין מיניה. הו' חריפים: פסנתון עשכ חסוב חמרא מבושרא. כשהיין חוסק נרתחין אותו ע"י דגר חס ציורת וכשאל נתיק: ואנא שתיי דק"ל דין ונושל חין צו נשום גילוי: מן דבעי ימית. וי שכולה להציא חת עלמו לירי קכנה יעשה זה צמיתו ולא צמית אחרים: חד לתלתא. חלק אחד מן הקנונים צמתי חלקים יין הוא חריף ציורת: לעימה חלתות. קורטי חלתות. והוא חס ציורת. ואם לעימה צהם קורפת ונעיה בערין. שאין חדין כ"כ: מי חלתות מים ששרו צהן חלתות שותה מהן צמית ולא חיישי' נשום עוצל דחול. דלל נחזי כרפואה ועיקר הדא מילתא צמית פ"כ ה"ג דקתני סס צמיתות חין קורין חת חלתות צפושין: חלתות עצמה. האוכל ונומנו כדי שיצור נאכל צריחים הוא צמחנהו הקדים אוכלים ונומנו נשאו כדי לחמוס הצמי נעיס. ונחמיתן דלסור הוא רק כשצורין אותו צפושין דנחמי כרפואה. והא דקאמר לעימה חלתות טריפה היינו צמיתים ויתר מהצורך מתחיל וזוא נשקל זה הוא צמכנה אצבע

גרה ומופרקת פרקת מונח הוא: יב  
פרוקות כל אלו שמעלין גרה אין  
לרד לבדקה צמעה גרה ואש"י  
היינו דוקא צאין לה שנים ומלמעלה  
ההלכך צודק בשנים ודי והוא שיביי  
לית להון שנים ומעלין  
שנושך צהן ואש"י כחצוהו ר"י וי"ו  
ללא משי צן גזול לית ליה ה  
לא שייך לומר גז"ל לית ליה

הכלכה ו': זאת החיה אשר תאכלו  
מכל הבהמה אשר על  
הארץ מגיד לן הכתוב בהמה בכלל  
חיה. מנין אף היה בכלל בהמה תלמוד  
לומר זאת הבהמה אשר תאכלו איל  
וצבי ויחמור. תני כל הבהמה אשר  
היא מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות  
מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו הא  
לך סימני חיה ובהמה. כל מעלת גרה  
אין לה שנים מלמעלה אי זה הוא שור  
שקדמו קרניו לטלפיו זהו פרו של אדם  
הראשון דכתיב \*ותיטב ליי' משור פר  
מקרין מפרים תני רבי הושעיה דחדא  
מרן מאי טעמא ותיטב ליי' משור פר  
מקרין מקרן כתב רחמנא. רבי יוסי בשם  
רבי יוחנן חברייה מקשין לרבי חייא  
רובה תריין שאילין ולית מן דפתר לון.  
לית כללא דרבי חייא רובה כללין דהא  
אית קמוין דמעלין גרה ומההון דאין  
להם שנים ומההון דלית להון שנים. וכי  
את מטהר מה דטימא רחמנא. אמר רבי  
ירמיה יכולנה אנא פתר בתרין פתריין  
בפרסותיה פרוסות. ובדלית לן למבדק  
תני רבי ישמעאל אומר. גלוי לפני הקדוש  
ברוך הוא שאין דבר מעלה גרה וטמא  
אלא גמל ואין לך דבר שמפרים פרסה  
וטמא אלא החזיר לפום כן פרט בהון  
הכתוב התיבון שפן ארנבת שסועה.  
גימתייה בדלית להו שנים מלמעלה  
גמל מי לית ליה גיבין ההון לא מתחזיי:  
כתיב \*ואת הגמל כי מעלה גרה הוא  
שיכול יתירנו סימן אחד ודין הוא מה  
חזיר

למה אלא פתח חובל להרץ זה על שני חופי  
הים שנים מלמעלה, הלכך אי חזינן דהמה וחי  
אחמוטה לפנינו חובלה ואח דאמרינן דכל שמי  
או בדלית המן למבדאי אי פרוקתיה פרוקת  
בן גומל: התיבון ששן וכו' בגס הס ונעלן ג  
ה ואפח"כ טמאין זה רק הגמל: ניבין שני  
לא חשיב נמי ששן וכו': ההון לא מתחוי ולא  
בו בדפרשבו לעיל דלא ק"ל להש"ס כיון שמי  
דחור וצח החמל. ח"כ שמיני דס פ"ד: וכו'

**ה'לכה ו' .** נחמין פתחין  
צפרקתיה פרוקת  
וכו' : וא"ת אי פרוקתיה פרוקת  
לנוה לי צדיקת שנים, הא כל  
שהוא ונפרקת פרוקת היא  
נועלת גרה ובלבד שיכיר חזיר  
וכדאמר ר"ח צצצלי היה מהלך  
צמדבר ומלא צהמה שפיה חתוך  
צודק צפרקתיה חס הם פרוקת  
צידוע שהיא עטורה ובלבד שיכיר  
חזיר, י"ל דק"ל להש"ס דלאו  
דוקא חזיר הרגיל, אלא חזיר  
ודדני ליה וצאונה מנולאס הרבה  
וניי חזיר ולכן א"ל לכמוך  
ע"ז רק כצודק ג"ב צשניה,  
ואעפ"כ י"ל דלא פליג הש"ס על  
הא דר"ח שם דר"ח מני לא התיר  
אלא כשנוכח חזיר ודדני ליה  
והוא ליד צקי וידוע שאין זה המין  
נומיני חזיר, ואעפ"י שהוא דבר  
רחוק צל ר"ח לומר דאי אתרמי  
צכי האי גוונא ה"ז קינוך ע"ז  
ואובל, ועיין רמז"ס (צפ"א נוהל)  
ו"א ה"צ) שכח דכל צהמה וחיה  
שהיא נועלת גרה אין לה שנים  
צלמי העליון וכל שהיא נועלת  
גרה הרי היא נפרקת פרוקת  
וכו' והשיגו הראש"ד דהרי יש  
שפן וארנבה מעלין גרה ויש  
להם שנים, וצאונה גם הרמז"ס  
לא כחצו אלא צטהורין דהיינו  
שהיא נפרקת פרוקת ונועלת גרה  
ואז ודאי אין לה שנים ונועלת  
ואף דלמאי ניחא לצנ גמול ודאי  
שיכירה, הנה ק"ל להשי"מ דלא  
די צזא צשאנא מני צן גמול הוא  
אצל חס הולך צמדבר וידוע  
ודאי שאין זה נומין הגמול ה"ז  
קינוך ע"ז, ומפני זה צצק הר"מ  
לשון הצצלי דמתרץ אלא ה"ק  
כל צהמה שאין לה שנים מלמעלה  
צידוע שהיא נועלת גרה ומפרקת  
פרקה

או דה"ק ומהינים שפרקותיה  
שפרקותיה פרוקות ואין לה שנים  
דקת פרקה היא ג"כ מעלת גרה  
גין שהיו חתובות בדאמרינן צצצלי  
ה וטמאין, ומשני דלא קאמר אלא  
ננים גדולים צלדי הלחי העליון  
לבו צהני דחית לבו שנים,  
הוא ורק נפשי ינקותו לית  
כליזר אדכרנה אפי' אי



# הולין

חוזר שמפריס פרסה טמא גמל שאין  
מפריס פרסה אינו דין שיהא טמא, אלו  
בן הייתי אומר גרה שאוסר את החוזר  
הוא תתיר את הגמל תלמוד לומר ואת  
הגמל כי מעלה גרה הוא ואמר בגמל  
וקל וחומר לחזיר, מה גמל שמעלה  
גרה טמא חוזר שאינו מעלה גרה אינו  
דין שיהא טמא, אלו בן הייתי אומר  
פרסה שאוסר הגמל היא תתיר את  
החוזר ת"ל ואת החוזר כי מפריס פרסה  
ולא גרה טמא הוא: תני רבי חייא אלו

וַיִּצַע לֵיהֶם דָּחִים רַחֲיוֹ שֵׁשׁ לֵחַ  
טַלְפִּים וְדָחִי יֵשׁ לֵה ג"כ קֶרְנִים,  
וַיִּצַּע הַיָּבֵי דַבְּצָרוּ וְאִין יִיבֹר  
חֵם הִיָּה לֵה קֶרְנִים, וְקִיָּם לֵיהֶם  
לר"ד דחיה טהורה ים לה קרנים  
וונה חזית לכפקה לה צצחמה  
ו"ל דל"ב הוי ליה לנינוור  
צידוע שיש לו טלפים, חצל ר"ד  
חנור ח"ל לשאלו, וע"ז שפיר  
קחנור ח"ד וקפקח לך חם ים  
לה טלפים שווא חין לריד לשאלו  
על קרנים והלא טלפים הוא רק  
ק'ונו צחניה טהורה וא"ך נהיר  
חלצה:

**וְלֹא** ר"ל הלא, מודגרי השם  
מוכח דהלכה כר"ר  
ולפיכך לא זכר הא דצנלי דנענין  
מפוללין, או כרובות חדודות  
וחרוקות דזה פשיטא כיון דעיקר  
הקרינים כמבינין ודאי דרק  
אהני כמבינין דליכא לקפוקא  
כלל בשום נטין דהנאה ודו"ק:  
**וְלֹא** תלמיד ר"ל קודשי הוי ו

## פסקה

**ד** תלמידיו דר"י קידשו הוי ונסבת גם הגי' רבי בתנויה והלא היה תלמידיו של ר"י ואיך קאמער "מה שלא יעקב שמשא חתה" הא לא שימש אותה כלל וי"ל דעיקר הקושא דעדיפא מיני הוי ליה לר"א לנויאר איך ידעת יותר מומנו והלא לא שמשא אותו כלל וי"ל אמר ליה בלישאל דלעיל ששימש אותו צעמידה לשון ציון: את רבך שלמדה מומנו ואני שמשתי את חצי יותר חף כי הייתי מהתלמידים היושבי לפני רבן: לבית וועדא. לבית המדרש השחירו פניו של רבי שהיה מקפחו צהלכות כדליתא צ"נו (פ"ד): יאות בן. שהא נצי"ך, שזכות אבותיו מקיימתי: ושבע. צירושלמי לשון צעא ג"כ צקשה ור"ל שצקשה שהנשא לו: שנשתמש בו מודש צ"נ גם אמרין דהיינו שהא קבל עליו יקריין משה"כ רבי: פסקא

אלו מריפות פרק שלישי חולין למ

**בבבא :** נאמר באן צפרסה שניני דלן צונשנה תרה פי ראה: כל האמורים עמו דבאן כתיב את חלה תבאנו וכן העוף לא יאכלו דמחייב גם הנאכל צפרסה : את נשר וקאי על כל בני האמורים האמור להלן. חף דלא קאי על כל האמורים צפרסה דכתיב וזה אשר לא תאכלו וזה וקאי רק אכר וקאי רק על האוכל חעפ"ב לנודין ונגז"ש לחייב צבילתו את הנאכל כחובל: את הראה במין איה ולא חשנין להו צהרתי ולא הוי חלה כ"א וג' פעמים לנתינו הוי כ"ד ועיין צצצלי וכלתן (ק"ג): נשר דברי רבי ישמעאל הנה דללו לר"ע חילוקיך נשר נשר לגז"ש, ולר"י הוא צנין חל לכל העיפות העונות שאין לו ג' קיונים צגופו ודורס וחובל (ועיין רש"י ותוס' ד"ה ונה נשר): תורים ונה הכהו לענין קרצן והנה העזורים ונה צנין חל שכל שיש לו ד' קיונים הללו כשרין: צורכיה דכתב רחמנא. ה"פ דהנה הי הוי כהן רחמנא נשר נשר ולא הורין הוי ידעין ונתינו דנשר שאין לו ד' קיונים הללו טעם וכל שיש לו ד' קיונים טעמה כגון הורין וצני יונה כשרין וכן אי הוי קהני תורים וצני יונה שיש להם ד' קיונים טעמה כשרין ונתינו ידעין דנשר שיש לו ד' קיונים טעמה לקור ואל"כ הריהו דכהן רחמנא לנה ומשני דאי כהן רחמנא נשר חפשי לומר דוקא וי שאין לו שום קיון טעמה כגון נשר חל דמנח חל היכי דלית להו חד קיון טעמה וכ"ש הרי והלח דטהור כהן רחמנא הורין ולי נהן רחמנא הורין וצני יונה הוי אמרין דדוקא וי שיש לו ד' קיונים טעמה חל וי שיש לו ג' קיונים טעמה וכ"ש הרי וחד דמנח כהן רחמנא נשר, ולי קשיא ח"כ קהני קרמי חלדי וליך לה נקיים את כהניהן הירון דלפניה דאיק לקמן הריהו נחל דמנח ותורים וצני יונה ידעין דהני ד' קיונים הנה קיוני טעמה וטהרה, וצחמה כל וי שאינו דורס חפ"י צחד קיון צגופו וכ"ש הרי והלה וטהרה וכן הדורס צחד קיון טעמה וכ"ש

**בבבא :** סימני העוף לא נאמרו: \*את הנשר ואת הפרס ואת העזניה רבי עקיבא אומר נאמר באן נשר ונאמר להלן נשר מה נשר האמור באן עשה את כל האמורים עמו כל תאכל בכל תאכל אף נשר האמור להלן נעשה את כל האמורים עמו כל תאכל בכל תאכל רבי ישמעאל אומר נאמר באן איה ונאמר להלן איה מה איה האמור להלן עשה את הראה במין איה אף איה האמור באן עשה את הראה במין איה נשר מה הנשר בפורש לן שאין לו זפק ואין לו אצבע יתירה ואין קורבנו נקלה ודורס ואוכל אף כל כיוצא בו טמא תורים מה תורים ובני יונה מפורש לן שיש להן זפק ואצבע יתירה וקורבנם נקלה ואין דורסים ואוכלים אף כל כיוצא בהן טהור, רבי הגי' בשם רבי זעירא צורכיה דכתב רחמנא נשר צורכיה דכתב רחמנא תורין ובני יונה, אי הוי כתב רחמנא נשר הויין אמרין נשר דאית ליה כולתון טמא ברם דו אית ליה חד תרין ותלתין לא בדא הוי צורכיה דכתב רחמנא תורין ובני יונה, אי הוי כתב רחמנא תורין ובני יונה הויין אמרין תורין ובני יונה דאית לדן כולתון טהור דאדו אית לה תלתא תרין וחד לא בדא הוי צורכיה דכתב רחמנא נשר, איתא המי ואת הפרס ואת העזניה דבי קאמרין בבית סדרא רבה רבי ישמעאל אומר מכדי כתיב פרס ועזניה נשר דכתב רחמנא למה למדנו מנשר דאית ליה ארבעה סימנין דטומאה ותורין ובני יונה דאית להון ארבעה סימנין דטהרה דהני נינהון סימנין דנתינו למשה במורא דסיני, רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי סימון כיני מתניתא ובל שאינו דורס ויש לו אצבע יתירה זפק וקורבנו נקלה טהור, רבי אבון בשם רבי הילא לא סוף דבר תלתין סימני

יעקב צר קודש, ולא נתינו צבוס ונקום שלמד רבי חלל ר' יעקב, רק קצב נאמרו ונר"ש צן שונע ור"ש חזרין כגון שכתב הרמב"ם צהקנותו ליד החזקה, ואולי ל"ל רבי שנתן והיה ר"ה ר"ש ור"ה נשתנה ר"ה והדפיקו רבי יעקב: **צורכיה** דכהן רחמנא נשר: עיין ונה שפרסנו והנה רש"י ז"ל הקשה ג"כ "ואח"כ" דקשה רישא לכיפא, רישא דוקא (נשר דלית ליה ד' קיונים הוא דמנח חלל עוף שיש לו קיון טעמה טהור) וקיפא לקוין נפרס לה לקרצן, ולפי דהיטות קיג' הש"ס פה ח"א לפרס כן רק שפרסנו ועיין ונה שכתבנו עוד ד"ה שחזר זה: **לא** קוף דצר תלתין קיונים טעמה: דע דקוג' הצצלי ונהפדנה עפ"י שיטה רש"י ר"ה פ"י ה"ר ונה צ"ר יוקף והרמב"ם ז"ל, ובצר הרצו הרין והרמב"ם וצעל הנאמר ז"ל להקשות על שיטה רש"י ז"ל ודמי שיטתו הן נוקיג' הש"ס דלא ונהפדנה כהון לפי שיטתו וכן ונהקין והחש צדקי עיפות טעמן ונתינו דלא כגון שכתב רש"י ז"ל, וגמורו כולן שהעיקר בשיטה הרצו ר' ונה צ"ר יוקף ז"ל, ודע דכל ונה שפרסנו הוא לפי שיטה הרצו הכ"ל ושיטה הרמב"ם ז"ל דרק עפ"י שיטתם יתפרס הירושלמי החמורה נחל, ולכן הנני נתינו פה שיטה הר"ע נר"י ושיטה הר"ע ז"ל צקילור, ואלהה תחזק מזה כל ונה שפרסנו צפידוש דברי הירושלמי; החול הכיח ליקוד נוקד שכל חכ"ד עופות טעמים כולם דורסים ולעשרים ונהס יס לכל ח' קיון טעמה צגופו, ולעורר שנים, ולפרס ועזניה רק חל, חלה דלחד ונהס קיון שלו שאינו דורס, וצ' קיוני טעמה צגופו חין לכל אחד חון וכן העורר וג' קיוני טעמה חף להעורר חין דקיוני טעמה שלו הנה חלצו יתירה וקורבנו נקלה והיינו דהני צמסנה כל עוף הדורס טעם, וכל שיש לו חלצו יתירה וכי' כללל אחריהם הוא שני שיש לו ג' קיוני טעמה צידוע שאינו דורס וטהור, חלל צקיון אחד, דוקא צידוע

הרי והלה טעם, ולכן כדפריך הש"ס: איתא המי חין האמר דה"ל דצחד וכ"ש צהרי והלח וטהרה, והלא פרס ועזניה אית להו קיון אחד וטעם וכן קשה מעורר ונכל הני עופות טעמן, ומשני: הביאמרין בבית סדרא רבה, כלומר כן מפרשים לדברי הנל דצ"ר צצית המדקק, דמנכר ותורים ידעין דהני הם קיוני טעמה וטהרה וכדפרכנו: פרס ועזניה אית להו חד קיון דטהרה וכ"ש נשר דלית ליה כלל וה"ה דמלי למפרך מעורר דלית ליה הרי קיוני טעמה, חלה נשום דנשר פרס ועזניה צחד קרל כתיב: כיני מתניתא, דאל"כ מנשנע דלף חס הוא דורס, כשיש לו ג' קיונים הללו כשר, קמ"ל דבשאינו דורס לחוד" לא קגי, ונפני דמנשנע מדברי ר"י צ' רבי צון דנפרס למהניהן דכולהו לריכי לכן צא: רבי אבון בשם רבי 20 (ירושלמי עם פי חשה שלמה)

א"ל דהנה נאמר חלל ונה צ"ר יוקף ז"ל, ודע דכל ונה שפרסנו הוא לפי שיטה הרצו ר' ונה צ"ר יוקף ז"ל, ודע דכל ונה שפרסנו הוא לפי שיטה הרצו הכ"ל ושיטה הרמב"ם ז"ל דרק עפ"י שיטתם יתפרס הירושלמי החמורה נחל, ולכן הנני נתינו פה שיטה הר"ע נר"י ושיטה הר"ע ז"ל צקילור, ואלהה תחזק מזה כל ונה שפרסנו צפידוש דברי הירושלמי; החול הכיח ליקוד נוקד שכל חכ"ד עופות טעמים כולם דורסים ולעשרים ונהס יס לכל ח' קיון טעמה צגופו, ולעורר שנים, ולפרס ועזניה רק חל, חלה דלחד ונהס קיון שלו שאינו דורס, וצ' קיוני טעמה צגופו חין לכל אחד חון וכן העורר וג' קיוני טעמה חף להעורר חין דקיוני טעמה שלו הנה חלצו יתירה וקורבנו נקלה והיינו דהני צמסנה כל עוף הדורס טעם, וכל שיש לו חלצו יתירה וכי' כללל אחריהם הוא שני שיש לו ג' קיוני טעמה צידוע שאינו דורס וטהור, חלל צקיון אחד, דוקא צידוע

לאו צ"י קיננים חייבין לעורב, ואעפ"י שאין השני קיננין שיש לו לעורב, ד) ואפי' זה רק צקנין ח' והיינו דאינו דורס כמי טהור דלמאי ניחש לפרס ועצמיה הכי לא שכיחי ציטוב, ועיין בחידושי הרשב"א שהאריך

צטוב טעם לצרר קוג"י הצבלי לפי שטעם זה דיבור דבר על אופניה ולפי שטעמו יתפרש ג"כ הירושלמי דהנה ר"י צ"י צון זה להגיה מתניתין דלא הימלא כיון שיש לו ג' קיננים טהרה חף היכי דדורס טהור, והא דאינו נוגיה נה דקאמר ר"ח כל עוף הדורס טמא דודאי כללי קאמר, אכל צמחיתו דקתני גזיה וכל שיש לו חלוצה יתירה ה"א כדלעיל לכן נוגיה דהרי כללי כינהו וכלל צ"י הוא דכל שיש לו ג' קיננים צגופו צידוע שאינו דורס וטהור, ואח"כ ר' הילא למימר דצחור ודאי קינני טהרה אינו טהור רק צידוע שאינו דורס ופקק הילכתא נמי כר"ח לפני רבי דצחור דורס חף צחור קינן צגופו טהור דלמאי ניחש לפרס ועצמיה הכי לא שכיחי ציטוב, ולפי"ז נמי לא קשיא דיוקא דריבא (בשר) חסיפא (חורים וצני יונה) כדפרשנו חלל דקשה לפי שטעם זה דק"ל דחד נפרס ועצמיה קינן טהרה שלו הוא דאינו דורס והכי לא שכיחי והלכך עוף הצא צקנין דלא דורס ואין לו קינן אחד צגופו טהור והכא צני הוא, ואמרין דליכא עוף טהור שלא יחל לו קינן טהרה צגופו, ועוד דנאי פריך ולא חש לומר טמא פרס ועצמיה הן הא חד מהי אין לה קינן טהרה רק מה שאינו דורס, ולא יתפרש הקושא

סימני דטהרה אלא אוקף חד נמי והוא דידעין. דלא דרסו ולא חש לומר שמא פרס ועצמיה הן ההון גבן לא שכיחי בדא הוא דבתיב ואת הפיס ואת העצמיה ההון דרסי, והא עצמיה לא דרסי, לא דרסי במדבר הא בישוב דרסי מאי טעמא לא שכיחי לה נבלות, רבי מנא בשם רבי יוחנן לית הלכתא אלא כהדא מתניתא דתני רבי חייא קומי דרבי כל עוף הדורס טמא אינו דורס אוקף בסימן אחד טהור והא מתניתא פליגא כל שיש לו אצבע יתירה ופסא וקורקבנו נקלקא תפתר בדלא ידעין דלא דרסי רבי יודן בעי אין לו סימן אחד וחזינן דלא דרסי, גמירין דלית עוף טהור דלית ליה סימן חד דטהרה, ותני בן רבן שמעון בן גמליאל כל שיש לו אצבע יתירה בעוף טהור ר"ש בן אלעזר אומר כל שקורקבנו נקלקא ותני עלה ולא פליגין: תני כל עוף הדורס טמא רבי אליעזר ברבי צדוק אומר כל שנותנין אותו על גבי משיחה וחולק את רגליו שתיים מבאן ושתיים מבאן טמא, מה פליגין, נשמעניהו מן הדא דתני בר קפרא עוף הבא לפנינו ואין ידוע אם דורס או לא דורס, מעמידין אותו על חוט של משיחה אם חולק את רגליו בידוע שהוא דורס הוי דלא פליגין: עורב זו עורב, כל עורב להביא עורב העמקי

לפי שטעם זה לא צלופן הראשון ולא צלופן השני שפרשנו, וי"ל דה"ק גמירין דלית עוף טהור שלא יחל לו קינן דטהרה מהי ד' דקחשיב, אכל ח' י' לה חף חס הוא קינן שאינו דורס קני והקושא דנוקשה הש"ס ולא חש לומר טמא פרס ועצמיה מהי דרסי פריך ונפני דלא ידע עדן הש"ס ח' פרס ח' עצמיה הוא קאמר, טמא פרס ועצמיה הן, אכל יתפרש יתיר דצרי הש"ס עפ"י שטעם הרמב"ם ז"ל, דצחור דורס לצד לא קני רק אינו דורס ועוד קינן אחד צגופו, ופרס ועצמיה חד מנהון אינו דורס ועוד קינן טהרה צגופו, ולפי"ז יתפרש דצרי הש"ס צפסיטות כמו שפרשנו צפסיטות ואינו קשה קוש"י הנופרשים עליו דצגמרא צבלי לא משמע צסום דוכתא דפרס ועצמיה י' להם, שני קינני טהרה, דצחמא

אחד צגופו טהור הוא: לית הלכתא הנה מה שאמר ר"י דהלכתא כצרייתא דתני ר"ח קינני דצרי כצרי אמרה רבי אבון צסם רבי הילא, אלא משום שהרבה הש"ס להשיב על דצרי, קאמר ר' מנא דאף ח' פרכית הא דר' הילא הלכתא גבורתא היא כתני ר"ח לפני רבי, וכצרי נתחזקו דצרי ר' הילא מצרייתא דתני ר"ח לפני רבי, ומש"ה פריך דצרייתא משום שהא היא דהרי מתניתין פליגא עלה, ח"כ שהוא על דרך דקאמר הירושלמי צבמה נוקמות להניח הקצרות ולתפוש דצרי מתניתא: וזכר וקורקבנו נקלקא, משמע דכולהו צני ולא ניחא ליה לתרן כדלעיל או הא כיון דתני "ואו" החיצור ומש"ה תפתר בדלא ידעין כלומר דקמ"ל כיון דאית לו ג' קינני טהרה צידוע שאינו דורס וא"ל צדיקה מש"ה צתרי וחד דוקא צדידיעין דלא דרס וכדלעיל: ר' יודן בעי ע"כ הצני היא צדאין לו קינן צגופו כלל ח' נכסירין צחאי קינמא דלא דרס: גמירין מקיבל אלליו שאין לך עוף טהור שאין לו קינן אחד דטהרה חזן נמה שאינו דורס: ותני בן צתיקפהא: אלא דמודין דצחור מהי בשרה חלמא דצקנין אחד נהבשרי וע"כ היינו צדידיעין דלא דרס, ח"כ דמציא קיימתא דכל עוף טהור יש לו קינן טהרה צגופו לומר כדאית ליה ולומר כדאית ליה ומהי עלה דלא פליגין כן הוא פירושא דשמעתא החמורה מאלוד: מה פליגין, דה"ק ק"ל דדרוסה הוי קינן טמאה ור"ח צצרי לרוק ק"ל דחלוקת רגליו על חוט של משיחה הוי קינן טמאה או דר"ח צצרי לרוק מילתא נפרש דה"ק דהיכי דלא ידעין ח' דורס או לא צדקין אותו ע"י חוט של משיחה אם חולק את רגליו דתני בר קפרא דהוא רק צדיקה חס הוא דורס או לא, ודוחק לומר דצרי קפרא פירושא נפרש ור"ח צ"ל חולק: עורב זו עורב, צת"כ פ' שניי שם וצבלי פריך אלו קנן קאי אלא חיינא עורב זו עורב אובמא, והש"ס הכא לא חש לד"ק זה, דודאי הא דקאמר זו עורב פ"י עורב הרגיל אלליו עד שהוא למשל צפי ההמון שחור כעורב והיינו דקאמר זו עורב ויכיר ע"י שחרותו כדכתיב שחורות

לפי שטעם זה לא צלופן הראשון ולא צלופן השני שפרשנו, וי"ל דה"ק גמירין דלית עוף טהור שלא יחל לו קינן דטהרה מהי ד' דקחשיב, אכל ח' י' לה חף חס הוא קינן שאינו דורס קני והקושא דנוקשה הש"ס ולא חש לומר טמא פרס ועצמיה מהי דרסי פריך ונפני דלא ידע עדן הש"ס ח' פרס ח' עצמיה הוא קאמר, טמא פרס ועצמיה הן, אכל יתפרש יתיר דצרי הש"ס עפ"י שטעם הרמב"ם ז"ל, דצחור דורס לצד לא קני רק אינו דורס ועוד קינן אחד צגופו, ופרס ועצמיה חד מנהון אינו דורס ועוד קינן טהרה צגופו, ולפי"ז יתפרש דצרי הש"ס צפסיטות כמו שפרשנו צפסיטות ואינו קשה קוש"י הנופרשים עליו דצגמרא צבלי לא משמע צסום דוכתא דפרס ועצמיה י' להם, שני קינני טהרה, דצחמא

שחורות כעורב: העממי. לכן, וכן הוא חומר ומראה ענוק מן העור כמראה חנה הענוקה וכן הלל: מה לו לזרור אצל עורב. חלל ודלי שהוא מין עורב ואין לרדף לזה קרא דלמיכא: הסנונות. וצצצלי קטנות לצנה וקאמר דצחורא כרקה לב"ע כרי ורק צדירוקה כרקה פליגין, ומר זוטרא נחתני דצירוקה לב"ע חקיר ורק צלצנה כרקה פליגי והלכתא כרצנן דש"י: כל ששוכן ודומה להם. ופליגין על ר"ח דאמר דצצצלי קג"י וצצצלי הג"י שוכן עם עונאים ולא גרסי ודומה להן, ולפיכך לזה הש"ס לומר דבר"א ק"ל עד דקאמר דק"ל כרצנן ושוכן ונדונה קאמר וצחוקפהא הג"י כמו שהוא צירי שיש להן זפק. ודלי חין זה מין עורב דעורב לית ליה זפק, ח"כ דלכלו לפי הנקורה שצידם דהני עופות טורפים כינהו והא דקאמר שיש להן זפק וזיתא הנקורה צידם דכל עופות שצוקותן שיש להן זפק טהורין: ובבבולין. צין על הזרזיר וצין על הקטנות לצנה: מסורות ואלהם כשר שחלבו או שכן נקרא לו רצו: ציד חכם וזאח שצקי צהן וצחוקותיהן שבוררת וגלגלת. כדור לחפוקי מוגלגל כעין עדשה וגלגלת לחפוקי נוכדור נומס מעוגל וכל הלדדין (קוגעל רונד) וצצלי מפרש ראש אחד כד וראש אחד חד טהורה צ"י רש"י חדין או כדין עמאין, וס"י יהפרש שהיא צצני הלדדין כזה כודרת וגלגלת וכל שאינה כודרת וגלגלת פי' שאין הכדור והעגול כזה רק ראש אחד כד וראש אחד חד: שמא של נבילות וטריפות. פי' שנומלצ בהרנגולת כצלה או כולדה מן הערפה, דלא שכיחי לנעוטה לא חיישינן, והש"ס צצצלי פריך ודילמא כל עוף עומא הוא ואי הקמך לנעוטה דצצלי וטריפות הוא ליה רוצה, ח"כ כל מין עוף עומא י"כ לו קוגים קונים וכדאמר התם ואלה עופות י"כ צנורח וכולן מין חיה הם, ומהר"ן צאמר של עוף פלוני וטהור חצל של עוף טהור לחוד לא קג"י דמצי לחתמוטי ולומר של עוף אחד טהור הוא: אלא א"כ היו טריפות דהערה. דהשתא ודלי לא חדר

כל ששוכן צין העונאים ודומה להם רש"י ז"ל פי' שדומה צנורח, והקשה הרשב"א שהרי הזרזיר דומה הוא צנורח ושוכן עמו וחפ"ה פליגי רצנן וק"ל דלינו מין עורב, ולכן מפרש הוא ז"ל שדומה צקיונים, והזרזיר חפ"ה שהוא דומה צנורח ושוכן עמו ח"כ דומה צקיוני טהרה דהעירצ חין לו זפק וחזיר י"כ לו וקטנות חין שוכן עם העורב וחפ"ה חוקרה ר"ח מוסס שהיא דומה צקיונים ולפ"ז לר"ח או שכן או כדומה קאמר ועיין הוב' (ק"צ ד"ה נפני שיש להן זפק):

**לפיכך** חין לוקחין ענין ציאים טרופות: הינא נחלי לפיכך דקאמר וה"ל היו מלי לומר איפכא חין לוקחין ציאים טרופות צקערה לפיכך נוכרין להם ציאים טרופות ולא חיישינן דילמא הדרי זצני לשרא דאקור ליקח נחם ציאים כאלו וי"ל דטעמא דמוכר להם ציאים טרופות דחוקה דודאי קונים הם ללרבי מאלל ציהם דחין דרך לטעמאם או לעשות עמם נכחור וקנין ולנעוטה לא חיישינן והיינו דקאמר "לפיכך" אי אחרוני נילתא יולא נעככל והנכרי מוכר ציאים טרופות ודלי נקב ישראל הנה שנוכר להם ציאי כצילא ונפני שמהירא שנוא יחזור וינוכר לישראל טרפן צקערה, חצל אי הוי אומר איפכא ליכא טעמא דחין לוקחין נחם ציאים טרופות, דאף ציאי כצלה חין דרך למוכר טרופות וודאי כצצו השתא ונוכרין והוי ככל ציאים דלא חיישינן לצצילות וטריפות ונפני דטעם הרישא דחוק ח"א לומר לפיכך, דהא גופא קשיא יהא חקור למוכר ויהא מותר ליקח מהן והנה לא הציא הש"ס הא דצצלי דקיונים לאו דאורייתא

חלל דקיון העומא ודלי קיון הוא וקיון הטהרה דוקא צאמר של עוף פלוני. וטהור הוא וי"ל דהצצלי לשעתו דק"ל צע"ז פ"צ (נ"י) דקיונים דאורייתא עיין צתוקי והר"ן ז"ל דאצ"ג דאמר בקיוני ציאים כך קיוני דגים דוקא לענין קיונים הוא דדמין חצל קיוני ציאים לאו דאורייתא ודגים דאורייתא והירושלמי לשעתו דק"ל זהם וכן הוא לקמן דקיוני דגים כמי לאו דאורייתא וכ"כ הוא קיוני ציאים דאיכא עונאים דדמי לטהורים בדכתצו התקפות והר"ן

הוא חלל וטהרה. אחר איכין שצעינן ק"צ הם חומרים צתורה עדות דדי צכ"א: מעשה בא. והיה גם נחם ציאים ודלי לא הותר צצ' ציאים יורה וא"ך חתיר חני מ"ה דודאי לרדף ק"א והיא וכן רבי שאל הרי י"כ כאן חננין ואין מלריכין ק"א והיא והנה צתוקי נכילתן (ד"ה גיעולי ציאים) לא הציא הא

דרכי

העממי ועורב הבא בראש יונים, למינו להביא הזרזיר. רבי אליעזר אומר ובי מה לו לזרור אצל עורב לא מפני שהוא מינו אלא למינהו דהביא את הסנונות אחרים אומרים כל ששוכן בין הממאים ודומה להם טמא וכל ששוכן בין המהורין ודומה להן טהור אנשי בפר חמרתה שביהודה היו אוכלין הזרזיר מפני שיש להן זפק. אנשי שוק העליון שבירושלים היו אוכלין את דסנונות הלבנה מפני שקורהבנן נקלה ובבולין אמר להן רבי אליעזר עתידין אתן ליתן דין וחשבון לפני מי שאמר והיה העולם, רבי אחאי בשם רבי יצחק כל מי שיש לו מסורות הרי זה אוכל ואינו בודה אמר רבי מנא ולא סוף דבר מרבו חכם אלא אף ציד חכם: תני רבי חייא סימני ביצים כל שבוררת וגלגלת בידוע שהן של עוף טמא, וכל שאין בוררת וגלגלת בידוע שהן של עוף טהור, לוקחין ביצים מכל מקום ואין חוששין שמא של נבלות וטריפות הן וכן אין מוכרים ביצי נבלות וטריפות לכותים אלא א"כ היו טרופות להערה לפיכך אין לוקחין מהן ביצים טרופות להערה, תמן תנינן ביצים טהורות ששלקן עם ביצים טמאות אם יש בהן בנותן טעם אסורות ואם לאו מותרות, ביצים ששלקן ומצא באחת מהן אפרוח בנותן טעם, רבי זעירא ורבי שמעון בר אבא בשם רבי יוחנן רבי לוי בר פלטי וזקן אחד בשם רבי, ששים ואחת אסורות ששים ושתים מותרות רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן העיד אדא חברינו לפנינו בששים, ומר מי שיביא לי אחת יותר מששים אנא מבשרה, אמרין לשמעון בר ווא את מר איכין ואינן אמרין היכין, אמר לון אנא מה דשמעית ואינן מה דשמעין, דשמעון בר ווא אמר חומי דרבי חנינה מעשה בא לפני רבן גמליאל ברבי ומר לון

אבא

שחורות כעורב: העממי. לכן, וכן הוא חומר ומראה ענוק מן העור כמראה חנה הענוקה וכן הלל: מה לו לזרור אצל עורב. חלל ודלי שהוא מין עורב ואין לרדף לזה קרא דלמיכא: הסנונות. וצצצלי קטנות לצנה וקאמר דצחורא כרקה לב"ע כרי ורק צדירוקה כרקה פליגין, ומר זוטרא נחתני דצירוקה לב"ע חקיר ורק צלצנה כרקה פליגי והלכתא כרצנן דש"י: כל ששוכן ודומה להם. ופליגין על ר"ח דאמר דצצצלי קג"י וצצצלי הג"י שוכן עם עונאים ולא גרסי ודומה להן, ולפיכך לזה הש"ס לומר דבר"א ק"ל עד דקאמר דק"ל כרצנן ושוכן ונדונה קאמר וצחוקפהא הג"י כמו שהוא צירי שיש להן זפק. ודלי חין זה מין עורב דעורב לית ליה זפק, ח"כ דלכלו לפי הנקורה שצידם דהני עופות טורפים כינהו והא דקאמר שיש להן זפק וזיתא הנקורה צידם דכל עופות שצוקותן שיש להן זפק טהורין: ובבבולין. צין על הזרזיר וצין על הקטנות לצנה: מסורות ואלהם כשר שחלבו או שכן נקרא לו רצו: ציד חכם וזאח שצקי צהן וצחוקותיהן שבוררת וגלגלת. כדור לחפוקי מוגלגל כעין עדשה וגלגלת לחפוקי נוכדור נומס מעוגל וכל הלדדין (קוגעל רונד) וצצלי מפרש ראש אחד כד וראש אחד חד טהורה צ"י רש"י חדין או כדין עמאין, וס"י יהפרש שהיא צצני הלדדין כזה כודרת וגלגלת וכל שאינה כודרת וגלגלת פי' שאין הכדור והעגול כזה רק ראש אחד כד וראש אחד חד: שמא של נבילות וטריפות. פי' שנומלצ בהרנגולת כצלה או כולדה מן הערפה, דלא שכיחי לנעוטה לא חיישינן, והש"ס צצצלי פריך ודילמא כל עוף עומא הוא ואי הקמך לנעוטה דצצלי וטריפות הוא ליה רוצה, ח"כ כל מין עוף עומא י"כ לו קוגים קונים וכדאמר התם ואלה עופות י"כ צנורח וכולן מין חיה הם, ומהר"ן צאמר של עוף פלוני וטהור חצל של עוף טהור לחוד לא קג"י דמצי לחתמוטי ולומר של עוף אחד טהור הוא: אלא א"כ היו טרופות דהערה. דהשתא ודלי לא חדר

לנוצן לישראל: לפיכך. מדמותר למוכר להם, חין לוקחין נחם, דחיישינן שישראל מוכר להם ציאים טרופות צקערה, ואי תרע דחין דרך העכו"ם למוכר ציאים טרופות צקערה, ואי תרע ליה רוצה: המן תנינן, הוקפהא פ"ט דהרומות ירושלמי שם פ"י ה"ו: עם ביצים טמאות. כלומר שיש צהן אפרוח וקיפא פירושא דרישא נחלי טמאות דקאמר שנומלצ צחתה מן אפרוח (ועיין צצצלי נכילתן ל"ח): ששים ושתים. דהיינו ק"א והוא, נפני שהיא צריה צפני עלמה עשו היכר צה והוקיפו צציעורה (הרומזים פט"ו): בששים. ח"א חקורה חצל ק"א וטהרה. אחר איכין שצעינן ק"צ הם חומרים צתורה עדות דדי צכ"א: מעשה בא. והיה גם נחם ציאים ודלי לא הותר צצ' ציאים יורה וא"ך חתיר חני מ"ה דודאי לרדף ק"א והיא וכן רבי שאל הרי י"כ כאן חננין ואין מלריכין ק"א והיא והנה צתוקי נכילתן (ד"ה גיעולי ציאים) לא הציא הא

והר"ן ז"ל, ודע דלמחצית ז"ל רק ציטראל שחינו ונחזק  
 צבטות די צחונר וכל עוף פלוני עהור הוא, אלל צבכרי לא  
 מהני רק צבכירן, ואינו כן דעה הרמב"ם ז"ל אלל דאף צבכרי  
 צחונר של עוף פלוני עהור נאמן וביטת הס"ס בהרמב"ם  
 והרמב"ם ז"ל כתב לפ"ז דל"ן  
 לוקחין נהם צ"ה טרופה כלל  
 והיינו נהם דל"ה לצורתי והא  
 דחונר של עוף טהור, לא קאכין  
 עלי' רק צבטת לפנוי ויט לתן  
 קינוני טהור וכדכתב הרמב"ם  
 בחידושי:

מה הדון גיטולי: צתיק' והרמב"ם  
 חיתא דל"ה גרסי' לזה הוא  
 הגסה נצחון, והיינו לפי ג'  
 הירושלמי תרומות אלל כפי  
 הג' הבא ודאי לא הגסה הוא  
 ונ"מ הכל נודים דפ"י גיטולי  
 צ"לס הוא כדפ"י הערוך וכמו  
 שפרשנו:

הרא דחונר צלזון חלזון:  
 כל נה שצטנו כן  
 פירשו התיק' גבילתן (ד"ה הוא  
 סמאל) וצצלי חונר ר"י והוא  
 סמאל על קשר שלה חני  
 דוקתאי חנו דר' אפי' ערקי ל"ס  
 אלל סמאל על חלזון שלה חנל  
 על חלזון חפ"י צ"ה חקורה  
 וי"ע דברי תיכלא צבולה, וביטת  
 רש"י הוא דר"ד פירושא קונפרס  
 דעל הקשר דקאנר דזירק חת  
 הדס רק על החלזון, אלל חלזון  
 הצ"ה כמי חקורה ועיין פ"י  
 שיטה זו צר"ן ורמב"ם, וביטת  
 הר"ן ורמ"ם כשיטת הגאונים  
 דר"ד פליג ולא נחלק כלל צין  
 נמאל על הקשר או לא, רק צין  
 חלזון לחלזון, וכן הוא נמאל  
 צאריכה צר"ן וצצ"י ולפ"ז ז"ל  
 הירושלמי הכי אלל דלריך להגיה  
 "הוא דחונר צלזון חלזון הא  
 צלזון חלזון חקור" וה"פ, לא  
 שני דזירק הדס ואוכל האלה  
 סמאל על קשר החלזון, אלל  
 נמאל על קשר החלזון חקור גס  
 הצ"ה, והוא כר' דוקתאי לפי  
 שיטת רש"י (ולשיטתו הסבמו  
 הרמ"ם הרמב"ם ורמ"ן) דנמאל  
 על הקשר צלזון חקור חת הדס  
 וצחלזון צ"ה חקורה וצצ"י ר"א  
 צסס ר"י וחונר דצין חלזון או  
 חלזון חקור והיינו כשיטת נן

הקשר ולחן ולא פליג אלל דר' ילחק לא ציחור דצרי  
 וקצרו דצחלזון לעולם אינו חקור רק הדס, הני דצי החליפא  
 דלחן לחלק צין קשר או לא אלל לעולם חלזון חקור וחלזון  
 חונר (כשיטת הגאונים) וע"ז פליג ר"ז וחונר הן דמח חלזון  
 חקור ח"ה כלל לחוקמי רק צבטתאל על הקשר דהיינו  
 צמקים זכרותו, ולכן יש נמאלה שפ"י נמאל על החלזון  
 יהיה חקור והיינו סמאל צמקים זכרותו של נוח והיינו  
 בנחפצט מקשר ולחן והיינו דקאנר גצי חלזון צמקים  
 זכרותו של חלזון חונר חקור חלזון חקור חלזון חקור  
 נוח שנינו אפרוח נולד והיינו נן הקשר ולחן דוק:  
 ר"י חונר ושנו חג: עיין הוס' ר"ן ורמב"ם שכתבו  
 ג"כ שר"י לא פליג על ת"ק רק נפרשה ורמ"ן  
 הצתיק הונכח כלורתא וכחנ' הר"ן שדעו שר"י  
 פליג על ת"ק, ואינו כן רק דלח"ק דצר פשיט' הוא דר"י נפרש לה"ק כדלמדין הבא צירובלמי:

הרמב"ם ז"ל, ודע דלמחצית ז"ל רק ציטראל שחינו ונחזק  
 צבטות די צחונר וכל עוף פלוני עהור הוא, אלל צבכרי לא  
 מהני רק צבכירן, ואינו כן דעה הרמב"ם ז"ל אלל דאף צבכרי  
 צחונר של עוף פלוני עהור נאמן וביטת הס"ס בהרמב"ם  
 והרמב"ם ז"ל כתב לפ"ז דל"ן  
 לוקחין נהם צ"ה טרופה כלל  
 והיינו נהם דל"ה לצורתי והא  
 דחונר של עוף טהור, לא קאכין  
 עלי' רק צבטת לפנוי ויט לתן  
 קינוני טהור וכדכתב הרמב"ם  
 בחידושי:  
 מה הדון גיטולי: צתיק' והרמב"ם  
 חיתא דל"ה גרסי' לזה הוא  
 הגסה נצחון, והיינו לפי ג'  
 הירושלמי תרומות אלל כפי  
 הג' הבא ודאי לא הגסה הוא  
 ונ"מ הכל נודים דפ"י גיטולי  
 צ"לס הוא כדפ"י הערוך וכמו  
 שפרשנו:  
 הרא דחונר צלזון חלזון:  
 כל נה שצטנו כן  
 פירשו התיק' גבילתן (ד"ה הוא  
 סמאל) וצצלי חונר ר"י והוא  
 סמאל על קשר שלה חני  
 דוקתאי חנו דר' אפי' ערקי ל"ס  
 אלל סמאל על חלזון שלה חנל  
 על חלזון חפ"י צ"ה חקורה  
 וי"ע דברי תיכלא צבולה, וביטת  
 רש"י הוא דר"ד פירושא קונפרס  
 דעל הקשר דקאנר דזירק חת  
 הדס רק על החלזון, אלל חלזון  
 הצ"ה כמי חקורה ועיין פ"י  
 שיטה זו צר"ן ורמב"ם, וביטת  
 הר"ן ורמ"ם כשיטת הגאונים  
 דר"ד פליג ולא נחלק כלל צין  
 נמאל על הקשר או לא, רק צין  
 חלזון לחלזון, וכן הוא נמאל  
 צאריכה צר"ן וצצ"י ולפ"ז ז"ל  
 הירושלמי הכי אלל דלריך להגיה  
 "הוא דחונר צלזון חלזון הא  
 צלזון חלזון חקור" וה"פ, לא  
 שני דזירק הדס ואוכל האלה  
 סמאל על קשר החלזון, אלל  
 נמאל על קשר החלזון חקור גס  
 הצ"ה, והוא כר' דוקתאי לפי  
 שיטת רש"י (ולשיטתו הסבמו  
 הרמ"ם הרמב"ם ורמ"ן) דנמאל  
 על הקשר צלזון חקור חת הדס  
 וצחלזון צ"ה חקורה וצצ"י ר"א  
 צסס ר"י וחונר דצין חלזון או  
 חלזון חקור והיינו כשיטת נן

הקשר ולחן ולא פליג אלל דר' ילחק לא ציחור דצרי  
 וקצרו דצחלזון לעולם אינו חקור רק הדס, הני דצי החליפא  
 דלחן לחלק צין קשר או לא אלל לעולם חלזון חקור וחלזון  
 חונר (כשיטת הגאונים) וע"ז פליג ר"ז וחונר הן דמח חלזון  
 חקור ח"ה כלל לחוקמי רק צבטתאל על הקשר דהיינו  
 צמקים זכרותו, ולכן יש נמאלה שפ"י נמאל על החלזון  
 יהיה חקור והיינו סמאל צמקים זכרותו של נוח והיינו  
 בנחפצט מקשר ולחן והיינו דקאנר גצי חלזון צמקים  
 זכרותו של חלזון חונר חקור חלזון חקור חלזון חקור  
 נוח שנינו אפרוח נולד והיינו נן הקשר ולחן דוק:  
 ר"י חונר ושנו חג: עיין הוס' ר"ן ורמב"ם שכתבו  
 ג"כ שר"י לא פליג על ת"ק רק נפרשה ורמ"ן  
 הצתיק הונכח כלורתא וכחנ' הר"ן שדעו שר"י  
 פליג על ת"ק, ואינו כן רק דלח"ק דצר פשיט' הוא דר"י נפרש לה"ק כדלמדין הבא צירובלמי:

הני

וקשקשה נשנוע לצום קשקשים כשריון ולחכי ה"ל דק  
הנדרה נקשקשת נותר: ת"ל ומשקשת. גרסי' וקאי על  
כנפיר דנשנוע רק אחד ודאי כן הוא קשקשת דנין ז' חין  
ציחיד ורבים רק ח' נקרא ג"כ קשקשה ור"י פליג וק"ל דנשיע

קשקשה שנים: שאין ראיה לדבר  
דאי התם כתיב ושריון קשקש  
הוא לצום: חני. הוקפתא ויכילתא

אין אח צריך לשאל. דודאי י  
לו כנפיר דכללל הוא כל ש  
לו קשקשת י' כנפיר: י'  
ליתן דג טהור. דלא תינח הואיל

ואיתקש לנחש דכתיב וליתן  
נחש צריח טונח הוא קנ"ל:  
שנאמר. וחזינן נחאי קרא דיש

לו צ' קנ"ל טהרה כנפיר  
וקשקשת: התשחה בו בצפור.  
ה"פ, הכי תוכל לשחוק צו ולעולל

צו תלות לניך ותענוגך כנו  
הליפור הזה הנהונה לך לאכלה  
ולתענוג צה. והלא דג טונח

הוא, ונשני דלא דג טונח היא  
דצחונה דג טהור הוא, חלל  
שחוק ליקח נוננו לאכילה

ולתענוג נשני שנוכן הוא ללדיקי'  
לע"ל, וה"ק התשחק צו חף  
שהוא דג טהור, התוכל לשחוק

צו כנו צליפור: לא הותר מן  
בלל איסור היא. צהנניה ובנו  
שפרסנו: והא כתיב בצפור. ה"פ

צשלנח אי ליתן דג טונח הוא  
היינו דקאמר האם תוכל לכבש  
ת"י כליפור הזה שהיא טהרה

נפורשה צתורה, והניגוד צניהם  
הוא רק הטונחה והטהרה, חלל  
חס ליתן דג טהור והניגוד

צניהם הוא אי האפשרות ונהו  
כליפור דוקא: מכיון שהיא  
מחוסרת שחיטה. היא ג"כ טונחה

ואסורה לו כנו הליתן שחוק  
עד צו צ' יצא יונתו, ולעפ"כ הליפור  
צנקל לשחטה ולהתענוג צה נשח"כ

הליתן ולכן קאמר חף כי הוא  
דג טהור נננע חתה ונלחכלו  
ולהתענוג וכי תוכל להקיר הנניעה

כנו צליפור שתוכל לשוחטה:  
בל ד"ת ירושלמי צבורים ריש  
פ"ג: בגין דמהדרי, טענח דמהדר

קרא לכתוב וכל אשר חין לו  
לא תחבלו, הא לאו הכא חף  
דריש דקרא נני נשנוע וכל

אשר חין לו לא תחבלו חפיה  
לא הוי נחייצ צל"ת, ושי"ע דל"ת  
הנח נכח עשה עשה היל' לשמש אין

בתיב כאן דרי' הוי כתיב כן  
הוי דרשין קרא צכלל ופרט  
ויעצוד כלל וישתחוה פרט, השתח

דכתיב ולשנוע חין כאן כלל  
ופרט חלל ריבוי ורצתה תורה  
כל העצודות: והא כתיב כל אשר לו

ריבוי ורצתה הכל: בגין דכתיב וא"ו  
הכלל ופרט חלל נחיק לו: וכל אשר במים ריבה  
צחונת גס חס חין כידון צכלל ופרט חלל צריצי' וניעוץ וריצו: מורני שבבורי

הולעים צנדיגים: מורני שבבהמה. וצנצלי הדרכים צנצחונה ופרט"י תולעים הנולעים צין צור לצקר כשמששין הצהונה: בהמה  
בשחיטה. וצחיה חיה חקורה נשום חצר מן החי והתולעים צלו מליקרי חצר מן החי וכשנשחטה הצהונה לא נחכי שחיטתה לחתיר

התולעים שיש להן חיות צפני צלמן וצחיקורי' קיינו, ולא דמי לצליל הנמלא צחונה דנפקא ל' ונקרא כל הצהונה האכלו: באש"ה  
צעלמח

כא 21 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

ובסנפירין בגון קיפיינות מנין אפילו אין  
לו אלא סנפיר אחת קשקשת אחת  
תלמוד לומר קשקשת רבי יהודה אומר

אין קשקשת פחות משנים ואף על פי  
שאין ראיה לדבר זכר לדבר דכתיב  
וישריון קשקשים היא לבוש, תני יש לו

קשקשים אין את צריך לשאל על סנפיר,  
סנפיר ואין לו קשקשת טמא, אין לו  
עבשיו ועתיד לגדל לאחר זמן בגון

הסילתונות והעפיין בשר, יש לו עבשיו  
ועתיד להשירן בשעולה מן הים בגון  
אקוניים ואפוניים ואמוניים בשר, רבי יוסי

בן דרומסקית אומר ליתן דג טהור  
הוא שנאמר \*גאווה אפיקי מגינים תחתיו  
חדודי חרש, אפיקי מגינים אלו קשקשים,

תחתיו חדודי חרש אלו סנפירין שלו  
רבי יודן בשם רבי יצחק חשייתיה לרבי  
יוסי והא כתיב \*התשחה בו כציפור

לא הותר מן כלל איסור הוא, והא כתיב  
כציפור אמר רבי מתנייה מכיון שהיא  
מחוסרת שחיטה כממאה היא, אמר רבי

אבינא כל לא תעשה שהוא בא מבח  
עשה עשה היא, אמר רבי אבון חייליה  
דרבי אבינא מן הדא, ממשמע שנאמר

\*וכל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו  
אין אנו יודעין וכל אשר אין לו סנפיר  
וקשקשת לא תאכלו, אלא ליתן עשה

ולא תעשה על הטמאין בגיין דמהדרי  
ובתיב, הא אלו לא הוי כתיב עשה הוא  
הוי כל לא תעשה שהוא בא מבח עשה

עשה הוא, כתיב \*וילך ויעבד אלקים  
אחרים וישתחוו להם ולשמש או לירח  
אמר רבי זעירא לשמש אין כתיב כאן

ברם ולשמש, לית כן כלל ופרט אלא  
ריבוי, התיב רבי בא בר זימנא קומי

דר' זעירא והא כתיב כל אשר לו סנפיר וקשקשת וכל אשר אין לו סנפיר  
וקשקשת מעתה אין כן כלל ופרט אלא ריבויים אלא בגין דכתיב וא"ו

אמר רבי יונתן בר מתנייה כל הן דאנא משבח וא"ו אנא מחיק ליה  
אמר רבי שמואל בר אבדומא הייתי אומר מה שבימים יהא אסורים

ומה שבגיות ושבבורים מותרין לפים כן ת"ל וכל אשר במים ריבה  
רבי בון בר חייא בשם רבי הגי' מורני שבבורי מותרין, מתניתא

פליגא \*ואת נבלתם לרבות מורני שבבהמה שניא היא בהמה שנייא  
היא בוורי בהמה בשחיטה. בוורי באסיפה בעלמא דביין דכתיב (\*) ואם

כל דגי הים יאסף להם: תני עולא קומי רבי דוסתאי מעי דגים ומורבי  
דגים

במדרב י"א

במדרב י"א

במדרב י"א

במדרב י"א

במדרב י"א



דעותא כ"כ, חזל קופך לטעם את הטעם ואף על פי  
שאקור לטעם את הטעם כמו שאקור לטעם את הטעם  
ריעותא היולתא מן לטעם את הטעם ודאי גדול יותר  
מלעולם את הטעם דאית ציה רק נשם איבוד  
נעמן ישראלי:

הדרן עלך פרק אלו מריפות. דגים אין נאכלים אלא על פי מומחה.  
חזר ותני קומי דג טמא משריץ דג  
טהור מטיל ביצים אמר ליה חזר בדך הדא תני או הדא תני בעי  
מיחזר, אמר לי רבי ועירא לא תחזור בדך ביציאתן הן נגמרת, רבי בא  
בשם רבי יודן אם אמר לך מלחמם נאמן נתן בר בא אמר חומי שמואל  
ידע אנא מפרשי בין עוברי דגים טמאין לטהורין עוברי דגים טמאין  
עגולין ושל דגים טהורין ארוכין, אחוי ליה הדא סלפיתא ומר כדון  
מהו אמרו ליה טמא אמר ליה לא ביש לי דאמרת על טהור טמא, ברם  
סופך דמר על טמא טהור:

הדרן עלך פרק אלו מריפות:

הדרן עלך פרק אלו מריפות:

**בהמה המכשה.** אורחא דמילתא נקיט דזה גורס קישוי הלידה ופי' שיש לה נכחוצים ונחלה ע"י ובעצרת והקש צלילתה ונפטי זה נוסדה לשחטה והחזיר קודם השחטה: מותר באבילה. האי מותר לא קאי חיד שהוליא דודאי אינו נותר בשחטה חנו ואפי' הוליאורו אחר שחטה חנו חי וחסה כנה שנים אקור כנשר הפורס וזן החי כדאמרין צצצלי וצצר צדה טריפה כיון שילא צצר חין לנחילתו נאקד וכן לא קאי על העיז דזה פשיטא דאפילו לא החזירה העיז נותר ע"י שחטה חנו. הלכך חנונין צצ"ק דלא כלך חלא לנזקס חתך דאם לא החזירה נוקס חתך נופטי בעונד על שפת הרחם אקור. ואם החזיר נוקס חתך נותר דקרינין ציה צהמה צצהמה: בילוד. ולריך בחי' לעליו וסחטה חנו לא נוסה לו עוד. ונוסיה שחט הוא צן ח' חי לו צן ט' וזה שהוא אקור ונחיתין צצן ט' ח' חתך מהעובר וצנשניות וצצצלי הג' חותך דאפי' לכתחילה שרי שהרי כל זמן שהעובר צנעי הצהמה נותר בשחטה חנו ואפי' נות לגנרי מותר: מן הטחול ומן הבדיות. כל האם. ונקיט הכי נוסוס דלא מטרפי צהן ואעפי' שהחיתן צהוך הצהמה אצד מן החי סן: **הלכה א':** רבי יודן שרח משאל. ירובלמי קדושין פ"ח ה"ד וכידה פ"ג ה"ד ומייתי לה הכא נוסוס דנוקסי על זה ונחיתין: שליא שיצאת מהצתי. דק"ל הנפלת שליא יושבת עליה יני טוונאה ויני טחרה דחין שליא צלא ולד חלא שנונח צתיכה. וננעי' ליה צגוונא דא חיד הדין לענין נכין יני טוונאה

ועהרה דהרי קפיקא הוא חס זכר לו נקצה: אם לדם מהור. כל זכר לידע נתי יכלו יני טחרה מוכין מיום הראשון: לדם טמא. נתי יכלו יני טוונאה לידה כל נקצה מוכין מיום שני דאזלינן צתרויהו לחונרה: הדא דתימר. שנוהנין עליו חונרה למוות מיום הראשון והשני. כשלא ילא עם השליא וולד. רק כיונח. ונוקפקא לן צחיה יוס ילא רוצה חצל ילא וולד גמור וודאי הלינין השליא צולד ונזה היום מוכין צין לימי טוונאה וצין לימי טחרה: מתניתא פליגא שליא וכו'. קישית הש"ס מחוקר הצצה. דהא ההם נקפקא נמי אקורה כנח צחיה נקלח ילא ג"כ ראשו והרי הוא כילוד ולפיכך גם נח שנסאר צחיה אקורה. וכל דקושית הש"ס הוא על רצ נחיתין דקאמר חצל ילא ענה ולד חין חוששין לולד אחר. והכא נננע שחפי' יס צפנים ולד אחר חפיה אקורה. דאמרין זה צפנים היה לו שליא אחרת ונמוחה. והשליא היה לו ולד ונימוחה. ונשני: תפתר בוולד קיימי. פ"י שאין קשורה לו חצל קשורה צולד ודאי שליא שלו היא והיא חפשה לוונר עוד דהאי "ופהר" חרצני נחיתין קאי דזול ננירי צולד שקשורה צו שליא. חצל חין דרך הש"ס לוונר "תפתר" רק על נוסנה וצרייהא: הרין בילוד. וה"כ כשילאת נקלחה צלי וולד וציוס השני עם הולד חנחי מוכין מיום השני. כחש שמה הוליא חת ראשו ענה וחור: שנייא היא שליא. דודאי לא חיישין קתמח לילית ראשו וחור. חלא חנונין דשליא כל וולד היא נחיתין צחיה ראשו וודאי ה"ז כילוד. ואפי' לרי' דמוקי נחיתין דלקונן צשחין סס וולד וחוששין מקום שמה ילא רוצה. היינו צשחין סס וולד כלל חצל היכי דאיכא וולד הלינין צו: קיימתיה כההוא וכו'. דאינו חולה רק צולד ולא צדצר אחר וצעי' הוא צירובלמי כידה פ"ג ה"ד חי הולין השליא צדמות צהמה חיה ועוף: דבר שאי אפשר. דלא מחרמי כחאי. גוונא: יצא רובו. כל אצד ונקלחתו נשאר

**בהמה המקשה לילד והוציא העובר** את ידו והחזירו מותר באבילה הוציא את ראשו אף על פי שהחזירו הרי זה כילוד. חתך מעובר שבמעיה מותר באבילה מן הטחול ומן הבדיות אסור באבילה זה הכלל כל דבר שהוא גופה אסור ושאינו גופה מותר: **הלכה א':** רבי יודן שלח מישאל לרבי לעזר שיילייא שיצאת מקצתה היום ומקצתה למחר. אמר ליה אם לדם מהור מונה מיום הראשון ואם לדם טמא מונה מיום שני. אמר רבי מתניתא הדא דתימר בשלא יצא עמה וולד אבל אם יצא עמה וולד בין לדם מהור בין לדם טמא אינו מונה אלא משעת יציאת הולד. מתניתא פליגא. שיילייא שיצאת מקצתה אסורה באבילה סימן וולד באשה וסימן וולד בבהמה. תפתר בוולד קיימי. מתניתא פליגא הוציא את ראשו אעפי' שהחזירו הרי זה כילוד שנייא היא שיילייא שנייא היא ראשו רבי בון בר חייא קיימתיה כההיא דרבי יוסי בן שאול בעא קומי דרבי מהו לתלות שיילייא בדבר שאינו וולד אמר ליה אין תולין שיילייא בדבר שאינו וולד. יצאת קשורה לו מהו. אמר ליה אין שונין דבר שאי אפשר. רבי בא בר חייא בשם רבי יסא איתפלגון רבי יוחנן ורבי לעזר חד אמר יצא רובו ילוד

מן הטחול ומן הבדיות: וזה שפרשנו כן פירשו רש"י והר"ן ז"ל. וכתב הרשב"א ז"ל דהיינו נוסוס דפשיטי ובעצרת והקש צלילתה ונפטי זה נוסדה לשחטה והחזיר קודם השחטה: מותר באבילה. האי מותר לא קאי חיד שהוליא דודאי אינו נותר בשחטה חנו ואפי' הוליאורו אחר שחטה חנו חי וחסה כנה שנים אקור כנשר הפורס וזן החי כדאמרין צצצלי וצצר צדה טריפה כיון שילא צצר חין לנחילתו נאקד וכן לא קאי על העיז דזה פשיטא דאפילו לא החזירה העיז נותר ע"י שחטה חנו. הלכך חנונין צצ"ק דלא כלך חלא לנזקס חתך דאם לא החזירה נוקס חתך נופטי בעונד על שפת הרחם אקור. ואם החזיר נוקס חתך נותר דקרינין ציה צהמה צצהמה: בילוד. ולריך בחי' לעליו וסחטה חנו לא נוסה לו עוד. ונוסיה שחט הוא צן ח' חי לו צן ט' וזה שהוא אקור ונחיתין צצן ט' ח' חתך מהעובר וצנשניות וצצצלי הג' חותך דאפי' לכתחילה שרי שהרי כל זמן שהעובר צנעי הצהמה נותר בשחטה חנו ואפי' נות לגנרי מותר: מן הטחול ומן הבדיות. כל האם. ונקיט הכי נוסוס דלא מטרפי צהן ואעפי' שהחיתן צהוך הצהמה אצד מן החי סן: **הלכה א':** רבי יודן שרח משאל. ירובלמי קדושין פ"ח ה"ד וכידה פ"ג ה"ד ומייתי לה הכא נוסוס דנוקסי על זה ונחיתין: שליא שיצאת מהצתי. דק"ל הנפלת שליא יושבת עליה יני טוונאה ויני טחרה דחין שליא צלא ולד חלא שנונח צתיכה. וננעי' ליה צגוונא דא חיד הדין לענין נכין יני טוונאה

ועהרה דהרי קפיקא הוא חס זכר לו נקצה: אם לדם מהור. כל זכר לידע נתי יכלו יני טחרה מוכין מיום הראשון: לדם טמא. נתי יכלו יני טוונאה לידה כל נקצה מוכין מיום שני דאזלינן צתרויהו לחונרה: הדא דתימר. שנוהנין עליו חונרה למוות מיום הראשון והשני. כשלא ילא עם השליא וולד. רק כיונח. ונוקפקא לן צחיה יוס ילא רוצה חצל ילא וולד גמור וודאי הלינין השליא צולד ונזה היום מוכין צין לימי טוונאה וצין לימי טחרה: מתניתא פליגא שליא וכו'. קישית הש"ס מחוקר הצצה. דהא ההם נקפקא נמי אקורה כנח צחיה נקלח ילא ג"כ ראשו והרי הוא כילוד ולפיכך גם נח שנסאר צחיה אקורה. וכל דקושית הש"ס הוא על רצ נחיתין דקאמר חצל ילא ענה ולד חין חוששין לולד אחר. והכא נננע שחפי' יס צפנים ולד אחר חפיה אקורה. דאמרין זה צפנים היה לו שליא אחרת ונמוחה. והשליא היה לו ולד ונימוחה. ונשני: תפתר בוולד קיימי. פ"י שאין קשורה לו חצל קשורה צולד ודאי שליא שלו היא והיא חפשה לוונר עוד דהאי "ופהר" חרצני נחיתין קאי דזול ננירי צולד שקשורה צו שליא. חצל חין דרך הש"ס לוונר "תפתר" רק על נוסנה וצרייהא: הרין בילוד. וה"כ כשילאת נקלחה צלי וולד וציוס השני עם הולד חנחי מוכין מיום השני. כחש שמה הוליא חת ראשו ענה וחור: שנייא היא שליא. דודאי לא חיישין קתמח לילית ראשו וחור. חלא חנונין דשליא כל וולד היא נחיתין צחיה ראשו וודאי ה"ז כילוד. ואפי' לרי' דמוקי נחיתין דלקונן צשחין סס וולד וחוששין מקום שמה ילא רוצה. היינו צשחין סס וולד כלל חצל היכי דאיכא וולד הלינין צו: קיימתיה כההוא וכו'. דאינו חולה רק צולד ולא צדצר אחר וצעי' הוא צירובלמי כידה פ"ג ה"ד חי הולין השליא צדמות צהמה חיה ועוף: דבר שאי אפשר. דלא מחרמי כחאי. גוונא: יצא רובו. כל אצד ונקלחתו נשאר

אפי' דעות עוף טהור  
ת יונה, ובתנו החוק'  
דעות יונת שחול חקור  
שאינו מנהקים, אבל  
גלי יונה אל שאין לה  
פרקז להיות כיתר צבא  
ד"ל הדירושלני ניידי  
רי הרמזים שבהז (צפ"א)  
שנאלא זה דעות שקן ו

75

אזרים אחרים ומהכס לא להקדש צרכים כלל, ונתתינן וי"ג נדות שהורה נדרשת צדן ובניי וביי האונת כן והלא

אלא

כני חציין הן הדברים הנדרשים מן הכתב ונוסח: התוכחות. ודרש נלשין יתרון שגלה גרס" וכן הוא צחגיגה חציין הדברים הקטנים

לכתב והיא היא, ונפלה גרס" חציין הן הדברים הנדרשים מן הכתב

הפך מן הדברים הנדרשים מן הכתב, ודאי ג"י נפוצה היא, והנה רש"י ז"ל פ"י בגיטין (ק.) "מן הכתב" הוא הנדרשים בכלל ופרט ושאר

י"ג נדות, ולא יתפרש הירושלמי לפי פירוש, חדל דכל ההלכה הצאין ודיוק הכתובים צלירוף

ה"ג נדות צאונת ונרצין הם נהלגו"ו, ובוד נאלי קאמר חציין הדברים מן הכתב נאלי עדיפא

ה"ג נדות מן הלגו"ו, אדרבה הר"ג ז"ל מקורא ל"ג נדות דברי קופרים כהן צפ"צ נהלי

קיומא נות שהלגו"ו לאו דברי קופרים הוא, לכן נראה "דנן הכתב" קורא לדרשה הנכונת

על הקרא מונס כדרשה הקפרא וכו' דנקנך על דיוק הקרא, "וע"פ קורא להלגו"ו וי"ג נדות והנה

נרצין על שכתב, אצל הקטנים ועדיפא וד"ל:

אלו מוליחין דפתריהן: בעלה מנע כל קפק דקאי על

מייקדי חמונות השליש, שכתבו חורה נשיחם על קפר, וקראו לו

"זרית החדשה" להיפך מן זרית הישנה שכרת ה' צ"ה עס

נשה וישראל, ועד היום קורין לחורה נשה "חורה הישנה" וגם

דברי נביאים והנה השלוחים כתבו על הגליונה, ולכן קאמר

דאם היה לנו רק חורה שכתב היה אלו נחפארים ואומרים גם

לנו חורה כחוצה על הקפר ומגילות דברי נביאים, או נאמר

דפתריה על הפירושים שעשו חכמים לחורה נשיחם, עכשיו

ק"ש לנו חורה שצנ"פ לפרש ולצנר ולהשלים חורה שכתב

חורה היתרון לתוס' חורה נשה חונת וד"ל:

חדל חור חס שונת נשה שצפה: נחמדרש רצה שדרכו

להציא הירושלמי ולפרשו מוכרח נה שפרשנו, דהכא חיתא צשמות

רצה פנ"ז, רצי יומן ור' יהודה צר שונעון ר"י חור בתב לך

את הדברים האלה, כי על פי הדברים האלה חורה שכתב

ושצנ"פ כרתי אתך זרית ואם חורה חותן ועשית מוס שצנ"פ

צכתה ונה שכתב צנ"פ חינו מקבל למה שכך נחתיה שכתב וצנ"פ

ור"י צנ"פ כתב לך וכו' ונשני: כלהון חד טעמא. כלומר נעטעס דק"ל לר"ה

עפ"י צקמייחא חינו צבור נעטעס זה גיפא ק"ל צצתרייתא ח"ז

מכור וכן חידך: בתחילה קידוש. ר"ה ק"ל דלמפרע הוא קדוש ורוב הראשון דרך דופן

הוא הלכך חינו צבור מיעטעס זה צצתרייתא ח"ג דצרוצא חוי לידה וצבור צלילה ח"ג חיי כי נפיק

רוצה חוי לידה, ואגלאי צולתא לנפרע דמכירה לכותי לאו מכירה היא: ברובא הוא דקדוש. כלומר נכאן

ולהצא הלכך צקמייחא חרי ח"ב וצצה צרחס וצתרייתא חנה צהחילת לידתו חולין חוי ומכירתו לכותי חוי

מכירה חוי לא קדוש עוד צמה שילא ח"ב, ואפי' ילל

אלא כיני חביבים הן הדברים הנדרשים בכתב מן הדברים הנדרשים מן הפה

רבי יודן בן פזי אכתב לבס רובי תורתיו אלו התוכחות, אפילו בן לא כמו זה

נחשבו אמר רבי אבון אלמלי כתבתי לך רובי תורתיו לא כמו זה נחשבו

מה בינן לעממין אלו מוצאין ספריהן ואלו מוצאין ספריהן, אלו מוצאין

דפתריין ואלו מוצאין דפתריין, רבי חגי בשם רבי שמואל בר נחמן נאמרו דברים

בפה ונאמרו דברים בכתב, אין אנו יודעין א"י זה מהן חביב, ברם מן מה דכתיב

\*כי על פי הדברים האלה ברתי אתך ברית ואת ישראל, הדא אמרה אותן

שבפה חביבין, רבי יצחק ורבי יודן ב"י רבי שמעון, חד אמר אם שמרת מה

שבפה ושכתב אני כורת אתך ברית ואם לאו אין אנו כורת אתך ברית,

והורנה אמר אם שמרת וקיימת מה שבפה ומה שכתב אתה מקבל שבר ואם לאו

אין אתה מקבל שבר, רבי יהושע בן לוי אומר עליהם ועליהם, כל ככל דברים

הדברים מקרא משנה תלמוד ואגדה אזה מה שתלמוד, ותיק עתיד להורות

לפני רבו כבר נאמר למשה מסיני, מה טעם יש דבר שיאמר ראה זה חדש הוא

משיבו חבירו ואומר לו כבר היה לעולמים רבי זעירא בשם שמואל אין למדין לא

מן ההלכות ולא מן ההגדות ולא מן התוספות אלא מן התלמוד, אמר רבי

סימון סלקיין רבנן להבא ואמרין מילין דאוק ביומי דרבי הושעיא רובה לא

אמרין בותייהו אתפלגון רבי הונא ורבי יוסי מבברת שיצא חד שלישי דרך

דופן ותריין דרך רחמה רבי הונא אמר אינו בבור רבי יוסי אמר הרי זה בבור

ואתיין אילון פלוגותא כאינון פלוגותא דאתפלגון מבברת שיצא חד שלישי

ומברו לכותי ואחר בן יצא בולה רבי הונא אומר הרי זה בבור ורבי יוסי אומר

אינו בבור, איתא חמי, בולהון חד טעמא הוא מן דמר בבור בתחילה קדוש

בקמייחא אינו בבור בבתרייתא הרי זה בבור, ומן דמר בבור ברובה הוא דקדוש

בקמייחא הרי זה בבור בבתרייתא אינו בבור

ונושני: כלהון חד טעמא. כלומר נעטעס דק"ל לר"ה עפ"י צקמייחא חינו צבור

נעטעס זה גיפא ק"ל צצתרייתא ח"ז מכור וכן חידך: בתחילה קידוש. ר"ה ק"ל

דלמפרע הוא קדוש ורוב הראשון דרך דופן הוא הלכך חינו צבור מיעטעס

זה צצתרייתא ח"ג דצרוצא חוי לידה וצבור צלילה ח"ג חיי כי נפיק רוצה חוי

לידה, ואגלאי צולתא לנפרע דמכירה לכותי לאו מכירה היא: ברובא הוא דקדוש.

כלומר נכאן ולהצא הלכך צקמייחא חרי ח"ב וצצה צרחס וצתרייתא חנה

צהחילת לידתו חולין חוי ומכירתו לכותי חוי מכירה חוי לא קדוש עוד צמה

שילא ח"ב, ואפי' ילל

נדות שהורה נדרשת צדן ובניי וביי האונת כן והלא

אכתב שצנ"פ נרצין: חביבין הנדרשים בכתב. דהוי דצר

לכמו זר נחשבו, דע"י התוכחה

יקוצו לצ צנים לאציהם שצנ"פ: אלמלי כתבתי. כלומר חף חס

כתבתי לבס רובי תורה צכתה חס לא כתבתי לבס תורה שצנ"פ

היינו נחשבים צצני העולם כמו זרים שגם להם תורה כחוצה

על הקפר וגם מגילות בתיונות פתרון חכמיות, עתה י' יתרון

לישראל חורה שצנ"פ והלגו"ו: דפתריהן. צלשון יון מגילה כחוצה

על עור ולקחה פה ללשון פתרון שכתבו שנה פתרון: על פ"י.

רנו על חורה שצנ"פ ולצילאמר שדברים הנדרשים מן הכתב

חצי, שס הפ"י שהם יותר עיקרים והכא פ"י שאל לא

החורה שצנ"פ לא היינו יודעים פ"י חורה שכתב: רבי יצחק.

ורבי יודן. ה"פ דהנה רישא דקרא כתיב, כתב, לך את הדברים,

וכיפא כי עפ"י הדברים ונרצו לחורה שכתב וצנ"פ ששיתן שוין

נרצוה אחד כתב, והנה שנייה היא צלל לשונות ולשון דברי

התורה צלל האדם והוא השקידה צתיה"ק יוס ולילה, וקיום הוא

קיום הנאות צפיעל, וחד חור שצ"י שקידת ושימור חורה שכתב

וע"פ חור כריות הצרית צין ישראל לאציהם שצנ"פ ואידך

לא פליג רק קאמר דאם ישמרו התורות וגם יקיימו לא די

צכריתת צרית חלא שח' הטוב יצא על שברס: עליהם ועליהם

פ"י נדלל כתיב עליהם כל דברים וכתב וצליחם, ככל, הדברים,

והאגדה נקשרת עם העקרא והתלמוד עם המוסנה, ומרצה

ריצוי ח"ג חף נה שחלמיד ותיק עתיד לחמש: מה טעם. כלומר

והרואה לזה הוא, שח"ח יצא צונשנתו ויחמר שחירש דצר

חדש והשני משיצו שצנר חמור נשנתי דר"ע כות"י (כש"ס ריש

צ"צ): אלא מן התלמוד. שכולל הכל והוא סוף הנושא ומתן של

ההלכה: דרך דופן. (קייצער שניט) ואח"כ נפתחה רחונה וילא כולו:

ר"ה אמר. טעמו מפרש לקמן: ה"ו בבור. ניתן לכהן וקרב ע"ג

המוצא: איתא חמי. צתניה חל הני חרי פלוגתא קתרי אהדדי

דצקמייחא חור ר"ה חינו צבור ור"י ה"ז צבור וצצתרייתא לחיפך

לר"ה כלומר נעטעס דק"ל לר"ה עפ"י צקמייחא חינו צבור נעטעס

זה גיפא ק"ל צצתרייתא ח"ז מכור וכן חידך: בתחילה קידוש. ר"ה ק"ל

דלמפרע הוא קדוש ורוב הראשון דרך דופן הוא הלכך חינו צבור מיעטעס

זה צצתרייתא ח"ג דצרוצא חוי לידה וצבור צלילה ח"ג חיי כי נפיק רוצה חוי

לידה, ואגלאי צולתא לנפרע דמכירה לכותי לאו מכירה היא: ברובא הוא דקדוש.

כלומר נכאן ולהצא הלכך צקמייחא חרי ח"ב וצצה צרחס וצתרייתא חנה

צהחילת לידתו חולין חוי ומכירתו לכותי חוי מכירה חוי לא קדוש עוד צמה

אלא חס"כ הרוצ: צורכיה לדקמייא ה"פ דהנה חי פליגי בחדא מונילם שמעין חידך דחד טענה הוא, וקאמר דכל חדא ה"ל דהנהלוקה הוא רק לחונורא ולא לקולא קנול דכל אחד צין לקולא וצין לחונורא פליגי וכן הוא צצצלי: **משנה:** את ידו. לתוך מעיה מהור. ופרש בגמרא טעמיהו: וכן האשה. צצצלי לא גרסי' וכן, וצחונה לפי שיטה הירושלני לקמן ספיר גרסינן: החיה טמאה טמאה שבעה. חפ" לנולד דק"ל טענה צלועה חיה נטמאה דחם כל אשה נכקה ירכיח והחיה קצורה שעדין לא ילד חוץ לרחם, וצחונה כצד ילד פדחתו חלל צרועה לא חיישי' דרחנה של צחונה גלויה: והאשה מהורה. דלשה נדרגשת כשהולד מוליד ראשו חוץ לפרוצדור: **הלכה ג':** שמעין דרבנן. דאמרין צין צחונה טהורה וצין צחונה טמאה טהור: מומאה בלועה היא. וטומאה צלועה חיה נטמאה אחרים כדלקמן: ותני בן. נשנה נקולות פ"י נ"ח: ואוכל בתרומתו. דטומאה צלועה חיה נטמאה: ממה. ולא חסדי עוד טבילה אדם: וממאתו. שנגע צו הטבעת צילחתו: את מהרה בלועה. כגון צלע טבעת טהורה וכנסק לאלה המט הטבעת חיה טמאה דטומאת צית הפתחים היא: חיילה דר"י ברבבין. עיקר ראייתו נמי מהא נסתין גופא כהזכירו רצון דקסרין דטומאה צלועה חיה נטמאה והוא רישא דנהניתן התם, כלומר נה חתא ר"י צי ר' צון לאשמעין הא רישא דנשנה כהזכירו כצד רצון דקסרין הוא: הזה. צלעיו ושנה צצצלי, וחסי' הקיאה, דאם הקיאה קודם טבילה נטמאה ע"י שנגע צילחתה: במה שהיתה. טהורה דטומאה צלועה חיה נטמאה: וראות. ודאי טעמיהו נוסוס טומאה צלועה, ח"י חר"י קאי "וילוח" דודאי כיון דטענה דרבנן נוסוס טומאה צלועה דלא נטמאה ודאי דק"ל לר"י טומאה צלועה נטמאה ולפיכך קאמי' צטומאה טמאה: מה רבנן וכו' הש"ס קסקלי' וטרי' חירצנן כר"י ור"י יוקי הגלילי כר"ע: דתנינן תמן קפרי צנדצר והוצא צצלי נוכלתן ולידה (נ"צ): עובר במעי אשה. טעון הוא

בכור. צורכיה לדקמייא וצורכיה לדבתרייתא אלו הוי תנינן לדקמייא הוין אמרין רבי יוסי לחומר פליגי ברם דבתרייתא קיל הוא ולא פליגי הוי צורכיה לדבתרייתא אלו הוי תנינן לדבתרייתא הוין אמרין רבי הונא לחומר פליגי ברם בדקמייא קיל הוא ולא פליגי הוי צורכיה לדקמייא וצורכיה לדבתרייתא: **משנה:** בהמה שמת עוברת בתוך מעיה והושיט הרועה את ידו ונגע בו בין בבהמה טמאה ובין בבהמה טהורה מהור ר"י הגלילי אומר בממאה טמאה ובטהורה מהור: וכן האשה שמת וולדה תוך מעיה ופשטה החיה את ידה ונגע בו החיה טמאה טומאת שבעה והאשה טהורה עד שיצא הולד: **הלכה ג'.** רבנן דקסרין בשם רבי שמעון בן לקיש טעמא דרבנן מומאה בלועה הוא. ותני בן בלע טבעת טמאה טובל ואוכל בתרומה הקיאה טמאה וטמאתו רבי יוסי בי רבי בון לא סוף דבר טומאה בלועה אלא אוקה מהרה בלועה. אמר רבי אבון חיילה דרבי יוסי בי רבי בון מן הדא מתניתא דרבנן דקסרין בשם רשב"ל דתנינן בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת והזה ושנה וטבל והקיאה הרי היא כמו שהיתה. טעמא דרבי יוסי הגלילי טומאה בלועה מטמא ודכוותיה מהרה בלועה מטמא אמר רבי מנא ויאות ומה רבנן ברבי ישמעאל ורבי יוסי הגלילי ברבי עקיבא. דתנינן תמן \*וכל אשר יגע על פני השדה להוציא עובר במעי אמו דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא

עפ"י הורה שצכתו וצצצ"פ כרתי אתך צרית ע"נ שאתה קורא צהס וכו' חלל שדצרי ר"י שם קאי על דצריס שצכתו אי את רשאי לוור עפ"י והבא על קיום הנולות. ואולי ג"כ בונת הנדרש כן שלא קיינות והיינו ע"י שחפשת לך קולות וחלפת הלנוודים ודוק: **הלכה ג'.** טענה דרבנן טומאה צלועה היא: וצצצלי קאמר הש"ס ו"ע חנור ר"ח קו"ח חס הועילה חנו להחירו צחילה לא תועיל לו לטהרו מידיו נצלה חשכחן צחונה טהורה צחונה טמאה נכלן חנור קרא וכו' יעות ען הצחנה זו צחונה טמאה. אשר היא לכס לחללה זו צחונה טהורה. חתק צחונה טמאה לצחנה טהורה וכו' והקשו התוס' והרשב"א ז"ל ונאי פריך ו"ע הא טומאה צלועה היא. והירלו (וכן כתב רש"י ז"ל) דקנול דאפי' לר"ע דאמר לקמן דעובר צמעי אשה חף שהוא טומאה צלועה, טמאה, צצחנה נודה נוקר"ח, והרצ צעל הנולד כתב דקנול היכי דליכא טומאה צלועה דלא הוסיט הרוצה את ידו צמעי חסם כדפרשנו רק שהעובר מוליד את ידו ונגע צו הרוצה והו' כחצר הנדולדל צצחנה עלמה ולא נטמאה. וצירושלמי לפיכך מפרש דטעם דרבנן ור"י נוסוס טומאה צלועה הוא ומוקמנן צין לר' ישמעאל וצין לר"ע כדלקמן, ועיין תוס' (ע"צ. ד"ה וחכמים חוננים:

**ניחא** טהורה טמאה: הגי' שכתבו מוכרחת. חלל יש לקיים גם הגירסא שלפנינו. וה"פ דר' יודן צעל אי שנייא לר"י הגלילי צין עובר צמעי אשה או צמעי צחונה, אי קאמר רק דר"י מודה צצחנה טמאה והוא לא ק"ל כן רק דטומאה צלועה נטמאה, או דק"ל כר"י מנש וצחנה נחלק צין אשה לצחנה דצחנה טהורה וכן צחנה טהורה העובר

אמר עובר במעי אמו רחמנא טמא דבתיב הנוגע במת בנפש אי זה הוא מת בנפש של אדם הוי זה עובר שבמעי אשה מה דמר ר"ע בעובר שבמעי אשה מה דאמרין רבנן בעובר במעי בהמה. ורבי יוסי הגלילי מה דמר רבי ישמעאל באשה טהורה מה דמר ר' יוסי הגלילי בבהמה טמאה רבי יודן בעא שנייא לר"י הגלילי בין עובר במעי אשה ובין עובר במעי בהמה ניחא מהרה טמאה בתיב בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה נבלת בהמה טמאה ולא נבלת בהמה

וקרא על פני השדה כתיב: מת בנפש. ונת שהוא נפשו אחרת והתם חונרין דר"ע מנעי ליה לקרא דר"י לרצות גולל ודופק ונה שחין כן לר"י גולל ודופק הלכתא גמריה לה, ור"י מנעי לו לקרא דר"ע לרציעת דם הנא ונ המט: מה דמר ר"ע. לעולם רצנן חפ"י כר"ע ור"ע נמי ק"ל דטומאה צלועה לא נטמאה חלל דצחנה גזירת הכתוב הוא דאעפ"י שהוא טומאה צלועה טמא. והיינו דקאמר "רחמנא" טמא"י חפ"י דצעלנא טומאה צלועה חיה נטמאה הכא טמא הכחז נשח"כ צעזר. צמעי צחנה ק"ל טומאה. צלועה לא נטמאה: ור"י הגלילי. נמי ונלי חנור לך חלל דאנרי חפ"י לר"י ור"י לא קאמר חלל צחנה טהורה וכן צצחנה טהורה נמי כן נשח"כ צחנה טמאה: ר' יודן בעא. ה"פ מי חונרין דר"י הגלילי כר"י ק"ל דאשה העובר שצמעי טהורה, והלכך לא פליגי על קיפא דמהניתן דאשה טהורה רק החיה טמאה נוסוס גזירה כדפרשנו צמעי טמאה, או דילנא ה"ק דאפי' ר"י דק"ל עובר צמעי אשה טהורה נודה הוא צצחנה טמאה חלל הוא לא ק"ל כן ופליגי גם על קיפא דמהניתן ולא חפשי' חצני כדרך זה הש"ס דלא קאמר "תיקו": ניחא מהורה. ג"י זו חלל לייצב דהא ר"י הגלילי ק"ל דטומאה צלועה



העובר טהור דק"ל טוונאח צלועה לא נטוונא ודער וונע  
לחמרינן לעיל דר"י הגלילי ק"ל טוונאח צלועה, וא"כ  
פריך ניחא טהורה אכל טוונאח וי"ט וכן הוא צצצלי  
דנצליא האי קרא למיליך דעיצר צנעי צהונה טוונאח טמא

והיינו נשום דההם ידענו דעובר  
צנעי צהונה טהורה ונקו"ח, אכל  
טוונאח גזירת הכתוב הוא, והא  
דלא נקפקא או נאמר דה"ק  
אף ר"י נורה צהונה טוונאח  
והוא ל"ט ח"כ מ"ט דצהונה  
טהורה, ד"ל דק"ל דכל כנה  
דלא ילא לאויר העולם לא  
נטוונא, רק כשנטוונא חמו הוא  
ג"כ טוונא נשום דטהרה צלועה  
נטוונא ונינו היותו קוצ להפך  
הגירסא וכמו שפרשנו צפנים:  
**משנה** הצער טהור: כתבו  
התוס' דעובר טפלים  
אפי' ונת חסוד כחי דכיון דנחמי  
ליה שחיטה חמו להחירו אף  
צאכליה, ונראה שכתבו זאת דלא  
תינא דוקא כשחי או נאמר  
דצהונה חיה אין נקצלת טוונאח  
אכל ונת ה"א דנקצל טוונאח  
קמ"ל דאפי' שהוא ונת הרי  
הוא יותר צשחיטה חמו צין חי  
וצין ונת חמו חיה היל:

**הלכה ד'** נהניחא ון תנא:  
וא"כ הא נפירש  
חמורו רצין ונגע טריפה שחיטה  
והיינו ע"כ בדפרשנו דאפי'  
שחיטה הצהונה חיה נהרת  
האזר לאכליה ונטהרת אותו נידוי  
נצלה, ואי טעמא נשום טוונאח  
צית הקהרים אפי' אי שחיטה  
הצהונה חיה נהרת אותו נני  
ו"ל דק"ל להפ"ק דודאי עיקר  
טעמא נשום טוונאח צית הקהרים  
אכל דנהניתן לדבריו דר"מ  
קאמרי לדין ליכא טוונאח כלל רק  
לדיך דק"ל טוונאח צית הקהרים  
נטמא עכ"פ שחיטה חמו טהור  
אותו נידוי נצלה, והנה ר"מ  
לפי הנראה מהתוספתא וקפרא  
המונח לקנון לא קנל תפלות  
חכמים דהקצרה צקל יס לדחות  
כמונא דה"כ דלחבי לריך  
קרא ולפ"ז י"ל דנאחר שילפינן  
להא דטריפה שחיטה ונטהרת  
נקרא, לקנון צאנות טעמא דרצין  
י"ל דאף אי טוונאח צית הקהרים  
נטמא שחיטה חמו נטהרת,

וצצצלי חמרינן דאף ר"י דק"ל טוונאח צית הקהרים לא נטמא  
מודה לר"י דנשעת פרישתו נאזר נקצל טוונאח, א"כ כל  
העמוד לחתוך כחתוך דמי, ולפ"ז לרצין ע"כ עיקר טעמא  
נשום שחיטה חמו נטהרת, וצוד י"ל דה"ק נהניתא ון  
תנא ר"י ואפילו אי תדמי ונה דקאמרו חכמים, דנה  
טריפה שחיטה ונטהרת אף שחיטה צהונה טהור את  
האזר, נקצרה, הנה אפי' אין הצער נגע נצלה דטוונאח  
צית הקהרים הוא ולא נטמא, והא דלא קאמרינן כן צמנה  
לאחלה, היינו נשום דנגע טריפה שחיטה ונטמא קדשים  
נדרצין נשח"כ נשום טוונאח צית הקהרים לא נטמא  
כלל:

**תני** חמר להן ר"י: צצצלי נכילתן הציא רק הרישא  
ופריך מאי קאמרי, ומשני חקורי מחקרי וה"ק  
כמו

בהמה טהורה הוי זה עובר שבמעי  
בהמה, במעי טמאה טמא ובמעי טהורה  
טהור:

**משנה.** בהמה המקשה לילד והוציא  
העובר את ידו והתבה ואחר  
כך שחט את אמו הבשר טהור, שחט  
את אמו ואחר כך התבה הבשר נגע  
נבלה דברי ר' מאיר, וחכמים אומרים  
נגע טריפה שחיטה, דמה מצינו במריפה  
ששחיטה מטהרתה אף שחיטה בהמה  
תטהור את האבר, אמר להם ר"מ לא  
אם טהורה שחיטה טריפה אותה דבר  
שהוא גופה תטהור את האבר דבר  
שאינו גופה, מנין למריפה ששחיטה  
מטהרתה, בהמה טמאה אסורה באכילה  
ומריפה אסורה באכילה מה בהמה  
טמאה אין שחיטה מטהרתה אף טריפה  
שחיטה אינו מטהרתה, לא אם אמרת  
בבהמה טמאה שלא היתה לה שעת  
הבושר תאמר במריפה שהיתה לה  
שעת הבושר, מול לך מה שהבאת הרי  
שנולדה טריפה מן הבטן מנין, לא אם  
אמרת בבהמה טמאה שכן אין במינה  
שחיטה תאמר במריפה שיש במינה  
שחיטה וכן בן שמונה חי אין שחיטתו  
מטהרתו לפי שאין במינו שחיטה:

**הלכה ד'.** מתניתא מן תנא רבי  
יוסי היא דמר שומא  
בבית הסתרים לא מטמא דתנינן תמן  
שלשה על שלשה שנחלק טהור מן  
המדרס אבל טמא נגע מדרס אמר ר'  
יוסי וכי באיזה מדרס נגע זה, אלא אם  
כן נגע בו הזב מטמא נגע זב ותני  
עלה מתניתא ר' מאיר היא דמר שומא  
בבית הסתרים מטמא: תני אמר להן  
ר' מאיר מי מטהר עובר זה מן המגע  
אמרו לו שחיטה אמו מטהרתה, אמר  
להן אם שחיטה אמו מטהרתה מטמאת  
מגע לא תטהרנו לאכילה, אמרו לו הרי  
לפניך

צלועה נטוונא חלא איפשא גרקינן ניחא טוונאח, טהורה  
ו"ט ונשני דגזירת הכתוב הוא:

**משנה:** וחבתה, כדי להקל הלידה, ואזר ון החי שנחמד  
נטמא כנצלה אפי' הבשר טהור, צער העובר

שנאזר צצצין, ואף שנגע צאזר  
הנחמד שהוא טמא דאין צהונה  
נקצלת טוונאח נחיים: מגע נכילה.  
דצער העיצר נגע צאזר ון החי  
דמטמא כנצלה, ואפי' שקודם  
שחטנו נגע צית הקהרים הוא  
ולא נטמא, ונטוונא הוא נשום  
שעת פרישה לכ"ע: מגע טריפה  
שחיטה, שאינה נטמא ונטמא רק לקדשים  
ונדרצין, דאפי' ששחיטה הצהונה  
חיה נהרת אותו נידוי לאכילה  
נטהרת אותו נידוי נצלה:  
שאינה גופה פ"י נדילא לחון:  
מנין למריפה, שהרי הקצרה  
נומנת להפך להקשה לצהונה  
טמאה שאין שחיטה נטהרתה  
כדיליך להקצרה צה"כ: שעת  
הבושר, דצהונה הטמאה לעולם  
אסורה באכילה נשח"כ טריפה  
וניתרת היתה קידם שנטרפה  
מול לך, דנזה אין רחיה, דהינח  
צהונה שנטרפה אכל נטרפה ון  
הצנן ונה ח"כא לננינא: שיש  
במינה שחיטה, ולא נפקא וכלל  
לאן ונקר, וקצרה נותנת  
ששחיטה ונטהרתה ולא חילוקך  
קרא כדאמרינן צמנה דוכתא הא  
לונה לי קרא קצרה היא וצאנות  
לקנון צמנא יליך לה נקרא  
והוא צרייתא צה"כ: בן שמונה חי  
שנולד חי ושחטו אין השחיטה  
נטהרתו ונטוונאח נכילות, ורק  
בשהוא צנעי חמו יותר צשחיטה  
חמו, ו"ל דה"ק הוהיל וצנינן  
שהא צמנה שחיטה ח"כ צן חי'  
חי שאין צמנו שחיטה לא הוי  
צכלל צקר ולאן ואין שחיטתו  
נטהרתו נידוי נצלה:

**הלכה ד'.** מתניתא, כלומר  
קתם חכמים החלוקים  
על ר"י דנשעת דקתני וחכמים  
חומרים נגע טריפה שחיטה ר"י  
הוא, דק"ל דטוונאח צית הקהרים  
לא נטמא: ג' על ג' שהיה טמא  
נדרס: שנחלק, ולא נאזר צכל  
אחד שיעור נדרס, אפי' ק"ל  
לח"ק דטמא נגע נדרס נפני  
שנגעו זה צזה צעודן מחוצרים

ואפי' טוונאח צית הקהרים הוא ק"ל דטמא:  
וכי באיזה מדרס נגע, והלא טוונאח צית הקהרים הוא ולא  
נטמא, וכתבו התוס' דנייני שצחילא כשנטוונא נדרס,  
היה שם פשוטי כלי עץ ונפסיק צין רגליו לצגה, דלח"כ  
הרי צא לו נדרס ונגע צז ציחד חס היה יחף, או נדרס  
ונגע נדרס חס היה נעול וצגוונא שצא צצת אחת אפי'  
ר"י מודה שנגע בו הזב, נקמי נדרס או שדרס עליו יחף  
דהוי נדרס ונגע צז צצת אחת: מתניתא ר"י ק"י  
ש"י דטמא דר"י נשום: דטוונאח צית הקהרים לא  
נטמא: תני הוקפתא נכילתן: אמר להן ר"י, התוקפתא  
מפרש' כל הנשא ונתן שהיה צין ר"י לחכמים, וצמנה  
הוא צקילור: לא תטהרנו לאכילה, לר"י כל כנה דלא  
נלינו כהאי גוונא שטהרת נידוי נצלה ואסורה באכילה.  
הקצרה

הקצרה כותנת יותר שחיתה חמו יתירו זאכילה כמו שהיא לפניה ואח"כ נוצר עוד צריכתה והיינו דשחיתה להתר זאכילה זא ולכתי חילוק קרא לנעט שהרשונה הוא תוספת דר"ח ורק דלא ליהנו צריכתה דהנה עומדת שחיתה חיה ונותרה כדליתא צה"כ כהונן עד דנחקקו כמו שהיא בתוספתא והשניה היא דה"א דא"ג דאין שחיתה נועלת להחירה לזאכילה עכ"פ צריכתה דר"י הוסיף וכבר בארנו שכל חקורי נחקרי צחוקפת' הוא ע"י ליוודם צ"פ:

**משנה:** בן ט' חי טעין שחיתה: מה שפרשנו שחיתה מחלוקת ר"י וחכמים אי חדשה או חדשים ולידה גרונה כן פרש"י ז"ל ואי קשיא ל"כ בן ט' מת חנוכי נתייר ר"י. ולי"ט אין ה"כ, וי"ט לא פליג צריכת דקתני מלא צה בן שמונה חי או מת או בן ט' מת ליפליג ולומר דבן ט' מת אין לו תקנה, ותיירון הרמב"ם ז"ל דכל דליכא שחיתה צגופי כמו צריכת נידה ר"י דמתרבו מכל צחוקפתא ונשאל בן ט' חי דליכא שחיתה צגופי לא אחרני:

**הלכה**

מטהרתה מניין ברם כבר איתמר חברין מעמא יוכי ימות מן הבהמה פרט למריפה ששחמה חורו ודנו דין בהמה טמאה אסורה באכילה ומריפה אסורה באכילה מה בהמה טמאה אין שחיתה מטהרתה אף מריפה לא מטהרנו שחיתה. לא אם אמרת בבהמה טמאה שלא היתה לה שעת הבושר תאמר במריפה שחיתה לה שעת הבושר, טול לך מה שהבאת הרי שנולדה מריפה מן הבטן מנין לא כי אם אמרת בהמה טמאה הרי אין למינה שחיתה. תאמר במריפה הרי יש במינה שחיתה. בן שמונה יוכי שיש למינה שחיתה ואין שחיתה מטהרתה אל תתמה על המרפה שאף שיש למינה שחיתה שחיתה אינה מטהרתה. תלמוד לומר מן הבהמה יש בהמה מטמא ויש בהמה שאינה מטמא ואי זה הוא מרפה ששחמה. בעיין למקרוץ חמין לבעל התאניה. אמר לון מרגליי מסר לי אבוי ובדון אולפין דין היא לא השם הפוסלה מן האכילה מביאה לידי טומאה ברם מיתתה אף מריפה בן כלך לדרך זו בהמה טמאה אסורה קודם מיתתה ומריפה אסורה קודם מיתתה מה בהמה טמאה אין שחיתה מטהרתה אף מריפה בן תלמוד לומר מן הבהמה יש מן הבהמה מטמא ויש מן הבהמה שאינה מטמא פרט למריפה ששחמה:

**משנה:** השוחט את הבהמה ומצא בה בן שמונה חי או מת או בן תשעה מת קורעו ומוציא את דמו מצא בה בן תשעה חי טעין שחיתה וחייב משום אותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים אומרים שחיתה אמו מטהרתו רבי שמעון שזורי אומר אפילו בן חמש שנים וחורש בשדה שחיתה אמו מטהרתו קרעה ומצא בה בן תשעה חי טעין שחיתה לפי שלא נשחמה אמו:

הקצרה כותנת יותר שחיתה חמו יתירו זאכילה כמו שהיא לפניה ואח"כ נוצר עוד צריכתה והיינו דשחיתה להתר זאכילה זא ולכתי חילוק קרא לנעט שהרשונה הוא תוספת דר"ח ורק דלא ליהנו צריכתה דהנה עומדת שחיתה חיה ונותרה כדליתא צה"כ כהונן עד דנחקקו כמו שהיא בתוספתא והשניה היא דה"א דא"ג דאין שחיתה נועלת להחירה לזאכילה עכ"פ צריכתה דר"י הוסיף וכבר בארנו שכל חקורי נחקרי צחוקפת' הוא ע"י ליוודם צ"פ:

**משנה:** בן ט' חי טעין שחיתה: מה שפרשנו שחיתה מחלוקת ר"י וחכמים אי חדשה או חדשים ולידה גרונה כן פרש"י ז"ל ואי קשיא ל"כ בן ט' מת חנוכי נתייר ר"י. ולי"ט אין ה"כ, וי"ט לא פליג צריכת דקתני מלא צה בן שמונה חי או מת או בן ט' מת ליפליג ולומר דבן ט' מת אין לו תקנה, ותיירון הרמב"ם ז"ל דכל דליכא שחיתה צגופי כמו צריכת נידה ר"י דמתרבו מכל צחוקפתא ונשאל בן ט' חי דליכא שחיתה צגופי לא אחרני:

**הלכה**

מטהרתה מניין ברם כבר איתמר חברין מעמא יוכי ימות מן הבהמה פרט למריפה ששחמה חורו ודנו דין בהמה טמאה אסורה באכילה ומריפה אסורה באכילה מה בהמה טמאה אין שחיתה מטהרתה אף מריפה לא מטהרנו שחיתה. לא אם אמרת בבהמה טמאה שלא היתה לה שעת הבושר תאמר במריפה שחיתה לה שעת הבושר, טול לך מה שהבאת הרי שנולדה מריפה מן הבטן מנין לא כי אם אמרת בהמה טמאה הרי אין למינה שחיתה. תאמר במריפה הרי יש במינה שחיתה. בן שמונה יוכי שיש למינה שחיתה ואין שחיתה מטהרתה אל תתמה על המרפה שאף שיש למינה שחיתה שחיתה אינה מטהרתה. תלמוד לומר מן הבהמה יש בהמה מטמא ויש בהמה שאינה מטמא ואי זה הוא מרפה ששחמה. בעיין למקרוץ חמין לבעל התאניה. אמר לון מרגליי מסר לי אבוי ובדון אולפין דין היא לא השם הפוסלה מן האכילה מביאה לידי טומאה ברם מיתתה אף מריפה בן כלך לדרך זו בהמה טמאה אסורה קודם מיתתה ומריפה אסורה קודם מיתתה מה בהמה טמאה אין שחיתה מטהרתה אף מריפה בן תלמוד לומר מן הבהמה יש מן הבהמה מטמא ויש מן הבהמה שאינה מטמא פרט למריפה ששחמה:

**משנה:** השוחט את הבהמה ומצא בה בן שמונה חי או מת או בן תשעה מת קורעו ומוציא את דמו מצא בה בן תשעה חי טעין שחיתה וחייב משום אותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים אומרים שחיתה אמו מטהרתו רבי שמעון שזורי אומר אפילו בן חמש שנים וחורש בשדה שחיתה אמו מטהרתו קרעה ומצא בה בן תשעה חי טעין שחיתה לפי שלא נשחמה אמו:

**משנה:** קורעו וא"ל שחיתה: את דמו. דלא גרע נדס האצרים של צהמה שאקור: טעין שחיתה. להשלמת חדשו גרמו ליה לשון צהמה לכפשה: או"ב. שלא ישחטנו עם חמו צום אחד: אמו מטהרתו דחדשו ולידה גרונה ר"ש שזורי. נפרש בגמרא: הרעה. צגמל נפרש דלאו דוקא. וקמ"ל דלא תינח גזירת הכתוב הוא דליל הנמלא צחוקפת בשר כדגיס וחגזיס שאין מעוכים שחיתה:

**הלכה ה':** רובי דר"מ. פ"י רבותי כל אחד מהם הוא כדנפרש. ונמלא צ"ס הירושלמי הרבה ונפלה גרסין "רובה" דר"י קמ"ל רבותא דלא מוציין דלריך שחיתה חייב צה"כ דלא תינח שחיתה היא רק מפני נה"ע ואם שחטה נותר לשחטה את האם קמ"ל: רובי דרבנן. רבותא דרבנן הוא שאפי' אי עבר ושחט את הבן את האם ואין צה מפני נה"ע: רובי דר"ש. ור"ש קמ"ל. רבותא דלא מוציין במותר זאכילה שחיתה חמו ר"ל אם אכלו כעת ע"י שחיתה חמו דהרי הכל יודעים שכליל מותר בשחיתה חמו. אלא שחטה אחר כנה שנים מותר ואין צה חף משום נה"ע: ותיב בן. צחוקפתא מכלתא דלילו ממתניתין י"ל דוקא צחיתו נתייר, אבל צחוקפתא נפרש דאפי' צפרהק"י נותר: ר"י בי רבי בון בעא לדברי השם הכא ב"י 23 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

ה"פ דר"י דר"מ פ"י רבותי כל אחד מהם הוא כדנפרש. ונמלא צ"ס הירושלמי הרבה ונפלה גרסין "רובה" דר"י קמ"ל רבותא דלא מוציין דלריך שחיתה חייב צה"כ דלא תינח שחיתה היא רק מפני נה"ע ואם שחטה נותר לשחטה את האם קמ"ל: רובי דרבנן. רבותא דרבנן הוא שאפי' אי עבר ושחט את הבן את האם ואין צה מפני נה"ע: רובי דר"ש. ור"ש קמ"ל. רבותא דלא מוציין במותר זאכילה שחיתה חמו ר"ל אם אכלו כעת ע"י שחיתה חמו דהרי הכל יודעים שכליל מותר בשחיתה חמו. אלא שחטה אחר כנה שנים מותר ואין צה חף משום נה"ע: ותיב בן. צחוקפתא מכלתא דלילו ממתניתין י"ל דוקא צחיתו נתייר, אבל צחוקפתא נפרש דאפי' צפרהק"י נותר: ר"י בי רבי בון בעא לדברי השם הכא ב"י 23 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

**הלכה ה'.** רבי חייא בר ווא וכו': כן הוא שיעור פשיטא הוא שזזה פליגי חכמים ור"ש דלחכמים כיון הר"ף והר"א דק"ל כחכמי דשמיטת חנו שפריס ע"ג קרקע חקור, דלכ"כ וואי איכא צין חכמים מנהרתו והוא שלא הפריס ע"ג קרקע אז חלצו מותר ודמו לר"ש חלל דבעי ליה אי חכמים חקרו רק נשום מה"ע חקור, חלל הפריס ע"ג קרקע טעון שמיטה וחלצו חקור או דנדינא חקרה וואי נפ"מ וקאמר דכ"פ לענין חלצו:

אין תימר, אי נאמר שאקור רק מפני מה"ע, ליכא למיקר חת חלצו נשום זה, חלל אי חקור נדינא גם חלצו חקור: ואית דבעין מימר, איכא דאמר דכ"פ לענין דברים הפוסקין את השמיטה דאם נאמר דשמיטתו מפני מה"ע חפ"י שמיטה פקולה כשר ואי נאמר שר"ך שמיטה נדינא, כל דבר הפוסק את השמיטה פוסק גם את שמיטתו: נוהג בשליל ונודלל מחלקין ש"מ דכל חלצו שליל לר"מ חקור ולר"י מותר ולכן פריך: ניהא לר"מ דחוקר כל חלצו שליל, ודאי אין מקום לומר, חלל לר"י דנתיב, חבתי מבעי לן כדטעון שמיטה שוא חלצו חקור: הפריס ע"ג קרקע, לא מבעי ר"מ דלטעון חזיל דלר"ך שמיטה ודאי דחוקר דאפי' חלצו שליל הנמלא צהמה חקור חלל חפ"י ר"י דנתיב כשהפריס ע"ג קרקע חקור וא"כ הפשוט נכאן דאפי' אי נאמר ששמיטתו מפני מה"ע חלצו לכ"ע חקור: מה חמית מימר בן, מה ראיית לומר בן, פה שכבר נהגו עלמא כר"מ דחלצו שליל לעולם חקור: לא סוף דבר קרעה דליכא שמיטה כלל חלל חק שמיטה פקולה, כיון דאמו לא מתכשרת לאכילה ע"י שמיטה הוא נמילל מתכשר ע"י שמיטה:

**משנה:** שנתכה רגליה. הארכובה ולמטה כשרה מן הארכובה ולמעלה פסולה וכן שניטל צומת הגידין, נשבר העצם אם רוב הבשר קיים שחיטתו מטהרתו ואם אין רוב הבשר קיים אין שחיטתו מטהרתו:

**הלכה ו'.** אמן תנינן מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה ותני רבי למטה מן הארכובה וצומת הגידין למעלה מן הארכובה וצומת הגידין ותני עלה קרובין דבריהן להיות שוין, איתא חמי אמר רבי חגי צורכיה

ולמעלה פקולה: ותני רבי. דלשון אחר מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה פקולה: חמי אמר רבי חגי לקמן: איתא חמי. הירושלמי פה בקיור מאלה, וא"ל להצין צלי הולאת קוגי הצצלי ודברי מפרשיו והוא כי שלשה עלמות הן צרגלים האחרונים (א) עלם התחתון וצ"ש הכא ארכובה התחתונה, (ב) עלם השוק ומחיצתו לארכובה התחתונה ולמעלה הם: (ג) עלם העליונה וניכרת בגמל כשהוא רוצץ, ולמעלה נחה הוא קליות היך וללישנא קמא בגמרא צצלי חמי למטה ולמעלה דקאמר מתניתן הוא בארכובה התחתונה, ונקראת ארכובה הנמוכה עם הראש, ופי' למטה קמא בארכובה הנמוכה, ולמעלה קמא בארכובה העליונה, ואף למעלה ולמטה טריפה, אדרבה לפי זה כל מה שהוא למעלה יותר פשוט שהוא טריפה והיינו דקאמר, מתניתן וכן שכיטל לומת הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא בארכובה העליונה ויירי, וכל מה שהוא בארכובה ולמעלה טריפה, ולמטה מנחה הכל כשרה וקאמר דיש עוד מקום טריפה למטה בארכובה העליונה והוא צמקום לומת הגידין ולפי' אם נחתך עלם האמצעי למעלה כשר ולמטה נמנו צמקום לומת הגידין טריפה, ואל תתמה צמקום טריפה חותכה נכאן ונתה חותכה נכאן ומה כדאמרין, צ"ס

בהמה מיכל בלי שחיטה, או אסור בחיותא דעלמא אין תימר חש רבנן לומר בהמה מיכל בלי שחיטה חלבו מותר, אין תימר אסור בחיותא דעלמא חלבו אסור, ואית דבעין מימר, אין תימר חש רבנן לומר בהמה מיכל בלי שחיטה דברים הפוסקין בשחיטה אין פוסקין בו, אין תימר אסור דברים הפוסקין בשחיטה פוסקין בו נשמעניהו מן הרא גיד הנשה נוהג בשליל וחלבו אסור דברי ר"מ רבי יודה אומר אינו נוהג בשליל וחלבו מותר, ניהא ר"מ, רבי יודה, נשמעניהו מן הרא דמר רבי חייא בר ווא קומי דרבי יוחנן הפריס על גבי קרקע כל עמא מודין דחלבו אסור, מה פליגינן בשלא הפריס, אמר ליה רבי יוחנן בבלוי מה חמית מימר בן, הכי נהגין גבן חלב שליל אסור לא שנייא היא לא הפריס ע"ג קרקע לא שנייא היא הפריס ע"ג קרקע: רבי יודן בשם רבי אימי לא סוף דבר קרעה ברם אף שחטה ונתנבלה בשחיטתה נטרפה בשחיטה, מאי טעמא כל היכי דאמו מתבשר בשחיטתה הוא נמי מתבשר וכל היכי דאין אמו מתבשר בשחיטתה הוא נמי לא מתבשר:

**משנה.** בהמה שנחתכו רגליה מן הארכובה ולמטה כשרה מן הארכובה ולמעלה פסולה וכן שניטל צומת הגידין, נשבר העצם אם רוב הבשר קיים שחיטתו מטהרתו ואם אין רוב הבשר קיים אין שחיטתו מטהרתו: **הלכה ו'.** אמן תנינן מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה ותני רבי למטה מן הארכובה וצומת הגידין למעלה מן הארכובה וצומת הגידין ותני עלה קרובין דבריהן להיות שוין, איתא חמי אמר רבי חגי צורכיה

ולמעלה פקולה: ותני רבי. דלשון אחר מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה פקולה: חמי אמר רבי חגי לקמן: איתא חמי. הירושלמי פה בקיור מאלה, וא"ל להצין צלי הולאת קוגי הצצלי ודברי מפרשיו והוא כי שלשה עלמות הן צרגלים האחרונים (א) עלם התחתון וצ"ש הכא ארכובה התחתונה, (ב) עלם השוק ומחיצתו לארכובה התחתונה ולמעלה הם: (ג) עלם העליונה וניכרת בגמל כשהוא רוצץ, ולמעלה נחה הוא קליות היך וללישנא קמא בגמרא צצלי חמי למטה ולמעלה דקאמר מתניתן הוא בארכובה התחתונה, ונקראת ארכובה הנמוכה עם הראש, ופי' למטה קמא בארכובה הנמוכה, ולמעלה קמא בארכובה העליונה, ואף למעלה ולמטה טריפה, אדרבה לפי זה כל מה שהוא למעלה יותר פשוט שהוא טריפה והיינו דקאמר, מתניתן וכן שכיטל לומת הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא בארכובה העליונה ויירי, וכל מה שהוא בארכובה ולמעלה טריפה, ולמטה מנחה הכל כשרה וקאמר דיש עוד מקום טריפה למטה בארכובה העליונה והוא צמקום לומת הגידין ולפי' אם נחתך עלם האמצעי למעלה כשר ולמטה נמנו צמקום לומת הגידין טריפה, ואל תתמה צמקום טריפה חותכה נכאן ונתה חותכה נכאן ומה כדאמרין, צ"ס

ולמעלה פקולה: ותני רבי. דלשון אחר מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה פקולה: חמי אמר רבי חגי לקמן: איתא חמי. הירושלמי פה בקיור מאלה, וא"ל להצין צלי הולאת קוגי הצצלי ודברי מפרשיו והוא כי שלשה עלמות הן צרגלים האחרונים (א) עלם התחתון וצ"ש הכא ארכובה התחתונה, (ב) עלם השוק ומחיצתו לארכובה התחתונה ולמעלה הם: (ג) עלם העליונה וניכרת בגמל כשהוא רוצץ, ולמעלה נחה הוא קליות היך וללישנא קמא בגמרא צצלי חמי למטה ולמעלה דקאמר מתניתן הוא בארכובה התחתונה, ונקראת ארכובה הנמוכה עם הראש, ופי' למטה קמא בארכובה הנמוכה, ולמעלה קמא בארכובה העליונה, ואף למעלה ולמטה טריפה, אדרבה לפי זה כל מה שהוא למעלה יותר פשוט שהוא טריפה והיינו דקאמר, מתניתן וכן שכיטל לומת הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא בארכובה העליונה ויירי, וכל מה שהוא בארכובה ולמעלה טריפה, ולמטה מנחה הכל כשרה וקאמר דיש עוד מקום טריפה למטה בארכובה העליונה והוא צמקום לומת הגידין ולפי' אם נחתך עלם האמצעי למעלה כשר ולמטה נמנו צמקום לומת הגידין טריפה, ואל תתמה צמקום טריפה חותכה נכאן ונתה חותכה נכאן ומה כדאמרין, צ"ס

והיינו בר"י, ופה הוא מפורש כן חלל מנהש"ס הכא נשנוע שאם נאמר חלצו אז לר"ך שמיטה נדינא חלל חס שמיטתו רק מפני מה"ע אז חלצו מותר, ומהר"ף והר"א נשנוע שגם החלצו אינו נאמר רק מפני מה"ע, ושיטת הרמב"ם ור"א הוא, דאם שלמו לו חדשיו ומלאו חי חפ"י שלא הפריס ע"ג קרקע ואין לר"ך שמיטה, חפ"ה חלצו חקור חקור חקור דקתם נשנה הוא כר"מ גיד הנשה נוהג בשליל ופי' דה"ה בחלצו, דהא נאמן דאמר ניהא צצלי כשר ליה דחלצו חקור ונ"ד אינו נוהג ק"ל דחלצו מותר (ועיין חידושי הרשב"א וה"ה) והר"א ז"ל כתב טעם אחר, חלצו ככל זה אין מתירין מ"ע חייב כרת הא פקקינן בשמיטה כחכמים ואפי' אי טעון שמיטה הוא רק מפני מה"ע לפי הצצלי, ולא עדיף חלצו נשמיטה וכ"ס היכי דלא טעון כלל, חלצו לפי דברי הש"ס הכא נפשו דלחכמים טעון שמיטה נדינא, וה"ה חלצו חקור וחייב כרת, חלל דהכא הוא רק כשהפריס ע"ג קרקע, ולר"י דקאמר נהגין גבן דאפי' צלי הפריס חקור ודאי קשה לומר דצלי הפריס חייב כרת ולכן אין כל פסק ש"ס לחלק לענין חייב כרת צין הפריס או לא הפריס חפ"י להרמב"ם ודוק:

**לא** סוף דבר קרע: וצצלי הוא פלוגתא דר"א ור"ב, ור"א ס"ל כה"ס הכא דאפי' נאמן דנתיב צן טי' חי בשמיטה חנו היכי דליכא שמיטה חנו מותר בשמיטה עלמא דר' קיינאם חכמי ציה רחמנא, ואפי' שכבר חסתי ליה שמיטה חנו נטירו מ"מ חסיה מותרת אחרת לאכילה, כמו שאינה מותרת עלמא לאכילה ועיין חידושי הרשב"א ז"ל:

**הלכה ו'.** אמן תנינן מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה פקולה: ותני רבי למטה מן הארכובה וצומת הגידין למעלה מן הארכובה וצומת הגידין ותני עלה קרובין דבריהן להיות שוין, איתא חמי אמר רבי חגי צורכיה

ולמעלה פקולה: ותני רבי. דלשון אחר מן הארכובה ולמטה מן הארכובה ולמעלה פקולה: חמי אמר רבי חגי לקמן: איתא חמי. הירושלמי פה בקיור מאלה, וא"ל להצין צלי הולאת קוגי הצצלי ודברי מפרשיו והוא כי שלשה עלמות הן צרגלים האחרונים (א) עלם התחתון וצ"ש הכא ארכובה התחתונה, (ב) עלם השוק ומחיצתו לארכובה התחתונה ולמעלה הם: (ג) עלם העליונה וניכרת בגמל כשהוא רוצץ, ולמעלה נחה הוא קליות היך וללישנא קמא בגמרא צצלי חמי למטה ולמעלה דקאמר מתניתן הוא בארכובה התחתונה, ונקראת ארכובה הנמוכה עם הראש, ופי' למטה קמא בארכובה הנמוכה, ולמעלה קמא בארכובה העליונה, ואף למעלה ולמטה טריפה, אדרבה לפי זה כל מה שהוא למעלה יותר פשוט שהוא טריפה והיינו דקאמר, מתניתן וכן שכיטל לומת הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא בארכובה העליונה ויירי, וכל מה שהוא בארכובה ולמעלה טריפה, ולמטה מנחה הכל כשרה וקאמר דיש עוד מקום טריפה למטה בארכובה העליונה והוא צמקום לומת הגידין ולפי' אם נחתך עלם האמצעי למעלה כשר ולמטה נמנו צמקום לומת הגידין טריפה, ואל תתמה צמקום טריפה חותכה נכאן ונתה חותכה נכאן ומה כדאמרין, צ"ס

חמי אמר רבי חגי לקמן: איתא חמי. הירושלמי פה בקיור מאלה, וא"ל להצין צלי הולאת קוגי הצצלי ודברי מפרשיו והוא כי שלשה עלמות הן צרגלים האחרונים (א) עלם התחתון וצ"ש הכא ארכובה התחתונה, (ב) עלם השוק ומחיצתו לארכובה התחתונה ולמעלה הם: (ג) עלם העליונה וניכרת בגמל כשהוא רוצץ, ולמעלה נחה הוא קליות היך וללישנא קמא בגמרא צצלי חמי למטה ולמעלה דקאמר מתניתן הוא בארכובה התחתונה, ונקראת ארכובה הנמוכה עם הראש, ופי' למטה קמא בארכובה הנמוכה, ולמעלה קמא בארכובה העליונה, ואף למעלה ולמטה טריפה, אדרבה לפי זה כל מה שהוא למעלה יותר פשוט שהוא טריפה והיינו דקאמר, מתניתן וכן שכיטל לומת הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא בארכובה העליונה ויירי, וכל מה שהוא בארכובה ולמעלה טריפה, ולמטה מנחה הכל כשרה וקאמר דיש עוד מקום טריפה למטה בארכובה העליונה והוא צמקום לומת הגידין ולפי' אם נחתך עלם האמצעי למעלה כשר ולמטה נמנו צמקום לומת הגידין טריפה, ואל תתמה צמקום טריפה חותכה נכאן ונתה חותכה נכאן ומה כדאמרין, צ"ס

זש"ק לקנות והוא דקאמר וכן שניעלו הלוות הגידין ולא קאמר שנחתך הרגל שם שהרי העריפות הוא לא מפני חתיכת הרגל רק מפני לוות הגידין, והשתא כצוה לציור דברי הש"ק הבא, דפריך "חיתא חמי" דהא ודאי ליכא דנחתית, על חיה ארכובה שהיא כונתה, ח"א להשוות זה עם ליכא דצית רצי דאם ארכובה התחתונה קאמר ח"כ נמש ומועלה עריפה ולא מלוות הגידין ולמועלה, ואם כונתה על ארכובה העליונה ח"כ לאו למועלה מלוות הוא רק מן הארכובה העליונה, ולא למועלה מלוות רק למועלה מן הארכובה הכ"ל, וקאמר ר' חגי דלא פליגי רק: צורכיה לדמתניתין וצורכיה דרביה רבי, דכל אחד גלה לנו דבר חדש לדעת מה הוא ונקים עריפה ומה הוא ונקים כשה דאי מליכא דנחתית, הוי חמיניא כל שהוא מן הארכובה העליונה ולמועלה כשה ואף חס נכצר העלם צמקום הלוות הגידין ואי קשה הא צמקום לצד מטרפי י"ל צאופן דהלוות הגידין קיימין ולפ"ז נראה שהירושלמי הפך רק לשון השני, דללשון ראשון גם חס לא נטעה דצמקום ל"ה כשר רק למועלה ומה, הוי נמי טעות דהרי כל עלם האומללי הוא עריפה וה"ה דהוי מליכין למועלי אי נאמר דצורכיה ההמהונה קאמר והוי נאמר דכל שלמועלה מונה עריפה, וצאופן חינו עריפה חלא צמקום ל"ה, חלא דלפי דברי הש"ק, למועלה מן הארכובה קהם הוי ארכובה עליונה, דל"כ הוי ל"ה לפרש ארכובה ההמהונה דלא נכסיר נקום עריפה, ולמועלה מן הארכובה קהם היינו ארכובה תחתונה דל"כ הוי ל"ה לפרש דלא נטרף, נקום הכשר:

אלו תנינן דבית רבי. ה"א למועלה מהלוות ודאי עריפה וה"ה מהלוות ולמועלה נטרפת ונחת העלם, צלי ל"ה, וצמקום הלוות פשיטא, דל"א לחתיכת העלם צלי ל"ה (רק צאופן היותר רחוק) חלא למועלה ח"א לטעות דהא מפורש קאמר למועלה מל"ה והיינו ארכובה התחתונה, והשתא מלשון שניהם ידענו דלמועלה הוא מן הארכובה העליונה ולמועלה הוא מן הארכובה התחתונה, דל"כ הוי ל"ה לפרש כדפרשנו וצמקום האומללי צמקום לוות הגידין עריפה ולמועלה כשר: גמלא תרביציה: הגמל בשחור רוצן נראה הארכובה צולקות: דובני טבחי. שמוכרין אותה עם הראש: לית אן חבימין חלעיל קאי דאמרין דנקום ל"ה עריפה, ולמועלה מזה כשה, והוא דבר תמוה, וקאמר דעל תמוה על זה דחכי ק"ל לרצון צעריפות. דנקום זה כשתחתך חיה ונקום זה ממה, וכן הוא צצלי חין אומרים צעריפות זו דומה לזו: תלתין חורין. ג' חוטין לצנין, והנה, חד מהן עז ושנים דקין, הלכך אי נחתך העצה כשה שהרי נאחרו רוצ ענין ואם נחתכו הדקין חעפ"י שם רוצ ענין הנה העצה רוצ צנין וכשה וכן פסק הר"מ ז"ל: חיוורין והשן כלומר מנקום שיתחילו עד כל זמן שהם לצנין וקאין עריפה, משא"כ כשתחילו להתאחד ולהתרכך כשה: לא שנייא. קאי על מנקום הלוות הגידין, ולכן אמר ר' חזון דצוה חין דומין זה לזה דאי אפשיה חד מנהון, נמי עריפה והא דלא חשיב זה גבי יתר עליהן העוף, כחצו המוק, דהעצם הוא הבא דאם נפקק חלא קוף שפסקו כולם: הדא דתימר. דאם חין רוצ הצפר קיים האצר חקור והנהמה מותרת, למועלה מן הארכובה, הא למועלה מן הארכובה: לא בדא. חלא זה חיה חקור וכרצ צצלי: תמן, צצלי אמרו ולשון זה קשה מאד דהא ר' יוחנן צא"י הוי, וידעו שם יותר מנורות דר"י, ומה צא ר"ח צר ווא לחדש וי"ל שחליטו צבועה מקומות צפ"ק שריח עמר ושמש קומי

צורכיה לדמתניתין וצורכיה לדבית רבי אלו תנינן אן ולא תנינן דבית רבי, הוין אמרין מארכובה העליונה ולמטה כשה ואף במקום הצומתין. הוי צורכיה לדבית רבי, אלו תנינן דבית רבי ולא תנינן אן הוין אמרין למעלה מארכובה התחתונה וצומתין הוי צורכיה לדמתניתין וצורכיה לדבית רבי, רבי בון בר חייא בעא היידו ארכובה עליונה והיידו ארכובה תחתונה, אמר ליה רבי אבון אגמרייד סימניי ארכובה עליונה את חמית בגמלא תרביציה: ארכובה תחתונה היכי דובני טבחי בהון רישא, רבי הילא בשם ר' יוסי לית חבימין במריפות, בדוכתא פלן כשה ובפלן טריפה: רבי יצחק בר שבליי בעי קומי דרבי לעזר הירון ניהו צומת אמר ליה סליה בבית טבחייה ואנא אחויי לך אחוי לו למעלה מארכובה תלתין צומת חורין, אמר ליה הני ניהון חיוורין וקשין טריפה סומקין ורכין כשה, עד כדון בבמה, בעופא, אמר רבי מנא גמירין מחברין שיתסר הוין לא שנייא היא בהמה לא שנייא היא עופא, אמר ליה רבי אבון בעופא אפשיקי חד מהון טריפה: נשבר העצם ורוב הבשר קיים: רבי יודן בשם רב הדא דתימר למטה מן הארכובה הא למעלה מן הארכובה לא בדא, בר סליק רבי חייא בר ווא להבא אמר תמן אמרין נשבר

הוין מפרשו דקאי על ארכובה העליונה, דלמועלה עריפה וכל שלמועלה כשה, ואפי' נקום ל"ה ואי הוי תני צליכא דצית רצי, הוין מפרשו דלמועלה מל"ה עריפה וצמקום ל"ה אי נכצר או נחתך הרגל כשה ורק צ"ה הוא דעריפה חלא חס הם והצפר קיימין כשה לכן צורכיה לדמתניתין ואלן פ"י זה עולה צרור כ"כ כמו שפירשנו ללשון שני שצצלי דל"ה חלא הכל כיון דצר דיבור על אופניו, והר"ף והרמב"ם פסקו להלכה כן כשתיוות הש"ס הבא וכליכא צמקא צמקא שצצלי, חלא שצמקא ז"ל, אף דקאי נמי צמקא דהר"ף והר"מ הקשה ע"ז קיש"י עלומה דאם כן הוא דכשתחתך צמקום ל"ה עריפה ולמועלה מזה כשה, ח"כ כשתחתך צמקום ל"ה יחתך עוד למועלה ותהי כשה, ותירין דאין ה"כ דאם עשה כן קודם השחיטה הרי לפיכך רק נחתך העלם וכשה, ודבר זה לא ניתן לאזנה, כמו שהעירו צ"דק הרשב"א והרא"ש ז"ל, חלא אומר חני שציקר הקוש"י היל נגד ההגיון ושבב הישר, דאם נחליט שכן הוא דצמקום ל"ה עריפה ולמועלה כשה ודאי הטעם הוא, דהבי ק"ל לרצון דצאופן נקום חלי כל החיות, ולפ"ז צין נעלו ל"ה צלי העלם וצין נכצר העלם צלי ל"ה עריפה משא"כ למועלה מזה חין חלוי חיות הנהמה וכשה ואף דכשתחתך שם מומילא ליכא ל"ה חפ"ה כשה, ואל תמוה על זה כדאמר צש"ק שהרי חותכה מוכאן וכו' ועמה חני שאל חס כצר נחתכו הרגלים צמקום החיות נקום ל"ה וע"ז נטעה למוות מה יועיל חס יחתך עוד למועלה מזה חלא ע"י חתך הראשון תמות, הגע עלמך להשיטה דס"ל דנחתך העמוד חפ"י צמקום העצ כשה וניקצ שם עריפה, ג"כ קשה כשניקצ העמוד יחתכו לגמרי ותהי כשה, ואי ח"ך יודעים זה קודם שחיטה, דבר זה נגלה להציקאים צמקום הרפואה וטבע הנהמות והרצה פעמים עושים החבמים (אפצראטאן) כדי להליל הנהמה חלא ודאי כמו שפרשנו ואח"כ מלחמי בעין זה צר"ן, ז"ל:

**תלתין חורין.** עין כל זה צצלי צארכובה ועין ר"ן והרשב"א, והראש"ד הרעיש העולם על זה, כמו שמוצא צמקום צח"י הרשב"א צארכובות וכו' כל העולם כולם טעו דדבר הניכר ע"י מה"ע ומשמש ידים, וכצר כתב ס"ה ע"ז שאלם חיות שהרשב"א נטה ג"כ לדבריו, חין לחזקת צצלי רבותינו והציקר כרש"י והרמב"ם ז"ל: **נשבר** העלם וכו': כתב הרשב"א ז"ל דמשכה וצרייהא לאו צמקא גוואל מ"רי דנחתיתן צצלי

הלכך אי נחתך העצה כשה שהרי נאחרו רוצ ענין ואם נחתכו הדקין חעפ"י שם רוצ ענין הנה העצה רוצ צנין וכשה וכן פסק הר"מ ז"ל: חיוורין והשן כלומר מנקום שיתחילו עד כל זמן שהם לצנין וקאין עריפה, משא"כ כשתחילו להתאחד ולהתרכך כשה: לא שנייא. קאי על מנקום הלוות הגידין, ולכן אמר ר' חזון דצוה חין דומין זה לזה דאי אפשיה חד מנהון, נמי עריפה והא דלא חשיב זה גבי יתר עליהן העוף, כחצו המוק, דהעצם הוא הבא דאם נפקק חלא קוף שפסקו כולם: הדא דתימר. דאם חין רוצ הצפר קיים האצר חקור והנהמה מותרת, למועלה מן הארכובה, הא למועלה מן הארכובה: לא בדא. חלא זה חיה חקור וכרצ צצלי: תמן, צצלי אמרו ולשון זה קשה מאד דהא ר' יוחנן צא"י הוי, וידעו שם יותר מנורות דר"י, ומה צא ר"ח צר ווא לחדש וי"ל שחליטו צבועה מקומות צפ"ק שריח עמר ושמש קומי

צבאל ילא לחוץ, הלכך אי איכא רוב צבא קיים אעפ"י קומי דר"י ולפיכך קפר שצבאל שם מקפיקים אי ר"י  
 שאינו חופה את רובו כשרה, וצריכתא נייירי צבאל לחוץ, אמר רוב עביו או הקיפה ורלה לשמוע פה מה דעת  
 בדקתהי כצבא העלם וילא לחוץ וכיון דילא לחוץ לא מתכשר ר"י צזה: רוב עביו של העלם שלא ילא רוב עובי השצירה  
 חלל צביר וצבא חופין את רובה, ואפי"רוב צבא קיים לא נהני: לחוץ, רק מיעוץ והרוב מוכסה חלל אם ילא לחוץ אעפ"י

**הלכה ז:** תנון תניין: עין

צפ"פ"ו שם,

כשהצב מאל, והעיקר כי כל חלה המה לניחוש חלל מפני שקקירת האילן וטעינת חצנים גם מלכד הניחוש טוב הוא כדאמרינן פה צבלי, הלכך שרי שם צבציעית כן פ"ה הגאון הרי"צ"ז:

הדרן עלך פרק בהמה המקשה:

נשבר העצם ויצא לחוץ אתפלגון רבי יוחנן ורבי לעזר חד אמר אם עור ובשר חופין רוב עביו כשר ואם לאו אסור, וחורנה אמר אם עור ובשר חופין רוב היקפו כשר ואם לאו אסור לפום כן לתרייהון צורכין:

**משנה:** השוחט את הבהמה ומצא

בה שיליא נפש היפה תאכלנה

ואינה מטמא לא טומאת אוכלין ולא

טומאת נבלות, הישב עליה מטמא טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות שליא שיעתה מקצתה אסורה באכילה סימן וולד באשה וסימן וולד בבהמה מכברת שהפילה שליא ישלכנה לכלבים במקודשין תקבר ואין קוברין אותה בפרשת דרכים ואין תולין אותה באילן מפני דרכי האמורי:

**הלכה ז:** תמן תניין תאנה שנתקלפה אין טחין אותה בטיט מפני שזה מלאכתה אין תולין תחובין בתאנה ואין מרכיבין בתאנה

מפני שזה מלאכתה ביצר הוא עושה מייתי יחור מתאנה, שטר ותולה בה ומר לה הדא עבדית ואת לית עבדית, ולא כן תני אילן המנבל פירותיו סוקרין אותו בסיקרה ומטעינין אותו באבנים ותנא עלה מבהתין אותו דו עבד ודו לא עבד, אמרין תמן דלא ישיר פירותיו ברם הכא דו ייעבד בתחילה, מתניתא פליגא ואין תולין אותה באילן מפני דרכי האמורי תמן ניחש בדוק ברם הכא ניחש שאינו בדוק:

הדרן עלך פרק בהמה המקשה.

**הלכה ז:** תמן תניין, חוקי פ"ח דצביעית וצירי

שם פ"ד ה"ד: מפנה שזה מלאכתה צקיפא לא גרמי רק כונו שהוא צתוקפתא מפני שהוא עזזה ופרש הש"ס. דהאי עזזה ניחוש הוא, כדי שתעשה פירות שתכלס דהאי עושה והוא אינו עושה: לא כן תני, שם: מהבתי. ונפחיד" אורו והוא ג"כ ניחוש ואפי"ה מותר: שלא ישיר פירותיו, נשום ניחוש ליכא דצאנת הוא קבולה דע"י טעינת חצנים היא מוכשת וע"י הסיקרה רצים וצקשים עליה רחמים, חלל הכא הוא עושה כן כדי שתעשה פירות וזה חקור צבציעיה: מתניתא פריגא דמשמע שאקור לעשות קבולות כאלה מפני דרכי האמורי: ניחש בדוק דמלך הטבע-הוא טוב לה שתכחיש מעט נשח"כ הכא ניחוש גמור הוא:

הדרן עלך פרק בהמה המקשה.

צאֹרֶץ וּבֵין צְהוּלִים : כִּתְּצוּ הַתִּיבִּי אֵיירֹד דְּקִתְּנִי  
צִפְנֵי הַצִּית וּשְׁלַח צִפְנֵי הַצִּית דְּהוּי לְלוֹרֶךְ קִתְּנִי  
בְּחֶרֶץ וּצְהוּלִי אֲעִיג דְּהוּי שְׁלַח לְלוֹרֶךְ דְּחֻצַּת הַגּוֹף  
לְפִי הַמַּוְלָה צִפְנִי לְקוֹמֶן וְסֵי זֶה לְלוֹרֶךְ הוּא, דְּקִדְרָא  
דְּקִרְאָה צְנוּקֻדְשִׁים הוּא דְּכִתְּנִי  
וְאִחֲכָה קִנְיָל דְּלֵא תִינוּחַ כֹּל הִיבִי  
דְּכִתְּנִי קִדְשִׁים אִזְּ גַם צְהוּלִי אֲקוֹד  
אִזְּלָה שְׁלַח צִפְנֵי הַצִּית דְּלִיכְא  
קִדְשִׁים כֹּלל הִיא דְּלִרְצֵי אִינוּ  
נוֹהֵג עוֹד קִנְיָל :

**וּשְׁנִיָּהּ** קוֹפְגִין אֶת הַאֲרֻצִּים:  
כִּתְּצוּ הַתִּיבִּי דְּלִתְיִיא  
דְּלֵא כְרִצִּי יִחְמַק דְּקִל (וּמְכוֹת כִּג)  
חִיִּיבִי כְרִיתוֹת שְׁלָקוּ כְּעִטְרוֹ מִיִּדֵי  
כְרִיתִתָּן וְכֹן כִּתְּצוּ הַרְנוֹצִים זִל  
צִפְנֵי הַנוֹשְׁכָה "הַעִיֵּקֶר הַדִּי" שְׁכַל  
הַנוֹחִיִּיב כְרַת לִוְקָה" וְכֹל אִלּוּ  
שֶׁהֵבִינוּ צִפְנֵי הַרְנוֹצִי דְּקִל שְׁחִיִּיב  
כְרַת פְּטוֹר וְנוֹלָקָה כְרִי הַגְּלִילִי  
אִלּא דְּנוֹחִיִּיב צִקִּיפֵא כְּשֶׁהִתְרוּ צו  
צו טַעוֹת הוּא צִידֵס, דֵּהֵא שְׁפִתִּי  
קִדְשׁוֹ כֹּל הַרְנוֹצִי צְרוּר וְנִלְלוּ "כֹּל  
הַנוֹחִיִּיב כְרַת לִוְקָה", וְנִכְל וְנוֹקִים  
הַדִּין דִּין אִנוּת דְּלִרְצֵי הַגְּלִילִי  
אִם הִתְרוּ צו לְנוֹלָקָה שְׁחִיִּיב  
חִין חִיִּיב :

הלכה א'. רבי יוחנן ורבי לעזר ינקיין דבית סדרא רבה הווין  
 בדתנינין הדין מתניתא הווין יתבין קומי דרבי  
 ינאי חד בעא אותו ואת בנו בחולין וחורנה בעא אותו ואת בנו  
 במקודשים. שמעין אמרין דו ינקיין אמרין מילין דינקותיה  
 אמר לון רבי ינאי תרייהון חבימין הווין ובעין מילין דחבימתיה. חד  
 תני קרייה וחד תני מתניתא. מן דבעא אותו ואת בנו בחולין תני  
 קרייה וקרייה במקודשין הוא דכתיב. ומאן דבעא אותו ואת בנו  
 במקודשין תני מתניתא שור ולא חיה שיכול ודין הוא מה בהמה  
 שאינה במצות כיסוי הרי הוא במצות אותו ואת בנו חיה שהוא במצות  
 כיסוי אינו דין להיות במצות אותו ואת בנו תלמוד לומר שור ולא חיה  
 שה

על אר"צ, ו): מדרשים וחולין בחוץ להראשון. שם קדשים צמח הלכך פקול וחייב כרה וחייבין שיהיו מלקות הראשון נשום שחיה מוז והשני נשום אר"צ, ז): חולין והדרשים בפנים. הראשון בחט מולין בעזרה והשני הקריב מחובר זמן ופקולין שיהיה חזל מלקות חייב רק השני נשום אר"צ, ח): מדרשים וחולין בפנים. להראשון שפיר עזיר, והשני שחט מולין בעזרה לוקה נשום אר"צ והקרצן פקול, ט): חולין בחוץ ובפנים. הראשון שפיר עזיר והשני הציא חולין לעזרה ועזר על אר"צ ולוקה, י): מדרשים בחוץ ובפנים. הנה הראשון שחט קדשים צמח וחייב כרה וגם מלקות כדלעיל והשני בחט מחובר זמן צפנים ופקול ולוקה נשום אר"צ, יא): חורין בפנים ובחוץ. הראשון הציא חולין לעזרה ופקול, והשני חייב נשום אר"צ, יב): קדשים בפנים ובחוץ. הראשון שפיר עזיר והשני בחט קדשים צמח ומפני כי מחובר זמן הוא פטור ונכרת חזל פקול, ומשום אר"צ לוקה:

**דרכה א' .** ינכיין דבית סדרא שניהם מלערי הלמודי ציהמ"ד דרבי הוין ולפי הכנאה הרבה נוקטי  
ההלמידים של ציה רבי למדו ג"כ מפי ר"ח ור"א ור' ינאי, וכעה יכזו לפני רבי ינאי כדשני  
משנה דלוחו ולת צנו: חד בעא אסד הקשה מכלן דלוי"צ כוהג גם צחולין, והשני צעא להיפוך מני"ל דנוהג גם  
צמקדשין ולכן שמעין אמרין שבעו מפי הלמודי הישיצה ששחקו ולמרו: דוינכיין אלו התינות נוקשין ג"כ דצר  
ינקוהא שאין צו מנוש דנומ"כ או דהקצרה כוטה יוהר לצחולין או לקדשים, ולומר להן ר' ינאי שאל ילעגו להם  
דולאי: תריידון חבימין. ומזה דגם האצעי הוא דצר חכמה, והעד ע"ז הוא כי מהוך צע"י האחד ניכר ידיעתו  
צמקדש ונהיך צע"י. השניה ניכר ידיעתו צמסנה וצרייהא וכדמפרש תני קרייה ניכר בלמוד ודקדק צמקדש וצאמת  
קדש צקדשים הוא דכתיב ולכן צע"י מכלן דלוי"צ כוהג גם צחולין: תני מתניתא. דקדק קושיהו מהצרייהא דמשמע  
דקדק צחולין הוא דכתיב: שור ולא חיה. צרייהא שניה צקפרא פ' לעור קיף פרשה ח' ופ' ט' והנה לעיל  
מיינה כתיב שור או כבז או עז כי יולד ודי אי. הוי כתיב ולוחו ולת צנו לא השחקו ציוס אחד, דלשור וכבז  
דלעיל קאי. ואי קש"י א"כ ה"א דדוקא צקדשים ולא צחולין, למינא אגא דנוהא גופא מדלילעריך לנעט  
כד 24 (ירושלמי דם פ"ה חשב שלמה)

[illegible]



# אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

**הלכה א'.** שה ולא עופות וא"ת חמאי לא נמנעו חיה שנת נכיה דנחולין נמי כהוג דחיה צקדשים ליכא נמי עופות נסור, שיכול לחייבו נשום כדלמור לקמן: ודין הוא דה"ל לחייב חיה צמלות חייב דליתא צמלות כיסוי, ואי נלמור דשור נמנעו רק חיה נקור"ח שה"ל נכונה צמלות כיסוי נכונה: סבר מימר התי ולהכי חילוק נמנעו דשה עכ"פ קשה למה לן דין דמנעו ליה חיה ועופות. סגורי דלישנא הוא דצמלות עופות אחר, והלא נדון זה דה"ל לחייב את החיה צמ"ל והוא נמנע כיסוי, ומהאי טעמא גופא ה"ל לחייב את העוף דהוי נמי צמלות כיסוי "ל כיון דעיקר קרא צקדשים הוא דכתיב, וצקדשים חף עוף (תורים וצני יונה) ח"ל כיסוי, אין זה לך חונק מה שטעון צמלות כיסוי, ואי קשיא הא שילוח הקן נמי ליכא צמקודשין, נשכחת לה רק בגוונא דחיקא כדמפורש צצצלי שם ולא חשיב פירכא דצמקודש דחיקא נשכחת נמי כיסוי צמקודש כגון שחט צמקודש ואח"כ חיה דחייב לבכות ולא חשיב זה פירכא עוד "ל דה"ק דאף חס קרא נמנעו חיה נ"מ עוף דליכא תרומהו כיסוי ושלוח הקן לא נמנעו ולכן נלמד מנמנע דשה נמנעו יתירה למנעו גם העוף והא דלא נמנעו מדכתיב "ובנו" ועוף נמנע צצצלי חס "ל דובנו דרשינן מי שצנו כרוך אחריו ש"מ דעל זה קפיד רחמנא ועוף נמי כרוך אחרי חמו ודע דהר"ש ז"ל הקשה דליפוך מה לחיה שכן חיה צמקודש וקושיא זו אינו קשה כל כך כיון דליכא צקדשים ליכא צמקודש חבל קוש"י זו היא קשה יעל עוף דליתא צקדשים וליכא צמקודש לכן דין נמנעו הקן: **בנין** לשחט ח"ו צמקודשין ע"כ פירושא חף צמקודשין חלא דקושיא האי הלמידי שידע מן הסופא שור ולא חיה ח"ך לא ידע הרישא דליף ח"ו צקדשים מן הקרא, וי"ל דהא גופא נמנע ליה כיון דשור ולא חיה קצרה היא דמפני זה קאמר ודין היא וצצלי זה לא לריך ג"כ הדרכא דקצרה היא דשור ולא חיה וא"כ מכלל למדרש קמוכין, והאי דהציא הצרייתא למוליף ח"ו צקדשים על וסורו קמוך וי"ו וקושיא על ענין ראשון:

**אם** נפסד לוונר אותו ואת בנו והיכנסו לא חס לדקדק הא דמדקדק צצצלי נשום דצנו נמי לשון זכר מדלל כתיב וצנה וליכא למנעו ולא מדי חבל עיקר מחלוקת רבנן וחכמים הוא דלרצנן האי שור מין הסור ולא ללשון זכר וכמו כן שור או כשז כי יולד דה"ל שילוח שור, או לוונר דאינו נוסג צמקודש, חלא ודאי דשם המין הוא, וצנו נמי ה"פ צן של זה המין ומלכתא לשון

אילין פלוגותא כאינין פלוגותא דאיתפלגון בן סוסיא ובן חמוריה באחד אסורין זה עם זה דבריר יורה וחב"א

אבל צדומין שהלם והלך שכל אחד שוין מוהר כמזוהר לשון צן דמשמע הכרוך צא למועט האז שחין הצן כרוך צמנהה שם דאפי' למד חוששין לזרע האז אפי' מדיש אחריו, משא"כ לחנניה האז שור לשון זכר הוא אם צ' לדדין שוין מוהר: מין אחד. דחוששין לזרע האז והוי כתיב אחריו "אותו" וכן "וצנו" לשון זכר הוא וה"ל זה קוק וחומר זה קוק וחומר: מן חכמים: שהלם מפרש דדוקא צוכרים ולא צנקצות אבל מדכתה לשון צן דמשמע אפי' שייך פלוגהא דרצון וחנניה לפלוגהא דר"י וחכמים ומפרש דרצון דאפי' היינו ר"י דכלאים וחכמים דכלאים היינו חנניה דאפי' וכל אחד חזיל לשיעמו חס חוששין לזרע האז או לא: בבית ובעדא דרבי. צצית המדרש כל רבי קצרו דאין חוששין לזרע האז, ולהכי שני דצרי ר"י כהם צלי שום חלוק וקאי על מהנ"י דכלאים שם או דפירושי על מחלוקת דחנניה ורצון והוא ר"י דכ"ל אין חוששין לזרע האז שני צלשון חכמים, וצצית המדרש דר"ח רצה קצרי דחוששין והני דחנניה צלשון חכמים: היך עבדין עובדא. מלהר נחלקו הי הלכה כרצון או כחנניה: תרי שמואל ור"ח נגד: הלאה. רבי ורבי ינאי ור' יוחנן ודאלי דהלכהא כהלכה ר"י תלמיד דר' ינאי. וקצל זה מר' ינאי לכן חששין הרצ ותלמידו כחד וכן הוא צירושלמי פ"ט דכתובות הלכה ה' ופריך ושמואל תמיד דר"ח. הוי וא"כ חשיב כחד ואכתי חד קצל תרי ניכחו: היג: חד קצל תרי חייב: בבית סדרא דרבי. ולא היה תלמוד ר"ח ציחוד ואפי' דר"י גמ' צציתא דרבי תני קטן היה ועיקר הורו קצל מר' ינאי: ולית קריין, וכי לא קריתו מקרא מפורש צורה דאפי' חקור: ודא בן הוא. ולד זכר וכדמפרש דהתלמוד דרש כרצון דאפי' אינו נוהג צוכרים וקצרו דפי' צצן זכר עם אמו עד דאקצרי להון ר' יודן דפי' אינו נוהג צאז וצנו: רבי הוה בעכו. ירושלמי גיטין פ"א ה"ג, ומייתי לה הכא משום הא דלעיל בטעו צהורא התלמוד: אתן לתן. החיטים שהפת יפה כיכ והלל הוא מוכסיר לקצל טומאה, וכטעמיה פ"ה מנוחין וחקור לגרוס טומאה לתבואה ח"י: של ביצים עצמן חלצון הצילה דהוי כמו פירות שאינו מוכסיר וצצלי קשהדין (ה) מנוחל שטעו צין מי צלים למי צלעין: מורה הוריה. כשלל קצל רשות אצל כשקצל רשות ודאי צחנו רצו שידע לכלכל דצרי צמשט ולא יצאו אחרים לכלל טעות ע"י, וצנוכנו זה צנוה"ר גם הרצ הקומך וגם התלמוד חייב יודעים הלכה צורה, וכאז לפו פומיהו לצרר הלכה על נכון צלי שטעו ויטעו אחרים על דין וודאי גהנס כלה והם חייב כלים ועליהם חיי קורא עמי מוהר-גהנים ודרך ארמוהין צלעו: חייב מיתה. צדי שנים וכדמצינא רחם מנדב ואציהול: שבתו שצו וצצלי שבתו: י"ב מיר במחנה ישראל. וכתיב והיה כל מפקס ה' ילא אל חלל מועד אשר נחמן למוחנה ופי' דאקורין היו להורות צפני משה רצן: והיון שארין לו. צני אחרונהקוס שאלו מנוטו שאלות צדיני תורה והוא הורה להן: בצירוף. ואינו רחוק י"צ וייל: חס ידעתי שהקוס אינו רחוק י"צ וייל, ומין העת שטוע על לא חקר עוד במח טעו רק לא הורה עוד שם: אף מן דמר בכלאים. ע"כ ח"ר יודם קאי דקיל צכלאים כן דאין חוששין

והכ"א כל הפרדות כולן מין אחד הן מן חכמים דהכא רבי יודה ומן חכמים דתמן חנניה רבי זעירה בשם רבי מנא בבית וועדא דרבי סברין הלכתא כרבי יודה לפום כן כתמיה בבית וועדא דרבי חייא רובה סברין הלכתא כחנניה לפום כן תנינן וחכמים אומרים. רבי ינאי אמר הלכתא כרבנן וכן אמר רבי יוחנן הלכתא כרבנן. שמואל אמר הלכתא כחנניה. רבי זעירא בעי קימוי דרבי יסא היך עבדין עובדא אמר ליה תריי קבל תלתא ולא עבדין עובדא כסוגיין. אמר ליה תריי. כל קבל תריי אינון רבי יוחנן. תלמודיה דרבי ינאי ושמואל תלמודיה דרבי חייא רובה תריי כל קבל חד אינון. אמר ליה שמואל בבית סדרא רבה דרבי נמי תניי. רבי יודן אזיל לחד קרייה דציפוריא חמיתון דשחמי אותו ואת בנו אמר לון ולית קריין ואותו ואת בנו. לא תשחטו ביום אחד אמרו ליה תלמוד אחד בא לבאן והורה לנו אותו ואת בנו אינו נוהג בזכרים ודא בן הוא. אמר לון סבריתין מימר על הבן הוא מר. ברם לא מר אלא על האב. רבי הוה בעכו חמתין דאכלון פיתה נקייא אמר לון במה אתון לתיק. אמרו ליה תלמוד אחד בא לבאן והורה לן על מי ביצים שאינן מבשרין ואנן שלקין ביעין ולתין במיהון. סברין מימר מי שלק של ביצים ולא אמר אלא של ביצים עצמן אמר רבי יעקב בר אידי מאותו שעה גזרו שלא יהא תלמוד מורי הוריה. רבי הונה בשם רבי יוחנן אמר תלמוד שהורה אפילו כהלכה אין הוריתו הוריה. תני תלמוד שהורה הלכה לפני רבו חייב מיתה. תני בשם ר' לעזר לא מת נדב ואביהו אלא על ידי שהורו הלכה לפני משה רבן. מעשה בתלמוד אחד שהורה לפני רבו רבי לעזר ומר לאימא שלום אשתו אינו מוצא שבתו דא יצא שבתו עד שמת. אמרו ליה תלמידיו רבי נביא אתה. אמר לון לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי ברם כך מחובל שכל תלמוד שמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. תני אסור לתלמוד להורות הלכה בפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים עשר מיל במחנה ישראל. מה טעם ייחזקו על הדרן מבית הישימות עד אבל חשימים. וכמה הן שנים עשר מיל במחנה ישראל. כהדא דרבי תנחום בר ירמיה הוה בחפר והיון שאלין לו והוא מודה. אמרין ליה ולא בן אולפין רבי. אסור לתלמוד להורות הלכה לפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים עשר מיל במחנה ישראל. ודא רבי מנא רבך יתיב בצירוףין אמר לון. ייתי עלי דלא ידעית ומן ההיא שעתא לא הורי: רבי הילא בשם רבי יוסי בר חנינה אף מן דמר בכלאים אין חוששין לזרע האב מודה: באותו

שכרוך אחריו, רנו הכתוב דנוהג ג"כ צנקצות ומש"ה הרגום לונקלוק. דפקק כרצון. ותורתא או שיתא לה ולצדא דקשה לו הלשון זכר, ומפרש דהכונה על מין השור ועיין צא"ח שם ועיין מה שכתב הרד"ק והיינו דקאמר הש"ס הכא ולת צנו מי שצנו כרוך אחריו, הא כי"ל דצנו זכר הוא ואין הצן כרוך אחר האז ומרנו גם על האס, והא דקאמר לחייב על הזכרים כנקצות האז אדרבה הקצרה נוהגת לחייב את הזכר מנקצתה לדצרי דרצון קאמר, דלדידהו אינו נוהג רק צנקצות וקאמר דנוהג צוכרים דפליגין כמו צנקצות שמודין: תלמוד שהורה אפי' כהלכתא אין הוריתו הוריה: ודאי דלענין חקור והתר טומאה וטהרה כמי קאמר, דק"ל חכם שאקר אין חצרו רשאי להסיר טמא אין חצרו רשאי לטהר וכ"ל הוא צשהגיע להורא ומורה אצל התלמוד שלא הגיע להורא ומורה אינו הורא כלל ויכול הרצ הצקי ורגיל צהורא להורות נגד הורא, ודאצת, ודאצת מלוא הוא להורות לעיני כל שאין צהוראטו ממש ולא חל הוראטו כלל: אפי' מן דמר צכלאים אין חוששין: קוגיל הידושלמי לא נהפדש רק לפי שיטת הרמב"ם ז"ל

מימר מי שלק של ביצים ולא אמר אלא של ביצים עצמן אמר רבי יעקב בר אידי מאותו שעה גזרו שלא יהא תלמוד מורי הוריה. רבי הונה בשם רבי יוחנן אמר תלמוד שהורה אפילו כהלכה אין הוריתו הוריה. תני תלמוד שהורה הלכה לפני רבו חייב מיתה. תני בשם ר' לעזר לא מת נדב ואביהו אלא על ידי שהורו הלכה לפני משה רבן. מעשה בתלמוד אחד שהורה לפני רבו רבי לעזר ומר לאימא שלום אשתו אינו מוצא שבתו דא יצא שבתו עד שמת. אמרו ליה תלמידיו רבי נביא אתה. אמר לון לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי ברם כך מחובל שכל תלמוד שמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. תני אסור לתלמוד להורות הלכה בפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים עשר מיל במחנה ישראל. מה טעם ייחזקו על הדרן מבית הישימות עד אבל חשימים. וכמה הן שנים עשר מיל במחנה ישראל. כהדא דרבי תנחום בר ירמיה הוה בחפר והיון שאלין לו והוא מודה. אמרין ליה ולא בן אולפין רבי. אסור לתלמוד להורות הלכה לפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים עשר מיל במחנה ישראל. ודא רבי מנא רבך יתיב בצירוףין אמר לון. ייתי עלי דלא ידעית ומן ההיא שעתא לא הורי: רבי הילא בשם רבי יוסי בר חנינה אף מן דמר בכלאים אין חוששין לזרע האב מודה: באותו

שטעו ויטעו אחרים על דין וודאי גהנס כלה והם חייב כלים ועליהם חיי קורא עמי מוהר-גהנים ודרך ארמוהין צלעו: חייב מיתה. צדי שנים וכדמצינא רחם מנדב ואציהול: שבתו שצו וצצלי שבתו: י"ב מיר במחנה ישראל. וכתיב והיה כל מפקס ה' ילא אל חלל מועד אשר נחמן למוחנה ופי' דאקורין היו להורות צפני משה רצן: והיון שארין לו. צני אחרונהקוס שאלו מנוטו שאלות צדיני תורה והוא הורה להן: בצירוף. ואינו רחוק י"צ וייל: חס ידעתי שהקוס אינו רחוק י"צ וייל, ומין העת שטוע על לא חקר עוד במח טעו רק לא הורה עוד שם: אף מן דמר בכלאים. ע"כ ח"ר יודם קאי דקיל צכלאים כן דאין חוששין

מוֹדֵה, וְעַתָּה מוֹדֵה, מְפֹרֵשׁ צִיָּק  
 הַבֵּא לְמוֹדֵה בְּחֻנִּיָּה, וְשִׁעֲמָה  
 לְחִיָּה הוּא, וְהֵאָז וְהֵאָס שׁוֹתֵפִין  
 צוֹלֵד וְהִרְמֹנֶצֶן כְּהֵז לְהִיפֵךְ לְרִי  
 צִאֲרִיץ פִּשְׁטָה לְחִין חוֹשֶׁשֶׁן וְהוּ  
 גִ'כִּי שִׁעֲטָה הִרְיָק דִּפְסָק לְחִיָּה  
 לְחֻנִּיָּה דִּפְסָק בְּרִי, וְנִיָּה לֹא  
 קִשָּׁה וְהִירֹשְׁלָמִי דִּהְבֵּא דִּעִיב  
 רִי הִילֵא פְלִיג עַל נִיָּה לְחֻנִּיָּה  
 לְעִיל דְּחֻנִּיָּה דִּאֲרִיץ רִי הוּא  
 לְחִיב חִין מוֹדֵה צִאֲרִיץ לְחֻנִּיָּה  
 וְלִפִּי נִיָּה דְקֻחִיָּה וְנִיָּה כִּל  
 לְרִי צִאֲרֹתוֹ וְנִיָּה דוֹדֵא חִין  
 חוֹשֶׁשֶׁן וְחִירֹשׁ הוּא שְׁחִידָה  
 הוֹרֵה צִאֲרִיץ הַלֵּכְךְ וְקִפְקָה לִיָּה  
 אִי דוֹקָה צִאֲרִיץ לְחִידָה הִירֵה  
 מְפֹרֵשׁ אֲבֵל צִעֲלֹמָה חוֹשֶׁשֶׁן, אִי  
 דִּילְמָה כִּיָּן דְּגִלִּי קִרָּה צִאֲרִיץ  
 לְחִין חוֹשֶׁשֶׁן הִיָּה צִבֵּל וְקִיס  
 הַלֵּכְךְ לְעִיָּן כִּלְאִים וְקִפְקָה  
 חֻסְרָה וְלִעִיָּן אֲרִיץ פִּשְׁטָה שֶׁחִין  
 חוֹשֶׁשֶׁן וְאִיָּה נִירָה צוֹכְרִים, וְכֵן  
 הוּא לְעִיָּן שְׁלִיל הַצֵּא עַל הַצִּהֲנוֹת  
 לְקִנּוֹן לֹחֵף לְרִצָּן חִין לֹו תִקְנָה  
 וְהֵאָז לְחֻנִּיָּה צִירֹשְׁלָמִי לְקִיָּה  
 דִּהֵאִי דִּהֵאִי חִין לֹו הִקְנָה בְּחֻנִּיָּה  
 הִיָּה לְפִי נִיָּה דְקִלִּי דְרִי לֹא  
 הוּא רִצָּן דִּאֲרִיץ, וְיֵשׁ קִנּוֹן לְשִׁיעֲטָה  
 הִרְיָק וְהֵאָז דְקֻחִיָּה הַבֵּא  
 דְשִׁמּוֹאֵל שֶׁפְסָק בְּחֻנִּיָּה הוּא יִחִיד  
 כְּגִד רִצָּם אֲנוֹס לְרִי הִילֵא  
 דְשִׁמּוֹתִין עִיב רִי לֹא הִיָּה  
 רִצָּן דִּאֲרִיץ, וְרִי מוֹדֵה צִאֲרִיץ  
 דְחוֹשֶׁשֶׁן לְזִרְעֵה הֵאָז וְלִעֲפִיב הוּא  
 רִק שְׁנֵי שִׁיעֲטָה כְּהִרְמֹנֶצֶן וְזִי  
 צִאֲרִיץ כִּל לְרִצָּן חִין חוֹשֶׁשֶׁן  
 וְלְרִי וְחֻנִּיָּה חוֹשֶׁשֶׁן וְגִזִּי כִלְאִים  
 כִּל לְרִי כְּרִצָּן לְחִין חוֹשֶׁשֶׁן

שמונתו העור והצנר והדס צא  
מלד הנקבה ולכן יחוס הולד  
לאמו הוא תוארו החילוני ויחוסו  
לאביו הוא טבעי, ונמסיה אמריקן  
שם אם אנוני קטנות אמו קוסה  
ואם גדולות אמו חמורה, ולכן  
בכלאים דחזקר לאו צד מיניה  
אין לולד יחוס טבעי לאביו רק  
צבל דבר הוא כאמו אבל כשאביו  
ואמו נומין אחד אז יש לו להולד  
יחוס טבעי לאביו והוא צנו  
ולפיכך נמאן דק"ל חוששין לזרע  
האב חייב צאציו נמסין אר"צ,  
וקאמור ר' הילא דבזה כ"ע מודין  
דתני תיקפתא נכילהן: והוינן  
סברין מי"ב. ור"י צני הסיצה  
לימור דמחלקיתן דזה אי חוששין  
לזרע האב ומיירי בתי"ב הנה  
על הסיצה דנ"ד נוהג צבוי ק"ל  
חוששין לזרע האב ומ"ד אינו  
נוהג ק"ל אין חוששין אלמלא דאף  
צא"צ פליגי: כל עמא צין ד"א  
וצין רבנן ק"ל חוששין: מן תיש  
וצביה: שאציו תיש ואמו לביה  
נ"ד נוהג, אורו קציד רחמנא  
סיה' שה וצנו וכל נקוס, ומ"ד  
אינו נוהג קור ושה וצנו אמר  
רחמנא ולא לבי וצנו וכן הוא  
צצצלי, וכ"ל דזהא פליגי אחד  
מ"ד קרא צאציו משהאלי, וצנו  
מני פשטי דקרא הוא צנו של  
השור או השה (אלא מדנפקין  
צלבין צן והוא הברוך אחרי אמו  
ידעינן מני האם) וכיון לאציו  
היש שפיר קרינן שה וצנו ואע"ג  
דדמי ללביה צנו כל דהו, ולחידך  
מ"ד צנו קאי על האם שברוך

[illegible]

**הלכה ב':** הני ר"ה. צהובקפחא ונכילהן, ואצ"ג דהוא נשנה ונפירשת לקמן פ"ה. החס קת"י לה וכן לענין ח"י"ג דק' חג, וקלאור הש"ס דר"ח הני לה הבא: שאחרים רואין. דשמיעתן כברה אקור לשמיט אחרים השני חבל אין אחרים רואין נבלה גמירה הוא לר"ע ונוותר משום ח"י"ג ב"ך. חס"י אין אחרים רואין, דאפשר שחזו שפד: כשר. פטור גרסי' צהוב' והג"י לפנינו נשכחתי וא"ל כלל לגדוס' כן, ולענין נלקות קאי: השוחט א"י. ירושלמי כתובות פ"ג ה"א וזכונה דוכתא, ועל ח"י"ג חייב נלקות: לשם ע"י. דחייב מיתה: משום א"י. ולא על ע"י הוא"ל ואין בלא מיתה בוקה, נשאל"כ כשהתירו זו משום ע"י קם ליה צדכנה מיתה: מאחר שאילו התירו. היה חייב מיתה ואפילו לא התירו זו נמי פטור כיון דנחלי איקורא חיבה לך מיתה לא לקי, דלא קדימין ציה ואס' לא יהיה חסד ענוש יענש: תמן חנינין. וגילה פ"א: בירי אדם מיתה צ"ד ויהי"כ זכרת: לענין תשלמין. שאם ע"י הדבר שבעה צצנת ויהי"כ חזיק את חצרו כגון שהדליק גדישו וחייב צהבועין זה וזה שוק. דאף זכרת פטור: בשבת לתשלומין. מה שבת ונחייב צנפשו פטור ונחשלומין אף יהי"כ ונחייב צנפשו הוא ופטור: ר"ש בן מנסיא. חונר צלשון אחד מחייבי כריתות כנחייבי מיתה צ"ד לענין השלומין ובגמרא מפרש מלי צמיהו: נערה נדה. וכן אחת אשתו חייב כרת ויש להן הסד לאחר איקור, ר' נחמיה צן הקנה דקלאור, כשצתי כונתו הוא כצנת שאין לו הסד משל"כ חזי

ר"ה 25 (ירושלמי עם תוספתא שלמה)

ד"ס

אשתו שיש להן הסר לאחר איקור דיש להן השלושין ודע  
דהגירסאות משונות צ"כ הרומוה, נגילה, כתיבות, ע"ז,  
והכל, לכן לא הגהתי רק הסמתי כמו שהוא לפנינו:  
**הלכה ג'** הני הלוקח ונצעה ע"ן צנלי מכלתן וע"ן  
ר"ף ור"ח, וס"נ וס"ה

דלא נצעי שנים שלקחו חס רבי יודן בן פזי בעא לאוויז וברת  
קדם השני זכה, חלל חס" מה אמרין בה אילין תניין, אמר רבי  
צעה"צ בקדם זכה נני: יוסי צורביה לרבנן, אמר רבי יונה ולמה  
הלכה לא שמע לה מן הדא דתני רבי שמעון

בן יוחי, דתני רבי שמעון בן יוחי משום רבי טרפון נאמר ברת  
בשבת ונאמר ברת ביוה"כ, מה ברת האמורה אצל שבת אין ממון  
ומכות אצל ברת אף ברת שנאמר ביוה"כ אין ממון ומכות אצל ברת,  
אמר רבי מנא קימי דרבי יוסי מה צורביה ליה ברבי שמעון בן  
לקיש ברם ברבי יוחנן מה מכות אצל מיתה יש לה, לא כל שכן מכות  
אצל ברת, אמר ליה אף ברבי יוחנן צורביה תמן שני דברים בן דבר  
אחד, על דעתיה דרשב"ל מה איכא בין אילין תניין לאילין רבנן,  
לאוויז ולא בריתות וברמר רבי יודן הבא על הממזרת ביניהן רבי  
הנינה אמר המצית גדישו של חבירו ביום טוב ביניהן, על דעתיה  
דאילין תניין סברין מימר הואיל ואין בהם ברת משלם, על דעתיה  
דרבנן אילין סברין מימר הואיל ויש בהן מכות אינו משלם, אתיין אילון  
פלוגותא באינן פלוגותא דאתפלגון בשני ימים טובים של גלויות  
רבי יוחנן אמר מקבלין התרייה על הספק רשב"ל אמר אין מקבלין  
התרייה על הספק, תמן תנינן הבה את זה וחור והבה את זה חלל  
את זה וחור וחלל את זה פטור, הא בבת אחת חייב, לית הדא פליגא  
על דרבי יוחנן דמר מקבלין התרייה על הספק, אמר רבי חנינה לית  
היא פליגא תמן אפשר לך לעמוד עליו ברם הבא אי אפשר לך  
לעמוד עליו:

**משנה:** שנים שלקחו פרה ובנה, אי זה שלקח ראשון ישחוט  
ראשון ואם קדם השני זכה:

**הלכה ג':** הני הלוקח מבעל הבית הלוקח קודם לבעל הבית  
שמתחילה לא לקחו אלא על מנת בן קדם השני ושחט  
הרי זה זריז ונשכר:

**משנה:** שחט פרה ואחר בן שני בניה סופג שמונים, שני בניה  
ואחר בן שחטה סופג את הארבעים, שחטה ואת בתה  
ואת בת בתה סופג שמונים, שחטה ואת בת בתה ואח"כ שחט  
את בתה סופג את הארבעים, סומכם אומר משום רבי מאיר  
סופג שמונים:

**הלכה** בן נכות וברת ליהא ציחה, ונפתרה הצעי מהא דר"ש בן יוחי דלעיל, על דעתיה דרשב"ל, לא ש"ך הכא כלל  
והוא בגורוהא ונן הש"ס ההם דרשב"ל דק"ל ההם דרבנן חין מכות ותשלומין דדבר שיש בו ברת: אילין תניין ר"י בן  
הקנה ור"ש בן מנסיא: לאילין רבנן דמנסיאן שם דלר"י איכא צנייהו חייצי כריתות שלא התרו למלקות:  
לאוין ולא בריתות חייצי לאוין לחוד ולא חייצי כריתות, ומפרש ברמר ר' יודן הבא על הממזרת צאונס דאיכא  
ממון ומלקות: ביו"ט, איכא רק לאו דלא העשה מלאכה ולא ברת: ואתייא אילין פלוגותא, היכושלמי חמורה מחד חיד  
תלי מלקותן דלעיל צהך דמקבלין התראה על הספק, וי"ל דק"ל להשיב, דהכא נמי התראה כפק הוא דכשרולה  
לשחוט והתרו מיום חו"צ וחשיב לע"ז לא הוי התראה חו"צ התראה דהא קם ליה צדצה מיתה וחי לא יחשב לע"ז  
הוי התראה חו"צ התראה וכן להיפך ח"כ כל היכי דמחרי התראה כפק הוא ואפ"ה ק"ל לר"י דאם התרו לחו"צ חייצי  
מלקות ואם התרו מיום חו"צ חייצי קקילה דממ"נ על חדא חייצי ורשב"ל ק"ל דהתראה כפק לא הוי התראה דשנא ישחט  
לע"ז ופטור משום חו"צ: יו"ט של גלויות, דעצדין להו ומקפיקא דיומא, חס עשה מלאכה שלא לצורך נפש והתרו צו חייצי  
דיום אחד ודאי קודש: אין מקבלין התראה על הספק דליומא יום שהתרו צו שחט זה היום חול הוא תמן תניין, יצמות קוף  
פ"ח: הבה את זה חציו הספק: הא בבת אחת דממ"נ אחד חציו חול לא הוי התראה כפק, דלא כר"י דאמר מקבלין  
התראה על הספק צבי האי גווחל: לית הוא פריגא, דאיכא לתרולא: תמן צבי יו"ט של גלויות: אפשר לך דעמוד, על  
האמת כשודע צבי קידש את החודש ואע"ג דהשתא לא ידעינן מ"מ איגלאי מילתא למפרע דהתראה ודאי הוי:  
הבא לענין הכאה לעולם ח"א לצרר מי חציו:

**משנה** שלקחו ממוכר אחד משה"כ משה"כ חו"ה מהם שקדם מחויב השני להמתין: ישחוט ראשון, צגמרה מפרש:  
**הלכה ג'** תני צתופתא צפירקן, ונזה, דלענין דינא הני מנסיאן שחט צחו לצ"ד וכל אחד רולה לשחוט תחילה,  
ואמרין להם זה שלקח ראשון ישחוט ראשון דהצעה"צ לא מכר לשני רק הזכות שיש לו בזה, והוא עליו חיו רשאי  
לשחוט תחילה דהלוקח ראשון קנה ע"מ בן שישחוט תחילה: ור"י, דלא קעציד איקורא, ונשכר, דקאכל צשרא:  
**משנה**, סופג שמונים, דעל כל צן עוצר צלחא, משה"כ להיפוך כשחט שני צניה לא עציד איקורא, רק כשחט האם  
והוי רק איקור אחד: סופג שמוני, אותה וצתה וצתה, משה"כ חס שחטה ואת צתה לא עציד  
איקורא ואח"כ שחט צתה חצי דהוי שני איקורים, אותו וצתה וצתה ואותו חצי חיו לוקח רק מ' דחדא התראה  
וחד מנעשה הוא: סופג פ', ואע"ג דהתראה אחת הוא מתוך צ' גופים קאחו וצגמרה מפרש:

[illegible]

צדי פרקים לריך המוכר לאודיע ללוקח  
 ר"ע היא דמר . צתויכ אומר שס: כל יום מיוחד. דרש  
 אחד המיוחד: תני ר"ח. תוספתא קיף פירקן ונופרש הטעם  
 מפני שאז י"ט דכל האוכל צהשצי כאילו מהענה צעזרי:  
 בשני בשבת. ודאי שחטין ציום אחד: כיני מתניא  
 737



# אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

למה לו שנתרפה הבהמה ונחפו לקנות ולשחוט ולפי דבזמן שיש לו ריוח נשבע בזהו יום ולא לשחיטת היום הירובלני הא' מלינתי קצרת ר"י ות"ק פליג ופקק קנה (כפי' הרמזים) וקאמר דפי' יום או יומים קודם כה"ק ול"ל דהכיני דקאמר הוא להגיה עפ"י התוס' יו"ט ול"ש עיוה"כ ול"ש שחר יו"ט: אחד לחתן ואם ותוספתא נני לא קאי רק על עיוה"כ דוקא: לאו דוקא: אין יאות. ודאי לאו דוקא קאמר חלל חש"כ

הלכה ו' חזרין ונקטין ונח"כ חנוור פ"ע (הוצא צצצלי קוף פירקן) זו דרש שמעון בן זנוח לפי שכל הענין של מעטן ושל נטון חינו מדבר חלל צמקודשין וצמקודשין הלילה חולך אחר היום יכול אף לענין אר"צ הלילה חולך אחר היום נאמר כהן יום אחד וכו':

אחד לחתן אמר רבי מנא אין יאות ברם מבית חתנייה רהיטי בצפריה לפום בן תני את האם לחתן:

משנה. בארבעה פרקים אלו משחיטין את המבח בעל ברחו אפילו שור שזה אלה דינרין ואין לו ללוח אלא דינר בופין אותו לשחוט. לפיכך אם מת מת ללוחה ובשאר ימות השנה אינו בן לפיכך אם מת מת למוכר: יום אחד האמור באותו ואת בנו היום חולך

הדרן עלך פרק אותו ואת בנו: אחר הלילה את זו דרש בן זומא נאמר במעשה בראשית יום אחד ונאמר באותו ואת בנו יום אחד מה יום אחד האמור במעשה בראשית היום חולך אחר הלילה אף יום אחד האמור באותו ואת בנו היום חולך אחר הלילה: הלכה ו': רבי סימן בשם רבי זעירא טעמא דמתניתא העמידו דבריהם על דין תורה. ניהא לרבי יוחנן. לרשב"ל. דאתפלגין רבי יוחנן אמר מעות קונין דבר תורה ורשב"ל אמר אין המעות קונין דבר תורה. ניהא לר' יוחנן לרשב"ל בשויבה לו על ידי חורין וזבין לאדם אף שלא בפניו: תני מי שהוא בלן לרבים ספר לרבים חנוונה לרבים הגיע הרגל ורוצה לילך בני העיר מעבבין עליו: רבי אחאי בר יעקב אמר. חברין מקשין והא בתיב \*את הבבש אחד תעשה בבוקר שנייא

היה קדשים דבתיב \*עליה השלם כל הקרבנות כולם רבי בא בר בהן בתיב \*השמש יצא על הארץ ולוט בא צועדה ובתיב \*ובא השמש וטחר מקיש יציאתו לביאתו מה ביאתו משיתבסה מן הבריות אף \*יציאתו לבשיתודע לבריות: \*ויקרא כב

## הדרן עלך פרק אותו ואת בנו.

תעשה בבוקר. חלנח דיום חינו חולך צקדשים אחר הלילה וקרא דא"צ צקדשים הוא דכתיב עליה השלם. ואין קרצן קרצ עוד צלילה חזל לשאר דברים לעולם היום חולך אחר הלילה: בתיב השמש. עיקר הדא מילתא דים צרכות. ונניחא הכא לראיה דכל היכי דכתיב ערב וצוקר היינו נותחילת עלות השחר עד שקיעת החמה ונש"כ יום היינו נותחילת הלילה עד קוף היום: משיתבסה. חש"כ שערין לא חשכה: לבשיתודע. הוא אור השחר חש"כ שלל האיר כ"כ ועיין צרכות ס:

## הדרן עלך פרק אותו ואת בנו.

**כסוי הדם.** נקט כל הכי נשום דקצני לנתיב חזל לא  
צנוקודשים: בחיה ובעוף. קרא כתיב לך חיה  
ועוף חלה דה"ק צחיה צעוף צמזומן כשאינו צמזומן דלא  
תימא אשר ילד כתיב ולאפיקי עוף הגדול צניה חזל  
צמזומן נפורה כתיב על הארץ

תשפזנו כוונת: בבוי כוי דהבא  
ע"כ הוא (צניפפעל) וצריה צפני  
עלמה: ספק חיה ספק צמזומן:  
ביום טוב. דדילמא לא צני כקוי  
ונקפיקא לא נחללין יו"ט:  
אין מבסין את דמו. ואפי' היה  
לו עפר ונוכן שלא יאמרו חיה  
היא כיון דנחללין עליה יו"ט  
ויצא להחיר חת חלצה:  
**הרבה א'.** במה נן קיימין.  
לנתינתן דקדש  
חזל לא צנוקודשין: בהדשי מובה  
חטאת ועולת העוף. קשה:  
לכסיו במובה. וודאי לא צני  
הש"ס לומר דיתן עפר לנטיה  
דזה ח"א כדאמרינן צצצלי  
דלנטי' קנוקף על הצנין והורח  
דכוח ורס הצנין הכל צכנה  
מיד ה' עלי השכיל ואי לא צטלי  
הוי חליה צין דס לנחמה חלל  
צני הש"ס דיתן רק עפר לנטיה  
כיון דלא חפשה ח"א ק"ד דלא  
נעכצ, ואפי' דהנחור והנעקר  
פטור מלכסיה ה"י נשום דאפי'  
צאכילה לגמרי נש"א"כ קדשים  
נוליקה נותרה צאכילה לכהנים  
והא דנולק ולא שוחט גני כקוי  
הדם לא כתיב שחטה חלל  
שפיכה: קדשי בדהבית: בהקדש  
העוף לצדק הציה ובחטון דחקור  
צמזומן. והוי ליה שחטה שאינה  
ראוי ופטור להו נכקוי קשה:  
יפרקין ויבכה. דע"י הפדית נותרין  
צאכילה ויבכה הדם: כן נן  
היימין. לעולם נתינתן צמזומיהו  
קדשי נחמה וקדשי צדק הציה  
מיידי ואי קשיא לכמה ע"כ  
הנחמה: ובסחור בעפר. כתיב  
ונדלל כתיב וכקצו עפר שנוע  
מיידי דלרץ שיתן עפר גס  
לנטיה שיהא הדם טעוף צעפר  
היחמה וגזרת הכחוש הוא והכי  
דלא חפשה ח"א לקיים נאיה  
כקוי: בהדשי הבית. כנוי מיידי  
ולפדות ח"א דהא צנינן הענדה לפני הכהן  
כתיבה עפר לנטיה נעכצ, ח"כ ח"ך חנוך ר' יונה שחט צמזומן ח"כ חיה חייב צכקוי והא ח"ן עפר תחוח  
לנטיה: מי לא בר ר"ש. יצוות פ"צ ה"ה. דהנן ההם צמזומיהו דחליה חרש שאינו שנוע ואינו נדצר פקילה  
ואמר ר"י הטעם נשום שאין יכולן לומר ואמר. ופריך "וקריה נעכצה" וע"ז חנוך ר"ש דהראוי לקריאה  
לנטיה. שלא קרא ח"ן קריאה נעכצה, וכל שאינו ראוי לקריאה כלל קריאה נעכצה, וכמו שהוא צצצלי כל הראוי  
לצילה וכו': במהם חורנה. דלגור דהם ויבכה צנוקודש חסר, דהא ח"ן דס הניחו ובעל הקבין חייב לבכות והיינו  
ע"י גרידה במקום ששפך. חיוץ הכקוי נש"א"כ דס הניחו ובעל הקבין דלא ש"ך צשפיכה וודאי גוררו ונכקה:  
אוח אית בן כלומר השתה דלית להבא, ח"ך קדשי צ"ה נתי לא הימא נשום דליתא צמזומן והערכה, חלל חפ"י  
ח"א צמזומן והערכה כנוי פטור נכקוי נשום הכחוש ופך וכקה ולא בלרץ ג"כ הענדה והערכה: אין תפתרינה.  
כלומר הא ניחא כ"י דק"ל קדשי צ"ה טעוניה הענדה והערכה חזל חפ"י ח"י תפתר כ"י דק"ל דלא צני הענדה  
והערכה חפ"י לא קשיא הצני כקוי דהא חקר פדית וקרא קאמר ופך וכקה: סברה גמרינן. צני צצצלי ח"י מורגלין  
יותר צפלו וקצרה וצני ח"י צקדור וקרה ונשנה ולכן קאמר צצצלי תחפזו אחר קצרה ולא רחיקה וקרא מפורש  
צמזומן דנקיט חיה לעוף: צורכיה לסבריה דבבלי' דע"כ לריכין לקצרה, דנקרא מפורש לא הוי ידעין חדא  
דח"א דתורין וצני יונה שיש צנינן קודש חייבין צכקוי הדם ועוד נינח צנינן דצמזומן צכקוי דצמזומן צככל חיה  
כדחיה צככל צמזומן כדלעיל פ"ג: לא בבלי'. ח"ן חנוך לריכין לא לצני צצצלי ולא לקצרה דנה חיה:  
אין במינה כסוי פ"י ח"ן צמזומן דלא טעני כקוי ח"ך עוף כן, ודקאמרת צמזומן קרא מפורש כתיב דלא  
צני

**כסוי הדם נוהג בארץ ובחוץ לארץ.**  
בפני הבית ושלא בפני הבית.  
בהולין אבל לא במקודשין. ונוהג בחיה  
ובעוף. במזומן ובשאינו מזומן. ונוהג  
בכוי מפני שהוא ספק ואין שוחטין אותו  
ביום טוב, ואם שחטו אין מבסין את  
דמו:

**הרבה א':** רבי זעירא סליק גביה  
רבי אבהו לקסריין אשבחיה  
דמר במה נן קיימין אי בקדשי מובה  
לכסי במובה גופה ואי בקדשי הבית  
יפרקין ויבסין אמר ליה כן נן קיימין  
בקדשי מובה ברם ובסחור בעפר בתיב  
בקדשי הבית לית כן העמדה והערכה  
בדא הוא דמר רבי יונה שחט חיה  
ובחמה פטור מבסוי בחמה והיה חייב  
בכסוי. מי לא מר רבי שמואל בר רבי  
יצחק הראוייה לקרייה אין קרייה מעכבת  
ושאינו ראוייה לקרייה קרייה מעכבת.  
ולכסיין במקום חורנה בתיב ושפך ובסה  
במקום ששפך מבסה. אמר לון רבי  
חייא בר בא אף אית כן העמדה  
והערכה לית חייב בבסיה בתיב ושפך  
ובסה ברם הבא ושפך והעמיד ובסה.  
אין תפתרינה כרבי שמעון דמר קדשי  
ברק הבית אין טעוניה העמדה והערכה  
ושפך ובסה ברם הבא ושפך ופודה  
ובסה חמין לרבי חנינה חברין דרבנן  
דסליק גביהו אמר לון בבלי' סבריה  
גמריין ולא גמריין קרייה \*אשר יצור  
צד חיה או עוף מה חיה חולין אף עוף  
חולין. אמרו ליה צורכיה לסבריה  
דבבלי' ניחא עוף דליתא במקודשין  
תורים ובני יונה אי קרייה בחמה בכלל  
חיה. אמר לון לא בבלי' ולא סבריהו  
בחיה מה חיה אין במינה כסוי אף עוף  
אין

**הרבה א'.** במה נן קיימין.  
לנתינתן דקדש  
חזל לא צנוקודשין: בהדשי מובה  
חטאת ועולת העוף. קשה:  
לכסיו במובה. וודאי לא צני  
הש"ס לומר דיתן עפר לנטיה  
דזה ח"א כדאמרינן צצצלי  
דלנטי' קנוקף על הצנין והורח  
דכוח ורס הצנין הכל צכנה  
מיד ה' עלי השכיל ואי לא צטלי  
הוי חליה צין דס לנחמה חלל  
צני הש"ס דיתן רק עפר לנטיה  
כיון דלא חפשה ח"א ק"ד דלא  
נעכצ, ואפי' דהנחור והנעקר  
פטור מלכסיה ה"י נשום דאפי'  
צאכילה לגמרי נש"א"כ קדשים  
נוליקה נותרה צאכילה לכהנים  
והא דנולק ולא שוחט גני כקוי  
הדם לא כתיב שחטה חלל  
שפיכה: קדשי בדהבית: בהקדש  
העוף לצדק הציה ובחטון דחקור  
צמזומן. והוי ליה שחטה שאינה  
ראוי ופטור להו נכקוי קשה:  
יפרקין ויבכה. דע"י הפדית נותרין  
צאכילה ויבכה הדם: כן נן  
היימין. לעולם נתינתן צמזומיהו  
קדשי נחמה וקדשי צדק הציה  
מיידי ואי קשיא לכמה ע"כ  
הנחמה: ובסחור בעפר. כתיב  
ונדלל כתיב וכקצו עפר שנוע  
מיידי דלרץ שיתן עפר גס  
לנטיה שיהא הדם טעוף צעפר  
היחמה וגזרת הכחוש הוא והכי  
דלא חפשה ח"א לקיים נאיה  
כקוי: בהדשי הבית. כנוי מיידי  
ולפדות ח"א דהא צנינן הענדה לפני הכהן  
כתיבה עפר לנטיה נעכצ, ח"כ ח"ך חנוך ר' יונה שחט צמזומן ח"כ חיה חייב צכקוי והא ח"ן עפר תחוח  
לנטיה: מי לא בר ר"ש. יצוות פ"צ ה"ה. דהנן ההם צמזומיהו דחליה חרש שאינו שנוע ואינו נדצר פקילה  
ואמר ר"י הטעם נשום שאין יכולן לומר ואמר. ופריך "וקריה נעכצה" וע"ז חנוך ר"ש דהראוי לקריאה  
לנטיה. שלא קרא ח"ן קריאה נעכצה, וכל שאינו ראוי לקריאה כלל קריאה נעכצה, וכמו שהוא צצצלי כל הראוי  
לצילה וכו': במהם חורנה. דלגור דהם ויבכה צנוקודש חסר, דהא ח"ן דס הניחו ובעל הקבין חייב לבכות והיינו  
ע"י גרידה במקום ששפך. חיוץ הכקוי נש"א"כ דס הניחו ובעל הקבין דלא ש"ך צשפיכה וודאי גוררו ונכקה:  
אוח אית בן כלומר השתה דלית להבא, ח"ך קדשי צ"ה נתי לא הימא נשום דליתא צמזומן והערכה, חלל חפ"י  
ח"א צמזומן והערכה כנוי פטור נכקוי נשום הכחוש ופך וכקה ולא בלרץ ג"כ הענדה והערכה: אין תפתרינה.  
כלומר הא ניחא כ"י דק"ל קדשי צ"ה טעוניה הענדה והערכה חזל חפ"י ח"י תפתר כ"י דק"ל דלא צני הענדה  
והערכה חפ"י לא קשיא הצני כקוי דהא חקר פדית וקרא קאמר ופך וכקה: סברה גמרינן. צני צצצלי ח"י מורגלין  
יותר צפלו וקצרה וצני ח"י צקדור וקרה ונשנה ולכן קאמר צצצלי תחפזו אחר קצרה ולא רחיקה וקרא מפורש  
צמזומן דנקיט חיה לעוף: צורכיה לסבריה דבבלי' דע"כ לריכין לקצרה, דנקרא מפורש לא הוי ידעין חדא  
דח"א דתורין וצני יונה שיש צנינן קודש חייבין צכקוי הדם ועוד נינח צנינן דצמזומן צכקוי דצמזומן צככל חיה  
כדחיה צככל צמזומן כדלעיל פ"ג: לא בבלי'. ח"ן חנוך לריכין לא לצני צצצלי ולא לקצרה דנה חיה:  
אין במינה כסוי פ"י ח"ן צמזומן דלא טעני כקוי ח"ך עוף כן, ודקאמרת צמזומן קרא מפורש כתיב דלא  
צני

**אמר** לון צצצלי: לשון זה  
נאיה כמה פעמים צירופלוגי  
ואף רבי יוחנן אמר לר"ח צר צל  
שקד

ולפדות ח"א דהא צנינן הענדה לפני הכהן  
כתיבה עפר לנטיה נעכצ, ח"כ ח"ך חנוך ר' יונה שחט צמזומן ח"כ חיה חייב צכקוי והא ח"ן עפר תחוח  
לנטיה: מי לא בר ר"ש. יצוות פ"צ ה"ה. דהנן ההם צמזומיהו דחליה חרש שאינו שנוע ואינו נדצר פקילה  
ואמר ר"י הטעם נשום שאין יכולן לומר ואמר. ופריך "וקריה נעכצה" וע"ז חנוך ר"ש דהראוי לקריאה  
לנטיה. שלא קרא ח"ן קריאה נעכצה, וכל שאינו ראוי לקריאה כלל קריאה נעכצה, וכמו שהוא צצצלי כל הראוי  
לצילה וכו': במהם חורנה. דלגור דהם ויבכה צנוקודש חסר, דהא ח"ן דס הניחו ובעל הקבין חייב לבכות והיינו  
ע"י גרידה במקום ששפך. חיוץ הכקוי נש"א"כ דס הניחו ובעל הקבין דלא ש"ך צשפיכה וודאי גוררו ונכקה:  
אוח אית בן כלומר השתה דלית להבא, ח"ך קדשי צ"ה נתי לא הימא נשום דליתא צמזומן והערכה, חלל חפ"י  
ח"א צמזומן והערכה כנוי פטור נכקוי נשום הכחוש ופך וכקה ולא בלרץ ג"כ הענדה והערכה: אין תפתרינה.  
כלומר הא ניחא כ"י דק"ל קדשי צ"ה טעוניה הענדה והערכה חזל חפ"י ח"י תפתר כ"י דק"ל דלא צני הענדה  
והערכה חפ"י לא קשיא הצני כקוי דהא חקר פדית וקרא קאמר ופך וכקה: סברה גמרינן. צני צצצלי ח"י מורגלין  
יותר צפלו וקצרה וצני ח"י צקדור וקרה ונשנה ולכן קאמר צצצלי תחפזו אחר קצרה ולא רחיקה וקרא מפורש  
צמזומן דנקיט חיה לעוף: צורכיה לסבריה דבבלי' דע"כ לריכין לקצרה, דנקרא מפורש לא הוי ידעין חדא  
דח"א דתורין וצני יונה שיש צנינן קודש חייבין צכקוי הדם ועוד נינח צנינן דצמזומן צכקוי דצמזומן צככל חיה  
כדחיה צככל צמזומן כדלעיל פ"ג: לא בבלי'. ח"ן חנוך לריכין לא לצני צצצלי ולא לקצרה דנה חיה:  
אין במינה כסוי פ"י ח"ן צמזומן דלא טעני כקוי ח"ך עוף כן, ודקאמרת צמזומן קרא מפורש כתיב דלא  
צני

שקד צהורה עולה, צצלי, חצל גם צצצלי. ולינו לשונות צצי כסוי ר"ח בר ווא בעי היינו כשהיו עומדין עדיין כאלו הני צצצלי טפסלי וכו' וחלילה לנו לחשוב צצני צצית ר"ח: והמדישן וה"ה הקדיש את הדם כדליתא ח"י ההגלו על אחיהם רצון צצצלי, והפך הוא, הכירו צצקפתא: מפני שקדמה דכאשר שפך הדם כנר היה חייב גדולתם צתירה, וה"ק חמר חס יצא ר"ה ריש גלותא לפה צנולות וכקפועדין לא הקדיש: למיפחי. לרחוק צצתי מרחלות יציאתו צרה, וכבר ידוע צצא

ע"י גזירות ורדיפות הרומאים ירד ה קרן הסורה פלאים, ונלא קן לו רק צצצלי, חצל ידוע צצצית הסחי וחבני ח"י ראו לצולם כי יקוד הסורה ויפיק הסורה יולא ח"י למען יקבר חוט הסורה את צני צצצ עם ח"י ולא יכנה זק חצנה ח"י עתך לצם ורק הסברה הוא יכריח לדור וללמוד צצצלי, ולכן תלי כל גגות וכל תקלה צצצצית צצצצ גרס זה, ע"ד שאמרו ח"י דל"י נחכים ולהפוך צצצצ, והיינו דקאמרי "צצלי" חס חונללים שהסברה הכריח חסם לדיר צצצצ ראו עם בגרונתם, כי חלו דרתם צצלי, לא חצרתם, או לא צלחם לכל זה:

**השוואה** ציוה"כ וצצצצ: ים בעין וי"ט לא הביאו סר"ק והר"מ ז"ל להאי תוקפתא דאפי"ה ענר וכחט וקפא דמו צצצצ"ק, וכן צצצצית חצפי"ה שאקור גם כן לכחילה לצעות כן ול"ע:

הלכה

הרחל ומן הגדי ביסוי הדם נוהגין בו מן הבוי אין כסוי הדם נוהגין בו ואת"ן אילין פלוגותא כאינין פלוגותא דאתפלגין אותו ואת בנו נוהג בבלאים ובבוי, רבי לעזר אומר כלאים מן הרחל ומן הגדי אותו ואת בנו נוהגין בו מן הבוי אין אותו ואת בנו נוהגין בו ולמה תניית תרין זימנין רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חגי צורכיה לאותו ובנו וצורכיה לבסוי הדם, אלו תניית לדאותו ואת בנו הוויין אמרין לא אמרין רבנן אלא בלאו ולחומר ברם כסוי דם כמה דאת עבד'מספיקא אין תעביד ביאות הוי צורכיה לבסוי הדם אלו תניית דכסוי הדם הוויין אמרין בהא פליגי רבי לעזר הא באותו ואת בנו מודי לחומר הוי צורכיה לדאותו ואת בנו, תני רבי הושעיא רבי יוסי אומר כוי אין שוחטין אותו ביום טוב מפני שהוא ספק, ואם שחטו אין מכסין את דמו, אמר רבי יוסי מה אם מילה שודאי דוחה את השבת אין ספיקו דוחה את היום טוב, כסוי הדם שאין ודאו דוחה את השבת דין הוא שלא יהא ספיקו דוחה את היום טוב, אמרו לו שופר בגבולין יוכיח שאין ודאו דוחה את השבת וספיקו דוחה את היום טוב, והוא יוכיח לבסוי הדם שאם על פי שאין ודאו דוחה את השבת שיהא ספיקו דוחה את היום טוב, השיב בן הקפ"י ברבי מה למילה שאין ודאי דוחה לילי יום טוב דין הוא שלא יהא ספיקו דוחה את היום טוב, תאמר בכסוי הדם שודאי דוחה את ליל יום טוב דין הוא שיהא ספיקו דוחה את יום טוב אמר רבי בא זה אחד מהדברים שהיה רבי חייא אומר אין להם תשובה והשיב בן הקפ"י אמר רבי בון בר חייא מיליהו דרבי חייא רובה השוחט לחולה בשבת אסור לבסות, אמר רבי אבון ויאות ברם מכסי בפוקי דשבתא, ותני כן השוחט ביום הכיפורים ובשבת אף על פי שמתחייב בנפשו ביום שחשבה, אם הדם קיים חייב לבסות, השוחט בספינה אף על פי שאמרו לא יישחט אדם בספינה כיון שהגיע ליבשה אם הדם קיים חייב לבסות: משנה

דקאמר "כסוי הדם שאין ודאו דוחה שבת" נלמד: השוחט בשבת לחולה פה ולי" עיליהו דר"ה או דלעיל גרקי" תני ר"ח: ויאות, ודאי חסור לכקות חצל צצצצית שנת חס הדם קיים וקפא: ותני נופורם כן צצקפתא וכלתן דלא צלצד שחט צצצית חלל חפי" ענר וכחט חס הדם קיים לריך צצצצ"ה לכקות וכן השוחט צצצצית חצפי"ה שאקור לצעות כן:

וחנין צצצצ"ה: תנינן מיניה. גמרינא נוננו צצציתא חדתא שלמדו כצת צצצצ"ה דר' הושעיא הנצודים שכבר נלדו וסרי חס צני תרצות: בהומנה וי. שיחצו כאלו חס נחסידי לידה ולא יציגם רק אחרי ערחת יתירה כן לא יצח מונה צצצית צכל עת ולא הרצה קדצר זה וציא לדי סוללת ועניות: תני צצצ"ה ריש פירקין: כראים מן הרחל ומן הדם, מאן דבר שניה, הא צצצית היא וסגרינא דליסנא ון חרצ וס"ג "מן הרחל ומן הלצ" וצצקפתא לפינו כמי הג" וצצצצ ון הרחל ומן הגדל, וצ"כ "מן הרחל" ואציו צצצ, "מן הגדל" דהיינו תייס ואמו צצצית: תריין וימנין, הכא וצצצ"ה: לא אמרין רבנן דכוי חייב צצצ"ה רק נפני חס יחט ענר על חלו דלוי"ה לא השחטו וקאמרו לחינורא דאקור, נשח"כ צצקוי לא שייך חינורא דהיכי דעניד לא עניד שפיר, דאם לא יכסא שחט חיה היא ולא נקיים וליית כקוי ולי יכסא שחט צצצית היא וכתבי על סחין תשפכו כמיס ולפי הסדרה ק"ל לה"כ דצצצית וליית צצצצית, ח"כ ח"י יכסא יצואו להחיר את חלצו וכן עיקר בהא פליגי ר"א, דלא שייך חונורה ח"כ דאם נקפיקא לא יכסא עדיף מלס יכסא נקפיק ויצא להחיר חיקר חלצ שחט צצצית: תני ר' הושעיא, גם צצקפתא חיתא, חלי צצציתא ומסוס דר"י וציא חס"ק: מה מילה, שמילה ודאי דוחה את השבת דציוס חפי" צצצצית, וחצפי"כ היכי שהול קפיקא חין דוחה חף יו"ט הקל כיס"י חף ודאי חין דוחה שנת חיו דין שפיקו לא ידח את חיו"ט: שופ"י בגבולין, דתן ר"ה שחל צצצצ צצקדס חיו תיקעין ולא צצצצית: וספיקו, כגון טוועטס ואנדדוגיטס: תוקעין ענורו: הישב בן הכפר, תפוצה חסרת על ר"י דפירכא דאשונה לא חצי פירכא כיון דודאי דוחה שנת צצקדס: ליל יו"ט, דנולת ויילה ציוס ולא צלילה ונפני שאינה נואגת צלילית כציוס לכן חין קפיקא דוחה יו"ט "נשח"כ כיסוי חף קפיקא דוחה יו"ט: מיליהו דר"ח רובה, נדצני ר"ח

אין במינו כסוי בהמה בתיב \*עד הארץ תישפכו במים מה מים לית בעיין כסוי אף דם בהמה לית בעיין כסוי, רבי חייא בר ווא בעא שחט חיה ועיקר והקדישן מהו דתבעיין כסיה, אמר לון בכל"י לא גמריין מתניתא דרבי חייא רובה דתני רבי חייא השוחט חיה ועיקר והקדישן או ישהקדש את הדם חייב לבסות מפני שקדמה מצות כסוי להקדיש דלמא ר' יוחנן ור' שמעון בן לקיש עלון למיסחי בהדין דימוסין דמבר"ה פגע בון חד סב אמר לון תנינן מיניה מתניתא דאולפין בבית סהרא דרבי הושעיא רובה בתיב אשר יצוד, אין לי אלא הצה לקח ירש או נתן לו במתנה מניין תלמוד לומר איש איש, אין לי אלא צד אווין ותרגומים הנצודים מנין תלמוד לומר צד מכל מקום, אם כן למה נאמר אשר יצוד למדך תורה דרך ארץ שרא יאכל אדם בשר אלא בהומנה זו: תני כסוי הדם נוהג בבלאים ובבוי, רבי לעזר אומר בלאים מן הרחל ומן הגדי ביסוי הדם נוהגין בו מן הבוי אין כסוי הדם נוהגין בו ואת"ן אילין פלוגותא כאינין פלוגותא דאתפלגין אותו ואת בנו נוהג בבלאים ובבוי, רבי לעזר אומר כלאים מן הרחל ומן הגדי אותו ואת בנו נוהגין בו מן הבוי אין אותו ואת בנו נוהגין בו ולמה תניית תרין זימנין רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חגי צורכיה לאותו ובנו וצורכיה לבסוי הדם, אלו תניית לדאותו ואת בנו הוויין אמרין לא אמרין רבנן אלא בלאו ולחומר ברם כסוי דם כמה דאת עבד'מספיקא אין תעביד ביאות הוי צורכיה לבסוי הדם אלו תניית דכסוי הדם הוויין אמרין בהא פליגי רבי לעזר הא באותו ואת בנו מודי לחומר הוי צורכיה לדאותו ואת בנו, תני רבי הושעיא רבי יוסי אומר כוי אין שוחטין אותו ביום טוב מפני שהוא ספק, ואם שחטו אין מכסין את דמו, אמר רבי יוסי מה אם מילה שודאי דוחה את השבת אין ספיקו דוחה את היום טוב, כסוי הדם שאין ודאו דוחה את השבת דין הוא שלא יהא ספיקו דוחה את היום טוב, אמרו לו שופר בגבולין יוכיח שאין ודאו דוחה את השבת וספיקו דוחה את היום טוב, והוא יוכיח לבסוי הדם שאם על פי שאין ודאו דוחה את השבת שיהא ספיקו דוחה את היום טוב, השיב בן הקפ"י ברבי מה למילה שאין ודאי דוחה לילי יום טוב דין הוא שלא יהא ספיקו דוחה את היום טוב, תאמר בכסוי הדם שודאי דוחה את ליל יום טוב דין הוא שיהא ספיקו דוחה את יום טוב אמר רבי בא זה אחד מהדברים שהיה רבי חייא אומר אין להם תשובה והשיב בן הקפ"י אמר רבי בון בר חייא מיליהו דרבי חייא רובה השוחט לחולה בשבת אסור לבסות, אמר רבי אבון ויאות ברם מכסי בפוקי דשבתא, ותני כן השוחט ביום הכיפורים ובשבת אף על פי שמתחייב בנפשו ביום שחשבה, אם הדם קיים חייב לבסות, השוחט בספינה אף על פי שאמרו לא יישחט אדם בספינה כיון שהגיע ליבשה אם הדם קיים חייב לבסות: משנה

דקאמר "כסוי הדם שאין ודאו דוחה שבת" נלמד: השוחט בשבת לחולה פה ולי" עיליהו דר"ה או דלעיל גרקי" תני ר"ח: ויאות, ודאי חסור לכקות חצל צצצצית שנת חס הדם קיים וקפא: ותני נופורם כן צצקפתא וכלתן דלא צלצד שחט צצצית חלל חפי" ענר וכחט חס הדם קיים לריך צצצצ"ה לכקות וכן השוחט צצצצית חצפי"ה שאקור לצעות כן:

**משנה.** בפנים. בעזרה: בחוץ חוץ לעזרה: הנפסקין

שנגמור דין ונחטרו צהנלה חס ענר ונחטן

ריב מחייב. ונפרש צגמורא טעמו: וחכמים. היינו ר"ש דפ"ה לא עלה לבחיט עוף, ואפשר שאחר עיזדה דר"ח צל ונעשה ה"צ וצגמורא נפרש מאי טעמא הני להם לר' מאיר כזה לרצ וידע שהעלה לזה דס עוף, חבל לא ידע על צלשון חכמים, והכל לר' שנועון:

**הלכה ב'.** רב הוי ל"י ביתנא. האי עוצדה מוצא

צירובלני מע"ש פ"ה ה"ה צטני לבן ופי' שהפכה של רצ נלקה צחולעת שכלכו צו והרפואה לזה הוא דס העוף, כמו דליתא צצצלי וכלהן ולכן שאל:

מהו מיכוס ציפורי. מהו להצית ציפור וליקח את דנו דצגין זה יהיה פטור מן הכבוי, ולומר ליה: נבלה. פ"י רק צלופן זה פטור מכבוי חס הנחר לו העקר אורו וצלה פטור מכבוי כדהנן צמתניהן השוחט ונתנצלה צידו וכו' פטור מלככות: ולמה לא

מר ליה טריפה. דפטור מני מכבוי ומשני דק"ל כר"נ דטריפה חייבת בכבוי: ולא כ"א אמר ר' אימי נעלה מעל כל קפק הוא סידע הנקשין, שדצרים כללו וכו' לא צהן לאו צחולת ה"י חלל צמזל ועד נאמן ע"ז הוא ר' חנינא צן דוקא שכל העולם כ"ן צחולתו והוא חי צהכלית העניות ודחקות ולפרנסת חבשי ציהו די צקו חרובין מע"ש לע"ש, חצל כל זה הוא צלדיק שראינו דצ"ס מנלו מע"כ חס חנו רואים צחוש שעה לגדולה או השעה צחוקת לו ועכ"ז מקרה קרה

והפקיד נכסיו ודאי ע"ד העונש צל ולכן מהנהה ה"ק חסד אפשר שרצ נענש מן השמים צחופן כזה שומרה לכל בע"ד העונש צל בני הגורה. ר' חייא ומשפחה: ורב כהדא. פ"י רצ שקרה ליה כזה הוא עד דנפרש ר"ש צן לקוש לקרא דשמו חלי וכו': באים בצדקה. רחמים ותחטנים לפני הקנ"ה ולצקש מנמו חקד חס: בורוע. צחוקה תוצעיס צפה מדוע חין הקצ"ה משפיע להם כל טיב מן השמים, עצור הנאות והנועטי ששנו והיינו דקרי להם קרא חצירי לצ הרחוקי מן הצדקה לצקש לדקה ומהנה חס מהקצ"ה וכל ונה שקצלו הטוב מן השמים חוננים כי עדין לא הגיע לחלי הכבר שחייב להם הקצ"ה: בגון מר וזמרא

**משנה.** השוחט ונמצא טריפה, והשוחט לע"ז, והשוחט חולין בפנים

או קדשים בחוץ היה ועוף הנסקלין, רבי מאיר מחייב בכסוי וחכמים פוטריין השוחט ונתנבלה בידו הנוחר ודמעקר פטור מלככות:

**הלכה ב'.** רב הוי ליה ביתנא ולקית

שאל לרבי חייא רובה

מה למיכוס ציפוריה ומגבלייא דמייה בזרע ביתנא, אמר ליה נבלה, ולמה לא מר ליה טריפה בגין דרבי מאיר דתנינן תמן ר"מ אומר טריפה חייבת בכסוי, ולא כן אמר ר' אימי משום רבי שמעון בן לקיש, משערו בני הגולה לא לקת ביתנא ולא החמיין חמרייה ונתנו עיניהם בזכות רבי חייא רובה ובניו, ורב כהדא \*שמעו אלי אבירי

רב הרחוקים מצדקה, רבי אבהו אמר אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש חד אמר שכל באי עולם באים בצדקה ואלו באין בזרוע, וחורנה אמר שכל טובות ונחמות הבאות לעולם בזכותן הן באין והן אינן נהנין מהם כלום, בגון דמר זוטרא דמצלי ומתענה על חורנין ועל נפשיה לא מתענה ולא מצלי, בתיב \*אלה שני בני היצהר העומדים על אדון

כל הארץ, רבי אבהו אמר אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש, חד אמר אלו שהן באין במרוניא לפני הקב"ה וחורנה אמר אלו שהן באין מבח המצות ומעשים טובים לפני הקב"ה: דין בדעתיה ודין בדעתיה, דין בדעתיה דמר שחיטה שאינה ראויה שחיטה היא לית היא שחיטה, אמר רבי יוחנן כל מהום ששנה סתם משניות דרבנן, עד שיפרש לו רבו, רשב"ל אומר כל סתם משניות דרבי מאיר הן עד שיפרש לו רבו אמר רבי זעירא קומי דרבי יוסי לא דרשב"ל פליג אלא דו חמו רובה סתם משניות רבי מאיר, רבי בון חייא

רצ הוי ליה כיהנא וצצצלי וכלהן חיתה שר"ח נפל לו יאניצא צכ יתנא ורצו נהן חיה אופן פטרי רצו מכבוי ולכן שאל לר"ח הא"ך חנור ליה רצו, וחנור ליה, "נצלה" פ"י לא נחור חנור לי וכדנפרש טעמא ועיין צצלי ס:

**בגין דר"נ:** כנר צלחנו צהנצוא

לתוספתא שבע פנימי היה צצית הכסא על ר"נ, ולא רלה לנחול לו על מה שגרס לער לציו ונפצי זה נקתנו הרצה מן דצרי החכמים החולקים על ר"נ צלשון חכמים, וצ"ס הכא חורנין מני דלא רצו קתס ומהנין דח"צ לשיטת ר"נ צלשון חכמים, רק ר"ש צרצו, ולא כמו דקאמר צצצלי דראה רצו דצרי ר"נ צל"צ וצ"ס צלשון חכמים וצחנות צצית ונדרשו של רצו ק"ל כר"נ צתרתו וטענוס דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיתה, והיינו דקפריך מ"ט לא חנור ליה טריפה דהרי חכמים פוטריין ומשני דצחנות הלכה כר"נ ור"ס יחידאי הוא דפליג עלי' חלל שרצח"ק כני צלשון חכמים:

**בגון** מר זוטרא: והא דלא

הציא רחיה מר"ח צ"ד שהיה מהפלל על כל לרה קלא הצל ונענה ולא דחג עצור פרנסתו ופרנסת חבשי ציהו, י"ל דמר זוטרא היה נפורסם צדורו והדצר ידוע לכל צני הדור החיים אחר ועוד דר"ח צן דוקא התפלל על אחרים, ומר זוטרא לא די שהתפלל חלל גם ההענה וקצל לער צגוף ונפץ צלרתו של חצרו:

**בר** מקום ששנה וכו': כדפרשו

שרצ"ל פליג ואומר דרוב קתס משנה ר"נ, וקאמר ה"ס דלא פליג על ר"י. רק שראה צחוש דרוב קתס ומשנה ר"נ חיל ואכתי קשה ח"ך לא פליג אדרצת ודאי פליג מנחמת הצחינה ששנה ומלא דלא כר"י, והנה כנר זכרנו צהנצוא להתקפתא כי המשניות היו קדורות קודם רצו, וכן כהנו התיק צ"ק, (צ"ד) והוא משנת דר"נ, ור"נ קדר קתמו ברצנן, וממנו קצלנו הקתס משנה ואם לא נתצרר צ"ס

שהיה מהפלל על אחרים והעניי ולא ענמו שאינו כדאי לכך ולדקה לא רלה ונח ציקש מלת ה' צ"ה, ולחלו קרי קרא, חצירי לצ' לטיבותא, הרחוקים מלדקה לקבל נחנות חס, והנה רצ לא היה מללי על ענמו כלל שלא יקדמונו הרעה ולכן קרה שכלקה פשתנו חשפי' שפשתן של אחרים לא דחשי' לעיל דלחד מ"ד צחים צטרינא כצ"כול לפני הקצ"ה גרועים מאלה הגאיונים שצקשין שבר טוב עצור מעשיהם, ולחידך מ"ד היינו חלו שצאים לפני הקצ"ה צבח מלות מע"ט ששנו צחנות, והם צמדרינה פחותה מן חלו ענוי ארץ שפלים ונצזים צעיניהם, דקחשי' לעיל: דין בדעתיה, אומחלוקת ר"נ וחכמים דמהנין קאי דר"נ לשיטתו דק"ל שחיתה שאינה ראויה שמה שחיתה ק"ל לא שמה שחיתה: דרבנן קתס משנה עפ"י רוב הוא דעת הרבים: עד שיפרש לו רבו, נפורסם יחידאי חיל כמו חכא שידעין צודאי שר"ס חיל דר"ם כדקי"ל קתס משנה ר"נ: לא דרשב"ל פליג וק"ל דקתס משנה יחידאי חיל כר"נ, חלל שחפץ ונחן כל

צ"ק וי הוא צעל הקתם ודאי הוא דעת רבים ונומנו ונהפזים אחריו קדר גם דבי קתנא כרצנן, ובלי הלירוק לזה לדעת וי הוא צעל הקתם הוא התקפתה והצרייתה. שמונה נצולר לפעמים הנוחלות או צעל הנוסחה מפורש כנוי ריש זכמים, ר' יהושע אומר כל הזכמים וכו', ולכ"ז ודאי לא פליגו דר"י אומר שכל קתנא עפ"י רוב הוא דעת רבים ורש"ל חפץ ונאלץ שפ"י רוב הנה ר"נ חזל עכ"ז לא נודע אם הוא רק דעתו, או הוא הנוקבל עפ"י רבים וזהו נמי כונת הס"ק קתם נוסחה ר"נ, ר"ל הנוקבל היותר קרוב (ועיין רמב"ם בהקדמות) וצ"ע ומה כ"ד ה"י פס"י הס"ק בדבר זה אפשר לומר רק ע"י ר"ה ור"א צעלי התקפתה והצרייתה ודי לחבינה צ"ה:

### הרבה ג' טענה דרצנן רוצן נהוקים:

אמרין דטענה דרצנן לחומרא חזל הבא דקאמר רוצן נהוקים ח"כ וי"ש צ"ח אחרים רואין ח"כ דיעד נמי לא ולכן פרשו דצקטן הודע לאמון חת ידיו זהו כשיטת הקוג"ג וק' התרונה עוד כל דהיינו טענה דח"כ בלחרים לבתחילה לא נקום שו"א יסרו שו"א ידרכו והוי קפץ נבלה ח"כ"י שרוב השמיעות כרואי ח"כ צ"ח יודע לאמון ונועדן לקלקל לא ק"ל לרצנן ואל דבתנו התוק' שאין נוהגים להם לשחית לבתחילה צ"ח אחרים ח"כ להסבך לכלבים הם קאמרי ההם טענה דשנא יצאו להכיר בחיטתן צ"ח:

### תינוק שנאלץ צל העיקה: מה שפרשו הוא פ"ה התוק'

ורש"י ז"ל פ"ה שדרכו של תינוק לטפח צלפתות שכלים נולדים גם וינאל חת העיקה וקפיר הקסה הרבצ"א ז"ל ח"כ וי"ש שהצק צידו ח"כ אין צידו ונגע צעיקה טענה ועוד כיון שדאי נגע ח"כ חזלי לה חזקת טהרה של העיקה וכל זה אינו קשה כ"כ, חזל הירושלמי ודאי דלא נהפזר חלל כשיטת ההיק' ח"כ לא שנאמר דג"י רש"י "נפמי שדך התינוק לטפח" ולא לטפח צעיקה וכן הגיה הק"ע שם:

**והרא** חזקה הוא שזה חז"י: וצ"ח ריש נכילתן י"ק הס"ק מהבא דלזלין צהר רוצה מללא חייטין שחל לאו חז"י הוא, והתוק' הקסה שם דילמא

### משנה. ואחרים רואין. דתמן צענה קמייחא

דנכילתן, וכילן ששחטו ואחרים רואין אותן שחטתן כשרה הלכך חייב צקטן והחזו על האחרים הדואין ביניהם לבין עצמן. דלא הוא שחטת כלל כדמפרש בגמרא לקמן: וכן לענין אר"ב. בגמרא מפרש:

### הרבה ג': אית בראשונה צריף לענין

כק"י הדם וכדאמרין צצלי דנטרי לר"נ עד דנוקיק לה לינלחא והדר פליגי עילוי: רובן מקולקלין. כלומר רוב נעשים ולר"נ שחטתן נבלה גמורה כדאמרין צצלי נחייב ה"ה ר"נ על שחטתן נשים נבלה רובן מתיקנים. רוב שחטת חז"ק נהוקים הם, וצ"ח צקטן הודע לאמון חת ידיו נ"ר"י וצ"ח לבתחילה לא ח"כ צלחרים רואין אותן נקום דקטן שאינו יודע לאמון חת ידיו ח"כ רש"י גדול נסתילה ועד סוף חסור ולר"נ ח"כ צידע לאמון חת ידיו לקלקל. ורא ח"ש ר"מ למעוטא. ח"י פ"ה כנוי שפרך צצלי "נא"י רוב ח"כ ניעט נמי" דהכינה למה ליה לר"נ למימר רוצן נקולקלין ח"כ ניעט נמי דזה קצת ר' נאל לקמן חלל הס"ק פריך דר' נאל ח"ש צכל נקום למעוטא ח"כ ה"כ ניחא למעוט הנהוקים ונבקה לחומרה ונע"י: הא איתא רובת וחוסה נגד העיניו רוצן נקולקלין ונבקה צחיה צחוקת ח"סיד עינדה: לא סוף דבר. כלומר הילל וכן היא ח"כ תימר דנעטן נקולקלין נמי נבלה לר"נ דרוב הנהוקים ח"סיד נגד ניעט וחוסה: ח"י טהרות פ"ה נ"ח: בצד העיקה. ונלך צידו וכן הוא ג"כ צידו של ח"י קדושין פ"ד ה"י וחקר כאלו וקתם הניקית עמאין נפמי שחטים נדות נגפזים ונעסקים אותם: יאות. אמרין רבנן. דהא חזינן שחטיק לקח העיקה צידו העמאיות.

נשום הכי קטלין ליה שחטי צלך צידו וצ"ח קס"א ור"מ נ"ח: לית רובת. דתינוקות דהעמיד נעפחין צעיקה נגד ניעט דאין נעפחין וחזקת העיקה

שהיא טהורה ודאי אדם טהור נתן לו צידו: ושורפין על החזקות דרוב תינוקות נעפחין. לרצנן ח"י שורפין תרונה על החזקה זו וציקר הדא נילחא צקדושין שם ונקיט הבא חגג גררל כדך זה הס"ק: אתפלגין. וקס"ד דמאן דלית לו הורגין על חזקת ח"א ואם צדיק נפשות בן כ"ס צלפית תרונה. ומאן דלית לו שורפין: ר"י בי רבי בון. פליג וק"ל דלית מ"ד דאין הורגין על החזקה ורק צשורפין פליגי דלחד מ"ד ה"ה שורפין. ולחידך ח"כ"י שורגין על החזקה ח"י שורפין. דחזקת טהרה של העיקה עומדת נגד חזקת תינוקות נעפחין: והרי חזקה שהוא אביו. דהעמיד האם צחוקת לריקת וסורגין אותו צחוקת שזה חז"י ח"כ על כל חזקה נמי כן: ברבנן. דהיינו ר"ש דנעתיקת, ופריך: דרכל מה נן אמרין. ח"כ לא היה אומר שהלכה כר' שמעון מ"י יאמר הסיפך

בר ח"א קשייתה קומי דרבי יוסי מן חבמים דתמן רבי מאיר ומן חבמים דהבא רבי שמעון, ומר הבא רבי סתמיה: תמן רבי שמעון ברבי סתמיה:

### משנה. חרש שיטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותן חייבין

לבסות. ביניהם לבין עצמן פטורין מלבסות וכן לענין איתוואת בנו ששחטו ואחרים רואין אותן אסור לשחוט אחריהם ביניהם לבין עצמן רבי מאיר מתיר לשחוט אחריהם. וחבמים איסורים ומידין שאם שחטו שאין סיפין את הארבעים: הרבה ג': רבי בר המנונא רב ארא

### בר אחאי בשם רב פליגי רבין א"ף בראשונה אמר רבי יודן טעמא

דרבי מאיר רובן מקולקלין ה"י טעמא דרבנן רובן מתיקנין ה"י ולית ח"ש רבי מאיר למעוטא. הא איתא רובת וחוסה. רבי מנא בשם רבי זעירא לא סוף דבר רובן מקולקלין אלא א"ף רובן מתיקנין. לית רובת מקימי מעוט וחוסה. דתנינן תמן תינוק שנמצא בצד העיקה רבי מאיר מטהר וחבמים מטמאין שדך תינוק לטפח בעיקה ואמר רבי יוסי יאות אמרין רבנן. ור"מ לית רובת מהומי מעוטא וחוסה. ושורפין על החזקות. רבי יוסי בשם רבי זעירא איתפלגין רבי יוחנן ורבי שמעון בן להיש. רבי יוחנן אמר הורגין על החזקות ורש"ל אמר אין הורגין על החזקות. רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי זעירא כל עמא מודין שהורגין על החזקות מה פליגי בש"פ רבי יוחנן אמר הורגין על החזקות ואין שורפין על החזקות. ורש"ל אמר בשם שהורגין על החזקות כך שורפין על החזקות. ומנין שהורגין על החזקות. רבי שמואל בי רבי יוסי בי רבי בון בתיב יומבה אביו ואמו מות ימות ובי דבר בריא הוא שזהו אביו והלא חזקה

היא שזה אביו ואת מר הורגין א"ף כן הורגין. רבי בא בר בהן בשם רבי חנינה הלביתא ברבנן. דל כן מה נן אמרין

נשום הכי קטלין ליה שחטי צלך צידו וצ"ח קס"א ור"מ נ"ח: לית רובת. דתינוקות דהעמיד נעפחין צעיקה נגד ניעט דאין נעפחין וחזקת העיקה

שהיא טהורה ודאי אדם טהור נתן לו צידו: ושורפין על החזקות דרוב תינוקות נעפחין. לרצנן ח"י שורפין תרונה על החזקה זו וציקר הדא נילחא צקדושין שם ונקיט הבא חגג גררל כדך זה הס"ק: אתפלגין. וקס"ד דמאן דלית לו הורגין על חזקת ח"א ואם צדיק נפשות בן כ"ס צלפית תרונה. ומאן דלית לו שורפין: ר"י בי רבי בון. פליג וק"ל דלית מ"ד דאין הורגין על החזקה ורק צשורפין פליגי דלחד מ"ד ה"ה שורפין. ולחידך ח"כ"י שורגין על החזקה ח"י שורפין. דחזקת טהרה של העיקה עומדת נגד חזקת תינוקות נעפחין: והרי חזקה שהוא אביו. דהעמיד האם צחוקת לריקת וסורגין אותו צחוקת שזה חז"י ח"כ על כל חזקה נמי כן: ברבנן. דהיינו ר"ש דנעתיקת, ופריך: דרכל מה נן אמרין. ח"כ לא היה אומר שהלכה כר' שמעון מ"י יאמר הסיפך

ההיפך, הלך בלשון רבים ויחד ורבים ודלי להלכה  
וכרבים ונכרי להלכה כמ"ל : רידעין דחבמים ר"ש הוא.  
ויחידלי הוא ונפטי דנא"ר כהם כר"ע ה"ל דהם עמי פנים  
עיקר וחק על פי דחידלי הוא ולית להלכה כר"ע לא מיישין דדלי חוקה  
גמורה הוא דלן מומר חי יותר

נכלים יוס, ואצ"ל דכשהוא  
נפירקס חי הוא, נפירקס ודלי  
דלא קטלין ל"י, אלא חי קשה  
הא קשה מכלל דלולין דתר רוצה  
דלמלא לעולם לא אולין דתר רוצה.  
ואל דקטלין ל"י נפירקס דלן מומר  
חי בלשים יוס, ונכרי חי דלאו  
נפירקס חי, וי"ל דהא דלן מומר  
חי ל"י יוס הוא דלילדתי לא נודע  
שהוא נפירקס, אבל אם צילדתי  
ידע שהוא נפירקס חי הוא חפ"י  
שאל"כ נפירקס דנפירקס, ולפיכך  
אמר ר"ח דלמלא בלשים או בלשים  
כזה קצ"ה נפירקס דנכר צעילס  
ונכלה סנודים ודלן על כרחך  
נפירקס דלא נפירקס וחי"שין

ס"ה

נפירקס חי, וי"ל דהא דלן מומר  
חי ל"י יוס הוא דלילדתי לא נודע  
שהוא נפירקס, אבל אם צילדתי  
ידע שהוא נפירקס חי הוא חפ"י  
שאל"כ נפירקס דנפירקס, ולפיכך  
אמר ר"ח דלמלא בלשים או בלשים  
כזה קצ"ה נפירקס דנכר צעילס  
ונכלה סנודים ודלן על כרחך  
נפירקס דלא נפירקס וחי"שין  
בלא יעזב צהן נפירקס, ודלי  
כדכתיב וזה חי הוא נ"ה דלא  
ילפין דלולין דתר רוצה נאשת  
הא דלמלא דלמלא יצנה יצא  
עליו ולית דלמלא לאו לחי  
הוא מלמלא ופניו בלשה חס בלא  
צמקס נ"ה (דערוה חבת אחך  
חק בלשה חס מלס) אלא ודלי  
דהלכה נפירקס חוקה הנפירקס  
נפירקס דליקת:

הלכה ד' : לא קפיד יבשה  
חזר : ונפירקס  
הגירקס, ולא יקפיד חס אחר  
יבשה ונפירקס, נפירקס ולא בשה  
ולא אחר מנין סחי"ל לבקת  
וכג"ל בלשים נפירקס:  
הלכה

מ"מ עד שיהא חיה ועוף ביהד : ושפך וכסה בשה שישפך בו יבשה  
לא יבשה בגלל במצות בויית עליה ושפך וכסה מי שישפך הוא מכסהה  
לא תפיד יבשה אחת ומנין שאף אחרים מחזקים הרי הוא אומר דמו  
בנפשו הוא ואומר לבני ישראל רבי אדא דהסריין ורבי זרימין בשם  
רבי לעזר המיצר אסור לשחוט המיצר אסור לכסות מ"ה טעם לא  
מיסתברא ברם מן הדין דריין \*לכן שמעו נא זאת עניה ושבורת ולא  
מ"ה מה יין מטרף דעתו דבר נש אף צער מטרף דעתו דבר נש.  
ניחא שחיטה כסוי וכסהו בעשר כתיב ומר רבי זעירא צריך עפר למעלה  
ולמטה ולית הוא יכול מבוי, רבי חייא בר בא אמר משום ברכה דביון  
שנפירקס דעתו דבר נש כמיתיה הוא ונעשה פטריין מן המצות, כיני  
מתניתא כסהו הרוח ונתגלה חייב לכסות:

משנה : דם שנתערב במים אם יש בו מראה דם חייב לכסות  
נתערב בין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה

לדעת גדמא רק נאלו עוף ולריכי לגופא דלא תינא חייו חי"י עד שיכחט חיה ועוף : ושפך וכסה. נדלכעין בשה  
לכפיה לניינר דנשה שפך יבשה ונפירקס בלשון נכח דענין בלמ"ה צו יתיר נפירקס ואמר גבני ישראל  
לחזרה לכל ישראל ונפירקס (ייתי ה"ל כי נפס כל צמר דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
בדמא דנפירקס ל"י נפירקס המיצר. וי. שהוא דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
דל"י נפירקס דקחם סיבור הוא שהגיע לשבורתו של ל"י נקלד וקלד סיבורם ולא מנין שישו דנפירקס  
או לעד הנוטפים דעמו של חס, עד שהוא מלכד דעתה כלל. ע"י שבורתו : נפירקס שחיטה דליכור לא ישחוט  
אלא כקוי מ"ה : עפר למעלה ולמטה דנפירקס עשנו ש"ה מנין בעפר: משום ברכה דלן יכול לומר, ולכ"י  
דל"י כזה לא נלטה דכמות הוא ונ"ה פטור נפירקס: כיני מתניתא. כן לר"ה להגיה נפירקס. כשהו הקדמ  
ונתגלה ונפירקס דלן דמיו ח"ל מל"ה בלמ"ה צנכלי:

משנה : חייב לכסות. ואף הדם נפל לתוך סעודים לא חזריין קנא דמני. צמל דלן דמיו ח"ל מל"ה בלמ"ה צנכלי.  
הדום ולן נפירקס : הדם ניכר צו : כאילו הוא מים. ואם היה נופל קבוס כזה מן הדם על  
כ"י 27 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

אמרין לא יחיד ורבים הוא שנייא הוא  
דידעין דחבמים רבי שמעון הוין לפי  
בן צריך מימר הלכתא ברבנן רבי  
הלא בשם רבי בא הלכתא בתרייהון  
ברבי מאיר :

משנה : שחט מאה חיות במקום אחד  
ביסוי אחד לבולין מאה עופות  
במקום אחד ביסוי אחד לבולין רבי  
יהודה אומר שחט חיה יבשה ואחר  
כך ישחוט את העוף. שחט ולא בשה  
צוראחו אחר חייב לכסות, כסהו ונתגלה  
צפיר מלכסות, כסהו הרוח חייב לכסות :  
הלכה ד' : \*כתיב חיה או עוף אשר  
יאכל חיה לרבות כל

משמע בין מרובה ובין מועט, עוף  
לרבות כל משמע בין מרובה בין מועט  
מבין סמכו מאה חיות במקום אחד  
כסוי אחד לבולין מאה עופות במקום  
אחד כסוי אחד לבולין רבי יודן בעא  
קומי דרבי חנינה יאות אמרין רבנן  
מ"ה דרבי יהודה אמר ליה סיפא דמתניתא  
מפ"ש טעמא רבי יהודה אומר שחט  
חיה יבשה ואחר כך ישחוט את העוף  
שנאמר חיה או עוף אשר יאכל אחרו  
לו והלא כבר נאמר כי נפש כל בשר  
דמו בנפשו הוא רבי בא וחברייא, רבי  
בא אמר דלא תיסבך מימר דמו דם  
כל אחת וחברייא אמרין דלא תיסבך

מימר עד שיהא חיה ועוף ביהד : ושפך וכסה בשה שישפך בו יבשה  
לא יבשה בגלל במצות בויית עליה ושפך וכסה מי שישפך הוא מכסהה  
לא תפיד יבשה אחת ומנין שאף אחרים מחזקים הרי הוא אומר דמו  
בנפשו הוא ואומר לבני ישראל רבי אדא דהסריין ורבי זרימין בשם  
רבי לעזר המיצר אסור לשחוט המיצר אסור לכסות מ"ה טעם לא  
מיסתברא ברם מן הדין דריין \*לכן שמעו נא זאת עניה ושבורת ולא  
מ"ה מה יין מטרף דעתו דבר נש אף צער מטרף דעתו דבר נש.  
ניחא שחיטה כסוי וכסהו בעשר כתיב ומר רבי זעירא צריך עפר למעלה  
ולמטה ולית הוא יכול מבוי, רבי חייא בר בא אמר משום ברכה דביון  
שנפירקס דעתו דבר נש כמיתיה הוא ונעשה פטריין מן המצות, כיני  
מתניתא כסהו הרוח ונתגלה חייב לכסות:

משנה : דם שנתערב במים אם יש בו מראה דם חייב לכסות  
נתערב בין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה

לדעת גדמא רק נאלו עוף ולריכי לגופא דלא תינא חייו חי"י עד שיכחט חיה ועוף : ושפך וכסה. נדלכעין בשה  
לכפיה לניינר דנשה שפך יבשה ונפירקס בלשון נכח דענין בלמ"ה צו יתיר נפירקס ואמר גבני ישראל  
לחזרה לכל ישראל ונפירקס (ייתי ה"ל כי נפס כל צמר דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
בדמא דנפירקס ל"י נפירקס המיצר. וי. שהוא דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
דל"י נפירקס דקחם סיבור הוא שהגיע לשבורתו של ל"י נקלד וקלד סיבורם ולא מנין שישו דנפירקס  
או לעד הנוטפים דעמו של חס, עד שהוא מלכד דעתה כלל. ע"י שבורתו : נפירקס שחיטה דליכור לא ישחוט  
אלא כקוי מ"ה : עפר למעלה ולמטה דנפירקס עשנו ש"ה מנין בעפר: משום ברכה דלן יכול לומר, ולכ"י  
דל"י כזה לא נלטה דכמות הוא ונ"ה פטור נפירקס: כיני מתניתא. כן לר"ה להגיה נפירקס. כשהו הקדמ  
ונתגלה ונפירקס דלן דמיו ח"ל מל"ה בלמ"ה צנכלי:

משנה : חייב לכסות. ואף הדם נפל לתוך סעודים לא חזריין קנא דמני. צמל דלן דמיו ח"ל מל"ה בלמ"ה צנכלי.  
הדום ולן נפירקס : הדם ניכר צו : כאילו הוא מים. ואם היה נופל קבוס כזה מן הדם על  
כ"י 27 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

ההיפך, הלך בלשון רבים ויחד ורבים ודלי להלכה  
וכרבים ונכרי להלכה כמ"ל : רידעין דחבמים ר"ש הוא.  
ויחידלי הוא ונפטי דנא"ר כהם כר"ע ה"ל דהם עמי פנים  
עיקר וחק על פי דחידלי הוא ולית להלכה כר"ע לא מיישין דדלי חוקה  
גמורה הוא דלן מומר חי יותר  
נכלים יוס, ואצ"ל דכשהוא  
נפירקס חי הוא, נפירקס ודלי  
דלא קטלין ל"י, אלא חי קשה  
הא קשה מכלל דלולין דתר רוצה  
דלמלא לעולם לא אולין דתר רוצה.  
ואל דקטלין ל"י נפירקס דלן מומר  
חי בלשים יוס, ונכרי חי דלאו  
נפירקס חי, וי"ל דהא דלן מומר  
חי ל"י יוס הוא דלילדתי לא נודע  
שהוא נפירקס, אבל אם צילדתי  
ידע שהוא נפירקס חי הוא חפ"י  
שאל"כ נפירקס דנפירקס, ולפיכך  
אמר ר"ח דלמלא בלשים או בלשים  
כזה קצ"ה נפירקס דנכר צעילס  
ונכלה סנודים ודלן על כרחך  
נפירקס דלא נפירקס וחי"שין

נפירקס חי, וי"ל דהא דלן מומר  
חי ל"י יוס הוא דלילדתי לא נודע  
שהוא נפירקס, אבל אם צילדתי  
ידע שהוא נפירקס חי הוא חפ"י  
שאל"כ נפירקס דנפירקס, ולפיכך  
אמר ר"ח דלמלא בלשים או בלשים  
כזה קצ"ה נפירקס דנכר צעילס  
ונכלה סנודים ודלן על כרחך  
נפירקס דלא נפירקס וחי"שין  
בלא יעזב צהן נפירקס, ודלי  
כדכתיב וזה חי הוא נ"ה דלא  
ילפין דלולין דתר רוצה נאשת  
הא דלמלא דלמלא יצנה יצא  
עליו ולית דלמלא לאו לחי  
הוא מלמלא ופניו בלשה חס בלא  
צמקס נ"ה (דערוה חבת אחך  
חק בלשה חס מלס) אלא ודלי  
דהלכה נפירקס חוקה הנפירקס  
נפירקס דליקת:

הלכה ד' : לא קפיד יבשה  
חזר : ונפירקס  
הגירקס, ולא יקפיד חס אחר  
יבשה ונפירקס, נפירקס ולא בשה  
ולא אחר מנין סחי"ל לבקת  
וכג"ל בלשים נפירקס:  
הלכה

מ"מ עד שיהא חיה ועוף ביהד : ושפך וכסה בשה שישפך בו יבשה  
לא יבשה בגלל במצות בויית עליה ושפך וכסה מי שישפך הוא מכסהה  
לא תפיד יבשה אחת ומנין שאף אחרים מחזקים הרי הוא אומר דמו  
בנפשו הוא ואומר לבני ישראל רבי אדא דהסריין ורבי זרימין בשם  
רבי לעזר המיצר אסור לשחוט המיצר אסור לכסות מ"ה טעם לא  
מיסתברא ברם מן הדין דריין \*לכן שמעו נא זאת עניה ושבורת ולא  
מ"ה מה יין מטרף דעתו דבר נש אף צער מטרף דעתו דבר נש.  
ניחא שחיטה כסוי וכסהו בעשר כתיב ומר רבי זעירא צריך עפר למעלה  
ולמטה ולית הוא יכול מבוי, רבי חייא בר בא אמר משום ברכה דביון  
שנפירקס דעתו דבר נש כמיתיה הוא ונעשה פטריין מן המצות, כיני  
מתניתא כסהו הרוח ונתגלה חייב לכסות:

משנה : דם שנתערב במים אם יש בו מראה דם חייב לכסות  
נתערב בין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה

לדעת גדמא רק נאלו עוף ולריכי לגופא דלא תינא חייו חי"י עד שיכחט חיה ועוף : ושפך וכסה. נדלכעין בשה  
לכפיה לניינר דנשה שפך יבשה ונפירקס בלשון נכח דענין בלמ"ה צו יתיר נפירקס ואמר גבני ישראל  
לחזרה לכל ישראל ונפירקס (ייתי ה"ל כי נפס כל צמר דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
בדמא דנפירקס ל"י נפירקס המיצר. וי. שהוא דמו צנפשו הוא ונ"ה חין רחמי, וגם צנכלי נקלד והעיקר  
דל"י נפירקס דקחם סיבור הוא שהגיע לשבורתו של ל"י נקלד וקלד סיבורם ולא מנין שישו דנפירקס  
או לעד הנוטפים דעמו של חס, עד שהוא מלכד דעתה כלל. ע"י שבורתו : נפירקס שחיטה דליכור לא ישחוט  
אלא כקוי מ"ה : עפר למעלה ולמטה דנפירקס עשנו ש"ה מנין בעפר: משום ברכה דלן יכול לומר, ולכ"י  
דל"י כזה לא נלטה דכמות הוא ונ"ה פטור נפירקס: כיני מתניתא. כן לר"ה להגיה נפירקס. כשהו הקדמ  
ונתגלה ונפירקס דלן דמיו ח"ל מל"ה בלמ"ה צנכלי:



**הלכה ה'.** תנו תניין: עיין פקחים פ"ה ה"ה שהיה מהפך מראות העינים לדם חייז לככות: של החיה. וה"ג ור"י מחייז דם התנונית חומר ר' רל"ל דם הקזה של חיה: אין דם מבטל דם דמין צמינו לל יוחנן לא רצה לומר ר"י חלל להכרת חיה ר' חזקיה צטל, ואפי' חילו היה נזק לא היה מראה דם: ור"א צטס ר' יוחנן לא רצה וכו' וג"ז זו דלי מנכסותא **הלכה ה'.** תמן תניין. משנה כריתות פ"ד ח"א ושני גירסאות כשהרצנו יחד והעיקר כשהכח:

**ואית** ליה לר"י דם מצטל דם: הא דהדר פשיטא לה"ס דר"י ליה דם מצטל דם נשום דמלכד שומר פה צמחיתן הנה ק"ל כן ג"כ צפ"ח דנחמס דתמן ההם נהערצ דם קדשים דם צהנת חולין, חולין חת הפקול כאלו הוא נזק, ולס יס צכסר כדי להיות צהן מראה דם כסר ולס ללו פקול, ר"י חונר חין דם מצטל דם:

**דתני** ר"ח רש"ג חונר. עיין צר"ף גירסאותיו הוא ג' התוקפתא, וצ"ס צצלי הוא צר"תא דכפרת, ועיין חידושי הרשב"א

או בדם היה רואין אותו באלו הוא מים, רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם: דם הניתן ושעל הסבין חייב לככות, אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין שם דם אלא הוא אבל אם יש שם דם אחר פטור מלככות:

**הלכה ה'.** תמן תניין רבי יודן מחייב בדם התמצית, רבי חזקיה ורבי אבהו בשם רבי יוחנן לא ריבה אותה רבי יודן אלא להכרת, תמן אמר בשם רב הסדא מתניתא אמרה כן, אמרו לו והלא דם התמצית הוא ודם התמצית פסול על גבי המזבח ועוד מן הדא ורובו לא נתקבל בבלי, ודם שלא נתקבל בבלי פסול על גבי מזבח

**ואית** ליה לרבי יודה דם מבטל דם, כמה דלית ליה הדא והוא מהבל מינהון בן לית ליה הדא והוא מהבל מינהון, רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי הסדא מתניתא אמרה כן, אין לי אלא דם הנפש במהודשין דבר שהוא ראוי לכפרה מנין דם הנפש בחולין, ודם התמצית בין בחולין בין במהודשין תלמוד לומר דם וכל דם שהוא מזכיר כפרה הוא אצל נפש ואצל דם התמצית אינו מזכיר כפרה: דם הניתן ושעל דכבין חייב לככות: מעבא דמתניתין כהדא דתני רבי הושעיא אבי המשנה את דמו ובסה מגיד שכל דמו חייב לככות, ולית הדא פליגא על דרבי חייא דתני רבי חייא רבי שמעון בן גמליאל אומר הואיל ונתבסה דם הנפש פטור מלככות, דרבן שמעון בן גמליאל ודאי פליגי ר' שמואל בר נחמן בשם רבי חנינה לית הלכתא כהדא דתני רבי חייא דרבי שמעון בן גמליאל, דסתמיה דמתניתא פליגי, ולא כן אמר רבי יוסי בי רבי בון בשם רב אחאי הדא דתימר ביחיד אצל יחיד, הא ביחיד אצל רבים לא כדא, רבי יודה בסתמיה סבירי ליה: משנה. כמה מבסין ובמה אין מבסין בזבל הדם ובחור הדם בסיד ובחרס, בלבנה ובמנופה, שבתשן, אבל אין מבסין לא בזבל הגס ולא בחול הגס, ולא בלבנה ולא במנופה שלא בתשן, ולא יבשה עליו את הבלי כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל דבר שמגדל צמחין מבסין בו ודבר שאינו מגדל צמחין אין מבסין בו:

**הלכה ו'.** תני רבי ישמעאל בשלשה מקומות הלכה עוקפת את המכרא, ובמקום אחד את המדרש, התורה אמרה בספר, והלכה אמרה בכל דבר שהוא בתלוש, התורה אמרה בעפר והלכה אמרה בכל דבר שהוא מגדל צמחין, התורה אמרה במרצע והלכה אמרה אפילו בסול כמוץ ואפילו בזכיות, ובמקום אחד למדרש דתני רבי ישמעאל \*והיה ביום השביעי יגלה את כל שערו כלל, את ראשו ואת זמנו ואת גבות עיניו פרט, כשהוא אומר ואת כל שערו יגלה חור וכלל, כלל ופרט וכלל אין את דן אלא בעין הפרט לומר דך מה הפרט מפורש שהוא מקום כינוס שער ובנראה את כל מקום כינוס שער ובנראה והלכה אמרה יגלחנו כדלעת, רבי בון בר חייא אף

דס אחר לככות: ביחיד אצל רבים, דק"ד ר"י כני פליג על קתמיה דנחמיתן, ומשני דלא פליג, וכדפרשנו: **משנה.** בהרסית שחיקת חרסין, ח"כ חונה שטוסין מונה כלי חרס: מגופה (שטעקעל) של חרס: שאינו מגדל צמחין, וקיד חרסית ולצנה ומנופה חרסין, שאינן מגדל צמחין, מעיקרל קודם שנעבד לכלי זה, או כשהנו ע"י מלככה הין מגדל צמחין, ומבסין צהן:

**הלכה ו'.** עוקפת. כמו צעקפין הוא צל כלומר צע"כ מוליח את הנקרה מידי פשוטה: מדרש. ד"ג מדות בספר, וכהנ לה קפר כריתות בתלוש, חרסין עלה של זית או לוח: בעפר, ומבסין דם חיה ועוף: במרצע, כצד כלל: כינוס שער לאפיקי קצורע וקצורע ובנראה לאפיקי שער צית השחי: כדלעת חלק כל גופו, וכמו שהוא בהגלחת

דף מ"א, דם התנונית, והוא הדם ששותה צענה שחיתה, חין חייזין עליהן כרת ומלקות שאין כרת חלל רק דם הנפש ור"י מחייז דם התנונית: לא ריבה. דר"י כני דלומר דם התנונית דם נעליח הוא רק לחיוז כרת, חלל מודה הוא שפקול ע"ג מוצח, דכתיב כי הדם הוא צנפס יכפר, דם שהנפש יולאה צו נכפר, ושחין הנפש יולאה צו חינו נכפר: מתניתא תוקפתא דר"ח סס חונר כן דלא חונר ר"י רק לענין כרת: אמרו לו. חכמים לר"י חין חיה חונר כיון היה ננולל מדם התערובות וחורקו זריקה אחת ע"ג המוצח, והלא נהערצ צו דם התנונית ופקול הוא ע"ג מוצח, ומדלא חייז להס ר"י כלום ש"נ דנוודה דלענין כפרה שאין מתכפר דם התנונית: ועוד מן הדא. כלומר דה"ס דמה רחיה דר"ח וכו' צו צלצד חונר חכמים לר"י והלא עוד שאלו ורובו לא נתקבל צכלי וכו' ואפי"כ לא חייז כלום וכו' אפשר לך לומר דק"ל לר"י דם מצטל דם צתמיה חלל דלא חס להביז ולף ח"כ כן, ונייהו הא דלומר ר' יוחנן קישטא הוא דרק לענין כרת ק"ל לר"י דדם התנונית דם נעליח הוא: מתניתא אמרה כן, מנכסותא חרסין יס ללמוד דנוודה ר"י לענין פקול מוצח: אין לי. כחייז כרת ת"ל וכל דם. גרס"י וע"כ ר"י ח"א דלומר דם התנונית צכרת ואפי"ה קאומר דדם הנפש ראוי לכפרה: וכל דם. טעמו דר"י מפרש דכל נקוס שהוא מזכיר דם לכפרה כתיב נפש ש"נ דדם הנפש נכפר: ולית הדא פליגי דע"כ טעמא דרש"ג כני נחת דמו ובסה, ודרש דמו המיוחד והוא דם הנפש, ומשני דנחמיתן ודאי פליגי על רש"ג משה"כ לת"ק וק"ל לר"י דדמו ואפי"ה נקלת דמו ורש"ג קצר דמו המיוחד והוא דם הנפש, והא דקאמר שכל דמו חייז לככות חיינו כדמפרש ר"י ל"ס דם הנפש ול"ס שאר הדם כל מה שיש חייז לככות, וא"ל לככות דם הניתן ושעל הסבין צטס

בהגלחת ראשונה: אות הבא בכסוי הדם מלכד שהחלבה הרשצ"ח ובעל הנחור, והבא מפורש: כהר"ף והגאונים עוקפת את הנקרא, הנס היא עוקפת ג"כ את הדרש: דר"י מפרש מילתא דה"ק ורשצ"ג הוא דפליג, ולהירושלמי עפר. דוקא: ולא חורין מידי אחרינא לא וכן הוא בצנזלי האי צרייתא דתו"כ נמי הכי ק"ל, דהא דקאמר שכל דמו לית בן. אי אתה דן זה צכלל ופרט דכלל לריקלפרט דכלל חייב לבכות לאפוקי מדרשצ"ג אתא וכדפרשנו:

זה אתה מפרשו צנזלי דרכים

שכופה עליו כלי, או דצר המהערצ

וכצנז וצא הפרט ונפרשו וצאופן

זה אי אתה דן אותו צכלל ופרט:

את שמעית. ש"נ משה דאמר

ר"י דאפר צכלל עפר: אפרבם

(טראכטער) טעל גצי חצני הרמים:

רמזות כסוי הדם. דהוי נמי צעפי

או צאפר וצנזלי אמרין דזכה

לעפר פרה ועפר קיטת, וכסוי

הדם לא חשיב דאיכא רק

הכשר מלוא ולא הנאה, וס"ק

דילן ק"ל דעיקר הוא המלוא ולא

ההנאה גופנית שצא לו מכה זה:

בעפר ע"ז ועיר הנדחת. דמלוא

לאו להכות נחשו: שופר שר ע"ז.

והוא של נכרי וקודם ציטול,

דכיון דראוי לצטל לא מיכתת

שיעורא חצל של הקדושות ע"ז

ר"ל שטשהו דורן לע"ז ק"ל

דאין לו ציטול עולמות, וכיון

דאין לו תקנתא כמותי מיכתת

שיעורא: בלולב. של ע"ז ושל

עיר הנדחת: ולקחתם לכם. על

גוף הלכיהה קפיד קרא דיהא

משלכם ונה שאין בן צשופר

על המדועה קפיד קרא משלכם

המדועה וסופר הוא המהריש לא ילא, חצל

עיקר המלוא הוא השמיעה וכי כלום יש קיל חסור צהנא צתמיה:

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

הדרן עלך פרה כסוי הדם.

## חולין

הכהנים צעל'ן מהכפרין כן הוא צשריפת העולה צעל'ן מהכפרין ושריפתה זו היא חבילה: תפלוגותא. הו' דלומר ר' יוסי הוא צאנת פלוגתא דר"י ור' לעזר בדפרישבו: מן מן דרא שאר. האי קנא שאלה בניה ולאור ר' יוסה דמוצ עשה בלא שאל ב"מ דר"י ק"ל דלח קדשי מוצח ומעמח כדלמרינן לעיל: מן ההון דמר. מי הוא אשר יאמר הסיפך דצנקודשין לא דפשיטא הוא ולא חילטך לנהני: ולא שיאכל המזבח. ואיתנהו קדשים שאינם נאכלים כלל כגון עולה ח"כ לפי על קדשים הנאכלים קאי דלא קרינן צהן לא יאכלו צ"ל דעיקר הוא הכפרה ותלוי צוריקה הדם והלצים ע"ג מוצח יכולין אנו לשאל ע"ז שהי' שאלות חדא בגבי מוצח שייך כמי חבילה דשריפתה זו היא חבילה ואפי' עולה וכ"כ קדשים הנאכלים דהמוצח נאכשר לחבילה ואין מקום לומר צנקודשין לא ועוד נראה להעלותו ע"ג מוצח קמ"ל רבותא דאקור חבלי: למיכל. מאי אמרת אי חבל ודאי דנחייז כמי דרתי ממוס: צנקודשין ומקום גיד, ועיקר הדא מילתא גבי חבילה הני: אין איסור גיד. דאין איסור חל על איקור, ופריך אדרבה. חן

**בַּח' 28 (ירושלמי עם פ"י חשכ שלמה)**

בולל וחמור וכו' להירושלמי כקצרה התיק' דלחו שאקרה תורה צוה התיבה צוה והוי חמור צבי  
חמור חמור וכו' וזוהי הוה ודוק:

**בגין** דכתיב על כף ירך: וצבלי צבי הא חית לו לעוף ועגיל כיחל דקתני צמחיתן חיה דחיה גופא מלינו זה החלב  
או חית לה לצהונה ולא עגול, והנה צצהנה אפשר הוה דאקור רחמנא צצהנה היתר זה ולפיכך קתני צמחיתן

שכף ירכה ארוך כשל עוף, חלב צעוף ח ח שיהא דומה ננוש לשל צהנה רק צה שיהא עגול, ומפני זה הרמז צ"ל לא זכר חלב צצהנה שכף ירכה ארוך כשל עוף חלב צעוף לא כהצ עגול צצהנה רק כיך צצהנה שיש לו כף, ויש לזה קיעתא ונהירושלמי הכא דכל שהוא עגול חף שאינו דומה מנוש אקור ונכל נקוס חינו לוקה משה"כ כלאים וכו' דבנוס נני צצהנה או חיה ודאי דלוקה נני. ועין חידושי הרשב"א:

**גיד** הנשה של שלמי כחמים: וצבלי הג' של שלמים וכתב רש"י ז"ל דגרסא חטאת ואשם דשלמים נאכלין בכל העיר ומה טוה צצהנה ח"נ משה חזה זשוק של כחמים שאכלו צצהנה זהותו כהצו דצבליים של כחמים קאמרי, ופה מפרש כן כהתוק' חלב אפשר לפרש ג"כ כרש"י: **אלו** לי מולות שעתידין צבי נח לקבל. עין צבלי מכלתן דגרסא חלו שלמים מולות שקבלו עליהם צבי נח, ופירש"י לא נתפרשה, ונהיכי קליף, וצאמתי ליל הגירסא כמו שהוא פה ועל לע"ל קאי שקבלו ולא יסמרו: פקקא

שעירה והלך לסוכות, אמר רבי הילא לא מצינו שהלך יעקב אבינו לשעיר, רבי יודן בר פוי אף הוא לעתיד לבא אמר ליה דבתיב יעלו מושיעים בה ציון לשפוט את הר עשו: וישקלו את שבדי שלשים בסף ר' הונא בשם רב אלו שלשים מצות שעתידין בני נח לקבל עליהן ולית הן מקיימין אלא חלק מעשר ורבנן אמרין אלו שלשים צדיקים שאין העולם חסר מהן, בדמר ר' נחמן בשם רבי מנא אין העולם יכול להיות פחות משלשים צדיקים באברהם אבינו ומה טעם ואברהם היה יהיה, והיה מניין שלשים פעמים שרובן בבבל ומיעוטן בארץ ישראל, ופעמים שרובן בארץ ישראל ומיעוטן בבבל, ברם סימן יפה לעולם בשעה שרובן בארץ ישראל, רבי בון בשם רבי מנא אין העולם כול להיות פחות מארבעים וחמשה צדיקים דבתיב \*חומר שעורים ולתך שעורים שלשים בארץ ישראל דבתיב וישקלו את שבדי שלשים בסף סימן רע לעולם בשעה ששלשים בבבל דבתיב \*ואהבה שלשים הבסך

חייתו יער ושא"כ חלו הצומים שצומחין ולפני זמניהן זה שרחוקים מכל עול ומרמס ומדובקים צמדות היושר והלדק, הן מלך דהם דת הורני ומוקרי וכן מלך חוקי המלכות והמנושלה הנקודרים עפ"י היושר והלדק צבכל והגיון ודאי דאין חילוק כלל צין ישראל לחס"ע, רק מלך קיים התורה והמלוות שנתן ה' צ"ה לעונו ישראל צבי: ישראל מלמעלה. צעלית הולך צלד ראש, וצירידה ונלחמיו: לא ישיח, אפי' צנוקס מישור: ירחיב לו את הדרך. ונהג"י דחבא ומשנה, דירחיב לו הדרך, ויפליגנו, שני דברים הם ירחיב היינו שחמור שהולך על דרך זה עשרה פרסאות וצאמתי חינו הולך רק ג' והיכי דלא אפשר יפליגנו יחמור שחמור שהולך על דרך זה עשרה פרסאות חסר והיינו היכי דאיכא פרשת דרכים: לא מצינו. שהלך יעקב וא"כ הוי שקר ממש, דצבלימא ירחיב לו עכ"פ דדרך זה הלך חלב הפליג אותו ולא הלך כלל ואמר שלא הפליג אותו רק כוונתו היה לעתיד לבא, ולדין ודאי דמותר מופני הסכנה: שלשים בסף חצני נח דרש שהצטיתו להקצ"ה לקיים לי מולות ולא קיימו רק חלק העשרה כדאמרינן צבלי שאין כותצין כהיזה לזכרים, ואין שולקין צמר מת צנוקלין, ומכצדין את התורה: ורבנן אמרין דקרא צבלי כתיב שנתנו להקצ"ה לי לדיקים צבכרו כדי שיסמור לאנו וירעה אותם וכן צבכל דור: היה יהיה עולמות ויהי צבמטריי לי: שרובן בארץ. כצר פרשנו שהת"ח הלכו לצבכל רק מופני הלחץ והדחק ומופני גזירת המלכות על שקידת התורה וקיו' המלוות וכאשר הת"ח והלדיק" צא"י הנה קימן טוה הוא, שמוכח להן ונעול הקצה שעצרו צהם הרומאים: חומר ולתך, חומר שלשים קאין ולתך טוה: ואקחה שלשים, וכו' צבלי דרש מזה שלשים צא"י ואפשר שה"כ ח"פ חל

בן אי ר' יודה כר"י ק"ל, או דלרזי יודה אף צוה אחר זה חייב וע"כ ר' יוחנן אף צוה אחר זה ק"ל דהוי ההרחה (כצבלי פרק חלו הן הלוקין) דאלי"כ ר"י כגאון ק"ל: מזה בוית ולא קאמר מזה ומזה, ולבין מזה כזית ומזה כזית ודאי משמע צוה אחר זה, והלכך פריך: מחספה שיטתיה דר"י. דהבא אפי' צוה אחר זה מחייב וההס קאמר דאפי' הבה או קבל שניהם צוה אחת פטור: שניהן קפק צן ט' לראשין או צן ז' לאחרין: תמן גבי קפק חציו ודאי היה. לאציו חלל מפני שלא שהיה ג' חדשים ונשאלה נקתפק לנו ואין לוקין על הקפק כדלקטון חלל גבי גיד הכשה: עיבר לאוי בפק. אי זהו שאברה הורה וכמו שמופיר. צתורה בלוקין על הקפק: נבלה שבטרה. שנתערבה בימא נמי ודאי ונקתפק ונתורה ואל' ליכא לנ"ד. דאיכור נבלה להיכן הלך. ומשני שכן הוא ודאי וכל איקורים צתורה, רק צאציו ואמו גזירת הכהוב הוא: אביורדאי. קפרא פרשת קדושים פ"ט ומדקנך חציו לאמו לומר כך מה אמו, ודאיה אף חציו ודאי אי נמי חציו. דייק ודאי ולא קפק, ומשבתה דהוי קפק צן ט' לראשין או צן ז' לאחרין וילדה אמו אם אשהו אחרת צנחצוה אחת ונתערב וכן פ" מהר"ם משאנן דהוי שניהם קפק: ביני מתניהא על פי ההקפאה דנואן דקצר ל"י כוהג צבליל קצר ליה נמי חלצו הקור דלא הימא חלצו מוהר מוהר לדברי הכל: עד כדון, נאלינו דפליגי רבי מאיר ור"י: חוטט



**כתב הראב"ד ז"ל, מדמופליגין**

מן

"דלנו"  
 וכר דבד  
 נבד דבד  
 "דלנו" וכו'  
 דבד

או אפי' חתובה, ואפי' לישראל ועמנו דקס' דדומה למכור קדושה אומל' לא, הא נחוי לנקי לראיה אם ניטל גידה, ירך חתובה וגיר הנשה צהוב, וודאי הנקבל ידוק ויחתיך את ועיין צד"ש ורש"א, והנה הש"ס הכי ר"ל דנעכו"ם הגיד: ח"כ ק"ל דדוקא צעכו"ם היל ונתינתא וננעי ליה אי אפי' חתובה נני נשום דלא קנסי על ישראל השולח חתוב' נני או חתובה לא חזל צישראל פשיטא שחתובה לא: או המוכר ואומל' לא יקנוך הא נלי להראות לנקי, חלל ודאי דא"ל לזה רק קתם ירך שאין

הגיד כיכר זו צחוקת היתר הוא ואין מראין לנקי לכן ר"ל הש"ס לומר דנעכו"ם לא יקנוך כלל עד דנקיק דנעכו"ם נני חתובה לא ובכזרת הרחצ' ד"ל:

**דבר טעות:** ע"י שגונו דעתו ואפי' דעת עכו"ם חסור ואעפ"י דטעם הראשון טעמא רבה הוא נקיט ג"כ טעם דגמיצת דעת, דאלו טעם הראשון צנוקם שאין מברין לא שייך כלל דלא יקנה ישראל נהם, חזל גמיצת דעת שייך לעולם ונש"ה צתוקפתא גרקינ ד"ל וכו' וה"פ דנר אחר לעולם אין מוכרין להם ואפילו צנוקם שאין מברין דאקיר לגנוב דעתו:

**אית** תני תני מברין: כנר פירשו זאת הר"ן והרשב"א ז"ל דכל הקניא צענחי וצנוקלין ישראל נייירי, ונולד שורת הדין מותר ליקח נהם והולך ואיכל ואינו חושש אף נשום נצילות וטריפות שצנתיהם דנעוטה דלא שכיח הוא, ול"ת ח"כ נלי חיריט שלא ימכרו לי צפני ישראל, הא אפי' שלא צפני ישראל נמי חתא ישראל ליקח נהם, ו"ל דצפני ישראל קנוך דעתו כדאמרין צצנלי דאפי' צנוקם שאין מברין ואין ישראל לוקח נון הגוי אפי' צפני ישראל חסיר וחוששין שגא יקנוך ישראל ע"י ויקח נמנה, חזל צירושלמי לקנון והוא מונח צצקלים פ"ו מפירש והן שראו אותו יולא מנוקלין של ישראל, וודאי הוא דננציתו, חסור, ומק"ה קחני צתוקפתא ונלכד שלא ימכרו צפני ישראל, חלל שצנוקלין ודאי לכ"ע הטר גנויר הוא, ויולא מזה לנו חומרה שאקור למכור נצלות וטריפות לנכרים, ומפני הפסד נמון הקילו להכריז כי נצלת וטרפה נלי היום צנוקלין, ואותו היום חסור לקנות נהם וצאחק הימים חזר הדין שאקור למכור ומותר לקנות, ואי חתמני טריפה חלל צצ"צ הפסידו כיון דלא חכריו היום, וצצנלי הפסד קטן של צצ"צ ודלא שכיח לא תקנו להכריז, וצנוקם שאין מברין, והיינו נני נשום הפסד נמון דאי יכריו לא ירלו לקנות מישראל ועוד

בדא ירך תנן, כל דלא חתבו בדהתבי מבחיי ירך קרי ליה, אמר להו תרייהון בעיין נשמעינהו מן הדא דתנא רבי חייא הלוקח ירך מחותבת מן הטבח אין צריך להפריש ממנו את גיד הנשה, שלימה צריך להפריש ממנו את גיד הנשה המוכר והשולח ירך מחותבת לגוי א"צ להפריש ממנו את גיד הנשה ובלבד שלא ימכרו לו בפני ישראל מפני שחוזר ולוקחו ממנו ומשום שני דברים אמרו אין מברין בשר טרפות ונבלות לגוי, מפני שחוזר ומאכילין לישראל, ומפני שאין מאכילין את האדם דבר טעות, הווינ סברין מימר מחותבת וכל שבן שלימה, הוי לא שנייא היא ישראל לא שנייא היא גוי, לא שנייא היא שלימה לא שנייא היא מחותבת, צורכיה למתניתין וצורכיה לדרבי חייא, צורכיה לדמתניתין שולח אדם לגוי דלא סברין מימר גיד הנשה אסור בהנייה, צורכיה לדרבי חייא ירך מחותבת מן הטבח דלא סברין מימר ישראל הוא דאסור הא בגוי אף בפני ישראל מותר, הוי צורכיה לדמתניתין וצורכיה לדרבי חייא, רבי יוסי בי רבי בון ביני לדרבי חייא מפני שחוזר ולוקח ממנו מה טעם, דאין מברין בשר נבלות וטרפות לגוי מפני שני דברים, רבנן דקסריין בעין קומו דרבי אבהו חיותיי דאיטריפ' בבי מבחיי מה עבדין בהן לרבי חייא, אין תימר מוכרין לגוי (ורעב'ם) איסורא הוא, אין תימר משליך לבלבין התורה חסה על ממונם של ישראל, מעתה הני חתיבו דטריפה מה נן עבדין בהן, להפסד מרובה חסה להפסד מועט לא חסה, אמר לון את מצריך ברוך אית תני תני מברין טריפות ונבלות ואית תני תני אין מברין מן דמר מברין לוקחין מהן ומן דמר אין מברין אין לוקחין מהן ותני כן אין מוכרין ביצת טריפה אלא אם כן טרופה בקערה לפיכך אין לוקחין מהן ביצים טרופות, אמר רבי אבא מרי אחי דרבי יוסי מתניתא במקום שמברין ולא אברזו ברם במקום שאין מברין במקום שמברין ואברזו לא בדא, תני לא יסרב אדם בחברו

ירך תני וירך שלימה נשונה, ולקנון צתוקפתא הג"כ נשמע דקתם ירך שלימה הוא: בדהתבי מבחי, חתיכות חתיכות, קטנות וגדולות: תרייהון בעיין, נפשוט נחלל צרייתא צתוקפתא, ונכילתא: א"צ להפריש ולי"כ חסור למוכר לו נחמיה וגי' הנסה צתובה דלא צהא חלי, אי אין רשאי למוכר ולשלוח ח"ל להפריש הנקבל או הלוקח ואי רשאי אז חסור על הלוקח והנקבל, להפריש: בפני ישראל, חזל כשהוא מוכרו צפני ישראל לריך להפריש נמנו ג"ה וקצרו לומר דשלימה כ"ס הוא חלולא דאין חילוק כלל צין ישראל לעכו"ם: לא שנייא היא שלימה כלומר צין צשלימה וצין צחתובה אין נפ"נו כלל צין ישראל לעכו"ם כדנפרש שאין מוכרין להם כלל וע"ז לוקחין נהם דידוע דנשר כשר הוא וחתובה לא ואפי' רק צפני ישראל, חזל שלא צפני ישראל מותר דנקתם צצר נכרי לא יקנה ישראל: אית בפני ישראל מותר, לישראל הקונה מן הגוי לא קנוך על המוכר אפי' שידע שהמוכר או השולח ישראל הוא: ביני לדר"ה דחל"כ קשיא נצלות וטריפות נהם דבר שנייהו חלל נתינת טעם הוא: חיותי דאיטריפ' חתא דקחני אין מוכרין להם ננעי לחו דא"כ אי איטריפא צהמה נה נעצד דלמוכר איקורא הוא ולהפסיד חמורה חסה על נמון של ישראל: לבלבין, ליטנא דקרא נקיט טריפה לא תאכלו לבלב תשליכו חותא: מעתה, דא"כ להפסיד נ"ט ננעי לך אי אטריפי כל הצהמה, הנעי לך נמי על חני חתיכות צצר וחלל שאין נאכלין ולמלכא ג"כ לא יליחו: הפסד מרובה, צהמה שלימה, נחשאי"כ חתיכות הפסד מועט הוא, ואע"ג דלפעמים נחשבה דאיטריפי צצית ע"י צצ"ח וכדומה דהוי נני הפסד גדול, דנר דלא שכיח הוא ולא חששו לזה: את מצריכין ברוך, להכריז צעיר שהיום נטרפה צהמה ואותו היום חסור ליקח מזהכרי כדאמרין צצנלי: מברין, נשום הפסד נמון של ישראל: אין מברין, דאם מברין לא חתו גיר לקנות ואפי' דאקיר לגנוב דעתו של עכו"ם, כיון שאינו מוכר לו צחוקת שחומרה ונכרה, חתו הוא דקנוטעו נפשיה: לוקחין, דהא צהא חלי' וכדפרשנו, ומ"ד אין מברין רק מוכרין להו צצר טריפה ונצלת אין לוקחין נהם: ותני כן, צתוקפתא פ"ג ומונח צצ"ס שם ושם פרשני: שמברין ולא אברזו שלוקחין נהם, ומק"ה חתובה לא שמה יקנה נמנו ישראל: לא בדא, ואפי' חתובה נני דאין חוששין לשמא ימכור לישראל: תני, תוקפתא צ"ק וצ"צ צצנינו לשון וגם צירושלמי דנאי וע"ז הגירסאות שונות עיין שם וטעמא דכלהו הוא נשום גמיצת דעת: לא יסרב, לא יפליז צו יוהר מלוא, חזל לומר פנסי ושתים ודאי מותר, ואזכנה נכון הוא לעשות כן כדי לבדו: כ"ט 29 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

כל יין אי"ה דמיה

דעוד נשום הפקד ומנון של צע"צ ג"כ, ואעפ"י שהוא לא דלית הוא רחוק. אפי"ה חס הים נקוס פנוי ענזרו לפי שכיח כ"כ וסיהא הפקר גדול, מ"מ תקנו יותר מוצ שלם כצודה, והוא אומר לו שירחן וישתדל להכין לו נקוס להכריז, ושלם לקנות מהן, ורוחנו מזה שמותר למכור פנוי לפי כצודה, צוית זה, דזה ודאי גניצת דעת הוא: להן, ונקיט האי כלל דכל זמן שמותר למכור חקור ליקח ובירושלים, נהגו להיפקד: פילביה. כלומר מנפחתו מלד ימין ללד שמאל, וידעו מי שנתאחרו ללד שכבר נמלאו כל המוקומות ולא נכנסו, וכ"ז שהמנפחת תלוי נכנסו, ועשו זאת כדי שלא לזייש המאחרים ללד, כן פ"ה הפ"ה ועיקר: מכורות לחנווני. והוא קצר שלכצודו פתחיה, וצחמה כצר מכורה היא ולית כאן הפקד כלל: צבועין. וחקרה, והוא קצר שהיא מלא ושלכצודו עשה כן וצחמה לא עשה רק כדי שלא יראה שהיא החלי מלחה והחלי חקרה: טענת חנם. גונז דעתו: ומתי גוים. כלומר מתעקקן צהן: ובדי גוים. שהמה צמקוס האצוד: יום משתה מהו לישא וליהן עמהן, ח"כ אלצקרו קאי מי חיישין שמה ישא ויהן עמו: אילולי רבי בא. שאמר צרייתא דר"ח שאקור היינו מתירין חפ"י ע"ז שלהן מפני דרכי שלום, ומהצרייתא אנו רואין שלא לכל דבר חסירו מפני דרכי שלום: שרחקנו מהם. וודאי אין ראוי להתקרב יותר מדי צמקוס שיש חשש נדנוד כ"ז: חסן חנינין. שקלים פ"ז ה"צ דתני צמתיתן שס צטר שמאלא צעורה אצרים עולות ומתיבות חטלה, ונירושלים זכאי שלמים, אצל נמלא צבולין. צשאר ערי ישראל: אברים נבלות שכן דרך הנצלה לחתכה לאצרים ולהשליכה לכלבים: חתיבות קטנות שדרכן לחתך לקדירה או למכירה. הרי הן מותרות: ובשעת הרגל. ש"ע שהצטר מותרות. מצטלין אצרים אצרים אף הך מותרות: ולוקין עליהם כנצלת נומס, דלא תימא רק צאכילה אקורין: לא ממש. שמותרין ג"כ ללכול דלשון מותר לא שייך צעורה מבוס נצילה, כן נצלות נומס קאמור: בשר מחרוזות קצורות זה צום. שמאלא צעורה של חולין הוא דאין עושין כן לצטר קודם: נתחלפו לו. שלקח צטר צלחת מהן ואינו יודע חס. מהכשרה, או מן המוכרת נצלות: חושש. דכל קצוע כמחלה על מחלה וחושש על הכשרה, ואי קשיא מאי נפ"מ הא צאכילה אקורה י"ל דאין מעטאין את הצטר צידים ח"כ לענין מלקות: צ"ד חוששין לשחוטא ואין לוקין אותה: אחר הרוב. והוי נצלה: ה"ז חושש. לחנות דנצלה והצטר אקור צאכילה וצנמאלא אמריין

כל דפרש מרובה פריש ומותר: בפלמיא. צוק העיר ואם רוצ מצחי ומקולין ישראל מותר, ולהיפוך אקור: חמין לחד ארמיי חזו לרומי אחד שחקך צטר קוס מ"מ וילא לשוק למכור: הא אולי. מה דאמר ר"י דאוליין צהר רונה

דעוד נשום הפקד ומנון של צע"צ ג"כ, ואעפ"י שהוא לא דלית הוא רחוק. אפי"ה חס הים נקוס פנוי ענזרו לפי שכיח כ"כ וסיהא הפקר גדול, מ"מ תקנו יותר מוצ שלם כצודה, והוא אומר לו שירחן וישתדל להכין לו נקוס להכריז, ושלם לקנות מהן, ורוחנו מזה שמותר למכור פנוי לפי כצודה, צוית זה, דזה ודאי גניצת דעת הוא: להן, ונקיט האי כלל דכל זמן שמותר למכור חקור ליקח ובירושלים, נהגו להיפקד: פילביה. כלומר מנפחתו מלד ימין ללד שמאל, וידעו מי שנתאחרו ללד שכבר נמלאו כל המוקומות ולא נכנסו, וכ"ז שהמנפחת תלוי נכנסו, ועשו זאת כדי שלא לזייש המאחרים ללד, כן פ"ה הפ"ה ועיקר: מכורות לחנווני. והוא קצר שלכצודו פתחיה, וצחמה כצר מכורה היא ולית כאן הפקד כלל: צבועין. וחקרה, והוא קצר שהיא מלא ושלכצודו עשה כן וצחמה לא עשה רק כדי שלא יראה שהיא החלי מלחה והחלי חקרה: טענת חנם. גונז דעתו: ומתי גוים. כלומר מתעקקן צהן: ובדי גוים. שהמה צמקוס האצוד: יום משתה מהו לישא וליהן עמהן, ח"כ אלצקרו קאי מי חיישין שמה ישא ויהן עמו: אילולי רבי בא. שאמר צרייתא דר"ח שאקור היינו מתירין חפ"י ע"ז שלהן מפני דרכי שלום, ומהצרייתא אנו רואין שלא לכל דבר חסירו מפני דרכי שלום: שרחקנו מהם. וודאי אין ראוי להתקרב יותר מדי צמקוס שיש חשש נדנוד כ"ז: חסן חנינין. שקלים פ"ז ה"צ דתני צמתיתן שס צטר שמאלא צעורה אצרים עולות ומתיבות חטלה, ונירושלים זכאי שלמים, אצל נמלא צבולין. צשאר ערי ישראל: אברים נבלות שכן דרך הנצלה לחתכה לאצרים ולהשליכה לכלבים: חתיבות קטנות שדרכן לחתך לקדירה או למכירה. הרי הן מותרות: ובשעת הרגל. ש"ע שהצטר מותרות. מצטלין אצרים אצרים אף הך מותרות: ולוקין עליהם כנצלת נומס, דלא תימא רק צאכילה אקורין: לא ממש. שמותרין ג"כ ללכול דלשון מותר לא שייך צעורה מבוס נצילה, כן נצלות נומס קאמור: בשר מחרוזות קצורות זה צום. שמאלא צעורה של חולין הוא דאין עושין כן לצטר קודם: נתחלפו לו. שלקח צטר צלחת מהן ואינו יודע חס. מהכשרה, או מן המוכרת נצלות: חושש. דכל קצוע כמחלה על מחלה וחושש על הכשרה, ואי קשיא מאי נפ"מ הא צאכילה אקורה י"ל דאין מעטאין את הצטר צידים ח"כ לענין מלקות: צ"ד חוששין לשחוטא ואין לוקין אותה: אחר הרוב. והוי נצלה: ה"ז חושש. לחנות דנצלה והצטר אקור צאכילה וצנמאלא אמריין

**מהו** צתקרוצות וכו'. הגירסאות פ"ה וצדמאי פ"ד וע"ז פ"א נשונות וגם חקר צצא שלמה צכל אחד ועיין תוספתא פ"ז דצ"ק: **חתיבות** מותרת לא נומס. וא"ת פשיטא הוא דחס רק צאכילה אקורות הוי לו למהני אקורות, ואדרבה צצצלי אמריין דהא דחתיבות מותרת הוא לרצ ומותרת נשום נצלה וצאכילה אקורות, וצאצרים ודאי דנצלות נומס הן ואעפ"י שלשון מותרת משמע מותרת צאכילה מ"מ איכא לפירושא כמי מותרת נשום נצלה, אצל לישא דנצלות ודאי משמע נצלות נומס, וי"ל דה"א שלא לעשות נפ"מ צין אצרים לחתיבות, הייתי אומר או שנצלות לאו דוקא או שהאי חתיבות מותרת היינו מותרת נשום נצלה וצאכילה אקורה וכ"ל להצצלי לרצ דנצלות. ליכא למימר דהוי פירושא רק צאכילה אקורות, דה"כ אקורות הוי ליה למימר, אצל מותרת אין פ"ה צאכילה רק נשום נצלה, ולהירושלמי וללוי צצצלי, הא גופא קמ"ל דלא תימא כיון דמותרין היינו אף צאכילה, ח"כ נצלות לאו דוקא והצצצלי מותרת דעכ"פ קפיקא הוא ואין לוקין על הקפקא קמ"ל דנצלה נומס קאמור והיינו דמציא רחיה מותרות דמדקחני צאצרים נצלות, וצחתיבות, מותרין דוקא הוא, דלוקין עליהן, וצחתיבות אף צאכילה מותרת, והרמזים ז"ל פסק דאין לוקין כיון דקפיקא הוא ולי"ע:

**הרי** זה חושש: כתבו החוק' ז"ל דלא מקרי קצוע רק כקפיה האקור ידוע קודם שלקח הצטר, אצל חס לא נודע האקור רק אחר שכבר לקח נעשה קצוע לא אמריין למפרע קצוע הוא וכמחלה על מחלה, דדין קצוע חידוש הוא ואין לך צו אלא חידוש צצצד דהיינו משנעשה קצוע אצל לא למפרע. עוד כתבו דהא דצנמאלא הלך אחר הרוב, היינו צכלא ראינו פורש מן הקצוע, אצל ראינו פורש מן הקצוע

רצוה חש"י שהצטרף צציתו ואכן חזינן שח"י לנכור  
הוא מוליד מציתו ונצטרף נצלה שבו: שראו אותו להנכרי  
יולד ממקולין ישראל וצטרף צידו ולא ח"י מה שנמלא צציתו  
מוטה, דודלי הוא מזה הצטרף כשר שקנה צמקולין:

הקצוה חש"י שצא לידיו לאחר שפירש דינו כקצוה ועיין  
ר"ן וחידושי הרשב"א ז"ל:  
**מקורין** לציפורין. עיין צצלי מוכילתו, ועיין כ"ז צארכה  
צחידושי הרשב"א ז"ל וצק"ע פ"י ג"כ כמו שפרשנו.

קופר. הוא צטרף חסוד רחוי  
להתכבד בו, ומפני שהיה להטבח  
קפידה עליו לא לר"ה ליתן לו  
ולכן שלח זה הח"י גוי שיקח  
הוא עצורו: ולא נסבית בע"כ  
וזה הועיל הערומותך והלל ע"כ  
נתתה לי ולהכניסו נחמין  
שהתחכם לחבל מן הצטרף נגד  
רצונו, וצחמנה נהן לו הטבח צטרף  
נצלה שצטרף שהגוי עצור עלמו  
הוא קונה, כמזכיר צצלי דעציד  
תרי וחד נטרפה ונצלה דקאמר  
לאו דוקא, ח"כ נטרפה ע"י  
פגיונות הסכין וכ"י דהוי נמי  
נצלה: ראו כל במיני. צציל העול  
שעשה לנכור צטרף נצלה לנכרי  
וצציפורי היו נכריין, רק צזה  
היום לא הכריזו, ואקור לנכור  
להם צטרף נצלה, ומש"ה זה שלקח  
מן הנכרי שפיר עציד חצל לא  
הטבח ואין לאקור ע"י המקולין  
דנחשדו לנכור צטרף נצילה לגוי  
ולאקור ליקח מן הגוי חלל רק  
הטבח זה עשה שלל כחוג:  
מחילין. צצטרף הנמלא ציד גוי  
ואקור עליהן כל צטרף נכחעלם  
מן העין משום ח"י עוצד  
דלקמן: משיוגה. לנקות כרם  
וצכי נעשים צנהר ושכחם והלך  
לו וכפנכור רלה להצילם:  
דנא אמר. לח"י חונור דהח"י  
שטף הנחר, והני דקמן צטרף  
נצלה מנזקם חחר: ד"ה. עוף  
הטורף לצטרף, וחטף מנמו וח"כ  
הפילה לארץ צמקוס חחר ורלה  
הח"י ליקח ואקור לו רצ לח"י  
חונור ע"י שהיתה טעונה צטרף נצלה  
ורחמה צטרף הכשר הפילה לארץ  
הנצלה ולקחה צטרף הכשר צפיה וצ"י  
הג"י ונקצית דין תחתותיה והוא  
נמי כדהכח שט"י שלקחה הצטרף  
קצירו השליכה צטרף הנצלה  
שצפיה: אסרטייה. דרך הנמלך  
הסולכת לעיר גופתה: משום מציאה  
דלא צעי להכריז וכדנפרש  
שהצטלין מתיאשין מהן, ומשום  
שרצו הולכי דרכים ישראלים  
היו: דתני תוספתא צ"י פ"ב:  
משונות הים. לו הנחר הוא  
שפלטו ע"י כפילה ועליות מיעוי  
(עצצו חונר פלוטה): ואשתבח.  
ח"כ קקרו ונמלא דצית רצ  
היתה וח"י עוצדל ודלקמן דמן  
ד"ר"ל צי ר"י היות מציא הש"ס להראות כונה גדולין דצרי חכמים שחמרו צנמלא הלך חחר חרצו: ואין חמין. ואבו  
רואין דח"י על פי כן רצון נחמין ומכריז: לא נסבית. לדידך צלי חכר זה והלא חציק רצ"י יונה לא חמר  
כן: מן פייסי ולגו. ללד קרטיא ולא צעי מכריז: ולא נסיב. רק הכריז והחמיר על עלמו מנודת חקידר בהדון חומר  
דרבי. שהחמ"י נגד ההלכה הנפוצה: דשמואל פליגי פליגי על רצ צזה, וצצלי לוי הוא דפליגי: הוא ורשב"ל.  
חמדו לראותו ולא ידע ח"י הוא עדיין צחיים ולכן חלכו חמרי צת קול ועצרו לפני ציהמ"ד ושמואל ילדים קירין  
לפני רצן "ושמואל מה" ורשמו לכן השעה ששמואל זאת וכן היה שצאותו שעה מת שמואל, וצצלי קאמר דלא  
מת ורק כדי שלל להעריכ ח"י ר' יוחנן:

והן שראו אותו יוצא ממקולין של ישראל.  
חד בר נש ציפוראי אזיל מיזבון קופד  
מן טבחיו ולא יהיב ליה אמר לחד רומי  
ואייתי ליה. אמר ליה ולא נסבית על  
כרחך, אמר ליה הא בשר דנבלה יהיבית  
ליה, רבי ירמיה בשם רבי חנינה מעשה  
בא לפני רבי ומר לא בוליה מיניה מיסר  
מקולין דציפורין, רב נחית לתמן חמין  
מקילין וחמר עליהן חד בר נש אזיל  
בעי משיוגה אתקופתיה בגו נהרייה  
אינשתה ואזיל ליה חור בעי מיסבינה,  
אמר ליה רב אסור לך, דאנא אמר  
ההוא שטף נהרייה ואייתי חוריי דנבלה  
תותיה, חד בר נש הוה מעין קופד ומהלך  
בשוקא, אתת דייה וחטפתיה מיניה  
ושלקתיה במקום חורין, חור הדון בר  
נש בעא מסבינה, אמר ליה רב אסור  
לך, דאנא אמר בשר נבלה הוית מעינה  
ושלקתיה ונסבא ההוא חורנה, גרי צלי  
אשתבח באסרטיי דגופתא והתירוהו  
משום שני דברים, משום מציאה, ומשום  
רוב מהלכי דרכים, משום מציאה, בדתני  
המציל מן הארי מן הגיים משונות! הים  
ומשונות הנחר מאיסרטייה ופלטייה  
גדולה הרי אלו שלו, מפני שהבעלין  
מתייאשין מהן, משום רוב מהלכי דרכים  
דלית חש משום שחימת גוי, ואישתבח  
מן דבית רבי הוית: עיגול של גבינה  
אישתבח בפונדקיי דלוי והתירוהו משום

שני דברים, משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים, משום מציאה  
בדתני המציל מן הארי מן הגיים משונות הים ומשונות הנחר מאיסרטייה  
ופלטייה גדולה הרי אלו שלו, מפני שהבעלין מתייאשין מהן, משום רוב  
מהלכי דרכים, דלית חש משום גבינת גוי, ואישתבח מן דרבי לעזר  
בי רבי יוסי הוית, אמר רבי מנא קומי דרבי יוסי ואין חמין רבנן  
מכריזין אמר ליה את אי הוית משבח לא נסבת ברם רבי יונה אבויך  
לא מר בן, אלא הלואי כד נשבת, נשבת מן פייסי ולגו אפילו כן  
דילמא אשביח ולא נסיב, רבי יוחנן הו מצטרף בהדון חומר דרב ומר  
חמין דלא שביק רב ח"י לבריותיו של הקב"ה, שמע דשמואל בר  
בא פליגי והו הוא ורבי שמעון בן לקיש מתחמדין מ"חמי אשיי דשמואל,  
אמרין נילך אחרי שמיעת בת קול, עברין קומי בית סידרא ושמעין קליה  
דמלייא ושמואל מת סיימין שעתא וכן הוית:

**פסקא:** הנוטל גיד הנשה צריך שיטול את בולו: רבי יוסי ברבי  
חייא בשם שמואל הרא דתימר בפנימי הא בחיצוני לא ברא.

ותני

ד"ר"ל צי ר"י היות מציא הש"ס להראות כונה גדולין דצרי חכמים שחמרו צנמלא הלך חחר חרצו: ואין חמין. ואבו  
רואין דח"י על פי כן רצון נחמין ומכריז: לא נסבית. לדידך צלי חכר זה והלא חציק רצ"י יונה לא חמר  
כן: מן פייסי ולגו. ללד קרטיא ולא צעי מכריז: ולא נסיב. רק הכריז והחמיר על עלמו מנודת חקידר בהדון חומר  
דרבי. שהחמ"י נגד ההלכה הנפוצה: דשמואל פליגי פליגי על רצ צזה, וצצלי לוי הוא דפליגי: הוא ורשב"ל.  
חמדו לראותו ולא ידע ח"י הוא עדיין צחיים ולכן חלכו חמרי צת קול ועצרו לפני ציהמ"ד ושמואל ילדים קירין  
לפני רצן "ושמואל מה" ורשמו לכן השעה ששמואל זאת וכן היה שצאותו שעה מת שמואל, וצצלי קאמר דלא  
מת ורק כדי שלל להעריכ ח"י ר' יוחנן:

**פסקא.** בפנימי. כני גידין הן אחד חרוד ומתפשט צכל הסף, והוא צלד פנימי של ירך ואחד קלד ולא מתפשט.  
והבא

חלל דחזין דהש"ס נקסי והתניח  
פניו קוץ לצה, והתניח  
חילון קוץ לעלם, ש"ו דחיל  
דגרסי כנו שהו לפניו ואין  
נפ"ו צה רק כנו שלור הש"ס  
ההם וכמו בפרשנו:

וְכֹהֵן וְהָיָה לְכֹהֵן חַיִּים  
מִשּׁוֹם שֶׁנִּשְׁמַע שֶׁל גִּיד דַּחְקוּרָה חֲפִי  
חַי נִחְנֵר חֵין צִגִּידִין צִנְטִי יִל  
דוֹנִירִי הֵבֵא צִלִי שֶׁנִּשְׁמַע וְלִיבִנֵּא  
דִּנְתִּיתֵן וְיִשְׁמַע הֵבֵי גִיד הִנֵּסָה  
וְכו' חֲצֵל צִירָךְ שֶׁלֵּלֵחָה צִגִּיָּה הֵתֵם  
וְדִלִי עֵם שֶׁנִּשְׁמַע קִאֲנֵר וְחֲפִי חֵין  
צִגִּידִין צִנְטִי חֲקוּרָה וְכִתְצוֹ הֵתוֹק'  
חֵיךְ נִחְנֵר צִהֲתִיבָה חֲקוּרָה שֶׁהִיא  
רִאשִׁיה לִהֲתִכְצֵד צִפְנִי הֲחֹרְחִין  
וְכִיָּה צִפְנִי חֲחֹרְחִין עֲכוּוֹס, צִפְר  
צִחֲלֵצ דַּחְקוּר צִהֲנֵחָה נִחִי חֵיל  
דֵּלֵא צִטֵּל נִחִי צִפְנִי שֶׁהוּא חֲתִיבָה  
הֲרֵאשִׁי לִהֲתִכְצֵד, וְחֲרֵלֵו כִּיּוֹן שֶׁלֵּם  
הִנֵּצֵטֵל הִי רִאשִׁי לִהֲתִכְצֵד שֶׁחֲצוֹ הוּא  
וְלֵא צִטֵּל וְחֲרֵדִצִּי זֵל חֵירֵץ כִּיּוֹן  
שֶׁלֵּם לֵא הִיָּה נִצֵּלָה הִיָּה רִאשִׁיה  
לִהֲתִכְצֵד, וְלֵא מִשּׁוֹם שֶׁנִּהֲנִצֵּלָה צִטֵּל  
חֲשִׁינִתָּה, וְדוֹקֵא חֲתִיבָה שֶׁחֲקוּרָה  
נִלְד עֲלֵנוּהָ, נִשְׁחֵ"כ כִּשְׁחֲקוּרָה וְנִלְד  
צִלְעִי חֵיבֵ"ל לֵא נִיקְרִי חֲתִיבָה הֲרֵאשִׁי  
לִהֲתִכְצֵד וְצִפְר צִחֲלֵצ כִּיּוֹן שֶׁכֵּל אֲחֵר  
נִוִּתֵר צִפְנִי עֲלֵנוּ לֵא נִיקְרִי  
חֲקוּרָה נִחְנֵת צִלְעִית חֵיבֵת, עִי  
שֶׁחֲקִרָה נִחְנֵת שֶׁנִּתְצֵטֵל יִחֵד,  
שֶׁחֲלֵלָה כִּשְׁחֲקוּרָה נִלְד עֲלֵנוּ:

דאס חיהא דאנא צה חבור  
 מי קאני צוהנין נאנאל, הא  
 משה. מליחה. נאכר לשמואל  
 דקאנר מליח. הרי הוא ברומח  
 דללי. ומירלו. דלל נאנר ציבול  
 דמאנין היינו ללי בדבתי ויצטלו  
 אה הפכה, ונעלם מניניהם  
 הצלח נאנא. כן הוא והוא  
 ירושלמי ציניו לקון צעירוצין  
 פ"צ ה"א נדרים. ריש פ"ו ונאנר  
 פ"ו ה"א, ופ"ז חין נוקם לקושיהם  
 ד"ל לאפוקי ממה דאמרינן

צירופי דלגה במצבם ואין מקל  
בדכתיב אל האכלו ונמנו כל  
עשו ציני חוקיה: במשפט במשפט  
במצבם, דקתני או שולקן צקרא  
מיני ירקה אחד של חולין והשני  
אלא, "בשלקין" חזל כזו הרי הול

**משנה.** בנותן טעם. שהיך  
 כבשר בלפת. רואין  
 כאילו הגיד צהר, והיך לפת  
 ואם צאופן כזה היה נותן טעם  
 חסיד, ואף אם נאמר שהיך  
 מין אחר, היה לריך פחות מן  
 יותר משיעור גדול גיד הנסה  
 הלנונו הוא דהבא משהיך  
 שאר גידין. כל התר : שמכירו  
 ומליכו לחוץ ואין כאן אלא  
 פליטה ונותן טעם חסיד וצלי  
 כותן טעם האחרים מותרין :  
 כולן אסורין. ולא צטל צרוב דגיד  
 צריה הוא ולא צטל : כולן אסורות  
 דחתיכה הראוי להתבצר לפני  
 האורחין לא צטל : בנותן  
 טעם. אף שהתערבות חסיד ע"י  
 שאינו מכיר האיסור אעפ"כ  
 הרעב שאין צואיסור ויש שנים  
 נגד האיסור צומרת:

אלה חפציו. שלוק כבש וכלי דאיבה  
למנוח האינו מפעפע ויואל  
לצער כל כך נעי, ופליג הש"ס  
על זה דאמר שמואל צצצלי ל"ש  
אלה מהחבול זה חבל כללי זה קולחך  
מחבר נח חזיון לוי : יאלי דע

ש"ס מנלך, וקאמער דללי קרוי מצושע  
את הפסח. ופסח איזו אלל ללל  
דזיר. וסנא איז ה"כ שלל כהלכר  
גא. דזיר פ"ו אמרה כן שהשבור  
ן. תרומות פ"ה ה': כל הנכבשים  
יין: וסר ר"י דלל גרסינ נכבשים  
צובל, י"ל דשאני ירקות שאין צהס  
חריפות

[illegible]

חריפות ולא שמונית רק ע"י כזוש נאקרים ועוד י"ל דר"י  
פליג וק"ל דלחין שלוק כמזבול, והש"ס ונזיר רחיה דאס לר"י  
דלחין שלוק כמזבול חפ"ה כזוש כמזבול כ"ס לדידן  
דשלוק כמזבול פשיטא הוא לכזוש שהרי הוא כמזבול:  
דחא תנינן, משנה נדרים ר"ס  
פ"ו: מותר חלמא דשלוק וללי  
חינו צכלל ונזבול: אחר לשון ב"א  
וצני אדם חין קורין נזבול רק  
למזבול מונח: אחר גשון תורה  
וצלשון תורה ללי מזבול הוא  
בדכתיב וינשלו את הפקח  
הלכך הנודר מן המזבול חסור  
צללי: מה נפיק מלי צנייהו ונלכד  
הא דהני צמתינהו, ומשני דעוד  
חיכא צנייהו: מונח יין שאינו  
מועם בחג, דלשון צ"ח י"ט  
הלחמן מני צכלל חג הוא נשח"כ  
צלשון תורה יוס העלמה ה  
צפני עלמו הוא: אוקף ר"י מורה  
דחושין ללשון צני אדם צנדרים  
ואקור צחג הלחמן חלל דצמתי  
פליג לחומרה: כל האימורין  
שהנשלו עס ההתר מין צנייהו  
שח"א לניקס חטענא, ונשערין  
חל- האימור כחינו הוא צלל  
וקפליט, ולס נפלה שיטור כזה  
מהכלל והקפלוט היה נותנים  
עס צמחאכל חסור, וקוגיא  
זו נוקלת צמחומות פ"ו ח"א  
ערלה פ"צ ח"ה כזר פ"ו ח"א  
חלל דפה חיכא מה דלל גרקי  
הס והס מה דלל גרקי הכא  
וכן גס צמחומות חלו הגירסאות  
נשומות: ודלא בר"י ר' חצור  
פליג על ר"י דחומר על נתינת  
פ"צ מ"א דנוע"ה, דתנינן ס  
דגיס שמהנשלו עס הקפלוט  
של נוע"ה והצניח, הצנח שהצניחו  
לפי חשבון וכל מה שהצנחו

מהנע"ה הרי הן נוע"ה ולר"י פדים והשאר חולין, ופליג  
ר"י וחומר דצדגיס חין נותנים עס לעילס וק"ל דה"ה  
צבאר חסור"ה והשאר דר"ה לא כר"י: מורה ר"י כלומר נ"י  
לא נורה ר"י צלל הקדש וע"ז דנשערין כחינו צלל  
ה"כ צבאר חסורין ורק דגיס פליג דקאמור בחינו חלל  
ליטל חת הזמנה שנועלין הדגיס ולא לטענה עצמה  
כן הוא פ"י הדגיס ופ"י הפ"ו דחוק: עד בדון, שנוע"ה  
שנושערין חת האימור צלל וקפלוט: דבר שדרבן להשער.  
(וצירושלמי ערלה שדרבן להשער) שנועלין ונהן להוד  
הקדירה כנו השיטור שנועלין צלל וקפלוט חלל היך  
הדן חס חינו נותנים מזה הנין שיטור כזה כמו צלל  
וקפלוט, ח"כ ה"פ דהנה צלל וקפלוט גופא לא צמדה  
מחאה מתינה, רק צכל מלכל כדרך השיטור שנועלין  
צו ופריך חלף עצמה חס הוא מלכל חלף נותנים  
צמחו צלל וקפלוט כל עיקר צמה נשערין דליכא לניינר  
כמו צלל וקפלוט צמחאכל אחר דל"כ נהת דצריך לשיטורין:  
הבמון שנועלין ממו רק נוע"ה ח"ך נשער חסור:  
לא כן אמר ר' אבהו, מתינה דערלה פ"צ ח"א דקחני  
הצלין שנים וכלשה שנות ממן אחד חסור  
ומלטרפין, ופריך הש"ס כיחא שני שנות ממן  
אחד, חלל שני מניין מ"ס אחד וע"ז הירץ ר'  
חצור: במיני מתינה שנו, שכולן נערה חת להן למתק  
חת הקדירה, ופשיטין מזה דדוקא מ"י מתינה שדרבן  
לחת צהוד המלכל צמידה לערך הצלל וקפלוט נשערין חסור כן, חס המלכל היה מקבל צלל וקפלוט צמדה כזה חס  
היה נוקח עס, חלל שאר חסורין חלף להשוקן כלל עס צלל וקפלוט ודאי שנושערין אותן צמית, חס הן נותנין  
עס והבמון שנותן עס חפ"ה חס נותנים ממו רק נוע"ה נשערין חסור כפי ערכה: ר"י מנאל בר כן, צמחור' חצור  
חלל

כן נכבשים אלא נשלקים ברם בבוש  
הרי הוא כרותה, והא תנינן הנודר מן  
המבושל מותר בצלי ובשלוק, אמר רבי  
יוחנן הלכו בנדרים אחר לשון בני אדם  
רבי יאשיה אמר בנדרים הלכו אחר  
לשון תורה מה נפיק מן ביניהו, קונם  
ה"ן שאני מועם בחג, על דעתיה  
דרבי יוחנן אסור אוקף ביו"ט האחרון, על  
דעתיה דרבי יאשיה אינו אסור רק ביו"ט  
הראשון, רבי יוסי בי רבי בון לא מר  
רבי יאשיה אלא לחומר: רבי אבהו  
ביש רבי יוחנן כל האימורין שבתורה  
משערין אותן כי אלו בצל כי אלו קפלוט  
ודלא ברבי יודה דתנינן רבי יודה מתיר  
בצמחה שאינו אלא ליטל את ההומה,  
מורה רבי יודה בבצל של הקדש מורה  
רבי יודה בבצל של ע"ז עד בדון דבר  
שדרבן להישער בבצל וקפלוט, דבר  
שאין דרבן להישער בבצל וקפלוט במה  
נן משערין הבמון במה נן משערין אמר  
רבי יודן ולא כן אמר רבי אבהו בשם  
רבי לעזר במיני מתינה שנה ה"י מיני  
מתינה ע"ז שדרבן להישער בבצל  
וקפלוט משערין אותן כי אלו בצל כי  
אלו קפלוט, שאר כל האימורין על ידי  
שאין דרבן להישער בבצל וקפלוט  
משערין אותן במיני, והבמון משערין  
אותן במיני רבי מנא לא מר בן ברם  
מיני

חלל כזוש נאקרים ועוד י"ל דר"י  
שמואל צנצלי לא ק"ל הכי ולא פליג על ר"ה דחומר  
גדי צללו צמחי חסור לחסור מרחש חזני, דשחני חלל  
דשלוק כמזבול פשיטא הוא לכזוש שהרי הוא כמזבול:  
כונה שכהצ הרבצ"ח דלדצנה  
צבאר חסורין קצרי ליה דללי  
למזבול, חלל צגיד חפ"י ע"י  
שנו חסור מפעפע והירושלמי  
ק"ל דחפ"י צגיד ללי למזבול,  
וצה פליג, להירושלמי חלל דגיד  
מפעפע הגיד עלמו, כמו הרועץ  
צמחאכל, חפ"י חסור דעס  
שנו כל גיד ליה לן צה דבין  
דלחין חסור רק מדרצנן נשוס גיה,  
כל חסור דלחין חסור חסור לא  
החמירו צמחו כמו שכהצו החוק'  
צס ר"י צר"ה עכ"פ לא גרע  
מרועץ דמפעפע הגיד, ולהצנלי  
שנו כל גיד חסור מפעפע כלל  
(בצנרת ר"ה ס), ולפ"ז היה  
קצור חומר דגס היירושלמי ק"ל  
הכי, ולא קאמר דללי למזבול  
רק לענין שאר חסורים ונה  
דמייתי ליה הכי דרך היירושלמי  
דמייתי חגב גרמא, חלל מזה נעשה  
ומפיר קאמי, שח"י חלל דמפעפע  
ולשון זה ודאי נשנוע חיפחא,  
דצבאר חסורים ודאי ללי חסור  
למזבול, ויזל נשכל זה הוא  
חלל דמפעפע, חלל"כ ה"י ליה  
למינר שאני גיד דחינו מפעפע,  
דחא ה"י פ"י דגיד י"ל נשכלל,  
ולעולם ללי למזבול, ומדקאמר  
שאני חלל ודאי כמו שפרשנו  
וק"ל להצנלי דללי חסור למזבול  
ורק חלל שאני והירושלמי פליג  
וכן עיקר:

הלכו צנדרים אחר לשון תורה  
ע"ן צמתי, וכן פירשו  
הנפרשים ואף על פי כן הוא דחוק צלשין היירושלמי מזה  
פריך מה נפיק מן צמיתו חסור חסור צמיתו וזהו  
דפרשנו מה נפיק מלכד מתינה, חלל חסור דהנפ"ו  
נחומר צס"כ חלל לא צמחה, לכן י"ל דה"פ דר"י יאשיה לא  
פליג על מתינה, וחומר חסור דפליג עס ר"י ולא על  
מתינה, דר"י ק"ל צנדרים חלל אחר לשון צ"ח ור"י יאשיה  
פליג וק"ל דצנדרים מני חלל אחר לשון תורה וחי קס"א  
מתינה, מתינה דקאמר קונם מזבול עלי ודאי דליכא  
למיקר עליו ללי ובשוק, והוא חסור חסור חלל חסור  
חלל עליו רק צמחאכל, ולכן שפיר פריך, מזה נפיק צמיתו  
כ"ן דצמיתו דמתינה חין צמ"ה חסור נשכחה דליכא  
צמיתו, וקאמר קונם יין שאני שותה צחג, דלרבי יוחנן  
חינו יכול חומר כונתי היה דעת תורה, דקתס צני אדם  
קורין ליו"ט הלחמן מני חג, וודאי כונתי היה כלשון צ"ח  
ור"י יאשיה לקולא, וקאמר חס"ס דלקולא צמחאכל דהבא  
ודאי דלא חומר, ומורה דאמר צכל חג, ורק לחומרה  
הוא דקאמר כגון להיפך חומר קונם יין שאני מועם  
אחר חג דלרבי יאשיה חסור ציו"ט הלחמן ור"י מותר,  
וחי קס"א מתינה, מתינה שאני כדפרשנו:

עד כדון צדצר שדרבן להישער וכו'. כהצו החוק' (לז):  
ד"ה כל חסורין) מדלל נקיס כצצר צלפת כדקתני  
צמחיתו גצי גיד הכנה מנמע חלף שיטורין שנה, דגיד  
דלל  
חלל המלכל היה מקבל צלל וקפלוט צמדה כזה חס  
היה נוקח עס, חלל שאר חסורין חלף להשוקן כלל עס צלל וקפלוט ודאי שנושערין אותן צמית, חס הן נותנין  
עס והבמון שנותן עס חפ"ה חס נותנים ממו רק נוע"ה נשערין חסור כפי ערכה: ר"י מנאל בר כן, צמחור' חצור  
חלל



דלח יהי טעמא כולי האי ונשערינן כצער בלפת, ושאר איקורין דיהיז טעמא יוהר ונשערינן כצלל וקפלוט, חלמא דדוקא אי דומה צנתינת טעם לצלל וקפלוט והוא כמו קצרת ר' יודן פה שזרייק כן מדברי ר"א, ואי קשיא חל צלל וקפלוט גופא לא צחדא מחתא מחתיתה, דיטנו מחבלים שזקבלים טעם מצלל וקפלוט צפחו וישנו ציות ע"כ דלפי ערך זה ונשערינן רק דנקודת השיעור הוא צלל וקפלוט:

**ובגזיר** איקור וסתר מלטרפין: וע"כ ק"ל דטעם בעיקר ק"ל טפי דלית האיקור לפנינו כלל, ומש"כ צהר מלטרק לאיקור חף שלל חבל מהאיקור בזית עכ"פ ממשו של איקור חבל כן כהנ הרמזין ז"ל וסכי וסתר חל וסיה קצרה לוור דמאן דלית לו טעם בעיקר כ"ס איקור מלטרק להסתר, דאכל מהאיקור גופא, חלל דלפי זה ח"א צדוס חופן לפרש דברי הש"ס דמציא קיימאח לר"ז מהך דבזית יין שנפל לתוך קדירה, חל כר"ז נמי לא חתיי כיון שהיין נותן טעם חפ" טעם רק טעמו חקור, ומכ"ס אי נאמר דק"ל דכל היכי דאיקור מלטרק להסתר עדיף טפי דודאי קשה ומש"ה הפנינו פ" שחין צבזית יין כדי להסתר טעם צקדירה, וס"כ קשיא חפ" לרזי צל צחין נ"ע ליכא כאן איקור כלל וצטל צרוב ולכן ע"כ כדפ" הרמזין ז"ל, דמאן דלית ליה טעם בעיקר לרזי עדיף מאיקור מלטרק להסתר דליתו צני סיה צו טעם גמור, טעם כזה עד כאן נהערצ ונמחה צו בזית מן האיקור, וסח ח"א צבזית יין וכמו שפרשנו, חל מזה שכתבו התוס' דהיכי דליכא בזית צבדי חכילת פרס היינו טעמו ולא מנשה חין זה קתירה לכצלה הרמזין דהתם בזית ממש קאמרי, חלל דעכ"פ קשה דח"כ לר"ז צל ודאי דלל קשה דמאן חיהו לא קאמר רק היכי דאכא איקורא צעין ואכל מן האיקור גופא, חפ" כ"ס, הסתר מלטרק עמו, חלל כאן דליכא לאיקורא צעין כלל לא קאמרי, ומש"ה חיה כ"ל לוור דרזי צל מודה צטעם בעיקר דחפ" צסאר איקורין, נמי ומטעם זה גופא שכתב הרמזין ז"ל דכיון דהאיקור יהיז כ"כ טעמא עד שצמקלה שחא חוכל דומה כאילו נהערצ ונמחה צו בזית מן האיקור, ודאי דחמור טפי וחפ" צסאר איקורין נמי וסתר חבל לא צמיר קאי

מיני מתיקה על ידי שמעמן שוה משערינן אותו כי אלו בצל כי אלו קפלוט שאר כל האיסורין ע"י שאין טעמן שוה אין משערינן אותן כי אלו בצל כי אלו הפלוט, והבמון צורכיה, רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם עד שיטעם טעם ממשו של איסור, התיב רבי חייה בי רבי יוסי קומי דרבי יוחנן הרי בשר בחלב לא טעם ממשו של איסור ואת מר לוקה, וקבדריה, אמר רבי בון בר חייה קומי דרבי חגי מה וקבדריה באינש דמר בעל דיניה קבדריה, רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם חוץ מנותני טעם של נזיר, רבי זעירא בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם עד שיטעם טעם ממשו של איסור, ובגזיר אפי" לא טעם טעם ממשו של איסור, רבי בא בר ממל כל נותני טעם אין איסור והתר מצטרפין ובגזיר איסור והתר מצטרפין, מתניתא מסייעא לדון ומתניתא מסייעא לדון, מתניתא מסייעא לרבי זעירא, בזית יין שנפל לקדירה אבל ממנה בזית פטור עד שיאכל את כולה, על דעתיה דרבי בא בר ממל מבין שאכל ממנה בזית חייה, מתניתא מסייעא לרבי בא בר ממל ממשמע שנאמר \*וכל משרת ענבים לא ישתה מה תלמוד לומר וענבים לחים ויבשים לא יאכל ולפי שנאמר \*מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל ובתיב מ"ן ושבר יזיר, וכי מה הניח הבתוב שלא אמר ומה ת"ל וכל משרת ענבים לא ישתה, אלא שאם שרה ענבים במים ושרה פתו בהן, ויש בהן כדי לצירף בזית חייה, ומכאן את דן לבל איסורים שבתורה ומה היוצא מן הגפן שאין איסורו איסור עולם, ואין איסורו איסור הנייה, ויש לו התר לאחר איסורין עשה בו טעם בעיקר, שאר איסורין שבתורה, שאיסורין איסור עולם, ואיסורין איסור הנייה ואין להן התר אחר איסורין הרי דין הוא שנעשה בהן טעם בעיקר, אם מבין למדו חכמים לכל נותני טעם שהן אסורין וקשיא על דרבי זעירא דמר

חלל הכי פשוט מדברי ר' אבהו (ונעדרה הג"י מפורש חלל איקורין דיהיז טעמא יוהר ונשערינן כצלל וקפלוט, חלמא דדוקא אי דומה צנתינת טעם לצלל וקפלוט והוא כמו קצרת ר' יודן פה שזרייק כן מדברי ר"א, ואי קשיא חל צלל וקפלוט גופא לא צחדא מחתא מחתיתה, דיטנו מחבלים שזקבלים טעם מצלל וקפלוט צפחו וישנו ציות ע"כ דלפי ערך זה ונשערינן רק דנקודת השיעור הוא צלל וקפלוט:

כל חד וחד מנער צניות טעם חלל מין אחד חס נותנים הרבה דוקא משערינן צלל וקפלוט חו" גם מנעט נותן טעם כמו הכמון ח"ך משערינן לא חפשיטא הצע"י: כל נותני טעם, שנפלו איקור לתוך הסתר, חין צהן איקור דאורייתא לחייצן מלקות, רק עד שיטעם טעם ממשו של איקור צבזית, חלל חס חין האיקור צעין טעמו ולא מנעט לאו דאורייתא וחין לוקין עליו: בשר בחלב, שגזשגל יחד חפ"י שחל רק מהחלצ ולא מנעט של איקור וחפ"ה לוקה: וקבדריה, חלל ענה ע"י, וקאמר דלל מפני שחין על קושיא זו הסוגה חלל כאינש דלית: בעל דיניה קבדריה, ואינו חס לזה, דצער צחלצ, חידוש הוא ומחידוש לא גמרינן: בר נותני טעם אין לוקין, ולא ידענו כוונתו מה קאמרי, ולפיכך פלגי צזה ר"ז ור"ז צל דרזי זעירא ק"ל דה"ק ר"י כל האיקורין חין לוקין עליהם רק כשאכל בזית ונמנעו של איקור חלל צמיר חינו כן דחפ"י חלל מהסתר שנתצטל צו איקור כיון דניתן טעם הוא צמיר ק"ל טעם בעיקר ורזי צל ק"ל דגס צמיר רק כשאכל ע"י לירוק האיקור והסתר חלל מהסתר לחורא חינו לוקה: בזית יין, ויין לית צו מנעט ורק נותן טעם צתנציל: ואכל ממנו, חמיר ומקייצ לר"ז דק"ל דלח צמיר חין חומרים איקור מלטרק להסתר ורק היכי דיהיז טעמו טעם עד כאילו נהערצ ונימחו צו בזית מן האיקור, חל לוקה צמיר ח"א צבזית יין שנפל לקדירה, ומש"כ לרזי צל חל עכ"פ מאיקורא נמי חלל וילטרק לאיקור: שיאכל את כולה, דלח ודאי חלל בזית של איקור: ממשמע שנאמר, הג"י צירושלמי מיר מנעטת וכן צמק ערלה, והעיקר כמו שחול פה: מהתל, וחאי קרל מיומה, ועכ"פ כיון דכתיב מכל אשר יעשה וכו' לא הניח עוד הכתוב שום דבר שלל חמר ומה ח"ל וכל משרת: כדי צצרת, הסתר והאיקר והיינו כר"י צל, וקישא קשיא לר"י זעירא: איסור עולם, ורק לאחר ימי נזרו

רק צין של איקור שנפל לתוך קדירה של הסתר וחפ"י איסור הנייה, דמערצין למיר צין: והתר דאיסורו, ע"י שחלל דיהיז טעמו חינו חייז עד שיטעם מנעט של איקור, לחס ויתיר לו נדרו: שאר איסורין, דלכח"פ איכא חלל כר"ז דק"ל צצער איקורין עד שיטעם מנעט של איקור ומש"כ לרזי צל חפ"י חין מנעט של איקור לפנינו וליכא מאוס איקר מלטרק לחי"צ, וזהו פ" היותר נכון וצדור צע"ה:

**וכשיא** לר"ז: מכאן רחיה מפורשת למאי דכתבו דלרזי צל צטעם בעיקר חף צסאר איקורין חקור וכמו שצארכו ולא

מהנך תלת לא כ"ש דטעם בעיקר תמן תנינן ל"ג רק "תני" ולא בקצרת הרמזין ז"ל שזכרנו ודע דשיטות אלו דליכא למימר דהמון היינו צצלי מכלתה דנחמה הוא עמוקה ומי ארץ צ"ס חולין חוקפהא מפורשת הרמות פ"ח : לא יבשל . אלא ח"כ פקחים ע"ז חנכים ויהצאר הטיב צתוקי ר"ן רש"א הגעילו: בנותן טעם וצאופן דלא שיה מועל"ע דחל"כ כוהן ור"א"ש צאריכות ואין כאן מקום להאריך צזה :

וביני שאמנתו צכך : מכאן

ראה לשיטת החוקי

דדוקא חומן שלא יפקיד חומנתו

וכיון שכן אפילו צלי מוקח לפי

תומו ממי נאמן והרש"א ז"ל

כהצ דח"ל חומן והר"א דצגמרה

חומרין תרומה טעם כהן ולא

קאמר כהן חומן וכן נראה דעת

הרמז"ס ז"ל ומהירושלמי ערלה

פ"צ ה"ה משמע ממי כהתוקי

דקאמר ג' נותני טעם הם כל

שההדיק טועם וחומן קדירה זו

חינו חקרה ונפל ה"ז כוהן טעם

לצח ומוחר וכל שהחומן טועמו

וחומן הצלין פלוגי י"ס צקדירה

זה הוא כוהן טעם לפגם שאקור

וה"ל חומן צ"ב צעכ"ס הוא

דציסחל לא מלינו חילוק צין

חומן לשחינו חומן ומיחו מלינו

למימר דנמקח לפי תומו ח"ק

חינו חומן נאמן ומי"ה קרי לו

הש"ס הכא רומאי ולא קפילא

וה"ק הא דקאמר טועם רומאי

אפי' חינו מוקח לפי תומו היינו

צבחה חומן משח"כ חינו חומן

דוקא צמקח לפי תומו :

את מוליח את העלמות מן

הזרוע: וצצלי חומרין

דמ"ד צצשים ק"ל דצבר ועלמות

דזרוע צהדי צבר ועלמות דח"ל

משערין ומ"ד צמח"ה ק"ל צבר

דזרוע צהדי צבר דח"ל משערין

וודאי הדקעס הר"ש ז"ל דהש"ס

צצלי והירושלמי פליגי דהא

שפתי הש"ס הכא צרור מללה

"את מוליח את העלמות מן

הזרוע" ופריך דח"כ מוליח ממי

את העלמות מן האיל והוי צבר

כנגד צבר ואין כאן נראה ופשיט

דהעלמות מלטרפין להחר ואין

מלטרפין לחיקור הרי מפורש

ופשוט מצרייתא דלגני זרוע אלו

מוליח את העלמות ולא צח"ל

חדרה הנה מקייצין ומעלין את

החיקור וח"ל כלל לקרוב המרחקין

צזרוע עד שיצא אליהו ז"ל

ועיד דלפי הצצלי אקמכתא צעלמא

הוא ולהירושלמי ילפותא גמורה

וחנה הר"ש ז"ל הקשה כיון

דפשוט צעי דרצ ציצי מהא דחמר

ר"ה דטייפות של תרומה לא

צצד שאין מקייצין לחיקור

מקייצין עוד להלטרק להחר ח"כ

צדיפא מזה הוי להצרייתא למימר

את העלמות מן החולין להעלות את

ולפי' עלמות הזרוע מקייצין עם האיל להעלות החיקור

וכוונת הר"ש ז"ל וכן הוא שיטת רש"י ור"ה

פירשו קמפרש להצרייתא לא הימא דרק לא מלטרפת

דרק טייפות כל חולין אלא ח"ק דש"ל חיקור מלטרק עם

ההחר להעלותו ופליג הש"ס על הצצלי שהוא להיפך מהקלה אלא הקלה ועוד י"ל כשיטה הרמז"ס ז"ל דלא

הצילה

בכל אתר עד שיטעם טעם בעימור וכן

אפילו לא טעם : תמן תנינן קדירה

שבשל בה בשר לא יבשל בה

חלב, ואם בשל בנותן טעם קדירה

שבשל בה תרומה לא יבשל בה

חולין ואם בשל בנותן טעם דיכי טעם

להון תרומה טעם כהן בשר בחלב טעם

רומאי אמר רבי בון וביני שאומנתו בכך

ניחא דאית כן רומאי לית כן רומאי

קיימתיה כהדיא דמר רבי הונא פעמים

אמרו רבנן בנותן טעם פעמים במנין

פעמים ברומאי הא כאי זה צד מין

בשאינו מינו דאיכא טעמא בנותן טעם

דאיסוריה ברומאי מין במינו דלית כן

טעמא או דלית כן רומאי במנין רבי

יוסי בשם רבי יהושע בן לוי בשם רבי

פדייה כל נותני טעם אחד במאה רבי

חיה בשם רבי יהושע בן לוי בשם רבי

פדייה כל נותני טעם אחד בששים

אמר רבי שמואל בר רבי יצחק לרבי

חיה בר בא הא רבי יוסי פליג עלך

ומתניתא פליגי על תרייבון כל המחמין

המתבל והמדמע בתרומה בערלה

ובכלאי הברם אסור אין תימר במאה

מאתים אפילו לא חומין אפילו לא תיבל

אלא ביותר גן קיימין אמר רבי ירמיה

תפתר בשר בבשה אמר רבי יוסי היא

דא בשר בבשר היא דא שאר איסודין

כולין דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן

כל איסודין משערין אותן כי אלו הן בצל

כי אלו הן קפלוט מאי ברוך ההון אמרין

נותני טעם אחד ממאה וההון אמרין נותני

טעם אחד מששים ותרייהון מאיל נזיר

למידין מן דמר נותני טעם אחד ממאה

את עושה את הזרוע אחד ממאה לאיל

ומן דמר נותני טעם אחד מששים את

עושה את הזרוע אחד מששים לאיל

מן דמר אחד ממאה את מוציא את

העצמות מן הזרוע ומן דמר אחד מששים

אין את מוציא את העצמות מן הזרוע

וכשם שאת מוציא את העצמות מן

הזרוע כך את מוציא מן האיל לית

את יכול דתני אין טייפות של תרומה

מצטרפת עם התרומה לאסור את החולין

אבל

ובשם קושיא היא דנבאר צבר האיל נגד צבר הזרוע

דח"כ כן : דתני ירושלמי התרומה על קושיא זו חמיכל אלא הרתי חדא דאין ה"כ

תרומות פ"ה ה"ט : טייפות (אצפחלל) קובן ומוקדן של ולפי' עלמות הזרוע מקייצין עם האיל להעלות החיקור

התרומה שפלו להון חולין חין מלטרפין לחיקור ורק צשים כוונת הר"ש ז"ל וכן הוא שיטת רש"י ור"ה

פירשו קמפרש להצרייתא לא הימא דרק לא מלטרפת

דרק טייפות כל חולין אלא ח"ק דש"ל חיקור מלטרק עם

ההחר להעלותו ופליג הש"ס על הצצלי שהוא להיפך מהקלה אלא הקלה ועוד י"ל כשיטה הרמז"ס ז"ל דלא

הצילה

הרומה חקור לזרים וצ"ח לכל

ומשני דהרומה לפער ע"י כהן

וצ"ח ע"י רומאי : שאומנתו בכך

דכיון דחומנתו צכך לא מוקד

כדי שלא להפקיד חומנתו :

לית כאן רומאי דלכהס עכו"ס

לא כמכין ולריך רק חומן וחומן

לא צכ"ה כ"כ : פעמים כגון

צמחיהן צוהן טעם : בבין מלה

או ששים כדלקמן : דאיכא טעמא

שהלדס יכול להצחין ע"י טעמה

כגון הרומה צחולין יטעמנה כהן

דאיסוריה : כגון צבר צחל צמחיהן

חרומאי : דלית כאן טעמא ולפי'

ההר ננוי ח"ל להצחין ח"כ היכי

דליכא עכו"ס צמחין כדלקמן :

אחר מבאה וקס"ד דלא מלינו

שיעורא יורה פליג עלך וס"ל

צמחה ומחיהן פליגי על שניהן :

אלא ביותר חלמא דאפילו

יותר מנחמס חוקרין תפתר

הא דפליגי ח"י צמחה ולחד ח"י

ששים היינו בשר בבשר צבר

צצלה שנתערצ צצבר קמחיה

וצזה חין החיקור כוהן טעם

צהירה למר צק"ח ולמר צכ

וההס צחלין מיירי : היא שאר

איסורין לאו דוקא צבר צצבר

דיהי טעמא רצה חלל היה כל

החיקורין חון מהצלין דמר ר"א

דכל החיקורין משערין צכוה"ה"כ

משערין כל החיקורין צכוה צק"ח

או צצשים : כאי ברוך כיון

דמשערין כאילו צלל וקפלוט

ולא הטעם מהצלל והקפלוט חלל

צלל וקפלוט גופיהו ח"כ צמה

פליגי ומשני דנפ"מ כוה צללים

וקפלוט צעיין לשיעורא דציטול

למר ק"ח ולמר צצשים כן פי'

הרידצ"ז צצס הגר"ח ז"ל :

מאיל נזיר דכתיב ולקח הכהן

את הזרוע צצלה מן האיל וקצצרי

דזרוע כהצכל עם האיל ולעפ"י

שהחיל הההר כהצכל עם הזרוע

האקורה לצעלים לא נחקר

החיל דהצטל הזרוע צח"ל למר

צק"ח ולמר צצשים כדמפרש :

את מוציא את העצמות דלא

פלטו טעמא וכי השער צבר

הזרוע צצד הוי החיל מלה

פעמים ככה ואינו נחקר ומ"ד

צכ' משער ג"כ נגד העלמות

והוי החיל כי פעמים ככה :

ובשם קושיא היא דנבאר צבר האיל נגד צבר הזרוע

דח"כ כן : דתני ירושלמי התרומה על קושיא זו חמיכל אלא הרתי חדא דאין ה"כ

תרומות פ"ה ה"ט : טייפות (אצפחלל) קובן ומוקדן של ולפי' עלמות הזרוע מקייצין עם האיל להעלות החיקור

התרומה שפלו להון חולין חין מלטרפין לחיקור ורק צשים כוונת הר"ש ז"ל וכן הוא שיטת רש"י ור"ה

פירשו קמפרש להצרייתא לא הימא דרק לא מלטרפת

דרק טייפות כל חולין אלא ח"ק דש"ל חיקור מלטרק עם

ההחר להעלותו ופליג הש"ס על הצצלי שהוא להיפך מהקלה אלא הקלה ועוד י"ל כשיטה הרמז"ס ז"ל דלא

הצילה

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

[illegible]

שלמה על התוספתא הערכו. שהא ט"ו פעמים ק' נגד דתמן תנינן דג טמא וכו' : קוג"ה ש"ק וודאי אהיה האיקור : דתמן תנינן. משנה תרומות פ"י ו"ה ונתקפתא פ"י דג טמא שבבשו. לאו דוקא דהא הכא נשים צריה הוא דמתקרא חלל קנ"ל דלעפ"י שכתבו כיון דלא כינוח ועומד צפני עלמה צריה

הוא: סאתים. דגים טהורים וכתבנו ועומד דג טמא : ויש בו. צהדג טמא ו' זוזים שציהודה שהם בפלים נאלו שגליל, אז חוקר ואם לאו צטל צתתק"ס כדלקנן: ותנה עלה. צצית מדרשא וסוף צירושלמי תרומות שם: פאה עבד כ"ד רוגין. וסאתים הכופל והוא צ"ו נאות זוזים הרי י' כחן " פעמים תתק"ס ו' זוזים הוא אחד ונתתק"ס : את סבר בדג. כינו שפרשנו ונשים צריה, חינו חלל נשים לירו וס"ק דג טמא שכתבו צולח עם דגים טהורים בדרך הנוולחים הדגים, אם הגרצ נחזיק קלחים ליר דג טהור ונמתערבות של דג הטמא י' נשקל " זוזים וכו' אז לירוסקי וולפ"ד דג טמא לירוסקי חרשא קאי וס"ק ויש צו נשקל " זוזים וכו' דג טמא, לירוסקי חרשא בעבירה. ונשים צריה, וסוף חלק לאו דוקא וס"ה אחד ונתתק"ס: תני. צתוספתא קפ"ח דתרומות: חתיכה. הראיה להתבצר לפני האורחים כדלמדין לקמן: ואם נמחת. החתיכה צטל חציכותה. צ"ע: את בריה. אם כינוח צ"ע: ותני בן. נפורה צתוספתא מכלית: של שני ב"א. דלכלו זה אחר זה: וחד בר נשי. נ"ע לא תצעי לך צחש אחד אי מותר לו לאכול שלשתן צצה אחת או צזה אחר זה דטובל לומר כל חדל דקאכל חתיכה אכל, או אפי' צזה אחר זה לאדם אחד חקור: ובי און שריין צתמיה, דזה פשיטא שאלם אחד האוכל שלשתן צצ"ל דלכל איקורא ולא מנצי לן רק צצני צ"ל וכל אחד שאל צפני עלמה אי מתרינן לו דשנא הוא דלכל איקורא: תמן, טהרות פ"ה ו"ה שני שבילין. עיקר קמך על משנה ד' סס שני כיכרין דדני נמשך להכח חלל נשים דעומת לוכלן דרצון, נקט שני שזילין דהוי דלורייתא וכדמפרש פלוגתיהו: במה נן היימין. לפלוגתא דר"י זרי יוקי ועיין תרומות פ"ה ה"ג: שאל דילך, והולך לך והוי בצזה אחר זה ולר"י הוי כמו ששאלו שניהם צצ"ל ורלה ר"י עד דדחי דהכא על כל יאופן שיה"י הוי כמו ששאלו צצת אחת, דצזה אחר זה לא שייך, דהא חין צדידה כדי לצטל ועל שבו ושל חצרו לא שייך לומר שאל דילך ואזיל לגרמך וללא דמי כלל להחם ח"כ דנרי ר"י הוא דקפשיט והכא ע"כ כצלו לצ"ד שניהם צצת אחת, ח"ל לחתיר להם דלחיה שכתיר דילמא דאקורא הוא ולא נשכחת חד צתרי חלל של חד גצרה ונאכלים לג' צ"ל דליכא למימר כל חד חתירא קאכיל: אמרו לו גרסי צצית המדרש אמרו לר"י דלא דמי כלל, דהכא אי נאמר נשים נקפיקא כעומתה, קפיקא דלורייתא לחומרא ואפי' אכל הדא חדל נמי איקרי, והא דחד צתרי צטל גזירת הכתוב הוא אחרי רבים להטות, ואפי' ר"י מודה דכלל גונא שרי: תנינן. צצרייתא דלעיל ונקתמא כן הוא צתמיתין לא 31 (ירושלמי עם פ"י השם שלמה)

דחזקיהו וכו' : קוג"ה ש"ק וודאי אהיה האיקור : דתמן תנינן. משנה תרומות פ"י ו"ה ונתקפתא פ"י דג טמא שבבשו. לאו דוקא דהא הכא נשים צריה הוא דמתקרא חלל קנ"ל דלעפ"י שכתבו כיון דלא כינוח ועומד צפני עלמה צריה

הוא: סאתים. דגים טהורים וכתבנו ועומד דג טמא : ויש בו. צהדג טמא ו' זוזים שציהודה שהם בפלים נאלו שגליל, אז חוקר ואם לאו צטל צתתק"ס כדלקנן: ותנה עלה. צצית מדרשא וסוף צירושלמי תרומות שם: פאה עבד כ"ד רוגין. וסאתים הכופל והוא צ"ו נאות זוזים הרי י' כחן " פעמים תתק"ס ו' זוזים הוא אחד ונתתק"ס : את סבר בדג. כינו שפרשנו ונשים צריה, חינו חלל נשים לירו וס"ק דג טמא שכתבו צולח עם דגים טהורים בדרך הנוולחים הדגים, אם הגרצ נחזיק קלחים ליר דג טהור ונמתערבות של דג הטמא י' נשקל " זוזים וכו' אז לירוסקי וולפ"ד דג טמא לירוסקי חרשא קאי וס"ק ויש צו נשקל " זוזים וכו' דג טמא, לירוסקי חרשא בעבירה. ונשים צריה, וסוף חלק לאו דוקא וס"ה אחד ונתתק"ס: תני. צתוספתא קפ"ח דתרומות: חתיכה. הראיה להתבצר לפני האורחים כדלמדין לקמן: ואם נמחת. החתיכה צטל חציכותה. צ"ע: את בריה. אם כינוח צ"ע: ותני בן. נפורה צתוספתא מכלית: של שני ב"א. דלכלו זה אחר זה: וחד בר נשי. נ"ע לא תצעי לך צחש אחד אי מותר לו לאכול שלשתן צצה אחת או צזה אחר זה דטובל לומר כל חדל דקאכל חתיכה אכל, או אפי' צזה אחר זה לאדם אחד חקור: ובי און שריין צתמיה, דזה פשיטא שאלם אחד האוכל שלשתן צצ"ל דלכל איקורא ולא מנצי לן רק צצני צ"ל וכל אחד שאל צפני עלמה אי מתרינן לו דשנא הוא דלכל איקורא: תמן, טהרות פ"ה ו"ה שני שבילין. עיקר קמך על משנה ד' סס שני כיכרין דדני נמשך להכח חלל נשים דעומת לוכלן דרצון, נקט שני שזילין דהוי דלורייתא וכדמפרש פלוגתיהו: במה נן היימין. לפלוגתא דר"י זרי יוקי ועיין תרומות פ"ה ה"ג: שאל דילך, והולך לך והוי בצזה אחר זה ולר"י הוי כמו ששאלו שניהם צצ"ל ורלה ר"י עד דדחי דהכא על כל יאופן שיה"י הוי כמו ששאלו צצת אחת, דצזה אחר זה לא שייך, דהא חין צדידה כדי לצטל ועל שבו ושל חצרו לא שייך לומר שאל דילך ואזיל לגרמך וללא דמי כלל להחם ח"כ דנרי ר"י הוא דקפשיט והכא ע"כ כצלו לצ"ד שניהם צצת אחת, ח"ל לחתיר להם דלחיה שכתיר דילמא דאקורא הוא ולא נשכחת חד צתרי חלל של חד גצרה ונאכלים לג' צ"ל דליכא למימר כל חד חתירא קאכיל: אמרו לו גרסי צצית המדרש אמרו לר"י דלא דמי כלל, דהכא אי נאמר נשים נקפיקא כעומתה, קפיקא דלורייתא לחומרא ואפי' אכל הדא חדל נמי איקרי, והא דחד צתרי צטל גזירת הכתוב הוא אחרי רבים להטות, ואפי' ר"י מודה דכלל גונא שרי: תנינן. צצרייתא דלעיל ונקתמא כן הוא צתמיתין לא 31 (ירושלמי עם פ"י השם שלמה)

**בחתובה** הראויה להתכבד: עיין ראש ור' צארכה דקתני כולן חקירות ואפי' חלף: רפני אורחין עכו"ם. ועיין חידושי הרשב"א ז"ל:

**קדירה** אחת עומאה: עיין ירושלמי תרומות פ"ז ה"ג וקוף. אורחין ראויה להתכבד קרינן לה: ואחת מהורה כלומר פ"ד, והא דקתני צהוקפתא צו מ' קאה ע"כ מפני

שתולין קרקלה. דבר העמל

שנפל צקדירה העומאה המקולקלת

וכל התר מותר: מדומעת קדירה

של התר שנפל לתוכה דבר

איקור מקולקל הוא גזי השניה

התר גמור: ותני בן תוספתא

תרומות פ"ו מ' פאה דלין צשתיהן

כדי להעלות את התרומה:

וידוע דנעשית ע"ז מקולקל

ותלין הקלקלה והוא נפילת קאה

השניה צמולקל: אין אני תולה

שהרי צנפילת הראשונה נתקלקלו

צו הקופות: כדי לבטל חד צתרי

או לח צשאים, לר"י ה"י השניה

מקולקלת לגזי הראשונה שיש

זה כדי לצטל, ותלין זה ולרשב"ל

חולין צו שיש זה כדי להעלות

כדי שכתיר השניה: רשב"ל אמר

נעלה מעל כל קפק שקאי על

התוספתא קפ"ו, ה"ז לפניו שתי

קופות אחת של תרומה ואחת של

חולין ולפניו שתי קלין אחת של

תרומה ואחת של חולין נפלו חלו

לתוך חלו ואין ידוע חס מו

לתוך זה, ואם מו לתוך זה,

הריני חונר תרומה נפל לתוך

תרומה וחולין לתוך חולין

וכן הוא צצצלי יצמות (פ"צ)

וק"ל לרשב"ל דלריך לחיות הרוב

צטל חולין ור"י פליג דאפי'

שתיהן שוית נמי ועיין ר"מ צפ"ג

מהל' תרומות ה"ד: בבל אתר.

לעיל פ"ד ה"ז ה"י לפניו כי

תאכיל ונפלה אחת של תרומה

לתוכן ואצדה אחת מהן וחזר

ונפלה ונעצדה וכו' לרשב"ל כל

זמן שיש רוב חולין תלינן שהתרומה

נאצדה ור"י פליג וק"ל בולחון

נעשין חובית' צתניה ודאי

חושבין דשל חולין נאצדה והתרומה

מדומעת צתוך התאכיל ועב"פ

שנעין דר"ל מקיל צפק מדומע

ור"י מחמיר וכלן להיפך:

במה דתלות. תרומה נפל לתוך

תרומה וחולין לתוך חולין, או

איקור נפל לתוך איקור והתר

לתוך התה מה שאין כן

התס אצרה י"ל כל דפריש

תרומה פריש ומשל חולין הוא

דפריש: מדוכות של תצלין:

טמאה, ונאכלין צנומאה מירי

ולפיכך קאמר דאם ה"י קדירה

אחת של עצל ותרומה מעורב

זה וכן נע"ר ומע"ש דתצלין

טמאין חוקרין אותו חין חני

חונר לכל עצל נפל כדמפרש

שלא התירו קפק דימוע אלא

בדבר שיש לו מתירין. כלומר

להתיר את שתיהן כגון תרומה

נפלה לתוך חולין, או חולין נפלה לתוך

חולין, או חולין נפלה לתוך חולין, או

חולין נפלה לתוך חולין, או חולין נפלה לתוך חולין, או

חולין נפלה לתוך חולין, או חולין נפלה לתוך חולין, או

חולין נפלה לתוך חולין, או חולין נפלה לתוך חולין, או

בחתובה הראויה להתכבד בה לפני

אורחין הא סתם חתובה ברובה בטל

קדירה אחת טמאה ואחת מהורה,

נפל ואין ידוע לאיזה מהן נפל אני

אומר לתוך טמאה נפל למה שתולין

קלקלה במחולקל, אחת מדומעת

ואחת אינה מדומעת אני אומר

למדומעת נפל למה שתולין קלקלה

במקולקל, ותני בן שתי קופות בוו

ארבעים סאה, וכו' ארבעים סאה,

נפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן

וידוע באיזה מהן נפלה, ואחר כך

נפלה שניה ואין ידוע לאיזה מהן

נפלה תולה אני לומר למקום שנפלה

ראשונה שם נפלה שניה, נפלה סאה

תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה

מהן נפלה ואחר כך נפלה שניה וידוע

לאיזה מהן נפלה, אין אני תולה לומר

במקום שנפלה שניה שם נפלה ראשונה,

אחת יש בה כדי לבטל ואחת אין בה

כדי לבטל אתפלגון רבי יוחנן ורבי

שמעון בן לקיש, חד אמר אני אומר

לאותה שאין בה כדי להעלות נפל

והורנה אמר לאותה שיש בה מ' להעלות

נפל, מן דמר לאותה שאין בה כדי

להעלות נפל, למה שתולין חלהלה

במחולקל, ומן דמר לאותה שיש בה

כדי להעלות נפל, למה כדי שלא

תתקלקל השניה, רבי שמעון בן לקיש

אמר משום בר קפרא והוא שיש בשניה

רוב, רבי יוחנן אמר אף על פי שאין

בשניה רוב, מחלפה שיטתיה דרשב"ל

בכל אתר הוא מר ספיקן בטל ברוב

וכן הוא מר איכון, תמן בשם גרמיה

וכן בשם בר קפרא מחלפה שיטתיה

דרבי יוחנן בבל אתר הוא מר כולהן

נעשין חובית' וכן הוא מר איכון שנייא

הוא הבא שיש לו במה לתלות, קדירה

אחת טמאה ואחת מהורה ולפניו שתי

מדוכות אחת טמאה ואחת מהורה נפל

ואין ידוע אם מו לזו ואם מו לזו אני

אומר טמאה לתוך טמאה ומהורה לתוך

מהורה היה טבל מעשר ראשון ומעשר

שני הרי זה אסור, שלא התירו ספק

דימוע אלא בדבר שיש לו מתירין:

**משנה:** נוהג בטהורה ואינו נוהג

בטמאה, רב יהודה אומר אף

בטהורה, אמר רבי יהודה ועדיין

בהמה

נפל לתוך תרומה וחולין, ח' כדהכא דעכ"פ

הוא טבל מאי חזית לאקור את זו ולהתיר את זו:

**משנה:** בטמאה למ"ד חין צגידין צניע פטור לגמרי ולמ"ד יש צגידין צניע לוקה על הטמאה ולא נאסר.

גיד

שחין כדי ללרק, וצגונא דנולרפיס

חין ה"כ דנעלין וצירושלמי שם

הג"י צו מ' קאה והוא שיצוק,

דאי צגונא דחין נולרפיס חפ"י

יותר ממי נמי ודע דלפי הנראה

מדברי הרמב"ם (פ"ד מהל' תרומות

הט"ו) לא גריס כלל הא דמי

קאה, אלא קהם קופות ואפי' יש

צהקופה כדי להעלות ולא הקפיק

להעלותה עד שנפל השניה

מקולקלת היא נגד השניה דהא

צשעה שנפלה היתה מקולקלת

וגדולה מו כהז הרד"ב ז"ל

דאפילו העלה קודם צק"א

מכל מקום מקולקלת היא לגזי

השניה ודבר זה ל"ע, אצל מ"ו

חס לא העלה נעלה מעל כל

קפק דמקולקלת היא לגזי השניה

חולין קאה הצ' שנפל זה, ואם

יש צהקופה כדי להעלותה, נעלה

ואם לא הרי היא מדומע וכ"כ

היכי שאין צהקופה כדי להעלות

וכ"ז צרור הוא:

**אתפלגון** ר"י ורשב"ל: עיין

ירושלמי שם ל"ג

פלוגהא דר"י ורשב"ל רק ה"ג

חני חונר לאותה שאין זה כדי

להעלות נפלה ולפי' שפיר הגיה

צפ"ו הסיפך חני חונר לאותה

שם זה כדי להעלות נפלה, אצל

כד חזינן חקר שם ולי' ורשב"ל

חונר וכו' כדהכא, ודע דצתוספתא

תרומות שם מפורש צו מלא

וצו חין מלא הריני חונר לתוך

מלא נפלה והוא כרשב"ל ואפי' כ

לא קשה לר"י, דהתם ליכא

למיימר דזו שאין זה מלא מקולקלת

היא לגזי השניה, דהא היא נמי

חזי להעלות לפי ערכה וכל

מלא נמי אינה חזי להעלות חס

נפל יותר מקאה ואין אחת

מקולקלת נחצרתה משא"כ הבא

חין זה כלל כדי לצטל חתובה או

דבר הכותן טעם ודו"ק:

**רשב"ל** חונר נאסר צר קפרא

עיין צפנים מה

בפרשנו ופי' הפ"ו דחוק, ועוד

חני חונר דגרסי קודם הא

דלקמן קדירה אחת עומאה ואחת

טהורה וכו' דהוי נמי, כי הלי

דצתוספתא ממה, ועלה קאמר

רשב"ל והוא שיש צשניה רוב

וכן עיקר:

**דוה** טבל וכו': עיין תוספתא פ"ו

ופ"ח דתרומות ולפי הנראה

חקר

בטמאה, אמר רבי יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה ועדיין

בהמה

נפל לתוך תרומה וחולין, ח' כדהכא דעכ"פ

הוא טבל מאי חזית לאקור את זו ולהתיר את זו:

**משנה:** בטמאה למ"ד חין צגידין צניע פטור לגמרי ולמ"ד יש צגידין צניע לוקה על הטמאה ולא נאסר.

גיד

גיד : מסיני נאמר. פסוק דעל כן לא יאכלו. אלא שנושה רצונו קדשו צמקונו :  
הרכה ד' : תני. צתקפתא מכלהן דנותני חבתי לא ידעין טעמא דרצון ו"ל שפיר קאמר ר' יודה, ונפרש  
דהיינו טעמייהו ונדלא כתיב בני יעקב דהיינו רצון ושנושין, ונכ"י לא נקראו עד קיי : שאיסורו  
נוהג בבני נח. וחיל"ג"כ אטעמא וצצלי אמרינן דטעמא דר"י גזי גיד הנשה דק"ל דנוהג צמקא נמי נשום שכן איסורו  
נוהג צצני נח : שנאמר. ור"י ק"ל

דח"ק קרא כל שאתה נושא על דמו  
את נושאה על אצבעו והני טעמין  
נמי הוה"ל ואתה נושאה על דמו את  
נושאה על אצבעו, וכיון דאיכא  
למודרש קרא הכא והכא ק"ל  
לר"י דנוהג צמקא שכן איסורו  
נוהג צצני נח : דם מהמוקדשין.  
חקר כאן צצא וצתקפתא ח"ג  
חל"ה מן המוקדשין חייב נשום שני  
לאוין נשום חל"ה ונשום מוקדשין.  
חל"ה מן המוקדשין חייב נשום שני  
לאוין נשום חל"ה ונשום מוקדשין.  
ר"י מחייב שלשה נשום חל"ה, נשום  
מוקדשין ונשום חל"ה של מוקדשין :

הדרן עלך פרק גיד הנשה.

רבי יודה וחבמים אומרים אינו

בהמה טמאה מותרת להן. אמרו לו  
בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו:  
הלכה ד' : תני אמרו לו לרבי יודה  
אינו אומר על כן לא  
יאללו בני יעקב אלו ראובן ושמעון את  
גיד הנשה, אלא בני ישראל שעמדו  
לפני הר סיני, ולמה כתבו כאן להודיע  
במקומו במה נאמר, אבר מן החי נוהג  
בבהמה טמאה כבהמה טהורה מפני שאיסורו נוהג בבני נח בישראל.  
וחייב עליו משום אבר מן החי ומשום בהמה טמאה דברי רבי יודה.  
וחבמים אומרים אינו חייב אלא משום אבר מן החי בלבד שנאמר  
לא תאכל הנפש עם הבשר את שאיסורו משום כל תאכל הנפש  
עם הבשר יצאת בהמה טמאה שכולה אסורה, אבל חלב מן החי חייב  
משום חלב ומשום אבר מן החי דם מן החי חייב משום דם ומשום  
אבר מן החי, דם מן המקדשין חייב משום דם ומשום קדשים דברי  
חייב אלא משום לאו אחד בלבד :

הדרן עלך פרק גיד הנשה.

כל הנשה ק"ל  
חל"ה מן המוקדשין חייב נשום שני  
לאוין נשום חל"ה ונשום מוקדשין.  
חל"ה מן המוקדשין חייב נשום שני  
לאוין נשום חל"ה ונשום מוקדשין.  
ר"י מחייב שלשה נשום חל"ה, נשום  
מוקדשין ונשום חל"ה של מוקדשין :



## חולין

## דמעת

[illegible]

דמשמעת הכתוב הוא צפר גדי ונמשך צחלצ חנו ויצאו  
לפרוץ גדר, ומשם חקרו כל צפר צחלצ ונמשך העללה  
גזירה לגזירה הוא: צפר עוף חקור וכן הקצלה  
זלזל ידעתי מקומו לפי שעה: וכן למידין. צהניה וכן יש  
דין למוד מדברי קצלה, ונמשך

דמחלי קרס נמשך דהוי כד"ה  
דקחמר חלקיו יורנו ונחליה  
דבזוח דיקרו למשפט, חלל  
ודלי חזרי קצלה קלי ויורנו  
הוא הורחש המעשה חקר יעשה  
חותה האדם וחי צהם: אילין  
שייא ה"פ חילין הנשים וקלי  
דעשת שחומרים ונה לנו צטרחה  
גדולה כזו להולך הילדים לצתי  
מדרכות וצתי ככחות, דחם  
הילד רחוי לכך ילמוד מעלמה  
לא טוב הן עבדין דנחילה  
לרין ליקרו ולחנכו צעול התורה  
ליכז נפשי רבו ולהתעצק צעפר  
ה"ח וחל"כ חלקיו יורנו ע"ד הצח  
לטהר מקיי"עין חותה: דחמן  
תנינן: נמשך נדרים ריש פ"ז:  
אמרו לולר"ע דק"ל חתם הנודר  
מן הירק חקור צדועין, והלל  
מלשון צ"ח מוכח שאינו צכלל  
ירק שהרי השליח חומר לא  
מלחתי חלל דלועין: וכן הדבר.  
נזה חני נציח רח"ה שהוא צכלל  
ירק דדצר שאינו צכלל לא  
ממליך עליו שליח כמו שהוא  
חינו חומר לא מלחתי חלל קטניות  
וקיי"ד דגים כני לא מומלך  
עליהו ומתניתין חפילו לר"ע  
דלרצנן ודלי חפילו חי מומלך  
עליהו לא הוי צכלל צפר:  
מצאתי ורא מצאתי.  
דצממלך שליח חל"ה, וכל דצר  
דמומלך עליו שליח הוי צכלל, ח"כ  
דגים כני השליח מומלך עליה  
ומתניתין דקחני מותר צצר דגים  
דלח כר"ע: ר"ע סבר מימר, דלח  
צלי מומלך דלועין צכלל ירק וכן  
רצנן קצרין דהוי צכלל ירק חלל  
דכל אחד דלח להציח רח"ה  
לרצניו מלשון צ"ח ולדינא חין  
נפקותא צהר, וה"כ לענין צפר  
דגים לר"ע חינו צכלל וחל ח  
מומלך עליהן שליח: למידת הדין  
לא צלצד לענין חקור והתר  
חלל חל לענין דיני ממונות

מהניתא דר"ע  
וצצלי פריך חל צפר עוף חקור וקחמר  
מהניתא דר"ע היא, דהוא ק"ל כן דצפר עוף מומלך  
עליהו שליח חלל לא צפר דגים, ולשית"ח חלל הצצלי דנדרים  
חמרינן שה"ק דצרייהא לקונן היא  
ר"ע ות"ק דמתניתין הוא ר"ש צ"ג  
דק"ל דלח צפר עוף חינו צכלל  
חלל פה ח"ה לפרס הכי, דהא  
נסיק חס"ק דת"ק ור"ע לא  
פליגי צממלך ולא מומלך, ועוד  
דלח חומר צפר עוף כלל, חלל  
דקשיא, חדא חלי מהניתא דר"ע  
היא, חל רישא כני כר"ע מוקמנן  
ופשיטא דכולה מהניתא דר"ע, ועוד  
דלח לרצנן ור"ע חין נפקותא  
כלל צין מומלך ולא מומלך, לחלו  
לירך האריך מהניתא, בדרכה לקצר  
צהסקליא וטריה שיה צין ת"ק  
ור"ע, ודצר זה מורגל הוא רק  
צתוקפתא, וכצר הערנו זה צפנים  
וכ"ל דל"הירושלמי ת"ק דמתניתין  
לאו חינו ר"ש צ"ג דתוקפתא  
רק דקחמר חס"ק לקונן דלחתי  
יחידאי דהתם כקחמיה דמתניתין,  
והיתה הקצרה לומר דמתניתין ת"ק  
היא דכל שהוא מומלך חינו צכלל  
ואי קשיא דיוקא חל צפר עוף  
חקור צפר עוף לא מומלך כלל  
רק קונה צלי המלכה, היכי דלח  
נמשכה צפר צהניה, ולפעמים  
גם היכי דליכא צפר צהניה קונה  
צפר עוף לפי ראות עיני השלוח  
דצפר דקחמר ליה צהני צ"ג  
צפר צהניה ול"ש צפר עוף, נמשך  
לר"ע, ולכן קחמרין ר' יונה ור"י  
דמתניתין ר"ע היא, דלח הקשה  
ריבא ר"ע וקיסא רצנן, ואש"ג  
דריח קחמיה כרצנן, הנה לרדיה  
ת"ק פליג על ר"ע לקונן צממנה  
ד' ולא ק"ל כן, ופריך חי ר"ע  
חפ"י צפר דגים כני, ומשני דלר"ע  
דלועין לעולם צכלל ירק דמומלכי  
עליה, ואי חלינו לפעמים דלח  
מומלכי צטל דעתו חלל כל חדם  
ורצנן ק"ל חין דלועין צכלל ירק  
דלח"י מומלכי עליהו לאו כלום  
הוא וקחמר דרש"ג דק"ל חין  
צפר עוף צכלל צפר חינו ממש  
דק"ל כה"ק דמתניתין דלחתי  
דמומלך חינו צכלל, ומיהו לה"ק

דמתניתין חקור צצר עוף כדפרשנו לעיל, וכ"ש לר"ע  
וצדגים ק"ל לר"ע דלעולם חינו צכלל דלחתי מלינו  
דליכא שליח דמומלך צטלה דעתו חלל כל חדם, ולרצנן  
חין ה"כ דחקור דלחתי צתר שמה, ירק חין צכללו דלועין,  
וצצר י"כ צכללו כל צפר, ומש"ה פסק הרמב"ם צצר  
עוף דלעולם חקור, דהא צין לרצנן וצין לר"ע חקור,  
ורש"ג דצרייהא יחידאי, דצלי זה קשה הא קחמיה  
דמתניתין ורש"ג פליגי על ר"ע וחין הלכה כר"ע מחזקין  
חלל ודלי דרש"ג יחידאי הוא וכדפרשנו, וצדגים דלרצנן  
חקור ולר"ע מותר פסק דהיכי דיעינן צודלי דמומלך  
חמרינן דר"ע כני היכי דיש רגלים לדצר דמומלך חקור  
חלל חי רק מהרמני דשליח מומלך עליהו צטל דעתו חלל כל חדם:  
מן דמר הנודר וכו', וצירושלמי נדרים שם מוכח שהוא צרייהא וה"ה חתם הנודר מן העיקר חקור צטפילה  
הנודר מן הטפילה מותר צעיק הנודר מן הצפר חקור צגידין הנודר מן הגידן מותר צצפר:

דמחלי קרס נמשך דהוי כד"ה  
דקחמר חלקיו יורנו ונחליה  
דבזוח דיקרו למשפט, חלל  
ודלי חזרי קצלה קלי ויורנו  
הוא הורחש המעשה חקר יעשה  
חותה האדם וחי צהם: אילין  
שייא ה"פ חילין הנשים וקלי  
דעשת שחומרים ונה לנו צטרחה  
גדולה כזו להולך הילדים לצתי  
מדרכות וצתי ככחות, דחם  
הילד רחוי לכך ילמוד מעלמה  
לא טוב הן עבדין דנחילה  
לרין ליקרו ולחנכו צעול התורה  
ליכז נפשי רבו ולהתעצק צעפר  
ה"ח וחל"כ חלקיו יורנו ע"ד הצח  
לטהר מקיי"עין חותה: דחמן  
תנינן: נמשך נדרים ריש פ"ז:  
אמרו לולר"ע דק"ל חתם הנודר  
מן הירק חקור צדועין, והלל  
מלשון צ"ח מוכח שאינו צכלל  
ירק שהרי השליח חומר לא  
מלחתי חלל דלועין: וכן הדבר.  
נזה חני נציח רח"ה שהוא צכלל  
ירק דדצר שאינו צכלל לא  
ממליך עליו שליח כמו שהוא  
חינו חומר לא מלחתי חלל קטניות  
וקיי"ד דגים כני לא מומלך  
עליהו ומתניתין חפילו לר"ע  
דלרצנן ודלי חפילו חי מומלך  
עליהו לא הוי צכלל צפר:  
מצאתי ורא מצאתי.  
דצממלך שליח חל"ה, וכל דצר  
דמומלך עליו שליח הוי צכלל, ח"כ  
דגים כני השליח מומלך עליה  
ומתניתין דקחני מותר צצר דגים  
דלח כר"ע: ר"ע סבר מימר, דלח  
צלי מומלך דלועין צכלל ירק וכן  
רצנן קצרין דהוי צכלל ירק חלל  
דכל אחד דלח להציח רח"ה  
לרצניו מלשון צ"ח ולדינא חין  
נפקותא צהר, וה"כ לענין צפר  
דגים לר"ע חינו צכלל וחל ח  
מומלך עליהן שליח: למידת הדין  
לא צלצד לענין חקור והתר  
חלל חל לענין דיני ממונות

אין הכי"ע, דמחלי קרס נמשך דהוי כד"ה  
דקחמר חלקיו יורנו ונחליה  
דבזוח דיקרו למשפט, חלל  
ודלי חזרי קצלה קלי ויורנו  
הוא הורחש המעשה חקר יעשה  
חותה האדם וחי צהם: אילין  
שייא ה"פ חילין הנשים וקלי  
דעשת שחומרים ונה לנו צטרחה  
גדולה כזו להולך הילדים לצתי  
מדרכות וצתי ככחות, דחם  
הילד רחוי לכך ילמוד מעלמה  
לא טוב הן עבדין דנחילה  
לרין ליקרו ולחנכו צעול התורה  
ליכז נפשי רבו ולהתעצק צעפר  
ה"ח וחל"כ חלקיו יורנו ע"ד הצח  
לטהר מקיי"עין חותה: דחמן  
תנינן: נמשך נדרים ריש פ"ז:  
אמרו לולר"ע דק"ל חתם הנודר  
מן הירק חקור צדועין, והלל  
מלשון צ"ח מוכח שאינו צכלל  
ירק שהרי השליח חומר לא  
מלחתי חלל דלועין: וכן הדבר.  
נזה חני נציח רח"ה שהוא צכלל  
ירק דדצר שאינו צכלל לא  
ממליך עליו שליח כמו שהוא  
חינו חומר לא מלחתי חלל קטניות  
וקיי"ד דגים כני לא מומלך  
עליהו ומתניתין חפילו לר"ע  
דלרצנן ודלי חפילו חי מומלך  
עליהו לא הוי צכלל צפר:  
מצאתי ורא מצאתי.  
דצממלך שליח חל"ה, וכל דצר  
דמומלך עליו שליח הוי צכלל, ח"כ  
דגים כני השליח מומלך עליה  
ומתניתין דקחני מותר צצר דגים  
דלח כר"ע: ר"ע סבר מימר, דלח  
צלי מומלך דלועין צכלל ירק וכן  
רצנן קצרין דהוי צכלל ירק חלל  
דכל אחד דלח להציח רח"ה  
לרצניו מלשון צ"ח ולדינא חין  
נפקותא צהר, וה"כ לענין צפר  
דגים לר"ע חינו צכלל וחל ח  
מומלך עליהן שליח: למידת הדין  
לא צלצד לענין חקור והתר  
חלל חל לענין דיני ממונות

**ומה** הן צחלב. והירושלמי נראה נפוש כשיטת הנדרבי  
 דגמורות היינו קליפה הלכה [והא דהעתיק כז"]  
 עד שהגמר קליפתה ותקשה, ליתא כן צורכי רק  
 כוכהו על קרום הכך ולכן] ונעורות צגידין היינו החלמון  
 לצד ולפעמים צחלמון לצד כצר  
 חין ונעורות צגידין להאכל, ולפי  
 גם צצלי ה"פ דה"ק ק"ל דוקא  
 גמורות ונוג, ור' יעקב ק"ל דאם  
 חין ונעורות צגידין אצ"ל של  
 כגורה רק החלמון ויתרין צחלב  
 ולפי"ה דה"ק וסר"נו דהעתיקו  
 דברי ה"ק דוקא גמורות ונוג  
 צעין ככצרה הנדרבי וכן הדין  
 לענין מליחה ולא כמו שהצין  
 ה"ה ז"ל, דלכצרה"ל ה"ק לקולא  
 וכ"ש לשיטת רש"י ז"ל דה"ק ק"ל  
 אפי"ן הן נעורות כיון כגורה החלמון  
 ונעורות וכ"ז הוא נגד הירושלמי  
 לו דפקקו כר"י, ודע דהא דכתב  
 הרשב"א צה"ה חזרו צילה גמורה  
 כל שיש לה חלמון וחלמון אצ"ל  
 ונעורות צגידין ל"ע מאי קאמר  
 דאם כגורה צחלב ונעורות כצר  
 יש לה קרום הלבן ולא נשכחה  
 שיהא נעורה צגידין, עוד ל"ע  
 דלא הציא הירושלמי כצרה ה"ק  
 והלא היא צרייתה שניה ה"ק  
 ור"י ציחה, וצצילה הג"י "כאמר  
 חס היו נעירות" וחולי פ"י כאמר  
 כר' יעקב כלומר הלכה חס היו  
 ונעורות ול"ע:

כה' כחמיו חר  
 חלמיו רבני ד  
 חלמיו רבני ד  
 חלמיו רבני ד  
 חלמיו רבני ד  
 חלמיו רבני ד

הנדר מן הגידין מותר בבשר: תני  
 השוחט את התרנגולת ומצא בתוכה  
 ביצים אף על פי שהן גמורות הרי אלו  
 מותרות, רבי חנינה ורבי מנא חד אמר  
 אין דומה טעם אבילתה מבפנים לטעם  
 אבילתה מבחוץ, והורנה אמר שאינה  
 נגמרת לאפרוח עד שתצא לחוץ, ומה  
 הן בחלב, תמן אמרין אם היו מעורות  
 לגידין אסורות ואם לאו מותרות, רבי בא  
 בשם רבי לעזר תרין דוכתין אינין  
 דשבקי רחמנא חומר וכתבי בקרייה  
 קור"י, לא תבשל גדי כל שבין למיכל  
 דאסורא, בת הבת וכל שבין הבת  
 דאסורא:

**מישנה.** העוף עולה עם הגבינה על  
 השולחן ואינו נאכל דברי  
 ב"ש, ובית הלל אומרים לא עולה ולא  
 נאכל, אמר רבי יוסי דבר זה הוא מקולי  
 בית שמאי ומחומרי בית הלל, באי זה  
 שולחן אמרו בשולחן שאוכל עליו אבל  
 בשולחן שסודר עליו את התבשיל נותן  
 זה בצד זה ואינו חושש צורר אדם בשר  
 וגבינה במטפחת אחת וכלבד שלא יהא  
 נוגעין זה בזה, רבן שמעון בן גמליאל  
 אומר שני אכסנאין אוכלין על שולחן  
 אחד זה בשר זה גבינה ואינו חוששין:  
**הלכה ב'.** רבי בנימין בר גידל ורבי  
 אחאי הוין יתבין אמרין  
 מה נפיק מן בנייהון בדם ביני מתניתא  
 אסיפא, זו מקולי בית שמאי ומחומרי  
 בית הלל בשולחן שאוכל עליו הא  
 בשולחן שסודר עליו את התבשיל כל  
 עמא מודין דנותן זה בצד זה ואינו חושש  
 תמן תנינן רבי יוסי אמר ששה מקולי  
 ב"ש ומחומרי ב"ה העוף עולה על  
 השולחן עם הגבינה ואינו נאכל בדברי  
 ב"ש, וב"ה אומרים לא עולה ולא נאכל,  
 אמר רבי מנא לית כאן ואינו נאכל, אלא  
 עולה ונאכל בדברי ב"ש וב"ה אומרים  
 אינו עולה ולא נאכל, רבי יודן בעא  
 קומי דרבי מנא מאחר דאמרין נאכל כל שבין  
 לא עולה כל שבין שאינו נאכל, אמר ליה צורכיה לדה  
 אלו אמרין ב"ש נאכל הוין אמרין דהא דתימר בצונן הא ברותח אוקף עולה  
 לא, אילו אמרין ב"ה לא עולה הוין אמרין דהא דתימר ברותח הא בצונן  
 אוקף נאכל, הוי צורכיה לדה וצורכיה לדה, תמן תנינן נפלו לה משנתארכה  
 בית שמאי אומרים תמבור ובית הלל אומרים לא תמבור, רבי פנחס  
 בעי קומי דרבי יוסי ולמה לא תניתה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, אמר  
 ליה לא מתניין מתניי אלא דבר המור משני צדדים וכל משני צדדין  
 בדם

**אמר** ר' מנא לית כן: וכן  
 דגמורה צהרונות פ"ח  
 ה"ה, והא דלא חזר זה על מתיבתא  
 "ל דגמורה" חזר ר"י קתם דבר  
 זה מקולי צ"ש וודאי ה"פ חלב  
 דחבא קאמר נפוש חשוק עולה  
 ואינו נאכל בדברי צ"ש ונגיה ר'  
 מנא דל"ל "וכאכל" וחס"ת נה דאם  
 רבי מנא להגיה הא שפיר קאמרו  
 לעיל דאסיפא קאי, ומי בעורה זו  
 שנתרן צצלי דה"ק ר"י הוא, ונה  
 דחקו להגיה, "ל דחינו דונה  
 לשאר ה' דברים דכחשיז ההם  
 דצין צ"ש וצ"ה הוי כיגוד נשקפה  
 אל הקלה, משא"כ האל לכ"ע  
 דרצנן, ואינו נאכל נשים גזירה,  
 ורק חס גזרין גזירה לגזירה או  
 כולם חדא גזירה פליגי זה לא  
 חשיב קינא וחומר ר"י חליצי  
 דר' מנא:

קומי דרבי מנא מאחר דאמרין נאכל כל שבין  
 לא עולה כל שבין שאינו נאכל, אמר ליה צורכיה לדה  
 אלו אמרין ב"ש נאכל הוין אמרין דהא דתימר בצונן הא ברותח אוקף עולה  
 לא, אילו אמרין ב"ה לא עולה הוין אמרין דהא דתימר ברותח הא בצונן  
 אוקף נאכל, הוי צורכיה לדה וצורכיה לדה, תמן תנינן נפלו לה משנתארכה  
 בית שמאי אומרים תמבור ובית הלל אומרים לא תמבור, רבי פנחס  
 בעי קומי דרבי יוסי ולמה לא תניתה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, אמר  
 ליה לא מתניין מתניי אלא דבר המור משני צדדים וכל משני צדדין  
 בדם

קומי דרבי מנא מאחר דאמרין נאכל כל שבין  
 לא עולה כל שבין שאינו נאכל, אמר ליה צורכיה לדה  
 אלו אמרין ב"ש נאכל הוין אמרין דהא דתימר בצונן הא ברותח אוקף עולה  
 לא, אילו אמרין ב"ה לא עולה הוין אמרין דהא דתימר ברותח הא בצונן  
 אוקף נאכל, הוי צורכיה לדה וצורכיה לדה, תמן תנינן נפלו לה משנתארכה  
 בית שמאי אומרים תמבור ובית הלל אומרים לא תמבור, רבי פנחס  
 בעי קומי דרבי יוסי ולמה לא תניתה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, אמר  
 ליה לא מתניין מתניי אלא דבר המור משני צדדים וכל משני צדדין  
 בדם

גידין: תני. הוספתא וירושלמי ריש פירקן אצ"ל שהן גמורות  
 לא חשבינן חיתין ככולד חלב כתרנגולת עלמה הן ונותרין:  
 חד אמר. דלפיכך צ"ל שכולדה צורר חסיד לצ"ה ונמצא  
 חסיד לצ"ה שחלש צ"ה שחלש צ"ה שחלש צ"ה שחלש צ"ה  
 כתרנגולת חסידין: וחורנה אמר.  
 דלפי כן חסידה כתרנגולת עלמה  
 דאח חסידין שאינה ככולד מדלח  
 כגמורה לא פרות: מה הן בחלב  
 כיון דלתרי טעמי כתרנגולת  
 חסידין נהי לאכלן צחלב, ונחשי  
 דכל זמן דחינן נעורות צגידין  
 נותרות ואצ"ל דלענין מוקפה  
 כתרנגולת עלמה חסידין (וכן  
 כתבו המאיר והר"ן ז"ל): תריין.  
 דוכתין ולינו שני נקיונות  
 דשקין קרא חסיד ונקיט הקל  
 לומר דכ"ש חסידה, האל לענין  
 צצר צחלב שחקה תורה מאכילה  
 ונקיט ציסול, לומר וב"ש אכילה  
 לחסידה, ולענין עריות דכתב צת  
 הצת וב"ש צת, וכן הוא במדרש  
 ויקרא ונדרש"ס פ"ט נחלי נ"ח:  
**מישנה:** רא עולה, ולחן להקשות  
 צ"ה היינו כהם ונשנה ח' וחקור  
 להעלות, דלפי הירושלמי לא  
 קאי כלל חשוק ובדפרשנא, וצצלי  
 נהרן לשיטת ר"י, דבר זה הוא  
 נחלוקת צ"ש וצ"ה: אמר ר"י.  
 צגורא נפרש: נגעיין ולי קאי  
 כי נגעיין ולי הוי לוכן צלין הוא  
 חסידין צצלי דע"פ הדחה צע:  
 ואינו חוששין כיון דחינן וחידין  
 זה חס זה כדאמר בגמרא לקמן:  
**הלכה ב'.** מה נפיק מאי  
 חילת צין ת"ק  
 לר' יוסי: בדם ביני מתניתא. כן  
 לריק לצד דקאי חלוקתן ונחשו  
 שולחן דברי ר"י הוא, צחלב  
 שולחן פליגי צ"ש וצ"ה צחלבן  
 שאוכל וכו' ולת"ק אף צחלבן  
 שסודר עליו את התבשיל פליגי  
 תמן עדיות פ"ה מ"ב: לית באן.  
 דלר"י צ"ש ק"ל עולה ונאכל,  
 דלכ"כ קשה ר"י היינו ת"ק, ולא  
 ק"ל הא דלעיל דאסיפא קאי:  
 מאחר דאמרין. לדידך דאמרת  
 דלכ"ש עולה ונאכל קשה כיון  
 דאמרין נאכל ב"ש דעולה, וכן  
 קשה על צ"ה נאחר דחינן עולה כ"ש  
 דחינן נאכל: בצונן. דלפי צצר  
 צהנה צבי חסידה נאכל לוח דאורייתא  
 דלא חסרה תורה רק דרך ציסול,  
 ולכן צצר עוף נותר אפי"ן להעלות,  
 נחש"כ רותח דבשר צהנה הוי  
 דאורייתא גזרין צצר עוף אפילו  
 צהעללה, דחד גזירה הוא: תמן  
 תנינן, ירושלמי ריש פ"ח על נתינתן  
 כס ומוצא צפחה פ"ו ח"צ ויש  
 כס שינוי נכחשות עיין כס:  
 משנתארכה דחילו קוד' שנתארכה  
 תני צרישא שמודין צ"ש וצ"ה שחיל  
 מוכרת ומוכרת, חלב חס נפלו לה

הנכבדים נשנתארכה ק"ל לצית שמוצי דכל זמן שהיא חרוקה נוכרת, וצית חלב דבר המור משני  
 צדדין כלומר לכל הדרין, נה שאין כן האל לצית שמוצי קיל היא ללשה וחומר לצעל, ולכ"ה אסיפא, ולא חשיב  
 זה

עין חסידה  
 חסידה חסידה  
 חסידה חסידה  
 חסידה חסידה  
 חסידה חסידה

גרס"י

ונשנה עורנו בין שניהם רבי בון בעא קומי  
 דרבי יוסי הא דמר רב חסדא אבל גבינה מותר לאכול בשר אף  
 בלי נטילה וקינותר אמר ליה נטילה וקינותר את מר אף בשר שריו  
 מיכל גבינה אמרין לון רבי מנא לא מר בן ברם אבל גבינה צורדיה  
 נטילה וקינותר אבל בשר כדי סעודתייה חורנה רבי בון בר חייא  
 קשייתה לרבי מנא עוף וגבינה נאכלין אמר ליה את סבר משום דלא  
 מיהיב מעמא אינו אלא משום דבשריי אינו דבר תורה רבי בון בעא  
 קומי  
 ובשאר חמ"כ חבל צפר אקור לאכול גבינה ודאי כונתו אקור מנא ואף אחר נטילה והדחה ולכן מקפיד ליה חי  
 הראשונה עיקר והשניה דחקה ומוקי אנפשה דאחר נטילה וקינותר שרי או דילמא השניה עיקר והראשונה דחקה  
 ומוקי אנפשה דרק אחר נט"י וקינותר מותר: א"ל נטילה וקינותר את מר. דהא צא"פ ז' אף חבל צפר מותר  
 לאכול גבינה דחליב היה לר"ח לנזימר תחילה חבל צפר אקור לאכל גבינה דהוי מנאע אקור לעולם אפי'  
 אחר נט"י וקינותר וידענו דנה דאמר חמ"כ חבל גבינה מותר לאכל צפר היינו אחר נטילה וקינותר השתא דקאמר  
 תחילה חבל גבינה מותר לאכל צפר ודאי לא חייבי כלל מנאע וקינותר ואם נטל ידיו וקנח הפה אף גבינה אחר  
 צפר מותר: לא מר בן חלל צקינותר ונטי' מיירי ר"ח והא דלא אומר תחילה חבל צפר וכו' דה"ל דאין לר'  
 הקנה כלל, וכאזני דמר עוקצא כשאכל צפר לא חבל גבינה עד כ"ד שעות: סעודתייה חורנה. הוא שש שעות  
 והתקופות כהנו כהנו לאו דוקא קטורה אחת שחרית ואחת ערבית, אלא אם סלק השולחן וצרך מותר, ולשון  
 השי"ס מורין יותר בשיטת הר"מ דשש שעות ניסחו: עוף וגבינה נאכלין. ואמרין דלישע"ף ואח"כ גבינה או להיפך.  
 אין לריך נטילת ידים וקינותר וכיון דצפר צחמה חגור מנאע ע"ף ולפיכך אסיר לאכול אחריו גבינה חבל גבינה.  
 דקסיד דלא יחיצ טעמו ומתחבב מיד ולא כשאר צפה כלים מה נפ"מ אי חבל אח"כ צפר עוף או צפר צחמה:  
 מעמא. דצפר ע"ף נמי קל להזעבל, אינו אלא משום דאינו דבר תורה לא החמירו ובצפר צחמה החמירו דאפילו  
 חבל גבינה תחילה לריך נטילה וקינותר: אינו אלא דבר תורה. כרבנן וכו"י הגלילי וק"ל דפליגי על ר"ע, ומיה דר"י







כל הבשר פרק שמיני חולין

**ביני** והחיתול צלותו חתיכה נעשית וכו': וצצצלי נעשית כן "בין שנתנה טעם צחתיכה החתיכה עלמה קלי וסיק ר"י דהוקפתה חס יס צניט צלותה נעשית כצלה ולוקרת החתיכות כולן מפני שהן מינה חתיכה ונעשית ע"י צצלה לכן לוקרת כל החתיכות דברי ר"י והג"י שלפנינו היא ג"י העיקרית וכן הוא צחוקפתה כולן ולחמק חס חין כ' נגד החתיכה חצל משנתנו מוכלתו וצצצלי הוגה ע"י נה דקאמר רב לעיל חומר רב כיון שנתנה טעם וכו' וכאשר נע"ן צלישנא דקאמר רב מצורר לנו מה שכתבנו דדברי ר"י צעלס ורשונה לא היתה רק כמו שהוא לפנינו וצחוקפתה קס:

**א"י** צעלס נייער וכסה: דברי הירושלמי קשה מאלד לפרשה וכל מה שפרשנו הוא הקל והמפורש יורה דדברי הירושלמי וצצצלי קסקליא וטרי' צזה הש"ס הרבה וא"י אפשר להשות דברי הצצלי והירושלמי כלל, ולא י"הא הדבר זה קשה צעניך מה שפרשנו דלרצון צעלס נייער וכסה נמי ק"ל דרק אז חוקה חס החלצ כותן טעם נגד כל הקדירה נשום שהחתיכה פולטת צקדירה וכו' ע"ן צחידושי הרשב"א ז"ל והנאל שחול דוחק עלמו לייצצ הקצרה דליקור הנצלע חיון נפלט ציצס לו צחתיכות החחרות חלל ע"י כותב, ומציא כמה מלמדי הש"ס המהנגדים לזה, וע"ן השגות הרשב"ד שם (ה"י) והנאל הקצרה שחמרו לרצון וצורר הוא:

**שמואל** ורשב"ל: צצצלי שווא ור"י ורצ"י ורשב"ל, וצרי"ק הג"י כמו שהוא פה חלל דגריק רב ור"ח ור"י כמו שהוא צצצלי:

**בשר** חקור וחלצ חקור: וצצצלי הג"י מותר וסקלי' וטרי' צזה הש"ס כותב עד דמיק ג"כ כדהכל, וע"ן צרמנ"ס שם הלכה ח' וצ"ה שם וצ"י מצולר הכל עוד יותר:

**בישול** ח"י זית צצר: כתב הרמנ"ס ר"ש פ"ט מהמ"ח ומי שיצבל משיכה כזית בלחוד לוקה

דוהניתן קתס רבי כחללי ראה דברי ר"י צעלס נייער וקתס רישא כותי, חצל ר"י י"ל דצצלס נייער נמי ק"ל כן, ודברי חכמים צצנייער וכסה, וקתס קיפא כותייהו חצל רצון לעולם ק"ל חף צעלס נייער וכסה הדין כן:

אתי"א אילין פלוגותא. כלומר דנחלוקת ר"י ורצון לאו צחתיכה עלמה דלכ"ע חקורה והאי עד. שנתן צלותו קדירה דקאמרו רצון חתיכה קלי, דק"ל לר"י דחתיכה נעשית כצלה ולוקרת השאר חפ"י הן חלף וקאמרו רצון דחין לוקרת רק חס היא נותנת טעם צכל הקדירה כולה, ואס לא מין צמינו צעל וקאמר הש"ס מעתה. דפליגי צמין צמינו ח"א כלל להקציר האי נרלין דקאמר רבי כדאמר צצצלי האי נרלין דברי ר"י ואין נרלין מצני ליה וע"ן שם רש"י והוקי, והכל מתפרש צפשיטות דלפי מה שפרשנו ק"ל לרבי צרישא כר"י ור"י ק"ל כן חף צקיפא וכן לרצון ור"י, נרלין ונרלין, חצל אי צמין צמיט פליגי. כדפרשנו הא ר"י ורצון לא חיירי כלל צזה דנייער רק אי מין צעל צמינו או לא וצזה מנ"ח אי ק"ל כר"י או כרצון, מה תימר כ"ל דברי ר"י צצנייער מי חמר לו דר"י פליגי: באפשר לסחוט חיקור שצצלע צהתר ונהן צו טעם וחקרו וחתיכ ציצל מן ההתר הנחלקר עם התר חמר שחם היו קוחטין חת חיקור דכל ההתר הנחלקר וחלקו צכל ההתר שנתצבל כעת היו ק' כנגדו לצטלו קצנר ר"י דאפשר לקחתו חקור דכל הנקחת והנשאר חף צצר עלמו נעשה חיקור הלכך חוקר החחרות דמין צמינו לא צעל, ורצון ק"ל אפשר לקחתו מותר ולר"י נ"ט נגד כל הקדירה והאי נרלין דקאמר כדלעיל: פלוגותא דאמוראין. וא"כ ח"א דר"י ורצון צהא פליגי דאמוראי לא פליגי צצר שצנר נחלקו צזה הנחלי ח"כ דחף מלן דק"ל אפשר לקחתו חקור לא ק"ל כר"י רק אי ח"כא ק' צקדירה מותר (וע"ן ר"ן ורשב"א ז"ל): את שמעית. דק"ל אפשר לקחתו חקור דלי אפשר לקחתו מותר חלצ חמאי חקור, וצצצלי חמרינ דצשנפל לחוד יורה דוהחות וקדס וקלקו חין הי"נ דחלצ מותר, והא דחקור החלצ ע"כ משום דאפשר לקחתו חקור וחלצ כצלה הוא: במה אן קיימין. חרצ פריך מה ק"ל: באחת. ע"י לירוק ח"כ מ"ט ק"ל דחינו חייצ על ציולו ואי חינו מלרפין חפ"י על חכילה לא לחייצ, ומיט לא השות

השם מודתיו כליו: תפטר בקלחת והוא יורה גדולה דאוריין. לוקה, וכן האוכל כזית משנייהם. מהשער והחלב שכתבנו צצצלי ולעולם לא נלוקה על חכילתו מירי כחמץ לוקה, וכחץ ה"ה דפסק כליו ועיין בלח"מ שמהם שצצל צער צחלצ כשיעור ציחד צקלחת, ואכל מזה עליה ונעלמה מהם שדברי הרמב"ם הוא תוספתא מפוסת חלי זית ומזה חלי זית דציחד חכל שם צער צחלצ פה, וכן מה שכתב שחלבל כזית משניהם שכתבנו ציחד היינו חלי זית מזה ומזה הוא קמינות לשון התוספתא

ופליגא על רב דאוקר רק צצא מיריה גדולה וצזא הלדק עם הל"ח, ודברי ה"ה ח"א לקיימון: שני שפודין, וצירושלמי תרומות פ"י ה"צ הג"י מהו לללות שני שפודין אחד של צער שמיצה ואחד של צער נבלה צתור אחד, ולשון זה משמע לכתחילה והלכך לוי דאמר מותר חשי לכתחילה מותר, חכל לפי הגירסא דהבא דדיעבד הוא, ולכתחילה חשי ללוי חקור, ולכן פסיק הרמב"ם דחין לולין ואם לללן מותר והיינו כליו, ולפי הג"י דתרומות ע"כ פסק כרצ ורצ כמי לא חקור חלל לכתחילה ודיעבד מותר, חלל דל"כ קשה הא דאמר ר' חייא בר אשי רב משגר ליה בחרותא, תני כל נותני טעם בין לשבח בין לפגם אסור דברי רבי מאיר רבי שמעון אומר לשבח אסור לפגם מותר, אמר רבי שמעון בן לקיש מה פליגין בשהשביח ואחר כך פגום, ברם פגום ואחר כך השביח אוקר רבי מאיר מודה ורבי יוחנן אומר לא שנייא היא פגם היא השביח, לא שנייא היא השביח היא פגם, היא במחלוקת, תמן תנינן שעורים שנפלו לתוך בור של מים אף על פי שהבאישו מימיו מותרין, הודא מתניתא מה היא רבי יוחנן אומר במחלוקת רשב"ל אומר דברי הכל, רבי יוסי בי רבי בון כל אילין שמועתא דהבא רבי יוחנן אומר במחלוקת רבי שמעון בן לקיש אומר דברי הכל:

**משנה:** הבחל קורעו ומציא את חלבו, לא קרעו אינו עובר עדיו, הלב קורעו ומציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו, המעלה את העוף עם הגבינה על השולחן אינו עובר בלא תעשה: **הלכה ד'** כהנא אומר כיני מתניתא כחל שר מניקה ותני רבי חייא בן כחל של מניקה קורעו ומציא את חלבו, לא קרעו אין עובר עליו, כחל שבשלו מותר קיבה שבשלה חייב, דבי יוסי בי רבי בון בשם רבי הילא הודא דתימר לפום משנה ראשונה ברם

עם הגבינה על השולחן אינו עובר בלא תעשה: **הלכה ד'** כהנא אומר כיני מתניתא כחל שר מניקה ותני רבי חייא בן כחל של מניקה קורעו ומציא את חלבו, לא קרעו אין עובר עליו, כחל שבשלו מותר קיבה שבשלה חייב, דבי יוסי בי רבי בון בשם רבי הילא הודא דתימר לפום משנה ראשונה ברם

כל דם שצצלו אינו עובר עליו ועיין בגמרא לקמן: **הלכה ד'** כיני מתניתא, כן מניקה מותר חף קרעו דלפי מניקה ע"י קריעה מכילתן: שבשלו בחלבו, צקדירה בתצ הרשניא ז"ל דכחל עליו חין טעם חלצ ניכר צו ולא חתא לחלופי צצ"ח משא"כ צצער טעמו ניכר ואמרי לחלופי צצ"ח, והר"ן ז"ל כתב דמפני מה"ע שוינהו רצון כחמיה של נבלה: קיבה שבשלה חייב, והטעם מפרש צצצלי צו כנוס צמיעו חף חין כנוס צמיעו, ולא ילא מדדי הנהמה צמיעו רק מוצלע צצער וע"כ לא צא עוד לכלל חלצ: משנה ראשונה, דק"ל דקינה כגופה הוא ומשהו אמרין קיבה שנסלה חייב חלצ לפי משנה

כזיה: מתניתא, תוספתא צפירקן על אבילתו, ולאו דוקא הצא מוקלחת: בתנור אחד, לר כעין תנורים שלהם דליכא לנתיש משום ריח נבלה ואפ"ה ק"ל ללוי דמותר דריחא לאו נלחת הוא: מתניתא, תוספתא פסחים פ"ה: התערובות, של הפסחים ונמלא נאכל שלל למנויו חכל משום ריח לא חיישין: מי צייתרי הוא מי קילא שצמעה: אסור, לזרים ומירי שהיו נשמים דחייצין צהר"ם: אייבל, שלל לרלונו כדי להורות הלכה דמותר לזרים: הר"ן מוה"י, שכלל צתור אחד עם צער נבלה לא לצד מה דאמר רב חקור, חלל שאם רוצה לללות צער שחטה ח"כ, משגר להנור צהריות של דקל: תני, תוספתא פ"ח דתרומות והוצא צירושלמי תרומות פ"י וצמנה דוכתא: מה פליגין, ר"מ ור"ס: בשהשביח, שהליקור השציה נחתילה ואח"כ פגם צה"ק לר"מ דלע"ג פגום לצקוף כיון שהשציה נחתילה חקור דהסתכלה הוא העיקר: לא שנייא היא, כלומר צכל גוונא פליגין, ור"מ ק"ל דל"ג הפגם צחתילה לו צקוף חקור: תמן תנינן, תרומות פ"י וצ"צ: שהבאישו מימיו נחתה השעורים נותן טעם לפגם הוא נחתילה ועד קוף ומותר, ותוספתא שם מפורש כן, וחכמים חומרים לצצה חקור לפגם מותר כגון גריסין שנפלו לתוך בור של מים: מה היא, חלולי צזה צין לרשניא וצין לר"י בל"ה מותר: במחלוקת, ומתניתן ר"ס היא: דברי הכל, דונה פגום וחל"כ השציה לא פליג ומכ"כ פגום נחתילה ועד קוף: כל אילן ולאו דוקא חף דלעיל דתני צמתיתן חלל חף הנך דתני צתוספת שם, לר"י ר"ס הנה ולרש"ל ד"ה:

**משנה:** הבחל, דדי הנהמה וצגמרה מפרש: אינו עובר עליו, משום לאו דצער צחלצ וכו' מפורש לקמן צגמרה: את דמו, לרש"י צדס לצ עוף משתצי ומתניתן חכל משום דם לצ צהמה חייב כרת חס לא קרעו, ולחוק

**הלכה ד'** כיני מתניתא, כן מניקה מותר חף קריעה מכילתן: שבשלו בחלבו, צקדירה בתצ הרשניא ז"ל דכחל עליו חין טעם חלצ ניכר צו ולא חתא לחלופי צצ"ח משא"כ צצער טעמו ניכר ואמרי לחלופי צצ"ח, והר"ן ז"ל כתב דמפני מה"ע שוינהו רצון כחמיה של נבלה: קיבה שבשלה חייב, והטעם מפרש צצצלי צו כנוס צמיעו חף חין כנוס צמיעו, ולא ילא מדדי הנהמה צמיעו רק מוצלע צצער וע"כ לא צא עוד לכלל חלצ: משנה ראשונה, דק"ל דקינה כגופה הוא ומשהו אמרין קיבה שנסלה חייב חלצ לפי משנה

**בראשונה** היו חוננים : קוגיא זו עיקרה רש פ"ק דצילה וצ"ז פ"ב כחוצה צקילור כמו הכא, ויש שם שינויים הרבה, ומקלטה הוצאה לעיל קוף פ"ב ע"ן שם :

**תפתר** שצטלו צצטרו חורני :

קוגיא זו ודאי מהפרשת רק עפ"י שיטת הר"ק וקיימה וגדולה נחו כהצו ההוא דלפי' אי נאמר כדכחצ"ר ז"ל דצקדירה חקור דהחלצ ש"ל חזר ונצטע, ז"ל דליכא עפ"י רוב כי צמיח נגד החלצ וכל מותר חלצ יש לפרש ג"כ שיטה הירושלמי עפ"י פ"י רש"י ז"ל וההקפחה לללי מיירי ומתניתין שצטלו עם צצר והא דקאמר חלצ לללי לא צדא צדיעצד לפ"י צלי קריעה וכצר הקבס הרבצ"א ז"ל דהעיקר כשיטה הר"ק ז"ל דלדידי' מהפרש הקוגיא על נכון ; וצצלי ונתרן חידי דצעי למתני קיפא חינו עוצר חלצ חקור חני נמי רישא כן ולהירושלמי הוא דוחק לומר כן והפרש צאופן יוהר מרווח, ודצ דצמנצ"ס יש נ"ס שלל העירו המפרשים ז"ל שכתב "לפיכך חס קרעו ומירק החלצ שצו מותר לללותו ולאכלו ואם קרעו שתי ועצר וטח צכותל עד שלל נבחר צו לחלותית חלצ מותר לצטלו עם הצצר הנה רישא דמילתא הוא שיטת רש"י ז"ל וליכא כל קדירה הוא צלי צצר ויש נפ"ו צין ללי לקדירה ודצר זה חינו מוזכר כלל, חלצ דלפי הנראה חין לפי שיטתו נפ"ו צין קדירה או צצלו עם צצר וזה ודאי ח"א לומר כן, לכן נעלה ונעל כל כפק הוא כי נ"ס ולי' מותר לבשלו ולאכלו (החת לצלותו) וק"ל דלקדירה ח"א שתי ועצר כמו חס צצלו עם צצר דלר"ך שלל יהא שום נעם חלצ נרגס כדכחצ הרבצ"א ז"ל והוא צצור צק"ד :

ברם לפום משנה אחרונה פרשא בעלמא היא, אמר רבי חגי' בד נחתית מן אילפא שמעית קליה דרבי יעקב בר אחאי יתיב מקשה בדא היא דתנינן מפני מה אסרו גבינה של עב"ם מפני שמעמידין אותן בקיבת עגלי של ע"ז ובשר בחלב לא אסור בהנ"א הוא חזר ומה רבי חגי קשיתיה רבי חגי קיימתיה מאי כדון תמן השוחט בהמה לע"ז אפילו פרשה אסור ברם הבא פרשה מותר, רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת העב"ם, חזרו לומר מעמידין בקיבת הנבלה ואין מעמידין בקיבת העב"ם, רבי יוסי בר רבי בון אמר, שמואל בר בא בעי מה כרבי לעזר דמר סתם מחשבת עב"ם לע"ז, אתא רבי יוסה בשם רבי יוחנן ומה היבין בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת העב"ם, חזרו לומר מעמידין בין בקיבת הנבלה ובין בקיבת העב"ם, אמר רבי יוסי לישני דמתניתא מסייעא לרבי חייא בר ווא קיבת העב"ם וקיבת הנבלה אסורה במשנה ראשונה, בשרה שינקת מן המריפ' היבתה אסורה במשנה הראשונה, ומריפה שינקת מן הבשרה היבתה מותרת במשנה אחרונה, מתניתן פליגא על דרבי חייא הבחל קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו, הלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו, אמרין ליה את סבר בתחילה אינו אלא בשעבר ולא בן תנינן הלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו אית לך מימר בשעבר מותר, תפתר שבשלו בבשרי' חורנה, רבי חגי בשם רבי זעירא הדא דתימר בישל הא לצלי לא בדא, רבי הילא בעא קומי דרבי יוסי באי זה צד קורעו, אמר ליה שתי וערב, בצלי מאי, אמר: ליה לא שמיעי לך הא דמר רבי זעירא הדא דתימר בישל הא לצלי לא בדא :

**בסבא :** הלב קורעו ומוציא את דמו: תמן תנינן רבי יוחנן בן גוריון אומר הבבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא פולטת ואינו בולעת, מתניתא פליגא הלב קורעו ומוציא את דמו בתחילה, בדא היא דתנינן לא קרעו אינו עובר עליו, תפתר ההיא בבבדא דמריפה רבי יוסי בי רבי בון שנייא היא בבדא שנייא היא ליבי, בבדא דפלמי' לא

עד דנשני דלח בן דצ"ז חפ"י פרשה חבור נשח"כ צ"ח: אין מעמידין חלצ, לא צחלצ הקרוש שמואל צקית הנבלה כל ישראל ולא צקית צהונה שחוקה שחוקה עב"ם: חזרו לומר לפי נשנה אחרונה דצקית נבלה כל ישראל מותר דפרשה צעלנא הוא, וצטל עב"ם חקור דקתס נחשצתו לע"ז וצ"ז חפ"י פירשה חקור: מה בר"א, ח"ך אפצר שקתס לן מתניתין כר"א, ועיקר הקושיא נשום דקתס צע"ז קאמר צהלכה הקדומת להוליא ודצרי ר"ח דק"ל קתס נחשצת כותי לע"ז: ומה היבין, לא כר"ח צר ווא חלצ דלנושנה ראשונה הרויחן לאיקורא ולנושנה אחרונה הרויחן לזיחרא דקתס נחשצת כותי לע"ז לא חוננים: לישני דמתניתא, קוף פירקן נקיי' לר"ח צר ווא דנחלק לפי נשנה אחרונה צין נבלה לצבור'ם נעענא דצ"ז פרשה חקור וכר"א דקתס נחשצת כותי לע"ז במשנה ראשונה, דקית כגופא היא ולין חילוק צין קית נבלה לקית עב"ם: מיבתה מיתרת, נ"כ כנשנה אחרונה, ונדלח: נחלק בן צקית ע"ז ש"נ צטל ע"ז חפ"י לאחר חזרה חקורה וכר"א וצ"ז חפ"י פרשה חקור (וצ"ן צק"ע ופ"ע ודצריהם דחוקים): הבחל קורעו, וקס"ד דמריפא פריך דקתני לא קרעו חינו עוצר הא חקורא חכא והיינו דלח כר"א דק"ל דכחל שצטלו צחלצו כחל עלמו מותר, וקאמר: את סבר מתחילה, מותר ר"ח: אינו אלא בשעבר, כדקתני כחל שצטלו דיעצד ומתניתין נמי ה"ק לא קרעו וצטלו צחלצו חינו עוצר על צצר צחלצו ומותר צחלצו, ולא מצעי לשיטת רש"י דלללי מיירי חלצ שחוקה, גופה דרצנן והאי כיון דליצלע ולא פירש חפ"י חקורא דרצנן ליכא, חלצ חפ"י להשיטה שלקדירה חמרה מותר כשיטת הר"ן והרשב"א שכתבו לעיל: ולא בן תנינן בסיפא ולי' ע"כ חקור גמור ליכא, ולי' פקקית לרישא וקיפא צקבינא חריפא: תפתר, משנתנו שצטלו עם צצר וצלי קריעה חקורא ליכא, ורישא וקיפא חד הוא ח"י צעי קריעה שתי ועצר ואמר:

שלא שמוע מה דאמר ר"ן צללי לא צדא, ולי' קריעה שתי ועצר:

**בסבא :** תמן הרונוה פ"י נשנה י"א: אוסרת, חס צצלו צהצביל אחר וחינו נאסרת, חס צצלו צצאר דצריס האקורין, ולקנון נפרש, צח"ה כצד מיירי ונענא דחידי דעורוד למפלע' הדס לא צלע: פליגא, על דר' יוחנן צן כורי ולי' קשיא כנאן קתניה רצי למתניתין הלב קורע, וקס"ד דלצ נמי לענין דס ככצד וליעפ"כ קתני דמוליא חת דמו דחזר וצולע ומשני: בתחילה הא דיעצד מותר: אינו עובר, חלצ חקור כדלעיל: בבבדי דמריפה, צצטלו עם ההתר נאח' ההתר מנא' חפ"כ להיפך חינו נאח' הכצד ונענא נשום שמוכ"י ולא נשום דס כדאמר' צצטלי: שנייא היא

היא כבדא. לעולם נשחט דם. וה"ק כזד שזכנו עם שרוקה חוקרת ונאסרת: וזה שנהגינו להחמיר תצטיל חוקר התצטיל, חבל לא נאסרת ע"י הדם חילול נמנה, ולא חמירין חזר להוכיח ולחוקרת, והיינו הוא דלענין חו"ה צין לר"א וצין לר"י עכ"פ זשלוקה רק זכזד טק לו ריצוי דם לפטו נשח"כ לז: חני. נאסרת ואין חנו זקילין כ"כ צין שלוקה לציטול, וכזר הערנו טהג"י צצצלי וגם זחיה

הולאה התוקפתה ל"ע:

**קרעהו** ול"י וכו'. נכחן רח"י לשיטת רש"י וזה"ל דלפ"י לל"י לר"ך קריעה כדי שיוצ הדם היטב, ונמליחה לחוד לקדירה לא קג"י, והטעם כתז זה"ל דהדס מהקנן צקנפון הכזד, ונ"י לכ"ע חס קרעהו כדינו ונולח וציטול דזיעזד כשר, חונס שיטת הר"ף, ושאר פוקקים, ק"ל דהיינו דוקה לקדירה וע"י מליחה חס לל"י שפיר דוני, וודלי ניחא להצצלי דחונר היכי כעזד חונר להן קרעו שתי וערב וחיתוכא להחת חפצר לפרש דהיינו לקדירה וכמו שכתז הרש"א ז"ל חזל קוגין קשה, וכוונא ז"ל לדידכו דכח צצטול אחר ללי ניי"י ודחוק:

**מן** דונר חקור. עיין צצלי ולפי הנראה פשיטא להש"ס פבא דונאן דחוקר זכזד מהיר זכחל ונאן דנהיר זכזד חוקר זכחל, דכיון דחונר דם חקור נדלורייתא ש"י דנא לנעוטא כחל, ומדקחונר דם נשרק שריק זא לנעוטא כחל דחקור: **שנה** לי יונתן. עיין תרומות פ"י ה"ה דקחונר. זה הש"ס קהנא ולא נשחט ר"א זשס יונתן צן עכנאלי, וזה שפרשנו הוא לפי שיטת הר"מ ז"ל (מ"א פ"ג הכ"ז וט"א פט"ז ה"ד) והרש"א ז"ל ק"ל דהאי טהור פ"י שחינו נכסיר וצ"י, הוא דלא חפשיטא צש"ס הכח ולבון הש"ס וודלי חינו קוצל פיינא, וכן כהז הגאון צעל פ"נ ז"ל:

**במה** דלת מר המן וכו': עיין פ"ו ועיין מה שפ"י הגר"א ז"ל צש"א, ואעפ"י דע"כ פלוגתא ח"א צריחא מילהא ר"מ ור"י צתומות ורז ולוי לעיל, הכח כ"ע מודין מידי דהוי חפת שטורים

דגים שעלו מן הצלי ונתנן בבלי של בשר תפלוגתא דרב ושמואל, רב אמר אסור בנותן טעם ומותר בנותן טעם בריה דנותן טעם נתנן על גבי חביות של יין נסך כל עמא מודין דאסור רבי זעירא בעא קומי דרבי ינאי נתנן על פי מגופה של חביות מהו אמר ליה יציד עליו ר"ע

צב"ק לכן כלל חס רחוי לכמוך עליו: פו שיה. ה'פפרטיה ר"ח, המכניות וצרייתות דשנו ר' יונתן, צציה הנדרש לפני רבי, ונהה בצקילתו גדולה ומינהו נהכס: בנותן טעם. לבון זה קשה, דנשמע דרז לא לעולם חקור רק חס הכזר צנוהן טעם להדגים, וזמולל מהיר צנוולא דהצזר כוהן טעם צר, כ"ט ח"כ צמאלי פליגי ויש לגרוק כונו שהוא צצצלי כוהן טעם הוא, וזמולל כרי כ"ט צר הוא, ואפצר לקיס הג"י כדכחל גה"פ רז חקור נ"י, צכ"ט הוא הצזר ודלי נ"י צדגים הוא, וזמולל כרי נ"י, הצזר צנוהן טעם צר כוהן טעם הוא, דקערה עלמה חיה צזר ורק כוהן טעם: נתנן. להדגים על גבי חבית כל יין נכך קולטין כח היין ולכולה עלמא חקורין ואף למאן דקצר ליה ריחא לאו מילהא ח"א הכח צין מודה ועיין ירושלמי תרומות פרק "הלכה צ': על פי מגופה. שהיה החציות קהונה ונתנה על פי המגופה ח"י חלס ריחא להה טעם צדגים: **לד** 34 (ירושלמי עם פ"י השם שלמה)

לא בליעי ליכי דלא פלטיי בליעי, תני רבי אליעזר אומר הכבד אסרת ונאסרת, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר מבושלת אסרת ואינו נאסרת שלוקה אסרת ונאסרת, במה נן היימין אי בכבדא דטריפה כל עמא מודין דאסרת ונאסרת אלא בן נן קיימין בכבדא דבשרה מן דמר מפני שהיא פולטת לפום בן אינה בולעת ומן דמר אסרת ונאסרת דהדרו ובלעי, ואתא ר"י בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מימר מבושלת דקשיי אסרת ואינה נאסרת שלוקה דרכייה אסרת ונאסרת, ואתיא כהדא דמר רבי יוסי בי רבי בון שנייא היא כבדא שנייא היא ליכי בכדא דפלטיי לא בליעי לבי דלא פלטיי בליעי, והך עבידא כההיא דמר שמואל בשם רבי חמא מורעהו וצליי, אמרין ליה רבנן דתמן צליי ומיכל צליי ובישר אמר לון צליי ובישר, לא קרעיה, קורעהו בתר צליי, ולית חש לדם דמהדרי לבליעי כשם שהיא בולעת בן פולטת, בבדיי דצליי עליוי הופדיי, איתפלגון רבי יונה ורבי חייא בר אשי, חד אמר אסור והורנה אמר מותר, מן דמר אסור דם רחמנא אסריי, ובשרי בחלבייה רחמנא שריי, חלב שחוטה שריי, ומן דמר מותר דמיה שרקי ולא בליעי, וחלבייה לא שרקי שנייא היא דם שנייא היא חלבייה דו שרקי ודו סריכיי: תמן תנינן העיד רבי צדוק על ציר חגבים טמאין שהוא טהור, אמר רבי אבהו שנה לי יונתן בן עכמאי מהו טהור טהור מלהבשר, הא לטמא אפילו כל שהוא מטמא, אמר ליה רבי זעירא בה מבייה דבר נש דין אמר ליה אדם גדול הוא ובהי במשנתנו פרשיה רבי חייא דכפר תחומין קומי רבי ומנתייה חכים, רבי חייא בר ווא דגים שעלו מן הצלי ונתנן בבלי של בשר תפלוגתא דרב ושמואל, רב אמר אסור בנותן טעם ומותר בנותן טעם בריה דנותן טעם נתנן על גבי חביות של יין נסך כל עמא מודין דאסור רבי זעירא בעא קומי דרבי ינאי נתנן על פי מגופה של חביות מהו אמר ליה יציד עליו ר"ע

הוא כבדא. לעולם נשחט דם. וה"ק כזד שזכנו עם שרוקה חוקרת ונאסרת: וזה שנהגינו להחמיר תצטיל חוקר התצטיל, חבל לא נאסרת ע"י הדם חילול נמנה, ולא חמירין חזר להוכיח ולחוקרת, והיינו הוא דלענין חו"ה צין לר"א וצין לר"י עכ"פ זשלוקה רק זכזד טק לו ריצוי דם לפטו נשח"כ לז: חני. נאסרת ואין חנו זקילין כ"כ צין שלוקה לציטול, וכזר הערנו טהג"י צצצלי וגם זחיה הולאה התוקפתה ל"ע: **קרעהו** ול"י וכו'. נכחן רח"י לשיטת רש"י וזה"ל דלפ"י לל"י לר"ך קריעה כדי שיוצ הדם היטב, ונמליחה לחוד לקדירה לא קג"י, והטעם כתז זה"ל דהדס מהקנן צקנפון הכזד, ונ"י לכ"ע חס קרעהו כדינו ונולח וציטול דזיעזד כשר, חונס שיטת הר"ף, ושאר פוקקים, ק"ל דהיינו דוקה לקדירה וע"י מליחה חס לל"י שפיר דוני, וודלי ניחא להצצלי דחונר היכי כעזד חונר להן קרעו שתי וערב וחיתוכא להחת חפצר לפרש דהיינו לקדירה וכמו שכתז הרש"א ז"ל חזל קוגין קשה, וכוונא ז"ל לדידכו דכח צצטול אחר ללי ניי"י ודחוק: **מן** דונר חקור. עיין צצלי ולפי הנראה פשיטא להש"ס פבא דונאן דחוקר זכזד מהיר זכחל ונאן דנהיר זכזד חוקר זכחל, דכיון דחונר דם חקור נדלורייתא ש"י דנא לנעוטא כחל, ומדקחונר דם נשרק שריק זא לנעוטא כחל דחקור: **שנה** לי יונתן. עיין תרומות פ"י ה"ה דקחונר. זה הש"ס קהנא ולא נשחט ר"א זשס יונתן צן עכנאלי, וזה שפרשנו הוא לפי שיטת הר"מ ז"ל (מ"א פ"ג הכ"ז וט"א פט"ז ה"ד) והרש"א ז"ל ק"ל דהאי טהור פ"י שחינו נכסיר וצ"י, הוא דלא חפשיטא צש"ס הכח ולבון הש"ס וודלי חינו קוצל פיינא, וכן כהז הגאון צעל פ"נ ז"ל: **במה** דלת מר המן וכו': עיין פ"ו ועיין מה שפ"י הגר"א ז"ל צש"א, ואעפ"י דע"כ פלוגתא ח"א צריחא מילהא ר"מ ור"י צתומות ורז ולוי לעיל, הכח כ"ע מודין מידי דהוי חפת שטורים

צב"ק לכן כלל חס רחוי לכמוך עליו: פו שיה. ה'פפרטיה ר"ח, המכניות וצרייתות דשנו ר' יונתן, צציה הנדרש לפני רבי, ונהה בצקילתו גדולה ומינהו נהכס: בנותן טעם. לבון זה קשה, דנשמע דרז לא לעולם חקור רק חס הכזר צנוהן טעם להדגים, וזמולל מהיר צנוולא דהצזר כוהן טעם צר, כ"ט ח"כ צמאלי פליגי ויש לגרוק כונו שהוא צצצלי כוהן טעם הוא, וזמולל כרי כ"ט צר הוא, ואפצר לקיס הג"י כדכחל גה"פ רז חקור נ"י, צכ"ט הוא הצזר ודלי נ"י צדגים הוא, וזמולל כרי נ"י, הצזר צנוהן טעם צר כוהן טעם הוא, דקערה עלמה חיה צזר ורק כוהן טעם: נתנן. להדגים על גבי חבית כל יין נכך קולטין כח היין ולכולה עלמא חקורין ואף למאן דקצר ליה ריחא לאו מילהא ח"א הכח צין מודה ועיין ירושלמי תרומות פרק "הלכה צ': על פי מגופה. שהיה החציות קהונה ונתנה על פי המגופה ח"י חלס ריחא להה טעם צדגים: **לד** 34 (ירושלמי עם פ"י השם שלמה)

שעורים דק"ל לר"י דאקור אעפ"י דק"ל פת חטים ויותר ריעו. כלומר שמעין ממשכה אחרת כיוצא בזה: תנינן תמן דריחא לאו מילתא הוא והטעם דכל שעורים שאזכר ה"ן מכשירין פ"ג מ"ב, והירושלמי מקלה, ועיקר הרחיה הוא ולא משום ריחא הוא, וכן הוא בדגים משום שהקדוש ממה להשתך לזה משנה ג' הרודה פת חמה ונתנה עפ"י כך שואצין ה"ן, ואעפ"י שכל זה הוא לר"ע ור"י יוקי חציות של י"ב ר"ע מנמא ור"י מנמא וע"כ רישא וקיפא מנמא"כ לר"י דמתייר צבב ענין ואעפ"י צפירות צחציות משום לחלוחית ליתא, ודאי דגני דגים כמי מתיר ואעפ"י על המגופה עלמה וכן כתב הר"ף ז"ל דהכא אפי' צחציות פתוחה פליגין ואעפ"י ק"ל לר"י דמותר דריחא לאו מילתא הוא, וגני פת פסק הר"ע ז"ל צפניו מנמא תרומות כר"י המכריע דהיכא שהוא שואצ מנמא חסיר וכן הוא לצנין דגים חס הכיחן ע"ג חציות של י"ב ור"ה י"ן של תרומה, ור"ה לצנין הכשר טומאה, ועוד חגי חומר דהג"י הכא צדצרי ר' מנא מצינשתא וז"ל כמו שהוא צחציות, וגנעין צמגופה עלמה אעפ"י שהפ"מ הג"י סס כדכחא, ור"ה פ' וימיניה ודאי הדין נותן כן דקיפא כמו הרישא, וצרישא ע"כ סהן נוגעין צחציות ומקצלין הלחלוחית כדפרשנו וכן הוא צקיפא דטעמא משום לחלוחית ולר"י שיגע צמגופה עלמה ודאי תימר צחציות של י"ן נכך או של תרומה ודאי צקתם חציות מיירי ולא של חרס ומשום לחלוחית ליכא רק משום ריחא ודאי דלריק להיות פתוחה, וזה אהא שפיר לפי שיטת הר"ף והגאונים ז"ל:

**אשכח** תני צרותחין פליגין: לא מליטו שום קצרה דפלוגתא דר"ש לא יתיה צדגים שטבו מן הללירותחין, חלל דליכא מלן דק"ל דדוקא שהעלן רותחין צקערה חבל נהנשלו לכ"ע חסור דכח האש מפליט מנמו של צקר ולא הוי כ"ע צר כ"ע, ואיכא דק"ל דאפילו נהנשלו צקערה מותר לשמואל, ועכ"פ דאפילו צלון גמור יהא חסור ליכא שום קצרה ומש"ה י"ל דלא גרסי צרותחין, פליגין חלל צרותחין, וקאי על דגים שנהנן ע"ג חציות של י"ב ולכ"ע קאמרי, והא דדחי הש"ס ה"ן לר' צא חבל קובטא דמילתא הוא דק צרותחין פליגין, וצרותחין שטבו ע"ג חציות של י"ב לכ"ע חסור, ואי קשיא הדין פליגין צדצרי חושי חי רותח קולט או לא דכחא פליגא לחד מ"ד היינו דוקא שאינו קולט הלחלוחית ולחד מ"ד חס הריח אינו קולט: משה

פריך שר מחבות שפוד של מרתיה הוא כל חסור: אינו נשרת. דהצצר מגין עליו מפני השריפה חף כן מגין על המרתיה חלל ירתיה ומותר: לא צורכיה אלא לשמואל. ע"כ ה"פ, לשמואל דק"ל דלא הכשירו הצצר לחכילה חלל ע"י מליחה והדחה ולללי לא צעי מליחה, וקס"ד דמלכד חסור צציה איכא חסורא, דהם וכשולין צצר ודאי חין לחוש דמריד הצצר לפלוט ולא לצלוצ חבל דגים דחין פולטין צולעין קמ"ל דמותר לר"ה, ודע דצירושלמי לצעמים לשון לורכיה הוא קושא ורפער לומו דה"י קאמר דלא חתיא כשמואל דלדירי ודאי צולעין מן הדם ואקור ועיין ח' הרשב"א מה שכתב צס הראש"ד ז"ל: הוכשרי בי מבחיי. שלא הודחו צצית המטנחים ולכ"ע לריק הדחה החילה וקוף וכן הוא צצלי: רבי חגי בעי. חמתיתן קאי דקתני המעלה את העוף עם הגבינה אינו עובר ומצעי מי הוא שהני רישא, ומי הוא שהני קיפא, דודאי לא לחד מ"ד הוא, דבין דקתני שס צרישא העוף

ריעו מהויגיד עליו ריעו כהדא דתנינן תמן חבית מלאה פירות ונתונה לתוך המשקין או שמלאה משקין ונתונה לתוך הפירות, כמה דאת מר תמן והוא שיהא המשקין נוגעין בחבית, כן את מר הבא והוא שתהא הדגים נוגעין במגופה, אמר רבי מנא ומיניה כמה דאת מר תמן והוא שתהא המשקין נוגעין בחבית עצמה, כן את מר הבא והוא שתהא הדגים נוגעין בחבית עצמה מילתא אמרה אפילו בצוננין וכן מר רבי בא דילמא ואמר רב בצוננין, והא רבי בון בר חייא אשכח תני ברותחין פליגין אמר רבי בא בר חייא שלא תימר הואיל וההבל בובש יהא מותר, צלאן בהדי קופדיי כל עמא מודין דאסור, צלאן על גבי שפוד של קופד את"א לתפלוגותא דרב ושמואל, מן דאסור אסור ומן דשרי שרי הוין סברין מימר בשפוד של רימון הוא דפליגין, ברם כל העצים לא דתנינן תמן כיצד צולין את הפסח שפוד של רימון תוחבו מתוך פיו ותני עלה ולמה של רימון רבי חייא בר ווא כל העצים משקין בוצצין מהן, ושל רימון אין משקין בוצצין ממנו, מה נן קיימין אם בלחין אוף רימון בוצצין אם ביבשין כל העצים נמי אינן בוצצין אלא כיני כההיא דמר רבי יוסי בי רבי בון כל העצים יבשין מלחין ולחין בפנים, ברם רימון יבש בחוץ ויבש בפנים, שפוד של מתכית נשמעניה מן הדא דתני, בשם רבי יודה אמרו צולין אותו בשפוד של מתכית אמרו ליה והרי הוא רותח ומרתיה, אמר לון בשם של עץ אינו נשרף כך של מתכית אינו מרתיה, אמר רבי יודן לא צורכיה אלא לשמואל דמר אין הבשר מוכשר למיכלא, אלא בשמלחו והדיחו יפה יפה, אית דתני תני מדיחו מולחו ומדיחו ואית דתני תני מולחו ומדיחו מן דמר מדיחו מולחו ומדיחו שלא הוכשר בי מבחיי, ומן דמר מולחו ומדיחו בשחובשר בי מבחיי: רבי חגי בעי מן תנייתה לדקמייתא

של חרס או של חרס חלל חסור: אינו נשרת. דהצצר מגין עליו מפני השריפה חף כן מגין על המרתיה חלל ירתיה ומותר: לא צורכיה אלא לשמואל. ע"כ ה"פ, לשמואל דק"ל דלא הכשירו הצצר לחכילה חלל ע"י מליחה והדחה ולללי לא צעי מליחה, וקס"ד דמלכד חסור צציה איכא חסורא, דהם וכשולין צצר ודאי חין לחוש דמריד הצצר לפלוט ולא לצלוצ חבל דגים דחין פולטין צולעין קמ"ל דמותר לר"ה, ודע דצירושלמי לצעמים לשון לורכיה הוא קושא ורפער לומו דה"י קאמר דלא חתיא כשמואל דלדירי ודאי צולעין מן הדם ואקור ועיין ח' הרשב"א מה שכתב צס הראש"ד ז"ל: הוכשרי בי מבחיי. שלא הודחו צצית המטנחים ולכ"ע לריק הדחה החילה וקוף וכן הוא צצלי: רבי חגי בעי. חמתיתן קאי דקתני המעלה את העוף עם הגבינה אינו עובר ומצעי מי הוא שהני רישא, ומי הוא שהני קיפא, דודאי לא לחד מ"ד הוא, דבין דקתני שס צרישא העוף

העוף עולה פשיטא: שאינו עוצה, ומזה דאפילו לז"ה  
 צדיעצד אינו עוצר: דבית רבי. הוסיפו להצננה המעשה.  
 בלא הימור לז"ה דק"ל לא עולה ולא נאכל חיקור דאורייתא  
 הוא ועוצר ג"כ לפיכך קהני קהנא דלכ"ע אינו עוצר לז"ה:  
**משנה:** מותר לבשל. חזל  
 צאכילה חקור נשום  
 עומאה: ר"ע אומר. נהפך לעיל  
 ה"א, ור"ע מן ג' פעמים גדי  
 והדרש דתני ר"י צגמלא הוא ג'  
 פעמים לא תצטל: ר"י הגרילי.  
 לעיל ה"א מפורש מה איכא צין  
 ר"ע לר"י הגלילי:

**הלכה ה':** תני. ע"ז פ"ה  
 וכן הוא צצצלי  
 נכילתן: ר' אבהו בשם ר"ל.  
 דח"ל נזה קרא, דכל מוקים שנאמר  
 לא תאכל אחד חיקור חכילה  
 ולאחד חיקור הנאה צגמלא, ואי  
 קביא הא לא כתיב צקרא לא  
 האכל רק לא הצטל, קאמר ה"ס  
 לקמן דהוי כמו דכתיב מפורש  
 חכילה דכ"ס הוא וכמאן דמפורש  
 צקרא: ויפרש. הנה הנאה מפורש  
 חזל כל מה דלא פ"י אחד חיקור  
 חכילה ולאחד חיקור הנאה צגמלא:  
 ובשר בשדה. לעיל פ"ג: תני  
 חזקיה פריג. על ר"א צבס ר"ל  
 חדא דמי יאמר לך צגמלא אינו  
 מותר לכלל והא דכתיב גבי  
 טריפה לכלל תשליכין לא למצוה  
 אחרינא מחיקור הנאה, חלל לומר  
 לך בההם מזה מוסר בלא חרץ  
 לשונה ועוד הא חזקין הסיפך  
 גבי חלל דאמרה הורה לא האכלנו  
 ולפי"ה ח"א לומר כ"ה חקור  
 צהנאה, ומשני דהם פרש לך  
 הכתוב מפורש וכן וכולם: והרי  
 דם וכו'. חלמא הניא דם קדשים  
 נמכרים לצל ומועלין צהס: גיד  
 הנשה. והנן כולל חס ירך וכו'.  
 ולפי"ה צהנאה: שנבלות. כמנהג  
 צהנאה כדפרשנו זה צפרק  
 הקדוש צמקומו: התיבון. מוהי"ץ  
 על ר"א צבס ר"ל והא גבי צצ"ה  
 לא כתיב חכילה כלל רק לא  
 הצטל: לא תאכל. כתיב צהנאה  
 בההיא דמר. דהוי כמו דכתיב  
 חכילה צקרא מפורש: רבי לעזר.  
 דק"ל צצ"ה חקור צהנאה ור"ע  
 פליג, והא דלא קאמר הני דני  
 ר"י ח"א דרבי עקיבא צצ"ה  
 להני הלה קרא לדרשא אחרינא  
 וכמו שהו צצצלי, ואף על גב  
 דר"י מלא הצטל יליף לא פקיקא  
 לו למהני גדי צלל לא הצטל:  
 מה להרין. וצצצלי אמרין דני  
 ר"א חנא לא תאכלו כל צצלה  
 חזרה תורה כשהמכנה לא  
 הצצלה וממכנה: ואנשי מודש.  
 וכתיב קיפא דקרא לכלל תשליכין  
 חזרו דמותר צהנאה (ועיין חוק'  
 קט"ז ד"ה מה להלן): איזהו קדוש  
 חג צקרא יקטי: כבוע. ולא

**משנה:** בשר בהמה טהורה בחלב  
 בהמה טהורה אסור לבשל  
 ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב  
 בהמה טמאה. בשר בהמה טמאה בחלב  
 בהמה טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה  
 רבי עקיבא אומה חיה ועוף אינם מן  
 התורה שנאמר לא תבשל גדי בחלב  
 אמו שלשה פעמים פרט לחיה ועוף  
 ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר  
 נאמר לא תאכלו כל נבלה ונאמר לא  
 תבשל גדי בחלב אמו, את שאסור משום  
 נבלה אסור לבשל בחלב, עוף שאסור  
 משום נבלה יבול יהא אסור לבשל בחלב  
 תלמוד לומר בחלב אמו יצא עוף שאין  
 לו חלב אם:

**הלכה ה':** תני דבי רבי ישמעאל בשלשה מקומות כתיב לא תבשל  
 גדי לאכילה ולהנייה ולבישול. רבי אבהו בשם רבי לעזר  
 כל מקום דכתיב לא תאכל לא תאכלו לא יאכלו את תופש איסור  
 בהנייה כאיסור מיכל עד שיבא הכתוב ויפרש כשם שפירש לך באבר  
 מן החי ונבלה, וכי מה פירש לנו הכתוב באבר מן החי ובשר בשדה  
 טריפה לא תאכלו לכלל תשליכין אותו וכי פירש לנו הכתוב בנבלה לא  
 תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה או מבר לנכרי תני  
 חזקיה ופליג וכי מי אסרו לכלל, והא כתיב \*כל חלב שור ובשב  
 ועז לא תאכלו מעתה את תופש איסור הנייה כאיסור מיכל שנייא  
 היא דכתיב \*והלב נבלה וחלב טריפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא  
 תאכלו והכתיב \*רק הדם לא תאכלו מעתה את תופש איסור הנייה  
 כאיסור מיכל שנייא היא דכתיב \*על הארץ תשפכנו כמים מה מים  
 מותרין בהנייה אף הדם מותר בהנייה והכתיב \*על כן לא יאכלו בני  
 ישראל את גיד הנשה מעתה את תופש איסור הנייה כאיסור מיכל.  
 אמר רבי בא קיימתיה בגיד הנשה שבנבלות התיבון לא תאכל גדי  
 בחלב אמו כתיב, קיימתיה כההיא דמר רבי בא בשם ר' לעזר תריין  
 דוכתיין אינין דשבקי קרייה חומרי וכתבי קוליי לא תבשל גדי כל  
 שכן מיכל דאסורא, בת הבת כל שכן בת דאסורא, מתניתא רבי  
 לעזר היא דתני בשר בחלב אסור בהנאה. נאמר בן \*כי עם קדוש  
 אתה ונאמר להלן \*ולא יהא קדש בבני ישראל, מה להלן אסור  
 בהנאה אף בן אסור בהנאה יוסי בן יודא אמר משום רבי שמעון בשר  
 בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה נאמר בן כי עם קדש אתה ונאמר  
 להלן \*ואנשי קדש תהיינן לי, מה להלן מותר בהנאה אף בן מותר  
 בהנאה רבי אחאי בשם רבי יעקב אי זה הוא קדוש זה הדר בארץ  
 ישראל קבוע, ותני רבי מאיר בן כל מי שקבוע דירתו בארץ ישראל  
 אוכל פירותיו במהרה, וקורא ק"ש ערב ובוקר אני מבשרו שבן עולם.  
 הבא הוא:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:

**משנה:**  
 לפרקים לחונן את עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"ש וכיפר חזרתו  
 עמו: קורא מ"ש קצלת מלכות שמים:



**הלכה ו'.** הני בראשונה היו אומרים: כתב הרשב"א ז"ל דבראשון דברי ר"ה, שהקרום שנתון הקיצה פרשה בעלמא הוא והאי דאין מעמידין צחצח קרום הוא דאין דרך לעמוד חלצ צחצח קיצה ללול, חלצ חלצ צחצח הקיצה לא חבוצ פרשה הלכך כשירה שינקת וון העריפה צחצח ללול מירי ומקורה מוסם חומרי נקיס שינא מוסם החלצ, ועריפה שינקת וון הכשרה חפ"י ללול מותרת דלעולם חזינן צתר הנוקס שינא מוסם החלצ, וכן הוא לר"י, מוסם"כ למשנה ראשונה חפילו צבי האי גונא חקור מוסם חומרת נקיס שהחלצ סס ועיין רמב"ם המ"א פ"י וברדצ"י סס ותראה שלשון חירובלמי חזלי כשיטתם:

**חבריו** צבס ר"י: עיין ירושלמי ר"ט זרכות כנהדרין פ"י ה"ד ע"ז פ"ב ה"ב והגידקלות משונות ופ"י חקר דמוכא רק דרך חגב:

**הלכה ז'.** הני מועלין היו צדמים: קוגיל זו כתיבה יומא פ"ה היוהג"י דהכא גירסא נכונה וסס משובא ועיין ק"ע, ופ"ו בגרס הקריס דס ציניהון ופ"י שאין ראוי לכפרה ודלי הגרס"י הקדים ג"י יקרה היא חלל שחקר פ"ה הא דליהא התם, אחת ר' חייא צר צא ומור צבס ר"י הקדים דס לצדק הנית ציניהון והי רבי זבידא חדי צה וקצר על דרנן חתמר אמר פ"י ומה צידך על דר"ג את חמרת"י ופ"י דלא על מה דליכא צין ר"י חצו לחי"ט צר ווח רק על פלוגתיהו דר"י ור"י קמי' חלצ צכתס דס קדשים ד"ה חין מעילה ועיין פ"ו ופ"י הרידצ"י שהאריכו מלוד, ופירש הק"ע עיקר:

הדרן עלך פרק כל הבשר:

חייב מיתה על שם \*זפורץ גדר ישבנו נחש תני רבי ישמעאל דברי תורה יש בהן איסור והתר קולי וחומר, ברם דברי סופרין כולן חומר הן, כדתנינן תמן האומר אין תפילין לעבור על דברי תורה פטור חמש טוטפות לעבור על דברי סופרים חייב:

**משנה:** חומר בחלב מברם וברם מבחלב, חומר בחלב שהחלב מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול נותר וטמא מה שאין בן ברם, חומר בדם שהדם נוהג בבהמה חיה ועוף בין טמאים בין טהורים והחלב אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד:

**הלכה ז'.** תני מועלין היו בדמים דברי ר"מ, ר"ש ורבי יודה אומרים אין מעילה בדמים, רבי סימון בשם רבי יוסי ראה רבי דברי רבי יודה וסתמיה רבי אבהו בשם רבי יוחנן \*כי הדם היא בנפשי יבפר:

קרי צי רב הוא, חלצ חס הורה נגד קבלת חבמינו ז"ל ואף חס הוא מוקף ואומר חנוש טועפת חייב: **משנה.** מועלין בו, ואפילו קדשים קלים שהן ממומן צעלים עכ"פ צלימוריהן לאחר שזרק דמן מועלין צהם: וטמא, שאכלו, שוגג צטומא חגוף וכן חס היה פיגול ונותר חייב שני טעמים: מה שא"כ בדם דמונעו קרא כדמפרש בגמרא: בבהמה טהורה, מן הכהנה אשר יקריצ ממנה:

**הלכה ו'.** תני, הוקפתא זכאים פ"ה, ומתניתן כחכמים: בדמים, הכהנה נדס קדשים חייב מוסם מעילה: ר"י אבהו, ור"י צטענא דרנן פליגין דלמר מקרא דנכפס יכפר יליף דלכפרה נכתיו ולא למעילה, ומור קצר

**משנה.** קיבת נכרי חלצ שנואל קרום צקינה עגל שחטת נכרי לו נבלה וקמ"ל דלג נכרי הקיצה פרשה בעלמא הוא והאי דאין מעמידין צחצח קרום הוא דאין דרך לעמוד חלצ צחצח קיצה ללול, חלצ חלצ צחצח הקיצה לא חבוצ פרשה הלכך כשירה שינקת וון העריפה צחצח ללול מירי ומקורה מוסם חומרי נקיס שינא מוסם החלצ, ועריפה שינקת וון הכשרה חפ"י ללול מותרת דלעולם חזינן צתר הנוקס שינא מוסם החלצ, וכן הוא לר"י, מוסם"כ למשנה ראשונה חפילו צבי האי גונא חקור מוסם חומרת נקיס שהחלצ סס ועיין רמב"ם המ"א פ"י וברדצ"י סס ותראה שלשון חירובלמי חזלי כשיטתם:

**הלכה ו'.** תני בראשונה היו אומרים קיבת נכרי ושל נבלה הרי זו אסורה חזרו לומר מעמידין בקיבת נכרי ובקיבת נבלה ואין חוששין, רבי יודה אומר בשרה שינקת מן העריפה קיבתה אסורה ועריפה שינקת מן הבשרה קיבתה מותרת מפני שבנוס מותרת במעיה רבי בון בר חייא ביני מתניתא ביהיא דתני רבי חייא חלב הנכרי למה היא אסור רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי משום גלוי אמר רבי יוסי בי רבי בון לית טבייה מן הדא דמר רבי ירמיה חלב נכרי למה הוא אסור משום תערובות חלב בהמה טמאה, מתניתא מסייעא לדרבי ירמיה ישראל יושב בעדר והנכרי חולב ומביא לו ואינו חושש, חבירה בשם רבי יוחנן דודים דברי סופרים לדברי תורה וחכמים כדברי תורה, דבתיב, \*וחכך כ"ן הטוב, שמעין בר בא בשם רבי יוחנן דודים דברי סופרים מדברי תורה, וחכמים יותר מדברי תורה, דבתיב \*כי טובים דודך מ"ן, רבי בא בר כהן בשם רבי יודן בר פזי תדע לך שהן חביבין יותר מדברי תורה שהרי רבי טיפון אלו לא קרא היה עובר בעשה וע"י שעבר על דברי ב"ה

ישבנו נחש תני רבי ישמעאל דברי תורה יש בהן איסור והתר קולי וחומר, ברם דברי סופרין כולן חומר הן, כדתנינן תמן האומר אין תפילין לעבור על דברי תורה פטור חמש טוטפות לעבור על דברי סופרים חייב: **משנה:** חומר בחלב מברם וברם מבחלב, חומר בחלב שהחלב מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול נותר וטמא מה שאין בן ברם, חומר בדם שהדם נוהג בבהמה חיה ועוף בין טמאים בין טהורים והחלב אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד:

**הלכה ז'.** תני מועלין היו בדמים דברי ר"מ, ר"ש ורבי יודה אומרים אין מעילה בדמים, רבי סימון בשם רבי יוסי ראה רבי דברי רבי יודה וסתמיה רבי אבהו בשם רבי יוחנן \*כי הדם היא בנפשי יבפר:

קרי צי רב הוא, חלצ חס הורה נגד קבלת חבמינו ז"ל ואף חס הוא מוקף ואומר חנוש טועפת חייב: **משנה.** מועלין בו, ואפילו קדשים קלים שהן ממומן צעלים עכ"פ צלימוריהן לאחר שזרק דמן מועלין צהם: וטמא, שאכלו, שוגג צטומא חגוף וכן חס היה פיגול ונותר חייב שני טעמים: מה שא"כ בדם דמונעו קרא כדמפרש בגמרא: בבהמה טהורה, מן הכהנה אשר יקריצ ממנה:

**הלכה ו'.** תני, הוקפתא זכאים פ"ה, ומתניתן כחכמים: בדמים, הכהנה נדס קדשים חייב מוסם מעילה: ר"י אבהו, ור"י צטענא דרנן פליגין דלמר מקרא דנכפס יכפר יליף דלכפרה נכתיו ולא למעילה, ומור קצר

כבר מקרא דכל אוכליו יכרת, כרת הוא חייב על אכילתו דמר ר"ל דק"ל כחכמים דאינו תופס דמיו : יש מהן ולא מעילה על הנחה, ולכן פריך מה נפיק מן ביניהון. שאמרו. לשצמים אמרו לא נחנה ולא מועלין כגון דישן אי ילפינן מהאי או מהאי קרא : הקדיש דב. לנזק המזבח והמנורה ואעפ"כ אם מברן תופס דמיהן ועצמא הכית ציניהו דכרת איכא וכפרה ליכא דלנזק נשום כפרה כיון דליכא כפרה מועלין, ולנזק נשום כרת הא נמי איכא כרת. יכפר אין לך בו אלא כפרת נפש בלבד אינו תופס דמיהן ועצמא דדס זומעטו קרא כרת ולא מעילה. רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן \*כל על דחכמים. דק"ל אין מעילה. אבליו יכרת אין לך בו אלא כרת נפש דדמיס, אלו נזק דס קדשים בלבה, מה נפיק מן ביניהון אמר רבי תופסין המעות הקדושה ומועלין זעירא הקדיש דם ביניהון מן דמר אין צחס, וה"נ דיוועלין צדס עלונו : לך בו אלא כפרת נפש בלבד, וזה הואיל ואין בו כפרה יש בו מעילה, ולמן דמר

הדרן עלך פרק כל הבשר : אין לך בו אלא כרת נפש בלבד וזה הואיל ויש בה כרת אין בו מעילה, רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן כך משיבין על דחכמים אלו מברן שמא אינו תופס דמיהן מה ביניהון ומה בין דמיהן ופליג על ההיא דמר ר' לעזר יש מהן שאמרו לא נהנין ולא מועלין כגון דישון מובח והמנורה לפיכך אם מברן תופס דמיהן ויש מהן שאמרו לא נהנין ולא מועלין כגון הדמים לפיכך אם מברן אינו תופס דמיהן :

הדרן עלך פרק כל הבשר.

**הייב** עליו: כהנו התוכפות הא' דלח קאמר העור של צהמה שחומה, ועליה צמר, וצין מטמאה טומאה נבלתה, דלח תינח דהיינו רק מדרבנן להכי קאמר חייצין עליו, והר"ן ז"ל כתב (צפ"ה המנהג) חזל שמוע העיקר הגדול שהוא יקוד לדיון אלו כחומר צטומאה נבלה הנוגע בנבלתה ודרשו צקפרא בנבלתה ולא צעור ולא צעלמות ולא צגידין ולא צקרנים וטלפים עד שיגע צצצר עלמה, וצטומאה חוכלין נחמר מכל האוכל אשר יאכל כל מה שראוי לאכילה:

**הרכה א'** דהני בנבלתה וכו'. כבר הערנו שאין דרך הש"ס לומר על צרייתא דהוי"כ דהני רק על ההקפאה ונשנה דר"ח ור"א, ולפי הנראה היתה הצרייתא ג"כ בהקפאה ונכילתן שם לפנינו רק הרישא וחקר הקיפה או בנקודת הש"ס קדמה מונחנת דר"ח ור"א ונחמה היא לפנינו צנינוי נקמחות וכפי שהוא צקפרא.

**רבי** שמעון צן כהנא נשום רש"ל: עיקר הדא מילתא פקחים פ"ג ה"ג, ושם ג"י רש"ל נשום רבי שמעון צן כהנא וג"י נשוכתה הוא, דרש"ל קשי' מר"ש צן כהנא ועיין בגליון הש"ס שם מצעלי משה"י, והעיקר כי ההם חקר ופה רק הוא צנולו ויתצאר על ככון:

**תני** דס בקרש: עיין ירושלמי מנ"ש פ"ג ויומא פ"ח מצוות פ"ג ה"ג וצבולם שמים רבים כדרך הידועלמי, חזל הג"י שלפנינו אין מהלומות הקדור חס ה"ה דההם ועיין פ"ח וק"ע וכל מה שפרשנו הוא הנכון ופשוט הפסוק הן צקוגין והן עפ"י הג"י דההם:

**הלכה** גורי אומר אף הרוק וצואה שתחת הכסא חבור להזייה ואין חיבור לטומאה ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפתר ברוק וצואת הדבה וכיני צואת הכסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה ולית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק: והקיפה: מאי חיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא משמה, והכתיב \*כל נפש מבם לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דכתיב על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבם לא תאכל דם, הוי בן אנן קיימין בדם כמות שהוא והתורה:

**העור** והרוטב והקיפה והאלל והעצמות והגידין והקרנים ומרפים, כולן מצטרפין לטמא טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות, ביוצא בזה השוחט בהמה טמאה לגוי והיא מפרכת, מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות עד שתמות או עד שיתז את ראשה ריבה לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה לטמא טומאת נבלות, ר' יהודה אומר אלל המכונס אם יש בו כזית במקום אחד חייב עליו:

**הלכה א'** מתניתא מני רבי שמעון היא דתני בנבלתה ולא באלל, המפוזר, יכול אף על פי שהוא מכונס תלמוד לומר טמא דברי רבי יודה רבי שמעון אומר בנבלתה ולא בעור שיש עליו בבזית בשר, או יכול הנוגע בעור שבנגד כזית בשר מאחוריו לא יהא טמא תלמוד לומר טמא, רבי שמעון בן כהנא בשם רבי שמעון בן להוש אבר מדולדל ציפורן מדולדלת וצואה שתחת הכסא והידורו מירייה ובריים חיבור לטומאה ואינו חיבור להזייה, רבי יוסי בי רבי בון אמר אף בשות שלחמו חיבור לטומאה ואינו חיבור להזייה, מה בין טומאה מה בין הזייה אמר רבי הילא בהזייה כתיב \*והזה על האהל ועל כל הכלים, כל המהיים את הכלי, ברם הכא לכם כל שהוא לצורך לכם, מתניתא פליגא דתני כל ידות הכלים המדורות חבור, רבי יוחנן בן גורי אומר אף הרוק וצואה שתחת הכסא חבור להזייה ואין חיבור לטומאה ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפתר ברוק וצואת הדבה וכיני צואת הכסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה ולית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק: והקיפה: מאי חיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא משמה, והכתיב \*כל נפש מבם לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דכתיב על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבם לא תאכל דם, הוי בן אנן קיימין בדם כמות שהוא והתורה:

למלכותה, מהדקין דבר כזר כדי להכניסה, וכן הוא צכרים להכנידן ואית דגרסו, והידור קירייה הצריחה וק"ל דלח ע"ג שהדלעת אינה לריכה לזה, חזל משום הכזה לריכה והוי חיבור, חלל דלפ"ז ר"נ ור"ש דכלים פ"ג משנה ה' הוא וחכמים פליגין התם: לטומאה, חס נטונא העיקר נטונא החיבור לה משא"כ לענין הזיה חס הזה על זה חס הזה על זה: בשות שער שטולד צצצר הקצנים שליקטן ציחר: כל המהיים, עיקר קיום הכלי והני לאו עיקר קיום הכלי, והפ"ח פי' ר"ל על כל המקיימין לריך חזקה צפני עליון: כל שהוא לצורך, הוי ככלי עלמה: דתני, חוקפתה פ"ח דפרה: המדורות, (האהל) להכניס צהן הכלי כמו צית יד, של סבין הקדוח להכניס צו הסבין, קחני מיהא להיפוך וקשיא לרש"ל, וצוחר על ר' הילא דליף זה מקרא דחיבור לטומאה ולא להזיה: ברוק וצואת הדבה, דהוי קיומו של כלי ולא לצורך: דייקא מתניתא, מלשון התוספתא גופא מדייק זה מדרקאמר ויש חיבור וכו', ולא קאמר חזוהו ש"מ דצרוק וזוהא הכסא גופא איכא להיפוך, והיינו צגונא דרש"ל דמלריך לצורך הכלי, וי"ל דהיינו מה סבין את הכסא לקיומו ועד שתיצב לוהא קרי ל"י וסיך צזה לצורך לכס: חופי דחלביי, לזה הו"ל מן הצצר, וצצלי קרי ל"י מני חלצ קרוש: תני, תוספתא טהרות פ"ג, וקפ"ד דלענין אכילה קאמר: לא תאכל דם, וע"כ צדס קרוש מיידי דם ללול ודלי לא הוי צכלל אכילה, ומשני קיימתיה כההיא, דלמר ר"י

העור והרוטב והקיפה והאלל והעצמות והגידין והקרנים ומרפים, כולן מצטרפין לטמא טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות, ביוצא בזה השוחט בהמה טמאה לגוי והיא מפרכת, מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות עד שתמות או עד שיתז את ראשה ריבה לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה לטמא טומאת נבלות, ר' יהודה אומר אלל המכונס אם יש בו כזית במקום אחד חייב עליו:

**הלכה א'** מתניתא מני רבי שמעון היא דתני בנבלתה ולא באלל, המפוזר, יכול אף על פי שהוא מכונס תלמוד לומר טמא דברי רבי יודה רבי שמעון אומר בנבלתה ולא בעור שיש עליו בבזית בשר, או יכול הנוגע בעור שבנגד כזית בשר מאחוריו לא יהא טמא תלמוד לומר טמא, רבי שמעון בן כהנא בשם רבי שמעון בן להוש אבר מדולדל ציפורן מדולדלת וצואה שתחת הכסא והידורו מירייה ובריים חיבור לטומאה ואינו חיבור להזייה, רבי יוסי בי רבי בון אמר אף בשות שלחמו חיבור לטומאה ואינו חיבור להזייה, מה בין טומאה מה בין הזייה אמר רבי הילא בהזייה כתיב \*והזה על האהל ועל כל הכלים, כל המהיים את הכלי, ברם הכא לכם כל שהוא לצורך לכם, מתניתא פליגא דתני כל ידות הכלים המדורות חבור, רבי יוחנן בן גורי אומר אף הרוק וצואה שתחת הכסא חבור להזייה ואין חיבור לטומאה ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפתר ברוק וצואת הדבה וכיני צואת הכסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה ולית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק: והקיפה: מאי חיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא משמה, והכתיב \*כל נפש מבם לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דכתיב על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבם לא תאכל דם, הוי בן אנן קיימין בדם כמות שהוא והתורה:

**רבי** שמעון צן כהנא נשום רש"ל: עיקר הדא מילתא פקחים פ"ג ה"ג, ושם ג"י רש"ל נשום רבי שמעון צן כהנא וג"י נשוכתה הוא, דרש"ל קשי' מר"ש צן כהנא ועיין בגליון הש"ס שם מצעלי משה"י, והעיקר כי ההם חקר ופה רק הוא צנולו ויתצאר על ככון:

**תני** דס בקרש: עיין ירושלמי מנ"ש פ"ג ויומא פ"ח מצוות פ"ג ה"ג וצבולם שמים רבים כדרך הידועלמי, חזל הג"י שלפנינו אין מהלומות הקדור חס ה"ה דההם ועיין פ"ח וק"ע וכל מה שפרשנו הוא הנכון ופשוט הפסוק הן צקוגין והן עפ"י הג"י דההם:

**הלכה** גורי אומר אף הרוק וצואה שתחת הכסא חבור להזייה ואין חיבור לטומאה ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפתר ברוק וצואת הדבה וכיני צואת הכסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה ולית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק: והקיפה: מאי חיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא משמה, והכתיב \*כל נפש מבם לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דכתיב על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבם לא תאכל דם, הוי בן אנן קיימין בדם כמות שהוא והתורה:

למלכותה, מהדקין דבר כזר כדי להכניסה, וכן הוא צכרים להכנידן ואית דגרסו, והידור קירייה הצריחה וק"ל דלח ע"ג שהדלעת אינה לריכה לזה, חזל משום הכזה לריכה והוי חיבור, חלל דלפ"ז ר"נ ור"ש דכלים פ"ג משנה ה' הוא וחכמים פליגין התם: לטומאה, חס נטונא העיקר נטונא החיבור לה משא"כ לענין הזיה חס הזה על זה חס הזה על זה: בשות שער שטולד צצצר הקצנים שליקטן ציחר: כל המהיים, עיקר קיום הכלי והני לאו עיקר קיום הכלי, והפ"ח פי' ר"ל על כל המקיימין לריך חזקה צפני עליון: כל שהוא לצורך, הוי ככלי עלמה: דתני, חוקפתה פ"ח דפרה: המדורות, (האהל) להכניס צהן הכלי כמו צית יד, של סבין הקדוח להכניס צו הסבין, קחני מיהא להיפוך וקשיא לרש"ל, וצוחר על ר' הילא דליף זה מקרא דחיבור לטומאה ולא להזיה: ברוק וצואת הדבה, דהוי קיומו של כלי ולא לצורך: דייקא מתניתא, מלשון התוספתא גופא מדייק זה מדרקאמר ויש חיבור וכו', ולא קאמר חזוהו ש"מ דצרוק וזוהא הכסא גופא איכא להיפוך, והיינו צגונא דרש"ל דמלריך לצורך הכלי, וי"ל דהיינו מה סבין את הכסא לקיומו ועד שתיצב לוהא קרי ל"י וסיך צזה לצורך לכס: חופי דחלביי, לזה הו"ל מן הצצר, וצצלי קרי ל"י מני חלצ קרוש: תני, תוספתא טהרות פ"ג, וקפ"ד דלענין אכילה קאמר: לא תאכל דם, וע"כ צדס קרוש מיידי דם ללול ודלי לא הוי צכלל אכילה, ומשני קיימתיה כההיא, דלמר ר"י

אין חיבור להזייה ואין חיבור לטומאה ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפתר ברוק וצואת הדבה וכיני צואת הכסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חיבור לטומאה ואין חיבור להזייה ולית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק: והקיפה: מאי חיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא משמה, והכתיב \*כל נפש מבם לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דכתיב על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבם לא תאכל דם, הוי בן אנן קיימין בדם כמות שהוא והתורה:

לדמם קרום ודאי ח"ל לומר דבונת התורה ע"ז דוקא. **הלכה ב'.** שניא היל תמן וכי. הק"ע. לא פ"י לבר  
 ח"ל ודאי דעל דם כמות שהיא קאמר קרא לא תאכל. כלום וי"ט לא נשני דר"י אדר"י ורשב"י  
 ומסוס דשתיא צכלל אכילה. אכל קרום לא אכילה ולא אדר"י אדר"י ורשב"י קאמר צרישא מחלפה  
 שתיא ש"ך צו: מה עביר בה ר"י. הליך מקיים לשתיא שתיא דר"י אדר"י ולצקוף לא נזכיר רק מחלפה שתיא  
 הצרייתות דלא תהא קתרי אהרדי. דרשב"י (לפי הג' דהסס) והפ"י  
 דצכלל צלי ר"י אמרינן דקרא ודאי כל דם משמע צין קרום וצין  
 צלול. והיינו כצרייתתא שני והוא תוספתא כריתות צ"ב. וקמי  
 לצרייתתא ראשונה מקמי שתיא דקרא משמע הכי אכל לר"י קרא נני  
 חינו קומר להצרייתתא דקרא וי"י צדס צלול והצרייתתא צדס קרום. אונצי לן הליך יקיים השתי  
 צרייתות ומשני דלא קותרות זו חת ז' וה"ק אינו אוכל. וכי אכל  
 כרת חייב כצרייתתא שתיא. ואעפ"י יליך ר"י שפיר דעת צכלל אכילה  
 דודאי קרא צכל דם משתאיעוד דפסית לזון הכהן משמע דם  
 צלול. אך מפני שלא תדחק לומר דוקא צדס קרום וי"י חזר ר"י  
 ולמד מוקרא דנע"ש: מעם י"ן ר"ל שמואל לתת י"ן לתוך התצקיל  
 צכק נע"ש ונע"ש קרי ל"י אכילה. הלא י"ן צתצקיל פגס הוא אלא  
 ודאי דין כמו שהוא קאמר וקרי אכילה: הבשר ומחשבה. ודוקא  
 ששחט יכחל דנחשנהו נקוי לה אוכל. ואם נגעה צה קוואלה צעודה  
 מפרכקת מוקצלת קוואלה אכל ככרי דוקא כשחט ונחה  
 דשחט חין אלא לשוי אוכל: אין צריך. להכשר קאי וכדנפרש:  
 דם שחיטה אינו מבשר. ואע"ג דדם שחיטה נכשר דליתקש  
 למים מדכתיב על הארץ תשפכו כמים. ה"מ שחיטה הגונה. אכל  
 דם לא דם שחיטה ולא דם חללים הוא דלכשר: מומאה חמורה  
 אדם ובליס צכזית: ר"י לעור. מוצא ירושלמי יומא פ"ו ה"ו ומגיגה  
 פ"ג ה"ז: מהו שיטמא. אוכלין ומסקין צעודן צחיים. צלי הכשר  
 מים: ובלי טומאה. שלא נגעו צעוואלה אחרת: שמואל. צמיתתן  
 לטמא אדם וצגדים הנהפיקים צהן: מעשה. דים להן טעמא מלך עלמן ח"ך יקרבו האימורין חרי נטמאו טעמא עלמן: אלא.  
 הכי מנצי ליה אחר שפירשו אימוריהן מהן לא לנצי הכשר וטעמא מוקוס אחר. וא"כ הוא. ח"ל לומר צשפיקו. דאפי' לא  
 פירשו נני חין מקצלין טעמא מחמת עלם הפרה. דכיון דכשר נשחטה. אימוריהן להקרבה עומדין ועב"ז אפסר שהיא  
 עלמה טעמא וכדתנן גבי מי חטאת. וא"כ שפיר מנצי לר"ל: התיב ר"י. לפשוט צעי דר"ל מן צכלת עוף טהור וכו':  
 אמר ר' יוסי. דא"ל לדמות אלו לצכלת עוף טהור. דעוף טהור אין לה מחיצה. המעבב הטעמא משה"כ חלי חיות  
 העזרה מעבבת ומחוסר יליאה מחוץ לחומות עזרה והקצרה נותנת דלא יטמאו. אף טעמא קלה עד אחר שילאו:  
 אדם הוא מחיצתה דליאה מטעמא רק צצית הצליעה של אדם ובפיר הפשוט צעי דר"ל מן צכלת עוף טהור: דל כן.  
 דאם לא תימר כן כלל שאלל צכלת עוף טהור נני מטמא צגדים שצלי צצית הצליעה צהנ"י וא"כ צית הצליעה  
 של אדם היא מחילתו: דרומי. דכרי האי גונא חין דומה צעי דר"ל לצכלת עוף טהור. דצכל  
 מקוס אדם אוכלה ומטמא ולא הוי מחוסר מעשה כמו אלו דחומות העזרה מעבבת הטעמא צפיהם:  
**משנה** כבשרן. לענין טעמא ואפילו טעמא צכלת מעשה: של ישיב. כך הוא ואיכלין חיתו: חזיר הבר. נני  
 כך וראוי לאכילה אע"ג דאיכא דלא אכלי: חמטרת (צוקקל) של גמל יכיק דלא נתקפתה מעצדה: עגל הרך.  
 שיונק עד"ן: פרסות. עור הארכובה הנמכרת עם הראש: שתחת האריה. עור הזנב ללד הגוף. שאין שם שער  
 קיד הוא: אנהה (צלוט ח"גטל): בח. עקרב גדול הלמאה. (א"לדלקס). חומט. (שנעקס). בחולרה קמא דצכללים  
 נקיע: שערבן. נעשו עור וצטלו מחורת צכר. חוץ מעור האדם דגזרו טעמא דצכנע"ז כדי שלא יעשה אדם מעור  
 חצוי ואינו בטוחין. ח' שרצים. חין עורן כצכרן וצגמרא מפרש:  
**הלכה ב'.** ר' יוחנן אמר. קוגי' זו כמותה צצת פ"ד ה"ל ופסחים פ"ז ה"ל ואין הקיג' דומין אלו לאלו ולא להכח  
 ויכח חין דומה לא לקוגי' דשצת ולא לדפסחים: לא שנו צמחיתין דעירותיהן כצכרן: לאיסור:  
 אכילה. ולטומאה. דמטמאין כצכר בדדק צמח"כ אלא הטעמים לכס לרבות עורותיהן כצכרן. ללכות. אם אכלן  
 חינו



לצער להוליא ולהכניס את הטומאה, נכנס שני' זה החזה הפשיטה קשה: המרגיל מתחיל לפשוט ומהגלים ז"ל וז"ל, והמלכה השלישית צהפטה והוא זר מחד ולא מן הולא והוא ג"כ להכלית חנות (שליך) למים ויין: (ר"ל קשה) הולא הכנס כולו על מקום רגלו בלנד ומוליא בולו חיבור. להפשיטה החזה לצקוף חיל: עור שעל הצואר. העור כולו שלם צלי חתך וקרע עד שאם הקשור העור נעלמו כפשוט והלכך פליגי צו ריבין וחכמים:

**הלכה ג' :** כפול כפלים מטפח כמו שהוא, ונראה. דלעורות וכמדותה היו המידות כפלים: כמו שהוא. ולא פליגי: ותני ר"ח. צהוקפתא פ"ח: מלא מטפח כפול. והא דלא קאנור טפחיים, נכנס דלא תינח טפחיים ממדות הכפולין ומזה ודאי ראי' שמדדו העורות וכמדותה צמדות גדולות כפלים ממדות כמו שהא בכל דבר: להלן, אם הפשיט יתר נכדי אחיה נאי: מופשט מהור. והוא כעין דלמרינן צצצלי "טהור המופשט" ופרש"י עד מקום חיבורו לצכר חלל מחיצונו לצכר וליך עמא נשים שומר כמו הטוגע נגד הצכר מלחוריו: טפח נגד הבשר. טפח קנוך למקום חיבור העור עם הצכר, הוי צית יד ועמא, ומשום שסם אוחז צידו ומנכך וע"ז כפשוט מלחיו: בשרצים. מפני רכות העור קשה ההפשט מלוד: במה נן קייבין. צלחיה שרצים שערין ר' דוקהלי: בשאר שרצים שערין כך נני הוא אשר יאמר הציפך ופשיטא: בח' שרצים שערין קשה: חניניה. שערין ג"כ כך וצ"ל נלכר הדם, חלל שערין כך כמו שאר שקלים ורנשים: משום חבלה. ואם נלכר הדם חבלה הוא, חלל טומאה טעמא נכנס הפשט והני קשה ההפשיטה, וקנו"ל דאע"ג דלענין צכר עור הוא לענין טומאה כולו חיבור אחד, ח"כ דהא הניכיה" קושא הוא דעליונא עור מעליא הוא, ומכני דהכא נכנס יד ועור שרצים קשה ההפשיטה: לחימר. יתר נכדי אחיה נגזר טומאה לחומרה, דדילונא לא חתי לנענצד חלל כדי אחיה וקא נגע צטומאה וקא מטהרין לו: כומאה דרבנן. שה" המפשיט טמא טומאה דרבנן, ולי קשיא כיחא טמא צטומאה, חלל טהור צטומאה דודאי נכלה היא וטומאה טומאה דלורייתא, למרינן צצצלי דהכא צטריפה עקקין דלמור חזיה דמחולל קריפה שכתו טומאה צמקודים ולפי הנראה חקר פה לפנינו:

המרגיל כולו חבור לטומאה ליטמא ולטמא, עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חיבור וחכמים אומרים חיבור עד שיפשיט את כולו:

**הלכה ג' .** אית תניי תני כפה כדי אחיה טפח, ואית דתניי תני טפחים, מן דמר טפח בטפח כפול ומן דמר טפחים בטפח כמו שהוא ותני רבי חייה בן דמפשיט בבמה ובחיה במהרה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיה, וכמה הוא כדי אחיה בלא טפח, כפול, רבי סימון בעא קומי רבי חגי, להלן מכדי אחיה מה נן אמרין אמר ליה כבר איתמר תמן איתפלגון רבי אימי ורבי איסי חד אמר מופשט טהור וחורנה אמר טפח כנגד הבשר טמא, ולא ידעין מן מר דא ומן מר דא מן דמר רבי סימון בשם רבי אימי עור שכתו דבשר טמא הא טפח כנגד הבשר טהור הוי דרבי אימי הוא דמר מופשט טהור, תני רבי דוסתאי בן יודה אומר משום ר' שמעון המפשיט בשרצים כולו חיבור אחד הוא, במה נן קיימין אי בשער שרצים מן הוא דמר אין כולו חיבור אחד, אי בשמונה שרצים תניניה נצור הדם אעפ"י שלא יצא שנייא היא שבת שנייא מוכאה מעמא דשבת משום חבלה מעמא דטומאה משום הפשט, ולית חש לחומר, יבא כהדא דמר רבי בא בר חייה דהא דתימר בטומאה דרבנן הא בטומאה דבר תורה לא בדא:

המרגיל כולו חבור לטומאה ליטמא ולטמא, עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חיבור וחכמים אומרים חיבור עד שיפשיט את כולו:

**הלכה ג' .** אית תניי תני כפה כדי אחיה טפח, ואית דתניי תני טפחים, מן דמר טפח בטפח כפול ומן דמר טפחים בטפח כמו שהוא ותני רבי חייה בן דמפשיט בבמה ובחיה במהרה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיה, וכמה הוא כדי אחיה בלא טפח, כפול, רבי סימון בעא קומי רבי חגי, להלן מכדי אחיה מה נן אמרין אמר ליה כבר איתמר תמן איתפלגון רבי אימי ורבי איסי חד אמר מופשט טהור וחורנה אמר טפח כנגד הבשר טמא, ולא ידעין מן מר דא ומן מר דא מן דמר רבי סימון בשם רבי אימי עור שכתו דבשר טמא הא טפח כנגד הבשר טהור הוי דרבי אימי הוא דמר מופשט טהור, תני רבי דוסתאי בן יודה אומר משום ר' שמעון המפשיט בשרצים כולו חיבור אחד הוא, במה נן קיימין אי בשער שרצים מן הוא דמר אין כולו חיבור אחד, אי בשמונה שרצים תניניה נצור הדם אעפ"י שלא יצא שנייא היא שבת שנייא מוכאה מעמא דשבת משום חבלה מעמא דטומאה משום הפשט, ולית חש לחומר, יבא כהדא דמר רבי בא בר חייה דהא דתימר בטומאה דרבנן הא בטומאה דבר תורה לא בדא:

**משנה .** עור שיש עליו כזית בשר הנוגע בציב היוצא ממנו ובשער שבנגדו טמא, הוי עליו כשני חצאי זיתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא במגע ולא במשא, ומודה ר"ע בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסימן שהוא טמא, ומפני מה ר"ע מטהר בעור מפני שהעור מבטל:

**הלכה ד' :** רבי הילא בשם רבי יוחנן, הכי תנינן בבית וועדא בשם רבי דוסא סבי כרבי ישמעאל, דתנינן תמן הנוגע בבשני חצאי זיתים מן הגבלה רבי דוסא בן הורכנים מטהר וחכמים מטמאין ותר"יהון מעמין מן הדין קרייה, והנוגע בנבלתה ולא בבשני חציי זיתים שער

**משנה .** כזית בשר, צמקודים אחד: הנוגע בציב. חוט ותלהל צכר הולא נולחו צכר שמדוק להעור, ואעפ"י שהליו חיו כזית צפני עלמו רק מלודק להכזית שעל העור אם נגע צו אדם וכלים או צכר שכתו הצכר דהוי שומר לצכר טמא: הוי קריי. על העור צ' חליי זיתים אם נכא מטמא צמקא שהרי נכא כזית שלם, נשח"כ צמגע ח"א ליגע צהן ציחד וצ' נגישות חין מלטרפיה: ומודה ר"ע, צלופן דלא מחוצרין לעור רק תחנן צקיקס. והקיטון טמא כיון דלא עור הוא הוי חיבור:

**הלכה ד' :** הכי תנינן. כן שכינו צצצמ"ד דר"ד כר"י דטעמא דר"ד נמי משום דחין כוגע ומחר וטוגע: דתנינן תמן מנכה חללות ריש פ"ג וה"ג ההם כל המטמאין צלוחל שחלקו והכניסו לתוך הצית ר"ד צן הורכנס מטהר וחכמים מטמאין, כילד הטוגע צכני חליי. זיתים מן הנכלה וכו' וקנו"ל דכי היכי דלכ"ד חין מלטרפין לטומאה חלל ח"כ חין מלטרפין לטומאה נגע ונשא צין צמא וצין צכצלה: ותר"יהון, ר"י ור"ד דק"ל חין כוגע ומחר וטוגע קעמין מהאי קרא: ורנוגע בנבלתה. ח"כ שמיני פ"י: בנבלתה ורא בבשני חציי זיתים שעל גבי העור, וצצצלי ולא צעור





מזחזן והלי לפני ד' פי לריח ניחוח לה' לפני ה' שוה ונעשה רלונו: ואית דבעי מימי: דמוקסי ליה כיון דזעין הנופה יסיפן צעורה דחולין צעורה לאו דלורייא: אמר רון. חדא חולין צעורה דלורייא ואיך כלל להניפן צעורה ועוד בחזה ושוק דוקא ע"י. הנופה צעורה לפני ד' כשרין לאכילה לכהנים, ולפי"ז איך כלל להניפן ונמילא שאין חולין חייבין צחזה ושוק: ברם. אלל אי אהם כשרין להיפך ובדלציל הנה קרא מפורש כתיב וזה יהי משפט הכהנים וצמתנות חולין כתיב דבר זה נוהג בחולין ולא חזה ושוק: תני. תוספתא דנאי פי"ג: שאין נותנין תרומה. כדליפין מקרא לקמן: בן אין משלמין. מי שאלל הרוונה צבוג. דמשלם קרן וחומש אין כותן אלל לכהן חצר דהתשלומין יש. להן דין הרוונה כדאמרין ההם: ורא נמצא. חקר כהן וה"ג צירושלמי הרומות פ"ו הל"א. אלל תרומת חצר משלם לחצר. תרומת ע"ה משלם לע"ה ופריך שהרי הוא מוקד טהרותיו לע"ה. ומשני שכותן לחצר. שהרי יכול ליתן החומש לכל כהן. שירלה והחצר. מפייס את הע"ה. עזר הפקד הקרן צדמים: אף מתנות בהונה. כדאמרין בצבלי מוכן שאין. כוהנין מנהג\* לכהן ע"ה: חייליה. עיקר ראייתו דר'. יומתן: דכתיב. למען יחזקו צהורת ה': בל עיקר. אף מתנת כהונה: דתנינן תמן. חלה פרק ד' הלכה ה': לכל כהן. ואפילו אינו ידוע אם משמר אחרון צעהרה דלא איכפת לן אם משמרן צעהרה או לא: שמן שריפה. שמן תרומה נמלה דאינו עומד אלל לשריפה קדש

## חולץ

פידין קדשים להאכילן לכלבים, ועוד דלריבא העומדת והערכה:  
**הלכה ב.** המזיק. וה"ל חבול או נזקין כדמפרש הטעם ופני שאין לו תיבץ ידוע שיתבצב לדין ע"י שה  
הוא יכול לומר לבתן אחר חבלי כוהן כדלקמן, והקובץ חותם אצ"י שאינו ראוי עומד לשלול דקי  
כדז לאמר ונתנת כהונה כהונה: ובני. בן לירך לפרש הא דר"י לאמר המזיק ונתנת כהונה וכו': בשבולין למתנו  
חבל אם כנר הפרישן חיוב. ח"כ כדמפשי צבלי דלמא ליד כן צטבלי"הו וקצנר ונתנת שלא הרנו כנו שחר  
דמ"ן: ר"י בן חנינא. ירושלמי דמאי פ"ה צבדריס פ"ה ה"ג וצבדריס פ"ה חסר: במצבת ה"ה שנהגו עמוד שבו  
לו הועברות ור"י יוחנן פליג וק"ל דאקיר להנות צבוס דנר עמוד נתינת המעצמות: לו יהיה. טונת הנאה ש  
לו ור"י דה"ק קרא לו יהיה להתם לכל וני שירלז ונחנס מתניתא. דאריס פ"ה ח"ג: ישלו על כרתי. ולי טונ  
הנאה ונוון חמאי ישלו חרי אקירין בהנחתו כל עיקר. וזה ח"ל שחרי חין יכול לעצבם לעצמו וק  
לו צה טונת הנאה ולפיכך לוקחם צע"כ: תודע. שזה בן דנסיפא שאמר כהנים חלו ודאי אקירין וק  
רולה ליהן כלל לוקחים צע"כ: מתניתא. תוספתא דמאי פ"ה ולא גרס"י התם כדמכא עין סס: ישראל לישראל  
דכתן לישראל לכ"ע אקור דהוי כונס"ע צבית הגרנות: הילך פלע. אלגול דלדס כותן מעשרותיו צבית הנאה וד  
כר"י: אחד מהן. ובין דכנר החליט צדעתו לתת לו והוא כותן לו קלע שיתן לו את כולו מזה  
מחלפה

# הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין

מחלפה שיטתיה דר"י: כ"ל דה"פ דהתם ק"ל לר"י דאין  
 אדם נותן הנהגות צדקות הנאה רק כל כהן כהן  
 ראשון הרי הן שלו, וא"כ ה"כ כהן שצא ראשון הרי הן  
 שלו ויתבטלו לדין וא"כ אמר שהנזיק נהנות פטור  
 מפני שהוא נזקין לו תוצעים:

**הלכה ג:** לפוס כן קפיקא  
 דשקול הוא: וצצצלי

פריך ג"כ הש"ס ואמאי יצא עליו  
 הכהן נשני לדין צממ"י אי חולין  
 הוא חייב צממנות ואי צבור כולו  
 של כהן, ונשני צצצא לדין כהן  
 ונכרו לישראל צממון אצל  
 הירושלמי ר"ל דכיון דצבור צממון  
 הוא ישראל נדח"י לו הכא והכא  
 ועיין צממ"י (ד"ה חנני יצא)  
 והיינו כר"י דק"ל צצצורות גבי  
 שתי רחלות אחת צברה ואחת לא  
 צברה וילדו שני זכרים אחד לו  
 ואחד לכהן, והשני ירעה עד  
 שיקחא, ופליגי דר"י ור"י דר"א  
 נחייצו צממנות ונחיי טעמיה  
 דכהן צא עליו נשני טעמיה ור"י  
 פוטר וע"כ היינו טעמיה כהירושלמי  
 וק"ל לר"י דאפי' צצצות דהכא  
 פטור מטעם דחיה, ועיין רמב"ם  
 פ"ע דצבורים ה"ג עיין שם:

**טבת** כהן וכו' עיין ירושלמי  
 פאה קפ"ה וצצצלי

חננין שמים ושלש צצצות ולפי  
 שיטת רש"י טצצ כהן שחייב  
 צממנות הוא דבר תורה, ונשני  
 וע"כ ק"ל כשיטת הנוסח דצצות  
 צממנות ישראל חייב ניה, אלא  
 דצצות צצצותו עד ג' צצצות לא  
 נייכר

הראיה אוק תימר רבנן שנייא היא תמן דכתיב אם שיה לרבייה:

**משנה** בבור שנתערב במאה בזמן שמאה שוחטין את כולן פוטרין  
 את כולן, אחד שוחט את כולן פוטרין לו אחד השוחט לכהן

ולכותי פטור מן המתנות והמשתתף עמהם צריך שירשם, ואם אמר  
 חייץ מן המתנות פטור מן המתנות, אמר מבור לי בני מעיה של פרה  
 והיו בהן מתנות נותנן לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים, לכהן הימנו  
 במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים:

**הלכה ג:** רבי יודן בשם רבנן דהסד"ן בוז מידת הדין לוקה אם  
 בבור הוא דבהן הוא ואי חולין מתנות דבהן הוא אמר

רבי מנא וראית אמרין רבנן דהסד"ן מאי טעמא דמתניתא אמר רבי  
 יונה בההיא דתנינן תמן תשע חניות מוכרות בשד שחוטת ואחת בשד  
 נבלה נתחלפו לו חושש, לפוס כן ספיקא שחול הוא זיל כן הוא מר  
 ליתא ראה ואי זיל כן הוא מר ליתא ראה: טבת כהן חברייה בשם  
 רבי

י"ו סוף דף י"א

חד נדח"י ל"י לומר כלי הוא הצבור: אחד שוחט, אז רק אחד מלי לנפטר לומר זה  
 הוא הצבור: לכהן, וכו' ובהנהגה ישראל הוא: לרשום, כהנו הנוק' רגילין היו לרשום צצצ בפטור ונזמנות והיו  
 מכירין רישומיהן, והא דלא פטור רק החלי, והחלי הסתיה יסא חייב כלצ, הנא על הסתיה דנחייצו רצנן צחלי  
 נחמיות שנייא ההם דכל שיות צצצ נחייצ, והכא לא נחייצ כל שיות צצצו הלכך פטור לגמרי: חוץ מן המתנות, כהן  
 שמוכר צממנה לישראל צממ"י זה, פטור, הלוקח: אמר לו, ישראל לחצירו טצצ: מתניתא דחייצו הקיצה, הלוקח  
 יתן לכהן והמוכר אינו מנכה לו מן הקיצה שחיי ידע שהקיצה לכהן וזה לא מוכר לו את הקיצה כלל, נש"כ  
 שמוכר לו צממקל וסקל לו הקיצה מנכה לו המוכר דמי הקיצה שחיי מוכר דצצ שחייטו שלו:

**הלכה ג:** בוז, צממנה זו רק מדה הדין לוקה כלומר מדה הדין פגע צצ (צקצנד ניר שיקצאלק שלאגצ צלצ"ז)  
 דנולד הקצרה ודאי חננין לסיפק כדמפרש דנמ"י חין יכול לפטרו ונחמנות, דמה יאמר צבור הוא

הרי כולו של כהן: וראות, הא שפיר חננין רצנן דקצד"ן וא"כ נש"י דנחמניהן דפטור ונחמנות: תמן, שקלים  
 פ"ה ה"ג, והוצא לעיל פ"ז: נתחלפו דו, שלקח ואינו יודע מני לקח חושש שמו מן הטריפה לקח דכל קצוצ  
 כנחמנה על נחמנה דמי: לפוס כן כשנחמנצ צבור צממנה קצוצ הוא ונחמנה על נחמנה הוא, אם יצא מלד הצבור יאמר לו  
 אחייה ראה שהרי החלי חילין המה ואי יצא מלד הנחמנות יאמר לו הרי החלי צבורים ואחיייה ראה דלאו צבור הוא  
 נש"כ צלי זה הכהן הרוצ חילין ויצא עליו הכהן מלד רוצ מזה יאמר קצו ונחמניהן הרי כולו לכהן: טבת כהן, דאי  
 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

לבר חד, פ"י דנולי חננין ל"י שיש  
 לו כהן חצר יותר מנמו ודיכא  
 קעצד לתת הנחמנות לכהן חצר  
 וכדלקמן: בההיא דמר, לעיל ה"א:  
 לא מחלפה שיטתיה, ופריך הכי  
 שאינו דומה עוצה הנאה דודאי  
 חקור להיכא דליכא לנחמנות קמן  
 כלל כדמפרש: הא איתא קמן  
 וסבחה צא ולוקחו והא ליתא כלל  
 סבחה נאכל והוי ליה מנמון שאין  
 לו תוצעים: תני, תיקפתא ריש  
 פירקן: מן הכוי, דקפקחיה קפק  
 צממנה היא, הלכך כהן המנולא  
 עליו הראיה צממנה היא וכיון  
 דלא אפשר פטור, וכ"ל דנח"ט  
 נקיע המנולא נחמנצו ולא קחתי  
 פטור קמנולא כדקתני צצצלי,  
 נשום דאפי' כוי מין מציקתו  
 הוא שלא חבדיש צי חמני, ואם  
 הכהן חכם ויעלה צידו להביע  
 ודאי הדין עמו: לאבילת ביתי,  
 וה"ל לאבילת עב"ס, דנחמנה  
 ישראל שסחמנצ לזכרו ודאי חייב  
 צממנות דלא נרע ונלכילת  
 כלצים: ג' ספיקות הן ד"ה, דליכא  
 קפיקות שהוא חלי צממנות אצל  
 צצצו שלש ד"ה, קפק חן:  
 פור המצרי, צממקפתא פק צ'  
 דכלאים ועיין ירושלמי פ"ג ה"ג  
 האפוקן הגמולותין ופ"ל הנומרי  
 שזרעו לזרע חין נחמנצו חו"ג  
 ערונה זרען לירק נחמנצו חו"ג  
 ערונה נשום דנחמקצ, לן ח"י יין ירק  
 או זרע הוא: ואתיא דר"ה ה"פ  
 חיד הינור ד"ה הוא חל לאחיייה  
 חלל בר"ל דצצ ל"י קפיקא חוי  
 נש"כ רצנן פלגין, ונש"י דרצנן  
 נמי נודין דקציקא חוי ונח"י דנחייצו  
 צממנות גזירת הכהנו הוא דבור  
 מרצה את הכלאים וזה ת"ל חס  
 זה לרצות את הכי:

**משנה** בביר צצ"ו שנתערב  
 צממנה צממנה חילין

ואי קסא כיון שהוא צצ"ו צממנה  
 ניכר וא"ל להנחמנצ, כהנו הסוק'  
 צצכולן צצ"ו ונמון שיה:

את כולן, אפילו כיון צצצ כל  
 הוא הצבור: לכהן, וכו' ובהנהגה ישראל הוא: לרשום, כהנו הנוק' רגילין היו לרשום צצצ בפטור ונזמנות והיו  
 מכירין רישומיהן, והא דלא פטור רק החלי, והחלי הסתיה יסא חייב כלצ, הנא על הסתיה דנחייצו רצנן צחלי  
 נחמיות שנייא ההם דכל שיות צצצ נחייצ, והכא לא נחייצ כל שיות צצצו הלכך פטור לגמרי: חוץ מן המתנות, כהן  
 שמוכר צממנה לישראל צממ"י זה, פטור, הלוקח: אמר לו, ישראל לחצירו טצצ: מתניתא דחייצו הקיצה, הלוקח  
 יתן לכהן והמוכר אינו מנכה לו מן הקיצה שחיי ידע שהקיצה לכהן וזה לא מוכר לו את הקיצה כלל, נש"כ  
 שמוכר לו צממקל וסקל לו הקיצה מנכה לו המוכר דמי הקיצה שחיי מוכר דצצ שחייטו שלו:

**הלכה ג:** בוז, צממנה זו רק מדה הדין לוקה כלומר מדה הדין פגע צצ (צקצנד ניר שיקצאלק שלאגצ צלצ"ז)  
 דנולד הקצרה ודאי חננין לסיפק כדמפרש דנמ"י חין יכול לפטרו ונחמנות, דמה יאמר צבור הוא

הרי כולו של כהן: וראות, הא שפיר חננין רצנן דקצד"ן וא"כ נש"י דנחמניהן דפטור ונחמנות: תמן, שקלים  
 פ"ה ה"ג, והוצא לעיל פ"ז: נתחלפו דו, שלקח ואינו יודע מני לקח חושש שמו מן הטריפה לקח דכל קצוצ  
 כנחמנה על נחמנה דמי: לפוס כן כשנחמנצ צבור צממנה קצוצ הוא ונחמנה על נחמנה הוא, אם יצא מלד הצבור יאמר לו  
 אחייה ראה שהרי החלי חילין המה ואי יצא מלד הנחמנות יאמר לו הרי החלי צבורים ואחיייה ראה דלאו צבור הוא  
 נש"כ צלי זה הכהן הרוצ חילין ויצא עליו הכהן מלד רוצ מזה יאמר קצו ונחמניהן הרי כולו לכהן: טבת כהן, דאי  
 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)



מֵרָחֵק. פֶּלֶאֶה שֶׁס' דַּוְּפֶרֶס  
שֶׁהָרִי לִבְנִים הֵם וְיִכְר  
כִּי שֶׁנִּתְּנָה לָהּ יִשְׁנָה הֵן  
דִּוְקִין הַלֵּכֶךְ חִיטִּין גַּם

פֶּרֶךְ נָנִי סְתוּלָה דִּמְתָּה  
וְרִי"ע פֶּרֶךְ חֵלֶף נִי  
רִצְנָן. הֵחֵס רֶק וְנִשְׁוִי  
כִּנְסָם וְהָרִי הֵם שֶׁל

מִי לֹא מֵר רַבִּי יוֹדֵן בְּשֵׁם שְׁמוּאֵל עֲלִיוֹנִים  
לַעֲנִים בִּלְבָנִים וְתַחֲתוֹנִים לְבִעִיָּה בִּירוּסִים.  
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר הֵכֵל לַעֲנִים שֶׁסֶּפֶק לִקְט  
לִקְט שֶׁאִי אִפְשָׁר לְגֹרֵן לְצֵאת בְּלִי  
דְּרוּמִין. אִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן הֲרַבִּי יוֹדָה בֵּן  
חֲגִרְיָיָה הֵיא דְתַנִּי גַר שֶׁנִּתְּגִייר וְהִיתָה  
לּוֹ קָמָה נִחְצֶרֶת עַד שֶׁלֹּא נִתְּגִייר פֶּשׁוּר  
מִשְׁנֵתְגִייר חַיִּיב סֶפֶק פֶּשׁוּר. רַבִּי יוֹדָה  
בֵּן חֲגִרְיָיָה מַחֲיִיב. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן לִמְיוֹש  
אֹמֵר דְּבָרֵי הֵכֵל הֵיא. יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי  
שְׁעִימְרוֹ חַיִּיב סִפִּיחֹ חַיִּיב גִּוי שְׁעִימְרוֹ  
פֶּשׁוּר סִפִּיחֹ פֶּשׁוּר. אִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן כִּךְ  
הִיָּה מִלְּמַד רַבִּי מֵאִיר אֵת רַבִּי יוֹדָה בֵּן  
חֲגִרְיָיָה סֶפֶק לִקְט לִקְט שְׁכַחָה שְׁכַחָה  
פֶּאֶה פֶּאֶה. אִמֵּר ר' שְׁמַעוֹן בֵּן לִמְיוֹש כִּךְ הִיָּה  
ר"מ מְשִׁיב אֵת הַחֲבָמִים אֵין אֵתָם מוֹדִים לִי  
שֶׁסֶּפֶק לִקְט לִקְט וְזִמְנִין שֶׁסֶּפֶק לִקְט לִקְט ר'

יעקב בר אחאי בשם רבי ינאי \*עני ורש  
 הצדיקו הצדיקו במתנותיו רשב"ל  
 משום בר קפרא \*לא תטה משפט אביוניך  
 בריבו בריבו אין את מטהו ברם את  
 מטהו במתנותיו אמר רבי יוחנן כן  
 זכירה הוא מן דתנינן לן רבי תעוב הנח  
 לפנייה משלך אמר רבי הלא בתיב  
 \*לגר ליתום ואלמנה יהיה בין מדידה  
 בין מדידך הב ליה תמן תנינן גר  
 שנתגיר והיתה לו עיסה אם נעשית עד  
 שלא נתגיר פטור משנתגיר חייב ואם  
 ספק חייב תמן אתמר ספק חייב והבא  
 אתמר ספק פטור אמר ר' אחא כישייתיה  
 קומי דרבי אימא ומר לי מי אמר שהוא  
 נוטל דמיו מן השבט רבי יעקב בר  
 זימנא ורבי ווא בשם רבי לעזר נוטל  
 תמן ויטל דמיו מן השבט אמר רבי  
 מיתא מפריש ונוטל דמיו מן השבט על  
 ברם מתנות אינו טבל ולא בעון מור  
 מביאין תרומה מן הגורן לעיה ומן המז  
 גוררתו ובהמה אוכלת התקינו שיהא  
 השם רבי זעירא בעא ואינו מצוה  
 מצוה הוא להשיב אבדה בדבר מועט  
 מרובה הדא דתימר בודאי אבל בדמא  
 להשיב אבדה דתנינן ומאבדין את  
 השולח בשר לחברו והיה בו מתנות אין

יציב באחריותו. מפני חילול השם. והגר"א ז"ל  
צוה. וכו' בתוהו ומיץ לוקח שכרה ח"כ לל  
בן. בדבר מעוט. כלומר צטרחה וסוללה מיע  
הו חינו מחויב ורק מפני חילול השם הוא עת  
שצטח אצלה חזב צדנאי צדצר מיעוט כני  
וללה וטרחה, זיעתה (כן פ"ה הר"ש ז"ל ועי  
ברשיע' לא מחזיקין לומר בגזלן מהכחן א  
צד אחר צמקום:

**תני** חין וניחין . בתיקפתא  
גרס" "התקינו שיהא וניחא  
ומוטל שברו מפני חילול השם  
כדחבא ובצנלי לא גרס" שיהא  
מוטל שברו רק מפני השקד  
תרוונה, חבל צירושלמי דנמי שם  
משמע דנוסח פקידא דנוכח הוא  
נחויב להלין וליקח את שברו  
ול"ע :

**תני** ר"ח השולח צפר וכו'. כתב  
צ"ג ז"ל כהגו לתת  
מעית לבחן והבהן מוכר צהן  
המתנות אי נותן לו צפר אחת,  
ומיחו נה שפאלגו לתת לבחן פרוטה  
ומוכר צזה המתנות חין זה מנהג  
הגון ולא ילא ידי חזניה כתיבה.  
הלכה

הוא דמיו מן השבט ויפריש  
יוסי חלה שהוא מכל ובעון  
שם המוציא מהברו עליו הראיה  
תה אינו מפריש כלל. תני אין  
דבר לישוב אבל במקום שחיה  
מביא ונוטל שברו מפני חלול  
להשיב אברה. אמר רבי יוסי  
אינו מצוה להשיב אברה בדבר  
י אפילו בדבר מועט אינה מצוה  
זיעומו בדרכים: תני רבי חייא  
חוששין שמא מתנות כהונה הן:  
משנה

ג. גרם מפני ציון תרומה. שאיפקרה  
זה לי מצד דחילוול השם הלא נאום  
עת נאש"ב הכח לזריך לשביר שרה  
וויצ לעשות כן וטוטל שברו. בוודאי  
לא דעפירש כן דנאצדין אפי' מיעוטו  
קד' ופי' הפ"מ דחיק). תני. תוספתא  
לא ודאי קנה אותן נטן או נתן לו



**הלכה ה':** גרוע זה כל ימין וצצלי רלס הס"ק ללמוד  
 מדכתיב הזרוע דהיינו המיומן בצרוע  
 כמו דלומר רצח היך המיומנה בצירף, ולח"כ קלומר הס"ק  
 ותנא מיייתי לה מהכח והיינו כמו שהיה פה וכן הוא צקפרי  
 ומן הדינא על הר"ף ז"ל שהציל  
 ילפותא ראבונה ולא הציל ילפיתא  
 השניה נלחר שכן פשוט הוא נקפרי  
 תוקפתא וירובלני:

**משנה.** אי זה הוא הזרוע, מן הפרק  
 של ארכובה עד בק של יד  
 והוא של גזית ובגדו כרגל שוה, רבי  
 יהודה אומר שוה מן הפרק של ארכובה  
 עד סובך של רגל, אי זה הוא לחי, מן  
 הפרק של לחי עד פיקה של גרירת:

**הלכה ה':** רבי איבי בר נגרי הני בהני דחטפי מתנותיה לא מרי  
 קרייה ונתן ולא שיהא מעצמה תמן תנינן כל ימים  
 שחיים שמעון הצדיק היתה ברכה משולחת בלחם דפנים ובשתי הלחם  
 ואף על פי שהיה נופל לכל אחד עד כזית יש מהן שהיו אוכלין ושובעין  
 יש מהן שהיו אוכלין ומותרין משמת שמעון הצדיק נטלה הברכה  
 והיה נופל לכל אחד כאפון הצנועין היו מושבין את ידיהן והגרירין  
 פושטין את ידיהן מעשה ככהן בצפורין שחמץ חלק חברו והוא היה  
 נקרא בן האפון עד היום, הוא שדור אמר אלאי פלטי מיד רשע מבק  
 מעוול וחומץ, תני חלב שעל הכובה נותנו לכהן אמר רבי יודה כהנים  
 נהנו עין יפה ונותנין אותו לבעלים, זרוע זה של ימין אתה אומר של  
 ימין אי אינו אלא שמאל, הרי את דן שוה מתנה לכהן זרוע מתנה  
 לכהן, מה שוה של ימין אף זרוע של ימין, שוה מן הארכובה ולמטה  
 דברי רבי יודה וחכמים אומרים מן הארכובה ולמעלה.

הדרן עלך פרק הזרוע והלחיים:

הוא ג"כ צתוקפתא וקבה להצין זה, לס לא כנאמר כהנא דתוקפתא צארכובה העליונה קאי הלכך ר"י דק"ל דרק  
 העלם האמלעי נהן היינו מארכובה ולמטה וחכמים ק"ל דגם הקולית נותן והוא מתחילת הארכובה עליונה ולמעלה:

הדרן עלך פרק הזרוע והלחיים:

הוא ג"כ צתוקפתא וקבה להצין זה, לס לא כנאמר כהנא דתוקפתא צארכובה העליונה קאי הלכך ר"י דק"ל דרק  
 העלם האמלעי נהן היינו מארכובה ולמטה וחכמים ק"ל דגם הקולית נותן והוא מתחילת הארכובה עליונה ולמעלה:

**ראשית הגז** הגז הוא לאחי אפי' מלאה פעמים נותן וכל גיזה נותנה לכהן כשישור דלקנות: ולא במקודשין מפרש טעמא דגמולא: בבקר ובצאן. דכתיב אס שור אס פס: במועט אפילו שחט רק חסה: ברחלות. זכרים ונקבות לחפוקי עיזים וצגמולא מפרש:

**ראשית הגז נהג בארץ ובחוץ לארץ** בפני הבית ושלא בפני הבית. בחולין אבל לא במקודשין. חומר בזרוע ולחיים ובכבה מראשית הגז שהזרוע ולחיים והקבה נהגין בבקר ובצאן במרובה ובמועט. וראשית הגז אינו נהג אלא ברחלות ואינו נהג אלא במרובה:

**הלכה א'.** תני רבי חייא ראשית הגז נהג במרובה אבל לא במיתה ונהג בכלאים ובכוי רבי לעזר אומר כלאים מן הגדי והרחל

ראשית הגז נהג בו מן הכוי אין ראשית הגז נהג בו רבי שמעון בן למוש בעי קומי דרבי יוחנן את דין ראשית הגז במקודשין מקל וחומר. מה מתנות דלית הן נהגין במרפה איתנין בכשרה במקודשין ראשית הגז דאית הן נהג במרפה אינו דין שיהא נהג במקודשין אמר ליה בגין דא כתיב צאנך ולא צאן הקדש. נחא קדשי בדק הבית

דתני רבי חזקיה בשם רבי יוסי חדשי בדק הבית שפדאן המזמין יצאו לחולין. אין תימר לא יצאו לחולין האיד חדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית בעלי מומין. חדושת המזבח חלה עליהן. ליד מילה לגיזה ולעבדה ברם קדשי מזבח אסורין בגיזה ולית צורכיה לקרייה רבי חייא בר ווא מתניתא רבי מאיר הוא דמר מריפה חייבת בכסוי תמן תנינן האומר כל גרני תרומה וכל עיסתי חלה לא אמר כלום עד שישיר מקצת ומנין שלא עשה כלום עד שישיר מקצת דכתיב מראשית ולא כל ראשית. אית תניי תני האומר כל גיזי ראשית הגז דבריו חיימין ואית דתניי תני לאמר כלום מן דבריו חיימין. רבנן ומן דמר לא אמר כלום ר' אלעאי דתני אין ראשית הגז נהג אלא בארץ וחב"א בין בארץ ובין בחוץ לארץ. אמר רבי יעקב בר אחא נהגין תמן כרבי אלעאי בראשית הגז. כרבי יאשיה בכלאי הכרם. וכרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין כרבי אלעאי בראשית הגז דתני רבי אלעאי אומר אין ראשית הגז נהג אלא בארץ. כרבי יאשיה בכלאים דתני רבי יאשיה אומר לעולם אינו חייב עד שיוזע חמה ושעורה וחרצן. במפלת יד. כרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין דתני רבי יודה אומר אין דברי תורה מקבלין טומאה. רבי יוסי בר חלפתא הוה מהלך באסימטא בליליא. וחמריי מהלך בתרייה. עברין על חד בית שית. אמר ליה ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה לא תסבן נפשך. אל מן נדה ומן אשת איש. ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה אף כן לא תסבן בנפשך. כיון דלא שמע ליה

**הלכה א'.** תני ר"ח. תוספתא

ר"ח פירקין: מן הכוי ע"כ האי כוי קפח רחל קפח חילה ה"ל ונפצמוס הוא קפח צהמה קפח חיה צדונה לה: את דין ראשית הגז כלומר דלחמור דראשית הגז חייב צמקדשין וק"ו ממהנות שאין נהגין צמקדשין ור"ח פ"ה צכשרה נהגין צין בחולין הזרוע והחליים והקבה. וצין צקדשים חזה ושוק. וכ"כ ראשית הגז דנוהג צמקדשין: דין הוא כיהא חייב צמקדשין: בגין דא. צכ"ל הק"ו חמור קרס לאנך למעט חת הקדש וכן הוא צכ"ל: נחא קדשי ב"ה. דיוהרין צג"ה ועבודה הנכד ה"ל לחייב צראשית הגז וליטריך קרס למועט. משה"כ קדשי מוצח חקורין צג"ה ואין לריך קרס לזה כדמפרש:

דתני ר"ח. יושלמי שקלים פ"ד ה"ד: אין תימר. דאס נהגור לא לא ילחו לחולין. ולעולם צקדושת צ"ה קיימין. ח"כ מ"ש דר"ח צמה"י

סס דלחמור זכרים יונכרו ללכ"י עולות וכו': בערי מומין. הקדש צמ"ע למוצח חעפ"י האסור לעשות כן מ"ע חל עליהן קדושת מוצח כדמפרש: ליד מילה. ה"ל ודאי קדושת הגוף אין לו דאי אפטר לתקריבו. וקלחור דנפ"ע לענין גיזה ועבודה דקדשי צ"ה מוהרין וקדשי מוצח חקורין. וכ"כ נחא דקדשי צ"ה מוהרין צג"ה: מתניתא תוספתא דר"ח. ר"ח ה"ל דנלינו דק"ל כן לענין כקוי הדק. וה"ה לענין חו"צ. ויש לומר דראשית הגז נהג צקדשים מקו"ח ובפיר לריך קרס למועט. נשה"כ לר"ש לא לריך קרס דמהיכי תיהא לחייבו: תמן תנינן חלה פ"ח ה"ע ועיין יושלמי ר"ש פ"ח צפחה:

ולא כל ראשית. וצמקדושת. כני כתיב ראשית דגנך ש"ה שירים ניכרים כשהורס הראשית: דברים קיימין. ודוקא גבי הכרומה וחלה לא חמור כלום. ואית דתניי תני דה"ה לראשית הגז. דכתיב כנוי ראשית: רבי אלעאי. דטעמא הוא דמק"ש ראשית הגז לתרומה מה הרומה דכתיב צה נתינה

צחרין חין צח"ל לאי חף ראשית הגז דכתיב צה נתינה צחרין ולא צח"ל ועיני דראשית הגז כתרומה ונה תרומה צעינן

שפיריה ניכרים חף ראשית הגז כן נשה"כ לחכמים דלא מקשינן ראשית הגז לתרומה דוקא הרומה וחלה לא חמור כלום חלל ראשית הגז דכתיב קיימין: אמר ר"י בר אחא. גרסינן לזה צככות פ"ג ה"ד וצמבילתן פ"ח: במפלת יד. דהוי להן כללי דעיס וכללי ככרם צמח: אין ד"ה מקבלין טומאה. שנחמור הלל כה דכרי כחש כלום ה"ה חש חין וקנלן. טומאה חף ד"ה כן: באסימטא יעקוס גר וחופל: חמריי. (עזעל טריצער) בית שית צוק ענוק מלא עיס: מיסחי. כעצול: מן נדה. וכו' שאני מחויב לעצול מטימא דדה. ור"ח. כעצל ח"ה

פסיחה גרה: אפ"כ לא חסבן. נראה לתקן. כיון שעצר עצרה חמורה כזה פן יענש על אהר ויעצב. ולכן כאשר לא נמנע לה קרס כעת ודאי ימות ולא יעלה. שהצמ"ח יצא חס חוזה וסוי כשגס חילול מפי השליט. ומצב

לח 38 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

לח 38 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

לח 38 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

לח 38 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

לח 38 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

דמפרש: ליד מילה. ה"ל ודאי קדושת הגוף אין לו דאי אפטר לתקריבו. וקלחור דנפ"ע לענין גיזה ועבודה דקדשי צ"ה מוהרין וקדשי מוצח חקורין. וכ"כ נחא דקדשי צ"ה מוהרין צג"ה: מתניתא תוספתא דר"ח. ר"ח ה"ל דנלינו דק"ל כן לענין כקוי הדק. וה"ה לענין חו"צ. ויש לומר דראשית הגז נהג צקדשים מקו"ח ובפיר לריך קרס למועט. נשה"כ לר"ש לא לריך קרס דמהיכי תיהא לחייבו: תמן תנינן חלה פ"ח ה"ע ועיין יושלמי ר"ש פ"ח צפחה:

**כי צזה תביפר עומו ודוק:**

דָּרְי' יִדְעִין דּוֹר"ש כר' אלעזר. אַס  
 נפֿרשֿ דק"ל לר"ש כר"א מנחם,  
 ודאי קשה על הרמזים דפסק כר'  
 אלעזר ודלא כר"ש אצל אין לזרד לזה,  
 רק כונו שפרשנו דעס אחד לזן  
 ליליף נתיב נתיב. ודע דהא  
 דאמרינן כוהגין הנן צראשית הגז  
 כר"א כהנו רש"י ותיב' שה"ה  
 לנתיבות דהא ר"א אמר צרישא  
 אין נתיבות כוהג אלא צארן ותריותו  
 יליף נתיב נתיב מנהרונה ור"ש  
 אונס הרשצ"א ז"ל לא הקבצים לזה,  
 וכחז לרדרצה נודקאמר צרישא  
 מנתיבות ואעפ"כ קאמר הש"כ נתיבין  
 כר"א צראשית הגז ולא צנתיבות  
 דוקא קאמר, ועיין בחידושי הרשצ"א  
 ז"ל וק"ל דהכאנים אף אחר  
 יחורצן בה"ו היו הבהנים הנזורים  
 לישראל דרבי ה' ונתיבותיו וכל  
 דצר הורה הקשה הביאו אליהם  
 ונאש"ה אונרו ליתן הנהגות להם  
 להחיות את נפשו, אצל לא וילד  
 הדין וצראשית הגז דהוי דצר  
 גזעט ואין מן הליך לחיות נפש  
 האדם לא הקנו ודוק.

להקפידתו ופירשת המעשה דל  
 הינוק דכותן לו וליזון דר  
 נותן לו כונו שהוא, שיסאד ל  
 נקי למד משקל ה' קלעים, וליסנ  
 דמחניהן טוטה לבצרת הירושלמו  
 יוהר כדפרשנו, וא"ת איך נפרנ  
 קיפא דמחניהן, לבצנו ולא לבצ  
 חייב" וי"ל דהוא דרך המסנ  
 לומר על חופן זה הוא פטור וע  
 חופן זה עשה כהקינו וחייב, ול  
 פ"י לבצנו דיעצה, עיר וי"ל דהכ  
 לבצנו כעין לבצנו הוא (גצליככ  
 ורישא מירי סינקה לי מן האוא  
 נותן.

אבן דתן דלמיה  
הרבה רכוס  
דלמיה חיי?  
דלמיה חיי?  
ורב מילין סגלי  
אלה סבורים דינו  
כח

לא אוקף ראשית הגז מרפה  
מכבוד יליף כמו דתמן

**משנה.** וכמה היא מרובה  
\*יחיה איש עגלתו  
שנאמר \*חמש צאן עשויות  
גוזזות מנה ופרס חייבות בה  
גוזזות כל שהן וכמה הוא  
עשר סלעים בגליל מלוב  
שנאמר \*תתן לו שיהא בו  
פסור

הלכה ב': אמן תנינן מ  
ותני רבי חיי  
כדי שילבנו ויעמד ביי  
עשר סלעים בגליל, ויה

לואי כרי שאם ילצנו הבהן ישר

**על דעתו ד"ש וצ"ה וכו' :** וצנצלי קאמער הש"ס אינו כוזה חלל צרחות מנה"מ ואומר ר"ח אחיה גיזה גיזה וכו' וכתבו הסוק' דהא דפריך, מנה"מ היינו נאום הד קרל דע"ס נמי קרוי לאו, והוא מפרש צירושלמי לפנינו :

אִתָּא חֲמִי מְלוּבֵן וְלֹא צִוִּי תִנָּק.  
רַבִּי בֹוֶן בֶּר חֵיִיא תַפְתֵּר שְׁמַפְלִיָּה  
מְרוּבָה עַל עֵיקְרוֹ דְּכֹתִיב תִּתֵּן שִׁירָא דְּכֵר  
נִתְיָנָה. רַבִּי מֵנָא בַּעַל כּוּמִי דְּרַבִּי זְעִירָא  
עַל דַּעְתִּיה דְּב"ש וּב"ה הִיד נֵן מְהִימִין  
כְּרִיָּה יָדָךְ נָא אֶל הַצֶּאֱזָן וְכֹחַ לִי מִשֶּׁם  
שְׁנֵי נְדָיִי עֲזִיבֵי, אֲכַר לִיה שְׁנֵינֵי בְּאִשְׁתִּי

הגזר חמנא אמרה \*מכל שבטך לעמוד  
לשרת דבר שראו לבגדי שירות והיידו  
הוא צמר רחלים: תני הכבורים אחד  
מששים ראשית הגז אחד מששים תרומה  
אמאה אחד מששים ותני דבי ר' ישמעאל

בן פאה אחד משישם בכורים אח' משישם  
ראשית הגז אחד משישם תרומה טמאה  
אחד משישם תרומה שאין הבהני' מקפיד'  
גליה אחד משישם, מה אית לך מימר

בנגון תרומת הכלוסין והחרובין ושעורין  
שבאדום, והא תנינין הפאה והבכורים  
לא כן את מר בשם רבי חייא רובה  
אאה ובכורים יש להן שיעור למטה ואין

היה שיעור מלמעלה אית דתני תני  
הפאה והבכורים אין להן שיעור לא  
מעלן ולא למטן. מה נפיק מן ביניהן  
הן חד מששים מן דמר יש להן שיעור  
מלמטן ואין להן שיעור מלמעלה מה

שנתן נתן חזר והוסיף פסוד ממעשרות  
גד שישלם ומן דמר אין להם שיעור  
לא לממן ולא למעלן מה שנתן נפטר  
חזר והוסיף חייב במעשרות. רבי יוסי

מי רבי בן ראשית הגז יש לה שיעור  
מעלה ולמטן כתומה דכתיב ראשית  
ולא כל ראשית:  
משנה: הלוקח גז צאנו של כותי

פסוד מראשית הגז, הלוקח גז  
אנו של חברו, אם שייר המוכר, המוכר  
חייב, לא שייר הלוקח חייב, היו לו  
שני מינים שחופות ולבנות, מכר לו

זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו :  
 רבי חייא בר אדא בשם  
 כותי, ברם קבלן ישראל

מס' עד שלא נתגיר נזוזו פטור, משנתגי  
חברנו עליו הראיה, גר שמת ובזה

זה נוחן. בגמרא מפרש:

הוא וגזון נאכל קריכין. לעיקר החיוב הוא צפ"ס  
 (והרמז"ס צפ"י 73 כורים ה"3 הביאה) גר שש

כִּי שָׂבֹלֶת הָרֶשֶׁת׃ דְּוֹנָה לְמִרְחֹם׃  
עַד שֶׁלֹּא קָלַר שְׂבֹלֶת הָרֶשֶׁת׃  
לֹא נִתְחַיֵּינָה שְׂדֵהוּ צִפֹּה וְנִשְׁקָלַר׃  
שְׂבֹלֶת הָרֶשֶׁת׃ נִתְחַיֵּינָה שְׂדֵהוּ  
צִפֹּה׃ וְלֹא צִפֹּה לַעֲשׂוֹת׃ כֹּל

**מן** דמר וכו': ולפניו צירופלמי  
פאה שם ה"ג ונן דמר יס לה  
שיעור ונלחטן ואין לה שיעור  
למעלה וזה שכתן נתן חזר והוסיף  
חייב במעשרות, עד שיקלים, ופי'

שהג"י הגר"א, וכמו שכתב הר"ס  
דלנו"ד י"ש שיעור למטה הייכו  
נדאורייתא, ולנו"ד ח"ן לזן שיעור  
למטה הייכו בני נדאורייתא חבל  
נדדבנו שיעורן צב' וכדפרשנו.

שם חייב לחון שם פאה ע"ז עד  
משלים לך' ודוק:  
**הלכה ג'.** הדל דמינר שגזון  
כותי: דברי הירושלמי  
דמפרש למתניתין מפורש בן צרמז'ס

דמפרק למתניהן צאופן פאסן :  
וואי  
רבי מנא הדא דתימר שגזון  
לגיוה לא בדא, והא ראשית

וזמן עכורים, ואפי' קנה הישראלי  
ללשונו וגזון הוא, אעפ"י שנתגדל  
דיק והא': צאנך כתיב. והאי' ללא  
עצמה, וזוהריה ורוביה.

**ואי** דלח אומר לו כלל: וא"ת ונחזי זוזי דיהיב לו חי במחבור. כלל דהלמנר שכל הרחלות וגזן חייב כדלעיל. דמי לבנות או שחופות וא"ך אפטר דלח אומר חבל הלוח, כלל למר שגזן הגר אעפ"י שצאו לרשות לו ונה שהוא נוכח לו וא"ך זה הקונה קונה ולא ידע ישראל פטור: במה נן קיימין. אקיפא קאי דקתני חי לו ונה הוא קונה, וכן צונקנא ח"ך נוכח לו קנה, י"ל שני מינים וכו' ופריך ה"ד, אי אומר לו מפורש שנהא המין הוא נוכח לו הכל: פשיטא.

דצין לבנות ובחופות חין נפ"ע כ"כ צמקת רק לפי ערך הלמנר, ואם נותן לו צמד זה המחר למר שחופות הוא עוב צמקתו יותר מהלמנר הלכן דהלמנר הלכן צמד המקח הוא גרוע מנכחו ולכן אפשר נכירה קנה למר לכן או שחופות עוב מנכחו.

**הראוי** ליתן כ"ס ליעול. כן הוא ג"י הגאון שדי יחושע והגר"א ג"כ הג"י כמו שלפנינו ויחפ"י צפשיקות נאלד והפ"ע ומהר"ק האריכו צמד נאלד ואין סירובלמי נהפ"ש לפי דבריהם:

הדרן עלך פרק ראשית הגז:

במחבור חייב בתלוש פטור: במה נן קיימין אי אומר לו שחופות אני מוכר לך זכרים אני מוכר לך פשיטא. ואי דלא אומר לו כלל בדא זה נותן לעצמו וזה לעצמו אלא כן נן קיימין בשחיה לו שני מינים ומכר לו סתם לוקח נותן על הדון דלקח ומכר על הדון ששייר: רבי רדיפא איתפלגון רבי יונה ורבי יוסי חד אמר הראוי ליטול זבה וחורנה אמר הראוי ליתן זבה. מן דמר הראוי ליתן כל שבן ליטול מן דמר הראוי ליטול הא ליתן לא. מתניתא פליגא על מן דמר הראוי ליטול זבה דתנינן תמן האומר תן גט זה לאשתי שבן ראוי הוא לקבל גט בתו ושטר שחרור זה לעבדי שבן הוא ראוי לקבל גט שחרורה ועבד ראוי הוא להולך גט תפטר לצדדין ותנינן התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי אסרצה לחזור יחזור לא כן פתור לה לצדדין, והא מתניתא פליגא על מן דמר הראוי ליטול זבה. דתנינן תמן ועישור אחר שאני עתיד למור ניתן לעקיבא בן יוסף ומקומו מושבר לו ורבי עקיבא ראוי הוא ליטול פתור לה עד שלא העשירה ואף תימא משהעשיר תפטר כשהיה פירס ויד הפרנס ביד העני מלת"א דרבי יהושע בן לוי הראוי ליטול זבה דרבי יהושע בן לוי אומר בבעה"ב עשיר מחלוקת בים בעל הבית עני מתוך שראוי ליטול זבה. אמר רבי חגי וביין אינן דחמיין וביין אינן דעבדיין וביין אינן דיהבין. וכן לית לן לגרמיה כלום. אמר ליה רבי מנא דלא חמיין מחשבה טובה המקום מצרפה למעשה דכתיב או נדברו יראי ה' איש אל רעהו דלא נבדין הא נן תנינן הלכתא. דלא מיהביין הא צדקה וגמילת חסדים שוקלת כנגד כל מצותיה של תורה:

### הדרן עלך פרק ראשית הגז:

צין צלח וצין צלח דהא להולכה חשה נמי כשרה: דתנינן תמן. מע"ש פ"ה נ"ט, וה"ג ההם מנשה צ"ג וזקנים שהיו צלח צקפינה אומר ק"ג עישור שח"י עתיד לנזור כיהן ליהושע ונזקונו ונושכר לו עישור אחד וכו' דקצת הציעור היתה בחייב חסד לנער הנושכרות, וכן הציה, ונהן מע"ר לר' יהושע קה" לוי והקנה לו נזקס הנושכר וע"י קנה הנושכר אגז קרקע וציעור השני שהוא מע"ר נהן לר' עקיבא שיזכה צהן עצור עניס והלל ר"ע עשיר היה ואינו ראוי ליעול אלא ודאי דצראוי ליתן לחור ג"כ זוכה צצציל אחרים: עד שלא העשיר. דר"ע עני היה והעשיר והנושכר היתה קודם שהעשיר: ואות תימא. ואפילו תימר שהיה עשיר, ר"ע גזר של עניס היה וידו כיד עניס: בבעה"ב עשיר. עתה קנה ר"א ורצון צפחה קס נוי שליטת חס הפאה ואמר ה"ז לפלוגי עני ר"א אומר זבה לו וחבמים אימרים יתכנה לעני הנמלח האשון, ועממא כיון דעשיר הוא ואין ראוי ליעול אינו זוכה צצציל אחרים: וביין אינן. כלעזר על חורצן צה"ע ואמר אשירי מי קראה ציקר הפארתו ואשירי מי שצמד עצודה ואשירי מי שנתן להם נותנות. ולכו קין לנו כלום, ואמר לו ר"ע שלא ילעצר כי נה דלח ראה הצה"ע צתפארמו נחשנה טובה הקצ"ה מלרפה למעשה ומה שנטל העבודה הנה העוקק צהלכות אלו כאלו הקריצ קרצן, ותחת נותנות בהונה יש לנו לדיקא וגמולות חקדים שוקל כנגד הכל:

הדרן עלך פרק ראשית הגז:

שילוח הקן

פרה שנים עשר

חולין

עז

שירות הקן

משום דקתני חזל לא צווקדשין אילין דמתרגמין עמי צני' ר"י צני' צון כון דנליו חילקדך, וצגמרה עפרה היכי נשכחת

שילוח הקן צווקדשין: בשאינו מזומן דכתיב כי יקרה פטו למזומן: בגין אוזין וכו' רבותא נקט, אפילו אוזין דמתרגמין דצייתות כינהו כיון שזרדו, ואפי' קטנו צפרדס, אינו מזומן הן וחייב צטלות, כיון שאין משתמרה ויכולין לצרוח משם: הלכה א' תמן תנינן, צרכות פ"ה ה"ג: כהורא תגר דמחזי בחילו הוא חומר על דבר קל הערך כקן ליפור הגיע רחמיה, ועלי חין את נרחס: עד קן ציפור. דכן הוא גורס צמשכתו עד קן ליפור ומשמע שעד כאן הוא רחמים של הקצ"ה: רחמים, ולין חלא גזירה נולך: לפוסבן, כדי שלא יעשה מדותיו של הקצ"ה רחמים, הוא טעמא דמחיתו דקתני חזל לא צווקדשין דאס שילוח הקן היה נהוג אפי' צווקדשין היה אפשר לוותר שהוא רחמים, שאפי' לצקריז קרצות לפטיו חין ריטו צוז נופי רחמים: אמר בן, להאי טעמא צצטו"ד: הוי ידעין, דלא כן הוא רק כמו שאמר ר' חזינא שפוק שהרג את הנפש פטור משלוח וסייגו טעמא שלריך להציאו לפני צ"ד ולא קרינן ציה שלח תשלח סי' כן, כיון דהוא נלוו להציא ליד הגזר רבי יודן בעא, חיד אפטר שילוח הקן דליו חלא צשאינו מזומן צקדשים, דאס ח"ל לוותר שרצה קן וקדשה, דלין חלא וקדש דבר שאינו שלו דאס כי יקדיש את ציתו חומר רחמיה מה ציתו צרכותו חק כל צרכותו דהקדש עוף לביה, ואף על פי דקדושת דמים צעלמא הוא פטור כדמפרש טעמא דאס מחויב להציאו ליד גזר: ופרח, ואפי' לא חמירין כיון דמרד פקע קדושה, רק כל היכי דליחא צני גזר דרחמנא הוא כדחמירין צצצלי: ונאבד, אי חייב צלחמיהו הוא פלוגמא דר"י ורצ"ל: דתנינן תמן שקלים פ"ב ה"א: הפרש שקלו, ולא הספק למוכרו ליד הגזר עד שצד: חייב באחריותו, ולריך לשקול שקל אחר: בכל מקום שהוא, דרחמנא הוא, ואינו חייב צלחמיהו: מתניתא, שם, צני העיר ששלחן את שקלתו ונגנצו לו שאלוה חס נתרמה התרומה כשצטין לגזרין ואס לחו כשצטין לצני העיר וצני העיר שוקלין תחתיהן, וסמחא קשיא לרצ"ל מיט צני העיר, שוקלין תחתיהן

שילוח הקן נהוג בארץ ובחוץ לארץ

בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין אבל לא במוקדשין חומר בכיסוי הדם משילוח הקן שביסוי הדם נהוג בחיה ובעוף במזומן ובשאינו מזומן, ושילוח הקן אינו נהוג אלא בעוף ואינו נהוג אלא בשאינו מזומן, אי זה הוא שאינו מזומן כגון אוזין ותרנגולים שהננו בפרדה, הננו בבית וכן יוני הורדסאות פטור משילוח: הלכה א' תמן תנינן האומר על קן ציפור יגיעו רחמים ועל טוב יובר שמך מודים מודים משתתקין אותו רבי פנחס בשם רבי סימון בקורא תגר על מדותיו של מקום על קן ציפור הגיעו רחמיה ועל האי גברא לא הגיע רחמיה, רבי יוסי בשם רבי סימון כנותן קצבה למדותיו של מקום עד קן ציפור הגיעו רחמיה, אית תני תני על קן ציפור, ואית דתני תני עד קן ציפור, מן דמר על מסייע לרבי פנחס ומן דמר עד מסייע לרבי יוסי, ר' יוסי בי רבי בון במה דאתמר אילון דעבדין למדותיו של הקצ"ה רחמים לא עבדין טבות כן אילין דמתרגמין עמי בני ישראל כמה דאנא רחמים, בשמים כך תהוין רחמים בארעא, תורתא או רחלתא יתה וית ברה לא תיבסין תרייהון בימא חה, לא עבדין טבות, למה בגין שהן עושין מדותיו של הקצ"ה רחמים, רבי בון בר חייה לפוסבן את מר שילוח הקן אינו נהוג במוקדשין, כדמר בן בבית וועדא קם רבי מנא ואמר, הווין ידעין מה דמר רבי אבינא בשם רבי זעירא עוף טהור ההורג את הנפש אין את מצוה לשלחה כמה דאת מר תמן טעמא שלח תשלח מי שאת מצוה לשלחו יצא זה שאי את רשאי לשלחו ברם להביאו לפני ב"ה, כן את מר הבא טעמא שלח תשלח מי שאת מצוה לשלחו יצא זה שאי את רשאי לשלחו, רק להביאו ליד הקדש, רבי יודן בעא ובי אדם ממדיש דבר שאינו שלו ר' בא בר כהן תפתר דהקדש עוף לבדה הבית ופרח והבירו רובין על הקן שלח תשלח יצא זה שאת מצוה להביא הכל ליד הקדש, היקדש מן ציפור ונאבד רבי יוחנן אמר חייב באחריותו רשב"ל אמר הקדש ברשות גבוה בכל מקום שהוא מתניתא פליגא על דרשב"ל נשבעין לבני העיר ובני העיר שוקלין הן תחתיהן, ולא עוד היא משום שבועת תכנה, מתניתא פליגא על דר' יוחנן ונהוג בחולין אבל לא במוקדשין, ומר ר' בא בר כהן דהקדש עוף לב"ה ופרח והבירו רובין על הקן, מיימתיה במדשי מזבח ופרחו והבירו רובצים על הקן, ואית דסבירין מימר שנייא היא דמר הרי זה עלי שנייא היא דמר הרי זה דתני אי זה הוא נדר שאמר האומר

דמתרגמין עמי צני' ר"י צני' צון כון דנליו נגד התרגום יונתן צ"ע דצפרקת חומר מתרגם כן, וקשה הא מלינו דרשה זו צדצרי חבמו"ל הדבק צמדותיו מה הוא רחם חק אתה רחום וכו', ומה שמתרגם תורתא או רחלתא הוא כחכמים דליתו ואת צנו נהוג צנצנות ולא צזכרים, וכל דאף שהוא מנודות הטויות צחלה, אעפ"כ נוי שמתרגם צרכים ומוקף קודם הפקוק דרשה זו עושה מדותיו של הקצ"ה רחמיה, דנראה דמש"ה לוח הקצ"ה רק הנקבה, וצנה לא תשחטו ציום אחד משום שהולך כרוך אחר חנו ולא אחד לציו ונש"ה הוא אבזריות יוסר לשחוט איתא ואת צנה מלותו ואת צנו:

תפתר דהקדש עוף צני' ר' וכן ק"ל שמואל ור"י צצצלי, ורצ מוקי חס צווקדש פירות שזכו וצקדשי מוצח מיידי וצצצ"ס ז"ל צצ"ג מהל' שחיטה הציא רק הא דשמואל ור"י וצקדשות הש"ס הכא ולי"ע מאלד דצרי הסי' ד"ה כיון דנדרו

ולא עוד היא משום שצוצת הקנה: עיין ק"צ ופ"ה, ואף שהק"צ פ"י כמעט כמו שפרשנו חין לשונו מה"כ צהירושלמי והגר"א גרס חס עיד היא משום הקנה וע"כ הפ"י כמו שפרשנו דכמו שהצוצה מתקנת חכמים כן התצלונין מתקנת חכמים: חס

הא צכל מוקס שאס דרחמנא חס: ולא עוד הוא, ה"פ כמו שהצוצה הוא רק משום תקנה כדי שיהא השליח זהיר צבקה קדשים, כן הן משלמים מפני התקנה שלא יזלזלו צצקדשות לשלם ע"י שילוח רק יציאו צצצולן שקלן דמלוה צו יוסר מנשלומו: מתניתא דהכא פליגא על דר"י דע"כ לא נשכחת שילוח הקן צווקדשין כי חס צצצולן דמוקי רבי צא צר כהן שהקדש עוף לציה, ולר"י דאמר חייב צלחמיהו ח"כ כיון דמרד פקע קדושה ונשני דמוקי צקדשי מוצח וברצ צצצלי: ואית דסבירין מימר, לצולס צקדש ציה עסקינן וליק, דר"י לא חומר רק צצצולן הרי עלי דחייב צלחמיהו וכלן צצצולן ח"י צלחמיהו: דתני, ירושלמי ר"ש פ"א דר"ה דנדר צצצולן הרי עלי ונדבה



# חולין

## חשבה



# שילוח הקן פרק שנים עשר חולין

**דרכה ד'** דרש ר"י לפניו וצבלי קאמר, דר"י היינו ע"י שראה הכי תרי עיזדות, חדל צהר אידך שזה עלה חיה הוא צר צר צרהיה, חולי פ"י לפניו כמו עלה זה עזר על מלות ה' וזה קיים מלותיו ואעפ"כ זה בעצמו לעיל, או שהיו שנים ח' לפני דור אחר, והשני צר צרהיה ור"י ירד צבלי וזה שקיים הבישו נחש ולא נות מיתה השני דרש וזה שבצר דרש ר"י קודם לו עוד י"ל דר"י דרש נצני או שפגל רק נחש הכיבו שהוא ע"ד העונש, הדרש ור"י צר צרהיה עיזדות חזי

ואמר שודאי הכונה כמו שדרשה, את הבנים ירד משם הבישו נחש ומת, ד"י לפניו:

**הדרן עלך מסכת חולין:** אמר בתיב \*שלח תשלח את האם למען ייטב לך והארבת ימים, איכן הוא מובתו של זה ואיכן הוא אריכת ימיו

של זה, ולא ידע ממה דדרש רבי יעקב לפניו ממנו למען ייטב לך לעולם הבא שבולה טוב והארבת ימים לעתיד שכולו אריך, ואית בעין מימר דחמי לישניה דרבי יודן הנחתום נותן בפי כלב שותת דם, אמר הלשון שהיה מוציא דברי תורה בתיקון הלשון שיגע בתורה כל ימיו זו תורה וזו שברה, דומה שאין שבר ואין תחית המתים, תני רבי יעקב אומר אין לך מצוה בתורה שאין מתן שברה בצידה ותחית המתים כתובה בה דכתיב \*למען ייטב לך והארבת ימים, הרי שעלה זה לראש האילן לקח את הבנים ושלח את האם ונפל ומת, היכן טובו של זה היכן אריכת ימיו של זה, הוי למען ייטב לך בעולם המוב והארבת ימים בעולם שכולו ארוך:

**הדרן עלך פרק שילוח הקן, והדרן עלך מסכת חולין.**

מתחילה עד גמירא, בריך רחמנא דסייען עד כאן:

הוא עוה"צ עולם שכולה טוב והארבת ימים הוא תה"מ וה"ק לא צלזר עוה"צ אלא חף תה"מ כתיבה זה: הקצ"ה חכנו ללמוד וללמד לשמור ולעשות למען נזכה לעולם הטוב ולעולם שכולו ארוך חזן קלה:

**הדרן עלך פרק שילוח הקן, והדרן עלך מסכת חולין:**

